

זה השער לי"י צדיקים יבואו בו

ספר

תקוני הזהר

להתנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע

עם פירוש

באר לחי ראי

באר רחובות אשר כריתי בעהשי"ת על פי יסודות הקדמות הוזה"ק ודרו"ל בש"ס
ומדרשים וכתבי האריז"ל, תמכתי יתדותי, כמבואר בהקדמתי, וכל אחד מלומדי
תקוני זוה"ק ימצא מנוחה ותרופה לבקשתו, כמוני כמוכם איש כפי השגתו,
חגני ה' בזה בזכות אבותי הקדושים, אראלים ותרשישים, אני שפל אנשים, חדל
אישים. **צבי הירש שפירא** אבדק"ק **מונקאטש** והגליל. (בעהמ"ס דרכי
תשובה על היו"ד) בלאאמו"ר הרב הגאון הקדוש נר ישראל
מהר"ר שלמה זצלה"ה זי"ע אכדפה"ק הג"ל יע"א.

חלק שני

נדפס פה עיר הקדש

ירושלים

שנת תשכ"ז — שבת לה'

תקונא תריסר [דף כ"ז ע"א]

[דף כ"ז ע"א]

ובגין דא (שמות ג) בלבת א) אש. ומשה הוה מסטרא דליואי ב) מסטרא דיליה ממש.

איננו ד' אכל.

קוצים

באר לחי ראי

זכה הכתוב שגמד משה, להגיל את ישראל ש
ישעצדו כסם מזרים, והיוו כמ"ש (צבר ש' יתרו
דף פ"ג ע"ב) אמאי אחיבה אורייתא בזהא וכו',
דכל מאן דישתדל באורייתא, אישחזיב מאשא אחרא
דגיהס, ומחשוכא דמחשכין כל שאר עמין לישראל,
א"ל הקב"ה לאברהם כל זמנא דישתדלן בניך באורייתא
לא ישעצדון זכו בני עממיא עיי"ש, ואמר הטעם
מכ שאמרנו שפיי לימוד הכורה שיתנה מא"ש דייקא
שהיא בגבורות שצד שמהל נילקן מהגלות, כמו
שהוא הרמז בלבת א"ש דייקא: ומספרא דשמואלא
אטייהיבת. והיוו כמ"ש (צבר שם דף פ"א ע"א)
בסער גבורה אורייתא אחיביבת. אמר ר' יוסי אי
כיו בסער שמהל כיו עיי"ש, והיוו שזכה הכורה
שעידון ישראל לקבל שהוא סוד א"ש שחורה על גבי
א"ש לבנה, וא"ש הוא מספרא דשמהל סוד הגבורה,
התגברו ישראל על מזרים להגלל מהם וכאמור: אשא
סומקא פ' כי חסד נקרא ג"כ אשא, כנודע מסוד
חמש אשות בן האמור (ברע"מ צרשה לו דף כ"ז
ע"א), אבל חסד הוא סוד אשא חורא, וגבורה הוא
אשא סומקא, וכמ"ש (חיקון י"ט דף ל"ט ע"ב):
ומשה הוה מספרא דליואי וכו'. ר"ל דלכיו הוה
משה בשליח צדק וא"ל גגלה הקב"ה לגאול את ישראל
זכה של בלבי"א א"ש כחכה, משום שהוא הוה שורשו
מסער א', וכמ"ש (צבר פ' שמות דף י"א ע"א)
בסתחלת לידת משה, וילך א"ש מצית לוי דלחית
מספרא דגבורה עיי"ש, [וסי' (צפיה פרק ו' משער
הארת המוחין) שמשכ הוה לוי שהוא סוד החסדים
הבאים מלד הכוד שהוא מספרא דגבורה, עיי"ש
ותצין]: בגין שושנים וכו'. עי' (צמד"ר שמות פ'
ב') מתוך הסנה, מה הסנה עשה קולן ועשה
ותצין

מאמר קדמא דכלא וכו' ע"י ש"ס (רי"ב דף ל"ב)
צ"חור המעבד לזנות (רי"ב פרק ה') בעשרה
מאמרות נצרה העולם וכו', ופרך בני ע' בוי, ומשני
צראשית נמי מאמר הוא עיי"ש, ומפרש הכא בעצם
שצראשית הוא המאמר הראשון, כי הוא לוחיות צ"ח
ראש"י, והיינו שהדיבור הראשון לפנות מקום לעמידה
העולמות היה צבצב שביד המלכות, וכמ"ש (צ"ח
ר"פ צראשית דף ע"ו ע"א) צ"ח הרמנותא דמלכא
וכו', ועיי"ש צמק"ת, וע"ל (צבקהמ"ה דף י"א ע"ב)
צסוד צראשית, דא שכינתא תתא, דליכי ראשית
לנצרחים, ועיי"ש צ"חוראיו. כלילא מעשר אמירן
פי' שהמאמר הראשון שהיה סוד המלכות הגרמא צ"ח
שצראשית שחבר לע"ל (צסוף חיקון הקדום), הוא
כלילא מעשר אמירן, כענין לורת הכח עין שהיה נקודת
קטנה כלורת יו"ד, מספר עשר: ואיהי ל"ב אלפים
וכו'. דצ"חם אלו הם המשך ותשלום להמאמר הקדום
דסליק מיינה, כי צלצ"ח הוא מרמז לסוד הצ"ח
עין, שהיה המלכות שצראשית תתלה בשעת צריחת
העולם, והבוסוף כאן עוד רמז כי צלצ"ח הוא לוחיות
ל"ב צ"ח, והיינו כמ"ל (חיקון כ"א דף ס"ב ע"א)
וירא מלאך ה' אלוו צלצ"ח אש, צלצ"ח דלוריותא, שיש
בה עשר אמירן ולי"ב אלפים, ודא ליכי כי יום נקם
צלצ"ח, לוחיות ל"ב ה', ועיי"ש צ"חורנו שהוא צסוד
מש"כ (צ"ח פ' יתרו דף פ"ב ע"א) אורייתא מחכמה
לעילא נפקת עיי"ש, והיינו שהעשרה מאמרות שבהם
נצרה העולם מרמזים לעשרת הדברות, והלי"ב אלפים
דעצודא דצראשית מרמזים להלי"ב חזיונות החכמה,
וכמ"ש (צ"ח פרק ו' מעשר עני"א) עיי"ש, וכו'
צ"חור הדברים כאן, שזה מרמז בחינת צראשית,
שבהחלתה בגאולה נגלה הקצ"ח למשכ צלצ"ח אש.

קוצים, ודא איהו רזא (ירמיה טו) כי אעשה כלה ה) בכל הגוים אשר הדחתך שמה, ואותך לא אעשה כלה.

אחזי ליה אגרא דכלה (נ"א דשכינתא) ואיהי לבת אש, בין הקוצים דאינון חייביא, כד דחקין לשכינתא וישראל, אגרא דלהון כלה, נפקא שכינתא כלה ה) מביניהו, וייתי חתן בגינה, ודא איהו אגרא דכלה דוחקא. ויפרוק לון מן גלותא בגינה, ודוחקא דגלותא דערב רב ה) לישראל ממחר לון פורקנא, ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא. בגין דא אתחזי ליה למשה בלבת אש מתוך הסנה, מגו כובין.

כד אתקריב תמן למחזי עובדא דא. אמר ליה הקב"ה (שמות ג) אל תקרב הלום של נעליך, הכא רמז דאתפשט מן גופא דיליה דאיהו נעל ה) לגבי גופא אחרא דאתלבש כד אתקריב.

ואית מאן דיימא דאיהו ט) אתתיה, וכולא קשוט דא ודא.

וכן אחזי ליה י) דבי מקדשא דאיהו בנינא דבר נש דעתיד לאתחרבא, ויתבני זמנא אחרא על ידא דקוב"ה, הה"ד (דברים לג) מעונה אלהי קדם. וכתוב (שמות טו) מקדש ה' כוננו ידיך. גדול

באר לחי ראי

וורדיו, כך ישראל יש זהם לדיקים ורשעים עיי"ש, ואמר הכא שהקוליס היינו בערז רב, והשונים הם ישראל שהם זין בערז רב ודא איהו רזא כי אעשה כלה וגו' ואותך לא אעשה כלה עי' (בזכר פי בלק דף קל"ט ע"א וע"ב) שדרש לה להאי קרא בכל הגוים וגו', דעיי דחיקא דדחקו לון שאר עמין ועאקו לישראל בגלותא דנחיה ק"ה בקמ"ץ תחת הכ"ף, עיי"ז גרים לון עז להיות לדיקים ולהיות ק"ה, בסוד וככלה תעדי כניה, ושיעור הקרא הוא ואותך לא אעשה ק"ה בקמ"ץ תחת הכ"ף, אלף ק"ה דנחיה תחת הכ"ף וזה שאמרה. אחזי ליה אגרא דכלה. הוא מימרא דש"ס (ברכות דף ו' ע"א) אגרא דכלה דוחקא, ומפרש לה הכא, עיי"פ האמור שהרשע למשה בסנה שעי' שהסנה צוער בלש היינו דוחקא דגלותא, עם כל זה הסנה אינו חוכל, שנעשה מכל"ה בקמ"ץ תחת הכ"ף, כל"ה דנחיה בג"ל. ורפיון דילהון מעכב לון לישראל פורקנא. גם זה הוא (בזכר שס) דרפיון דשאר עמין דהוי לישראל בגלותא, גרים לישראל להפעל בגלות ולהיות דנחיה כלל בגוים בקמ"ץ תחת הכ"ף עיי"ש. סגו כובין פי קוליס (בפי משפטים כ"ב, כי תלך ומלחמה קוליס, תרגום חזקוני כובין), והיינו נרות בגלות דאתפשט מן גופא דיליה וכו'. ע"ל (תיקון ל"א דף ע"ו ע"א) דעל גופא דמשה דהאי עלמא דאחרי סגל לבניה דעליה אחמר ליה של נעליך מעל רגליך עיי"ש, וביאור הענין מוזן עיי' מש"כ (צעי"ה פרק ד') משער קליפת נוגה) כי משה רבינו כשנולד, היה לו גוף קדוש מאוד מסוד החשמל העליון שהוא לבוש הנשמה,

(חב"ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון (א) מן הראשון. בגין דאתמר בו (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב.

אתמר בבי מקדשא בונה ירושלם ה', ואתמר התם לגבי אדם ויבן י"י אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם, דא חכמה. ויביאה אל האדם, דא עמודא דאמצעייתא דרגא דמשה, והאי צלע איהו ודאי כלת משה. ועלה אתמר וירא אליו מלאך י"י בלבת אש. דאיהי בת יחידה דמינה נפיק נהורא דאורייתא.

כגוונא דא אתמר (שמות ב) ותפתח ותראהו את הילד. ותראהו, דא שכינתא דהוה בכי בגינה, מיד ותחמול עליו, ודא הוא (ירמיה לא) בבכי יבואו ובתחנונים אובילים. בתחנונים ודאי לקיימא (ישעיה נד) וברחמים ים גדולים אקבצך.

בההוא זמנא כל חיון יתערון בקלא. ועופין מצפצפין בשיר, לקבלא ברתא בחדוה בנגונא, לקבלא קדושין מהחתן. דאינון (שם ו) קדוש קדוש קדוש וכו', ולית קדושה פחות מעשרה. וקדושין

באר לחי ראי

ועלה אתמר וכו' בלבת א"ש. ע"ל (חיקון ע" דף קכ"ו ע"ב) בסוד לזח אש, דא שכינתא הנקראת צח עין, ועלה אתמר וירא מלאך ה' אליו בלזח אש, ודא צח עין עי"ש, ולפי כ"ל דרש הכא הטעם שנקראת השכינה לזח א"ש דייקא, והיינו כי המעורבותא הנקראת צ"ח, היא סוד לזח המשכן שהוא הצ"ח ולעמיד שעליה נאמר ואני אהיה לה גאס ה' חומת א"ש כ"ל דמינה נפיק וכו'. ר"ל האור יולא מחוך האש, והיינו נהורא דאורייתא יולא מחוך האש, כמ"ש (צ"פ ואתחנן פ"ה ה') קול אלקים מדבר מחוך האש וגו', (שם פ"ה ד'), ודכרו שמעת מחוך האש, והיינו בלצ"ח, שהתורה הוא בלצ"ח אוחיות ל"ב צ"ח כמש"ל (בראש המאמר), והיינו ל"ב נחיצות חכמת התורה שהוא צ"ח יחידה דקו"ב, נחנה מחוך הא"ש והאמר. כגונא דא אתמר ותפתח חזר למש"ל (בחיקון הקודם) ותפתח ותראהו שקאי על השכינה, ומפרש הכא ע"פ האומר דמשה הוא בעלה דמעורבותא, והשכינה היא כלת משה דהוה בבי בגינה. פ"ה שלא היה חושש על אשר, רק על אשר שכינתא שהיא בגלותא, ולכן ותחמול עליו: בההוא זמנא כל וכו' ע"ל (חיקון י' דף כ"ה ע"א) דשעתא ק"ש שנעשה היתוד דחתן וכלה סוד ז"י, כלבו חיוון פחמין גרפייהו לזכר צמח שירין ותושבצון עי"ש, ילח אמר כאן דכחאי זמנא דויבן ה' אלקים את הצלע וגו', היינו שנעשה היתוד שהוא ז"ח עם כלה בסוד כלת משה, כחאי זמנא כל חיוון יתערון וכו' כמו בסוד דק"ש: לקבלא קדושין מתחתן וכו'. ע"ל (חיקון י' שם בסוף העמוד) כהכא זמנא דמיחד קו"ב בשכינותיה, כלבו חיוון מקבלין דין מן דין כרכאן, וכלבו בקדושה וכו', הכי לריכין ישראל דיחא יתודא

צמח בסוד לזח א"ש על ציחמ"ק האחרון שעתיד לזכות צ"ש, כמו שמפרש ואז"ל: והי"ד גדול יהי וגו'. ר"ל שהצ"ח האחרון יהיה כבודו גדול מכל הצח"ס שלפניו שכבר היה בגין דאתמר בו וכו'. ר"ל בשביל שהצ"ח ולעמיד יהיה מעשה הקצ"ח כבודו וצמלמו. אתמר בבי מקדשא וכו', ואתמר התם וכו' כוונתו כהמשך דרש זה לפרש עוד איך יש שייכות ענין צ"ח הצ"ח ולעמיד לדרגא דמשה, ואמר כי זה הוא ענין אחד עם מה שכחצו לעיל של געליך וגו', שהפ"ה הוא סיפרות מהאשכ של גוף גשמיות ולדבק בשכינתא כלת משה כ"ל, ואמר כי חיצה צו"ה ירושלים ה', מורה על זה, כי ענין צ"ח האומר צ"ח ולעמיד, הוא מורה גם על ענין האור של משה עם השכינה, כמו שכחצו (צוהר צראשית דף כ"ה ע"א) ויבן ה' אלקים את הצלע אשר לקח מן האדם, דא עמודא דאמצעייתא, ויביאה אל האדם אייתי ליה לגבי הצלע וכו', ועלה אתמר ואני אהיה לה גאס ה' חומת אש סביב, ובגין דא בעורא דא יחצני צי מקדשא על ידא דקו"ב וכו' קיימי לדרי דרין, ועליה אתמר גדול יהיה כבוד הצ"ח האז וגו', וכן אתמר צמח ויבן ה' אלקים את הצלע כד"ל וללזח המשכן וכו' עי"ש. ויביאה אל האדם דא עמודא דאמצעייתא. ע"י במקדש מלך (שם) דשיעור הכתוב הוא כאלו כתוב שמן האדם שהוא עמודא דאמצעייתא לקח הש"י האורות והצ"ח אל הצלע שהוא המלכות עי"ש: דרגא דמשה. היינו כמש"ל (צבאקדמא דף י"א ע"ב) דמשה הוא סוד עמודא דאמצעייתא, ועי"ש צבאורו שהכחתי כן מדברי האר"י ללקיח עי"ש: והאי צלע איהו ודאי כלת משה ע"י (צפ"ח פרק ב' משער חיקון הנוקבא כלל י"ט) צבאור הענין צח

וקדושין אינון מסטרא דחכמה דאיהו י' (יחזקאל ב) קדש ישראל ליי ראשית תבואתה. ראשית ודאי, ומתברכין בו' ברכאן מסטרא דאימא עלאה דאיהי ברכה. ועלה אתמר (יחזקאל כ) להניח ברכה אל ביתך. ושבע ברכאן אינון בשחרית ב' לפניה ואי לאחריה, ובערבית ב' לפניה וב' לאחריה, ואינון שבע ספירן דכלילן בחתן וכלה, ודא איהו שמע ישראל וגומר. הא הכא קדושה, וברכה, ויחוד.

בההוא זמנא אתער דוד בכנור דאיהו מנגן מאליו בעשרה מיני ניגונים, קדמאה באשרי

וידא בראשית.

בראשית

באר לחי ראי

ולכלכלה צפני עמך, אלא הוא משפעת ז' צרכות לז' ספירות של החתן, וכלכלה כל מה שמקבלת היא עיי ז"ל בעלה, וכמ"ש (צפ"ח פרק ז' וגו') משער הירח ובשאר דוכתי, ועיי"ש בפרק ז' משער חיקון הנקוצה): ודא איהו שמע ישראל וגו' ר"ל דהיחוד בגמור דחתן וכלה הוא צפוסק שמע ישראל דז' ספירות שלם. הא הכא קדושה וברכה ויחוד. עיי' (צפ"ח סוף פרק ג' משער הצרכות) שכי ח"ל ענין קדושה דיולה, הוא ה"ק דמטעורין דמתקדשה צהן שכינה וכו', ולז' נקרא קדושה דילה, ואח"כ צשמע ישראל נקרא יחודא דילה כי הוא מחייחוד עם המלך וכו' בגרמחים צשכ חיבות של שמע ישראל וגו', ובצרכת ק"ש לפנים ולאחריה נקרא צרכה דילה, הכי סוד יצ"ק סוד יחוד צרכי קדושי"כ וכו' עכ"ל: בההוא זמנא אתער דוד בבגור וכו'. ר"ל בזמן בגאולה שיצא הציון לעתיד שהיה סוד המלכות כלת משה שאז יבית היחוד בגמור דז"ר כחכה, אז יתער הכנור, כמ"ל (חיקון י' דף כ"ב ע"ב) צסוד כי נימין דכנור דודו שהצאחי שם מדברי האר"י ז"ל צלקטני הש"ס צסוד מ"ש חז"ל כינור היה חלוני למעלה ממעטו של דוד, ובחזות לילה היה מנגן מאליו, כיוני שאז בחזות לילה שיעשה היחוד דז"ר ונמתקון בגבורות דכוד דנקוצה עיי' כוד דז"א ונעשים חסדים, עיי' כיה הכינור מנגן מאליו עיי"ש, וכו' ציאור הכצרים כלן, דלעתיד לצא שיכיה בחיקון השלם ויחוד בגמור, ויחעלה המלכות צמלא קומתה עד שחכיה שור אליו עיי' בעלה לגמרי, אז צודאי יתער כינור דודו שיכיה מנגן מאליו צעשרה מיני נגונים צשיר למעלות על כל העשר ספירות כמ"ל (צחיקון שחז"ז): בעשרה מיני נגונים, עש"ס (פסחים דף ק"ז ע"א) צעשרה מלמדת של שצח אומר דוד צחכלים וכו', ועיל (צחקדמה דף ג' ע"א), ולכלן (צחיקון שחז"ז) צציאור הענין דעשרה מיני נגונים שאמר דוד צחכלים צפרענות צאורך:

יחודא ללכון צקדושה וצרכה, ועיי"ש צציאורנו שהצאחי מדברי (ברע"מ פרשת פנחס דף ר"ל ע"ב) צסוד ק"ש ושמע, צהאי זמנא כד אחיין לז' למאפה צכמה מיני נגונא, לריכין ישראל למיכצ לכלה קדושין וכו' לקבל ג' קדושות דאינון קדוש קדוש קדוש, ולריכין לצרכה לון צשצצ צרכאן וכו', כי כל יחוד זז"ר הוא צסוד יחוד צרכי קדושי"כ, צסוד השם יצ"ק עיי"ש: דאינון קדוש וכו'. כיוני קדושה של צרכה יולר ששם אופנים ששם חיות ועופין המלפפין צשיר כמ"ל, ואומרים ג' פעמים קדוש ולית קדושה פחות מעשרה. הוא מימרא צש"ס (מגילה דף כ"ג ע"ב). וקדושין אינון וכו'. מציא ראיח דקדוש הוא צחכמה שכול אוח י': ראשית ודאי. ר"ל חכמה שנקראת ראשית, כמ"ש (חכלים קי"א) ראשית חכמה, וכו' קדוש ישראל, שקדושה ישראל צא מסערה דחכמה דאקרי קדוש. ומתברכין בו' ברכאן. עיי' (ברע"מ פ' פנחס שם) דצק"ש כאשר קא אחיין חתן וכלה למאפה, לריכין לצרכה לון לחתן וכלה צשצצ צרכאן דאינון ז' צ"ל דק"ש עיי"ש, ולאח אומר הכא דהי צרכה הם מסערה דלמא עלאה, וחינו כי צק"ש וצרכותיה עומדים צשולם הצריחא סוד אמת עלאה, כמ"ש (צפ"ח צחקדמה, וצפרק ז' משער הק"ש) ובשאר דוכתי, ומצינה צאח הצרכות, (צלק"ח פ' חרומה) ובשאר דוכתי. דאיהי ברכה. פי' דלמא נקראת צרכה, כמ"ל (צחיקון שחז"ז דף כ"ח ע"א) צרכה דא צכינתא עלאה, ועיי"ש צציאורנו, וכיוני כמ"ש (צפ"ח פרק ז' משער חג המלות) צסוד חיהו צרוך, ואיכו צרכה עיי"ש: להניח ברכה אל ביתך. פי' להניח בצרכה מצינה אל המלכות טקצא דז"א שנקראת צית, כמ"ש (צחכר פ' בראשית דף כ' ע"ב), ובשאר דוכתי, וכיוני ציתו של ז"א, וכמ"ש צש"ס (סוטה דף מ"ד ע"א) וצית ציתך זו אשח עיי"ש, וצש"ס (שבת דף קי"ח): ואינון שבע וכו'. ר"ל דעיי' ז' צרכות דק"ש ממשיכין השפעה מלמא לז"ר לכל ז' ספירות חגיית נכיים שלם: דכלילן בחתן וכלה. פי' כי אמת עלאה המשפעת בצרכה לז"ר, איתא משפעת להחתן צפני עמך

צראשית

תקונא תליסר ליום ח' ז' אלול

בראשית, תמן אשרי. ודא איהו אשרי (א) האיש. ואיהו אהיה (ב) אשר אהיה, רישא (ג) לכל [דף כ"ז ע"ב] רישין. ועלה אתמר (שיר ז) ראשך עליך ככרמל. ודא תפלין דרישא. ודלת ראשך כארגמן, דא תפלין דיד. וביה משבחין לבת בהאי אשרי. הה"ד (ראשית ל) באשרי (ב) כי אשרוני בנות.

מאן זכי לאעלא תמן. (תהלים א) אשר לא הלך בעצת רשעים, דאיהי עצה בישא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. ובדרך חסאים לא עמד. מאן דרך (ז) חטאים, ההיא דאתמר בה (משלי ז) כן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגר. ובמושב לצים לא ישב. מאן מושב לצים. דא (ח) לילית אימן דערב רב דאיהי מטמאה כנדה במושבה. וכן ערב רב מטמאין במושבם (ז) לצדיקא דיתבין ביניהו כנדה.

ומאן דאתדבק בהאי אשרי דאיהו (ז) כתרא ורישא דאורייתא, אתמר ביה (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים. ודא (ח) עץ חיים דאתמר ביה ועלהו לא יבול, והאי תקונא קדמאה. תנינא

באר לחי ראי

מיכאל מיריאל עיי"ש, חס הוא ביאור הדברים כאן שכתבם של בראשית הוא ב"ת ראש"י, והיינו שכתב"ת שהוא סוד הכלה, מתקנת ע"י ראש"י סוד התפלין כאמור. בהאי אשרי אותיות ראש"י שנתנו בתיבת בראשית, ודרש לה ג"כ זכרון ב"ת אשרי, והיינו שעי' התפלין שבראש"י מתקין המלכות בזה ב"ת אשרי, לשבח להאי ב"ת שהוא המלכות בראש"י: הה"ד באשרי כי אשרוני בנות והיינו כי המלאכים ארגמין ה"ל שם נקראים בנות ישראל הם משבחין וכו', וכמ"ש (בזכר הרקיע פי פקודי דף קס"ז ע"ב) שהמלאכים שם מלך המלכות נקראים עלמות שור, שם משוררים תמיד להבדיל בין ח"ת ומלכות בזהעבורות ההחתונים עיי"ש מאן זכי וכו'. מפרש הכתוב אשרי האיש אשר לא הלך וגר שהתחיל בו: לאעלא תמן. ר"ל לבא על שכר וליהנות מהשכר הנובע מהאי כתר של המלכות שנתקן ע"י מלכות ומצ"ע של ישראל שם בסוד אשרי וכאמור: דאיהי עצה בישא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע ודרש עצ"ת לשון עיץ, והיינו עץ הדעת ע"ר, שממנו בא עולת הרשעים ליתן עולה רעה שמייעץ את חבירו ומראה לו שהוא עוז ומליכו לרע, שכן היה ענין עץ הדעת עוז ורע הנחמד למראה כמ"ש (במשלי י) וחלק משמן חכמה ואחריתו וגר: כנדה במושבה. דרש וצמוצ לשון מושב הכז ועד, כמ"ש חזק כמו דוב וגר: דאיהו כתרא ורישא דאורייתא. דרש סיומא דקרא כי אם בנות כי חפזו צמחשן זה, כי אשרי הוא אותיות ראש"י, והיינו כמ"ש (בפי' פרק ב' משנה א"ח) כי המלכות היא עטרה בראש כל לדיק עיי"ש, ילח מפרש הכה

הטעם

בראשית תמן אשרי ר"ל ניגון הראשון מן העשרה נגונים ה"ל (בסוף תיקון הקודם), הוא אשרי, והוא אותיות ראש"י, שםם אותיות האמנויות של תיבת בראשית הנשואים מן ב"ת שבתיה בראשית הכתר לעיל (בתיקון הקודם), וכן הוא חושב בתיקון זה העשרה מיני נגונים שםם סוד תיקון המלכות בכל עשר ספירות בקומה שלומה כמ"ש, ואשרי הוא בספירה הראשונה שהוא הכתר, ונרמז בתיבת ראש"י כמו שמפרש ואזיל בסוד מגיד מראשית אחרית: ודא איהו אשרי האיש שזוכה למדרגה כזו לתקן כתר המלכות כראוי, רק האיש אשר לא הלך וגר, כמו שמפרש ואזיל. ואיהו אק"ק אשר אק"ק. ע"ל (תיקון כ"א דף ג"א ע"ב) שכתב ג"כ הכי, כתר אק"ק אשר אק"ק, וכן הוא (בפרס פרק ו' משנה עשר ולא השע) כי אק"ק הוא שם הכתר עיי"ש, ועי' במאורי אור מ"ש בזה: רישא לכל רישין. ר"ל כי אשרי הוא אותיות ראש"י, וזהו רמז כי ניגון הראשון של ה' מיני נגונים שהוא תשרי, הוא בספירה הכתר, שהוא ראש"י דכל רישין, והיינו כי כתיב נקראים תלת רישין, וכתר הוא ראש לשניהם, וכמ"ש (בפי' פרק ב' משנה בגללים ד"ב ונחזור) ועוד בכתב מקומות עננו מלספר: ועלה אתמר ראשך עליך ככרמל וכו'. עי' להלן (בתיקונים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ד ע"א וע"ב) כלל בזה מתקנת, ראשך עליך ככרמל, דא תפלין דרישא ונלוטין תליין מכאן ומכאן כאמורה דליתן ככרמל דתליין מגפן, ודלת ראשך כארגמן, דא תפלה דיד, מכ דוכה דלת בגלותה ועניה תהא לנשוא כארגמין, דליתו סוד אוריאל רפאל גבריאל

צילון

ובואך. ובהון מלכא אמר (נ"א אתי מלכא) לגבי כלה, וישעיה י' צהלי קולך בת גלים, בת עשרה גלגלים, דסליק בהון יוד קא ואו קא בעשרה מיני נגונין.

ובארבע חיון דסליק (נ"א דאינון) יקריק. (נ"א יוד קא ואו קא) בשיר פשוט, כפול, משולש. מרובע דאיהו יקריק. דקולו סלקא כגלי ימא. וגלי ימא דלעילא אינון עשרה גלגלין. ועלייהו אתמר (סיד ה') ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש. בתרין דרועין דברתא. ובהון שית

באר לחי ראי

צ'אור הדברים כאן, דמחזור זה של שיר למעלות כיון שנתיסד צ'אור על ה' מעלות של עליות המלכות, ועל כן היה דוד מנגן ע"י הכתר שיש בו ה' נימון כ"ל, ע"כ נזכר בו ה' הוי"ת, לרמז זה להמחקה הכ"ע של ה' נימון ע"י ה' דרגן שהוא ז"ל (פעל ויק'), שעל ידי זה ז"ל מאיר זה להעלותה ל' מעלות ע"י השיר כחצר: צהלי קולך בת גלים ר"ל המלכות שנקראת בת גלים כמו שמפרש ואזיל, להלי בקולך לומר שירה בעשרה מיני נגונים כ"ל (סוף חיקון הקדום): בת עשרה גלגלים. ר"ל כי מקור מחלצתה של המלכות היא מאצא בסוד אצא יסוד ברתא, וכיטו עשר ספירות החכמה שנקראים גלגלים, כי ה' לזרחה ענולה, וכמ"ש (ברשי"מ פנחס דף רע"ו ע"ב) ורחל דמלה, מה גלגל אין לו תנועה בלא אחת המים, אף כבי גלגל איהו ה' ולת ליה תנועה בלא אחת המים דאיהו ה' וכו' עיי"ש, וזהו צ'אור הדברים כאן שהמלכות היא בת עשרה גלגלים, היינו בתו של אצא סוד אות ה' שהוא עשר ספירות דחכמה שהם בצח"י גלגלים כ"ל: דסליק בהון יוד קא ואו קא. היינו ז"ל שהוא סוד שם מ"ה, וכיטו סוד אות ה' הנקרא אחת המים, שעל ידי ה' אחתות של מ"ה שמאיר בו מתענע הגלגל, כמ"ש (ברשי"מ שם), וכיטו שכל עלייתו הוא רק ע"י פעלה: בעשרה מיני נגונין. ר"ל כי מש"ל (סוף חיקון הקדום) כי כבוד של דוד שהיה המלכות נחשוררה ומנגנת בעשרה מיני נגונים, הוא ע"י התעוררות של אות ה', שהוא סוד אחת המים בכה ה' אחתות של שם מ"ה שבז"ל שמאיר בכה עשר ספירות דחכמ"ה כ"ח מ"ה, כמש"ל (בהקדמה דף ד' ע"א) חכמ"ה עלאה כ"ח מ"ה עיי"ש, ועיי"ש צ'אורנו, ועיי"ש עוד להלן (דף י"ב ע"ב) צ'אור בחכמ"ה יצב ביה, ע"י השם יוד ק"א וא"י ק"א שהוא שורש של צ'רחת העשר ספירות צלי מ"ה, ועיי"ש צ'אורנו: ובארבע חיון וכו' בשיר פשוט וכו'. הוא כמו דבר אחר על פסוק להלי קולך בת גלים דקאי על סוד השיר. ומפרש לה דקאי על השיר של החיות דקאל השיר שלהם סלקא כגלי ימא שהוא מכה החכמה כמו שמפרש ואזיל. וכיטו עפ"י מ"ש (ברשי"מ פ' פנחס דף רכ"ז ע"ב) דכבוד של דוד היה מנגן ד' מיני נגונין, צ'אור פשוט דאיהו ה', צ'אור

כפול דאיהו יקריק, צ'אור משולש דאיהו יקריק, וצ'אור מרובע דאיהו יקריק, הא חיון עשר אחון דענד דוד לקצליהו ה' מיני תכלים עיי"ש, וע"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) דגם השיר של החיות דחומר צחיון ואשמת אח קול כנפיהם שהם מלפנים קדם קציה בצמח מיני ניגון, הוא בעשר מיני הילולים צ'אור פשוט כפול משולש מרובע עיי"ש וצ'אורנו שם, זהו צ'אור הדברים כאן ובארבע חיון וכו', ר"ל שגם השיר של כ"ד חיות הקודש שמשבחין ואומרים שיר קמיה דקציה דנחית בצח"י אחא מלכא לגבי כלה, הוא בעשרה מיני ניגון אשר מקורן הוא ה' אחתות של הוי"ה בריבוע ובחומר. ומ"ש: דסליק יקריק מפרש לה להלן ואזיל. דקולו סלקא כגלי ימא. פי' כמו שהגלים מגביהים וכולכים, כמ"ש בשי"ם (צנא ברתא דף ד' ע"א) אפיק שפך ועייל שפך דמיחזי כאדחתא דימא עיי"ש, כן הוא צח"י קול השיר של החיות שמוסיפין וכולכן, ור"ל זהו הוא שאמר הכתוב להלי קולך בת גלים, היינו כגלי הים שמגביה בכל פעם יותר כענין שיר פשוט כפול משולש מרובע ובחומר, ועניניות הענין מצוהר (בלק"ח תכלים פ"ט) צפסוק צ'אור גליו אחת חשבה, דגלי הים צ'אור השערות, והם המים מן הים סוד ים החכמה עלאה סחומאח, והשערות ההם נעשים גלים, כי כלם סוד הגבורות, ואלו הם המתגלים ונושאים קול השיר, ועיי"ש עוד מה צפסוק פשוט נכוח קולם, ולזה אמר הכה שלא מרמז הכתוב להלי קולך בת גלים, היינו גלי הים המתגלים ונושאים קול השיר, יען כי נוצעים ממקור החכמה ושם הוא השיר: וגלי יסא דלעילא אינון עשרה גלגלין. היינו לפי האמור יען שהם נמשכין מחכמה עלאה שהוא סוד יריד שכלול מעשר אחתות של שם מ"ה, ע"כ היה השיר בעשר מדרגות שיר פשוט וכו' מספר עשר: ועלייהו אתמר. קאי אלעיל אצרתא דמלכא דסלקא לגבי מלכא: ידיו גלילי זהב. דרש ידיו לשון יריד, גלילי לשון גלגליים, היינו כמש"ל בת עשרה גלגלים שהוא ענין עליות הנוקבא ל"א בכל קומחה בכל עשרה דרגין, ומחמת עשרה מיני נגונים כ"ל: ממולאים בתרשיש וכו'. דרש כמש"ל (בסוף בהקדמה דף ע"א ע"א) בחרשיש צחריי ש"ש, ואינון תרין דרועין ובהון שית פירקין

שית פרקין. ואינן שית דרגין דכורסייא שש מעלות לכסא. וכד סליק ר' בהון, יתערון לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייהו. הה"ד (ישעיה ה) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגר. ומאן דסליק על גדפייהו ופרח בהון, איהו ר'. כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל, ובגיניה אתמר (קהלת י) כי עוף השמים וגר. וכד סלקא ברתא. סלקא בתרין דרועי דאינן חסד וגבורה, דבהון שית פרקין דאיהו ר'. ורזא דמלה (שיר ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

כד סלקא האי (נ"א בהאי כ"ע) שיר, סלקא בשית תיבין דאינן שמע ישראל וגר. וכד נחתא נחתא בשית דאינן בשכמליו.

ונגונא כד סליק, סליק בשית. וכד מאיך מאיך בשית. ועלייהו אתמר (שם ה) שוקיו עמודי שש.

ועשרה

באר לחי ראי

פירקין וכו' ועיי' ציבורנו, וכן להבן (תיקון ס"ט דף ק"ו ע"א) מה צהרש' צהרי שש, צהרין דרועין שית פרקין וכו', וצבס קול דודי דופק, דא איה ר' דדפיק לתרעא צהית פרקין דרועין עיי'ש, ולזא אמר הכא: בתרין דרועין דברתא. וביינו כמ"ש (צפ"ח צפרק ע' משער מ"י ומ"ד) דנשיקין דקודס האווג. המלכות מקדמת לחצק אוחו וצרועותיה, וכיון שהיא הקדימה, אז גם היא מחצק אוחה אח"כ עיי'ש, וזה הוא המשך הדברים כאן ושיעור הכתוב ידיו וגר, כך הוא ידיו של ז"ל הם ממולאים צידים גלילי וצב הויט המלכות צה עשרה גלגלים שהיא נצנית צפרלף שלמה ומחצקת ידי צעלה וצרועותיה שהם ממולאים צהרש' צהרי שש וכו' ואינן שית דרגין דכורסייא וכו' וכד סליק ר' בהון ביינו כמ"ל (צב"קדמה דף ג' ע"ב ודף ר' ע"א) והבאחי שם (מהרע"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"א) דענין יחוד ז"ל ציחודא שלים, הוא ענין תיקון הכסא שהיא סוד המלכות, וצא האדם ביינו ז"ל צעלה דמטרוניתא לשצח על כסא, ביינו להצדווג עם המלכות עיי'ש, ולזא אמר הכא שהוא מרחם צהיבה צהרש'י' כנ"ל צהרי ש"ש, ביינו שגיהם מזדווגים צסוד צא אדם לשצח על כסא, שיש לה ששה מעלות, שעולה עליה ז"ל שהוא סוד ר' וכאמור: בגדפייהו. ר"ל כי צהרש'ים נאמר שש כנפים שש כנפים לאחד, והשרפים הם מאחזין צעשה כנפיהם הששה מעלות של הכסא לקבל הז"א שהוא ג"כ סוד ר', כמו שמפרש ואזיל: איהו ר', כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל ר"ל דז"א שהוא סוד איה ר' הוא כולל שית תיבין דשמע ישראל, כמ"ש (צפ"ח צפרק ד' משער הצרכות) עיי'ש. ובגיניה אתמר כי עוף השמים וגר. לקמן מפרש לה דקאי על ז"ל, והיינו כמ"ש (צזכר חרומה דף קצ"ב ע"ב) מאן שמים, דא תי"ת דכתיב ציה חפארת ישראל, צסוד שיר א"ל עיי'ש, ולפי האמור מוזן דביינו

המלכות צה עשרה גלים הוא שמשוררת צעשה מינו נגזים כנ"ל לצעלה שהוא סוד עוף השמים, והוא מוליד את הקול למעלה למעלה עד אין סוף צ"ה, וכדמפרש ואזיל סלקא בתרין דרועין. וכמ"ש (צפ"ח צפרק ע' משער העמודה) וצשאר דוכחי, שיעקר עלוית המלכות הוא צה"ה צין תרין דרועין דמלכא עיי'ש. שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ר"ל שאינה עולה אליו לחיבוק עד הראש להיות עמו שוב צשוב צקומתו, רק תחת הראש, וכמ"ש (צבס ערונות הצושם על שיר השירים) צציאור פסוק זה עיי'ש, ועיי' (צפ"ח צפרק י"ט משער העמודה) צצרכת איה קדוש שהוא סוד החיבוק, דמתחלה צצרכת איה צבור נוחן שמאלו תחת לראש, ועתה צצרכת איה קדוש הוא צצחי וימינו תחבקני, כי הימין מחצק אוחה ומחצרה עם גוף דיליה שהוא תי"ת קו האמצעי עיי'ש, וזה שאמר שמאלו תחת לראשי דייקא, וביינו שהחיבוק צין דשמאל שצחלה, וצין דיימין שהוא אח"כ, הכל הוא תחת לראשי, צין צ' דרועין כנ"ל. כד סלקא האי שיר וכו', וכד נחתא וכו' ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ב) דלא כל העתים שוים צענין היחוד, לפעמים המלכות מזדווגת עמו למעלה ועולה צין צ' וצרועותיו, ולפעמים היא מתייחדת עמו למטה צהרי שלו עיי'ש, ולזא אמר הכא דחזווג דלעילא צין צ' דרועין כחצר הוא סוד יחודא עלאה שמע ישראל וכו', וחזווג דלתחא צהרי שלי הוא סוד יחודא תחתא צשכמליו וזהו כבר אמר לעיל דענין הק"ש הוא צחכמה שהוא סוד השיר וכמ"ל (צב"קדמה דף ג' ע"א) שמע ישראל צרה דסבא דסצין, ודא חכמה עלאה וכו' ישראל שיר א"ל עיי'ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן כי צענין השיר שהוא החכמה שאנו מדברים צו צמאמר זה, נכלל ג"כ סוד ק"ש שצחלק לשית דרגין צין ציחודא עלאה וצין ציחודא תחתא וכאמור: ונגונא כד

סליק

ועשרה גלגלין. אינזן י'. דאינזן לקבל עשר אצבעאן דבטשין בנגונא. חמש בחמש. ואינזן ה"ה דסלקין ביה בשית דרגין דאיהו ו', ביה סלקין ונחתין.

ואיהו כגונא דסלם דאתמר ביה (ראשית סו) והנה סלם מצב ארצה וגו' והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. וכולא יקוק יוד קא ואו קא. י"ד. (שמאל א יט) ודוד מנגן ביד.

ו' איהו גופא. גדפוי ה"ה. רישא דיליה י'. ביה סליק קלא דנגונא.

ועוד

באר לחי ראי

פרקין של ז"א כ"ל, הוא ממע כחותה הכוחה של סלם דחלמא דיעקב שהוא ז"א דכלל ו' ספירות, וכולא סוד כל של בג' יודין דשם ס"ג וכאמור והנה מלאכי אלקים וגו' ר"ל חיות המרכבה האוחזין פני הכסא עולים ויורדים בו, דכינו דזמן שהמלכות עולה נחג"ת של הסלם גם הם עולים עמה בשש מעלות של הכסא, ובזמן שהיא יורדת נכ"י של הסלם גם הם יורדים עמה לאחז שם פני הכסא וכאמור. וכולא וכו'. ר"ל דיו"ד מיני נגונים כ"ל שהם סוד ו' אותיות יוד"ק ק"א וא"ו ק"א, י"ד של ד' חיוון שהם סוד ד' אותיות יק"ק כ"ל צללן הם י"ד אותיות ודוד מנגן ביד. ר"ל כשהיה דוד מנגן, היה מעורר סוד היו"ד אותיות של הוי"ה פשוט וצמיתו מ"ה כאמור. ו' איהו גופא וכו'. הוא חוזר לפרש מש"ל ומאן דסליק על גדפיכו ופרח צהון וכו' כי שפ' השמים יוליד את הקול, שאמרנו לכל זה קאי על ז"א המוליד את הקול דנגונא של ד' חיוון סוד ד' אותיות יק"ק ששייך בכל צ"א, ומפרש העטם כי ז"א צעמו הוא סוד ד' אותיות יק"ק, כמ"ש (צ"ח פרק ד' משער דרושי ארמ"ט), ע"כ נכח הד' אותיות הוי"ה שיש בו, הוא מעלה את הקול, ומפרש סוד, ואמר ו', איכו גופא, כינו כמ"ש (תיקון י"ח דף ל"ז ע"א) דלות ו' בכל אחר מורה על שש קצוות דז"א שהוא סוד הגוף עיי"ש, ועי' (צ"ח פרק ד' משער הנסירה) דז"א צעמו אין לו רישא, כי הרי כל עלמו אינו רק ויק על כן נקרא גוף דז"א ו' דשמה קדישא עיי"ש. גדפוי ח"ה. היינו כמ"ש (צ"ח דרוש ד' משער דרושי הללם כלל עיי"ש) דסוד כנפים של ז"א, הוא מכה בה' חסדים שצדעת, וכס חסדים הכתומים שרואים לעלות אל שרשיהם שצדעת לקבל הארה שלהם, ולהיותן צמקים לר' אין יכולין לעלות, ועיי' נשעו שמתענגים מתעופפים ומעלין דז"א עלמו עמם להיותו דבוק עמם צחוק, ומכה זה נעשין הכנפים, וכס האורות שנוצין משם חזן לזרועות שהם סוד ה' גבורות אשר שם, וכס המעופפים צמחין בסוד אור חוזר העולה ממטה למעלה, ולא מעלין החסדים כ"ל עכ"ל, וזהו ציור הדברים: גדפוי ח"ה. ר"ל שבה' הכיין מרחמן לה' חסדים ובי' צמח בסוד הכנפים שנעשים מכה בה' חסדים

סליק וכו'. ר"ל שכן הוא סדר הניגון שהולך הקול ומגביה שש מעלות כל אחד מגביה על חצירו [וכיניו שמלבד הקול התחתון שמתחילין בו, הולכין ומגביהין הקול שש מעלות זה למעלה מזה שנקראו עשע"ר צ"ח] ואח"כ הולך ויורד שש מעלות כידוע לחכמי הניגון. שוקיו עמודי שש. ר"ל כמו שאמרנו לעיל שהמלכות מדווגה עם צעלה בין ארבעותיו בסוד שמאלו תחת לראשי כ"ל, כן יש ג"כ זוג כשנחתה למטה נכ"י שלו ששם השוקיים, ואמר עמודי שש, כינו סוד יתורא תחתה צ"ח פרקין שצ"ח: ועשרה גלגלין וכו'. כאן מפרש מ"ש לעיל בסוד אכלי קולך צח גלים צח עשרה מיני נגונים של הד' חיות דאינזן יק"ק כ"ל, ומפרש איך הוא כרמ לכה אותיות הוי"ה צעין הניגון: חמש בחמש. ר"ל כי דרך הזמר בכור, הוא כי צ"ח אלצעת הוא מנענע צ"ח נימין של הכור, ועיי"ש הוא מנגן ומנעים האז, וכינוי שהם אלצעת ובה' נימין הם סוד ד' הכיין של הוי"ה, ושניהם מספר יוד סוד הכערה גלגלן וכאמור. דאיהו ו'. ר"ל כי סדר הניגון הוא צ"ח קולות כינוי ו' מעלות ממטה למעלה, וכן שש דרגין ממעלה למטה כ"ל: ביה סלקין ונחתין פי' ז"א שהוא ג"כ סוד אור ו' של הוי"ה צ"ח סלקין השש מעלות של השיר, וצ"ח נחתין כ"ל, כינוי לפעמים עולות צ"ח פרקין של צ"ח ארבעותיו חו"ג שלו, ולפעמים יורדת צ"ח פרקין של השוקיים שלו סוד גכ"י שלו. ואיהו כגונא דסלם וכו'. כינוי כמ"ש (צ"ח פי' ויקרא דף י"ז ע"א) סלם דחלמא דיעקב כליל שית ספירות, ועיי"ש עוד להלן (פנחס דף רמ"ז ע"ב) ד"ל ויתלוס והנה סלם, כינוי שה' אסתלק על כל אחוז וכו', צינן דהסתלק לשמאל יוד ק"י וא"ו ק"י דצ"ח יי"י דחושבניה ל' עיי"ש, ויותר מזה מצוה עוד (שם דף ל"א ע"א) שהקול של השיר הוא יולא מן הקצה, ובקצה יש שית עקאן כגונא דשית דרגין דכורסיוא דמלכא, וקצה הוא סוד הסלם דצ"ח מלאכי אלקים עולים ויורדים צ"ח עיי"ש, וזה הוא ציור הדברים כאן, לכל הענין שאמרנו בסוד השיר למעליה, ל' מעלות, שהוא סוד ג' יודין של כס"ג, שהוא סוד המלכות שעלה צ"ח

ועוד ו' איהו מנרתא. ה' ה' שלשה קני מנורה מצדה האחד וגר' ו' מנורה באמצע. נר על רישיה. י' כד שריא באות ו' אתעביד ז'. ורזא דמלה (במדבר ח) יאירו שבעת הנרות. לקבל מנרתא דאיהו ו'. ושית קני מנרתא דאינון ה' ה' שית וויין. ורזא דמלא (זכריה ו) שבעה ושבעה מוצקות. עד דסלקין ליי"ד דאיהו יקוק יוד קא ואו קא. ודא איהו דוד מנגן ביד. י"ד לקבל י"ד. וסלקא ה' (זעירא) באת ו', ולבתר סליק ו' ב' שית זמנין עשר עד דסלקין לשתיין. ואינון

באר לחי ראי

שלשה קני מנורה ששם צסוד וויין, ושניהם נכללין צנר האמלעי שהוא גי"כ ו' כמ"ל י' כד שריא באות ו' אתעביד ז'. גם זה הוא (זכור שם) שהנר של המנורה הוא סוד אות ו', דשכמלכות עולה על ראש ז"א צסוד אשת חיל עטרת צעלה, וז"ל אז צצחי אות ו' על ו' כענין חגא דסי"ת, נעשה לורת אות ז', וחינו כמ"ש"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) צסוד מן ו' אתעביד ז', ועיי' צציוארנו. ורזא דמלה יאירו שבעת הנרות. ר"ל שחפלה ה' שהוא סוד הנר של המנורה, לנר האמלעי שהוא ז"א שהוא סוד ו' כמ"ל, להיות ז' צצחי אשת חיל עטרת צעלה, שהוא כענין סוד אות ז': לקבל מנרתא דאיהו ו', ושית קני מנרתא וכו' ר"ל שהמנורה הוא סוד ז' וויין, אחד צאמלע, וששה מצ' לודים, לרמז על ענין עליית המלכות צסוד אשת חיל עטרת צעלה לפסוק ז' בראש ה' צסוד לורת אות ז'. שבעה ושבעה מוצקות. ר"ל דפסוק זה נאמר צמנורה, ע"כ נזכר צ' פעמים שצעה. ז' של ז"א ח' של המלכות. עד דסלקין ליי"ד צ"פ ז' עולה י"ד, ופנימיות הענין מוזן שכוונתו לצאר צזה שעי' הנגינה צהכנור זכה לרוב"ק, וחינו כמ"ש"ל (ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) צסוד וציי"ד צציואים אדמה, דעי' השם הוי"ה פשוט וצמילוי מ"ה שיש צו י"ד אותיות נמשך הצצואה, וצזה מוזן גם מ"ש כאן להלן ולצתר דסליק ו' ציי"ד וסלקין לשיתין, שגם זה מצואר שם צסוד המשכת שית דרגין דצצואה דשית סלקין לשיתין ועיי' צציוארנו וצצין. ודא איהו דוד מנגן ביד. ר"ל לימוד זכ' ה"כ דוד מנגן צכנור שהוא סוד היתוד זוי"ג של המנורה, שעי' היתוד נעשה סוד י"ד מן צ' פעמים ז' של דבר ושל נוקבא: י"ד לקבל י"ד. שעי' התעוררות דקלא דנגואה שהוא סוד י"ד כחבר, חיוקן ענין ה"כ של הכנור שהוא סוד המנורה שהוא יתוד זוי"ג, כל אחד הוא צסוד ז' כחבר, וצ"פ ז' גי"כ מספר י"ד וכאמור: וסלקא ה' באות ו'. ר"ל כי כש שאמרנו לעיל צסוד דנגואה שהוא סוד שור ל' מעלות, דסלקא ה' נימין צו' קלין דנגואה מספר ל' כמ"ל, כן הוא גי"כ צסוד המנורה שהשלשה קנים שכלל לז' ששם צ' ה"כ סלקין צקוק האמלעי שהוא סוד אות ו', ונעשה גי"כ סוד ל' מעלות: ולבתר סליק ו' ב' וכו'. כוונתו

חסדים המתגלגלין חוץ לחופות ששם סוד ה' צצורות והם המעופפים וכחבר רישא דיליה ו' היינו כמ"ש (צפצ"ח פרק ז' משער העמודה) דלות ו' הוא רישא צכל מקום, (ועי' צפ"ח פרק ח' משער מוחין דלגס), דצתר לרישא דז"א געשה מאות ו' של אצא עיי"ש וצצין ביה סליק קלא דנגואה. פי' כי הוא מעלה את הקול עד אות ו' מאוי"ה צסוד כתר לראשו כמ"ל. ועוד ו' איהו מנרתא לאחר שפירש לעיל ענין קלא דנגואה, וסוד ה"כ המנגנת, הוא מפרש עשה גי"כ סוד הכנור שיהי' דוד מנגן עליו, דאמרין להלן (תיקון כ"א דף ג"ב ע"א) דסוד הכנור הוא אותיות כ"ו נ"ר, קצ"כ דלויכו יקריק מספר כ"ו דאחמר ציה ה' אורי וישעי, נהיר צני"ר דלויכו שכינתא עיי"ש, וצכן הוא כמפרש צזה איך יש שייכות להכנור של דוד לענין ה"כ ואז"ר שנאמר עליו ה' אירי, וחי"ש שז"א שהוא סוד ד' אותיות יקריק מאיר לשכינתא כענין המנורה, וגם איך יש לזה שייכות עם ה"כ המנגנת ואמר. ו' איהו מנרתא, ה' ה' שלשה קני מנורה וכו' וחי"ש כמ"ש (צפצ"ח פי' תרומה דף ק"ח ע"א) צסוד המנורה שמרומה צה יתוד זוי"ג, דשלשה קני המנורה מצדה החד הוא סוד ה' עלאה דהוי"ה צציו"ר ג' וויין צזה ה' סוד חגי"ת, ושלשה קני מנורה מצדה השני הוא סוד ה' תתאה צציו"ר ג' וויין כמ"ל סוד נכ"ו, וכנר האמלעי שהוא כנור אות ו' הוא ז"א ויק דכליל ה' וויין של ה' ה"כ עיי"ש, וזה צציו"ר דצצרים כאן, שמפרש איך דגם צמנורה יש צה סוד ד' אותיות הוי"ה, ועיקר הכוונה הוא סוד ו' כענין הכנור דעיקרו הוא סוד ו' דסליק צשית ונחית צשית כמ"ל, וגם יש צה סוד י"ד, ומפרש דצרי"ו, ו' איהו מנרתא, רק ענין קלא דנגואה דסליק צשית ונחית צשית שהוא סוד אות ו', הוא כנגד קרב האמלעי של גוף המנורה שהוא סוד ו' שהוא ז"א כמ"ל, ה' ה' ר"ל ה' ה"כ ה"כין של הכנור שאמרנו לעיל ששם סוד ה' נימין דכנור שמנגן צה צה' אלצעות, הם נגד ה' ה"כין של שלשה קני מנורה מצדה האחד וגי' קני המנורה מצדה השני, וכמו שאמרנו צכנור דה' ה"כין של ה' נימין וכו' אלצעות נכללין צאות ו' דסליק צשית ונחית צשית, כן הוא צה' ה"כין של

ואינן אתון הדבקות בק"ש, דבגינייהו אתמר כל המשים ריווח בין הדבקים מצננים [דף כ"ח ע"א] ליה גיהנם. ושלמה עלייהו אמר (שיר ג) הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה, ואינן נטרין (נ"א נטלין) ערסיה. ולקבלייהו (שם ו) ששים המה מלכות, אלין דכורין ואלין נוקבין.

אלין דק"ש דתקין משה דכורין. אלין דשלמה נוקבין. ואלין בית קבול לאלין. דרגין דשלמה

באר לחי ראי

העומדים נגד שיתין פולסין דנורא חקיפיה מס' גחלי אש של גיהנם עיי"ש, ועי' (צפניה סוף פ"ב משער ק"ש שעה"מ) ציחור ענין הששים גבורים הנזכר, כי שורש הגבורות הם הקיב לירופים של השם חלקים, חליין של ימין וחליים של שמאל, חליין שהם כי לירופי חלקים של ימין הם לנורא חיקין המלכות ולנזין גופה, וכי לירופי חלקים של שמאל הם סוד כי גבורים ששומדים לשמור המלכות מהקליפות מכא מספר הם דביקות שצק"ש עיי"ש, וזה הוא ציחור בדברים כאן כי הקורא ק"ש ומשים ריוח בין כי חיות הדבורים, עיי' מעורר הכח של הם גבורים הנ"ל השומרים מטחו שלשלמה סוד המלכות ונקבא ד"א שמתחבט עיי' הק"ש, ומנגנים לו אח הם פולסין דנורא מס' גחלי אש של גיהנם וכאמור: ולקבלייהו ששים המה מלכות, אינן גבורים דלעילא, ועיי"ש (בדרך אמה) דהששים מלכות, הם סוד הששים גבורים הם מלך הקדושה מסערה דגבורה תוקף הדן דקדושה עיי"ש, ולפי הנזכר יתכן שלאחון כי חלקים שגד ימין שהם לנורא צין ותיקון המלכות בעלמה קרי להם ששים מלכות, חכ שאמר ולקבלייהו, ר"ל כנגד הששים גבורים של ד שמאל השומרים אח המלכות [סוד מטחו שלשלמה] מן הקליפות כנ"ל, כנגד זה יש עוד כי לירופי חלקים מסערה דגבורה, רק שהם צל ימין, כי הם לנורא הנקבא עממה כחבר. אלין דכורין ואלין נוקבין. היינו כמ"ש (צפ"ה פרק ג') משער מוחין דקטנות) דחזי מן קיב לרופי חלקים שהם סוד כי גבורים מצורי ישראל, שומדים כנגד היסוד של ז"א, ששם שומדת המלכות מחאוריו, ונמלא שהם גבורי ישראל הם נגד הנקבא ד"א, ואמר שהם מצורי ישראל, היינו כי ישראל הוא סוד ז"א, והם גבורים מסערה דישאל היינו מסערה דדכורא סוד ז"א, ולא מסערה דנקבא, ומשם הם שומרים מטחו שלשלמה שהיא הנקבא עיי"ש: אלין דק"ש דתקין משה דכורין וכו'. צה הוא חזר להדרוש שבתחיל צמוד השיר, ומשם שגם סוד ששים גבורים וששים מלכות שהם מסערה דטרין ונוקבין כנ"ל צהם יש ענין השיר, והיינו כמ"ש (חיקון י דף כ"ח ע"א) דענין ק"ש שהוא שמע ישראל הוא צמוד

צח להמשך הדרוש דענין השיר שהיה דוד מנגן צבור, היה צמוד הק"ש לחד הדודים, ועיי' היה מנגן כנור שיש בו ששה דרגין דגטולא, וזה אלצות דמנגני צה ימין מספר י"ד, שצח סלקון ששה צעיר, וי פעמים י מספר ס, צמוד כי דביקות שצריך לדקדק בק"ש וכדמפרש ואזיל: עוד דסלקין לשתיין. כי פעמים ל, והוא סוד השיר של הק"ש שהיה דוד מנגן, כמ"ל דענין השיר הוא סוד הק"ש שיר ח"ל, ויש צו כי דביקות שצריך להפרידו, כענין הנגולא שיש בו כמה חנושות שצריך לעשות ריוח ופירוד בין חנושה לחנושה כידוע לחכמי הגיבור, ופנימיות הענין של הם דביקות שצק"ש, עיי' (צפניה פרק כ"ג משער הק"ש, דהכחות למח) שכתב שם כי דעות צענין זה מה הן הם אותיות הדביקות צק"ש, ועיי"ש צפנים ציחור הענין מ"ש צתיקונים כאן שצריך לשום ריוח בין הדביקות שהם כי אחון צמוד הכח מטחו שלשלמה ששים גבורים סביב לה, כי קודם הגסירה היו זריג דבוקים אחור גאחור, ועמה צק"ש לנורא הזוג שאנו רואים לזוגם לריבין להפריד ציניהם כדי שיהיו פנים צפנים, כי הזוג אינו יכול להיות צהיתון דבוקים אחור צאחור עיי"ש, וזה היה דהמש"ח מחקן עיי' כנור וכאמור: ואינן אתון הדבקות בק"ש. וסדר הם דביקות שצק"ש שצריך להפסיק צינירם. עיי' (צפ"ה דפוס אוסטרעא דף ר"ל ע"א, צשם הם צאר מים חיים) צאורן דבגינייהו אתמר. צש"ס (צרכות דף ע"ו ע"ב). מצננים ליה גיהנם. והיינו כי הגיהנם נחלק לו מדורין כמ"ש צש"ס (סופה דף י ע"ב), ועי' (צילקוט ראובני פ' צרעית). צשם הם סודי חח) שכל עניני גיהנם וכל מיני האשות וכל מיני העונשים נחלק לו עיי"ש, ולזה אמר כיון דבק"ש מחקין ענין ה', דסליק י על י ואתעציד י צמוד ה' קאים של המורה כמ"ל, עיי' חס עשה ריוח בין הדביקות, היינו שמתקן זריג צנסירה כדי ליתד זריג פצ"ה כחבר, וי"ל עיי' מעונשים של ז' מדורי גיהנם: ושלמה עלייהו אמר הנה מטתו וכו'. עיי' (צכ"ה פ' אחרי מות דף ס' ע"א) הכח מטחו שלשלמה, מה מטחו, דא טרסי יקרא דמלכא כה, שלשלמה, מלכא די שלמה כולא דיליה הוא, ששים גבורים סביב לה,

דשלמה אינון בית קבול לדרגין דמשה. וכד מתחברין כולא כאחד, שלמיה אתהפך למשיה, בתקוני דארבע אתון אתקן (נ-א אתקשר) שיר. ועלייהו אתמר (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים וגו', סלקין תרין ואינון י"ק. ונחתין תרין ואינון י"ק.

וכן

באר לחי ראי

בסוד שייר א"ל, ועיי"ש (בצוורנו ד"ה ביה קראן ליה שמע ישראל) שמרנו שמלאכים מזמרים שירות ותשבחות שהוא סוד שיר השירים אשר לשלמה וסוד אז ישיר משה עיי"ש, ולזה אמר שהשם גבורים ושם עלמית הם מהכחות המלאכים המזמרים שיר, וכמ"ש (צוהר פרשת וילא דף ק"ט ע"א) ח"ת כוונת דאיכא משמרות צארעא, הכי נמי איכא משמרות צרקיעא דמזמרי למאריהו ואמרו שירחא תדיר, וכלהו קיימין אלן לקבל אלן, וכלא בסדק דשירין ותושבחהו, והא אוקמה חזרייא עלמות שיר, מאי עגמות שיר, אלא כד"א שם כמה מלכות וגו', וכלהו שורין שורין מסחרון סדרין אלן לקבל אלן לזמרה ולשבחה למאריהו ואינון אלן עלמות שיר עיי"ש, והנה לעיל (ריש תיקון כ"ל דף כ"ד ע"ב) דרשינן צענין השיר שיש צי דרגין צשיר, ויש שיר של שלמה בסוד שיר השירים אשר לשלמה, ויש שיר של משה בסוד אז ישיר משה עיי"ש ובצוורנו שם, ועיין מזה (צוהר תרומה דף קמ"ד ע"ב וקמ"ה ע"א), וזה הוא ציחור הדברים כאן, אלן דק"ש היינו המלאכים שמזמרינן שיר בסוד שייר א"ל של ק"ש, שהם מסערא של השיר שתיקון משה בסוד אז ישיר משה, הם דכירין ואלין דשלמה גוקבין. ר"ל שהכחות מלאכים שמזמרים שירה בסוד ק"ש שהוא שייר א"ל מסערא דשייר השירים אשר לשלמה, הם מסערינן דנוקבין, והיינו כמ"ש (צוהר פ' תקה דף קפ"א ע"ב) דהחילוק שיש בין משה לשלמה, כי ציומי דשלמה שליט סיכרא ושמשא אחכניש, וציומי דמשה אחכנש סיכרא ושמשא שלטא עיי"ש, וזכינו כי משה עיקר יסודותו מלך דכוכרא שהוא השמשא, אצל שלמה עיקר יסודותו מלך דנוקבא סוד הסיכרא. ואלין בית קבול לאלין וכו'. היינו כמשי"ל (סוף תיקון נ"ה דף פ"ט ריש ע"ב) דכל מאן דמקבל איבה נוקבא ע"ש, ולזה אמר אלן בית קיבול לאלן, ר"ל דוקא לגבי המדרגה הגבוה מהם נקראים טוקבין כי הם מקבלים מהם, משא"כ למדרגה הנמוכה מהם שבהם משפיעים למטה נקראים לגבי הנמוכים מהם צחי דכר כיון שהם משפיעים להם, וכמ"ש (צמדרש הנעלם פ' חיי שרה סוף דף קכ"ד וריש דף קכ"ה) עיי"ש ותצין וכד מתחברין כולא כאחד, שלמיה אתהפך למשיה. עי' (צענרת לצי פי וישלח דף קס"ה ע"ב, ד"ה אמנס) דהמלכות תוקף דתין גשרש צה צעלם

בסוד דינא דמלכותא דינא, וכשהיא מתחברת בצעלם נמתקים הדינים שלה, ואז נעשית גם היא צצחי דכר עיי"ש לדרכו, ועיין מזה דצברינו לעיל (תיקון י' דף כ"ד ע"ב) בסוד מ"ש שם כד סלקא לגבי י' עלאה אתקריאת שיר זכר, עיי"ש שהצחי שם מקור בענין מדברי האר והארי ז"ל, וזה הוא ציחור הדברים כאן כד מתחברין כולא כאחד היינו שהשם עלמות שצד שמאל שהם צחי גוקבין מסערא דשלמה, הם מתחברין עם השם גבורים שצד ימין שהם מסערא דמשה, ואז נמתקו הדינים מהם מלכות שצד שמאל ונעשים גם הם צחי דכורין, ונכפסו מסערא דשלמה שהוא צחי נוקבא לסערא דמשה שהוא צחי דכר בתקוני דד' אתון אתקן שיר. ר"ל כי לעיל (תיקון י' שם) אמרנו דכשהמלכות נחקנת צקומה שלימה, ובעל מחדוג עמה, נעשית גם היא צצחי דכר, וכשמחמרת צשירה צעשרה מיני נגונים נעשה מהשירה סוד שיר צחי דכר, ולזה אמר דענין השיר לא נעשה ע"י התיקון של צי אותיות ו"ק סוד יחוד זויצ צצחי יחודא תחא לחד, אלא נעשה מחמת התיקון של כל ד' אותיות הוי"ה צ"ה, אצל כשלא נעשה התיקון רק למטה צויצ סוד צי אותיות ו"ק לחד, לא נקרא תיקון השלם שיהיה נעשה מהשירה סוד שיר כלאמור: ועלייהו אתמר וכו'. צוה הוא מפרש במשך הדברים שאמר למעלה (צדף הקדום) דפרקין דשיר סלקין ונחתין כוונת דסלם ועלייהו אחמר וכה מלאכי אלקים עולים ויורדים צו, ולזה אמר הכא צהמשך הדרוש שזה הוא הדברים שאמרנו שאין השירה נעשית שיר ע"י יחוד דזויצ, עד שנעשה היחוד גם למעלה בצאצא ואמא, בסוד וכה סלם מוצא ארזה, היינו היחוד הנעשה למטה כנ"ל, וראשו מגיע כשמימה היינו גם יחוד שלמעלה דאצא ואמא. סלקין תרין ואינון י"ק וכו'. [הגר"א] הביא שג"ל צכיפה, סלקין ו"ק ונחתין י"ק וכו' נכון ומסביר, וכמשי"ל (צחיקונים הנוספות דף קל"ט ע"א וע"ב) בסוד קרבן עולת ויורד, כד סלקין תרין דליון ו"ק צקרצנא, נחתין תרין מלעילא דליון ו"ק, ומתקרבין אחתן ומתחידין ומתקשרין דא צדא, ורחא דמלה וכה מלאכי אלקים עולים ויורדים צו עיי"ש, והיינו כמ"ש (צע"ה דרוש א' משער מי"ג ומי"ד, וצפפ"ה פרק ה' משער הק"ש) וצשאר דוכתין, דהיחוד השלם הוא כשמתחידים זויצ ציחודא שלם, ועולין מי"ג לצאצא

ואמא

וכן גלגלי ימא (נ"א יומא) סלקין בעשר ואינן יוד קא ואו קא, וארבע חיוון.

כד סלקא ברתא בשיר. גשרא נטיל י' בפומא ועל רישהא. ו' בגופא. ה"ה בגדפהא. אד"ם יוד קא ואו קא רכיב על כולא. ודמות פניהם פני אדם דא סליק על כולא. ופני אריה אל הימין לארבעתם דא יקוק. ופני (נ"א והכי) שור ופני (נ"א והכי) נשר אינן מרכבה לשמא דיקוק. ואדם על כולא.

בזמנא דאיהי סלקא בכל אלין תקונין. איהו משבח לה. הה"ד (שם ו) כחוט השני שפתותיך יא ומדברך נאוה. הא תרין מיני נגונין דשבח דוד מלכא, באשרי, בשיר.

תליתאה

באר לחי ראי

וצח"י סחוס צמחשצב, ומן הפכ הוא יולא אל צחי קול עיי"ש. ועל רישהא היינו ג"כ כמשי"ל שם דהנשר הוא צעמנו סוד אות ו' מהוי"ה שהוא סוד ז"א, ובכן הוא נועל השיר שהוא אות ו' היוולא מפומא [דהמלכות שהוא סוד הפ"ה (כמשי"ל דף י"ז ע"א) מלכות פ"ה] ומעלהו לראשו בסוד אשה חיל עשרת בעלה, וזהו עיקר התיקון של השיר וכאמור ו' בגופא, ה"ה בגדפהא (הכל כמבואר שם לעיל דף הקדום), הרי שעלויות הקול ע"י הנשר הוא צכה ה' אותיות יק"ק. אד"ם יו"ד ק"א וא"ו ק"א רכיב על כולא היינו כמשי"ל (תיקון א' דף י"ח ע"א) מלכא דטלכו חיוון, דא אד"ם דאיכו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ועיי"ש צביאורנו דהחיה ה' ששמה אד"ם הוא צצחי מלך על ה' חיות אריה שור נשר, כי אד"ם הוא מספר השם מ"ה שהוא צצחי דבר, וכולא מרמז לעלויות המלכות צצחי אשה חיל עשרת בעלה שנעשית צצחי דבר שהוא סוד אד"ם, והיינו סוד השיר כמכר לארבעתם דא יק"ק היינו כמשי"ל (תיקון א' שם) וארבע אנפין לארבעתם, לכלל חיה יש ד' פנים בסוד ד' אותיות דשמא קדישא יק"ק. ועיי"ש צביאורינו, ולזה אמר הכא שיש להמלכות עליה צצחי שיר מכל חיה וחיה מכא ה' אותיות יק"ק, כיון שלכל חיה וחיה יש לה ד' פנים של ה' חיות, ממילא שיש לכל אחד ואחד הכח של ה' אותיות הוי"ה שהוא סוד עלויות העשרה מיני ניגון למעלה בסוד שיר כמזכר: והכי שור והכי נשר ר"ל כי כמו שכתוב צאריה ופני אריה לארבעתם, שיש לכל אחד מה' חיות פני אריה, ק' הוא גם צשור וגם צנשר, שיש לכל חיה וחיה פני שור ופני נשר, וממילא שיש לכל אחד ד' פנים של כל ה' אותיות הוי"ה צ"ה וכאמור. אינן מרכבה לשמא דיק"ק. ר"ל כיון שיש צכל אחד דמות של כל ה' חיות ששם סוד של ה' אותיות הוי"ה וכאמור, ממילא שכל אחד ואחד מה' חיות הוא מרכבה לכל ה' אותיות יק"ק: ואדם על כולא. פי' החיה ה' שהוא אדם היא גדולה צמחשצב על כולם כ"ל: רזמנא דאיהי סלקא. פי' כשהמלכות תלח

ואמא, ואבא ואמא נחתין מ"ד, ואז נעשה היותו השלם צכל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין עיי"ש וכן גלגלי ימא סלקין בעשר ואינן יו"ד ק"א וא"ו ק"א הוא המשך לדבריו ה"ל דצתיקון ד' אותיות חתקן שיר, ואמר דגם צענין עלויות השיר למעלה לא מסתייע צלחי ע"י הכח של ה' אותיות יק"ק. כי הלא אמרנו למעלה (צדף הקדום) דעלויות השיר למעלה הוא צסוד גלי הים דאינן עשר גלגלין, ששם סוד ד' אותיות הוי"ה צמילוי אלפ"ין שיש צו ו' אותיות, צסוד הכחצו צשוא גלוי אחב השצבס, וכמו שכתבנו לפיל מהלוקטני חורה, הרי כי גם שורש עלויות העשר מיני נגונים של השיר להיות צראש ה"ל שהוא צכה העשר גלגלי ימא, כל חקוקה צכה הוא צכה סוד ה' אותיות יק"ק ששם אותיות היסוד והעיקר של השם מ"ה וכאמור. וארבע חיוון וכ' ר"ל כי גם ה' חיות המרכבה ששם סוד כסא להמלכות אשר עליהם אחתקנה המלכות צהשיר, הוא ג"כ צכה ה' אותיות יק"ק כדמפרש ואזיל בד סלקא ברתא בשיר. ר"ל כאשר המלכות אחתקנה הכסא לעלות לנגן בעשר נגונים צסוד השיר כ"ל: גשרא נטיל ו' בפומא. ר"ל כי כל ענין עלויות הקול נגונא של השיר, הוא ע"י הנשר של המרכבה, וכמשי"ל (תיקון ו' דף כ"ח ע"ב) דנשר של חיות המרכבה הוא נועל אח הקול היוולא מהפכה ופרח צה צחרין גדפוי למעלה לצבי חין סוף, צסוד כי עוף השמים יוליד אח הקול וצעל כנפים יגיד דבר עיי"ש וצביאורנו, חיה הוא ציאור הדברים כאן, כי כשהמלכות רואה לנגן ושיעלה הקול לראש ז"א להיות צסוד שיר כמזכר, צפל כרחב לה לעלות על הכסא של ד' חיות המרכבה אשר שם הנשר שהוא יש לו זה הכח להעלות הקול למעלה, ואמר נעיל יו"ד צפומא, כי הקול של המלכות כשעולה להיות צסוד שיר הוא נקרא יו"ד וכמשי"ל שם. ואמר צפומ"א, היינו על דרך מ"ש (בספר יאיריה) קצטן צפ"ה, והוא מוצן עפ"מ"ש (צקבלת יעקב, ערך פה, צשם הפרדס) דצפה יולא הקול מן העולם אל הגלוי, ומתחלה היה

תליתאה בברכה, ודא שכינתא (י) עלאה. ועלה אתמר (ותהלים ג) ברכי נפשי את יי, מהאי אתייהיבת בבר נש נשמת חיים, דאתמר בה חמשה תקונין. מה הקביה זון כל עלמא, הכי נשמתא זנת כל גופא. מה הקביה רואה ואינו נראה, הכי נשמתא רואה ואינה נראית. מה הקביה יושב בחדרי חדרים. הכי נשמתא יושבת בחדרי חדרים, מה הקביה מלא כל העולם (ניא הארץ כבודו), הכי נשמתא מלאה את כל הגוף. מה הקביה דן את כל העולם, הכי נשמתא דנה את גופא.

ורזא דנשמתא דאיהי שוה לקוביה. דא (י) בינה מ"י. ועלה אתמר (ישעיה מ) ואל מי תדמיוני ואשוח, אל מי (י) ודאי. והא אוקמוהו מארי מתניתין חמשה דברים אלין. חמשה ודאי. בגין דאינון מסטרא דה' עלאה. ואינון כולו תקונין בלב. כמה דאוקמוהו מארי מתניתין. הלב מבין, הלב רואה. הלב שומע. הא תלת.

ה'

באר לחי ראי

וכי יבא מי שיש צה חמשה דברים הללו, וישנה למי שיש צו כי דברים הללו עכ"ל דא בינה ר"ל דמ"ש דכנשמה דומה להקביה, ר"ל להבינה כעסם בתדמות צורה ליוצרה כי ממנה נוצרה. מ"י. ע"ל (תיקון מ"ט דף פ"ה ע"ב צד"ה קס סצה) שכי צסוד ורואו מי צרל אלה, מ"י אמתא עלאה דצרא עלמא צאלה עיי"ש, ועי' מח (צוהר צרים ההקדמה דף א' ודף ב') צסוד מי צרל אלה, וצמק"מ צאור. אל מי ודאי. ר"ל דמס שאמרו חז"ל צשים שם שכנשמה שיה להקביה צה דברים כזכר, ר"ל להבינה שנקראת מ"י, ועל זה אמר בחכמו אל מ"י תדמיוני ואשוח, כלומר שלהבינה שנקראת מ"י תוכל לדמות הכנשמה שלהם, ואשוח, שכמשל דומה לנמשל. והא אוקמוהו מארי מתני' חמשה דברים אלו כלומר שקשה כיון שחשב כל הדברים אחת אל אחת צפרע, למס אמרו עוד צדוך כלל המנין חמשה, אלל ודאי שצלו חז"ל לרמז לנו צזה כי כי דברים הם, יען כי הם מסטרא דה' עלאה, על כן אמרו גם המנין חמשה: ואינון כולו תקונין בלב. עי' (צע"ח פרק ד משער פרטופי ז"י) דהלצ נעשה מכח קיבוץ אורוח האמתא שמתקצצין צמח ומחז נעשה הלצ עיי"ש, וזה שאמר דכל התיקונין של הכנשמה שיהא מכח האמתא האמתא עלאה כ"ל, הכל מתקצצין וצא אל הלצ: דאוקמוהו מארי מתני'. לא מלאחי צשים דילן כגי תלחא, רק הלצ מצין חיתא צשים (צרכות דף ס"א ע"א, וצחולין דף י"א ע"א) אלל חידך הלצ חיתא הלצ שומע לא מלאחי צמ, והכח (צמד"ר קבלה סוף פ' א' צפסוק דצתי חני עם לצי) חיתא שם הלצ חיתא הלצ שומע, אלל הלצ מצין לא חכר שם, חכן שם קח חשיי עוד כמח וכמח עד מספר כיה דברים שאלצ מתפעל ומתחכך צכן, וכאן קאמר רק ג', אמנם לבל (תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) מדצד שם מעגין הלצ וקח חשיי תלח

עולה בכל התיקונים של ד' אוחיות הוי"ה ע"י הד' חיות הקודש שהם סוד המרכזה שלה, אז ערכה לפני צעלה מתחיות השיר שמשוררת לפניו, ולאמר צעלה לכ: כחוט השני שפתותיו ומדברך נאווה. עי' (צמד"ר רכח שיר השירים פ"ד ס"ה ג') שהקביה אומר פסוק זה כחוט השני שפתותיו לישראל צעשה שאמרו את השירה, והכח דריש לה שהקביה אומר להמלכות כשעולה צשיר, והיינו כמ"ש (צוהר צהקדמה דף י' ע"א ע"ב) שדרש לקרא זה ומדברך נאווה לסוד עליות המלכות ע"י קול ודיבור וסלקא לעילא מי זלח עולה מן המדצד עיי"ש, והיינו כדלחמן: תליתאה בברכה ודא שכינתא עלאה. פי כי כגי של הוי"ה הלולים שהוא צרכה הוא צבינה שהוא ספירה השלישית: ודא שכינתא עלאה היינו כמש"ל (תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) דסוד הצרכה הוא צבינה מסטרא דאמתא עלאה דאיהי צרכה, ועיי"ש צציוארנו, [ועי' צלק"ח פ' חרומה וצפרע"ח פ' א' משער הצרכות]: ועלה אתמר ברכי נפשי את ה'. עיין (צמד"ר כעעלס פ' וירא דף ל"ז ע"ב) שדרש לה להאי קרא, כד חמי נשמתא יקא חספקלריא שכינתא דמאריה, מצרכה וסגדה קמי קביה כה"ד צרכי נפשי וכי עיי"ש, והכח דריש לה דקאי על שכינתא עלאה שהיא צינה שמתנה נחלצכ הכנשמה מהאי אתייהיבת בבר נש נשמת חיים. עי' (צוהר צראשית דף כ"ז ע"א), ויפה צאפיו נשמת חיים, דא שכינתא עלאה עיי"ש, והיינו כי נשמת האדם נחלצכ מציינה, וכמ"ש (צפרע"ח פרק י"ב משער הק"ש) וצשאר דוכחי חין מספר: דאתמר בה חמשה תקונין וכי. הוא מיימאל צשים (צרכות דף י' ע"א) כני חמשה צרכי נפשי כנגד מי לחמן דוד, כנגד הקביה וכנגד הכנשמה, מה הקביה מלא כל העולם, אף הכנשמה מלאה כל הגוף

ה' איהי חמש (הבל). ורוחא דפומא דסליק בה קלא ואמירה ודבורא דא ר'. ערקין דלבא אינון כחיילין בתר מלכהון. ורזא דמלה (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. הכי מתנהגין ערקין דלבא לגבי רוחא. (כגוונא דעלאין). הרי לך רוח בלב דנפיק מאזן שמאלא דלבא. ואיהי ההו רוח צפונית דבטש בכנור דדוד. ובהאי רוחא הוה בטש בחמש נימין דכנור דאינון

באר לחי ראי

חלת, הלב מצין, הלב יודע, הלב רואה, ולא קא חשיב שומע, איברא כי להלן (צדק י ע"ב) הוסיף לדרוש צענין הלב ואמר צענין זה דלחמר הלב רואה הלב שומע, ודרש שם כי הלב הוא כינוי להגשמה, וקאי על לעתיד לבוא שאז יתעלו גשמתן של ישראל צבחי הלב רואה את השמים, וצבחי הלב שומע כמיש וישמע את הקול מדבר אליו מצין שני הכרוזים וכו' עיי"ש. ה' איהו חמש הבל דפוס קאנסטאנטינא וליווארנא בגי' ה' איהו חמש ותיבת הבל הוא מוסגר, וכו' נכון, כי לפי המשך הדרוש אין לתיבת הבל שייכות לכאן. והכי פירושא, כי איכו חמש צלשון קושיא, פי כי לעיל אמר דחמשה תקונים הוא צלב וכו' מרחם על זה, וכאן לא חשיב רק חלת מצין רואה ושומע, וחסר עוד צ' לחשלוס החמש שהרי מרומם עליהם, ואמר שהצ' לחשלוס החמשה, האחד הוא רוחא דפומא דסליק מן הלב אשר גמגמו יולא קול דיבור ואמירה, והצ' הוא המחשבה שהוא צלב [וכמש"ל צסוף המאמר] הרי חמשה: ורוחא דפומא וכו'. עי' (צפ"ח שס), ועי' (בספר חמ"א ליעקב מערכת ה' אות ג"א) צביאור הענין מה שכתוב בזכר וצבתי הארצי ז"ל שהלב הוא סוד הבינה ויש בו סוד הרוח, היינו דאס כי הלב הוא סוד הארת המוחין דלמא, מכל מקום הוא משכן לרוח שהוא ז"ל, כי מקום הלב הוא צהוב ששם הוא ספירת ח"ת, ושם סוד הרוח שהוא ז"ל עיי"ש. ולזה אמר: דסליק בה קלא ואמירה ודבורא. היינו כי רוח הוא סוד ז"ל כ"ל שהוא סוד עמודא דלמנעיה דכליל כל בגי קיום תצ"ח שהוא סוד קול דיבור ואמירה, וכמש" (צפ"ח פרק א') משער עשר ולא חשש עיי"ש באורך: דא ר'. היינו כמש"ל שהרוח שצלב הוא סוד ר' של הוי"ה, וכמו שכתוב (צפ"ח חיים פרק ב') משער ענניה, ובדרוש י"ב משער פנימיות וחיותיות) עיין שם, וכוונתו צה לבאר כמו שאמר (לעיל במאמר חניניא דשיר) שבתקונים דר' אחותן יקריק אחתן שיר כ"ל, ק דרש גם ככה אגב אורחיה בתליתא דזכר שהוא סליק מן הלב שיש צלב בכח של ר' אחותיה הוי"ה. ובתקונים דר' אחותן אחתן השיר של צרבה שהוא צלב, ומתחיל מאות ר' שהכח שצלב הוא סוד אות ר' שהי"ה: ערקין דלבא וכו'. כוונתו לתר דערו

צוה צמח דחשיב רק הרוח שצלב, וכלא גם הכפש הוא צלב וכו' העורקים והדופקין שצלב, וכמש" (צפ"ח סוף פ"ה משער ענניה) דהכפש שצלב הוא סוד הגידין שבהם הכס הדופקין ומחפשים בכל הגוף עיי"ש, ולזה מתרן דערקין שהם מכה הכפש. אינו תיך לחשוב, כיון שהם מחפשים רק עיי כח הרוח שצלב. כחיילין בתר מלכיהון וכו'. והיינו כמש" (ברע"מ פנחס דף רל"ד ע"א) צסוד כה אמר כי מארבע רוחות באי הרוח דאינון ד' אחותן יקריק, והאי איכו רוח דדפיק בכל ערקין דלצא דלחמר צבון אל אשר יוכי שמה הרוח ללכת ילכו, וציאור הדברים הוא מצואר עפ"מ (צפ"ח שס) מהאבר צסוד קול דודי דופק, שהדפקין שצלב שהם מכה הכפש הוא על ידי הרוח, וכד ייתי רוחא לגבי לצא דחמן נפשא דלחמר צוה קול דודי דופק עיי"ש, והיינו הכח של הכפש שהוא בעורקים. והדפק של הלב הוא מכה הרוח, וכיון שחש הרוח ממילא גכלל צו הכפש שהוא סוד העורקים והדפקים: כגוונא דעלאין. לא גרסי. דנפיק מאזן שמאלא וכו' רוח צפונית וכו' עי' (צוהר פ' פנחס דף רל"ד ע"א) שכתב לצ דא איכו נורא דדליק, ואלמלא דחמן לגביה כנפי ריאה דלחיון לקמיה רוחא, מרוחא דנשיב מגו צוסמן עלאין, הוי אוקיר לעלמא צרגעא חדא עכ"ל. ועיי"ש (צוהר בקיע) שצ' צביאור הענין צה, ח"ל דע כי הלב הוא תצ"ח ויש צו כיצ דלמא וכו', ולכן מלד הלב יולא אש וחמימות גדול ושורק, כי הליצ הוא אחותיה לביצ, ולולא כנפי ריאה שהם כי חסדים דלמא המושכך רוח קר שהוא מלד הארת חסדי אצא שצמח ששם הגשמה, הוי נשקף בגוף וכו', והנה צריא יס כי אחות וחס הכי חסדים עכ"ל, וזה הוא צביאור הדברים כאן דהרוח שצלב שאז מדברים צו הוא סוד רוח צפונית, כי הוא יולא מאזן שמאל שצלב שהוא סוד הכיג של הבינה כי הוא נצנה מאורות דלמא מספרא דקו שמאלי, ולכן יולא ממנו אש וחמימות: ובהאי רוחא הוה בפש בחמש נימין דכנור דאינון חמש כנפי ריאה. ר"ל שמאמותו לז לפון נמשך גי' רוח קר שהם סוד כי חסדים של כי כנפי ריאה כ"ל, ועיי' נמחקים הכי גבורה של האש וחמימות, שז הוא סוד כימין דכנור של דוד שהי' רוח צפונית

דאינון חמש כנפי ריאה. ובקנה סליק קול ללבא. ואיהו אש אוכלא מאודנא ימינא דלבא דאיהו כלפי כבד. ומיניה נפיק דבור הה"ד (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש ואי לאו כנפי ריאה דנשבין על לבא הוה אוקיד כל גופא.

מחשבה בלבא, ודא י, דה' ה' אינון אמירה ודבורא. י קלא כליל כולא.

רביעאה

באר לחי ראי

האש שורש הדינים צד ימין ששם הוא צניקל להמחיקן ולקרר החמימות, ומשמאל ששם הוא סטרא דדינא ניתן שם הקרירות והלנויות כדי לקרר חוקף הדינים שצב שבו סוד עמודא דאמלעיתא, משא"כ צעמא כשמדברים מלד כסא רחמים ולא מסטרא דעמודא דאמלעיתא, שאינו צנין במחקה הדינים לאכללא שמאלא צימינא כזכר שם, עולם כמטהגו נוכח, הוא קר וחסד לימינא, וחס וגבורא לשמאלא, והוא מוצן ומסתבר ומעשה מוצן ממילא גם צידון דידן שמדבר צב שפניו הוא להמחיק חוקף חמימות הדם של הצב שפניו קרירות הרוח של כנפי הריאה, ש"כ מוצן דהחמימות של האש אוכלא שבו חוקף הדינים ניתן צימין כי שם הוא צניקל להמחיק ולהשקיט האש ולקררו וכאמור. דאיהו כלפי כבד. כי הכבד הוא מלאה דם והוא אש שורף מימין האדם וסינייה נפיק דיבור. כדקו"ל צל מקום דיבור הוא קשות, ואמירה הוא רכות. וכמ"ש (צפרי צפ) צבעותך צפסוק ותדבר מרים). וצפרי"י צחומש שם, ועי' צ"ס (מכות דף י"א ריש ע"א): מחשבה בלבא. הוא החיקון החמישי שצב לשלם הכי חקונים שזכר למעלה וכמ"ל וגם זה מבור (במד"ר קבלה שם) הצב מחשב שנאמר רבות מחשבות צב איש עיי"ש ודא י. וכמ"ל (חיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דמחשבה הוא צחי י"ד, וכוחו להשלים הדרוש שהחיל ואמר לעיל דא י, שאמרנו דר"ל שצב נשרש בדי אחיות הוי"ה, וכן הוא משלים הדרוש ומפרש איך גם שאר ה' אחיות י וי' הכיין מרחמים צב, ואמר כי מחשבה שצב הוא אות י: דה' ה' אינון אמירה ודיבורא. ע"ל (חיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) דה' חללים שצב הוא סוד צי הכיין של הוי"ה, ואינון ה' עלאה והי' תחא צחי צחי דלצא עיי"ש, וע"ל (צחקדמה דף צ' ע"ב) וציאורנו שם, ולהלן (חיקון י"ט דף ל"ח) דה' עלאה הוא מקור ושורש הרחמים, והי' תחא הוא שורש הדינים עיי"ש, ולזה יחקן המאמר כאן דה' הכיין הם סוד צחי אמירה ודיבורא, היינו שהי' ראשונה שהוא מקור החסדים הוא סוד אמירה רכה, והי' אחרונה שהוא שורש הדינים הוא צחי דיבור קשות, וזה נשם המאמר שהחיל צי שצב יש ד' אחיות יקריק: ד קלא כליל כולא. היינו כמ"ל (צחקדמה דף י"ד ע"א) דקול הוא

מסערא

מנשצת צו ומנגן מאליו כמ"ל (צדף הקדום) ועיי"ש צציאורנו. ובקנה סליק קול מלבא כ"ל וכן הגי' הגר"א וציאור הדברים הוא עפ"מ"ש (צרי"מ שם דף ר"ט ע"א) דקה הצב הוא סוד סלס זכר ומלאכי חלקים עולים ויורדים צו דאינון הצבים דסלקין ציח מלצא, ורוחא דאורה נחתינ ציח צלצא לקרר חמימותא דלא לוקיד גופא עיי"ש, [וציאור הדברים היטב צסוד קנה הצב צה עיין (צס) קבלה יעקב ערך קנה] צצריכות] חס הוא ציור הדברים כאן, דצוחו קנה דנחית הרוח מן הריאה אל הצב להמחיק הדינים ולקרר החמימות שם כ"ל, צצוחו הקנה סליק הקול מלצא, והיו כמ"ל דקול הוא סוד עמודא דאמלעיתא שהוא סוד דינים ממוחקין דכלול ח"יג וכאמור. ואיהו אש אוכלא מאודנא ימינא דלבא הנה לכאורה הדבר תמוה שחולה חוקף הגבורות של חמימות האש צימין, והחסדים שצב מכרוה המנשצ לקרר האש ולהמחיק הדינים צשמאל. שהוא היפך המקובל צידע צרי"מ שחוקף הדינים הם מסערא דשמאלא, וההמחקה הוא מסערא דיימינא, אצל הדבר מבור (צרי"מ שם) וז"ל חרי נוקצי חועמא, ואיכו קריר ולינא משמאלא, וחס מיימינא, ומסערא דמוחא דאיכו כורסי"א דרחמי איכו רוח קר לימינא דחסד, וחס משמאלא דגבורה עכ"ל. והענין מוצן עפ"מ"ל (חיקון ה' דף כ' ע"ב) דכל היות שצחורה שם סוד עמודא דאמלעיתא, הם מנוקדים צצצ"א שהוא נקודה הגבורה סוד האש צימין, וקמ"ץ שהוא נקודה החסד צשמאל, שמרמז לסוד המחקה הדינים, ובענין סגולה העמודא דאמלעיתא דכלל חסד וגבורה, ושם נמחקים הדינים צשמאל צימין, וכלל שמאלא ציימינא, וכן היה ענין נתינת החורה שניחנה צימין וצצחינה אש כמ"ש מימינו אש דח למו, כי החורה הוא ג"כ סוד עמודא דאמלעיתא ששם הוא מקום המחקה הדינים, עיי"כ מנוקד השם הוי"ה ציח צימין צצצ"א נקודה הגבורה, כדי להמחיק חוקף הדינים של האש צימין שורש החסד, וצשמאל ששם הוא שורש הגבורות צה נקודה הקמ"ץ שהוא מסערא דחסד להמחיק חוקף הדינים שצב שהוא עיי' הנקודה של חסד, עיי"ש צציאורנו צאורך, וצח מוצן ממילא המאמר (צרי"מ כ"ל) דצחי חללא דלצא ששם הוא מקום המחקה הדינים כלאמך, על כן ניתן חמימות

רביעאה במזמור ודא הוא דרועא (טו) ימינא. הה"ד (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר חדש כי נפלאות עשה הושיעה לו ימינו. ועלה אתמר (שם ס) הושיעה (ס) ימינך. ואיהו בגלותא עם שכינתא. ואיהו תמיך לה. ורזא דמלה (ישעיה ג) ורוע יי על מי נגלתה, וביה אומאה דפורקנא הה"ד (שם סב) נשבע יי בימינו ובזרוע עזו. ועוד (רות ג) חי יי שכבי עד הבקר. **ואמאי** אתקרי זרוע יי. בגין דכף היד ביה י (ס"א י"ד). חמש אצבעאן ה'. קנה דימינא דאיהו דרועא ו'. כתף יי ביה ה'.

ודא עמודא דאמצעיתא דאתקשר בימינא לאקמה ביה שכינתא בגלותא, ומשה דאיהו דיוקנא

באר לחי ראי

הקצ"ח, כמ"ש שם נשבע ה' בימינו ובזרוע עזו חלו חפילין שנשחאל עיי"ש ובפירש"י, וכאן פשוט ליה דרוע הוא צחי ימין, והציוא ראי' דעיקר הישועה של ישראל הוא צחם שהקצ"ח כצוכול הוריד כבודו עמנו בצחי זרוע ימין להיות עמנו בגלות, ועי"כ חשף ה' את זרוע קדשו כצוכול שהוא סוד דרועא ימינא ולוחם כנגד המתקוממים עלינו ורצ את ריצנו ונוקם את נקמתנו וכאמור ועוד חי ה' שכבי עד הבוקר. כלומר ועוד יש התייחסות לימין בהגאולה, מכה השועה שהוא צח דרוע ימין, היינו התגברות סערא דחסד, והיינו כמ"ש (ברע"מ פנחס דף רמ"ג ע"ב) צמוד כל הכומר גאולה לחפלה וצמחי סמית על יסוד, על דרועא ימינא, הה"ד חי ה' שכבי עד בוקר, ובציואר הדבר ציורא עיי"ש עוד (לעיל דף ר"ח ע"ב) דהגלות נקרא ליל, והגאולה נקרא צוקר, כמ"ש הצוקר אור צוקר דאצרכס שהוא מסערא דחסד, ועי"ז נשבע ואמר חי ה' שכבי עד הצוקר צוקר דאצרכס, כי הגאולה הוא כינוי לצוקר עיי"ש, ועי' (ברע"מ משפטים דף קי"ט ע"ב) בפסוק זה חי ה' שכבי עד הצוקר, שרמז לה לשע הגאולה, שאז יהיה התגברות סערא דרוע ימין שהוא סוד צוקר של אצרכס עיי"ש: ואמאי אתקרי זרוע יי. הוא קושיא. דמדאמר זרוע יק"ק, דמשמע דזרוע מרומה דר' אוחיות יק"ק, והלא קי"ל שזרוע צענמו הוא רק סוד אות ו' מהו"י' לבד כמפרש לקמן (בחי'קנים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ז ע"א), ולזה מתרן: בגין ובר' ר"ל דלאמת יש בצרוע הכה של כל דר' אוחיות הו"י, כיון שזרוע עם היד יש צה כצוללת ענין דר' אוחיות, וקא חשיב ואלך כל דר' אוחיות של הו"י איך נלמדים צרוע וציד: דכף היד ביה י'. היינו כמ"ל (דף ד ע"ב) דקומן היד צלי פירוד האצבעות נחשב ככלל לאות ו' עיי"ש ובציוארנו, ולזה אמר גם כה דכף היד חזן מן הכי אצבעות נחשב לאות ו'. ודא עמודא דאמצעיתא. ר"ל כיון דקיי"ל דעמודא דאמצעיתא הוא סוד ד' אוחיות הו"י כמ"ל

בצוקר

מסערא דעמודא דאמצעיתא ועיי"ש בציוארנו, וכן הוא (ברע"מ פנחס דף רכ"ח ע"ב ודף רנ"ז ע"א) לאות ו' מהו"י' אקרי קול, וכן הוא (צדק פ' שמות דף ג' ע"א וצ"י פקודי דף רכ"ז ע"ב) ח"ל ו' עלאה איכו חל דקול עיי"ש, וכונחו לצד צד דכיון שאמרנו לעיל שהדיבור והאמירה יולאין מן הרוח שצנב, והרי אמרנו לעיל שהרוח שצנב הוא סוד אות ו', ואי"כ קשה כיון שכל ענין האמירה והדיבור יולאין מן הרוח, איך אלו אומרים שהאמירה והדיבור הם סוד צ' הו"י, ולזה מתרן כיון שמהרוח יולא הקול שהוא סוד אות ו' מהו"י' שהוא עמודא דאמצעיתא דכלל דיבור ואמירה סוד צ' קיום ימין ושחאל כ"ל, יתכן שנכלל בהרוח שצנב גם הצ' הו"י שזה סערא דחסדים ועערא דגבורות כ"ל, ואין צד סתירה להדברים שאמרנו, והכל עולה בקנה אחד רביעאה במזמור פי שה' של הו"י' הלולים שהוא מזמור, הוא בספירה דר' שהוא חסד (צדקמה הצ' דף י"ז ע"א) חסד דרועא ימינא עיי"ש. ואיהו בגלותא עם שכינתא. ע"ל (צדקמה דף א' ע"ב) צמוד כלפיד נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, דר"ל מחמת כי צעוכ"ר השכינתא חללה בגלותא והיא נודדת מן הקנה, עי"כ גם איש שהוא ז"ל נודד ממקומו ואזיל אצתרה בגלות כדי לשמור אותה, ועיי"ש בציוארנו, ולזה אמר הכה דעיקר מה שז"ל ירד עמה בגלות הוא מסערא דרוע ימין, ועי"כ אלו מחפליים רק הושיעה ימין, וכמ"ש (במד"ר איכה צ' ס"ח ח') לקן הימין לאותו ימין שהיא משועבדת גאלתי את צני גאלתי את ימיני עכ"ד, ועי' (צדק שמיני דף ל"ז ע"א) דעיקר הישועה של ישראל הוא צחם שהקצ"ח ילחם עם כס"א מסערא דימין ובגין כך כחיו הושיעה ימין וענינו, ועי' התגברות שג' דר' הימין אצכפין כס"א דאצדקן צד שחאל וכמ"ש ימין ה' תרען אויב עיי"ש: ורזא דמלה וזרוע ה' על מי נגלתה הכה צ"ס (חז"ר דף ג' ע"ב) מנאר דרוע הוא כינוי לשחאל של

דיוקנא דעמודא דאמצעיתא, אתמר ביה יה (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ואיהו בוקע מיא דאורייתא לגבי זרע אברהם דאיהו ימינא למהוי ליה שם עולם, [דף כ"ח ע"ב] ואתקשר בה' דאברהם דאיהו חומשי תורה. ובה אשתלים משה. ומיד דאשתלים אתגליא עליה ימינא. ודא הוא (ישעיה ג) זרוע ימי על מי נגלתה.

חמישאה

באר לחי ראי

מ"ש זרוע תפארתו דיוקא, היינו כי כח של אצרכס שהוא חסד דמסערא דימין, ומכח נחוכה בענין שנתן הקב"ה ימיו על ימיו של משה סוד ה"ח שהוא ז"ל, ועי"ז הים רחב וינס וכי"ל ואיהו בוקע מיא דאורייתא וכו'. הוא מפרש סיפא דקרא שם בוקע מים לפניכם לעשות לו שם עולם, דקאי על נתינת התורה שנעשה ג"כ ככה הימין, והיינו כי להלן (תיקון כ"א דף מ"ג ע"א) דרשין בסוד קריעת ים סוף שמשך קרע את הים צמעה, היינו שהים הוא סוד ימא דאורייתא, והנחש שהיה הקלויפס סוצצח הים, והח"ה הם מאלי קרבין דלגחין עמיח ולוחמין עמיח דאורייתא, ולא יכלו ליה עד דאחא משה וקרא ימא דאורייתא, וסוף ורוכבו שהוא הנחש רמח צים עי"ש, ועיין (דרעי"מ פרשה כי חלל דף רע"ו ע"ב) על פסוק זה מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים, דכח הימין צקע משה מים דאורייתא ונתן התורה למכוי ליה שם עולם עי"ש, וציאור הדברים בצור ע"ל (תיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) בצור מימינו אש דת למו, מימינא אחיביצ אורייתא, צ"ג מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובוקע מים דאורייתא מחמין, היינו מכה הכי דלצרכס, למכוי ליה סה שם עולם, ובה אשתלים ה' דמשי"ה, דליכו צמסכנחא לגביו דלצרכס צמשה, דלייתי אורייתא עד דיפרוק לצניו עי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן איכו בוקע מיא דאורייתא, ר"ל דגם ענין נתינת התורה היה ככה הימין, דהיינו מכה חסד דלצרכס שלקח אצרכס למשטנא אות ה' מנשה, עד שיתן התורה לזרעו, ואז יכיה למשך שם עולם שיחזור לו הכי ויכח שמו צשלימות. ואתקשר בה' דאברהם דאיהו חומשי תורה פי' שמשך רצינו השיג צחצח כלות ה' מאצרכס להשלים שמו, עיי' שקיבל עליו ליתן החמשה חומשי תורה לישאל כ"ל: ומיד דאשתלים אתגליא עליה ימינא. ר"ל שקישר את עצמו עם התורה והחזיר לו הכי שהוא סוד חמשה חומשי תורה שיחזרה מימין, עיי' ניתן לו ככה של הימין של חסד לאצרכס כ"ל: ודא הוא זרוע ימי על מי נגלתה. ע"ל (תיקון כ"א שם) שדרש לה להאי קרא על קריעת ים סוף, דמשה של משה שקרע צו את הים היה הקולמוס שכתב צו התורה, צנין דעליה אתגליא

(צחקמה דף צ' ג') ובשאר דוכתין, ח"כ מוצן ממילא שאין כאן סתירה, דהך חס אמרנו שזרוע הוא סוד אות ו' מהוי"ה הוא רק בדרך פרע, אבל בדרך כלל הוא כלול כל ד' אותיות הוי"ה, בענין אות ו' מהוי"ה שהוא ז"ל אפי"ג דפרע אינו חלל אות ו' מהוי"ה אפי"כ בדרך כלל הוא כלול כל ד' אותיות יקו"ק, וכן יתכן עוד שכל הכי אותיות הוי"ה הם צורע, דאפי"כ שצדק פרע הוא רק אות ו', עכ"ז בדרך כלל הוא כלול כל הכי אותיות, כי כח של כל ד' אותיות הוי"ה כ"ל הוא צבורע אשר משם הולך הכח אל כל הכי שהוא אותיות יקו"ק ולכן נקרא זרוע הוי"ה, והכל עולה בקנה אחד. דאתקשר בימינא וכו'. זה הוא המשך לתחלת המאמר שאמר כי ממזמר הוא דרועא ימינא, והיינו כי דכמשי"ה כשאמר הושיע לו ימיו זרוע קדשו, וקשר עצמו צקו החסד מסערא דדרועא ימינא כ"ל, התחיל צמח"ר שהוא מסערא דדרועא ימינא וכאמור. ומשה דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא ע"ל (צדף שח"צ"ז) דמשה הוא צמקום יעקב, דיעקב הוא סוד עמודא דאמצעיתא מנצח, ומשה הוא כן מלגאו ועי"ש צציאורו, ולא מוצן מ"ש דליכו דיוקנא. היינו עפ"מ"ש (צב"ח פרק י' משער קיור אבי"ע) שיש חומר ואורה, ה מר הוא התיאוריות והטורה הוא הפנימיות עי"ש, [ועיין (צלק"ה פ' ואחחק, צפסוק אשר צעבר הירדן) שצבאר שם ג"כ דמשה הוא סוד ז"ל עמודא דאמצעיתא, ועי"ש עוד צפסוק ויתעצב] אתמר ביה מוליך לימין משה עי' (צמד"ר צלח פ' כ"א סי' ו') דצשעת קריעת ים סוף אמר משה לקב"ה אין הים רחב להקרע, מה עשה הקב"ה נתן ימיו על ימיו של משה, שנאמר מוליך לימין משה מיד הים רחב וינס עי"ש, ופנימיות בענין מצואר (צרעי"מ פ' משפטים שם) צציאור הפסוק הזה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, כי קריעת ים סוף נעשה ציי משה שהוא סוד תפארת גופא שהוא ז"ל, ומשה התקשר עצמו צחסדים שצורע ימין דנחא דלצרכס עי"ש, ועי' (צחק פ' נח דף ס"ז ע"ב) מוליך לימין משה זרוע תפארתו, דא זכוחא דלצרכס דליכו ימינא מנח, וצ"ג בוקע מים מצויסם, דכח זכוחא דלצרכס בוקע מים עיין שם, ולפי כ"ל מוצן

חמישאה בנגון (דאיהו ג"ן דתליין), בגין דהאי ניגון סליק מניה כמה נגינות עולימן מסטרא דשמאלא. דמתמן רוח צפון הוה נחתא בכנור דוד והוה מנגן מאליו. הה"ד (מלכים ב ג) והיה כנגן המנגן וגר.

ומתמן רעמין נפקין, הה"ד (איוב כו) ורעם גבורותיו מי יתבונן.

ומתמן (ישעיה כד) רעה התרעעה הארץ, בתרועה, מסטרא דמטה כלפי חסד. מוט התמוטטה ארץ, בתקיעה. פור התפוררה ארץ, בשברים.

בההוא

באר לחי ראי

סמקורו הוא מציעה]: דמתמן רוח צפון הוה נחתא בכנור דוד וכו' ע"ל (דף כ"ז ע"ב) וצנזורו שם מזה. הה"ד והיה כנגן המנגן. צירושלמי (צרכות פרק א' הלכה א' דף כ' ע"ב) דרש לה להאי קרא על כנר של דוד שרות לפנות הכי מנשבת זו והיכ מנגן מאליו שגאמר ויכח כנגן המנגן, כנגן צמגן אין כתיב כאן, אלא כנגן המנגן, ללמד שהכנור היכ מנגן מאליו ע"י הרוח לפנות עיי"ש: ומתמן רעמין. ע"י (בזכר צראשית דף ל"א ע"א, וברע"מ פנחס דף ה"ב ע"ב) שהרעמים הם מסטרא דגבורה עיי"ש, והכא מוסיף שגם בגבורות של הרעמים הם יולאים מן הכיכ כחכר לעיל, והציט סייעתא מקרא: הה"ד ורעם גבורותיו מי יתבונן היינו מסטרא דגבורה שיוולאים מן הכיכ [והדברים יתאחדו עם מאמר חז"ל צ"ש (צרכות דף י"ט ע"א) לא נבראו הרעמים אלא לפשט העקמיטות שבלב, שגאמר והאלקים עשה שיראו מלפניו עיי"ש, וזיינו יען כי הם משרש בגבורות שצביה, ע"כ הם מפשיעים העקמיטות שבלב שהוא סוד הכיכ כמח"ל כיכ לבא, וגם האלקים עשה שיראו מלפניו, כי יראה הוא מסטרא דגבורה כמח"ל (בסקדמה דף כ' ע"א) ובשאר דוכתי]: ומתמן וכו' ר"ל כי גם ענין הקול שופר לעת"ל שהקב"ה יתקע בשופר גדול להירותו, ועיי' יגער הקב"ה על כס"א וימקם מהם נקמתו, וכמ"ש להלן (תיקון כ"א דף י"א ע"ב) דשופר עתיד הקב"ה לאכנשא ישראל מן גלותא עיי"ש, ויכח ג"כ מזה בגבורה שצביה, וכדמפרש שם (בדף שח"י) שופר שכינתא עלאה, ומפרש שם [בכסא מלך] דקול שופר הוא מלכת בגבורות שצביה עיי"ש: רעה התרועעה הארץ וכו' דרש בני תלם לשונות רוסה התרועעה וכו', מוט התמוטטה וכו', פור התפוררה, שמרמז על חוקה כדיונים של קול שופר דחוקשה שצרים תרועה, וכמ"ש (בפסיה פרק א' משער השופר) דהקול שופר דלעמיד שהוא סוד שופר גדול הוא סוד דינים יולאים מאמא עלאה שהיא החוקשה בשופר ומוליא כז' הכלים שחם חוקה כדיונים ועיי' ממתקים כדיונים שזרשם עיי"ש: מסמרא דמטה כלפי חסד. היינו כמח"ל

זרוע כ' דלחמר זיכ זרוע כ' על מי נגלתה עיי"ש, וזיינו כדלחמן: חמישאה בניגון דאיהו ג"ן וכו'. כלומר שכי של כיו"ד הלולים, הוא ניגון שהוא בגבורה ספירה הב', ואמר דלחור ג"ן, כלשון זה איתא (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) צנגרין חמן ג"ן, הכי שפירו דגונא זיכ עכ"ל, וזיינו ר"ל כי לשון ניגון הוא נופל על לשון ג"ן, וזיינו כי הניגון מקומו צג"ן העליון והוא מסטרא דגבורה, וכמ"ש (בזכר פ' פקודי דף רכ"ז ע"ב) דצפונקו ועדן עלאה, כלכו רחיקין קדישין סלקין וכו', ואינו רחיקין כלכו אקרון עלמות שיר, והם מסטרא דעקבין, צגין דכל איתן עלמות אחיון מסטרא דשמאלא מסטרא דטקבא אחמן על השיר, ואמר שירתא תדיר ועל דא כתיב על עלמות שיר עכ"ל, וע"י (בזכר פ' וילא דף ק"ט ע"א) דהמלאכים שמסתעפים מן המלכות ונקבא דח"א נקראים עלמות שיר כיון שאומרים שירה, ונקראים עלמות אין מספר כד"ל אין מספר לגדודיו עיי"ש, והכא אמר שהשיר שהעלמות אומרים הוא צבתי ניגון שהוא מסטרא דגבורה ומסטרא דנוקבא, וזה הוא ציאור הדברים כאן שאמר דלחור ג"ן ורשום צ' קיום על תיבת ג"ן לרמז למח"ל (דף כ"ט ריש ע"ב) שהג"ן רומז לסוד נקב"ה חסוד צב"ר עיי"ש. ואמר ג"כ. בגין דהאי ניגון סליק סיגיה במה נגינות עולימן מסמרא דשמאלא היינו כמ"ש (בזכר שם) דסוד השיר של העלמות הוא צגן עלאה מסטרא דנוקבין דליון מסטרא דשמאלא שהוא שורש בגבורות, וכנזכר [וע"י (צקבלת יעקב, ערך ניגון) שציט דברי החיקונים צז, דניגון הוא מסטרא דשמאלא דמשם משכר רוח בכנור דוד, והציט מדברי הרמ"ק והרמ"ז שכתבו דניגון סודו צביה, וע"י אמר הכתוב ויכח כנגן המנגן ותבי עליו רוח אלקים, ששרתה עליו חז"ק, שהצב"ה הוא מצביה עיי"ש, ועיי' [בכסא מלך] כאן שכתב שהניגון הוא מלכת הצל היולא מצביה, ואמרו הצל הוא צבתי בגבורה וזה מלך בגבורה לבא, ואלו בגבורות באים לתקן העולם לשבר הקליפות ולשורר השמחה בעולם עיי"ש, וממלא שכל שלב צקבא אחד שהוא מסטרא דגבורה

בההוא זמנא, תלת אבהן מתקשרין בגבורה, ואתעבידו בה תרועה שברים תקיעה. ובהון רעה התרועעה וגרי. ודא יהא בסוף יומיא. וכל אתין אלין בארעא דישראל יהון. בגין דתמן חברון דאבהן ית תמן קבורים.

שתינאה יט) **הללויה, הללויה** ודא היו. עליה אתמר (שמות יב) ליל שמורים הוא ליי, ודא איהו עמודא דאמצעיתא.

ורזא דמלה, (ירמיה לא) השמיעו הללו ואמרו הושע יי את עמך את שארית ישראל. לקיים קרא (מכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ורזא

באר לחי ראי

כמש"ל (בדף י"א סוף ע"ב שס) דקלא דתקיעה סליק ליה לגבי ימינא דאיהו חסד, ושצרים סליק לשמאלא לגבי גבורה, ובתרוועה סליק קלא לגבי עמודא דאמצעיתא עיי"ש והבנ נודע מדברי רבינו דת"ת הוא מעב כלפי חסד, וכמ"ש (בלקוטי הש"ס ברכות דף ה' ע"ב) עיי"ש, ועי' מה (בפעי"ה פרק ד' משער התפילין), וכן הוא ביאור הדברים כאן ומלך התרוועה שהקול סליק לגבי עמודא דאמצעיתא שס הוא מעב כלפי חסד ונמתקין הדינים. בההוא זמנא בקן הגאולה, וכמ"ש (בלקי"ת תהילים בפסוק יושב צמחים ישחק) שזמן הגאולה יהיה הישועה עיי' ביה עלאה דאמצעות הגבורה שתלכש בלחץ געשית נקמה בגוים עיי"ש. תלת אבהן מתקשרין וכו'. היינו כמ"ש (בזכר פי' אמור דף ק' ע"א) דב' אבות אברהם יחזק יעקב הם המענין את קול שופר, ועי' (בפעי"ה שס פרק ד') ובהון רעה התרועעה וגרי עי' (בזכר פי' ויקרא דף כ"ב ע"ב, ובפי' שמיני דף ל"ז ע"א) שדרש לה להאי קרא ע"ד הכחוז בן יחד ככזי בוקר ויריש כל בני אלקים, כי בני אלקים הם אותן שממחרין בכל בוקר כאשר אחא לפרא חסד אחר צעמא וכל דינין אחרצור, עיי' אז ויריש בני אלקים, דהא אחר תוקפא דדינין קשיין ואחר חילא דלהון עיי"ש, וכן הוא ביאור הדברים כאן שכאשר ב' אבות יתלכשו בהגבורות של קול שופר מן תקיעה שצרים תרועה ויעלו אותם למעלה להבחיסם בשורש, אז באת רעה התרועעה וכן צנחתי וירעתי בני אלקים כזכר ודא יהא בסוף יומיא. שאז יהיה המחלק הדינים כראוי. והקליפות יחצטלו לגמרי בסוד בלע המות לנצח ורוח העומאח אעביר מן הארץ: דתמן חברון דאבהן תמן קבורים כלומר הכל יהיה בכות האבות אשר נמשרת המכפלה שצחצחון שס, וכמ"ש (בזכר פי' וירא דף קכ"ד ע"א) כי נמשרת המכפלה אשר האבות קבורים, שס הוא מקום ציעול בעומאח והקליפות מכל וכל בסוד בלע המות לנצח, ונחיצ ואת רוח העומאח אעביר מן הארץ, ועיי"ש (בדף שאח"ז) אשר מהאי עעמא נקרא חצרון קריח

ארכש, כי שס צחצחון הוא מקום ציעול דרגא דמותא מלך הס"א קליפת הנחש, ואין שס רק השס בן ד' אותיות עיי"ש, ועי' (בזכר פי' וארא דף ל"א ע"א) שהמלכות בית דוד אי אפשר למיבני צביונא שלימאח עד דאחצור צאצאן, וכל שרש לחון מלכותא קדישא אחא לחצרון להשתטחא על קברי אצבן עיי"ש שתינאה הללויה הללויה ר"ל כו' של העשרה הלוים, הוא הללויה בלללל, שהוא צח"ת ספירה הששית, שהוא סוד עמודא דאמצעיתא שכלול ד' אותיות יקרי"ק, וכן הללו י"ה בללו ו"ק. ודא היו. צדפוס מנוצב בגי' ודא הוא. וכן נלע"ד עיקר, וחינו כמ"ש (בזכר פי' קרא דף קע"ח ע"ב) בסוד ועד הלוי הוי"א, כי הוי"א מרמז לסוד ח"ת, כמ"ש הוי"א עשו ולו אהנו עמו עיי"ש, וכן ביאור הדברים כאן שמדבר עתה בספירת ח"ת אמר ודא הוי"א היינו שח"ת נקרא הוי"א. עליה אתמר ליל שמורים הוי"א ליי היינו כמ"ש (בזכר פי' בא דף ל"ח ע"ב) בפסוק ליל שמורים הוא ליי, דאחר דאשחכחו דבר ונוקבא לית שבתא אלא לדטורא, וצשטחא דאחצור עמא דבר, כתיב הוא הלילה הזכ לשון זכר עיי"ש, וכן הוא ביאור הדברים כאן שבה לחזק מה שפחד כי הללו הוא צח"ת, דקשה לכאורה דהא קוי"ל בכל מקום דכלל הוא צמלכות, וכמ"ש (בזכר פי' וישלח דף קע"ח ע"ב) כי בל"ל הוא צ"י אדמי, והוא שבתא שהמלכות משצחת חדיר לקב"ה עיי"ש, (ובסידור ה"ש ז"ל, בכוונת הלל), ואמאי אמרינן הכא שהוא צח"ת, ולכן מתקן ואמר ודא הוא לשון זכר שנאמר לפעמים גם על המלכות כזכר, עליה אחרת וכו', ר"ל כיון שהמלכות חומרת בכלל רק צאנן שמדוונת עם בעלה, עיי' נקרא הכל"ל על שס הדבר כמשמעות הקרא דליל שמורים הוי"א ליי, וחינו דבצנן שמדוונת עם בעלה, אז הלילה הנוקבא נקראת בכללן זכר, כי אז כל שבתא של הכלל שהוא חומרת הוא לנודק הח"ת בעלה דמטרוניתא ולא להמלכות: ודא דמלה השמיעו הללו ואמרו הושע יי וכו'. ר"ל כיון דקוי"ל דכלל הוא צמלכות כמ"ש (פי' וישלח שס),

קש

ורוא דמלה, (קהלת א) מ"ה ש"היה היא שיהיה. וביה (תהלים לג) מ"מכון ש"בתו ה"שגית. בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא.

בההוא זמנא, אתקיים רזא דמתניתין דאמר אוכלין כל ארבע ותולין כל חמש, דהיינו אלף חמישאה. ושורפין בתחלת שש. דאיהו אלף שתיאה, ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיתא, ובין שבע דאיהו בת זוגיה. צריך לבערא שאור וחמץ דאינון ערב רב. דלא

באר לחי ראי

כזה לא מעכב, ונחשב כל האלף לעוכב) - דהיינו אלף חמישאה ר"ל דכל אלף החמישי לא היה הזמן מוכשר לגאולה בלא חשוכה, וכמ"ש (צדק ואחמון דף ע"ב ע"א) צפסוק בן עוד היום גדול, וזיה חלוי אס יתערון ישראל בחשוכה לקמי קוצה, ויתכנסון מן גלותא ויתבזין לארשא קדושה עיי"ש, וזה שאמר דבאלף ב"ה היו תולין בכל יום ומלפ"ס בחולותא מעושב שבתא משיח נדקונו על ידי חשוכה ומשיח כראוי שיחנו ישראל אל לבס לעשות. ושורפין. הקליפות, דבזמן הגאולה כחיו ואת רוח העומאח אעביר מן הארץ, ועלו משיעים דבר ליון לשפוט את הר עש, וכמ"ש צדק כמה פעמים, ועי' (צפ"ס סוף פרק ה' משער רפ"ח נלוין, וצפרק ה' משער חיקון הירח) ובתחילת אלף הששי היה הזמן מוכשר להגאל, ולכיות שריפה גדולה בשני אומות העולם ולעשות בהם בלה, אבל צעוב"ר שרצו לא זכו לצותו, ועל שלא זכו, וזכי השריפה צדקה ה' בצירוחא שמדוח גדולה כי"ד כעוד, על כל פנים נחקיים ושורפין בתחלת שש. ובגין דלא יפרישו בין שש ובר צריך לבערא שאור וחמץ ובר עי' (צפ"ס פרק ד' משער חג המלוא) דחמץ ושאור הם הקליפות היונקים השפע היורד להמלכות עיי"ש, וגזה אמר. ובגין דלא יפרישו בין שש דאיהו עמודא דאמצעיתא ובין שבע, והיינו כמ"ש (צפ"ס פרק ד' משער העמידה) צדק השמיים מהצדדים צבואה ולמלשונים, כי לעמוד לצוא כאשר יהיה החיקון השלם ויתחברו ז"ל, אז יאבדו כל כחות העומאח שבהם ומפסיקים עתה בן ה' לה' ויונקים מן הקדושה ומפסיקים השפע היורד מן אצור לעקבא עיי"ש. דאיהו עמודא דאמצעיתא. ר"ל כי מספר שש מרמז לז"א סוד אות ה', כמ"ל (חיקון י"ז דף ל"ז ע"א) דאות ה' הוא עמודא דאמצעיתא עיי"ש, (וצפ"ס פרק ד' משער הק"ש, וצפרק ה' משער העמידה) דאות ה' מרמז לז"א שאין בו אלא ששה ספירות עיי"ש: דאינון ערב רב. עי' (צדק בראשית דף כ"ט ע"א) דהערב רב הם מסמלא דקליפות הנהם חויה בישא היונקים מן הקדושה, ועי' חזק (צפ"ס פרק ה' משער ק"ב) בלחך, ועי' (צדק פ' כי השא דף ק"א ע"א) דקא חשיב

קשה כיון שאמר השמיים הללו הרי מדבר במלכות אי"כ ה"ל לסיים ואמרנו הושע אדניי סוד המלכות, ובעל כרחך מדקאמר הושע הו"כ משמע דכלליו הוא צח"ת, והיינו כשהוא מדווג עם המטרונותא וכאמור. לקיים קרא כימי צאתך מארץ מצרים וכו' פי גאולה מלרים היה ע"י משה רב"ה שהוא עמודא דאמצעיתא, ועי"כ אמר הכחוש ליל שמורים הוא להו"כ דייקא, שהוא עמודא דאמצעיתא, ועמידה להיות ג"כ על ידו, ועי"כ משה הוא ר"ת. מ"ה ש"היה היא שיהיה. כי משה הוא סוד ח"ת עמודא דאמצעיתא, וזוהי ה"ה הגאולה הראשון מארץ מצרים, וזוהי יכיה הגאולה האחרון, היינו כי גם בגאולה העתידה יהיה על ידו מסמלא דח"ת עמודא דאמצעיתא שנקרא ה"ה כ"ל, ועי"כ אומרים הללו שהוא צח"ת כ"ל. וביה מ"מכון ש"בתו ה"שגית עי' (צפ"ס פ' כי חל דף רפ"ב ע"ב) דמשה היה שקול לשיתין רצוא דישאל, וזיה מ"מכון ש"בתו ה"שגית, וכי"כ להב' (חיקון ס"ט סוף דף ק"א ור"ש דף ק"ב) דהגאולה עתידה להיות על ידו דמשה צדק צח"תא, לקיימא קרא משה ש"היה היא ש"היה, וזיה "ממכון ש"בתו ה"שגית עיי"ש, והיינו כי השגחה יתצ"ש על כל אחד ואחד מיושבי ארץ בכלל ופרט, (כמ"ש הרמב"ן צ"י וירא), אס לחסד אס לדן הוא ג"כ מכה התלשוחו יתצ"ש כביכול צדקה עמודא דאמצעיתא הכלל חסד וגבורה ונחמקין בגבורה צדקה צדקה, ועי"כ הוא מעבד עולמו צדק וצדקו צדקה. בגין דאיהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא. היינו כמ"ל כי משה רבינו הוא מלגאל צח"ת עמודא דאמצעיתא שהוא צח"ת האור, ולזה אומרים הושע הו"כ דקא, היינו שיתגלה כחו של משה רבינו ע"כ שהוא דייקא דעמודא דאמצעיתא, ולזה חזיה בגאולה וכאמור: רזא דמתניתין. (צפ"ס דף י"ב ע"א) אוכלין כל ארבע וכו'. מ"ל (צדק דף ה' ע"ב) דמפרש לה על זמן הגאולה אוכלין כל ארבע, הוא אלף בדיוש שהוא זמן צדקה ח"ת ה"ה היה קיים, שאז היו אוכלין ושופים מכל עוב א"ס חמה גפס וחתה חמה, (ואשפ"י שלא היה כל האלף ה"ה שלימות שחבר קמ"ש שנים מהמספר, מספר קמן

דלא יתחזיין בין שש דאיהו ו', ובין שבע. דאתמר בה (שם ק"ס) שבע כ' ביום הללתיך, בגין דערב רב אפרישו בין שש לשבע במתן תורה, כד"א (שמות לב) וירא העם כי בשש משה, ואוקמוהו בשש, באלין שית שעתין עבדו ית עגלא ואפרישו בין ו"ק. דאינון שש לשבע. הכי יפריש לון קובי"ה בין שש כ' לשבע, דבגינייהו הות מצה פרוסה לחם עני. עני ודאי. בההוא זמנא תהא שלימה כגוונא דחברתה דאיהי מצה שלימה. הה"ד (יטעיה ג') והיה אור הלבנה כאור החמה.

ואמאי הות מצה פרוסה, בגין דאסתלק מינה ו' רגל דילה למהוי ביה כמצוה [למהוי לה מצוה] (בב). ומצה פרוסה אשתארת ד'. ובגין דא מצה פרוסה ד'. מצה שלימה ה'. ובגין דא אמרין הלל גמור והלל שאינו גמור בפסח (ב) לקבל מצה שלימה, ומצה פרוסה.

ואמרין

באר לחי ראי

שם גס שמוח ראשי הקליפות שהיו צראש הערב רב עי"ש בין שש ובין שבע וכו'. פי' בין ז"ל שהוא חות ו' שש קלות, ובין המלכות נוקצא דיליח שהוא סוד שביעית, וכמ"ש (צד"מ פ' צהר דף ק"ח ע"א) דכל שביעיות הם מסטרא דשכינתא דאחקריאח שצט, דאתמר צה שצט ציוס הללחך עי"ש: ואוקמוהו בשש באלין שית שעתין וכו' פי' צ"ס (שצט דף פ"ט ע"א) וירא העם כי צוש משכ, אל חקרי צוש, אלל צש, צה שש, שמש רבינו קצט להם לישראל זמן שיצא ציוס הכי יוס צחלת שש ששית עי"ש, ועי' (צזכר כי חשא שם ע"ב) דאינון ערב רב חכמתא דלחון הוי סגי דאינון אסחכלו צשעתי דיומא, ואסחכלו צדגא דמשה, וחמו דהא צכל סטרין צש דמשה וצש ששתי קדמאי דיומא לא יכלין לשטאח צה, צגין שית דרגן טלאין דאחידן צה, וצסטרין דאלן שית הוי זמין לרדת מן הכר וכו' ועי' (צמק"מ ס'), דר"ל דצש שעות הראשונות של יום אינם יכולין לעשות שום דבר מפני שהומים ל"ק דז"א שהם צחי משה עי"ש, ואז הוא ציאהו דצדדים טאן שש צשוי"ר מה ששצו צסוף שש ששית, היינו לאחר סיוס הוי"ק דז"א צין ששית לשביעית, משום דשם הוא מקום וייקח הקליפות ושלטתם וכזכר: ואפרישו בין ו"ק. ר"ל שפי' החטא ששצו אז, צשוי"ר הצגצרו הקליפות ועמדו להפריד צין ז"ל לנוקצא כנ"ל: דבגינייהו הות מצה פרוסה לחם עוני. ע"ל (חיקון כ' דף י"ט ע"ב) דהמלכות נקראת מלך פרוסה לחם עוני, ועי"ש צצלארנו דהוא משום דהמלכות היא עתה צשוי"ר צצחי עני ודל"ה, ודרט של עני צפרוסה עי"ש, ואמר הכה שכל זה הוא צגינייכו דהקליפות, יען כי עומדים שם ומפסיקין צימ וצין צמל, וחוטפין השפע הוירד אללל מצטלל ולא נשאר לה מאומה. עני ודאי. ר"ל כי כה לחם עוני אחפרת צצ' אופנים צ"ס (פסחים דף קמ"ז ע"ב) לחם עוני ששון טאן דצדים כצבה, דצר אחר לחם עוני, מה דרבו של עני צפרוסה עי"ש, ולפי

שלימה

ואמרין מרור על שם ו' דאתפרש מן ה'. ודא גרים לון דוימררו את חייהם, איהו מרור. ואיהי מרה, הה"ד (דח"א) קראן לי מרה כי המר שדי לי. בעבודה (ס) קשה בקשיא. בחמר בקל וחמר בין (ס) אומין דעלמא.

ומאן גרים דא, י' מן שדי רשימו דברית דיהיב משה (ס) בערב רב. בגין דא נחית משה מדרגיה

באר לחי ראי

איהו קושית, צחימר דא ק"י דא נחש עקלחון מחלוקת, זמנא איהו קל צעצודא דישאל כד חובין קלן עליבו, זמנא דאיהו חמור וכו', ונחש איהו חזיל בקשיא ומחלוקת וכו' עיי"ש, ועי' (צפרע"ה צעפר הבכור הלימוד) שכתב הרח"ש שראש לבארי ז"ל כשיכיר קורא צלכס בין הבכרים היה מקשה ככה עד שיהיב גלגל מאוד ומחיש זיע גדולה, ושאלתיו למח עושה כן, וכשיזיב כי עסק הבכר הוא לשדר הקליפה שהוא סוד קושיות ולזה לריך שיטתיה האדם מאוד, וכן העוסק בחורב לריך לטון כי כל קושית שמחזק צלכס מסור קש וחבן מהלכא אחזיתא בבליה וכו' עכ"ל, וזה הוא ציחור הבכרים כלן שעל זה נחמץ הפסוק וימררו את חייהם צעצודה קשה בחומר, ר"ל דהקליפות שמצביים את הכלכלה בקושיות, בקל וחומר, ולפעמים הם קלים, ולפעמים הם חמורים ופנשים לבין הדבר ולבדור האמת של הלכה, וזה הוא פיי המחירות של ז"י שהקליפות וינקים מהם כ"ל, וזה כל הוא פיי גרמא משה שלקח את הערב רב: וסאן גרים וכו'. צא לפרש צא למח כתוב דוקא שם שדי כי המיר שדי לי, ומצא: דא י' מן שדיי כיינו כי ה' דשדי הוא העברה שחגלה אחר מילת ופריש כמש"ל (צבקה"ה דף י"א ע"א), ועיי"ש ציחורו שהבחינו מדברי (כזכר פ' לך לך דף כ"ה) דקודם המילת אתרשים באדם ש"ד, ולאחר המילת אתגלית וי"ד רשימא קדישא ואשתלים שדיי עיי"ש, ולזה אמר ככה שזה היה הפגם של משה רבינו ע"ה, שגיר את הערב רב ומל אותם והבגים צהם הוי"ד להיות שורה צהם בשם שדיי ועיי"ה בכנים צהם הקדושה, ע"כ היה צהם כח לסבב את הקדושה ומכניסין קושיות ומחלוקת צבכלכס כ"ל, ואם לא היה עושה משה רבינו דבר זה, לא היה להקליפה כח להאחז בקדושה, והיה המילת של ישראל מגין עליהם צא לצער הקוים מן הכרם ולכלות הכ"א, וכמש"ל (שם) דזה של המילת הוא חילת על נואר דש"ד והקליפות עיי"ש: בגין דא נחית משה מדרגיה. הדבר נחמץ עי"ה הודיע מספרים הקדושים [מתלמודי הצע"ה זללכ"ה], ולפעמים אירע גם לקדוש ה' נפילת כמחזין, והוא ייריד לנריך עליה, כי פיי שהוא גופל למעב ממדרגתו ומחלוקת לעלת

הוא

שלימה ע"כ ואמרין הלל גמור, מש"כ צשאר הימים שנסחלקין כמחזין תחלת ליל שני ואין צעב מחזוג עמה ונקראת מלה פרוסה, לכן אין ואמרין כלל גמור עיי"ש: ואמרין מרור וכו'. [הגרי"א] מוחק חיבת ואמרין, וכי גרסין. מרור על שם ו' דאתפרש מן ה' וכי פירושא, כי בזה (צפרע"ה פרק ז') משער חג המילת) כתב צסוד מרור, שבוטוה הוא כי הוא ו' שהוא קו חמשי ד"א המשפיע למלכות שלו צליל פסח נקרא מרור מלשון מר דור, ועיי"ש (צפרק ד') שכתב עוד דמרור הוא סוד הדינים קשים עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים צמאמר זה שמדבר צספירת ח"ה שהוא ו' של הוי"ה, ומפרש הענין דאמרין דמרור מרמז לאות ו' שהוא קו החמשי ד"א שמשפיע למלכות, ואמרין ג"כ דמרור הוא סוד הדינים קשים, וזה כל ענין אחד, שהוא סוד אות ו' ז"א, ונקרא מרור שמרמז על ענין מרירות ודינים קשים, על כי הדינים שלמו צבוה"ר גם צ"א דשרי צלל בן זוג, וזה לריך כחו שהשפיע שלו הולך לזרים ולא לבן זוג צבוה"ר. ודא גרים לון דוימררו את חייהם. ר"ל דצמאמרין היה זמן שליטת הקליפות הכופסין בין ה"א הקבאל מרור צזמן כ"ל, וכן המלכות שמקראת צזמן הבלות מרה, (ועי' אמר הכתוב צלשן וימררו לשון רבים, פ' גווי צין מלך הדבר וצין מלך כטקבא), ואמר וזה גרים לון, כיינו כמש"ל (חיקון ס"ע דף ק"ז ע"ב) דצזמן שהוא צמאמרין שלטון צעלמא כל חיחין וכל שדין ומחיקון ציון כחאים מוסמא דנחש דאיהו מרה וימררו את חייהם וגר עיי"ש: איהו מרור ואיהו מרה. ר"ל כי מרור הוא לשון זכר, ומרה הוא לשון נקבה, וכיינו שפיי שליטת הקליפות נכפך ז"א לבחי מרור שהוא ואין עם מריר, וגם כטקבא כפסב למח שהוא מיר עם ה', [וכמ"ש (צפרע"ה צעפר חג המילת שם) צבוטת מרור, ד"ה צחי מרור גם מלך כטקבא שהוא ה' אחזקת סוד שם צין עיי"ש]: כי המר שדיי לי. ר"ל שהתגבר המרירות שהוא כח הקליפות כ"ל צהי של בשם שדיי ויונקים השפע כדמפרש ואזיל: בעבודה קשה בקשיא וכו'. ע"ל (צחיקונים כטספות חיקון פ' דף קמ"ז ע"א) אחתה דנחש דאיהו שטן, וזה איהו מחלוקת וקשיא, ועל אמת וימררו את חייהם צעצודה קשה, וזדאי דא

מדרגיה. הה"ד (שמות לב) לך רד כי שחת עמך. עמך ולא עמי. ועל ידיה עתידה שכינתא ליחדא עם קוביה, בגין דאיהו אפריש לון. צריך ליחדא לון. לתקנא במה דחאב. כמו כולהו חברייא ונשקו ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

שביעאה, בנצוח, דאיהו נצח ישראל. ועליה אתמר (שמואל א טו) וגם נצח ישראל לא ישקר. ועליה אתמר (תהלים כב) למנצח על אילת השחר.

למנצח על השמינית (תהלים יב) מאן שמינית, הוד. ואיהו נצח (כז) עליה.

תמינאה בהודאה. וביה הוה משבח דוד (יהיא טו) הודו ליי. ודא הוד ודאי. למנצח (כ) הודו. בהון רמזין נצח והוד. ואינן נסין. וביה שבח משה אז. הה"ד (שמות טו) אז ישיר משה. בגין דאיהו הוד דיהיב למשה, (ישעיה נח) אז תקרא וזה יענה.

ואיהו

באר לחי ראי

הוא מנצח עמו כל הגיליות הקדושות שנפלו למטה בין הקליפות שאי אפשר להם לעלות כי אם עיי אחוה לדיק שבה שייכים לשורש נשמתו, עיי נפל גם הוא לשם כדי להנציח אותם להחזירם למקומם והדברים עתיקין: לך רד וכו'. הוא מומרח בש"ס (צרכות דף ל"ב ע"א), ועיין (צחק פ' בשלח דף מ"ז ריש ע"א) דכל ענין מה שאיל הקצ"ח לך רד וכו', הוא על מה שמל את הערצ רב עיי"ש, ולפי האמור מוזן כיון שמשב הוא סוד אות ה שכל טוונתו להשפיע כל טוב להבי, וכיון שהכניס הערצ רב להקדושה גרם וירידה להבי כי נועל השפע מהמלכות, ועיי הוכרח גם הוא לירד, וכמ"ש (צחק בראשית דף כ"ב ע"א) דמשה עיי שקיבל הערצ רב גרם להבי האחרונה של הוי"ה שחפול לארץ, ועיי נחית גם אות ה עמה בגין לשמרה שלא תאבד בין הקליפות, ובגין דא נחית גם משה מדרגיה נמטה, כי משה הוא צחי ה עיי"ש. ועיי עתידה שכינתא ליחדא עם קב"ה. גם זה מצאנו (צחק שס) כי לעתיד לבוא ירד משה למטה ויוקם ה' את ה' עיי משה עיי"ש באורך, ויחזק לפי הדברים הנ"ל כי משה הוא סוד אות ה כנ"ל: שביעאה. פי ה' של ה' הלולים הוא למנצח, שהוא מלשון נ"ח ספירה זו. בנצוח. כלומר בנח: דאיהו נצח ישראל וכו'. ר"ל כי ענין גילוח יתפרש בצ"י איפנים, כי צפסוק (צ"ה א' כ"ט) שמכרו שם העשר ספירות לך ה' הגדולה וגו' והנחה פירש"י, והנחה שנתן לו הש"י נחמן לשלול שלל הגוים לעורך בצנין, הרי מוצאנו כי נח הוא לשון נחמן והתנצחות, ועוד יתפרש בלשון קיום החיות וחזק והתמודד, עיי הפסוק וגם נח ישראל לא ישקר (שמואל א' ע"ו), שפירש (שם הרל"צ) דר"ל שהש"י הוא חזק והחיות והקיום של ישראל עיי"ש, וגלוי אמר דהלשון נ"ח של למנצח יתפרש על שני האופנים, כי יתפרש על לשון חזק וקיום. וחיות, כמ"ש גם

ה'ה

ואיהו (נ-א ואינון) תמניא יומין דמילה. ובתריה ברית דאיהו יסוד צדיקא דעלמא. וביה אתגליא [דף כ"ט ע"א] י דמילה. עשיראה לעשר ספירן.

ואיהו הוד תמניא יומי דחנוכה לארבעה ועשרין יומין. דאינון בשכמליו. ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל בכ"ה בכסלו, ואלין אינון כ"ה אתון דיחודא דאינון שמע ישראל וגו'. ודא איהו חנוכה. חנו' כ"ה.

אבל

באר לחי ראי

כ"ה, ומשכח אמר השירה, כי משכח הוא משרש הו"ד, ע"כ אמר שירה שהוא צבד, וכמ"ש (צפניה שם) שכל השירות הם בגשן נקבה, משום שכל הגאולות אפילו גאולת מלרים הים צבד עיי"ש. בגין דאיהו הוד דיהיב למשה. וכמ"ש (צפניה פרשת פנחס דף רכ"ג ע"ב) שיתן הכבוד למשה שנאמר ונחם מהודך עליו עיי"ש, וכ"כ (צבד צבדית דף כ"א ע"ב), ולהלן (סוף חיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) עיי"ש, [ואל חתמה שכמה פעמים מלינו כי משה צנח ואחכ צבד, כי כבד חיק קושיא זו מן האר"י ז"ל (צפניה פרק ו' משער הארת המוחין) דאפי"ג דמשה הוא צנח צבד יומין, מימין כיון ששרשו הוא יסוד אצא ויסוד אצא מלך היומין של נמשך צאלכסון ויואל לחון צבד של ז"א, לכן נחשד משה צבד עיי"ש]: אז תקרא וד' יענה. ע"ל (סוף חיקון ס"ט דף קי"ט ע"ב) ועוד אז הוחל וכו', שאמר שם דפסוק זה אז תקרא וכו' יענה נאמר על משה, ועיי"ש (צביאור הגר"א) שמפרש משום שמינו צמח שהתפלל ויתל משה וכו' אמר לו סלחתי כדצרך, ועליו נאמר איז תקרא, כי איז הוא דרגא דמשה כד"ל איז יסוד משה עיי"ש, וכן הוא להלן (ריש חיקון ע' דף ק"כ ע"א) וכשצא משה מחמין ואילן אז תקרא וכו' יענה עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שא"ז שייך למשה שהוא מרמז לספירת הכבוד ספירה כח כמספר איז כ"ל ואיהו תמניא יומין דמילה, ובתריה ברית וכו'. ע"י (צפניה פנחס דף רמ"ז ע"א) שאמר וחקינו למגד לתמניא, דאינון ח' ספירות מן חמשה עד יסוד, לקבלה צבד י' צפירה לטלקא לה עד כתר למכיו עשרה על ראשיהו עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כח שאמר ואיהו תמניא יומין וכו', פי כי המילה הוא ציסוד מדה כ"ה, ותמניא יומין דליה הוא הח' ספירות עד כד שלמעלה ממנו, והיינו שאי אפשר לתקן מדה יסוד לדיק אס אין מחקקים קודם הח' מדות עד כד ועד צבד: וביה אתגליא י דמילה וכו'. היינו כמ"ש (צפניה מנחם פי לך לך, וצביאור האר"י ז"ל צבדא המילה) דעל ידי המילה שהוא ציסוד נחגלה העשרה שהוא סוד המלכות שהוא כנרת יחד עיי"ש, והיינו שפי"ז עולה ב' דוחק

שהיא המלכות למעלה להיות עשרה על ראשיהו כ"ל עשיראה לעשר ספירן טווחו לחן צבד שלא יקשה לפי האמור שהעשרה שנתגלה הוא סוד המלכות, אי"כ הו"ל לרמז צנרת אות ח' שהיא סוד נוקבא דז"א, ולזה מחקין כי גם אות י' הוא מרמז למלכות, כלומר שמספר י' הוא עשר, לרמז שהיא עשיראה לעשר ספירן: ואיהו הוד תמניא יומי דחנוכה. היינו כמ"ש (צפניה פרק ו' משער הכנוכה) דכל החיקון שמשו החשמונאים צח' יומי חנוכה הוא לחון הכבוד עיי"ש, ואמר להמשך הדרוש דמכ"ט חיקון ח' יומי חנוכה כיון שחיקר החיקון שחנוכה הוא צבד ספירה הח' כנרת: לארבעה ועשרין יומין וכו' המשך הדברים צבד הוא עפ"ד (כזכר פי תרומה דף קל"ט ע"ב וצ"י ואחמין דף רס"ד ע"ב) כי יעקב לא היה צבד לחון רק יחודא תחלכ שהוא סוד בשכמליו שיש צו כ"ד לחון, ולא אשלים לכ"כ לחון שם שמע ישראל וגו' סוד יחודא עלאה, עד שצא משה ואשחלם גם יחודא עלאה, ואז נאמר ויברכיה, וברכו כ"ה שהוא שמע ישראל וגו' שיש צו כ"כ לחון עיי"ש, וע"ל (צבדא דף י"ד ע"א) וצביאורינו שם מ"ש צבד צביאור ה"עב, וזה הוא הדברים כח, דקודם שצבדו המלחמה, וכתבצח היינו וצבד לימוד חכ"כ וזה קלקל צבדו מדתו של משה, לא היו יכולין ליחד שום יחוד, עד שלחמו החשמונאים צבד הכ"ד ימים צבדו כפלין, ועשו תחלכ החיקון דחודא תחלכ שהוא בשכמליו שיש צו כ"ד לחותיה אות ח' צבד יוס עד גמר היחוד שחיקן יעקב עד יוס כ"ה שצבדו המלחמה וחזרו ללמוד החזרה כראוי וכו' גם לסוד יחודא עלאה שחיקן משה שהוא סוד כ"כ כ"ל, ואמר הכא שכל זה הוא מסה מדת הכד שחיקו ח', על כן זה ליחודא עלאה שחיקן משה שהוא צבד כ"ל: ומיד דעלה זית טרף בפיה שריא כ"ה על ישראל. ע"י (צפניה פי נח דף כ"א ע"ב) וישלח את הייגה מלכו וכו' נכנסת ישראל, ראש מ' כתיב צב, ולא מלכא הייגה מנחם לך דגלה, שכתב עליה מלך צבד ברעב וצמא וצבדא וצבדא לדיקים הכח וכו', ויוסף שלח את הייגה מלכו צבדא אחרת של יין, דאמר יכודק גלות יין לחשיך פניהם של ישראל מרוב אכר

אבל נצח, אתמר ביה (ראשית ח) ותנח התיבה בחודש השביעי. בגין דנצח ביה רמיו נח צדיק.
וביה (שם ז) והמים גברו מאד. כד לא נטרין ישראל ברית מילה, מתגברין אומין דעלמא
דאינון

באר לחי ראי

והחוקק הגנות, מה כתיב זה ותנח אליו היונה לעת
ערב, מה לעת ערב, דלא נהירא להון שעתא ופי עד
והנה עלה זית ערף צפיה, לאלף שהעיר הקציה רוח
הכהנים שהיו מדליקין נרות בשמן זית, אזי אברה
פליטת יחודה מן העולם חיו עיי"ש בצורך, חמנם לא
זיאר שם איך היה החיקון עיי השמן של העלה זית
ומה ענינו, חמנם הדבר מוזן מאליו דהנה להלן
(חיקון כ"א דף ג"ה ע"ב) אמר שם מסערא לדיוק
אחמר זה חגב עלה זית ערף צפיה עיי"ש, ועי
(בהגות ימין בגליון החיקונים שם) שקשה לפניו
להבין מה שאמר והנה עלה זית וגו' הוא מסערא
לדיוק, דמה ענין זית ליסוד, אבל לפי המשך הדרוש
כאן מוזן, דהנה (בספא מלך) מפרש שם הענין
שגמחקו הדינים עיי העלה זית, כי עלה זית מרמז
להכחמה והחזרה, דמזי שנתעורר הכח של התיבה
שניתנה עיי משה רבינו שהוא העלה זית סוד הכחמה,
לא נמחקו הדינים של המים הזדונים ולא חזרה
עוד למאסר התיבה עיי"ש. והדברים יתייחדו עם
דברי (המד"ר ש"ש פ' ד' סי' ב') שהיונה הביאה
אורה לעולם שנאמר והנה עלה זית ערף צפיה,
ועיין שם במפרשים שהביאה עלה זית לסי' אורה
שדולק ומאיר לעולם עיי"ש, והיינו סוד משה שהוא
סוד האורה ששגולד נתמלא הבית האורה, וכמ"ש
(במד"ר בל' פ' ע"ו סי' ע"ו), וגם הוא התורה
כמ"ש (במד"ר נשא פרק י"ד) דהתורה נקראת אור
שמאירה את האדם עיי"ש, והרי כבר אמרנו צמוד
מילה שהוא בתמינה, כיון שאי אפשר לתקן מדה היסוד
עד שמתקנים תחלה הח ספירות עד הוד, ולזה אמר
שם והנה עלה זית צפיה מסערא דיסוד לדיוק, כי
קודם שהביאה היונה האורה של תורה שהוא כחו
של משה של כל הח' מדות עד הוד, לא היה מאיר
מדה היסוד, על כן התגברו המים הזדונים, אבל
לאחר שהאיר נח עיי סוד היונה כל הח' מדות עד
הוד, נתקן גם מדה היסוד ונמחקו הדינים, זה
הוא המשך הדברים כאן כי הנה לא ציני התשמישים
היה עיקר המלחמה מה שרצו לצלל ליסוד התורה
מישראל כמ"ש חז"ל (במד"ר בראשית פרק ב') וחושך
זה מלכות יין, וכמו שהאריך בזה (אקוני הקדוש
זללה"ה בסי' ג'י ישאכר, במאמרי חוכמה) בהרבה
דרושים, וכל זמן שלא גברו עליהם להמשיך אור התורה
של משה רבינו ע"ה לא היו ישראל עדיין צדדי

והסידוק יצרכו"ה, יצרכו כ"ה, שהוא יחודה עלאה
שחיקן משה רעבי"ה, וכל הכ"ד ימים שלחמו לא עלה
ביום יחודה רק יחודה תחלה עד לאחר שחיקון
והחזירו אור תורה למקומו, ולזה יתכן מה שנעשה
לכם הכנס בשמן זית, כי אז תקפו כחו של משה של
העלה זית שערף צפיה סוד אור תורה שניתנה עיי
משה, ואז זכו לייחד גם יחודה עלאה סוד כ"ה
וכאמור ודא איהו חנוכה. ר"ל דעלה זית מרמז
שנעשה החיקון של השמן זית דבר חוכמה שנעשה
לחיקון ספירות הכוד כחבר: חז"ל ב"ה כלשון זה
איתא ג"כ (בשער אור"ח סי' תר"ע שכתב בן) חז"ל
ונקראים חנוכה חז"ל בכ"ה עכ"ל, ולפי האמור היינו
ר"ל ששם החיקון של יחודה עלאה שהוא סוד כ"ה,
ועיי"נו חנו שנתבטל הכח של הספירה שהתגבר עליהם
עיי נח הק"ש וכאמור. אבל נצח וכו'. הוא כמחוק
לכחמה קשה על דברינו שאמרנו שהיונה של נח
היה עיי עלה זית ערף צפיה שחיקן הכוד צמוד
חוכמה שחיקון הוא צמוד, והרי קי"ל דחיקון צמוד
חוכמה הוא לתקן הפגם של ותקפ כף ירך יעקב כ"ל,
והרי מבורר (בלק"ח פ' וישלח ובטעמי מלות שם)
בשם הזכר דהפגם היה גם צנח של הדבר, ופי' כי
אמר צהר והוא נולע על יריטו דא נח, ומ"ש כי
הכוד גפנס היינו בהטקצא דהצוקה דהצוק עיי"ש,
ולזה מחוקן אבל צנח וכו' ר"ל דלחיקון הנח לא
היה לריך להמתין עד לאחר שהארה אלף היונה עם
העלה זית שהוא כחו של משה רבינו כ"ל, כי נח
צנחו היה שרשו צמדת הנח, וכו' היה תלוי ענין
חיקון הנח, ולא היה לריך סעד מחלתו כדמפרש
ואז"ל. בחדש השביעי. שמאיר צו כח ספירה נח
ספירה השביעי. ביה רמיו נח צדיק. כלומר כי
מלת נחית הוא אחריות נח"ל. וביה והמים וכו'.
חזר לדעיל אספירה הוד דכיה מי נצחית גשמים
ששם חוקק הנצחות ומשם גזרים, כי מבוד ואילך
יש אחיזה לחיזונים, וכמ"ש (בפי' פרק ה' משער
רפ"ח) ובשאר דוכתי, ונמשך הדברים לדרוש שדרש
למעלה צמוד נעיות צדית מילת דאיוכו יסוד וציה
אחגלה י' דמילה, ואמר להמשך הדרוש שזה הוא
כרמז של סיפור העובדא של דור המדול כי השחית
כל צד את דרכו וגו', והיינו שעל ידי פגם צד"ל
ר"ל גרמו שיתגברו המים הזדונים שהוא שורש
הקליפות, כ"ל, וכמ"ש (בלק"ח פ' נח) שיעקר הפגם
של

דאינון המים הזדונים. וכד נטרין ליה אתמר בהון (שם n) והמים היו הלוך וחסור, עד החדש העשירי. דא י' דמילה דאיהי מלכות. עשיראה לעשר ספירן. (ודא איהו (סי'א ל"ג) (שם ט) את קשתי נתתי בענן דאיהו ברית).

ויעקב בההיא (נ"א בהאי) ירכא אתמר ביה (שם לב) והוא צולע על ירכו. דפרח מיניה י' ואשתאר עקב. ורזא דמלה (שם ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב.

כד אשתלימת סוכה בירך דילה, אתמר ביעקב (שם לג) ויבא יעקב שלם. ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא מסטרא דלבר.

והא

באר לחי ראי

של דור המצול היה צמחא השחת ז"ל ועי' בהגברו הקליפות מים הזדונים עי'ש. ולא אמר: כד לא נטרין ישראל וכו'. ר"ל שמספור העובדא של דור המצול אנו למדין איך ריכין לחצר נגמרות הצרות, כי עיי' העדר נגמרת הצרות גורמין חוקק הגלות של ישראל צמח'ל. עד חודש העשירי היינו שחצטלו הקליפות צחי מים הזדונים המחלילים מספירת הכוד, ומסחיימים צמלטה שביא ספירה העשירית כמ"ל. ודא איהו את קשתי נתתי בענן דאיהו ברית. עי' (צזכר פי' פנחס דף רנ"ז ע"ב) דהאז צריח של הקשת איא מסטרא דיסוד לדיק עי'ש, ולא אמר שלפי האמור מוצן הענין כי עיקר החיקון להשקיט המים הזדונים של מי המצול הוא עיי' חיקון נגמרת הצרות דיסוד לדיק כמ"ל. בההיא ירכא אתמר ביה והוא צולע וגו'. לנונו לומר צהאי ירכא, היינו צהכוד של הנוקצא דז"א כמ"ל, אמנס צמשי' ויעקב צהאי ירכא וכו', לכאורה לא גראה כן, דהא צהדכר לפנס הנלח ולא הכוד וצמשי' דע כי צדכר הזה ככר עמוד מהרשי' ז"ל (צס' דצרי שלום דף ס"ב) צפירוש עי'ד הארח"ל צשער רוח הקודש שכתב צרינו שם זהוד של יעקב נפנס, והחפלה הרב הכ"ל דהא צממא מקומות כחצ צרינו דרק הכוד של רחל נפנס ולא של הדכר, ועי'ש צמשי' לתרן צזה, ועיין (צס' שמן ששן ח"ב דף מ"א ע"ב, וצחלק ד' על שער מאמרי רשצ"י פי' צרהשית דף כ"א ע"ב צדק ח' ע"ב) משי' צסחית דצרי הארח"ל צזה, והציה דצרי הרב מהרשי' ז"ל הכוכר, וכתב לתרן עפי' דצרי צרינו צחצחו מקומן דרחל נוקצא דז"א נקראת צסם יעקב עי'ש לדרטו, ולא מוצן בדצרים גס כאן שאמר ויעקב, היינו רחל נוקצא דז"א שנקראת כן צהאי ירכא, היינו צהוד דרחל אתמר ציה וכוא לולע על ירכו כמ"ל וכתמור: דפרח מיניה י'. ר"ל י' דמילה שביא קלקול היך כמ"ל: ואשתאר עקב. ע"ל (חיקון סי' דף ק"ב ע"א) דהי' של יעקב, הוא תקיטו של הכף ירך יעקב דאתמר ציה וינע צק ירכו והוא לולע על

ירכו, והקלקול היה שניטל מיעקב הי' ונשאר עק"ב צסוד הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עק"ב עי'ש, וציאור הענין (צע"ה פרק ד' משער סדר אלילות למרחשי, וצבאבות וציאורים שם אות צ') שזה הוא סוד וידוי' אוחזא צעק"ב עשו, דר"ל וידוי' אות וידוי' אוחזא צעקב, היינו שהקליפות אוחזין צהי של יעק"ב ויונקים מהעשר נלוזי אורות הניחנין צעק"ב, ועי' צעק"ב דמשיחא חולפא יסגא, וכשנשלם הציור של העק"ב אז יכיה בגאולה, ואז יחוקן הי' של יעק"ב, ואז נאמר ויהי ציה יעק"ב אש וגר שיתוקן היך של יעקב עיי' שוסף היי'ד לעק"ב וישחלס קימחו עי'ש. הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. היינו צמשי' כי רק צהעקב יש שם אחיזה להקליפה, ועי' (צזכר פי' חיי שרה דף קכ"ד ע"א, וצפי משפטים דף קי"א ע"א) הוא ישופך ראש, דא קיצי' חזמן לצערא ליה להסימ מעלמא, ואחצ תשופנו עק"ב, דא חציו נחש דנשיך לעלמא דחציו עק"ב עי'ש. כד אשתלימת סוכה בירך דילה. ע"ל (חיקון כ"א דף נ"ו ע"א) דאמר שם דסוד סוכה הוא פרנוף ז"י צשלימות, כי סוכה הוא אוחית כ"י סי' גימ הוי"ה אדרי' סוד ז"י עי'ש, חכ הוא המשך בדצרים כאן שצא לפרש הקרא ויבא יעקב שלם, דר"ל כי כשנגע צירך יעקב הגיע הפנס גס צירך ימין דלנח של המלכות נוקצא דז"א הנקראת סוכה, מסיבה הייתה דצוקה צו אחר צחצחו, ונמצא שירך ימין שביא נח שלה הוא דצוק לירך שמאל שלו שביא כוד, וכמ"ש (צלקית פי' וישלח שם), חכ שאמר הצחצו ויבא יעקב שלם, היינו כדמפרש ואזיל כי יעקב הוא סוד עמודא דאמצעיתא דליל תרוויכו ז"י, ואמר כי יעקב לא נקרא שלם עד שנשלם גס היך דילה היינו הימין של הנוקצא שביא נח, שאז נשלם הכי ירכים, שלו היינו הנלח שביא הימין של הנוקצא, והכוד שביא שמאל של הדכר, אצל כלל זה לא נקרא יעקב שלם: ויעקב ודאי איהו דיוקנא דעמודא דאמצעיתא. היינו קי האמצעי הטולל דער נוקצא, שחא

והא משה תמן הוה. אלא מסטרא דלגאוו הוה. דא מגופא כח ודא מגשמתא. ובגין דא תרין ריבין דעמודא דאמצעייתא אינן נצח והוה.

ומתי יהיה עמודא דאמצעייתא שלים, כד אתחבר בשכינתא. הה"ד (שם לג) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, הה"ד (שם ב) ויבן י"י אלקים את הצלע. בההוא זמנא דאתחבר עמה (שם לג) ויבא יעקב שלם. בההוא זמנא תהא סוכה שלימתא. כ"ו ה"ס. יאקדונק"י.

קם רבי אלעזר, ואמר אבא אבא. אמאי אתמר ביומא קדמאא דסכות (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר.

אמר

באר לחי ראי

נתקנה לביות בצחי צי"ת אין התיקון שלם, צסוד אס אין צי"ת אין שחוק עיי"ש סוכה שלימתא וכו'. עי' (צפרע"ט פ' פנחס דף רנ"ב ע"ב) דלית סכ"כ חסר צלל ו', אלל סוכ"כ צלות ו' איכו חלל דצ' שנות הוי"ה אדניי עיי"ש, ועי' (צפרע"ט פרק ד' משער חג הסוכות) דסכ"כ צלל ו' עס הכולל גימ' אלק"ים, שהוא מרמז שאינה צלליות ואין צלל מחדוג עמה, ע"כ היא צחוקף הדינים עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן כי עתה צבורי חסר להסכ"כ שהיא סוד המלכות אות ו' שהוא סוד ת"ת עמודא דאמצעייתא, כי אין צלל מחדוג עמה והוא גימ' פ"ו סוד אלק"ים חוקף הדינים, אלל לעמוד לצו צמנא שיתחבר ו' עמה ותהיה סוכ"כ שלימתא מלא ו', אז תהיה גימ' ה"ב שנות הוי"ה אדניי, וזה יעקב שלם, כי יעקב הוא סוד אות ו', וכמ"ש (צפרע"ט פ' צ' משער העמידה וצשאר דוכתי) וכנודע, ועי' נחוסף ה"ב להסכ"כ ונעשה תיקון השלם יחוד הוי"ה אדניי דסוד סוכ"כ וכאמור. אמאי אתמר ביומא קדמאא דסכות וכו'. עי' (צוהר ויקרא דף כ"ד ע"א) וזי אחרוג מען בדר הוא, וזה כמה קוין לית סחריה, וזה אמרת פרי עץ הדר, אלל חלל דמלא דכחיד ויבן ה' אלקים את הלל וגו', וכחיד עלם מעמדי וצשאר מצשרי, וזה הוא פרי עץ הדר, דאדם אקרי עץ כדכחיד עץ השדה עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן, כי הנה לעיל אחרין דסוד סוכ"כ שאנו מקיימים צחג, הוא לתיקון הנוקבא ולבנות אותה צננין שלם, צסוד ויבן ה' אלקים את הלל וגו', ולפ"ז מוצן ממילא שנעשוין לקח האחרוג צסוכ"כ שהוא מרמז ג"כ לענין זה של תיקון הנוקבא צסוד ויבן ה' אלקים את הלל כנ"ל, איי קשה אמאי כחיד ולקחתם לכם פרי עץ הדר ציומא קדמאא דייקא, הלל מלא סוכ"כ הוא צכל שצעה ימי ההג כדי לחקן הנוקבא להמחיק הגבורות שלה מכל ה"ב מחדוג, וכמ"ש (צפרע"ט פרק א' משער חג הסוכות), ולפי האמור הנה מצויר שאין המלכות נתקנה לביות שלימה צבנינה עד סוף ימי

בא

שהוא סוד סוכ"כ כ"ז ס"ה כנ"ל מסטרא דלבר. עי' (צפרע"ט פרק ו' וי"א משער הכללים) צציוור סוד הענין מ"ש חז"ל כמה פעמים דיעקב ומשה מקומם שוכ, היינו כי עמידתם היא מחדוג ד"א ולמטה, יעקב מלבר, ומשה מלגלו צחוק צנן ד"א עיי"ש והוא משה תמן הוה. הוא חזר צוכ לתחלת הדרוש שאמר לעיל דאיכו בוד דה"ב למטה, והיינו דצריך שמהל של עמודא דאמצעייתא שהוא ספירת אד שס הוא מקום עמידת משה מלגלו וכאמור, ולזה אמר ה' משה חמן, כי משה הוא ג"כ צחי סוכ"כ כמו יעקב, וכמ"ש צש"ס (מגילה דף י"ג ע"א) דמשה הוא צחי סוכ"כ לישראל עיי"ש. דא מגופא ודא מגשמתא פ"י כי יעקב שהוא מלגלו סוד ת"ת הוא צחי גוף, היינו סוד כלים וחילוניות העולמות, ומשה מלגלו שהוא סוד הדעת הוא צחי גשמת ה"ת, והיינו כי צחי גשמה הוא פנימיות האורות צצחוק הכלים, וכמ"ש (צפרע"ט דרוש א' משער פנימיות וחילוניות וצשאר דוכתי). ובג"ד וכו'. פ"י מפני ששלם יעקב צסוד סוכ"כ שהוא צעיר ונוקבא, נתקן ג"כ צחרין ויבן שוכ נוי"ה, וכמ"ש (צפרע"ט פרק ד' משער חנוכה, וצפרק י"ד משער החפילין) דלזה הוא סוד ז"א, וזהו הוא סוד המלכות נוקבא ד"א עיי"ש כד אתחבר בשכינתא. כי עיקר התיקון הוא כשחדוג ז"א עס המלכות נוקבא דלילה ציחודא שלים כי השרי צלל אשכ פלג גופא אקרי. ויעקב נסע סכותה. נסע ונעיל מדרגא לדרגא עד שצא סטובה, סוד סוכ"כ שהוא כ"ז ס"ה הוי"ה אדניי, היינו יחודא דח"י ציחודא שלים. ויבן לו בית. כותחו צוכ דאף שאמרנו למעלה שתיקון המלכות הוא סוד סוכ"כ [וכמ"ש"ל (תיקון כ"א דף כ"ו ע"א) דשכינתא תתאה הוא סוד סוכ"כ עיי"ש], אלל זה הוא קודם גמר תקונה שהוא צצחי סוכ"כ שאינו צנן קצות, אלל לעיל תהיה נקרא צי"ת יעקב, כי יעקב יבנה אותה לביות צנן גמור צחי צי"ת, וכמ"ש (צפרע"ט פרק צ' משער לידת המוחין) וכל זמן שאין הנוקבא

אמר ליה ברי, מאני קרבא בימינא נטלין לון. ובאלין מאני קרבא אינון ישראל רשימין דנצחין דינא. מתל למלכא דהוה ליה דינא וקרבא בשבעין אומין, ולא הוי ידעין מאן נצח דינא. ושאלין ליה מאן נצח דינא. אמר תסתכלון באלין דרשימין במאני קרבא בידיהו ותנדעון מאן נצח דינא.

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, דא אתרוג, דאיהי שכינתא, לבא. דאיהו עקרא דכל אברין דגופא, דאינון תלת הדסים ולולב ותרי בדי ערבה. לבא באמצעיתא. ואברין סחור סחור ליה. ובגין דא אתרוג דא שכינתא. והכי אוקמוה מארי מתניתין (ט) אי נטלה בוכנתו (נ"א פטמתו). ואי עלה חזוית על רובו פסול. בגין דאיהו דמי לשכינתא, דאתמר (ב) בה (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין ברך.

כפת תמרים, דא לולב, ועליה אתמר (י) נפרצו עליו פסול, בגין דדא איהו מקצץ בנטיעות דהא

באר לחי ראי

ומ"ש שהוא דומה ללז, היינו שהמלכות עטרת היסוד של ז"א הוא כנגד עטרה דלצא כי שם מקומו של עטרת היסוד שהוא המלכות דז"א עי"ש, (ועיין מזה (צביאורנו לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) דז"ה פרי עץ הדר אמת חתאכ צאורק קאח) דאיהו עיקרא דכל אברין עי' (צמדרש תחומא שס) צפסוק כל עטמותי חתמנה ה' מי כמוכה, שד' מינים שקולין נגד חצרי הגוף הוי כל עטמותי חתמנה וגר עי"ש, ולזה אמר הכא שהאחריו הוא העיקר של ה' מינים, כמו שהלצ הוא העיקר של כל חצרי הגוף כי הוא משקל לכל האברים לבא באמצעיתא. והיינו כי המלכות דז"א שהוא עטרת היסוד כנ"ל עומדת צלמנע הגוף, היינו צה"ח צמקס החזכ כנ"ל ואברין סחור סחור ליה והיינו חגית נהי' ובגין דא אתרוג דא שכינתא עי' (צזכר פ' ויאל דף קנ"ד ע"א) דהמלכות נקראת עקרת הצית, כי הוא עיקרא דציתא, ועיין (צלקית פ' ויאל, וצפרע"ח פרק י"ב וי"ג משער הק"ש) דחלל עקראת עקרת הצית, כי הוא עקרת שג העשר ספירות עי"ש, ולזה אמר וצנ"ד האחריו הוא סוד שכינתא, כיון שאמרנו שהוא סוד הלצ שהוא עקרא דכל האברים, הרי הוא צה"ח המלכות האקראת עקרת הצית מהאי טעמא וכלאמר. דאתמר בה כלך יפה וגר עיין (צפרע"ח פ' ט דף ל"ג ע"ב) דמעזניהא אחמר צה כלך יפה רעיתי ומום אין כך עי"ש. כפת תמרים דא לולב עיין (צזכר ויקרא דף כ"ד ע"א) כפית תמרים שמי הלולב אכפית ואחקצר לעילא ותחתא מלשון כפיתו, הכ"ד כי כל צמחים וצאורן עי"ש, וזה הוא ציאוור האברים כאן, כפת תמרים דא לולב, שהלולב הוא יסוד לזיק כמי"ש (צפרע"ח פ' פנחס דף רנ"ג ע"א) ואמר שהוא מרחמ צהיבה כפית על ענין החקשרות כענין היסוד שהוא מחוג ומקשר ז"א ומייחד הדודים: ועליה אתמר

החג שנתקנה צמיתוק הצבורות שצא בכל ימי החג בכל צהינוחיה, ומעשה לפי האמור (צזכר שס) דסוד פרי עץ הדר מרחמ על צנין הטוקצא צשלימנע, לא ריה מהראוי ליעלו עוד צימחא קמח אלא ציוס האחרון וכלאמר, ולזה מתרן שענין מלוא זו דנעילה הלולב ושאר המינים שגטווינו ליעול ציוס א' רח אחר יש צדבר, שצא להראות חיבתן של ישראל מאן נלה דינא, וכמי"ש (צמדרר אמר פ' ל' סימן צ') עי"ש בימינא נטלין לון וכמי"ש (צטוש"ע א"ח ס' חרנ"א סעיף צ'), והוא מדברי רבא צש"ס (סוכה דף ל"ז ע"ב) עי"ש, ור"ל דצטי"כ לומר שאין עיקר טוונת נעילה ה' מינים מרחמ לענין תיקון הטוקצא כזכר, דאם גימח שהוא רק לחייון הטוקצא, הוי מהראוי ליעול כל ה' מינים צשמאל דוקא כענין חפולין של יד דקוי"ל שמקומה הוא רק צשמאל מהאי טעמא, וכמי"ש (צהקדמה דף ע' ע"ב) ועי"ש צביאוורנו, ובעל כרחך דמהאי טעמא הוי מקום של ה' מינים צימין, להורות שמרחמ למדה הללה שהוא ימין, צסוד ימין ה' חרען או"ב, וכמי"ש (צפרע"ח פ' פנחס דף רנ"ג ע"א) דצמדת הללה ציה ייתי מארי נלחין קרציו"ל, וצנלה יתגבר לנעלה נוקמין מהס"מ עי"ש, והיינו כי צספירת הללה צצימין שם הוא סוד הנלחין, צסוד ימין ה' חתמנע וימין ה' עושה חיל לעשות מקמה צשנאיהון של ישראל וכלאמר. דאיהי שכינתא לבא. עי' (צמדרר אמר פ' ל' סי' ר"ג, וצמדרש תחומא שס ס' י"ט) דהאחריו הוא דומה ללז עי"ש, ועיין צדברי (הרב מ"ה יוסף מערצי צפרע"ח פרק ג' משער הלולב) שמצאיר הענין דמי"ש חז"ל שהאחריו הוא סוד המלכות ודומה ללז, אינו ר"ל המלכות נוקצא דז"א, אלא דצטי"כ ר"ל שהאחריו הוא המלכות דז"א שהוא עטרת היסוד של ז"א, ונאקמו נגד הלצ צסוד שימני כחוחם על לזך, כי עוד שם מעשה עטרת היסוד של ז"א,

(דהא לולב איהו קשורא ויחודא) דכלא מאן דמברך עלה ביומא קדמא דסכות. בגין דאיהו קשורא ויחודא דכולא. ח"י עלמין. דאיהו לקבל ח"י חולין דשדרה, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין לולב דומה לשדרה.

ורזא דלולב, צדיק כתמר (א) יפרח. ודא איהו כי כל בשמים ובארץ, ותרגום אונקלוס דאחיד בשמיא ובארעא.

וצריך לנענעא ח"י נענועין בשית סטרי. דאינון חותם (נ"א חתם) (נ"א יצר) מזרח ביק"ו וכו'. (א) שית היות דאית בהון תמני סרי אתון. וכולהו רמזין בספר יצירה בשית סטרי. והכי

באר לחי ראי

שמואל אור הדעת והוא המעשר כל חצרי הנוף לענין זה עיי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן כי הלולב הוא קשורא ויחודא דכלא, ור"ל שהוא מרחם ליסוד המקשר והמחבר כל השש קצוות, ואם נפרדו עליו היינו שאין הספירות חג"ת נבי"י מקושרים יחד הוי קילון נענועיות וכאמור ח"י עלמין. היינו כי היסוד נקרא ח"י עולמים, כמש"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"א) וצמח דוכתי) והיינו משום שממשיך העפע מהמח דרך ח"י חוליות שצדד כמ"ש (צפרע"ח) שער הלולב (ש) אוקמוהו מארי מתניתין לא מלחצי זאת בגני דילן, רק (צמ"ד ותגומא פי' אמר (ש) צדיק בחבר יפרח. לזייק מרחם למדת היסוד לזייק, ותמיר מרחם להלולב סוד כפת חמרים כנ"ל. ודא איהו כי כל בשמים וגו'. כ"ל נקרא מדת יסוד דיק, וכמש"ל (תיקון כ"א דף נ"ח ע"ב), ועין (צפ"ח פרק ד' משער הכללים, וצפרק ד' משער רפ"ח גלוין, וצפרק א' משער דרז"ה הל"ס, וצפרע"ח פרק א' משער הלולב). דאחיד בשמיא וארעא. ר"ל שהיסוד מקשר ז"א שהוא סוד השמים עם הנוקבא הנקראת ארץ. וצריך לנענעא ח"י נענועין וכו'. ר"ל מסערא לזדיק ח"י עולמים. בשית סטרי. ר"ל בכל ז' מהשש ללות לריבין לנענע ג' נענועים נגד ג' אותיות יק"ו וכמ"ש כל זה מפורש היעב (צפרע"ח) שער הלולב (ש): דאינון חתם מזרח וכו'. הוא לשון (הס' יצירה פרק א' משנה י"ג) דשש אותיות יק"ו חתם בכם שש קצוות, ופנה למעלה והתמו ציק"ו וכו', ופי' (שם באל"ף כ') חתם הוא לשון קשר כמו חתמות שנקרע מתיר וכו' שפירש חתמות קשרים עיי"ש, וזהו הוא המקשר וציחור הדברים כאן ששעושים הנענועים ששש קצוות עם הלולב עושין חתם היינו קשר ויחוד ז"א בכל ז' מהשש קצוות וכאמור שית הוי"ו"ת. ר"ל שש לרופי אותיות יק"ו: וכלהו רמזין בספר יצירה. (שם) ומה שיש כאן שנינו מלשון הס' יצירה שם, דכחא אמר חתם מרח ציק"ו וכו', וצ"ל יצירה שם אמר שחתם מעלה ציק"ו, וצמח

וכו' עין ש"ס (סוכה דף ל"ב ע"א) נפרדו עליו, אמר רב פפא דאפרוד אפרודי, (ופירש"י) דר"ל שנפרדו הראשיים עיי"ש, ודע לה הכא היינו שנושא פירוד בין הדברים בעולמות העליונים בצדדי מרחמים. ודא איהו מקצץ בנפיעות ע"ל (תיקון כ"א דף ס' ע"א) אליגא הוא ו', ואיצ"ל דיליכ י'. ענשי איהו ה' עלאה, ושרשו ה' תחתה, ומאן דאפריש ענפא מיניה דא איהו מקצץ נענועיות עיי"ש, וזה ציחור הדברים כאן כי מי שאינו מדקדק כראוי ונוטל לולב שנפרד עליו שהוא סוד ה' עלאה שאינם דקים כראוי, הוא עושה פירוד בלוחות הוי"ו צ"ה, וכו' זה בצדדי מקצץ נענועיות [ועי' בשער מאמרי חז"ל בהגיגה דף י"ד ע"ב]. דהא לולב צמ"ל לא גרסין לה הכא אל"ף ה"ג. ודא איהו מקצץ בנפיעות מאן דמברך עלה וכו' ר"ל כי מי שמברך על לולב שנפרדו עליו הוא מקצץ נענועיות, כי בעוצה דלתחא איתער עוצה לעילא, שגורם גם למעלה בעולמות העליונים פירוד בין הדברים ומונע אורות החסדים להאיר בהצורות שהוא סוד קילון נענועיות של אלישע אתר וכאמור. ואמר: ביומא קדמא דסכות דייקא, והיינו כמ"ש (צבר פי' ויחי דף ר"ב ע"ב) ולקחתם לכם ביום הראשון, ביום ראשון מאן הוא, אל"ף יוס דנפיק ראשון לנטלא צמנועיו דמין נביעין ואן צעין לאמשכא לה לעילא, ועיי"ש (צמק"מ) דר"ל כי ביום א' דסוכות הוא אן הכנסת כל האורות של החסדים דאמא בתוך המלכות להמחיק הגבורות שלה, ע"כ ביום הבוא הוא אן המשכת החסדים בעולם עיי"ש, ולזה אמר כי מי שנושא פירוד בין הדברים ביום ראשון ומונע החסדים מלכנס בתוך המלכות עיי"ו מתגברים הדינים וכו' זה מקצץ נענועיות וכאמור: בגין דאיהו קשורא ויחודא דכלא וכו' היינו כמ"ש (צפרע"ח פרק ג' משער הלולב) דהלולב רומח אל היסוד, והוא דומה לשדרה כי הוא המעורר האו"ג ומוציא העפע מהמח דרך חוט הצדחה עד היסוד, נק' העיקר לנכד על נפילת לולב כי הוא העיקר

והכי אוקמהו מארי מתניתין מוליך ומביא למאן דד' רוחות העולם דיליה, מעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דיליה.

תלת הדסין, גוף ותריין דרועין. ואינן לקבל עינא ותרי כנפי עינא.

תרי בדי ערבות, לקבל תריין שוקין, ולקבל תריין שפון.

וכד אינן כולהו אגודה חדא בלולב דאיהו שדרה. מה כתיב (שד ז) אמרתי אעלה לב) בתמר. א' אתרוג. ע' ערבה. ל' לולב. ה' הדס, כולהו אתעבידו (לקבל) ד' מינין דמרכבתא. הרוכב בהון איהו יקריק, [דף כ"ט ע"ב].

וצריך לסדרא (לבי) בהון בהקפה, כגוונא (לבי) דמזבת. ולמאן. לגן דאתנטעו אלין גטיעין ביה, ורזא דמלה (ירמיה לא) נקבה (לבי) תסובב גבר. נקבה, נ' מן גן. גבר, ג' מן גן. ג'ן הוא כליל תלת וחמשין (ג) סדרין דאורייתא דבכתב. וז' יומין דסוכות הא שתין. לקבל שתין מסכתות.

שמיני

באר לחי ראי

החסדים פנימיים לריכין עוד לעשות חיקונים בחד מינים ע"י ה' הקפות שעשין בכל יום מימי החג סביב החיצה, להמשיך להנוקצא ד' ימי החג כל ה' מקיפים, וכמ"ש (צפרע"ה פרק ג' שס): כגוונא דמזבח. ר"ל דהחיצה הוא דחיי מלכות כענין המלכות. וכמ"ש (צפרע"ה שס). ולמאן לגן. ר"ל כי הכה כוונת הגענושים הם להמשיך ה' חסדים לז"א, ומכאן מלידן להנוקצא, משא"כ בהקפות הם רק פזור הנוקצא לצד, וכמ"ש (צפרע"ה שס) שההקפות הם רק להמשיך מקיפים ה' המלכות, ולזה אמר ולמאן, לגן, ר"ל שההקפות הם רק צעבור חיקון המלכות שנקראת גן כמ"ש (צפרע"ה פרק א' משער השמל) עיי"ש: דאתנשעו אלין גטיעין ביה. ר"ל דלהבי שיך להמשיך לה כל החיקונים המיל מחד מינים, כי חד מינים נטועים בגן וגדילים ורבים כהגן, והיינו כמ"ש (צפרע"ה פרק ג' משער הירח) כי גרמם הנוקצא גרממו כל ה' קוי חגיית בסוד צאר חפרכה שרים עיי"ש, והיינו סוד ד' מינים הכוללים י' ספירות בסוד ה' קוים חגיית: נקבה תסובב גבר ע"ל (חיקון ו דף כ"ג ר"ש ע"א) שהבאחי מהמשמח חסידים צביוור דברים אלן, דר"ל שמקיפים את החיצה סוד המלכות שהוא מסבצת את הסיים שמנח צה, שהוא דחיי גבר סוד ז"א עיי"ש: תלת וחמשין סדרין. ע"י (צכסא מלך) שדקדק הלא לפנינו יש נ"ד סדרות, ועיי"ש מה שחיקן, ועיין (צביוור הגרי"ה) שחיקן ג"כ דבאמת חיים רק כ"ג, דנצבים וילך סדרה אחת היא, ולא נחלקו חלל להפסיק בין תבא לריכ בשאל צב"ג, ו[ולענין] שלב יספיע לשון (כמ"ש צב"ה סי' תכ"ה סק"ה) שמפרש שם הסי' פה וילך, פירוש מלשון פחות אותה פחים, שמחלקים נצבים וילך לשמים עכ"ל ומתאר

וצמורה אמר שם שחתמו בקיץ וכו', כבר כתבתי לעיל (צחקמה דף ע"ו ע"ב) דנצי"כ לומר שנשחכ גירסת ה' יליח שהוא לפנינו כעת: והכי אוקמהו מארי מתני'. צ"ש (סוכה דף ל"ז ע"ב). למאן דשמיא וארעא דיליה מביא ראיח מהגמ שענין הגענושים כהלולב הוא כדי ליחד שמים ולרץ סוד ז"א כחמור. גוף ותריין דרועין ע"י (צפרע"ה פרק ג' ו' משער הלולב) דה' הדסים הם סוד חגיית עיי"ש, והיינו כדאמין כי חית הוא גופא דז"א, וחסד וגבורה הם חיקן דרועין כמש"ל (צחקמה ג' דף י"ז ע"א) ולקבל תריין שפון. גם זה הוא (צפרע"ה פרק ג' שס דברי הרב ר' יוסף מערזי ז"ל), דכמו שיש עשר ספירות בגופא דז"א, כן יש י' ספירות בראשו, וחסד וגבורה שצראשו הם העינים, ולזה וכו' הם סוד השפתיים עיי"ש. אגודה חדא בלולב וכו'. כי היסוד מקשר כולם כמ"ש. דאיהו שדרה ר"ל שהלולב מרמז למדת יסוד לדיק, כי הוא כחמונת שדרה שיש בה חיי חוליות שהוא הליגור של יסוד לדיק חיי עולמים כ"ל, ועל ידו ממשיכים החסידים מן הדעת דרך חוץ השדרה, וכמש"ל (צחקמה דף י"ג ע"א) ועיי"ש צביוורו, וכן הוא (צפרע"ה שס): אעלה בתמר. פי' כי הלולב הוא כפית חמרים, משום שעל ידו נתקן כל חד מינים שהם סוד השש קצות כ"ל, כי הלולב הוא ספירת היסוד המקשר כל השש קצות כ"ל: בלחן אתעבידו וכו' איהו יקריק. עיין (צפרע"ה שס) שד' מינים הם סוד ד' אותיות הוי"ו, ה' הדס, ה' ערבה, ו' לולב, ה' אתרוג עיי"ש, ולזה אמר כאן שד' מינים הם מרכבה לחד אותיות הוי"ו צ"ה: וצריך לסדרא וכו'. ר"ל כי סוף מחיקונים שעשין ע"י הגענושים שממשיכי ע"י

שמיני עצרת ^(ה) חג בפני עצמו. ביה נביעו דאורייתא לאשקאה אילנא דאיהו נטוע בגן ושרשו וענפו. איהו כגוונא דחוג הארץ דכל חגין ^(ה) מתחגגין בה.

תשיעהא ברנה. ודא איהו ^(ה) (תהלים ^(ל) רננו צדיקים ^(ל) ב"י. ודא דרגא דצדיק ח"י ^(ה) עלמין. מתמן רנה. וביה פורקנא, הה"ד ^(ה) צמח צדיק, ומתחתיו יצמח. מתחתיו ודאי, ההיא דאיהי עשירית לכולא.

וצדיק

באר לחי ראי

ונעשית בסוד ותמלא כד"ה ותעל, ושוואת מימי החסד ממקור בצרכה ותמלית כד"ה דלויי שכינתא ותשקוין ומשפעת בסוד ותמחר ותורד כד"ה על ידך ותשקכו וגו' ותאמר גם לגמליך אשאז עיי"ש, חכ הוא ביאור הדברים כי בשמיני עשרת מאיר זה שם הוי"ה צורה כ"ד עיניו, יען כי הוא מקבלה השפעה מהכ"ד ספרים דתורה שצנח סוד שמחת התורה, שהכ"ד הזה הוא סוד מימי החסד, חכ הוא סוד ומוריד הגשם נביעו דאורייתא לאשקאה אילנא דלויי נטוע בגן ושרשו וענפו בסוד כ"ד מים כמ"ל. איהו כגוונא דחוג הארץ. הוא לשון הקרא (בישעו מ כ"ב) היושע על חוג הארץ, (ופירש"י) חוג לשון מחוג עיי"ש, והיינו דשמ"ע הוא חג צפ"ע, וזהו סוד המלכות שהיא כמו נקודה אלמנית שבתוך העיגול שעומד צפ"ע בתוך העיגול והכל סובב אל הנקודה חכ שאמר דכל החגין מתחגגין בה והיינו כמ"ש (צפרי"ח שער מקראי קדש) כי פסח צהר, ושבעות צהר, וסוכות צהר, ושמיני עשרת הוא חג צפ"ע, כענין מחוג ומרכז הארץ, כי המלכות היא כענין הנקודה האלמנית שבתוך העיגול שכל הספירות סובבים אל הנקודה האלמנית שהיא המלכות, וכמ"ש (צעמני מאות פי משפטים) ח"ל ח"ס שלש רגלים תחוג לי צהר, כי המלכות נקראת חג דכלהו עיי"ש ודא דרגא דצדיק ח"י עלמין שהוא ספירת השעיות מתמן רנה. עיין (צלק"ת משלי י"א) רנה, הוא אותיות גה"ר שהוא יסוד, וצכן רחב צמילואו ר"ש (כלל יו"ד) רחן ר"א, עולה צרי"ח עיי"ש. וביה פורקנא היינו כמ"ש (צפרי"ח פרק כ"ט מעשר הק"ש) דכל גאולה הוא יסוד עיי"ש: ומתחתיו יצמח. ר"ל שש"י צמח לדיק, כלומר שימית הישועה צמח לדיק שהוא יסוד עיי"ש מה שהוא תחתיו, כלומר ספירת העשירות שהיא המלכות (שהיא תחתיו של היסוד) ימית ויגדיל בקומה שלימה, והיינו כמ"ש (צפרי"ח שם) בסוד חכלות לאיל עליון גואלס, דע"י היסוד יהיה הגאולה, כי היסוד הוא הגואל את המלכות מן החיותים שלא יאחזו בה, ועי"כ יכולה המלכות לפלות, וזהו סוד הגאולה עיי"ש. מתחתיו ודאי. ר"ל שהיסוד מקבל קדש

ומצואר מה שצאמה הם סדרה א', רק שמשברים ומחלקים אותה לז', כענין פתוח אותה פתוח, שהיה מתמלא חלה ורקיק אחד, ואח"כ מחלקין אותה ופתוח אותה פתוח]. דאורייתא דבכתב ר"ל לכי מקיפים עם ה' מינים ז"י ימי החג הצימה שבה הס"ה, לרמז לענין זה כי ע"י ה' ההקפות ז"י ימי החג, וכללת המלכות עם צעלה ז"ל שהוא סוד תורה שצנח, וכללת עמו בסוד נקבה חסוד צד כמ"ל לקבל שתין מסכתות ע"י (צפרי"ח פנחס דף רע"ז ע"א) שעתה צעלה"ר כאשר נפלה המלכות בסוד סוכה דוד הגופלת, נפלו עמה גם הששים המה מלכות דאיון כריכן זה דאיון לקבל הששים מסכתות עיי"ש, וזהו אמר הכא שלא מרמז ענין ההקפות שעושין סביב הצימה, שהוא המלכות לתקנה עם הששים המה מלכות שגפלה עמה, שכן הס"ה יש זה ג"ן סדרים, ועושין ז' הקפות ז"י ימי החג להשלום מספר ס', כדי לתקנה עם הששים המה מלכות, שהוא סוד סי מסכתות דתורה שצפ"ע, סוד ג"ן הכולל דבר ונוקבא, היינו תורה שצנח הוא דבר, ותורה שצפ"ע הוא נוקבא ונקבה חסוד צד, שכללה משניהם שמיני עצרת חג בפ"ע הוא מימרא צ"ס (סוכה דף מ"ז ע"א ועוד צמח דוכתי) ופנימיות הענין מצואר (צוהר פ' אמור דף ק"ד ע"ב) צוים השמיני עשרת תהיה לכם, דהא יומא דא ממלכא הוא צלחודיו וכו' מחל למלכא וכו' וזהו ביאור הדברים כאן, שמיני עשרת חג צפ"ע, היינו כי צוים זה ממלכא איהו צלחודיו וכו' ביה נביעו דאורייתא. היינו כי צוים זה מתפללים על נביעו דמיוא ומתחילין לומר ומוריד הגשם, והיינו כי יום זה נקרא שמחת תורה, ומוכן כי הנה מצואר (צפרי"ח פרק ח' משער הלוז בסוד שמי"ע) דצוים זה מקבלה המלכות עפה דאזע מצעלה שהוא מימי החסד בסוד הוי"ה צורה כ"ד עיניו עיי"ש, וע"ל (צבקהמה דף י"ד ע"א) וציהורנו שם, כי סוד הוי"ה צורה כ"ד עיניו הוא סוד כ"ד ספרים דתורה שצנח, וגם הוא מרמז לשכינתא תתאה שהיא עתה בגלות ד"ך בסוד ובהר יתרו ויבש, ועל ידי השם צורה כ"ד עיניו, מתקין המלכות ככ"ד ספרים שצנח, בסוד ושמיני כ"ד כ"ד שמוחין,

וצדיק נטיל משמאלא. ועמודא דאמצעיתא ^{לט} מימינא. הה"ד (דברים לג) מימינו אש דת למו (אלף קא יוד קא. יוד קא ואו קא. יוד קי ויו קי. יוד קי ואו קי. אלף קא ואו קא. יוד קק וז קק. אלף דלת נון יוד).

בההוא זמנא דיהון תרין שמהן כחדא. אתערא ברתא דמלכא בשיר השירים ומשלי וקהלת דאינון שלשת אלפים משל, תלת יודין דאינון תלת טפין דמוחא דנחתין מן י' (נ"א י)

באר לחי ראי

לקבל חגיגת, ועיי"ש (במק"מ שכחא מדברי הזכר פי אחרי) דכ"ג ספרים הם סוד חז"ד עיי"ש, והדבר מוזן עפ"מ ^ל (תיקון פי דף ק"כ ע"א) והמלכות נקראת חכמת שלמה עיי"ש, והנה (לעיל תיקון י' דף כ"ד ע"ב ודף כ"ה ע"א) נזכר זמנא שעולה המלכות בין תרין דרועין דמלכא אז ותרצ חכמת שלמה עיי"ש ונציאורנו, ואמר הכה דכאי ותרצ חכמת שלמה ר"ל שעש לאשלמה חכמתה ג' ספרים הב"ל סוד חז"ד, יכן כי נחלה המלכות בחגיגת סוד גופא ותרין דרועין כב"ל שעלח לחיו בכל שיעור קומתו, וזה הוא ביאור הדברים כאן ודבר הכה זמנא בשעת חפלתו של שלמה, עש היחוד ד' שמות הוי"ה אדני, היינו שכיח עולה לגבי צעלה להזדווג עמו בצוף ותרין דרועין, וזה כל זכ נכתב חכמתו של חז"ד סוד כ"ג ספרים הב"ל דאינון שלשת אלפים משל. עי' (בזכר תרומה דף קמ"ה ע"א) דיימו שלמה כאשר נשלו הסיבה באשלמותה ואזדווגה עם צעלה בזוגה שלם ע"כ ותרצ חכמת שלמה וידבר שלשת אלפים משל, דיימו דעל כל מלה ומלה הוה חמר ציה חלת אלף משל ברחא עלאה באורה משל בחכמתה עלאה, ועיי"ש (במק"מ) דהחלה אלף משל הם נגד חגיגת דכל ספירה בשלימותה הוא בסוד האלף עיי"ש, ולפי האמור מוזן שהם נגד ה' ספרים הב"ל שהם בסוד חגיגת שעליהם נאמר ותרצ חכמת שלמה וכאמור תלת יודין דאינון תלת טפין דמוחא. ע"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב ולכלן תיקון כ"א דף מ"ה ע"א) דכשהמלכות מזדווגה עם צעלה היא מקבלת ממנו ג' טיפות זרע הנמשך מן המוח חז"ד שלו ליסוד לדיק דך חוט השדרה ומשם גיתנין להנקה עיי"ש ונציאורנו שם, וזה הוא ביאור הדברים כאן, דכ"ג ספרים שהם סוד ג' אלפים משל שתיקן שלמה, הם סוד ג' יודין דעיפה זרע ממוחין דחז"ד שמקבלת הנקה מצעלה עיי' הזוג, ונציאור הענין יותר כזה עיין [צלק"ת מלכים סי' ה' באור]. דנחתין מן י'. ר"ל כי ביו"ד הוא סוד חכמה מוחא, ובמ"ש (במ"ש פרק א' משער הולדות לח"א ח"א) שמעם בא עיפה הזרע עיי"ש, ודיינו כי סוד ג' יודין שהם צחי עיפין הזרע, כולם נכללן בסוד י' שהוא

מוח

קודם כל ההשפעה מיסוד חכא, ואח"כ מתחזיו ינמיח להמלכות ומשפיע צה מה שקיבל. וצדיק נטיל משמאלא, ועמודא דאמצעיתא מימינא פי כי ה' ספירות יסוד וחית שהוא עמודא דאמצעיתא אף שהם צדק האמצעי, עכ"ז החית נותק אל החסד לד ימין, וסיסוד נותק יותר לז שמאל ובמ"ש (במ"ש פרק ג' משער פ' לופי ז'ין) הה"ד מימינו אש דת למו. מציא ראיח מן הפסוק שכתורה שהוא גוף החית צעם וקאמר עלה מימינו תחלה, ואח"כ כאשר הולך ליתנה לישראל צחי השפעה יסוד לדיק הלכה לה אל השמאל ונעשית צחי אש דת למו. ואין לדברים אלו המשך עם המאמר הקודם, [ובג"ר], ובהגות החיבורים דפוס קאנסטאנטינא, כתבו שחבר כאן, והשלמה נמלא בחיבורים מ"ה, ויש שם דברים רבים שייכים להמשך הדברים הללו, אמנם כל השמות הנדפסים פה, הנה בדפוס קאנסטאנטינא וליוורנא הם מסוגרים, כי גם בחיבורים מ"ה לא נמלאו שם ואין להם פתרון, וכפי ההשערה הוא שייך לאחרי מאמר שלם שלא נמלא גם צ"ה ממנו. בההוא זמנא וכו' גם מאמר זה צחי זמנא וכו' נמלא צ"ה שם (דף ס"ב ע"ד) עיי"ש, ולדברים אלו אין המשך לדברים הקודמים, וכפי הנראה חסר גם כאן ביגתיים, כי כלל חסר כאן להשלמה עשרה גגונים שדורש בחיבור זה ניגון העשירי, והוא נדפס (בחיבורים מ"ה שם דף ס"א סוף ע"ב) ח"ל עשיראה נחפלה ודא שכינתא, ועליה אחמר חפלה לדוד וכו', וכפי ההשערה כאן היה מקומו אשר דרש בחיבור המלכות, ובענין סוד החפלה שהוא המלכות, ועיקר החיבור נחפלה לחבר וליוחד צ' שמות הוי"ה ואדניי ז"י גמ"ש (בפרע"ה פרק ד' משער הק"ש) עיי"ש, ויש (בצ"ח) מדבר שם בענין חיקון המלכות כד תחיד לגבי צעלה ומקבל אחרי בחיבור דרועין אז נעש היחוד ציניכס בחיבורה דתרין שמכן יאקדונקי, וקאמר שם וצחי זמנא ליהון תרין שמכן כחדא יתער ברתא דמלכא בשיר השירים קבלת ובמשלי עיי"ש, והדבר מוזן עפ"ד (הזכר פי' בא דף ל"ע ע"א) דשלמה אשר ציימו היה הסיבה בשלימותה, עש ג' ספרים לאשלמה חכמתה, שבי"ש, קבלת, משלי,

(ר). ולאן אתמשכו. לגבי צדיק דאיהו קשת (הברית), ומה דהוה קטן אתעביד גדול. ורזא דמלה
(ט) שופר הולך. פור גדול. מתי יהא זריק חץ בדיוקנא דא.

פתח רבי שמעון ואמר, עלאין אתתקנו ואזדרו במאני (מ) קרבא, לגבי חויא דאיהו מקננא
בטורין רברבין. ואיהו קטיל לאדם קדמאא ולכל דרין דהוה אבתריה. ובגין דא כרוזא
נפיק בכל יומא (מ) מאן דקטיל ההוא חויא דאיהו מקננא בטורין רברבין, יהבין ליה ברתא דמלכא,
דאיהי צלותא דיתב על מגדלא, דאתמר בה (משל יח) מגדל עז שם י"י בו ירוץ צדיק ונשגב.
אדהכי

באר לחי ראי

לחוק, ולא אמר מחי יכיה החוקן הזה, ולא.
פתח ר"ש לבאר צמאי הדבר חלוי, ומפרש דהעיקר
חלוי צמאי הכצרייה הקדושה, שכל אחד ישן חילוי לפוס
דגא דלויא נגד הסימ ונוקצא דלויא שעומדים נגד
הקדושה ומנועים הזוג השלם. במאני קרבא צחפלות
וצקשות כמו שחרגוס חונקלם (צפ' ויחי) צחרי
וצקשתי, צלחתי וצבעתי לגבי חויא היינו הסימ
הכרוך בקדושה ויונקים ממנה, וכמ"ש (צעי"ח פ"א משער
החשמל וצשאר דוכתין) דאיהו מקננא בטורין רברבין.
היינו כמ"ש (צחר פ' משפטים דף ק"ט ע"ב) צסוד
שמעו הרים אח ריב ה', דחיון טורין רמחין לעילא
לעילא טורין רצריצין דכא דריק מלחין אית לגבייהו,
ומפרש (צמק"מ וצק"י שס) דמ"ש ההרים הרמים,
היינו חגי"מ דזעיר שרס גדולים, אשר סמאל"ל רודף
ויונק מהם עיי"ש מאן דקטיל ההוא חויא וכו'
יהבין ליה ברתא דמלכא דאיהי צלותא עיין
(צחר פ' צראשית דף כ"ג ע"ב) דלנו מללן וכו'
רחוס יכפר עון, דא סמאל דלויכו נחש וכו' צגין דלא
ירדפון צחר ללותא וכו' עיי"ש, והנה נודע מדברי
(הארי" ז"ל) שצגין מה שצמח פעמים שאין הצפלות
נחפזים, הוא משום שהקליפות הדצוקים צאדם
לוקחים הצפלה חיפק צלחתו מן הצפ' ויונקים ממנה,
וכמ"ש (צסידור צנוחא כי אחי שומע חפלה כל פה)
שצריך לכוון להפריד הקליפות ממנו ואז תהיה חפלתו
נשמעת עיי"ש, וזה הוא ציאור הדצרים כאן, מאן
דקטיל הא חויא, היינו הקליפות הרודפין צחר ללותא
שרס שורס הנחש וסימ כנ"ל, וא יחבין לה צחתא
דמלכא דלויכו ללותא, היינו שחפלתו מתקבלת. דיתב
על מגדלא עי' (צחר פ' ויגש דף ר"ט ע"ב) כמגדל
דוד, דא ירושלים דלעילא דכתיב ציה מגדל עז שם
ה' צו ירוץ דיק ונשגב, מכו נשגב, חלל ההוא מגדל
נשגב, צגין דציה ירוץ דיק עכ"ל, ועיין (צאור הצמח,
שם צפ"י הר"ג) דירושלים דלעילא היינו השכינה,
ועיב כתיב שם ה' שהוא השכינה שנקראת כן, וכו'
ירוח הוא לשון רוח, שהוא רוחא דלצא של הצדיק
שעינו וצכו רק להשכינה לחקק ולחקמא משפחה
עיי"ש, ולא אמר הכא דלויכו ללותא, היינו כי הצפלה

מזה החכמה וממנו נמשכים, וכמש"ל (דף כ"ז ע"ב)
עיי"ש וצציאורנו ולאן אתמשכו פי ודאי שיורדים
החסדים של עפה הארע מהחכמה, ונמשכין מספירה
לספירה מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, אך עדיין
לא ידענו עד אחי מקום נמשכין ומחפכים ועומדים
שם לגבי צדיק וכו' ר"ל עד היסוד כי היסוד
מתעכצת ועומדת העפה. דאיהו קשת היינו כמש"ל
(צבהקדמ' דף ז' ע"א, ולהלן חיקון כ"א דף מ"ה ע"א,
וצחר צראשית דף י"ח ע"א) דיסוד דיק נקרא קשת
היורה כחן עיי"ש ומה דהוה קטן אתעביד גדול
צבר אלתנו מוחצרים צאצרה יחירה מחז"ל חכמי
האמת צעסקיו דצרים כלאו צחר וצחיקוים וצחצחי
הארי" ז"ל, לפשוע דמיון הגשמיים ממחפצותיו
ולצחצחון רק צגין הרוחניות שצו, ע"פ ההקדמות
שלמדנו מחכמי האמת כי הכל הוא צדק משל לצבר
אח האחון, וכמו שצחרין צוח צס' ויקבל גשה וצחר
ספרים הקדושים. ורזא דמלה שופר הולך היינו
כי שופר מרמז ליסוד, והקול דנפיק משופר הוא סוד
העופה רקדושה הנמשכה ממנה ויוצאת מן היסוד
עיי' הזוג, וכמ"ש (צעי"ח פרק ה' משער הולדות
ארי" חז"י) עיי"ש, וזה הוא ציאור הדצרים כאן
שהיסוד הולך צסוד הולך וצא וממשיך העפה מן
הדעת דרך חוט השדרה עד היסוד: פור גדול היינו
כי היסוד נקרא פז"ר, כמ"ש (צחר פ' ויגש דף ר"ח
ע"א) צסוד פז"ר נתן לציונים, פז"ר דא דיק דלויכו
אשקי חן לכולא עיי"ש, ולא אמר פז"ר גדול דווקא,
היינו שעיפת ההשפעה יוצאת ומחפצת, רק צימי
גדלותו, היינו צזמן הזוג כנ"ל מתי יהא זריק חץ
פי כי נודע מ"ש (צעי"ח ריש שער הזווגים) צסוד
נשצו הקציה לא צאצ צירושלים של געלה וכו',
שמוס חרצן ציה קדשינו אין ארי" מחזוים צזוג
שלים שלהם, ולא צימי מחזוים צזוג שלים שלהם
עיי"ש, ומזמן דצמח צעור"ר אין היחוד שיהיה נמשך
השפעה הארע צצחי יורה כחן, ולא הוא שאל מחי
יהיה היחוד שלים כרצוי להיות הצור יורה כחן לצבי
הנוקצא צזוג שלים שלהם. בדיוקנא דא. היינו כי
צורח פז"ר מורה צצורח כקשת עם חן הנתון צה

אֲדַהְכִּי הא רעיא מהימנא קא אתי בכמה עאנין ותורין ואמרין וחוטרא בידיה. סליק עיניה למגדלא, ואתא (נ"א וחמא) חד ב"נ עולימא צדיק שמיה, דהוה יתיב על מגדלא קשתא בידוי, והוה זריק חצים לגבי חויה, ודא איהו פור " גדול, וחויא לא הוה חשיב לון, וקשתא איהו לישנא דפומא, אגוזא דקשתא פומא. חוט השני דא שפה (נ"א דשפה), חוט של קשת (נ"א חסד) דביה הוה צדיק זריק חצין דאינון מלולין דצלוחתא לגבי חויה. וחויא לא הוה חשיב לון. ולאן בגין חלישו דצדיק ח"י עלמין, אלא בגין חלישו דההוא דזריק לון, דאיהו צדיק דלתתא מיניה (נ"א צדיק בר מיניה) כד לאו איהו שלים. ובג"ד לא חשיב לון.

עַד דאתא רעיא מהימנא, ונטיל חץ חד, וזריק לגביה דא בתר דא בצלותיה, (שם י) עד יפלח חץ כבדו דחויא. דאיהו סמא"ל אל אחר (ג) דתמן (מד) יסודיה ועקריה. ובגין דא הכבד כועס. במאי כועס, במרה (מה) דאיהי דבוקה (מ) ביה. ודא סם המות נוקבא דיליה. זנבא דיליה. יותרת

באר לחי ראי

הרצח ולשונ הרצח חלים על הנפש כמאמר: וחויא לא הוה חשיב לון ר"ל שלא נחשבה הנפש, שלא היה יכול להרוג אותה כ"י החלים ש"ל, וכדמפרש ואזיל, חוט השני דא שפה. כמ"ש חוט השני שפתותין, וכיינו חוט של קשת וכאמור. דביה ר"ל צפה שהוא סוד הקשת בכללו. ולאן בגין חלישו דצדיק ח"י עלמין ר"ל לא משום חלישות הכלי קרצ שהוא מדת היסוד לדיק הנקרא קשת כמ"ש: דאיהו צדיק דלתתא מיניה. ר"ל שזה העולמות אף שהיה ג"כ צנח לדיק חי עולמים, עכ"ז היה צמחנה נמוכה ממשה רבינו רע"ה, שלא השלים עדיין נפשו כ"כ, וע"כ לא היה ציכולת להחגבר על הנפש, עד שצא משה רע"ה שהוא הגבר גבר צגוברין, והוא יכול לה להרגע: דתמן יסודיה ועקריה וכמ"ש (צובר ש' פנחס דף ר"ל ע"ב) דמשכן הכהן הוא צבכבד עיי"ש, וע"ל (תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דכבר הוא מסערא לאל אחר עיי"ש: ובגין דא הכבד כועס. הוא מומרא צש"ס (צרכות דף ס"א ע"ב) כד כועס, והמרה זורקה צו טפה עיי"ש, ומפרש לה הכא לפי האמר, דהא משום דשם צבכד הוא משכן הכהן דל"ה, אחר, ע"כ צא משם הכעס שצא מסערא דיליה, כמ"ש ח"ל צש"ס (שצח דף ק"ה ע"ב, וצמס' נדרים דף כ"ב ע"ב) שבעסם כאלו עוצד ע"ז, וכיינו מסערא דס"מ הנקרא אל אחר וכמאמר. במאי כועס, במרה ע"ל (תיקון ע' דף קכ"ה ע"א) דממרה סומקא דכבר שהוא חוקק הדינים, ועיין (צקבלת יעקב ערך כבד) צציאור הענין צאור: ודא סם המות. כיינו כמ"ש (צובר פנחס דף ר"ל ע"ב) שצבוקצא דס"מ שצאמר צכ ואחריתא מרה כלענה שהוא סוד הטפין מרירין של המלאך המות דכל מרעין ומוחא ציה חליין עיי"ש: נוקבא דיליה. ר"ל שהמרה היא הנקבא של הכהן שהוא הכבד, והיא היא הכס המות, וכמ"ש (צובר

הוא סוד המלכות שהוא סוד המגדל ירושלים של מעלה שצו ירון לדיק, שכל התפלות שלו הוא עליה וכאמור. אדאכ"י הא רעיא מהימנא קא אתי. עד שמה לא היה רע"ה צועד חזק, כי לעיל (צריש) הבקדמה ה"ל (וכ"ז) נזכר רק רבי אלעזר ורבי שמעון וחצרייהו ואליהו ושאר נשמות הצדיקים, ושמה לאורך דרוש זה כאשר אחז רש"י להזכיר צמאני קרצא נגד חויה להרוג הקליפה, נחוסף וצא להחופד עם הצבירייה הקדושה כ"ל שם גם משה רבינו רע"ה מהימנא, כי הוא היה הכח צידו להרוג את הנפש צממנה, כמ"ש (תיקון כ"א דף מ"ג ע"א) כמה גבורים וכמה מארין תריסין אחכשני צני מדרשא לאתא קרצא עם חויה ולא יכלו לה עד דאתא משה רע"ה, ויפן כה וכה ויך את המלך שהוא הנפש עיי"ש. בכמה עאנין ותורין ואמרין. כיינו נשמות ישראל האלהים צו שהם מלך ה' קיום חג"ת, וכמ"ש (צפרע"ה פרק א' משער ר"ח) צסוד פרים ואילים וכצש"ס עיי"ש וחוטרא בידיה. שצו הכה את המלך שהוא נפש הקדמוני כמ"ש (מכתיקונים), וכן הוא (צריש) פי משפטים דף ק"ד ע"ב) עיי"ש סליק עיניה למגדלא. ר"ל לירושלים ולעילא שהוא המלכות, וחקקה ע"י תפלותיו כ"ל. ואתא חד בר נש עולימא צדיק שמיה. ע"י (צובר יתרו צחא דרוין דף ע"ג ע"ב) צסוד מגדל ע"ה וג"י צו ירון לדיק ונשצב, דקא"י על דוד, דצכל צמא דאגח קרצא עליה על המגדל וכדין אחתקא ואחצבר ונאח קרצין עיי"ש, והכא היה ג"כ לדיק אחד שהיה צנח לדיק יסוד עולם, ששייך לומר עליו צו ירון לדיק נשצב, וקרי ליה עולימא משום שהיה מחגבר לעשות מלחמה, וכמ"ש (צפסיקתא רבתי פרק כ"א ס"ה ר) שאין מלחמה נאח לעשות אלא ע"י צחור עיי"ש. ודא איהו פור גדול. ר"ל שזה הצדיק שעמד להלחם היה צנח פור גדול, שהיה צנחו לפור

יותרת ^{מז} הכבד, יותרת אתקריאת דבתר דעבידת נאופין יהיבת שוירין לבעלה. וזנבא איה שפחה (נ"א שליחא) דיליה, במרה כעיס, ובזנבא קטיל. מרה איה פרצוף דיליה. יותרת זנב דיליה. כגזונא דאדם דעביד ליה פרצוף ולבתר זנב, דהאי אדם רע אתקרי. ודא כגזונא דדא, דא אדם (הראשון) דאתנטיל מאילנא דחיי. ודא אדם דאתנטיל מאילנא דמותא.

לבתר דיפלח חץ כבדו. זרע יורה כחץ לגבי כלה, יו"ד זרע דאתמשך מיניה. ודא ז', ואתמר בה (שמאל א ב) לשלח לי למטרה. ודא בת עין, בית קבול לזרע דאיהו ז' ודאי. מאי מטרה

באר לחי ראי

חץ כבדו, זרע יורה כחץ זאח הוא התשובה למאי שאל לעיל מתי יהיה זריק חץ בדיוקנא דא כח"ל, וקאמר שאחר שיגוחו קצבא בללוחא ובעותא, ויזרקו חצים להכבד של חויה ציטא להבדו ולצער הקאים מן הכרס, אז יהיה החיקון השלם, ויהיה הזוג בעליון ביחודא שלים בתכלית השלימות והגדלות, ואז הדבר ישפיע זרע קודש ויורה כחץ לגבי הכלה וכאמור יו"ד זרע דאתמשך מיניה, ודא ז' ח"ל כי העפה מתחלה בשעת ילידתה מהמוח כהה היא סוד יו"ד, כי היא כלורת י' ונמשכת ממנו חכמה שהוא סתר, ואח"כ שנמשכת דרך מעו בשדרה להיסוד היא סוד נורת ו', וכמשי"ל (תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב), וכן הוא (בפיעה סוף הרוש ב' ודרוש י"ד) שהעפה היא מתחלה נורת י', וכשיורדת מת"ת אל היסוד אז מתארכת כלורת אות ו' עיי"ש, ולזה אמר דכאשר מתחלקת המלכות עיי' גתיות הירע נזכר, נעשה מה' נורת אות ז', והיינו כמ"ש (בתיקונים שם) דהחיקון השלם הוא שהי סלקא לגבי ה' ואחשביד ז' עיי"ש, ומפרש לה הכא, כי ז' הוא ח"ת זריע, ולפי האמור היינו כי עיי' התפלה של הדיקן אתחנתה המלכות בתיקונא שלים ומקבלת עפה זרע שהוא סוד י' עם ו', אשר משניהם נעשה אות ז', שהוא מרחם להמלכות מזה הכו, אשר על כן נקראת צה שצב בדמפרש ואזיל ואתמר בה לשלח לי למטרה הכיז ראיה שיעקר החיקון של המלכות כשמתקבלת סוד הירע בצחי יורה כחץ, ולזה הכיז פסוק זה שמרחם על ענין זה ובמ"ש (צלקית שמואל) צפסוק זה, שיונתן האל יסוד לדיק חיי עולמים, וכשהיה לדיק לחקן מלכות צית דוד, זרק צקש צסוד זרע שיורה כחץ למטרה עיי"ש, וכ"כ (שם צפ חצא) ח"ל והנה יסוד הוא קשח הוירה חמים צסוד זרע הוירה כחץ. למטרה שהוא רחל עיי"ש: ודא בת עין. ע"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב): דהמלכות נקראת צה עין, וחלה גוגין דעינא חיון לקבל חלת גוגין דקשח עיי"ש, ומפרש לה הכא ע"פ המשך הדרוש צה, ולכחי נקראת המלכות צה עין, דיעקר חיקון המלכות הוא עיי' היסוד שהוא צחי קשח הוירה כחץ זרע קודש למטרה להמלכות

פ' פנחס שם) שהמרה היא מרחם להטקצא של הס"מ דנפקת מן הכבד שהוא הס"מ, ואיחי מרצא דמלאך המות דנפיק מוניה טפין מרירין לקבלא בני נשא כמ"ש ואחריהם מרה נלפנה, ואיחי תליא צכבד, וכל מרעין ומותא ציה תליין עיי"ש זנבא דיליה עיין ש"ס (צרכות דף ס"א ע"א) צענין חוה, חד אמר פרטוף וחד אמר אצ עיי"ש, ודרש לה הכא על חוה הראשונה שהיא לילית נוקצא דס"מ, וכמ"ש (בפיעה פרק צ' וג' משער הקליפות) הוהו הראשונה שהיא לילית נוקצא דח"א דקליפה, היא זנבא להנחש עיי"ש דבתר דעבידת ניאופין יהיבת שוירין לבעלה גם זה הוא (זכר פ' פנחס שם) דלילית נוקצא דס"מ נקראת יותרת מן הכבד, כי הכבד הוא הס"מ, והנוקצא דיליה היא אשת זנונים דלזולא ונפקת מן הכבד ועפדת נאופין עם אחרים, ואחצבת על צעלה צכעם דמרה אשת מדנים, ובתר דנפקת לאפא עם כלל יהיבת שוירין לצעלה עיי"ש, והיינו שנקראת יותרת הכבד, שהיא נותנת רק המותר לצעלה שנקרא כבד ובזנבא קטיל. היינו כמ"ש (צוהר פ' במדבר דף ק"ט ע"ב) על הפסוק קולא כנחש ונך, שחגבורת הדינים של הכנח הוא צנצנא, דצנצנא שליע ומחא לכל חיון דאשכחמו קמיה עיי"ש, ועיי' צביאור הענין (בפיעה שם פרק ג') צאורך מרה איהי פרצוף דיליה, יותרת זנב דיליה עיין (צרכות צקבלת יעקב צוהר שם) צביאור הדברים כאן, כי זא דקליפה שהוא סמאל ית לו צ' נוקבין, לילית ומחלת, לילית היא לזה דקליפה, ומחלת היא רחל דקליפה, שהם פרטוף חזב, וכן מרה ויותרת הכבד, כי מרה היא צחי לזה דקליפה וצחי פרטוף, ויותרת הכבד היא צחי רחל דקליפה וצחי אצ, ועיי"ש במ"ש שם צביאור הענין צאריכות. כגזונא דאדם וכו'. היינו ח"ל כי אה זה לעומת זה עשה אלקים, כי כמו שאמר צשים (צרכות שם) חד אמר פרטוף וחד אמר זנב, וקיי"ל דאלו ואלו דברי אלקים חיים, כן הוא גם צכאדם צלועל שהוא הס"מ הנ"ל שהטקצא דיליה ית לה צחי פרטוף וצחי זנב כח"ל: דהאי אדם רע אתקרי. עיין (בפיעה דרוש ח' ודרוש ב' משער דרושי אצ"ע): לבתר דיפלח

מטרה, דא ירח • בן יומו, סיהרא קדישא מטרה איהי ודאי לבת עין נקודה (ס"א נהורא) זעירא מלגיו. לגבה הוא שלח חצים ברחימו דעיינין. מטרה ודאי שכיתנא דאיהי אגנית על ישראל מחורא בישא סמאל.

ולמאן [דף ל' ע"א] דאיהי אגנית עליה, אתמר ביה (תוללים זא) לא תירא מפתח לילה מחץ יעוף יומם. באברתו (מח) יסך לך. דא אבר מן החי צדיק. ותחת כנפיו תחסה. אינון ה"ה.

דא

באר לחי ראי

מנד החסדים מסערא דימינא, וכמ"ש (ברע"מ פ' פתח דף רנ"ו ע"ב) דאיהי אחקריאח עין מסערא דימינא שכוה סוד ה' חסדים בסוד וכוך בסוד כסא, ולכן איל זיל לעין עב דייקא, לבסוף המלכות שנקראת ירח מסערא דעין עב, היינו סוד חסדים מסערא דימינא, וזכר יחיד מקודש החודש שיהא המלכות כראוי עיי"ש, זה הוא ציבור הדברים כאן, שלא רמז יונתן בכתבים שזר, צריח למעלה המלכות שיהא סוד הירח צבחי רחומא דעינין, וחינו לאמר שכר אחזניאח מאד הי' לריבין צריח לתקנה ולכוננה ברחימו דעינין צבחי עין טוב, היט עיי' הכ"ח שצטין שכוה סוד קידוש החודש וכאמור: מטרה ודאי שכיתנא וכו' דרש חיות מערי' שכוה לען שמירה והגנה מלשון שמוני נוסרי' אח בברמים, וחינו כאש המלכות היא צלימות ככל שיעור קומתה היא שומרת ומגנת על ישראל: ולמאן דאיהו אגנית וכו'. ר"ל דעל מי שזוכה בהשכחה שומרת אותה, נאמר עליו אלו הפסוקים לא תירא וכו' מחץ וגו'. דא אבר מן החי צדיק. דרש באצרת"ו לען אצ"ר היסוד לדיק חיי עולמים, וכמ"ש (צלקית פ' וישב בפסוק ויחננו) כי אבר מן החי הוא רמז למדת יסוד לדיק חי עולמים עיי"ש, זה הוא ציבור הדברים כאן, כי מי שהוא נוסר הכרת יסוד לדיק חי עולמים אזי באצרת"ו, ככה מדק זו של אצ"ר מן החי שכוה יסוד לדיק כנ"ל, השכינה אגנית עליו להכילו וכאמור. אינון ח"ה. פ"ל (בתיקון זה דף כ"ז ע"ב) גדפוי כ"ה, ועיי"ש בציאורו דב' הכיין שנקראים גדפין הם סוד ה' חסדים וכו' גבורות וכמו שצאנו שם, ולא אמר גם כאן שכו"ח וכו' שיש ציבור הם סוד צ' גדפין, ושיעור הדברים כך הוא כי מי שהוא נוסר הכרת אזי כל כך אותיות כו"כ צ"ב שומרים אותה, וחינו כמ"ש (בפעי' פרק ג' משער חזרת הפעולה) דציבור לדיק מאירים כל כך אותיות יקרי' עיי"ש. ומפרש לה הכא שכוה באופן זה, כי כב' הכיין הם סוד ב' גדפין של היסוד, ונפלא דיליה של היסוד הוא כלורת אות ה', ורשא דיליה שכוה סוד כעמרה שעל היסוד הוא כלורת אות ה' וכדמפרש ואזיל: דאית ז' איהו אברתו כליל י"ו, הוא חזר כזכר

למלכות וכאמור, ומזבן הנקראת בת עין, כי עיקר דרך האומנות של כל רובה קשת לזרוק חץ למטרה, שמסבכל צעינו אחת ועיי"ש הוא יורה החץ למטרה וקולע אל השערה ולא יחטא, ולא מוזבן שנקראת המלכות על שם זה בת עיי"ן, שיעקר תיקונה הוא עיי' הסתכלות צעי"ן, ולכן יש צטין ג' גוונין של הקשת, כי הקשת הוא כלי אומנתו של העין ועיי' חוש הראות של העין עושן הפעולה בהקשת, וצליחוף שיהם הקשת והעין נעשה הפעולה. בית קבול לזרע עי' עוד לעיל (תיקון ו' שם) שהמלכות נקראת בת עין, כי בת הוא לען בית, שכוה צעלה סוד עמודא דלמנעיתא נקרא עין, והוא נקראת בת עין שכוה בית דיליה עיי"ש, ולא דרש לה הכא בהמשך הדורש דמה שכתוב שהמלכות נקראת בית דיליה, ר"ל כי היא בית קיבול הזרע, שצעלה מורכב זה כחן למטרה וכאמור. דאיהו ד' ודאי עי' (צוהר פ' בשלח דף ג"ד ע"א) שדרש ז' דא חרצ לה' וגו', וחינו כי זיי"ן הוא מלשון כלי זיי"ן עיי"ש, ולא אמר הכא דלפי האמור יתכן מה שהמלכות נקראת בת שצב, שכוה סוד אות ז' כגמר, כיון שיעקר תיקונה הוא עיי' סוד הקשת שז"א מורכב זה למטרה שכוה צחי כלי זי"ן: מה מטרה דא ירח בן יומו. היינו כי הטעם ירח בן יומו מרמז צליחו לעין האמור, שיש בו כלורת בית קיבול של המלכות וצאמלע יש בו כלורת חץ ואזדקק זה מצעלה למטרה. סיהרא קדישא. כלומר ולכן נקרא ירח בן יומו, שמרמז לעין מה שנאמר ציונתן שזרק חלים בקשת למטרה ציוס רח, אשר ציוס זה נתחדש הירח שכוה סוד תיקון המלכות בית דוד שנקראת ירח סוד סיכרא קדישא: מפורא איהי ודאי לבת עין נקודה זעירא מלגיו. כלומר שלא מרמז לורת העין שיש בה ג' גוונין של הקשת, וגם יש בה צפנים נקודה זעירא שנקרא בת עין, כענין כעמרה ומרמז הפנימי של הדבר שמוצק זה בהקשת וכאמור. לגבה הוא שלח חצים ברחימו דעיינין. עי' צ"ש (ר"ה דף כ"ה ע"א) שאמר רבי לריח זיל לעין סב וקדשי' לירחא, ועי' (צקבלת יעקב, ערך עין טוב) בציאור כענין, כי הכה אף דקו"ל דבנן המלכות הוא עיי' ה' גבורות, אצל הכתונותה הוא

דאָט ז' * איהו אברתו כליל י"ו. גופא דיליה ר'. רישיה דיליה י'. גדפוי ה"ה. ובגין דא ותחת כנפיו תחסה, וסוחרה מט) אמתו. צנה וסוחרה. שכינתא עלאה ותתאה. אמתו, דא עמודא דאמצעיתא, רישא דיליה חכמה עלאה. צדיק איהו בצלמו כדמותו.

זכאה איהו מאן דנטיר ברית מילה. ואורייתא דאיהו עמודא דאמצעיתא. דתרוייהו ג' מגיני עליה, חד בעלמא דא, וחד בעלמא דאטי.

תקונא ארביסר

בראשית, עלה אתמר ראשית בכורי אדמתך תביא בית י"י אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו. ת"ח חכמה עלאה, עלה אתמר (שם יג) קדש לי כל בכור, דכל בכורים על שמה אתקריאו, ושכינתא מתמן אתקריאת בכורה. חכמה ודאי עלה אתמר (יחזקאל מד) וראשית כל בכורי כל, וברא בוכרא דילה קדמאה דכולא, דא ר' עמודא דאמצעיתא.

בכורי

(*) בדפוס קושטא הגירסא דאז"ל ז' ו'

באר לחי ראי

מחויא דס"מ כ"ל, כן יש גם ציסוד שהוא כדמותו וצללנו ד' אותיות הוי"ה, והצ' הכיין מגינים מהס"מ כמו שזכר לעיל.

בראשית וכו' עיין (צדע"מ פנחס דף רנ"ג ע"א) שדרש לה להאי קרא ראשית בכורי אדמתך, דהיינו בכורים עלאין דאורייתא עיי"ש, ומפרש לה הכא הענין שבתורה שהיא סוד החכמה נקראת בכור, כי היא היתה ראשית הבריאה, ודרש עפ"י המשך כל הפסוק צא וכדמפרש ואזיל. עלה אתמר קדש לי כל בכור היינו כי כל קודש הוא צחכמה, וכמ"ש (צדכר פ' צא דף מ"ג ע"ב) קדש לי כל חכמה עלאה דאתקרי קודש, ועיין שם (צדקדמת ספר הזכר צדאשית דף י"ג ע"ב). דכל בכורים על שמה אתקריאו. ר"ל לכן הוא הקב"ה לקדש כל צבור שהוא החכמה, משום היותה הכבור לכל הצבורים, דכל הצבורים על שמה אתקריאו, וכמו שכתבנו הוא צבור הראשון אקרי קודש, כן ראה הקב"ה שיאיו כל הצבורים קדושים: ושכינתא מתמן אתקריאת בכורה היינו כמ"ל (צדקדמה דף י"א ע"ב) דכמלכות נקראת ג"כ ראשית, כי היא ראשית לנבראים וכו', ומשום דאתגטילת מהאי חכמה עלאה דאיהי ראשית, אתקריאת היא ג"כ ראשית על שם החכמה ועיי"ש בציוטורינו, וזה הוא ציבור הוצרים כאן להמשך הדרוש דהחכמה הוא צבור לכל הצבורים, דאמ"ג דאשכחן דגם המלכות נקראת ראשית שהיא ראשית לכל הנבראים, וגם נקראת צבורה, עכ"ל עיקר של הראשית והצבורים הוא החכמה, כי גם מה שהמלכות נקראת צבורה וראשית, הוא משום דאתגטילת מחכמה: חכמה ודאי עלה אתמר וראשית כל בכורי כל. ר"ל דעיי"ש מה שכתב קדש לי כל צבור, וכן מה שכתב ראשית צבורי

צדמשך הדרוש למ"ל שחיקון המלכות עיי' היסוד שנעשה מהי אוח ו' ומשניהם נעשה אוח ז', ומפרש כי גם גוף אצור היסוד מרמז על זה, כי אצור היסוד הוא סוד אוח ו', ויש צדאש גס אוח י', וכמ"ש (צדע"מ פרק ד' משער אגלאל וצדאש דוכחי) ור"ל אש"מ שצפוסק און רמז להוי"ד, אשפ"כ יכולין לדרוש גם ה', כיון שהפסוק מרמז לאצור היסוד צלות ר' של צדאשית, ממילא נכלל צו גם ה' שצדאש שהוא העצרה וכלאמרי. ובגין דא ותחת כנפיו תחסה ר"ל לכך כתיב כנפיו וגל כתיב כנפיו, כמ"ש צדאשית, כי י"י של כנפיו מרמזים ומגלים גם על ה' של צדאשית שכלול ר' עם י' של אצור היסוד, וגמלא שיש הוי"ה שלימה ציסוד צנה וסוחרה וכו' ר"ל כי ה' הכיין שג היסוד שאמרו שהם סוד הכנפים אשר צדכ יסך עלינו צדאשית ותחתיהם אלו חוסים להגן מהס"מ וכל גודל דיליה, וכוונתו צדמשך הדברים הללו כי מה שאמרנו שציסוד יש צו הכה של ה' אותיות יקריק, הנה היסוד אינו פרטף צפני עלמו, כי הוא רק אצור אחד מאצרי ה"א, ושיקר הכה של ה' אותיות הוא צד"א צעלמו שהוא סוד ד' אותיות הוי"ה, והצ' הכיין שלו הם נה וסוחרה להגן מחוץ צד"א דס"מ וכלאמרי: שכינתא עלאה ותתאה. היינו צינה ומלכות של ז"א עלמו, שהם סוד צ' הכיין של הוי"ה המאיר צד"א אמתו, דא עמודא דאמצעיתא. היינו גופו של ז"א צסוד חתן אמת לעקב שהוא רא דאות ו' מהוי"ה: חכמה עלאה היינו סוד אוח י' מהוי"ה של ז"א, הרי ד' אותיות הוי"ה צד"א עלמו, ומן ה' אותיות הוי"ה של ז"א צא הכה לה' אותיות של היסוד דוק וצדכר. צדיק איהו בצלמו כדמותו. כלומר כי כמו שצד"א עלמו שיש צו ה' אותיות הוי"ה והצ' הכיין הם מגינים

בכורי אדמתך, תרי סמכי קשוט. מאי אדמתך, שכינתא תתאה. ואינון כל בכורי כל. מסטרא דצדיק דאיהו כל.

ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אילנין, דעלה אתמר (ידידה ב) צמח צדיק, דאיהו עץ פרי אילנא רבא ותקיף עמודא דאמצעיתא. עשבין ודשאין דאינון תלמידי חכמים מתמן צמחין בגן, בגין דאיהי אורייתא דבעל פה.

ומאן

באר לחי ראוי

צפוסק בכורי כ"ל, משום שעל ידו נצרך כל העולם צפוסק כולם צחכמה עשית, כן גם נ"ח חרין סמכי קשוע גרמזים צפוסק בכורי כ"ל, שהם צכורים למלכות, והם צכח יסוד לדיק הנקרא כ"ל, כי כל השפעתם למלכות הוא ע"י היסוד, כמש"ל (חיקון י"ח דף ל"ח סוף ע"א) עיי"ש וצ"חורנו דאיהו כל ע"ל (חיקון י"ג דף פ"ז ע"ב) כל דא לדיק עיי"ש, והיינו שהוא מקבל כל הזרע מצי"ל דרך נ"ח סוד חרין ציעין דכורא, וכמ"ש (צפ"ח פרק ב) משער דרש"י הל"ס, ובהכללים של מרח"י כלל כי צדי"ח עיי"ש, זה הוא ביאור הדברים כאן, דהפסוק בכורי כל מרמז נ"ח שהם צכורים מסערה ליסוד לדיק שנקרא כל, וחינו שכל השפעת הזרע של היסוד לדיק הוא עובר דרך חרין ציעין דכורא שהם נ"ח וכאמור: ושכינתא איהי ארעא דביה גדלין וצמחין אילנין הוא מפרש צח ואזיל למח שאמר הכחוש בכורי אדמתך, שהמלכות נקראת אדמתך, משום שהיא צחי ארעא דביה למחין וגדלין וכו', ואמר דביה גדלין ולמחין אילנין דייקא, וחינו כמ"ש (צפ"ח משפטים דף קכ"א ע"א) ח"ל וישראל חינון משולים לאילנין ולתצואה דאחמור צהון ראשית צכורי אדמתך וכו' עיי"ש, ואמר הכא דאילנין חינון נשמות הצדיקים שילאין מייסוד ז"ל וניתנין למלכות ובה גדלין, וכמ"ש"ל (בהקדמה דף א' ע"א) שהמלכות מיינה פרחן נשמתין לדריקא, ועיי"ש צ"חורנו שגשמות הצדיקים יולאין מייסוד ז"ל וניתנין להמלכות, ומינה פורחין ויולאין להפולס עיי"ש, ומכנה אוהם צכס אילנין עפ"ד עיי"ש (קדושין דף מ' ע"ב) לדיקים נמשלין לאילן עיי"ש. דעלה אתמר. ר"ל על המלכות צמח צדיק. ר"ל כי עין השפעת היסוד להמלכות חינון אורות שלימות וגמורים, כי כל האורות שהוא משפיע להם הם רק צחי זרע ארעא אשר על ידם נאמח נאח האילנות ועשצים ודשאים בארץ שהיא המלכות, וכמש"ל (חיקון י"ג שם) צכור וילמח ה' אלוקים מן האדמה כל עין, שהמלכות נקראת אדמה, ובה למח כל עין צכור נאח לדיק ונמחחיו ילמח, וחינו שהיסוד מחירע הזרע אשר ילמח נמחחיו, חיינו צכאדמה שהיא סוד המלכות ולמטח מן היסוד עיי"ש: דאיהו

צכורי אדמתך וגו', קאי רק על החכמה שהוא הצכור הראשון לכל הצכורים וכאמור וברא בוכרא דילה קדמאה דכולא ר"ל כי גם מה שישאר נקראים צכור כמ"ש צני צכורי ישראל, וגם נקראים ראשית קדמאה דכולא כמ"ש ראשית תצואתה, וכמ"ש (צמד"ר משפטים פ' ל"ח ס' ח', וצפ"ח ר"פ צראשית), הוא משום שישאר צניח של המלכות, ע"כ נקראים צכורים וראשית, על שם החכמה שהמלכות אחגגותיה מחמן, וממילא שמקור מחצבתם של ישראל הוא מהחכמה וכאמור דא ר' עמודא דאמצעיתא ר"ל ישראל נקראים צכור, משום דישארל הם סוד ח"ת שהוא ז"ל צכור ח"ת ישראל, וכמ"ש (צפ"ח פרק א') משער הקדמה לשבח) ח"ת נקרא צן צכור, וכמ"ש (צפ"ח פנחס שם) דחי שהוא סוד ר"ק הוא צן לייק, ונקרא צכור עיי"ש. בכורי אדמתך. תרי סמכי קשוט. עתה מפרש הפסוק ראשית צכורי אדמתך, שמרמז לגלח והוד שהם ג"כ סוד צכורים, כי הם חרין סמכי קשוע, וחינו כמ"ש (צס) הצכיר ס' ל"ד) צפוסק תצוב כובע יושע צראש, חין ראש חלל למח, כמ"ש ראש דצרך למח עיי"ש, ומצואר משם דגם למח נקרא ראש, ועיין (צמד"ר צראשית פ' א' ס' ז') אמר ר' ינחן מחלחל צרייתו של עלם ראש דצרך למח צראשית צח אלוקים עיי"ש, ומפרש הכא שהקרא ח"ל מרמז לגלח והוד שנקראים צכורים שהוא סוד ראש וראשית, כי נ"ח הם סוד למח חרין סמכי קשוע, כמש"ל (בהקדמה ב' דף י"ז ע"ב), ולמח נקרא ראש וראשית שהוא סוד הצכורים, והיינו שנקראו ראש וצכורים לגבי המלכות שנקראת אדמה, כי המלכות נצחית ע"י נ"ח דז"ל, וכמ"ש (צפ"ח פרק ב' משער חיקון הנוקבא כלל י"ב, וצפ"ח ר"פ פרק א' משער הלולב וצשאר דוכת'), וקא משמע לן הקרא כי נ"ח דז"ל שכן חרין סמכי קשוע, הם ג"כ נקראים צכורים לגבי המלכות: מאי אדמתך וכו'. ר"ל לכן הם נקראים צכורי אדמתך, שהם צכורים לגבי אדמתך שהיא סוד המלכות נוקבא דז"ל כדמפרש ואזיל: ואינון כל בכורי כל. ר"ל דנ"ח גרמזים צפוסק צכורי כל: מסטרא דצדיק דאיהו כל. פ"י כמו שאמרנו למעלה שהחכמה שנקראת ראשית גרמז

ומאן אשקי ורוי (נ"א ורבי) בה אלנין ועשבין ודשאין, מעין גנים דאיהי חכמה א ראשית כל בכורי כל.

ומאין נפקא מעינא דמיא. מבית י"י, הה"ד (יח"ד ו) ומעין ב מבית י"י יצא. ובגין דא (שמות ב) ראשית בכורי אדמתך תביא בית י"י אלקיך. וכן ראשית א דעאני ואמרי, הה"ד (דברים יח) וראשית גז צאנך תתן לו.

וסמך

באר לחי ראי

וזה הוא ציחור הדברים כאן, שהוא כשאל כיון שאמר דשמות האדקים ויח"ח הם צחי חילנות ועשבים ודשאים הגדלים בנן שהיא המלכות, ולזה שאל וברי כל גן רריך מעין נוצע להשקות אותן ועי"ז גדלים צו חילנות וכל זרע זרע אשר זרע בנבן, ולזה הוא כשאל מה הוא ענין המעיינות המשקין את הבן, ומפרש מעין גנים דאיהי חכמה, כי החכמה שהמעיינות הם סוד מעיינות החכמה, כי החכמה נוצע בהמלכות מעיינותיו, ועי"ז יולאין ממנה מעין גנים, ונקראת מעין גנים ע"ש החכמה שנוצעת בה ועי"ז גדלים בה הנשמות ולאמור: ומאין נפקא מעינא דמיא. הוא כשאל מאין יולא השפעת החכמה הנקרא מעין להמלכות, ואמר מציה ב', היינו מכניס חילמה עלאה שנקראת ציה ב', וכמ"ש (צ"ח פרק ב' משער דרושי אצ"ע, ונפרש"ה פרק ג' משער יו"כ"כ) וזכינו שהשפעת הולכה מהציה להמלכות, וזיה נוחת לכל הנבראים חלק חכמה המגיע לו בצדו ערך לציה וחוק לערותיה, וכמ"ש (דף י"ז ע"א) צדו ציה לציה, וזה ה"ל מצין, דהשפעת ה"ל נתיבות החכמה נוצעים מהציה חילמה עלאה לעולמות שלמטה ממנה עי"ש: הה"ד ומעין מבית ד' יצא הוא מציה ראי מלשון הקרא שמצור מעיינות החכמה נוצעים מציה: ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית ד' אלקיך. פי' בגין דא, כיון שהמלכות אי אפשר לה להשפיע ולחלק ערך לכל העולמות אם לא שהקבל השפעתה ממעיינות החכמה, ע"כ זינו הש"ת להציה ראשית הצבורים שהוא סוד מעיינות החכמה כ"ל לבית המקדש שהוא סוד המלכות, וכמ"ש (צ"ח פ' שמו דף כ' ע"ב) צדו מעולם לא זכה שכינה מטרלי דמערבא דצי מקדשא, ועי"ש עוד (לפיל דף ד' ע"ב, וצ"ח פרק א' משער יור העולמות), ולפי האמור שיעור הכתוב הוא להציר שנמשך השפעת החכמה שהוא סוד ראשית צבורים כ"ל, להמלכות שהיא ציה אי חלקך סוד ציהמ"ק כ"ל: וכן ראשית דעאני ואמרי, הה"ד ראשית גז צאנך תתן לו. עין (צ"ח פ' משפטים דף קכ"א ע"א) דאמר ראשית גז לאך חתן לו, חילן ישראל דאחמד צבון ואח

עין פרי וכו'. פי' ה"ל עלמו גקרא עין שמו"ל פירות, כמ"ש להלן (חיקון נ"ג ס), ור"ל כי כל זרע זרע חשך חרע בהמלכות הוא ע"י היסוד, שעי"ז ילמח כל למח צלח חילנות ודשאין ועשבים כ"ל, הוא כמו ואנו של ז"ל שממנו יולא היסוד לדיק, כלומר כי ה"ל הוא צחי חילן ועין עושה פרי ע"י היסוד, שכל ידו הוא מריע זרע בהאדמה שהיא המלכות וכאמור: עשבין ודשאין. ע"י (צ"ח צ"ח ע"א דף כ"ה סוף ע"ב) וח"ת חילון דשאין עי"ש, והדבר מוכן ד"ל נשמות ח"ת שאינם נשמות גדולות כ"כ במעלות להיות צחי חילן שהוא גבור, רק נשמות הנמוכין במעלתן ממעלות האדקים, וזה רק כחמיות עשבים ודשאין. מתמן צמחיין בגן ע"ל (חיקון נ"ג ס) דאמר גן דא שכינתא עי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן, ד"ל דצין נשמות האדקים שהם צחי חילנות, וצין נשמות שאר ח"ת שהם צחי עשבים ודשאין, הם גדלים בנן שהוא המלכות, ומקור מהצדדים הם מ"ל שהוא מריע בה זרע ע"י היסוד ולאמור: בגין דאיהי אורייתא דבע"פ. ע"ל (בהקדמה ב' ס) שהמלכות היא סוד תורה שצ"ע, וזהו ציחור הדברים כאן, וזהו חור ציה לדבריו שלמעלה, ח"ל שהוא בן של ח"ק חקרי צבור, ואמר העטם משום ד"ל הוא סוד תורה שכתב כמ"ל (בהקדמה דף א' ע"ב), לך נקרא צבור שהתורה היא אלפים קדומה לכל הנבראים, וממילא דמכאן עומא גם המלכות שהיא שכינתא מתמן אחקריא צבורה, כי גם תורה שצ"ע היא אלפים קדומה, כי היא נוצעת מתורה שכתב, וכמ"ל (חיקון כ"א דף מ"ז ע"א) עי"ש: ומאן אשקי ורוי בה אילנין ודשאין ועשבין, מעין גנים דאיהי חכמה. ע"ל (חיקון כ"א דף מ"ד ע"א) דשכינתא תחלה נקראת מעין גנים עי"ש, אמר עיקר ענין המעין הוא נמשך מן החכמה, וכמ"ש (צ"ח פ' צ"ח דף מ"ב ע"ב) דהחכמה נקראת מעין הנוצע עי"ש, ולפי האמור מוכן דהכל הוא ענין אחד, דגם מה שהשכינתא נקראת מעין גנים, הוא ציה החכמה שמשפיע בעלה בה, וזיה מוליאה המעין לחון להשפיע ולהשקות האילנות והעשבים הגדלים בה,

וסמך ליה לראשית בכורי אדמתך וכו', לא תבשל גדי בחלב אמו, מאי האי לגבי האי.

קם רבי שמעון על רגליו, פתח בקלא סגיא, ואמר אליהו, אליהו, נחית הכא ברשותא דמאריך. ואנהיר עינייהו דאלין סבין בהאי מלה. דלא ייתון ^ה למיכל בשר בחלב.

אדהכי הא אליהו קא נחית, ולא אתעכב, אמר ^ה בוצינא קדישא. והא רזא דא, ודאי איהו איהו רזא ^(דברים כב) דלא תחרוש בשור ובחמור יחדו. כד בוכרא דאיהו ישראל עמודא דאמצעיתא לא אתיין ליה לבית יי. חלב אתערב בבשרא, וגרמין לאתערבא שור בחמור. ודא איהו כלאים מין דלאו במיניה.

אמר רבי שמעון ^ה אליהו אליהו, והא שור איהו מסטרא דדכין, וחמור מסטרא דמסאבו, דא איהו כלאים טב וביש. אבל חלב איהו מסטרא דדכין. ובשרא מסטרא דדכין.

אמר

באר לחי ראי

כאשר יגלה טעם הסמיכות יצינו הכל דלא להכי חתקים ודפחית, ומלתא אלבישיהו יקירא. והא רזא דא, ודאי איהו רזא דלא תחרוש וגו'. כלומר דלהכי הקישן התורה צדד קרא וסמכין אכדדי, כי שניס טעם אחד להם, ושניסם הם סוד אחד עם סוד של לא תחרוש צדד וחמור יחדיו, וכדמפרש ואזיל. כד בוכרא דאיהו ישראל עמודא דאמצעיתא הייט כמשיל צדד בוכרא קדמא דכלא דא ^ה עמודא דאמצעיתא, ולזה מוזן ישראל שגקראים צדד על שם הכתוב בני בכורי ישראל, הוא משום שגורשם הוא מסוד כו' עמודא דאמצעיתא: לא אתיין ליה לבית ה'. הייט כשישראל גורמין חיו עיי משניסם שאין השפעת החכמה השפיע לוי' יורד להמלכות. חלב אתערב בבשרא. כי אם אין השפעת יורד מוי' להקדש, ואז החלוטין יוקים מהקדושה, ותחפר צדד בחלב, הייט עין חסדוצות הקליפה צדקושה וכדמפרש ואזיל: וגרמין לאתערבא שור בחמור. פי' שגורמין אשר חיו הטוב בצד ממדת היסוד דקדושה הקרא שור כמי' ^(צמק"מ פי וירא דף י"ד ע"א), ועיין ^(צדד פי מקן דף ר' ע"ב) דשור הוא מלא של יוסף בלדוק יסוד עולם עיי' [[], ותפר צדקליפה הקרא חמור, כמי' ^(צדד פי בלק דף ר"ז ע"א), ועיין ^(בלק"ת פי כי חלב, ובלקטיו השים צדד דף צ' ע"ב) דחמור הוא שם קליפה עיי' [[], ועיין ^(צטעמי המלות פי משפטים, וצדד פרק פי משפד ק"ג) צדדאור עין זה צדדיות: והא שור איהו מסטרא דדכין וכו'. בוקש לו איך שייך לומר דשור צדד בחלב שניסם שדורים יכיה ממש כסוד כללים דשור וחמור, דשור הוא טהור וחמור עמא ועיי הכללים מתחבר ומתקשר בעומאם צדקושה: דא איהו כלאים טב וביש. היינו כי החטא של אהרן צדד דעשה עובד וצדד כי צדד שפיר עוב צדד, וצמ"ש ^{(צטעמי הפסוקים}

נאני, וכי ישראל קודש לה' ראשית תצוהה עיי', וזה הוא צדד דכרים כאן כי גם מה שנשעוית ליתן ראשית בגו מצבים ולכן, הוא מרמז שישאל יקדשו את עצמם להיות עבדוהם צדדמת התורה קודש לה', כי גם ישראל נקראים צדדים וראשית כלי, והצדדית התורה להיות חכר שלם להוריק מעיינות החכמה לחן חיו, רק יכיה הכל קודש לה' מה האי לגבי האי. הוא כשאל מה הוא השיבות דראשית צדדים לאצרת לא חצול וגו', דסמכינוהו התורה צדד קרא: דלא ייתון למיכל בשר בחלב. הכל תמכין להבין דברים אלו, שצדק מלאכה לגלות הסוד של הסמכין ד' מלות אלו פדי שלם יכשו בני ישראל עיי' לצד לאכול צדד, וכוא תמיה דכד, וכי אם לא יכא אליהו לגלות טעם הסמיכות יעברו בני ישראל על מלות כי לאכול צדד בחלב חיו, והכל יכא כמא מלות שאין אלו יודעין ומשיגין מהותן וטעמן וענינם הפנימיים כלל וכלל, וכי יעלה על הדעת חיו לעבור עליהם, ובפרט צדד שאינו אהנו יודע רק טעם הסמיכות למלות צדדים, ושמעתי אומרים בשם רבינו הקדוש מו"ה יעקב יצחק הרבי מלובלין זצלה"ה, לפרש הדברים עיי' ^(התוס' בחולין ר"פ כל הבשר) שהצדד מהתוספתא דשור וחלב נובע צדד וצדדן לחרן, ומפרש ^(הרשב"ם) דלצדדן לאשמועינן דס"ד דצדד חיו נובע צדדן לחרן משום דלתקיש לצדדים צדד קרא ראשית צדד אדמתך וגו' לא תבשל וגו', וסד"א כמו דכדורים חיו נובע צדדן כי גם צדד בחלב עיי', ולזה חמור רש"י לאליהו שגלה הסוד סמיכות כ' דברים מלות צדדים עם חסוד צדד בחלב דלא ייתון למיכל צדד וחלב, כי אם לא יגלה טעם של הסמיכות, יצדד לומר כמו דכדורים חיו נובע חלב צדדן, כי גם צדד חיו נובע צדדן וצדדו לאכול צדד צדד צדד חיו צדדמם שאינו נובע חלב צדד, חלב

אמר ליה ^(א) ודאי הכי הוא. אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא ^(ראשית א) תוצא הארץ נפש חיה ^(א) למינה, דאע"ג דאינון מסטרא דדכיו, כולהו אינון דכר ונוקבא. ואינון זוגין. ומאן דנטיל ממה דלאו איהו מיניה. ההוא בר דאתרכיב מתרווייהו ^(ג) עליה אתמר ^(שמות ב) לא תבשל גדי בחלב אמו.

אמר בוצינא ^(ט) קדישא. בודאי כען איהו מלה בדוכתהא. ודא איהו ברירא דמלה. ודא איהו ^(שם ב) מלאתך ודמעך לא תאחר, כד"א שמא יקדמנו אחר ברחמים. חובא דא דערב בר נש טפה בוכרא בזווגא גדה שפחה גויה זונה. דא גרים דנטיל אחר בת זוגיה. ואיהו מדה לקבל מדה, ^(דף ל' ע"ב) ובגין דא ראשית בכורי אדמתך תביא בית יי' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו. דההוא בר איהו ערבוביא דנפיק כלאים מאתתא דלאו מיניה. דאיהי כנגדו. ובגיד זכה עזר. בת זוגיה דאיהי עזר ליה באורייתא בפקודא בדחילו וברחימו, עזר

באר לחי ראי

פ' בראשית דרוש ^(ד') בעגין חטא של אדמ"כ, ועוד בכמה וכמה דוכתי אבל האי רזא אשתמודע בקרא דא ר"ל שמפסוק חולא הארץ וגו' משמע דגם כשמחבר שני דברים טעורים חס הוא מין בשאינו מינו הוא גורם שהחילונים יונקים מהקדושה עליה אתמר לא תבשל גדי בחלב אמו. ע"י ^(בזכר פ') משפטים דף קכ"ד ע"ב וקכ"ה ע"א) בסוד לא תבשל גדי בחלב אמו, כי בעצדה דלחחא אחר עוצדה לעילא, כי גדי וחלב חרין סערין אינון, חדא לימינא וחדא לשמאלא, ומי שמבשל שניהם ביחד הוא ירכיב דוכתא שיינק מסטרא דימינא מאן דלא אינטריק דללאו זה מיגה, ועי"ז גורם דסטרא דמסאבא יינקו מסטרא דקדושה עי"ש, וזה הוא צינור הדברים כאן, כי כן גם מי שמרכיב צי מינים אע"פ ששניהם טעורים הוא עושה פגם זה, שלא ירכיב תערובות רע בעצם שיינק מסטרא דימינא מאן דלא אינטריק, היינו שהסטרא דמסאבא יינקו מהסטרא דקדושה. מלה בדוכתהא. פי' השתא שפיר מוזין סמיכה הפסוקים הללו ראשית צטורי כל וגו' לא תבשל גדי וגו' ודא איהו מלאתך ודמעך לא תאחר הוא מפרש צד סיום הקרא, שאח"כ מסיים הקרא צבור צניק חתן לי, ולפי האמור שיעור הכתוב כך הוא שאם חתן לי צבור צניק שהוא עפה קדמאא היינו שישמור צדו צימי בחרותו קודם הגשואין, מלאתך שהוא זה זוגיה שמעיה נתמלא האיש [שם] חרי פלגא דגופא], לא תאחר, לא תהיה לאיש אחר ולא תחלחל אלף חנא לך חיבק וכדמפרש ואזיל.

כמה דאמרי שמא יקדמנו אחר ברחמים. הוא לשון כש"ס ^(מ"ק דף י"ה ע"ב) דאע"ג דקו"ל דמי יוס קודם ויחית הולד ויאלץ צ"ק זה פלוני לפלוני, עכ"ז יש לחוש שמא יקדמו אחר ברחמים, וכן הוא ^{(בירושלמי פרק ד' דמס' חגיגה הלכה ו' דף כ"ב}

עזר לו בעלמא דין ובעלמא דאתי. ואם לאו אחרא דלאו איהו מיניה, איהי כנגדו לאובדא ליה מתרין עלמין. וכל דא גרים ליה בגין דלא נטיר טפה קדמאה לבת זוגיה.

ועם כל דא אם חזר בתיובתא, עליה אתמר (ישע' ו') ושב ורפא לו. ויהיב ליה בת זוגיה דאתמר בה (משלי ג') רפאות תהי לשרך, ואיהי דיוקנא דאורייתא, דאיהי אסוותא. ואיהי חיים, הה"ד (שם) עץ חיים היא למחזיקים בה. ואתתיה איהי בדיוקנהא. הה"ד (קהלת ט') ראה חיים עם אשה אשר אהבת. אורייתא איהי טוב. הה"ד (משלי ד') כי לקח טוב נתתי לכם. ואתתיה איהי בדיוקנהא הה"ד (שם יח') מצא אשה מצא טוב. סוף סוף עשר מלין אתמר בהאי ועשר בהאי. והא אוקמוה חברייא.

בראשית

באר לחי ראי

דאורייתא ראינו לפרש שלא יקשה על מ"ש דכפסוק רפאות תהי לשך מרמז על ענן כח"ל שישג זוגו הראוי לו, וכנ"ל פסוק זה נאמר על לימוד התורה, כמ"ש בש"ס (פירוש דף ג"ד ע"א ותענית דף ז' ע"א) וגם בזכר כנמס דוכתי, ולזה מתרין שאין הדברים פותרין זא"ז כי הכל ענין אחד, כי גם התורה היא בחי אשה ובת זוגו של כנסת ישראל, וכמ"ש (משלי כ') ושמה בלשח נעורך, ועין (במדבר פרשת תרומה פ' ל"ג סי' ח') שהתורה היא ארוסה לישראל שנאמר וארשתוך לי לעולם, והתורה היא בחי אשת איש של כנסת ישראל עי"ש דאיהי אסוותא. כלומר דכיון דאמר הכתוב שהתורה היא אסוותא צנחא רפאות תהי לשך, ממילא שגם בזהשלמות צעולם העשיה גם האשה של האיש אם היא בת זוג להיות לו לעזר לעבוד את ה', היא צנחא אסוותא, ונאמר גם עליה רפאות תהי לשך. ואיהי חיים ובר איהי טוב ובר. מציא ראייה מפסוקים אלו שענין התורה וענין בת זוגו של איש הכל אחד הוא, וכל מה שנאמר הכתוב גבי אשה שצ"ה"ז אשת איש גשמי, אמר הכתוב למעלה בגבי מרומים לגבי התורה שהוא אשתו ובת זוגו של הז"א, וכמ"ל (תיקון כ"א דף י"ג ע"א) שהתורה היא בחי מלכות נוקבא דז"א עי"ש. עשר מלין אתמר בהאי ועשר בהאי. פי' בזכר (פי' תרומה דף קס"ט ע"ב) כי עשרה מיני חדוד נאמרו בו צרכות וכלה, ששן ושמחה גילה רינה דיהב חדוד אהבה ואחור ושלוש וריעות, ששם כלל דעשר חמיק [ר"ל עשרה בדצמות] בגין דהא כלל עילא ותחת עי"ש. והא אוקמוה חברייא. פי' כי הנה אמר סתם עשר מלין דאתמר צנחא ועשר צנחא, ולא ציאר מה כמה בעשר מלין שצנחא ושצנחא ששם מכוונים זה כנגד זה, ולזה מסיים וסא אוקמוה חברייא, כלומר ואין מאוחד לנפול הדברים ולצאר, כי כבר אוקמוה חברייא דבר זה בצד (שם) וכמ"ל.

בראשית

ממקרי כד' אלויות הוי"ה ובאמור. עזר לו בעלמא דין ובעלמא דאתי פי' בש"ס (מנחות דף כ"ט ע"ב) עו"ה"ז נצח צב"א, עו"ה"ז נצח צב"ד עי"ש, ואם הוא ציאר הדברים כאן כי מי שזכה להיות טטר טפה ראשונה וברי הוא צנחא אי"ש ושריא ציח אור וי"ד מכו"ה, אז ממזניים ליה גם בת זוגיה שיהיה צנחא אשה ושריא ציח אור ה' מכו"ה כח"ל, ואז תהיה האשה לו לעזר להיות זוכה לשתי שלמות, צעו"ה"ז שהוא סוד ה', וצעו"ה"ז שהוא סוד ה' כנצח: ואם לאו אחרא דלאו איהו מיניה וכו' ר"ל דאם לא זכה בימי צדקותו קודם הנשואין וקלקל טפה הראשונה צנח"ז ר"ל, אז לא זכה לבת זוגו המוכנה לו, כי היא ילאת והיתה לאיש אחר אשר יקדמוהו ברחמים, וצנח"ז נופל אשה אחרת שאינה בת זוגיה, והיא כנגדו בכל חבליהו צד צעניי עו"ה"ז וצד צעניי עו"ה"ז לאובדא ליה מתרין עלמין. כי אם היוווג של איש ואשה אינו כראוי, אז חסר ה' מהאיש וכה' מהאשה, וגשאר אי"ש ואי"ש, ומתגבר עליהם חוקק הדינים של רשפי אש המכלה ואוכלת צעו"ה"ז וצעו"ה"ז אם חזר ובר וייהיב ליה בת זוגיה פי' בש"ס (סוטה ריש פ"ק) דאמר שם אין מחזיגין לאדם זוג שני אלא לפי מעשיו עי"ש. ועיין (בירושלמי במס' תענית שם) דאמר שם דגם אם זכה אחר צבת זוגיה של פלוני, זה עי' חפלה באמור, מימ לא מתקיים האשה צידו שימות הוא או היא, ועי"ש (בקרנן בעדי), ואם ציאר הדברים כאן כי גם אם כבר קדמוהו אחר צבת זוגו ברחמים וגשאר אחרת, אם עשה עלה בעיקר תשובה, לא מתקיימת האשה אלא האיש האחר, ומת או שמגרשה ותזרת ומדווגת לו, והיתה לאשה לזה האיש שהוא בר זוגה מתי יום קודם ויירחק, וזהו ציאר בש"ס שם חזון שני ירא לפי מעשיו, היינו אם עשה תשובה על העצת נעוריו, אז נותנין לו זוגו האמיתי בחזרה להיות לו לעזר ולסעד צעו"ה"ז וצעו"ה"ז ובאמור: ואיהי דיוקנא

תקונא חמיסר (ליום ח אלול)

בראשית, דא ישראל. הה"ד (ידידה ב) קדש ישראל ליי ראשית א תבואתה, ראשית בלא ערבוביא ב אחרא. ומאן דאיהו קדש לא הוה ליה הרכבה ממינא ג אחרא. ובגין דאיהו קדש לית ליה הרכבה. דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה דאיהי ה, ובגין דא ראשית תבואת ה. לת ביה פגימו. הה"ד (ראשית כח) ויעקב איש תם ה לית ביה פסולת ה, (צריך למהוי נטיר), איבא דא למלכא אתחזי, ובגין דא (ידידה ב) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי. דדא איהו עץ החיים. דאיבא דיליה סם חיים, בת זוגיה ה נטירא ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלה

באר לחי ראי

ישראל לה דפרסכו שלימו חיכו עיי"ש: איבא דא למלכא וכו'. היינו כמש"ל (סוף עמוד זה) דכל מאן דנטיר אות צריח זכי למלוות, וכו' המשך למ"ש (בחיקון סקודס) דמ"ש שמה יקדמונו אחר צרחמיו, היינו רק צמי שאינו משמר בעפס הראשונה, אבל מי ששומר בעפס הראשונה, אז צח זוגיה עומדת מוכנה לו ולא יקמונו אחר, ומפרש צח המשך הקרא הגיל קודש ישראל לה וגו'. ומסיים בג"ד כל אוכליו יאשמו. כי מי ששומר בעפס הראשונה לצח זוגיה, אזי מכרחין על כרועה ליקח את צח זוגיה, איצא דא למלכא, שחשבה הוזהר ביה פרי של המלך, ומי שרועה ליקח וליגע בדבר המוכן למלך נענש, וזהו המשך הקרא קודש ישראל לה, היינו מי שכוף קודש לה ראשית תבואתה, כלומר שכוף קודש צמי גשוריו שטער צריח ושומר בעפס הראשונה לצח זוגיה, אזי צח זוגיה מוכנה לו, וכל אוכליו יאשמו, שמי שרועה ליקח את צח זוגיה נענש. כמו צמי שרועה לאכול הפרי המוכן לפני המלך: דדא איהו עץ חיים וכו'. רטע צח לפרש דצמי שאמר למעלה איצא דא למלכא, כי מי שרועה צח זוגיה של הצדיק המוכנה לו הוא כאלו נוטל איצא דמלכא, ומפרש בענין שחשבה בראייה לו להצדיק מקראת איצא דמלכא, כי הצדיק נקרא עץ חיים, וצח זוגיה הוא נקראת פרי עץ חיים, וזכינו כמ"ש (צחר פי שלח לך דף קס"ח ע"א) עכ"פ (משלי י"א ל') פרי צדיק עץ חיים, ודצדיק נקרא עץ חיים כמו האילנה דחיי דאיצא דיליה הוא בשמחין דלפיק, אף כפי הצדיק איצא דיליה עמיד בשמחין עיי"ש, ומצוא משם דבשמחין הקדושות הם גדלים צאצא שכוף הצדיק בהקרא עץ חיים, וצח אחר ככה כי הצדיק בעושר צריח [מדת יסוד צדיק חיי עולמים] הוא צחח עץ חיים, ונחמין לו חשב אשר נשמח גדילה על חילגא דחיי, דאיצא דיליה נקרא עץ חיים, ומי שנוטל פרי זו כפי זה כאלו נטל פרי הגדילה צח המלך ומוכנה לו: דאיבא דיליה סם חיים. פיין (צמד"ר בראשית פק' י"ז סימן

בראשית דא ישראל טונתו לבאר צח ד' ישראל נקראו ראשית אלו של הקציה, כי ישראל עלו במחשבה תחלה כשרצה לבוא את העולם, וכמ"ש בני צטורי ישראל, ועי' (צמד"ר בראשית פ' א' וימן ה') מחשבתו של ישראל קדמה לכל דבר עיי"ש, ע"כ נקראים ישראל קדושים, בסוד קד"ש ישראל לה, ומכאן טעמא צריכין ישראל ליאמר להיות קדושים צענין נעורת בצריח קד"ש וכדמפרש ואזיל. קודש ישראל לה ראשית וכו'. ר"ל נשמת ישראל הם מסערה וקדושה צלי שום חסדויות רע, ומכאן טעמא נקראים ראשית, כי נשמתיכם הם מלך הקדושה קודם שנחשדו כרע צמיוץ עיי' חטא אזה"ר. ראשית בלי ערבוביא. שרע חינו מעורב כלל עם קדושה נשמחין, כי ענין החסדויות שנחשדו רע צמיוץ נשמה אחר הולדות נשמה ישראל עיי' חטא אזה"ר. דצריך ביה נטירו לגבי בת זוגיה. ר"ל כיון שנשמחין של ישראל הוא מסערה וקדושה שלמעלה צמקס שאין שם שום אחיזה והרכבה להקליפה, ע"כ צריכין לשומר בעפס שלא יתן אחיזה חלל לצח זוגיה שכוף אצד כי אחריה נוקצא קדושה, כדי שלא יחלל את הקדוש חיי: ובג"ד ראשית תבואת ה. דרש חיבת תבואת"ה, תבואת ה, היינו ה' אחריה, ור"ל כי בעפס שכוף מן הענף שכוף ראשית חכמה, היא תבואת ופרי של ה' נוקצא קדושה לה לצדקה, ולא לזרים אחרי חיי: לית ביה פגימו ר"ל כי מי ששומר ראשית אלו כחבר ומעטו שלמה, זוכה לצנים כשרים ואין פגם צאר. הה"ד ויעקב איש תם, לית ביה פסולת. בציא רחיק מיעקב שכיח איש חס מעשריו ולא קלקל, ושמר פ"ד שנים בעפס הראשונה, ע"כ היה מעטו שלימה ולא היה פסולת צרעו, וכמ"ש (בתוספתא דהר"ב בסוף חלק ב' דף ע"ג ע"א) כי יעקב היה הראשון שנתמר עליו קודש ישראל לה ראשית תבואתה, משא"כ בצאצאיו דנפיק מיניה ישמעאל ובני קטורה ואינן סיגו הכסף וכו', ויחזק דנפיק מיניה עשו סיגו דהבא, אבל יעקב ראשון לשלימו צחח קודש

עלה אתמר (ראשית א) ולקח גם מעץ החיים ו) ואכל וחי לעולם. גם, לרבות בת זוגיה סם חיים דיליה. ואיהי נטיר ליה בעלמא דין ובעלמא דאתי ח, ומאן דבעי לנטלא בת זוגיה כגון אוריה דאקדים לדוד, אתמר ביה (ירמיה ב) כל אוכליו יאשמו רעה תבא אליהם נאם יי.

דבת זוגיה דצדיק, איהי מצה שמורה לגבי מצה שלמה עשירה. ומאן גרים דא למהוי בת זוגיה מצה שמורה לגביה. בגין דנטר טיפה דיליה, ומאן דפגים טיפה דיליה איתקרי בת זוגיה מצה פרוסה. לחם עני ט, ורזא דמלה כל מאן דמזלזל בנהמא או בפירוין דנהמא דאינון טפין בכזית (סיא דאית בהון כזית) עניות קא רדיף אבתריה. אלא צריך לנטרא טפין דיליה דלא יוריק לן באתר דלא אצטריך.

ובגין

באר לחי ראי

ומאן גרים דא. שיהיב בת זוגיה געיר ליה שלא יקדמו אחר כחל: מצה שמורה. פי שכול צנחי לדיק הנוטר צרית קודש. בגין דנטיר טיפה דיליה. כוח מזה כנגד מזה, בשביל שכול טיטר הטפס בהאשונה כחל, מיכ שומרים לו את בת זוגיה שלא יקדמו אחר וכמש"ל (בתיקון הקדום). מצה פרוסה. כיון שפירר הטיפין הראוין להאחז לך וצקן צמקס דלא אלטריך, הרי מפרר מחלקב הראוי לתת לך, ע"כ נקראת מלה פרוסה. לחם עני. לחם כוח כינוי לאשכ, כמ"ש (בראשית ל"ט) כי אס כלחם, וכן כוח צמדי (שמות פ' א'), וכיוצא שאלשכ זו לחמו של איש שמציא את עצמו לידי עניות: כל מאן דמזלזל וכו' כוח מימחא צמ"ס (חולין דף ק"ב ע"ב, ובפסחים דף ק"א ע"ב) ועיין (בזכר פרשת פנחס דף רמ"ד ע"א) מאן דמזלזל צמקמא חריק ליה צארעא, עניותא רדיף אבתריה עיי"ש. בכזית. פי צמ"ס (צרכות דף נ"ב ע"ב) דאמר ר' יוחנן פרוין שאין צמס כזית מותר לאכיל [ועיין צמ"ס (א"ח סימן ק"פ) שמפרש שם דאשכ דמותר לאכיל ציד פרוין שאין צמס כזית מימ קשק לעניותא עיי"ש, וכן פסק בשלחנו הערוך שם סעיף ד', ועיין צמ"א (שם סימן ג')] מה שכתפלל על הכתהר שם צמ, אמנם כאן כק רואה להדיא כי רק צמלול צמית קשק לעניותא ואכ"מ]. ויש גורסין דאית בחון כזית וכיוצא כה, ור"ל כי מצואר להלן (תיקון י"ע דף מ"א ע"א) זית דא לדיק עיי"ש, וכן כוח (צפרע"ה פרק ג') משער הסליחות) דיסוד לדיק נקרא זית עיי"ש, ולא אמר כאן כי כדברים יתאחדו עם המשך הדורש הכה, כי המלול צפרוין חיינו שמקלקל מזה יסוד יסוד לדיק, שהוא סוד היות מציא עניות על עצמו, כי מזה היסוד הניגוד המשפיע פתסב לכל חי: אלא צריך לצמרא טפין וכו'. ז"ל ברע"מ (שם) מאן דמזלזל צפרוין דמקמא חריק לן וכו' כ"ש דמזלזל צפרוין

דמחא

צ) צפסוק לא עוב כיות האדם לצדו, דכשרוי צלל אשכ שריו צלל חיים, שנאמר רחב חיים עם האשכ עיי"ש, ומצואר משם דהאשכ הוה מסערא דחיים, אמנם דבר זה לאו כלל, כי זה דוקא צמי שזכר שהוה צנחי אשכ לז' ער, אצל צמי שלא זכר והוה כנגדו הוה מסערא דמותא, וכמ"ש צמ"ס (יצמות דף ס"ב ע"א וע"ב) וצאר דוכחי) צפסוק כי מר ממות וגר עיי"ש, ולא אמר צמ"ס דהרש כי ענין זה ג"כ תלוי בצכות האיש ומעשכו, וכמו שאמר חז"ל צמ"ס (יומא דף ע"ב ע"א) ואלת התורה זכר נעשית לו סם חיים לא זכר נעשית לו סם המות עיי"ש, כן ג"כ צאשכ, וכמ"ש (צכר פ' ויחי דף רכ"א ע"ב, ובסוף פ' אמור דף ק"ז ע"ב) כי הצדיק שאלח צמן החיים זכר לאשכ מסערא דחיים, אצל מי שלא זכר הוה אחוז צמערא דמותא נותגין לו ג"כ אשכ אשר רגליה יורדות מות ועליה כתוב ומואל אני מר ממות את האשכ עיי"ש, (וע"ל תיקון פ' דף קל"ד ע"א), חכ הוא ציחור בדברים כאן דהצדיק שהוא מסערא דען חיים איצא דיליה סם חיים, ר"ל שמוכנת לו אשכ שגמחיה הוה מסערא דלילגא דחיים צנחי זכר נעשית לו סם חיים כי הכל ענין אחד שהוא מסערא דלילגא דחיי וכמש"ל: עלה אתמר. על בת זוגיה שהוה מסערא דסם חיים. כגון אוריה כמ"ש (צכר פ' נה דף ע"ג ע"ב, וצ"ל אחרי מות דף ע"ב ע"ב) דבת שבע בת זוגיה דודו הוה, ולכן נחמא אוריה נפש מפני נפש עיי"ש. איהי מצה שמורה. כלומר דבת זוגיה של הצדיק שהוה נשמה קדושה צחי מלכ הוה שמורר לו שלא יקדמו אחר: לזבי מצה שלימה פי כי הצדיק הנוטר הטיפין דיליה ואינו מפרר פרוין וצוקן (וכיוצא שאלשכ מאכד הטיפין), כוח מקרא מלכ שלימה דמפרש וחז"ל: עשירה. חיינו כי המפרר פרוין שמוחל ז"ל ר"ל כוח מציא את עצמו לידי עניות בדמפרש וחז"ל:

ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו טי. ואוקירו דלהון לנטרא טפה קדמאה דלא יעביד בה פסולת. דפסולת דאברהם ויצחק גרים לאומה דעשו וישמעאל, דאשתעבדון בבניהון בגלותא. ונסינא דלהון באשא וסכינא, שזיב לון משרפה והרג דלהון. יעקב בגין דלא הוה ביה פסולת, אתמר בזרעיה בגלותא (דברים לג) וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב, אתמר הכא בטח בדד, ואתמר התם במפקנו י דגלותא (שם לב) י"י בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. לא אתערבון בבנוי ערבוביא דגיוורים. ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח. דעלייהו דזרעא יעקב אתמר (תהלים ט) גפן ממצרים תסיע, מה גפן לא מקבלא הרכבה ממין אחרא, כן זרעיה הון נטרין אות ברית ולא מקבלין הרכבה ממין אחרא.

וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו יא [דף ל"א ע"א] כגוונא דיוסף. וישראל בגין דנטרין ברית זכו למלכותא ואתמר בהון כל ישראל בני יב מלכים. ומשה בגין דנטר אות ברית. אתמר ביה (דברים לב) ויהי בישורון יג מלך. זכאה איהו מאן דנטר ברית.

תקונא שיתסר

בראשית, דא חלה, הה"ד (סדר טו) ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה. והא אוקמוהו דאדם חלתו של עולם הוה. ומ"ל דחלה איהי ראשית, דקרא אוכה, הדא הוא דכתיב ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה (ל"י).

מאי

באר לחי ראי

ע"א) דיוסף זכר למלכות משום דנטיר אות ברית יקרא למלכה (וכן הוא דפריש פתחם דף ר"ג ע"ב) ע"ש. ואתמר בהון. ע"ש (שבת דף ס"ז ע"א) ועוד בכמה דוכתי: אתמר ביה עין (במד"ר שמוס סוף פ' ב', וצ"ל דהעלותך פ' ט"ז סוף סימן י"ג) דפסוק זכ ויהי בישורן מלך נאמר על משה שהקדיש קראו מלך, וכן הוא דרשינן (פרשת קדושים דף פ"ג ע"א) ע"ש.

בראשית דא חלה. עין ש"ס (שבת דף ל"ב ע"א) ראשית קראתי אחכם על עסקי ראשית באכרתי אחכם, וזכ הוא ביוצא הדברים כאן, בראשית דא חלה, היינו שגמנו ישראל שנקראו ראשית על מילת הפרשת חלה, כי הוא נקראת ג"כ ראשית. והא אוקמוהו. עין (פירש"י ע"ש) שבת שם ברי"ה (הרי"ז) שהביא זה ע"ש במד"ה, וזכא (במד"ה בראשית ר"ה פ' י"ד), וכן הוא (בירושלמי פרק ב' דשבת הלכה ו') ע"ש: דאדם חלתו של עולם ר"ל כמו שמפרישין חלה מן העיסה להיות קודש לבי ומכאן עממא נקראת ראשית, כן היה באדם חלתו של עולם שהפרישו הקדיש מכל העולם להיות קודש לבי ובגין כך נקרא ראשית. וזכא כשואל: ומ"ל. (רי"ה) ומנא לן: דחלה איהי ראשית. ומפרש: דקרא אוכה הדא הוא דכתיב וכו'. פי שמתאר מהמשך לשון בקרה

דמוחא דלוינן טפין דזרע דזריק ליה בארעא וכו' ע"ל, וזיינו כי שניהם ענין אחד הוא: אוקמוהו מארי מתני. ע"ש (בבא מציעא דף נ"ט ע"א) פסולת. חערובות רע כמ"ל מהתוספות (שבת סוף חלק ב' מה"ב). ונסינא דלהון באשא וסכינא. כלומר ש"ע שנטרפו אבותינו בנסיון אחד עסיון, אברהם באש בלור כשדים, ויצחק בחרב על העקידה כמו שאמר בספד ויקח את המאכלת לשחוט את בנו, ואח גרם לבניהם שיגלו מאש ומחרב, ועיין להלן (בהתוספות חיקון ב' דף ק"ט ע"א) דאפילו אי ישראל עברין בגלותא על ע"ז ג"ע וש"ד, זכות אבהן יג עליהם משריפה וחרב, כי אברהם נחנסה בנורא יחזק בסכינא וכו' ע"ש. דלא הוה ביה פסולת כמו שאמר הכתוב (ויחי מ"ט) כחי וראשית אוני, ואמר חז"ל במד"ר (שם פ' ל"ט) ששם העפס הראשונה פ"ד שנים. במח בדד. שהיו מוצללים מכל פסולת רע ועמא. ערבוביא דגיוורים. מפני שנפשותם הם מקליפת נחש הכלולה מעוז רע וכמ"ש הארי"זל בספר הגלגולים (פרק ז' בסופו) ע"ש: ובגין דא אין מקבלים גרים לימות המשיח. הוא מימרא ע"ש (ע"ז דף ג' ע"ב, ויבמות דף כ"ד ע"ב) וזיינו משום דלא יתיה הכל עוז ומחוקן עלי שום חערובות רע: וכל מאן דנטיר אות ברית זכי למלכו וכו'. הוא מימרא (בזכר פרשת מקץ דף ק"ז ע"ב וק"ז

מאי חלה. אלא שבעה מינין אינון. חטה, ושעורה, וגפן, ותאנה, ורמון, ארץ זית שמן, ודבש, דהוא דבש תמרים. חטה א אילנא איהו דאכל מניה אדם קדמאה. ואיהו לא אפיק מתמן חלה. ובגין דא לא חל ביה ה', ושריא ביה ח"ט, וגרים ליה מותא. וחלה איהי שכינתא כלילא משבעה מינין אלין. ובה חב אדם קדמאה. טפה דא י'. עסה צריך לאפקא מינה חלה. ומיד חל על ההיא טפה, ויהיב ליה זרע כליל מתרווייהו דאיהו ו'. ורזא דמלה (ראשית מז) ה"א לכם זרע.

ובגין דא חלה, ודאי איהי פקודא דאתמני לאתתא. דבגינה מת אדם דאיהו חלתו של עולם. צריכה איהי לאפרשא חלה ולאפקא לה מעסתה דאיהי טפה דילה להחזירה על האדם. איהי

באר לחי ראי

צ' אוחיות י"ק, וחינו ת"ע כ', שהפגם היה צבאי, שהרחיקה מן הוי"ד עיי"ש, זה הוא ציבור הדברים כאן ור"ל כי לעיל אמר דאדם חלתו של עולם היה, ומפרש ע"פ המשך הדרוש הזכר כי אדם וחיה הם איש ואשה, וכשפגמו בטן הדעת פגמו צב' אוחיות י"ק, ומפרש שזה הוא הענין מה דאיהו דען שאכל אדם ממנו חט"כ היה, היינו שעל ידו נעשה פירוד בין הוי"ד לכה' של חט"כ, ועל כן לריכוך לחקן החטא להפריש חלה מן העיסה של חט"כ, כי חלה הוא מרמז לאות י' שנחזר לכה' של החט"כ וכאמור. עיסה צריך לאפקא מינה חלה. כדי לחקן החטא של אדכ"ר כחזר. ומיד חל על ההוא טפה כגרי"ל גרם ומיד חל ה' על ההוא עיסה. ור"ל שעי"ז נתקן החטא של אדכ"ר וחזר כה' להחט"כ, וכתלם הוא סוד טפה שהוא י' ונעשה יחוד אצל ואמא סוד י"ק כליל מתרווייהו דאיהו ו' גם זה הוא להלן (תיקון כ"ד סס) ועוד צמח דוכתי ו' נפיק מן י"ק עיי"ש וחינו כי ה' שהוא סוד ז"א נקרא עמודא דאמלטיחא כי נולד מכה' קוים ימין ושמאל סוד אצל ואמא, ע"כ ז"א שהוא סוד קו האמצעי כלול מתרווייהו. וכוונתו לצבא צב' להמשך הדרוש מ"ש חז"ל אדם חלתו של עולם היה וכו' ונעשו על מנות חלה שעי"ז נתקן החטא של האדם, ולזה מפרש לפי האמור כי אדם הוא סוד ז"א הנקרא עמודא דאמלטיחא שהוא ו' וכחש"ל (תיקון י"ב דף כ"ז ע"א), ועיי' חמא אדכ"ר שנעשה הפגם באצל ואמא כח"ל נעשה פגם צ"א שהוא סוד ו' שהוא אד"ס, אצל כשמתקנים החטא עיי' מלות חלב נחקנים הוי"ד וכה' ואז ממילא נתקן האד"ס שהוא ה' הוצא מבין י"ק וכאמור ה"א לכם זרע. ר"ל שיתן זרע שהוא סוד אות י"ד צב"א וצב' נעשה התיקון השלם: ובגין דא חלה ודאי איהי פקודא דאתמני לאתתא. פי' דאיהו חלה צריכה לחקן כה' מן אשה, על כן חקה חלה מן העיסה ויחזר כה' לחט"כ ויתקן החטא של אדכ"ר וכאמור: דבגינה. שנעשה קלקול צב"כ כחזר: ולאפקא לה מעסתה דאיהי טפה דילה. ר"ל שהאשה

הקרא דמלה חלה הוא לשון ראשית מאי חלה. ר"ל כי חלה הוא אוחיות חז"ל ה' כדמפרש ואח"ל. וכן הוא כשאל מה הוא הרמז צב"כ. ומפרש אלא שבעה מינין אינון פי' כי בהם כל ההשפעות צלות מן הציוה שהוא הארץ העליונה, וכח"ש (בשמי מלות פרשת עקב) ובסידור צבונות כעולה לחם מן הארץ, היינו שהשפעת הפרנסה נמשך מן הארץ העליונה שהוא ציוה. [ועיין בלקוטי הש"ס ברכות דף ג' ע"ב], ולזה אמר שלענין זה נשתתבה הארץ צ"ז מיינס, כי הם סוד היו ספירות של הציוה שנקראה צב' שבע שמשפעת לכל ה' מדות, וכח"ש (בלק"ת פרשת וילא), ומוכן ממילא כי מי שפוגם בציון אחד מה' מיינס שנשתתבה צב"כ הארץ [העליונה] ועשה צב' אחת ממנות ה' אשר לא חשבויה ואשם, הרי זה פוגם צמח הכיא צבאמא עלאה. דבש תמרים. ר"ל כי דבש הוא ג"כ דבר הצב' מן האין שגידולו מן הארץ סוד ארץ העליונה שהוא ציוה כח"ל. חטה אילנא היינו כחמ"ד בש"ס (ברכות דף מ' ע"א) אילן שאכל אדכ"ר חטב היה עיי"ש, [ועיין מה להלן תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א]: ובגין דא לא חל ביה ה'. העליונה שהוא סוד הציוה כח"ל. ושריא ביה ח"ט עיין (בזכר פרשת צלק דף קפ"ח סוף ע"ב) שהחטא של אדכ"ר היה שהרחיק ה' מן חט"כ ונשאר ח"ט, ועיין צמח"מ שם בציבור הענין עפ"ד (בזכר פרשת משפטים דף ק"ב ע"ב) שצריך לזכר מן החטאים כל הפסולת, וכל זמן שלא נחצרה החטא מן הפסולת יש לחזרה להחיותים צב"כ הראשונה ויש פירוד ציוה ובין הוי"ד צסוד כי יד על כ"ס י"ק, ועל ידי התיקון של החט"כ נעשה חיבור בין ה' אוחיות י"ק עיי"ש: איהי שכינתא. ר"ל שכינתא עלאה שהוא ציוה סוד אות ה' הראשונה: טפה דא י'. ר"ל כי החלה שמתחילת מן העיסה הוא צסוד עשה לי עוגה קמח כח"ש (בלק"ת שמואל א') אשר נחצרה כחזרה טפה שהוא סוד אות י', וחינו כח"ש (בזכר פרשת עקב דף ע"ב סוף ע"א) צסוד ען שאכל אדם הראשון חטב היה שנעשה פירוד בין אשם לאשמו, שהם סוד

איהי אטפת (נ"א דעכה) שרגא דיליה דאתמר ביה (משלי כ) נר ימי נשמת אדם. צריכה לאוקדא ליה בליל שבת באתער דשלהובין דאשא דרחימו א לגבי בעלה. ורזא דמלה. (שיר ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ו, ואתער דחמימותא דליל שבת מאתתיה צריכה ברחימו ודחילו, ודא איהו (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה זכר.

איהי שפכת דמים דאדם. אודריקת דמה. ועל (כל) דא צריכא לנטרא ליה מדם נדה. ובגין דא על תלת מלין אלין נשים זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר. ע"כ רזא דחטה דמתמן חלה.

חט"ה איהו רזא דעשרין ותרין אתוון ח דאורייתא.

בראשית

באר לחי ראי

גרמא להפריד ביה מן היי"ד שהוא צחי עפה סד, חלתו של עולם, וביה הכ"א בלא יו"ד כחבר, ועיי' מלות חלב תחזור הכ"א אל היי"ד כ"ל איהי אטפת שרגא דיליה. גם זה הוא (צמד"ר והציוו צפירש"י צש"ס שנת שס) הוא כצח נרו של עולם וכו'. צריכה לאוקדא וכו' לגבי בעלה לתקן חזוג כראוי עיי' התעוררות דילכ תחלה לזוג, וחזוג הוא צפזפוגים געש דוגמא עליונים שמתעוררת ג"כ הנוק תחלה, כי צפזפוג דלתתא איחער עינדא דלעילא, וכמ"ש (צפ"ח דרוש צ' משער מ"י ומ"ד) צפירוש תאמר האר כד סליק צרעחא, כי אין הזכר העליון נחשור לזוג רק עד אחר שהקוצה העליונה תתקצט ותכין עלמה לזוג עיי"ש בסוד הענין. דשלהובין דאשא דרחימו וכו' ע"ל (תיקון כ"א דף ס"ח ע"א) צמוד רשפי רשפי חש שלהבת י"ק, שהם צ' אשיות של אי"ש ואש"ה דשלהובין דאש"א נפקין מצי' אוחיות י"ק של אי"ש ואש"ה שהם אי"ש ואש"ה ויש י' צאים ובי' צאשע עיי"ש, זה הוא צינור הדברים באן כי צליל שנת שהאש"ה שהוא אי"ש עם ה' מעשרת גלא"ש שהוא אי"ש עם י' להתייחד, הכי נחשור רשפי אי"ש שלהבת י"ק כג"ל ומי"ש אשא דרחימיו דייקא מובן עיי' מ"ש לפני (תיקון י' דף כ"א ע"ב) דא"ש ואש"ה שהם סוד י"ק הם סוד רחימו ודחילו, דהא"ש שהוא י' הוא סוד אהבה, והאש"ה שהוא סוד ה' הוא סוד היראה עיי"ש וצניאורו, זה הוא צינור הדברים באן דהאש"ה שהוא סוד ה' עיי' התעוררות אי"ש של היראה שלב הוא התעוררת כח אש"א דרחימו שהוא סוד היי"ד שיש צפזפל: ורזא דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. פי' כי לזון הקרא הוא רשפי רשפי אי"ש שלהבת י"ק מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, ומפרש דר"ל דעיקר התעוררות של כ"י אשיות רשפי אי"ש שלהבת י"ק הוא לזרד האהבה, וכמ"ש (צבר ואתחן דף רס"ז ע"ב) צניאור פסוק זה מים רבים וגו' דהעיקר הוא האהבה וכל

צחימותא קיימא עיי"ש, זה הוא צינור הדברים גם כאלן, ורחא דמלה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, כי כל עיקר התעוררות היראה שנת מאות ה' של האש"ה הכל הוא לזרד התעוררות האהבה של האש"ה שהוא סוד חות י' וכאמור: ברחימו ודחילו. ולא יתעורר כח של צ' אוחיות י"ק כמ"ש ועיי' יחולו האוחיות י"ק בתוך צ' אשיות שלהם להיות אי"ש ואש"ה כ"ל: ודא איהו אשה כי תזריע וילדה זכר. עש"ס (צרכות דף ס' ע"א ובשאר דוכתי) שדרשו חז"ל על פסוק זה כשאש"ה מרעת תחלה ילד זכר עיי"ש, ולא מפרש לב הכא כממשך הדגוש כי פנימיות הענין זכר הוא כי בה כל עיקר חטא אדח"ר הוא כי הוא אטפת שרגא דיליה, היינו שקלקל עיי' התעוררות שלב מזה אהבה וקדושה של אדח"ר עיי' עכ"ל, עיי' צריכה לתקן זאת עיי' התעוררות שלב שהוא חות ה' סוד היראה וקדושה שהוא מסערא דטקא, כדי לעשר להצטל למדת אהבה וקדושה שהוא מסערא דזכר סוד חות י' כ"ל, ועיי' יתקון הפגם, ולא חמרו חז"ל שלא מרמז הקרא אשה כי תזריע, היינו אם האש"ה מעוררת לצטל צמדת היראה שזכר מסערא דטקא כ"ל שהוא מזה"י של היראה, אז נחשור הצטל לידי אהבה, חכו וילד זכר היינו אהבה שהוא מסערא דזכר ופאמור: איהי שפכת דמים דאדם וכו'. גם זה הוא (צמד"ר ונצח צרש"י (שנת שס) הוא שפכת דמו של עולם וכו' עיי' נשעית לעמוד דם נדש עיי"ש: חפה איהו רזא דכ"ב אתוון דאורייתא. דברים אלו הם להשלים המאמר מ"ש לפני עפ"י חטא אדח"ר געש פגם כצחמס ועיי' נשעיתו על מלות חלב להחזיר ביה להח"ע להיות חסיד צשלימות, ומפרש כי חפ"ה הוא מספר כ"ב אוחיות כחורה, וכי"ש עפ"י חטא אדח"ר געש פגם ככל הכ"ב אוחיות כחורה, ובשמתקנים ביה של החפ"ה עיי' חלה, נשגם הפגם שכל הכ"ב אוחיות כחורה:

נחשית

תקונא שיבסר (ליום ט)

בראשית, עלה אתמר ראשית מעשר דגנך (נ"א תבואתך). ודא מלכות דאיהי מעשר. ואיהי עשירית לעשר ספידות. ובגינה מעשרין.

ומוץ ותבן דאינון לבושיין דחטה בהאי עלמא, פטורין ממעשר. ומאן דבעי לאפקא מעשר מחטה. בעי לנקייה מן מוץ ותבן דאינון ח"ט, ואשתארת איהי ה' נקיה. בההוא זמנא יהא זריק בה טפה דאיהי י' (וד').

וכגוונא דא בזווגא דבר נש, צריך לנקאה טפה מחט"א דאיהו יצר הרע. למהוי זרעא א נקיה בה, הה"ד (בראשית מז) הא לכם זרע.

אבל בעלמא דאתי א חטה איהי נקיה. איהי ולבושה. ואיהי עשרין ותרין אתון דאורייתא. ובגין

באר לחי ראי

מלות (שס) אחת עוד כוונת למעשר שמרמז לסוד י עשר היינו היו"ד של הוי"ו שהוא ז"ל עיי"ש, ולזה אמר ששני הכוונות הם אחת, דהמעשר מן החט"א שהוא סוד אות ה' אס הוא נקיה ועבורה מכל שמן מוץ וחבן שבהם הקליפות הסובבים אותה והיא ראויה לזוג, אז מיתד בעלה עמה חריק בה טפה זרע שהוא סוד אות י' כמ"ל כמה פעמים. למהוי זרעא נקיה בה. היינו כמ"ש (צלק"ת צפרשת וילא) צינאור עגין עקרת הבית, שהבי"ן של גלגל צלחה ולפס מרמז ליסוד הנוקבא שהיא סוד הכהן של אשה שהיא ראויה לקבל זרע ולילד עיי"ש, והיינו שהכאדם מחזווג עם אשתו לרין לשמור את הטפה מתעוררת יחסי' וטעם, ואז הטפה שהיא סוד אות י' מקודשת ונחמה ציסוד ורחם הנוקבא שהיא סוד ה' חתאכ כמ"ל. אבל בעלמא דאתי חטה איהי נקיה ר"ל כי צעולס שלמעלה שם אין תערובות רע כלל ואין שם אזהרה להחילונים כלל, וכמ"ש (צעי"ת פרק ד' מעשר הזווגים, ובפרק ג' מעשר הגסירה ועד צכמה דוכתי). וכו"ל חזר צד לצדיו הראשונים שאמר ומאן דבעי לאפקא מעשר מחטה בעי לנקייה מן מוץ ותבן, ואמרנו הטעם משום שאם המעשר הוא להחזיר אורות המלכות למעלה כדי שלא יתאחזו בה החילונים, ולזה הוא מפרש דבריו ואמר כי למעלה במקום שמחזירין שם המלכות עיי' המעשר שם אין שום פסולה, על כן לצורך בואה זו צריך לנקות החטה מכל סיג פסולה קודם הפרשת המעשר כדי להעלות המלכות למעלה ראש במקום שאין שם שום תערובות רע רק עוב ואיהי עשרין ותרין אתון דאורייתא. ע"ל (סוף חיקון הקודם) דחטה היא סוד כ"ב אותיות בחוה, ויחכן לענינו עש"ד רבינו (צכר) הרקיע פרשת בראשית דף יו"ד ע"ב) דמזרז הקליפות מתחיל לאחר אית ה' מכ"ב אותיות עיי"ש, וזהו צינאור הדברים כאן דהחטה שורשה היא צרום גבוהים, ששם הם

בראשית עלה אתמר וכו' ודא מלכות. היינו כי סוד מעשר הוא לתקן מדה המלכות, כמ"ש (צעי"ת פרק ז' מעשר הכללים) ח"ל וצוה חבין סוד המעשר, כי העשירי יהיה קודש, לפי שרחל נוקבא דז"א היא בה מתחלה רק נקודה אחת לצד שהיא המעשר שלם שזכו שורשה ועיקרה, ושאר חשבה ספירות שלם צאין לה ציסוד תוספות עיי"ש. ראשית מעשר דגנך צחני"ך לא נמלא לשון זה, וגם לשון הכ"ל ראשית מעשר תבואתך לא נמלא צחני"ך, ואין זה תימא, כי כמו כן נמלא צע"ס וצכר כמה פעמים, וכבר דיברנו מזה (בתוס' פ"ק דמגילה דף ג' ע"א בד"ה וילן) ועוד צכמה דוכתי. ואיהי עשירית לעשר ספירות. היינו כמ"ש (צעי"ת פרק ג' מעשר ר"ה) דהשיעור קומה של המלכות נכנס מהבי מלכות של ז"א, שירדו הכי מלכות מכל הכי ספירות ז"א וניתנו אל המלכות, ומה נבנית צפרוף שלם בה עשר ספירות גמורות, כי צענמחה אינה רק נקודה אחת לצד עיי"ש. בהאי עלמא ר"ל במלכות שהיא עוב"ז שמהוצאת בקליפות: פטורין ממעשר. ר"ל כיון שכל עיקר עגין המעשר הוא לחיקון המלכות שלא יתאחזו בה הקליפות, וכמ"ש (צשער המלות ובטעמי מלות פרשת קרח) שעגין המעשר הוא כדי לחזור אורות של רחל לשורשם ולמקומם כדי שלא יתאחזו בה החילונים עיי"ש, אי"ב מוצן ממילא דמוץ ותבן שבהם לצוין וקליפות להחטה פטורין מן המעשר, שאין להעלות אותם למעלה ח"י: בעי לנקייה מן מוץ ותבן שלא חסרה תערובות קליפה בקדושה וכאמר. דאינון ח"ט, ואשתארת איהי ה' נקיה. ר"ל כי אותיות ח"ט הם לצוין וקליפות לפני שהוא ה' סוד מלכותא קדישא, כמ"ש (צכר) פרשת צלק דף קפ"ה ע"ב וקפ"ט ע"א) צסוד חט"א שהי' היא המלכות, ואותיות ח"ט הם הקליפות הסובבים אותה צעו"ר עיי"ש: בהאי זמנא יהא זריק בה טפה דאיהי י' ר"ל כי הכה (צעמי

ובגין דא בהמוציא, בעל הבית צריך לדקדק ב' בה' למהרי איה נקיה בלא פסולת.

ותרין עשורין אינון דאמר קרא (וברם יד) עשר ג' תעשר. אמאי. אלא בגין לקשרא לה בתרין דרועין, דאינון כהן לוי, דאינון מעשר ראשון ללוי, מעשר מן המעשר לכהן. דכל ספירן סלקין לעשר (בשכינתא) עד דסלקין למאה. ואיה אתעבדת תרומה לכולהו מאה.

ובגין

באר לחי ראי

שם) ציבור ענין זה שב' מעשרות מעשר ראשון ומעשר מן המעשר, שיהיה הם צסוד מלכות רחל נוקבא דח"א, ולכן הם אחד מייד, כי הנוקבא לעולם היא רק נקודה א' מעשרה נקודות, ומעשר ראשון הוא ללוי, כי הוא סוד האור של רחל שניקרה ה' גבורות שמחזירין אותה ללוי שהוא סוד ה"ג שזדעת דח"א ששם שורשה, וגם ענין מעשר מן המעשר הוא לערך תיקונה, כי לאחר שחזרו האורות ללוי סוד ה' גבורות הקדושות כנזכר, חוזרות אח"כ לאותה הנוקבא כלם לחסד שהוא הכהן כדי שלא ינקו החילונים מהם עיי"ש, וזה שאמר בגין לקשרא לה בתרין דרועין שהם שורש הכהנים והגבורות: דאינון כהן ולוי. היינו לקשר אורות רחל שהיא סוד המלכות בשורשה למעלה שהוא סוד כהן ולוי סוד ה"ג וק"ח העליונים צמקום שאין שם שום אחיזה להחילונים כדי שלא ינקו החילונים מהם כאמור: דכל ספירן סלקין לעשר עד דסלקין למאה. עיין (צבאר ויקבל דף ר' ע"א) שכתב בן דגל דרגין קדישין די צרא דמהימנותא דקצ"ב אחגלי צבון, אינון עשר דרגין ואלין עשר בלקין למאה, ועיי"ש צבאר החמה דצבוי רבינו מהר"ח ז"ל שכתב ציבור דברים אלו, דר"ל כי ספירות מלכות האחרונה היא מתחלקת לעשר ספירות, וכל אחד מהעשר ספירות שבה כוללת מעשר ספירותיה עולים לחשבון מאה עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן כי המעשר הוא סוד המלכות שיש בשיעור קומתה ו' ספירות וכל אחד בגול מ"י ספירות, ומלא בשיעור קומה של המלכות הוא כלול ממאה, ובגין מתקין תחלה רק מעשר שמרמז לשיעור קומה של המלכות: ואיהי אתעבדת תרומה לכולהו מאה. ר"ל כי הגם שאמרנו שתרומה הוא סוד תרי ממאה, עכ"ז הוא רק אחת ותחזירנה איתניהו צב, כי לאחר שנותנין מעשר ללוי צסוד ה"ג נותן כלוי מעשר מן המעשר לבגין סוד ה"ה, והיינו שעי' המעשר שנותנין אותה ללוי מתקנין תחלה המלכות צעשר ספירות שלה צב' גבורות קדושות, ואח"כ כשנותנין אותה לבגין להמחיק ה"ג צבהיה של הכהן מתקנין כל אחד מהייד ספירות שלה להיות צקומה שלימה צ' ספירות, באופן שכל ספירה מהי' ספירות שלה כליל מ"י ועשית המלכות צסוד מאה וכאמור, ע"כ מעשר מן המעשר הוא אחד

הכ"צ אותיות, וכל הכ"צ אותיות אין שם מקום לאחיזה החילונים כי אין להם יניקה שם צרום גצוהים, ולשם מענין ומחזירין המלכות ע"י המעשר ובגין דא בהמוציא בעה"ב צריך לדקדק בה' עיין (צב"מ פרשת פנחס דף רמ"ד ע"ב) פתח ואמר הא אוקמוכו מארי מחני צב"ב צולע ואורה מנר, ועוד אוקמה לריך לדקדק צב' מן המוליד עיי"ש, והכל כולל לה' מימרות ציחד [כי מ"ש ואורה מנר היינו גבהמ"ז, אבל צרכת המוליד הצב"ב הכולל הוא מנר, וכמ"ש צב"ש"ע א"ח סיומן קס"ז]: צריך לדקדק בה' פ"י כי הנה (צירושלמי פרק ו' דגברות הלכה א') אמרין טעמא שריך לדקדק למר היצטול צב' כדי שלא לערבצ האותיות עיי"ש, וצב"ו (צב"ש) צרכות דף ל"א ע"ב צד"ה אהלכתא) עיי"ש, ואמר שזה הוא הרמז כי כונת המוליד לחס מן הארץ הוא שהשפעת הלחם צא מן צינה ארץ העליונה כמשי' (צחיקון הקודם), על כן צריך הכולל המצרך לדקדק צב"ה של הימוליד שהוא מרמז לצב"ה ה' עלאה [וכמ"ש צב"מ שם, וכ"כ רצונו (צב"מ מ"ח) שם צב"מ המוליד עיי"ש] והוא הרמז צב"ש שלא לערב האותיות, והיינו כי נודע מדברי רצונו (צב"ה הרקיע פרשת צראשית דף י"א ע"א) שהאותיות הם מצויה עיי"ש, וכ"כ (צפרע"ה פרק ו' מעשר הקדושה ופרק א' מעשר הק"ש, וצב"מ מ"ח פרשת עקב), ולא אמר שריך לדקדק צב' של הימוליד שמרמז לצב"ה של יהיה שם ערצויה, כי שם צב"ה שהם הכ"צ אותיות אין שם שום ערצויה כנזכר למהוי איהו נקיה בלי פסולת ר"ל כי מצויר (צב"ש"ע א"ח סיומן קס"ח) דמלאה מן המוציא לצרך המוליד על פת נקיה בלי פסולת מוין וצבן עיי"ש, ולא אמר שזה הרמז שהצב"ב צריך לדקדק לבגין פת נקיה לצרכת המוליד, וידקדק צב' של הימוליד שלא יהיה ערצויה שם צב"ה צמקום שהאותיות הם שם. ותרין עשורין אינון דאמר קרא עשר תעשר. אמאי. הוא כשואל כיון שאמרנו לעיל שמתא מעשר הוא מרמז לחיקון המלכות שהוא עשירית א' מעשר, והרי המלכות היא רק אחת, ולמה נאמר צב' תרין עשורין עשר תעשר: ולא מתקן. אלא בגין לקשרא לה בתרין דרועין וכי. והיינו כמ"ש רצונו (צב"מ מ"ח), ובשאר המלות

ובגין דא שיעור [דף ל"א ע"ב] תרומה תרי ממאה ה', לקבל תרין לוחין דאורייתא ה', דאיהו תורה דאטייהבת בארבעין יומין. ודא איהו תורה מ'. ובה אתעבידו ספירן כולוה עשרונים.

תלת אבהן תלת עשרונים. תרי נביאי קשוט אינון עשרון עשרון.

בספר כ"י כתוב כאן תקונא כ"ג וכ"ד ואח"כ התיקן י"ח

בראשית

באר לחי ראי

דברי הזכר שם אינון עשר דרגין עיי"ש: תלת אבהן תלת עשרונים תרין נביאי קשוט אינון עשרון עשרון. עיין (זכר פרשת קרח שם) דמעשר הוא מסעורא דלוח ה', שהוא כולל ה' ספירות וכל אחד כולל מ"ה ברי ה' יודיין, ועיי"כ גאמר במעשר שלשה עשרונים שם סוד ג' יודיין וצ' עשרונים שם צ' יודיין כך כלל בס' ה' יודיין כנגד ה' ספירות עיי"ש, והדבר מוזן כי המעשר נעשה לחקן את המלכות, וטוע מדברי רבינו (צ"ח פרק ו' מעשר הכללים) דה"ל אחרונה של הוי"ה שהוא סוד המלכות, הוא מרחת לסוד ה' ספירות מחסד עד סוד עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שמפרש הענין דכנה לפי מ"ש שהמעשר הוא לחקן המלכות שהוא סוד לוח ה' של הוי"ה כי הוא כלולה מה ספירות מחסד עד סוד כחבר, ולפי"ל לא כו"ל לקרא לחלק ה' עשרונים ל' ענינים ג' עשרונים וצ' עשרונים, ולא מפרש כי מה שמחלקם הקרא ל' ולצ', יש צו רמז אחר שה' עשרונים מרחמים סוד ה' יודיין של סוד ג' אצות חגית, וצ' עשרונים מרחמים לחרי נביאי קשוט סוד נוי"ה, וכיוונו שפ"י המעשר נמחקן כה"ג של פ"י ה' חסדים של ה' אצות, וכמ"ש (צפרי"ח פרק ע"ז מעשר הענינים) בסוד חומר חסדי אצות עיי"ש, ועיי"ז נעשה תיקון השלם בנח וכו' ונפתח לו שער בצנאח, והדבר מוזן שפ"י"ש (זכר פרשת מלוא דף ג"ג ע"ב) שמעשר מעלה תמכין דאורייתא ומטילין מלאי לכיסן של ח"ת, שצ"ח מחקנין כל הפרק של כל השנה קלוות בסוד שוקי עמודי שש, ועיי"ז זכין לבנין דיתחזון לנביאי מביאני עיי"ש, והצנח הענין לעמיד הוא פ"פ מ"ש (הרמ"ז פרשת במדבר דף ק"ט סוף ע"ב) דשיקרה של הצנאח הוא מנה הארת החסדים של נוי"ה, ולכן הדיק שהוא מסעורא דגבורה חן לו נביאות וכתוב עליו ותכבין עיניו מראות בצנאח עיי"ש, ולא אמר שפ"י כח שמחקנין המלכות בצפרי"ח שלם, נמחקן הגבורות של המלכות, ועל כן זכין לבנים נביאים, וזה הוא ביאור הדברים כאן כי פ"י המעשר נמחקן כה"ג של ה' ספירות המלכות לביאית כולם בכללים בחסדים בסוד חומר חסדי אצות, ונעשה מהגבורות חסדים, ולא נוצע כח בצנאח בסוד תרין נביאי קשוט:

בראשית

אחד ממאכל מכל הכרי. ובגין דא שיעור תרומה תרי ממאה. ר"ל שזה הוא הרמז שהוא עולה למעלה ל' קיום מתחלה להכ"י, ואח"כ להכ"י שמעלה בקדוש במקום שאין שם נגוע וכרי כלל, ועיי"ז עולות למספר מאה וכאמור: לקבל תרין לוחין דאורייתא. ר"ל כי מה שאמרנו לעיל דסוד המעשר הוא להעלות המלכות למעלה במקום הכ"י לחוק דאורייתא מקום שאין שם שליטה לחיונים לאחזו כנ"ל, הנה צהכ"י לחוק גארג כל אריגות החורה, לכן נכון הדבר שם סוד ה' לוחות אצנים שמחלק ג"כ צ"ח קיום ימין ושמאל, שה"י"ג שצמחאל נמחקן צהכ"י שצמין במקום הקדש למעלה למעלה ראש במקום שאין שם שליטה לחיונים וכאמור: דאיהו תורה דאטייהבת בארבעין יומין. עיין (צ"ח פרק ו' מעשר לוח ורחל) דלוחות לפעמים נקראים לוחות אצנים, ולפעמים נקראים לוחות הצרית, כי לאחר שנתקבה המלכות להיות עולה למעלה להזדווג עם בעלה נקראת לוחות הצרית שהצ"ח נקרא צרית, אבל בתחלה כשעלה משה לקבל הלוחות עליו רק מלך הגוף של רחל שביהא למטה שלא עלתה עדיין גגד נוי"ה של ז"א, עיי"כ נקראים לוחות אצנים כי נקבה נקראת אצן, וזה בזה בתחלה פ' יום שעדיין לא למד החורה שם במרחמים ולא היה כח בידו עדיין להעלותה למעלה, ויהי מתן ארבעים יום על ידי לימוד החורה שלמד במשך כמה יום העלה את המלכות להדבר עד נוי"ה שלו, ואז נקראים לוחות הצרית, המרמז לעלות המלכות לגוי"ה של הדבר עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שפ"י המעשר מעלין את המלכות רחל נוקבה דז"א עד נוי"ה דידה במקום שעתה בשעת קבלת החורה לאחר ההצנעים יום שלמד משה: ודא תורה מ'. לוחותיו חרומי"ה, וכמ"ש (זכר פרשת קרח דף קצ"ט ע"א) תחמה דאורייתא תור"ה מ', והאי איהו תחומי"ה תורה דאטייהבת בארבעים יום עיי"ש, ולפי האמור יתכן הרמז שיעקר תיקון המעשר הוא להיות המלכות עולה לגוי"ה שלו כמו שביהא לאחר שלמד משה החורה מ' יום: ובה אתעבידו ספירן כולוה עשרונים. הוא עד סוף למשל שמהלכות נוקבה דז"א נקראת מעשר, כי דז"א אינו אלא ה' ספירות ומלכות משלימתו למעלה, וכמ"ש (במק"מ פרשת ויקהל שם) בביאור

תקונא תמני סרי

בראשית, (ברא אלקים), בר"א שי"ת, אינון שית דרגין דנבואה א, דאתמר בהון (שיר ה) שוקיו עמודי שש. וכמה דאינון שית לתתא, הכי אינון שית לעילא ב, ואינון שית סלקין לשתיין. באן אתר ביסוד ח"י עלמין ג, אשתאר י"ד מן יסוד, דא שכינתא ד, תתאה כלילא מארבע

באר לחי ראי

ו ס' עיי"ש, חכ הוא ציבור הדברים כגון שאמר ואינון שית, היינו השית לעילא שנוצב דרך הח"ת סוד אות ו' כג"ל. סלקין לשתיין היינו שצבוי יש יו"ד בראש, אשר פעמים ו' הוא ס'. ואמר כגון אחר ביסוד, היינו ע"י היסוד נכפל אות ו' לשאר פעמים ונעשה מספר ס', וכוונתו בהמשך דברים אלו לזה רמז ברא שית סוד שית דרגין דנבואה שנשפע ע"י היסוד שהוא כלורת אות ו' מספר שית וכאמור. אשתאר י"ד מן יסוד. פי' כי ב' אותיות ס"י של יסוד כבר אמרנו שהוא מרמז לשית דרגין תחתין של הנבואה של נוי"ה שהולכין ע"י ליגור היסוד שהוא סליק לס' ע"י הוי"ד, ונשאר אותיות י"ד מן יסוד, שמרמז לענין הנבואה, וכוונתו כי י"ד הוא כנוי לנבואה, וכמ"ש (צחזקאל י"ז) ויד ד' עלי חזקה, (וישע"י ח') צחזקה ביד דהיינו נבואה, וכמ"ש רש"י ורד"ק שם: דא שכינתא תתאה. עיין (צזכר יתרו דף פ"ב סוף ע"א) שאמר שם שיש יד ד' עלאה ויד ד' תתאה, ומפרש שם (צמק"מ) דיד הוא מלכות, ויש יד עלאה היינו מלכות דאלילות, ויש יד תתאה היינו מלכות דבי"ע עיי"ש, ולזה מפרש דיד הוא שאלו מדברים פה שמרמזים לענין השפעת הנבואה הוא נשפע ממלכות דבי"ע שהוא סוד י"ד דשכינתא תתאה, והענין מוזן ע"פ מ"ש רצונו (צב"ס) שער רוח"ק דף צ' ע"א) שהשפעת הנבואה נוצב מנביי ד"א אשר משם מאיירם להנוקצא דיליך ומאותה הכארה נמשך אל הנביאים נבואתם, כי ד"א צמקום שאין צחי גוקצא, אי אפשר להשיג, כי עיקר הנבואה הוא נוצב ממקום נוי"ה ד"א ע"י הנוקצא בעומדת שם, ומשם יונקים הנביאים אינון שית דרגין דנבואה ואלין שית סלקין לשתיין ביסוד לדיק עיי"ש, חכ הוא ציבור הדברים כגון שאמר אשתאר י"ד דא שכינתא תתאה, היינו שהשגת הנבואה שנקראת י"ד היא רק ע"י המלכות דבי"ע סוד י"ד תתאה כג"ל בעומדת צמקום נביי ד"א, ומצנעוד אי אפשר להשיג הנבואה וכאמור: כלילא מארבע סרי פרקין דיד דאינון בחמש אצבעאן. עיין דצדרי רצונו (צריש ס' שער היתודים פרק א' דף א' ע"ב) שמצואר שם הענין מ"ש צזכר מצינה נביאים, שכל ענין הנבואה שהנביאים מהנבואים הוא מצינה, סוד שם ס"ג מספר נבייא, היינו ש"א

ששך

בראשית ברא אלקים. עיין (צזכר פ' ויחי דף רכ"ז ע"ב) שאמר שם אלקים דא חא דברית קיימא קדישא וכווינו מזה היסוד עיי"ש, ודרש לך הכא צענין וסדר הנבואה שנוצעת דרך ליגור היסוד: אינון שית דרגין דנבואה דאתמר בהון שוקיו עמודי שש מציא ראיא שהנבואה נוצעת דרך ליגור היסוד. כי הכא (צזכר פ' אמור דף ל' ע"ב) מצואר דשפע הנבואה נוצב מצ' העמודים דנוי"ה ומחפשת להנביאים לשית עהירין כה"ד שוקיו עמודי שש עיי"ש, אמנם להלן (צפ' נשא דף קמ"ג ע"א) מצואר דפסוק זה שוקיו עמודי שש מרמז ליסוד לדיק דכליל שית בקרטופא חדא (ר"ל בקשר אחד) ועליו נאמר שוקיו עמודי שש עיי"ש, ומפרש לך הכא כי הכל הוא ענין אחד שהנבואה נוצעת מהצ' שוקים שהם נוי"ה שיש בהם שית פרקין [צכל א' ג' פרקין], ומנוי"ה הוא נוצב דרך ליגור היסוד דכליל כל השית דרגין בקשר אחד, וע"ז נאמר שוקיו עמודי שש: וכמה דאינון שית לתתא הכי אינון שית לעילא. עיין (צריש"מ פ' פנחס דף רל"ו ע"א) צסוד שוקיו עמודי שש, שכתב שם דענין רוח הקודש הוא נוצב מאות ו' שהוא ח"ת דכליל שית פרקין דתריין דרועין חו"ג שצכל א' ג' פרקין. והנבואה נוצעת משית פרקין תחתין דנוי"ה דרך היסוד והוא נוצב משית פרקין עלאין דחוי"ג דרך ח"ת דנוי"ה ומנוי"ה ליסוד, וע"כ נקראים נוי"ה נביאי האמת כי הנבואה דשית פרקין תחתין נוצעת מח"ת מזה האמת, ועיי"ש צאור הכחמה צביאור הענין צאור, ולזה אמר הכא וכמה דאינון שית לתתא, פי' כי כמו כשהנבואה נוצעת מנוי"ה דלתתא היא נוצעת מצחי שית פרקין שלהם, כן גם בתחתית יולאח מחוי"ג לעילא היא יולאח מצחי שית פרקין שלהם: ואינון שית סלקין לשתיין באן אתר, ביסוד חי עלמין עיין (צריש"מ פ' י"ד משער מ"ד ומ"ח) דאות ו' היא דיוקנא דברית היסוד שהוא ארוך דומה לאות ו' שיש יו"ד בראש, ועיי"ש עוד (צפ' ד' משער אונאה) ליסוד הוא לורת אות ו' והעטרה היא לורת אות ו', וע"ל (צבקרמב דף ח' ע"א) דאות ו' מרמז ליסוד וצ"כ סומך ד' לכל הנופלים. ועיי"ש צביאורו שהצחית מהא דלהלן (חיקון ע' דף קכ"ב ע"א) דאות ו' משפיע ע"י אות ו', וי' סליק בלוח ו' ונעשה מן י"פ

מארבע סרי פרקין דיד. דאיגון בחמש אצבעאן. ואיגון יקריק יוד קא ואו קא. ארבע סרי אתון דקוב"ה דכילין בה. ודא איהו (הושע יב) וביד ה' הנביאים אדמה.

ס"ר מן יסוד, איגון לקבל שית דרגין דכורסייא דאתמר ביה (מלכים א') שש מעלות לכסא. ואת ו' סליק ב' דאיהי עטרה דברית לשתינ שית זמנין עשר. וסלקין לשתינ, לקבל שתינ גלגלין דסחרין לכורסייא.

וכורסייא

באר לחי ראי

ויעוד צכמה דוכתי שצבג' ידים מאיר צכ"א שמות השייכים להם, שציד הגדולה שצחמד מאיר י"ד אותיות של ג' שמות הוי"ה אלקינוי הוי"ה, וציד חזק שצצורה מאיר י"ד אותיות של ה' שמות ה"ל צחילוף אותיות המאחרים, וצ"ד רמה שצח"ה מאיר השם הוי"ה פשוט וצמילוי מ"ה ג"כ מספר י"ד אותיות עיי"ש, ולזה מפרש הכא ואמר דאם כי לנורך צין יסוד המלכות משפיע צה הצינה כח כל ה' ידים כ"ל עב"ז כיון שאמרנו שהשית דרגין תחאין דציאי של יסוד דח"א נמשך משית פרקין עלאין דח"ה, ומצואר שיעקר המשכחה מח"א היא מת"ה, ולכן מוכן דלנורך זה שתקבל השפעת הנוצח מח"ה, עיקר הכח שלה היא מח"ד רמה שמאיר צח"ה שהוא הוי"ה פשוט וצמילוי אלפין כ"ל, ולזה אמר ואיגון יקריק וכו' שצ"ז נעשית כלי מוכן לקבל השפעת הנוצח משית דרגין עלאין מן הח"ה דח"א וכלמור. וזה שאמר: ארבע סרי אתון דקב"ה דכילילין בה. פי' שגון השפעת כח הנוצח שיש לה הוא מכה ה"ד רמה של ח"ה שהוא סוד קוב"ה, וכמ"ס רבינו (צליקוטי הש"ס צרכות דף כ' ע"א) ועוד צכמה מקומות: ודא איהו וביד הנביאים אדמה. וכמו שכתב (צרי"מ פ' צבר דף ק"י ע"א) ואת דנצחיה ציד, הכ"ד וציד הנציאים אדמה עיי"ש, וחינו כדאמין: ס"ו מן יסוד. עכשיו מפרש שכל ה' אותיות של יסוד כליל צכסא, ומשם נוצע השפעת הנוצח, וכמש"ל שהנוצח צאח מן הצינה שהוא עולם הכסא: לקבל שית דרגין דכורסייא וכו'. היינו כמ"ס (צבר פ' שמני דף י"ד ע"ב) שית דרגין לכורסייא דלעילא וכו' כל חד וחד סליק לעשרה וכוה שחן עיי"ש, הרי ס"ו מן יסוד: ואת ו' סליק ב' דאיהי עטרה דברית לשתינ. עיין (צפרי"ה פרק ד' משער הזמירות) שז' דלות ס' הוא מרמז ליסוד דזיק כולל צו כל ה' קטא וכ"א כלל מריד גימ' ס' עיי"ש, וזה הוא ציאר הדברים כאן שאמר שאותיות וי מרמזים לחיקן הכסא שהיא המלכות עיי' היסוד, שה' מרמז לאבר היסוד, כמ"ס (צבר פ' אחרי דף ס"ו ע"ב), והי"ד הוא עמדת היסוד כשנכפל ה' פעמים ו' נעשה ס' סוד שחן גלגלי דכורסייא שהיא המלכות, ומפרש דברי ומאחר

מושך השפעת הנוצח מאחז עלאח ומשפיע צמקום והיי' שלו להמלכות העומדת שם אללו, ומכונקצא נמשך להנציא עיי"ש. ולזה מפרש דלכתי מרומ ענין השפעת הנוצח צהיצת י"ד שמרמז להמלכות כ"ל, משום שיעקר צין המלכות שחיהי ראויה לקבל השפעה מצעלה, היא ע"י כח ה"ד שהאחז עלאח משפעת עליה ועי"ז היא נבנית, וכמ"ס רבינו (צפרי"ה פרק כ' משער הזמירות) צסוד וציד"ך כח וגבורה, שהיא צסוד כל מיעבות של בית רבי תמר שמן, כי צ"ה אלצעות ה"י"ד של הצינה שהם סוד ה"ג נעשה כלי היסוד של המלכות עיי"ש, ומכ"ס כחצ (שם צ"ד ד' משער ר"ה) דיסוד המלכות נקרא י"ד, וכו' צידך אפקיד רוחי שאנחנו אומרים צליה עיי"ש, [ועיין מה (צמ"ה פ' ג' משער הירח), ובהנהגות מברח"ו ז"ל שם צסוד הפסוק אף ידי יסדה ארץ, ועיי"ש עוד (צדרוש י"א צשער מ"ג ומ"ד כלל י"א) צאורן] וזה הוא ציאר הדברים כאן שמפרש הענין שאמרנו שגון הנוצח מרומ צסוד ה"י"ד כח, משום שכל ענין ההשפעה הנוצע מהמלכות להנציאים היא מכה הצינה אחז עלאח שמשפעת ליסוד המלכות ומתקנת אותה צכה ה"י"ד צסוד אף ידי יסדה ארץ עיי' ה"ג של ה' אלצעות צסוד כל מיעבות של בית רבי כ"ל ועי"ז חוכל המלכות להשפיע דרך צינור היסוד שלה להנציאים נצחאם וכלמור: ואיגון יקריק י"ד ה"א וא"ו ה"א. היינו כמ"ס (צרי"מ פ' פנחס דף רכ"ה ע"א) צסוד וציד הנציאים אדמה, שהנוצח צאח צכה ה"ד שהוא י"ד אותיות של השם מ"ה עם ד' אותיות של הוי"ה פשוט עיי"ש, וציאר הדברים לפי האמור הוא עפ"י משיב לעיל כתי איגון שית לעילא, היינו דהנוצח הנוצע להמלכות משית פרקין תחאין דמיה דרך היסוד דח"א הוא נמשך משית פרקין עלאין דרך הח"ה שלו כחכר, וגם אמרנו שגון השפעת הנוצח הצאח להמלכות היא מכה ה"י"ד עלאח שהצינה מתקן אותה צצין שלם כדי שחוכל להשפיע וכחכר, והכא יפן כי מצואר (צמ"ה שער הירח שם) דמ"ס שהצינה צונה את היסוד ומלכות עיי' הידים, היינו צכה כ"ג ידים י"ד בגדולה י"ד בחזקת וי"ד רמה סוד חגית עיי"ש, ונדע מדברי רבינו (צפרי"ה צמ"ג משער הצרכות)

וכורסיא תמן שכינתא, דאיהי דמיון ומראה ה' דכולא.

דמיון, הא דאתמר (הרשע יב) וביד הנביאים אדמה. ועלה אתמר (מדבר יב) ותמונת יי יביט. על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין. אתקרי דמיון.

ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה ^(י) בה אתחזיין, אתקריאת ^(ז) מראה. הה"ד (שם) יי במראה אליו אתודע.

בסתימו דעינין ^(ח) אתקריאת מראה בחלום, ורזא דמלה (שיר ה) אני ישנה ולבי ער. ובפתיחו דעינין

באר לחי ראי

דף רכ"ב ע"ב) צסוד ותמונת ה' יציע, דעלת על כלל עלה אתמר כי לא ראותם כל תמונה, ומ"ש צמראל אליו אתודע, היינו המראה של הרמ"ח מ"ש וצמראל נהורין דמחפרשין מואי מראה וכו' ותר"י. מלאכין סלקין לה לנשמתא כאלין דיוקנין כלכו. ועיי"ש עוד להלן (צדק רל"ט ע"א) דמסערא דעלת על כלל אתמר צה כי לא ראותם כל תמונה, אבל מסערא דשאר צריין אתמר צה ותמונת ה' יציע. ולפי דברי (הרש"י שצדק רכ"ב) ה"ל מוצן, דמ"ש דמסערא דשאר צריין אתמר צה ותמונת ה' יציע, היינו מסערא דתר"י מלאכין שיש לכל מלאך לורה כלורה המיוחדת למלוא אחת מהמלות מהתר"י וכו', [ונודע ממש"כ (צמאורי אור, ערך משה רבינו, וצמגלה עמוקות ואתחנן אופן ק"יג) כי מש"כ רבינו הוא שורש כל התר"י מלות, שכן מש"כ רבינו גימ' תר"יג, ולא מוצן שהיה מאיר צו לורה האורות של התר"י מלאכים המסתעפים מן התר"י מלות], ולפי האמור הכה מצואר שזכר היה המעלה של משה שצבואתו היה צבחי תמונת ה' יציע, היינו שהיה משיג התמונה של כל התר"י מלאכין שמאזיירין כ"ל צהמלכות צתמונתו כפי סגנון המלוא, ולא חמר הכה שכל הפרטופים של כל תמונת התר"י מלאכים שנתגלה למשה צבואתו היה משיג צהציו צהמלכות וכמש"ל: ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה. בה אתחזיין. ע"ל (צבקהמס דף י' ע"א ודף י"ב ע"א) שאמר שהמלכות היא צחי מרגלית וקרא שמאזייר צה כל הגוונן של ה"י דח"א, לא הוא מסביר הענין שאמר כאן דכל פרטופין דנביאי צה לינון רשימין, כי גם ענין הצבואה הוא השפעת אורות ופרטופין של ה"י עליונים, שמהם יונקים התר"י מלאכים. זה הוא צחי ותמונת ה' יציע וכאמור: בסתימו דעינין אתקריאת מראה בחלום וכו'. עיין (הרש"י פ' פנחס דף רכ"ב ע"ב) צמראל אליו אתודע לא אספקלריא המאירה, צחלום אדער צו לא אספקלריא דלא נהרא עיי"ש, ולא הוא מצאיר הדברים כאן להמשך הדורש ואמר שענין הצבואה שגאמר צמשה שהיה צבחי ותמונת ה' יציע, הוא משום דכל צבואה

ומאחר דאיהו עטרה דצחית ר"ל לכן הויה תיקון הכסא שהוא המלכות ע"י אצד היסוד צמה שנקפל הי"ד עם ה' כ"ל, משום שהמלכות צענמה היא עטרה היסוד, והיו"ד מרמז להעטרה החופפת על ראש האצד יסוד לזיק, וכמ"ש (צ"ה פ"ד משער אונאה) ועוד צממה מקומות: ובורסיא תמן וכו'. ר"ל כי הכסא ענמה דתמן היא סוד שכינתא שצניית ע"י בה היד כ"ל, הוא מרומה צאחיות י"ד מן יסוד כ"ל. ושחין גלגלין דסחרין לה, הוא מרומה צאחית ס', ואות ו' היא סוד שש מעלות של הכסא וכאמור. דאיהי דמיון ומראה דכולא. ע"י (צחקונים מ"ח דף פ"ג ע"א) שהצבואה נמשך לנביאים מכה המלכות, וכשרואה הקצ"ה להמשך צבואה לאחיה נציה הוא ממשך כל הספירות להמלכות, וכל הספירות נכללים צה, והיה דמיון כולם צסוד וציד הנביאים אדמה, והיה כמו אספקלריא שכל הפנים נראים צה, וכן כל הספירות מראים צה כחם ודמיונם ואורחם לכל נציה כפי הצבואה למעלה כן למטה עיין שם, וזה שאמר כאן דאיהי דמיון ומראה דכולא, ר"ל שצהמלכות נאטייר דמיון ומראה של כל מדריגות הצבואה מכל העשר ספירות לכל אחד כפי מדרגתו, וכל נציה הוא רואה צבואתו צהמלכות, [ועיין (הרש"י פ' כי תלך דף ר"פ ע"ב) צסוד צמראל אליו אתודע, שגאמר על המלכות שהיה צסוד וציד הנביאים אדמה, דאיה לה כמה חיותות ודמיונות צענין מראה הצבואה עיי"ש]: הא דאתמר וביד הנביאים אדמה. פ"י שהמלכות שצניית צסוד י"ד כ"ל משש נוצע השפעת הצבואה צסוד אדמה לשון דמיון וכדמפרש ואזיל: עלה אתמר ותמונת ה' יביט ר"ל שמעלה משה רבינו היה שהצניית צמלכות שנקראת תמונת ה', וכמ"ש צרע"מ (פ' נשא ד' קכ"ב ע"ב) עיי"ש, פ"י זכר משה להצבואה: על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין וכו'. ר"ל כיון שכל האורה ופרטופין שגדמית לנביאים [כדי לשצר את האחין] היה מכה המלכות ע"כ נקראת על שם זה תמונת ה' לשון דמיון של פרטופין והענין מוצן עממ"ש צרע"מ (פינחס

דעינין איהו מראה בהקין ט, ותרין ממנן תמן. חד סגרו"ן וחד פתחו"ן, ומטטרו"ן. דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תרין מפתחין אלין.

מסטרא דעמודא דאמצעיתא, איהי שכינתא מראה בהקין יא, ומשה בסטריה יב, דכתיב ביה (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות ותמונת יי יביט.

מסטרא

באר לחי ראי

עינים דסגרין (סתימא לעינין) וכלמור ומטטרו"ן דאתקרי בשם תרוייהו סמנא על תרין מפתחין אלין. עיין (צפי"ה פ"ז) משער כסא הכבוד וצלק"ת, (יחזקאל ס"א ח') דמטטרו"ן הוא צסוד והחיות רלוא ושוב, ושמנו מרמח לזה, והיינו כי ואחיות עייט הוא מספר ח"י שמרמח לסוד רלוא, ואחיות מרד"ן מרמח לסוד שוב עיי"ט, ואמר הכא להמשך הדרוש דמטטרו"ן שהוא ראש לכל כחות המלאכים (כמ"ט רציון צבדמח צפרע"ח מה"ע נקרא שר הפנים עיי"ט) ע"כ מרומ צשמו צחי רלוא וצחי שוב, שהוא צחי הכ' כחות של סגרון ופתחון, דהיינו סוד נציאות דאספקלריא דלוא דהכרז שהוא צחי רלוא, ונציאות דאספקלריא דלוא דהכרז מצחי שוב, ולזה אמר דאתקרי צשם תרוייהו, היינו צשם מעטרו"ן סוד עייט ורמ"ן, מרומ הכ' כחות של מלאכים דסגרון ופתחון כאן, שהוא ממשע על שתיבן: מסטרא דעמודא דאמצעיתא. עיין (צחקוניס מח"ס דף פ"ג ע"ג) דתרין כרזי עינא דפתחון וסגרון, צבון נכיר עמודא דאמצעיתא צבא עינא, וכשבעינים הם פתוחין ונכיר צבון עמודא דאמצעיתא אתקריאת מסעריה דאספקלריא דהכרז, וכו' סחים עינא אתקריאת דאספקלריא דלוא דהכרז עיי"ט, ולזה אמר הכא להמשך הדברים דלכבי מעטרו"ן ממנא על תרין ממנין סגרון ופתחון כנ"ל, משום שביי נמשך הגבולא להנציאים לכל אחד כפי מדרגתו, אם לציאות מתנבא צבא פתחון דהיינו צבא דאספקלריא דהכרז, לו מכא סגרון צבא דאספקלריא דלוא דהכרז, משום שהוא הוא הגוף ממש של עמודא דאמצעיתא, וכמ"ט (צפי"ה פ"א משער סדר אצ"ע) דמטטרו"ן הוא גופו ממנא של ז"א דצריאח עיי"ט, וע"כ מוכן דלכבי הוא ממנא על צ' כחות מלאכים פתחון צבון ימין וסגרון צבון שמאל, כעטם עיין דעמודא דאמצעיתא שהוא כלול הכ' קוין ימין ושמאל. איהו שכינתא מראה בהקין. לאחר שאמר למעלה שהנבואה שנמשך להנציאים צבא מראה ולא צחלום היא מכא המלכות וכחכר, אמר דה הוא ג"כ צבא מעטרו"ן שהשכינה מתנבצת צו להשפיע לנציאים נבואה צבא מראה צבון, וכמ"ט (צחקוניס מח"ס דף ע"ז ע"א) דצאלין דלמיונות דאתחזיאת המלכות לתחאין דליונין עבדיו הנציאים צסוד וציד הנציאים אדמח, לפעמים אתקריאת מלאך על

שאינה צבא פתיחת עינים רק צסתימו דעינין, היא צבא דאספקלריא דלוא דהכרז והנבואה היא רק צבא צחלום דצד צו, חכל נציאות משה היה צמדריגת פתיחת עינים שהיא צסוד ותמונת ה' יציע והיא צבא דאספקלריא דהכרז, כמ"ט צש"ס (יבמות דף מ"ט) שמשח רציון הסחכל צאספקלריא המאירי עיי"ט, והיינו צסוד צמראה חליו אחודע שהוא מראה של המלכות שהוא מרגלית יקרא שכל מי שרואה אותה צפתיחת עינין רואה כל הגוויין שמאירין צה וכחמור. ורוא דמלה אני ישנה ולבי ער. עיין (צפי"ה פרק א' שער דרושי הנקודות, וצפרק ה' משער ענתי"א) שמצואר ממש שחכמי העדה נקראים עיני העדה, עיי"ט אורות החכמה שמאיר צבא, ויש צזה צ' צחי יש שהם צבא סתימו דעינין צסוד חלי ישנה ולבי ער, היינו שאורות החכמה מהמלאכים המאירים צבא הם קמתיים וסתימם, ויש שהם צבא פתיחו דעינין, שאורות החכמה מהמלאכים המאירים צבאם הם מאורות שנתקנו לאחר התיקון שהם צסוד פקח עינין ורוא עיי"ט צאורך, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דהנבואה שצבא דאספקלריא דלוא דהכרז, היא צבא חלי ישנה ולבי ער, שצחי הנבואה שלהם היא צבא שיה, ר"ל כדרך השינה שהוא צבא סתימו דעינין אצ"ט שלצו ער ומשיג עיין הנבואה שמראין לו צחלום: ותרין סמנן חד סגרון וחד פתחון ע"ל (תיקון ד' דף י"א ע"ב) דצשערים של עינים יש צחי סגרון וצחי פתחון עיי"ט וצביאורו שם, והיינו כי נ"ו"ה שמהם נוצע הנבואה לנציאים שהם סוד עינים כמ"ט [צפרע"ח פ"ז משער ר"ה, וצשע"מ פ' צא וצשאר דוכתי] ואותן שהם מסערה דלוא הם צחי פתחון, ואותן שהם מסערה דודו הם מצחי סגרון, וכמ"ט (צבד"ה פ' צראשית סוף דף כ"ג ורש דף כ"ד) רביעאח (ספירה ה' שהיא נלח) היכל דנבואה דאספקלריא דהכרז, חמישאח (היא ספירה כוד) היכל דנבואה דאספקלריא דלוא דהכרז, ועיין [צס' דמשק חליעור] צביאור דצבנים צה, ולזה אמר כאן להמשך הדרוש שהנציאים שמתנבאים מקו ימין שהוא הגלח שהם צמדריגת דאספקלריא דהכרז, הם צחיגת בעינים דפתחין (פתיחו דעינין), והנציאים שמתנבאים מקו שמאל נהוד שהם צבא דאספקלריא דלוא דהכרז, הם צחי

מסטרא דצדיק דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ"א לעתיד לבוא) אתקריאת מראה בחלום. והוא דאתחזיא בה.

מסטרא דגופא איהו יקוק עמודא דאמצעיטא דאתנטיל מתרין סטריין. (נ"א מארבע סטריין), ואיהו רכיב על ארבע חיון דאינון פני אדם פני אריה פני שור פני נשר.

יוד קא ואו קא אתקרי מלגאו דגופא. ואיהו אדם לשבת על כסא.

למאן

באר לחי ראי

שעיקרה היא מסערא דאריה סוד חות יו"ד, ויש נשמה שעיקרה היא מסערא דשור סוד חות ה' ראשונה. ויש נשמה שעיקרה היא מסערא דנשר סוד חות ו'. ויש נשמה שעיקרה היא מסערא דאדם סוד ה' אחרונה עיי"ש. חכ הוא ציורא דדברים כאן שכוונתו בהמשך הדברים זה לבאר שורש החילוק שבין נבואה מרע"ה שהיה צנחי' אספקלריא דהכרא, למדריגת הנבואה של שאר נביאים, כי הכה נודע מדברי רבינו (צריש כס' שער היחודים פ"א דף ה' ע"ב) דאם כי כל הנביאים יונקים נבואתם ע"י המלכות שנקראת מראה אשר על ידה מתגלה הנבואה, עכ"ז חילוק יש כי כשהמלכות מראה להנביא מה שיש ב"א נקרא נבואה זו אספקלריא המאירה כי אז הנבואה נקראת על שם ז"ל הנקרא חור, אבל כשמאירה המלכות להנביא רק מלך עצמה לבד, אז נקרא נבואה זו אספקלריא שאינה מאירה כי המלכות אין לה אור בפני עצמה עיי"ש, [וכעין זה כתב ג"כ במק"מ פ' וארל דף כ"א ע"ב עיי"ש], חכ הוא המשך הדברים כאן דלאחר שאמר לעיל דמרע"ה התננה צנחי' אספקלריא המאירה בסוד ותמונת יקו"ק יציע, הוא מפרש דבריו ואומר: והוא דאתחזיא בה וכו' מתרין סטריין. ר"ל שהנביא שרואה הנבואה מזה המלכות גיווי' צ"י אופנים, ה' היה כשהוא נמשך מ"א, וכו' היה כשהיה רק מהמלכות לבד וכמכר: מספרא דגופא איהו יקו"ק עמודא דאמצעיטא. ר"ל כי מי שרואה נבואתו מהמלכות מסערא דגופא, היינו ממה שמקבלת המלכות השפעתה מ"א סוד שם יקו"ק שהוא סוד עמודא דאמצעיטא שנקרא גוף, אז נבואתו היא צנחי' אספקלריא המאירה, וע"כ נאמר במשך רעע"ה ותמונת יקו"ק דיוקא יציע וכמכר ואיהו רכיב על ארבע חיון ר"ל שנשמתו היא גבול מהר' מלאכים ארגמין דנחתין עמו, שכל רק מסערא דנוקבא דז"ל, והוא אחת צנחי' הגוף שהוא סוד ז"א שהוא רוכב על הכסא סוד ד' חיות המרכבה שהם רק צנחי' מרכבה אלו והוא רוכב עליהם וכמכר יו"ד ק"א וא"י ק"א אתקרי מלגאו דגופא ואיהו אדם לשבת על כסא הוא מפרש דבריו שלא יקשה על מה שאמר דמסערא דגופא שהוא ז"ל סוד יקו"ק

על שם ממערין בגין דליכי אהעצידא זכא שליחותא דנעלכ עיי"ש ומשה בספריה וכו'. עיין (בראש"ד) בהקדמתו, והציאו (נפקלת יעקב ערך משה חות יו"ד), ולזה אמר שמה שזכר משה לנבואה צנחי' אספקלריא דהכרא צנחי' פה אל פה אדבר זו, הוא מההשפעה שקיבל ממערין בעת שלמד אלו והשפיע לו הנבואה מצנחי' המלכות שמשם נובע כח הנביאות אספקלריא דהכרא וכאמור. מספרא דצדיק וכו' ע"י דבריו רבינו (צריש כס' שער רוח הקודש פ"א דף ה' ע"ב) שכתב דאם כי עיקר הנבואה אינו אלא מנו"ה דז"א, והיסוד שבו אין זו צנחי' נבואה, אך עכ"ז אם אירע ללדיק שיונק גבולתו משרש יסוד דז"א, נקרא ג"כ נבואה עיי"ש ולזה אמר הכה דהנבואה שזכר מיסוד לדיק כיון שאין שם מוחין כלל. כי המוחין של היסוד הם הנ"ה. ע"כ היא בסוד שינה מחמת הסתלקות המוחין והנבואה שלו היא רק צנחי' מראה בחלום בסוד בחלום אדבר זו, שאין השפעת הנבואה שם באתגליא אליו רק מלוכש בלבושים כענין החלום, וכמ"ש (באור החיים פ' בהעלותך בפסוק אם יוכיח נביאכם) בציורא הענין באורך: דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי. עיין צ"ס (תגיגה דף י"ב ע"א) אור שזכר הקצ"ה ביום ראשון וכו' עמד וגמו ללדיקים לעתיד לבא עיי"ש. ולזה מפרש הכה ואמר דנאמת אותן הנביאים שזוכין להשיג הנבואה מנ"ה הם זוכין לאור הזה גם בעו"ל, חכ נאמר רק לאותן הנביאים שאינם זוכין גם למדרגת נ"ה והשפעתם היא רק מיסוד לדיק אשר משם אין משיגין בעו"ל הנבואה באתגליא רק מלוכש בלבושים שונים ואור הנבואה הוא גנוז בהלבושים עד לעו"ל שאז ישיגו הנבואה באתגליא וכמו שמפרש [שם האור החיים] באורך. והוא דאתחזיא בה וכו' בגרי"א הגיה כאן שז"ל והוא אתחזיא בה מתרין סטריין מסערא דגופא איהו הו"ה עמודא דאמצעיטא ואיהו רכיב וכו' וכן נכון וציורא דדברים היא עפ"ד (בהר"ה פ' זא דף מ"א ע"ב דף מ"ב ע"א) שזכר שם דכל איש שזא לעו"ל, נחתין עמו ארבעה מלאכין ארגמין מסערא ד' חיות המרכבה אריה שור נשר אדם. ויש נשמה

למאן דאיהו אדם, אתחזיא ליה בדמות אדם. למאן דאיהו בשאר חיוון, אתחזיא ליה בדמות חיון דכורסייא. לכל חד כפום חיליה, ואל יתהלל המתהלל השכל ליה אלא בשכינתיה. דלא יכיל לאשגא ליה שום נביא וחווה אלא י^א בשכינתא.

ואית אדם לעילא מאדם מסטרא דחכמה. כ"ח מ"ה ודאי, ואתמר ביה חכם י^ד עדיף מגביא. **קם** רבי שמעון וכולהו חברייא, ואמר, רעיא מהימנא, רבן דכל נביאיא. קום אתער משנתך, דאנת

באר לחי ראי

לעיל (בהקדמה דף י"א ע"ב, וברע"מ פ' חרומה דף קנ"ח ע"ב, ובפ' פנחס דף רנ"ו, ולעיל חיקון ד' דף י"ט ע"ב) בסוד פסוק זה דאל יתהלל וגו' כ"א בזה יתהלל המתהלל וגו', דר"ל דכל עיקר נביעי דחכמתא ונבואה נובע מחז"ת שהיא סוד המלכות ועיי"ש ציבורינו, דהיינו כמ"ש בשער היחודים (שם), שאי אפשר להשיג שום השגה ונבואה אפילו מי ששרשו בז"א, כי אם באמצעות המלכות וכנזכר: ואית אדם לעילא מאדם וכו'. כוונתו לבאר בזה גדולה ורום מעלת מרעבי' שאמרו עליו (בזכר פ' חלל דף רע"ט סוף ע"א) אנת הוא אדם קדמא מזה שמו אחמר עלך וכו', ומפרש לה הכא להמשך הדרוש כי לאחר שאמרנו באופן הנבואה שזה מחז"ת אדם ז' צחינות, א' היא כשזה הנבואה מחז"ת שנקרא אדם בסוד זה אדם לשבח על כסא, והב' כשזה מהמלכות שהיא חיה בד' שנקראת ג"כ אדם וכנזכר, והסוף ואמר שיש עוד מדרגה ג' צחית אדם שהוא מדרגתו של משה רבעי' שהוא אדם קדמא, היינו שמקור נבואתו בסוד אדם היה גדול עוד מז' מדרגות אדם הנ"ל, שהשפעתו זה מחכמה שהיא ג"כ סוד אדם, כענין שכתב (לעיל בהקדמה דף ד' ע"א) בסוד דמות מראה אדם עליו מלמעלה, שנאמר על סוד אדם של חכמה עלאה כ"ח מ"ה עיי"ש ציבורינו שם [ועיין צע"ה פ"ו משער השמות] ואתמר ביה צ"ח [צ"ז דף י"ב ע"א]. חכם עדיף מגביא היינו כי משה רבינו חזן ממדרגת נבואתו, היה נקרא ג"כ חכם, וכמ"ש (צמדיר ויקהל פ' י' ס' ז') חן לחכם זה משה שנאמר עלה חכם עיי"ש, ולזה אמר שמדרגת גדולה מרעבי' היה צמה שזה עד צחית חכם, שהוא גבור יותר ממדרגת נביא, כי מדרגת נביא השיג מקור מ"ה של ז"א, ומדרגת חכם השיג ממ"ה של החכמה כ"ח מ"ה וכאמור: רבן דכל נביאיא. עיין (צמדיר וישלח פ' ע"ו ס' א') הבחור שצנזריאם זה משה, ועיי"ש עוד (צפ' כי חלל פ' מ"ז ס' ז') שכל הנביאים שהתנבאו היו רק מעין נבואתו של משה עיי"ש. קום אתער משנתך. עיל (סוף הקדמה בד' דף י"ז ע"ב) דעתה נבחר נאמר על מרעבי' אני ישנה שהוא צבורי

צחית

יקו"ק צחית הנבואה הוא צחית אספקלריא המאירה כח"ל וע"כ כח"ב צמח ותמונה יקו"ק יציע כח"ל ואמר דאיהו רביע על ארבע חיוון, והלא קיי"ל לעיל (בהקדמה דף ד' ע"א ובשאר דוכתי), שהשם הו"ה צמחיו מ"ה שהוא מספר אדם עליה נאמר זה אדם לשבח על הכסא בסוד כמראה דמות אדם עליו מלמעלה, ועיי"ש עוד להלן (בדף ז' ע"א), וא"כ הו"ל למימר ותמונה יו"ד ק"א וח"ו ק"א יציע, ומדוע נזכר רק בד' אותיות הו"ה בלא המילוי, ולזה מתרץ כי צאמה עיקר סוד הגוף של ז"א הוא רק בד' אותיות הו"ה בלא המילוי, והוא סוד פעלה דמטרוניתא שזה לשבח על הכסא, וכשנראה הנבואה לנביא מסטרא ד"א פעלה דמטרוניתא אחתיה ליה רק מד' אותיות בלא המילוי, וע"כ נאמר צמח רק ותמונה יקו"ק יציע וכאמור, אבל מ"ש בסוד זה אדם לשבח על כסא הוא הו"ה צמחיו חלפין אותיות המילוי אינם העיקר, שהם רק צחית שקי' דאילנה מלגאו שהיא פנימיות וחיות של ז"א כמ"ה דאשקי' לאילנה צהריא נביעו, וכמ"ש לעיל (בהקדמה בד' דף י"ז ע"א), וכמ"ש (צע"ה פ"ה משער ענ"א) ציבור הענין באורך ואיהו אדם לשבת על הכסא. ר"ל דצאמה העיקר סוד זה אדם לשבח על הכסא, נאמר רק על בד' אותיות לבד שהם סוד עיקר הגוף של ז"א וכאמור. למאן דאיהו אדם אתחזיא ליה בדמות אדם הוא המשך למש"ל ואיהו אתחזיא זה מתרין סטרי' וכו' ועד עתה פירש מדרגות הנבואה של אספקלריא המאירה שזה מ"ה ז"א שזכה זה משה רבעי', ועתה הוא מפרש מדרגות שאר הנביאים שאינם זוכים לנבואה מחז"ת רק מהמלכות שנבואתם הוא רק צחית אספקלריא שאינה מאירה כנזכר, ואמר כי צמדירות הנבואה של שאר הנביאים מדרגות מדרגות ים, ואין כל אחד דומה לחבירו: למאן דאיהו אדם. ר"ל מי שעיקר שרש נשמתו מהמלכות שהיא החיה בד' דהמרכבה שמה אדם לכל חד כפום חיליה. ר"ל כי מי ששרשו הוא מא' מהחיות שצמדרכבה אינו יכול להשיג כי אם כפי אותה הכארה של אותה החיה: ואל יתהלל המתהלל השכל ליה אלא בשכינתיה. עיין

דאנת ^(ט) איהו בכל נביאיא כגונא דשמשא, דסיהרא ^(ס) וכוכבייא מיניה נהרין. ולית לון נהורא מסטרא אחרא. ובזמנא דאנת תתכנישת ^(י) מעלמא, אתמר בהון ^(אדוב ג) יחשכו ככבי נשפו. קום אנהיר נהורין (נ"א נהורין).

ולא עוד, אלא בזמנא דאנת אתכניש מן עלמא, ביתא דנבואה דאתמר בה ^(מדבר יב) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא. איהי סתימא. קום אפתח לה, דאיהי ביתא עלאה ^(יח) גניא דכל גניזין דלעילא ^(יט) סתימין (נ"א חתימין) דמלכא עלאה ^(כ) תמן, ואנת הוית כבן בית, בן דההוא ביתא. בית. ב' אימא ^(דף ל"ב ע"א) עלאה. י' חכמה אבא, ת' תפארת. בן בית ^(כא) דלעילא

באר להי ראי

נקראת בית ע"ד שאמרו כל עוב האדם צביתו ועליה נאמר בכל ציתי נאמן הוא, משום דכל האורות של כל האורות הנצוצה והחכמה שיש לז"ל הנקרא מלכא עלאה, הוא גוף צביתו שהיא המלכות כמזכר. ואנת הוי כבן בית וכו'. ר"ל כי שאר הנצוצים היו לריבין הכנות רבות ושעות ידועות לזכר להשיג הנצוצה מהמלכות, אבל אנת נכנסת תמיד לנצוצה בכל זמן שהנצוצה, כן המחפש בגמיוה לאצורו בכל עת וזכר שעה שירצה בית ב' וכו'. מפרש העטם שמנהגה להמלכות שממנה מתנצלים הנצוצים צסם צית, כי צ' אותיות צ"ת מרומה ג' שרשים אשר משם נוצע שפע הנצוצה להמלכות. ב' אבא עלאה, י' חכמה אבא, ת' תפארת. (צבקות ד"א) מפרש הדברים צה, דר"ל כי משם מיוסד אצח ואמא צביתם תוך ז"ל שהיא ת"ת עכ"ל. והמשך הדברים מוצן עפ"י צביתו (צס' שער היחודים פ"א דף א' ע"ד, ודף ב' ע"א) שכתב דכמו שהנצוצה שנוצע מחי'א, לא התחיל גילוי הנצוצה מן הח"ת שלו אלא מן נ"י"ה שלו שנקראים נצוצים, כך צנוקא לא התחיל גילוי הנצוצה מן כתר שלה העומד נגד ת"ת דח"א, אלא מחכמה וצינה שלה שסם כנגד צ' פרקין קדמאין דנ"י"ה דח"א עיי"ש, ולזה מוצן שאמר הכא שזה הוא הרמז שלכני זכר משם למעלה הנצוצות כ"כ, כי שורשו היה ממקום מקור מחלב של מעיין הנצוצות שיש להמלכות, כי שפע הנצוצות של המלכות מתחיל מחכמה וצינה שלה, ומשם יען כי היה שורשו מחי"ה, ע"כ זכר לנצוצות. ויתכן עוד מה שרמזו ת' תפארת, שמתחבצו הוא כשאר"א הם צחור ז"א כמזכר עפ"י צביתו (צשער היחודים שס דף א' ע"ב) כי הנצוצה שנוצע מהמלכות צבתי אספקלריא המאירה, היא רק כשהמלכות מקבלת מחי'א, ומראה מה שיש צ"א, אבל כשהמלכות מאירה לנצוצים מלד עצמה לבד, אז נקרא נצוצה זו אספקלריא שאינה מאירה, ולזה צא הרמז שמשם זכר לנצוצה צבתי אספקלריא המאירה, יען כי שורש מתחבצו מחי"ה שצ"א, והיינו שכל הנצוצה ששפיע לו המלכות מחי"ה שלה, היה ממנה שקבלה מחי'א ומראה מה שיש צ"א, וכן

צבתי ישן, וצקש ר"ש ממנו שיחער משנתיה צבתי הקולו ורגנו וגו' ועיי"ש צביתורנו. כגונא דשמשא כמ"ש צס"ס (צ"ב דף ע"ה ע"א) פני משה כפני חמה. ולית לון נהורא מסטרא אחרא. ר"ל כי כמו שהלכנו והכוכבים אינם מזהירים רק ע"י מה שמקבלים האור מהשמש, כן כל נצח לא ניצח אלא מה שקיבל השפעה ונצוחו ממשה רבינו: ובזמנא דאנת תתכנישת מעלמא אתמר בהון וכו'. י"ג אתבנישת וכו' פשעו יותר, אך יש לקיים גם הגורסא הישינה תתבנישת עיין כאן צכ"מ, צלשון עתיד, כי מדורו של מרע"ה היה מאיר אורו בכל הדורות, ומאותו האור השיגו הנצוצים שצכל דור נצוחם, והחכמים שצכל דור חכמתם, וצדורו של רשצ"י היה מאיר אור לישרים דור הנאים צעלי רוח הקדש אור מופלא, ויהיה מאיר להם האור של מרע"ה, ואמר על דור האחרון צעיקתא דמשיחא צדור יתוס כמונו היום, אשר חשכו המאורות צעור"ר אין עוד חזון נפרץ, שהוא משום צדור האחרון לא יאיר עוד אורות הנצוצה של מרע"ה וחכמתו, וחשכו ככבי נשפו, כי נחשכו כל הככבים משום דאנת תתכנס מעלמא, כמו שאנו רואים צזמן הזה צעור"ר. קום אנהיר נהורין. לעלמא גם צדור האחרון, כדי ששיגו גם הם את שפעת אורם צחכמה ונצוחה. ביתא דנבואה דאתמר בה וכו' בכל ביתי נאמן הוא, איהי סתימא. עיין (צספרא דלנישתא צזכר תרומה דף קע"ה ע"א צבבה) צסוד צכל ציתי נאמן הוא, ע"ד שאחז"ל כל עוב האדם צביתו, שהיא המלכות, צסוד וי' צהיכל קדשו עיי"ש, ולא אמר כאן דעתה צעור"ר צית הנצוצה שהיא המלכות שמשם נשפע הנצוצה לנצוצים כח"ל היא סתימא, היינו שהיא צבתי סתימא דעיינין צסוד אני ישנה כח"ל, משום שאחז"ל איך מאיר צכס מצחינתך צבתי ותמונת ה' יציע, שהיא סוד פתיחו דעיינין כח"ל: קום אפתח לה. להשפיע חכמה ונצוחה לנצוצים וחכמים צבתי פתיחי דעיינין צסוד ותמונת ה' יציע כח"ל: דאיהי ביתא עילאה גניא דכל גניזין וכו' סתימין דמלכא עלאה תמן הוא כמפרש דצריי שאמר שהמלכות

דלעילא. ואנת הוית בדיוקניה ^(כ). דבההיא (נ"א דלהאי) בית לא הוה רשו לנביא וחווה לאעלא תמן אלא ברשו, ואנת הוית עאל בלא רשו. כברא דמלכא דלית תמן תרעא סתימא ליה.

ולא עוד אלא דנביאיא אחרנין לא הוו עאלין למחמי למלכא, אלא בשעתין ידיעאן, וביומין ידיעאן. כגוונא דאשכחנא באהרן דהוה עלאה מכולהו, דאתמר ביה ^(ויקרא יז) ואל יבא בכל עת אל הקדש, אלא ^(שם) בזאת ^(כ) יבא אהרן אל הקדש, כ"ש אחרנין. ואנת בכל שעתא ושעתא ובכל יומא דאנת בעי, הוית עייל ^(כ) למחזי למלכא.

ולא עוד אלא כל נביאיא הוו חזיין ^(נ"א משיחין) נבואה דילהון באברין דמלכא. כל חד וחד באבר ידיעא ולא יתיר. מנהון ברישא דמלכא. מנהון בנימין דרישא, דאינון כוכבייא ומזלי דלית לון חושבנא, מנהון בעיינין. מנהון באודנין. מנהון באנפין. מנהון בחוטמא. מנהון בפומא. מנהון בצואר. מנהון בידים. מנהון בקומה דאיהו גופא. מנהון בשוקין. מנהון באות ברית. מנהון בלבושין דמלכא. דלא הוה לון רשו לאסתכלא יתיר. אבל משה בכל ^(אבר) ובכל ^(אבר) אתר הוה משיג נבואה דיליה, ובכל אבר ואבר איהי הוה נחתא לגביה. מה דלא הוה הכי לשאר כל נביאיא. דכל חד סליק לאבר דיליה דנשמתיא הוה אצילות מההוא אבר. וההוא אבר הוה ליה אבוי. **וברתא** דמלכא איהי היכלא דכל אבר ואבר, ^(כ) מצוה דכל אבר ואבר.

אדנ"י

באר לחי ראי

וצכן מוצן כי מדריגת משה שכיח מחו"צ שצ"ח, היכ הנציאות שלו בצחי' אספקלריא המאיר וכלמור בן בית דלעילא. גם זה מפרש ^(בדרך אמת) עפ"ד ^(הרע"מ פנחס דף רמ"ז ע"א) דמקור מחלצתו של משה רע"מ היכ מחו"צ עלאה, בזמן שאמא מתחולת עס צעלה אצח, ולא כשהיא רביעא לתחת על צניח, דלח היא נפרדת מצעלה אצח עי"ש. ואנת הוית בדיוקניה. ע"ל ^(תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) דמשה חיכו דיוקנא דעמודא דאמלעיתא עי"ש וציואורינו שם, ולזה אמר להמשך הדברים כאן, כי משה רבינו זכה בכל עת לשפע הנציאות ונכנס בכל עת שצח אל הבית שהיו המלכות לקבל שפע הנציאות. כי הוא היכ בדיוקניה דז"ח צעלה דהאי ביתא, ע"כ היכ לו רשות לכנס צחאי ביתא חדיר לקבל שפע בכל עת שיראה, דוגמת ז"ח שצח המלכות פתוחה לפניו לכנס בכל עת שיראה. אלא ברשו. כלומר צעפה רחוק ורשות עליון: בלא רשו. שכל זמן שהיכ רוצה היכ נכנס לפני ולפנים לקבל שפע הנציאות. אלא בזאת יבא אהרן אל הקדש. וכמ"ש בזכר ^(פ' בשלח דף כ"א ע"א) שאמר הקב"ה מלן דאטעריך לו לא יכול למלל עמו עד דאודע למערוניתא דה"ד צאח יצח אהרן אל הקדש עי"ש, וע"ל ^(תיקון י"ט דף מ' ע"א) עוד מ"כ: כל נביאיא הוו חזיין נבואה דלהון באברין דמלכא וכו'. וכמ"ש ^(בזכר פ' בזכר דף ק"י ע"א) דיתחקאל אסתכלותיח ונציאותיח צעיינין, חזקוק מלודנין צשמטח, צגין דא יתחקאל חל כל אינון מלכות

צראיח צעיני שכל, ואית נצואח דנציאותיח צפומא, ואית נצואח אחרת מריחא דחוטמא, ואית נצואח דנציאותיח ציד וכו' עי"ש. ובכל אבר ואבר איהי הות נחתא לגביה וכו' ר"ל עד חילוק יש כי כל הנציאות כשהיו רוצים להשיג נציאות מלכות אבר הפרטי של המלך כשיכול שהיכ שייך לשורש נשמחו כלמור, היו לריכין להצודוד ולהעלות מחשבתם לאותו אבר פרטי שנאלל נשמחו משם אשר אותו אבר הפרטי הוא מקור ושורש נשמחו, משא"כ משרע"ה שהיכ צעלה דמערוניתא בכל עת שהיכ רוצה היכ קורא להמערוניתא דיליה ויהי נחתא לגביה לכל אצרים דיליה וברתא דמלכא איהי היכלא דכל אבר ואבר הוא המשך למ"ש להבן דכל הנציאות אע"פ שיש להם שורש צאח אחד של המלך עצמו כשיכול, ע"כ אינו יכול להשיג הנצואה מלכות אבר אס לא ע"י המלכות, ולריך לקבל רשות מהמלכות לכנס לקבל שפע מלכות האצח, משא"כ משה שלא היכ לריך לקבל רשות, שהערים של כל אצרי המלך היו פתוחים לפניו, והייגו במש"ל שהוא היכ צעלה דמערוניתא, והכינה ופתחה לפניו כל השערים לכנס בכל עת שיראה וכדאמרי: מצוה דכל אבר ואבר. עיין להבן ^(תיקון כ"א דף ס' ריש ע"א) דשכינתא אחקריחת מלות עשה מסערא דימינא, ומלית מסערא דשמאלא עי"ש. וע"ל ^(דף ל"ד ע"א) מערוניתא דאיהי מלכות דמלכא אפרופסא דכל פקודת, אליפת זכו קדם מלכא צגיומיו עי"ש, וזה הוא ציואר הדברים כאן כי הכי הענין

מ"ש

אדנ"י איהי כחושבן היכ"ל. ובגין דא (נ"א ובג"מ) אתמר (תהלים טא) אדני שפתי תפתח, יק"ק איהו בכל אבר ואבר. אדנ"י היכל (יק"ק בכל אבר ואבר), ואיהי נבואה דכל אבר ואבר. מראה דכל אבר ואבר אתקרי. וכל אבר ואבר אית ליה (נ"א אתקרי) ספירה ידיעא. היכלא דכולהו, שכינתא תתאה אדנ"י. וכמה ממנן נטורי תרעין אינון להיכלא דלא יעלון תמן נביאיא אלא ברשו.

קום רעיא מהימנא, קום אפתח היכלא. דהא כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא ואמרין אדני שפתי תפתח. ואיהי סתימא לגבייהו. עד דאנת תיתי תמן (ס) איהי לא אפתחת. למלכא דהו צריכין ליה עבדוי ואפרכסוי וממנן ושלטני ארעא למחזי עמיה, כל חד כפום צרכוי, וכל חד כפום שלטנותיה. וכל חד כפום עסקוי, מה עבד מלכא. שוי כולא בידא דמטרוניתא. ואמר כל מאן דבעי למשאל שאלתוי ייתי למטרוניתא דאיהי בית דילי. בית י' (נ"א בת י') היכל דילי. והאי איהו אל יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אם (ס) בזאת.

בההוא

באר לחי ראי

שכל הנביאים נבואתם צמרא, היינו צמכות הנקראת מראה אשר על ידך מחגלה הנבואה עיי"ש וצביאוריו שם וכל אבר ואבר אית ליה ספירה ידיעה. כמש"ל (צחקדמה כ"ד דף י"ז ע"א): היכלא דכולהו שכינתא תתאה אדני. הוא כמפרש הענין מ"ש שכל הנביאים שמתנבאים מאזרים פרטיים של ז"א הם מהנבאים ע"י המלכות, כי האזרים הם סוד הספירות וכל אבר אית ליה ספירה ידיעה, והמלכות היא כלולה מכל ה' ספירות, וכל ה"ם מדברים אל פה אחד שהיא המלכות שנקראת פה, וכמש"ל (צחקדמה דף י"א ע"ב) וי"ד מלכין שמה לא יוכלו לדבר על פה אחד עיי"ש וצביאוריו שם ואיהי סתימא לגבייהו. צמק שאינו יומא ידיעה ושעמא ידיעה שיהיה להם רשות למחמי למלכא, היא סותמת וסוגרת לפנייהם צמק ואל יבא צכל עת אל הקדש וכמש"ל. קום אפתח היכלא. דלדידיה היא חמיד צפתיהו. וכמש"ל דלגבי רע"מ לית חרעא סתימא ליה: למלכא וכו'. הוא מסביר הענין שאמר דכמה נביאין דפקין להיכלא דמלכא שהיא המטרוניתא דרך משל למלכא וכו': בית י' (י"ג בת י') הוא מפרש דמ"ע מוזן הענין שהמלכות נקראת ציה, שהיא נוטריקון ציה י' (או אוחיות צה י') כי מלכא נהן צידה כל מדריגות הנבואה של כל אבר ואבר אשר כל אבר יש לה ספירה ידיעה מהי"ם, ומלא שמדריגה הנבואה מספרם י', וכן נקראת המלכות ציה י' (או צה י') שכל הי"ד מדריגות הנבואה הם צציהה וכאמור: והאי איהו וכו' כי אם בזאת. עיין (לעיל סוף תקון ו'. דף י"ב ע"א) צביאור פסוק זה אל יתהלל וגו' כי אם צזאת וגו', שכל ספירה וספירה אי אפשר למשוך השפעתה לגבי החלוק צר מינה, וצ"ד חתמר אל יתהלל וגו' כי אם צזאת וגו' דלית רשו לשום נביא וחכימא למדע שום מדע אלא צה, עיי"ש וצביאוריו

מ"ש דשאר הנביאים מתנבאים כ"א מאזר פרטי, היינו כי הרמ"ח מ"ע הם כנגד רמ"ח אזרים של הנשמה, ושס"ב ל"ח הם נגד השס"ב גידין של הנשמה, והם אחדים צציה רמ"ח אזרים ושס"ב גידין דמלכא כצ"ל, דמאן דנפח מיניה קא גפח, וכל לדיק שהוא מדקדק ברצה צציה מ"ע או צציה מל"ח, כהה הוא מחך אותו האזר של נשמתו שהיא כנגד אותו המ"ע או הל"ח, והוא זוכה צה למדריגה נבואה מכה אותו האזר שהוא אחיד צה צציה האזר דמלכא עלאה וכאמור, ולא חמר מאחר כי השכינה היא אפטרופסא דכל פקודא ופקודא, וכן מוזן שכל נביא אף שהוא אחיד צציה אבר דמלכא, אי אפשר לו להשיג נבואתו כי אם ע"י המלכות שהיא אפטרופסא דכל מלוא ומלוא וכאמור. יק"ק איהו בכל אבר ואבר. הוא כמפרש דצרי שחמר שהמלכות היא היכל ומלוא של כל אבר ואבר, אצל אינו אבר עצמו כי אזרים דמלכא עצמו הם סוד ד' אוחיות יק"ק, וכמ"ש (צזר צרשית דף כ"ד ע"א) עיי"ש אדנ"י היכל (יק"ק בכל אבר ואבר). כהה לעיל חמר צורך כלל שהמלכות היא היכל של ז"א, חלה חמר כהה דגם צורך פרט של כל אבר ואבר צפני עצמו הוי המלכות היכל של ז"א. ואיהי נבואה דכל אבר ואבר ר"ל דכל הנביאים הם שורש נביאיהם היא מאזר אחד מאזרים דמלכא שהוא ז"א וכמש"ל, עכ"ז אין יכולין לקבל שפע הנבואה אלא ע"י המלכות כי היא השער להי"ח, ושפע שפע הנבואה מאותו האזר של ז"א ששם שורש נשמת הנביא וחמה עד המלכות, וממלכות נשפע דבר הנבואה להנביא: מראה דכל אבר ואבר אתקרי. היינו כמש"ל (דף הקודם ע"ב, ולעיל צחקדמה דף י"א ע"ב, וצלקים פי צצלקתן) דמה שאמר ח"ל

בההוא זמנא דפקין כולהו לפתחא (ג"א לתרגום), דתמן סגרין דסגיר. ותמן פתחין דפתח. מיד ייתי רעיא מהימנא, ויימא אדני שפתי תפתח.

קמ"ץ, פת"ח. דא סגיר, ודא פתח.

תריין תרעין. (כו) (ג"א שפון) (ג"א שבא), **שערי צדק**, עלייהו אתמר (שם קיח) פתחו לי שערי צדק. **מלגא** איהי סגולתא. סגול איהו בעלה. ואיהי סגולתא (כח) עטרה על רישיה.

חולם

באר לחי ראי

המלכות הם ה' שערים של המלכות סגרין ופתחין: עלייהו אתמר פתחו לי שערי צדק היינו כמ"ש להלן (דף ל"ג ע"ב) שפון דליון תרעין דהיכלא, כגוונא דליון דאתמר כהן פתחו לי שערי צדק עיי"ש וצביאוריו שם. ולא אמר הכא דעל ה' שפתיים של המלכות שם נ"ח היינו ה' תרעין סגרין ופתחין, אתמר פתחו לי שערי צדק וכאמר מלגא אחי סגולתא פ' כי מה שאמרנו לעיל בסוד אדני שפתי תפתח, שהמלכות משפעת וצוחה לנצחיים מנ"ח שם כחי נקודות שז"ל סוד צ' נקודות זו ע"ג זו כנ"ל, זה הוא רק צנחי חוליות של, דהיינו צמה שמלכות משפעת אורחותיה לבר, וכמ"ש (צד"מ פ' כי תלך דף ר"פ ע"א) בסוד ויפלו מעיינותיך חוה עיי"ש, אכל מלגא היינו צנחי פנימיות האור של המלכות עצמה צמה שמקבלת שפע מהאור א"ס צ"ה, הוא כנ"ל סגולתא [והיינו כי יש סגול' בנקודות, שזרחה צ' נקודות זה אלל זה, ונקודה אחת תחתיה, ויש סגולתא בטעמים, שהוא סוד צ' נקודות זה אלל זה, ונקודה על גביה, ואמר הכא דהמלכות כשהיא בשלימות כנ"ל היא סוד סגולתא בטעמים], שהיא יסוד ג' נקודות, נקודה אחת על שנים כח וכדמפרש ואזיל. בגול איהו בעלה. עין (בזכר תרומה דף קכ"ז ע"א) בסוד כי יעקב צחר לו יח ישראל לסגולתו, כי ישראל שהוא ז"ל בעל דמטרותיה הוא צנחי צורת נקודת הסגול כח. והיינו שז"ל הוא מקבל השפעתו מחו"צ סוד צ' אותיות י"ק, והוא במקומו תחתיהם מקבל השפעה מהם ע"י דעת צחי נקודה א' תחת ה' נקודות שלמעלה, חכ כי יעקב סוד ת"ת צחר לו י"ח לסגולתו, היינו שיעקב ת"ת מקבל השפעתו מאח"צ סוד י"ק, לסגולתו, שע"ז נעשה צנחי סגול, ועין חכ במק"מ ובאור החמה שם: ואיהי סגולתא עטרה על רישיה. ר"ל כי מצחי פנימיות של המלכות מזד קבלתה מלמעלה, לא לבד שהיא פחותות לנצח צנחי שצ"א, אלא אפילו גם צחי סגול' אין עוד חכיות שלמיות שלה, כי צחי סגול' היא רק צנעלה, אכל המלכות צמן שחכמה עאלת עטרה לראש בעלל בסוד חש חיל עטרה בעלל ומעשית צנחי סגולתא וכמ"ל (תיקון י דף כ"ד) דכד סליקת המלכות לעילא לראש ת"ת להיח עטרה על רישיה

וצביאוריו שם, ולהלן (תיקון י"ט דף מ ע"א) וצביאוריו שם. בההוא זמנא. דרע"מ אחי תמן וכו' עת רלן לפתוח השער. דתמן סגרין דסגיר תפתח צמן שאין עת רלן לפתוח ותמן פתחין דפתח צעידן רעוהא לפתוח השער והיינו כי אותן ממנן נטורי תרעין הנ"ל הם שני כחות, יש מהם שממנוים לסגור השער בסוד ואל יבא כלל עת אל הקדש, ויש מהם שממנוים לפתוח השער צעידן רעוהא, וכמ"ל (צד"ה הקדוש) שהמלאכים שהם מסטרא דלגה הם מצחי פתחין, והמלאכים שהם מסטרא דכוד הם צנחי כגורין וכמ"ל צביאוריו ויימא אדני שפתי תפתח. היינו כמ"ש רבנו (צד"מ פ"א משער העמידה) בסוד אדני שפתי תפתח, שאנו מצדקים לחקן הגוי' שהם סוד ה' שפתיים עיי"ש, ועין צדרי רבנו (צלקוטי הש"ס סוכה דף ח' ע"א) שכתב ומה הדע כשאנו אומרים שהצוחה מנ"ח, כהווי' היא בשפתיים עיי"ש, ולא אמר הכא שכשרא משה רע"מ להחלל שיפתחו שערי הצוחה אמר אדני שפתי תפתח, כי בהשפתיים שהם נ"ח, שם חלוי השפעת הצוחה אם להיות סגרין או פתחין קמ"ץ פתח וכו' שבא וכו'. הוא מפרש להמשך הדורש שלא מרמז הנקודות של קמ"ץ, שהקמ"ץ ופת"ח מרמזים לסוד תרין ממנן סגרין ופתחין שחלויים צו"ח כחכר, כי קמ"ץ היא מלשון קמול' וסגור'ה, ופת"ח הוא פתחין. תרין תרעין שבא. ע"ל (תקון כ"א דף מ"א ע"ב) וכד נחית נחית צחרין נקודין דליון שז"ל תרי ירכי קשום עיי"ש, ולא אמר הכא שזה מרמז בנקודת שז"ל של שפתי כחכר, כי נקודות השז"ל צלו בסוד תרין ירכי קשום דנ"ח שמהם נצחיים, והיינו סוד השפתיים שהם סוד ה' תרעין של הצוחה שהם דוגמת השז"ל צ' נקודות זו ע"ג זו. שערי צדק. ע"ל (תיקון ד' דף י"ח ע"ב) בסוד פתחו לי שערי צדק שדרש פסוק פתחו לי שערי צדק לתרין עפעפי עינא דליון פתחין וסגרין ועיי"ש וצביאוריו שם, והכא דרש לה לתרין שפתיים נ"ח שהם סוד סגרין ופתחין, ונקראים ג"כ שערי צדק ע"ד הכ"ל, והיינו כי המלכות נקראת צדק, כמ"ל (תיקון כ"א דף נ"ח ע"ב), (ובזכר האזינו דף רפ"ז ע"א), ור"ל שסוד השפתיים שהם נ"ח של

חול"ם, עליה אתמר (שם) אבוא במ אודה יק. אבר"א איהו עשר דאיהי נקודת חל"ם וביה [דף ל"ב ע"ב] אודה יק דאיהו כתר על כולהו.

זה דא צרי (כס), ואינן תרי סמכי קשוט ל, (תהלים ק"ח) צדיקים יבאו בו, דא צדיק. דאיהו אות ברית בתרוייהו.

איהו חיר"ק תחות צר"י, ואיהו שורק קשורא דתרוייהו (שורק באת ו' קשורא דדכר ונוקבא). ובגין דא

באר לחי ראי

רישיה ואתמר זה אשת חיל עטרת צעלה, אז היא צצחי סגולתא, וכמש"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ב) והאי עטרת עלאה איכי כתר ברישא דכלל ועיי"ש צביאורינו, והיינו סוד סגולתא וכאמור חולם עליה אתמר וכו' עיין (ברע"מ פ' פינחס דף רמ"ז ע"ב) חא דסגולתא עבונא דא חולם על צריי אשתעבד סגולת"א, ודא כתר עליון על חרי"צ עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש לפרש גם יתר הפסוקים דפתחו לי וגו' ומפרש סיומא דקרא אצוא צם אודכ י"ק, דכשהמלכות עולה לצחי אשת חיל עטרת צעלה, מתייחדת צכתר שלו והיא למעלה מחרי"צ שלו, אז היא צצחי חול"ם על צריי שהיא סוד סגולת"א וכאמור. אבוא במ אודה י"ה. ר"ל שזה היה תפלתו של דהמשיח כשהולך לקבל שפע הנצואה מגוי"ה של המלכות צמוד פתחו לי שערי דק כמכר, בקש אצא צם אודכ י"ק, שתעלה המלכות צצחי עטרה לראש חרי"צ של ז"א, ומשם תקבל שפע הנצואה מהאור אל"ם צ"ה אבוא איהו עשר כו'. ר"ל אצו"פ היא מספר עשר שהיא סוד וי"ד נקודה יחידית המרמז לכתר עליון של ז"א שע"ג הצ' נקודות המרמזים לחרי"צ שלו כמכר וביה אודה י"ק דאיהו כתר על כולהו. כלומר שהמלכות עולית למעלה מחרי"צ סוד י"ק להיות יושב בראש כל העשר ספירות דז"א שהיא כתר, ומשם מקבלת השפעת הנצואה מהאור חין סוף צ"ה וכמכר. זה דא צרי ר"ל כי צריי צמיק עולה כמספר ז"ה מספר צ' ווי"ן, וכמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב) צריי איכו חושבן וי", ואמר הכא כי ז"ה שהוא סוד הצ' ווי"ן מרמז לסוד גוי"ה שמהם נוצע הנצואה לנביאים, וכמש"ל (בע"ה פרק ו' משער רחל ולאה) דתרין ווי"ן הם גוי"ה עיי"ש, ודרש ז"ה השער לויי לדיקים יצואו צו, כי גוי"ה שהוא סוד ז"ה, הוא השער להלדיקים שמהם מקבלים שפעת נצואתם דרך היסוד ואינן תרי סמכי קשופ. ע"ל (תיקון כ"א דף מ"ו ע"ב, וברע"מ פ' תרומה דף קנ"ה ע"א) שהמלכות היא לעולם צצחי נקודה יחידית, דכשהיא עולה למעלה צמוד עטרה לראש דז"א היא צצחי חול"ם כנורת סגולתא שהיא חול"ם על צריי שהם תרין דרעין דליה, וכשנחתת לתחת להוריד השפע היא צצחי חיר"ק שהיא כנורת סגול"ל, חיר"ק תחות צריי, שהם קשורא

הצ' נקודות שמתארכין לצ' ווי"ן סוד צ' ירכי קשוע שלו, וכשהיא עומדת עם צעלה צאמנעיתא צעלש חיתא שלו היא צצחי חיר"ק שהיא כנורת מלופים ו עיי"ש, וזה הוא ציור הדברים כאן שמפרש המשך הפסוקים דלחצר שאמר פתחו לי שערי דק אצוא צם אודכ י"ק שמרמז להמלכות צצח עלייתה לעטרה על ראשו צצחי סגולתא לקבל השפע מאור חין סוף צ"ה כנ"ל, דרש שוב הפסוק זה השער לה וגו' שמרמז לענין המכר, דלחצר שקבלה המלכות השפע מלמעלה, נחתת לתחת תחות תרי ירכי קשוע שהיא סוד ז"ה (מספר צ' ווי"ן) שהם השער לה להשפיע הנצואה לנביאים וכמכר דא צדיק היינו כי המלופים"ם הוא נקודת יסוד לדיק, כמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב), וכן הוא להבין (תיקון ע' דף קכ"ז ע"ב וצפא דוכתי), ודרש הכא שלא מרמז נורת המלופים"ם שהוא אות ו' עם נקודה צ"דו, להורות שצ"י היסוד מצדוויגים ז"א שהוא סוד אות ו' עם המלכות שהיא סוד הנקודה כמכר דאיהו אות ברית בתרוייהו ר"ל שהמלופים"ם שהוא אות ו' הוא סוד אות ברית, וכמש"ל (דף ל"ב ע"ב) מסערא דאות ו' לדיק עיי"ש וצביאורינו שם, ואמר הכא שלא מרמז נורת המלופים"ם שמאיר ציסוד לדיק שהוא נקודה צ"א ו', ומאיר בתרוייהו צין ציסוד דדכורא וצין ציסוד דנוקבא, והיינו כמש"ל (ברע"מ פ' פינחס דף רנ"ז ע"א) שכינתא אתקריאת אות ברית מסערא לדיק יסוד עולם עיי"ש, והיינו כי מכח הציווג צמה שז"א מתייחד עם המלכות ציסוד לדיק ונותן זה שפע האור של יסוד האות ברית דדכורא, גם השכינתא אתקריאת אות ברית, כיון שמאיר ציסוד שלה האור של האות ברית דיסוד לדיק, ואמר הכא להמשך הדרוש דלפי האמור מוצן כי צצניהם צין ציסוד דדכורא וצין ציסוד דנוקבא מאיר בכל אחד ואחד נקודת המלופים"ם שהוא סוד צ' ווי"ן, כי שני האורות של הצ' היסודות נמשכים מגוי"ה שהוא חא דצ' ווי"ן. איהו חירק תחות צרי. היינו כמש"ל שנקודת הסגול מרמז לסוד זוג צ"י למטה ציסוד לדיק ע"י מה שנמשך השפעות האור לתוכם מגוי"ה שהם שני נקודות זה אלל זה שנמעלה מן היסוד וכאמור ואיהו שורק וכו' ר"ל כי שריק הוא אלוהיות קש"י שהוא ענינו של יסוד:

דא (שם) אודך כי עניתני ותהי לי לישועה. דא שכינתא דאיהי מסטרא דצדיק שורק לגבי בעלה. קשורא דיליה.

ואיהי חר"ק תחות צר"י תרי סמכי קשוט. ואיהי סג"ל תחות תרין דרועין.

ואיהי חל"ם לעילא בכתר. ובגין דא (שם) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. כולהו אמרין

(שם) מאת י"י היתה זאת היא נפלאת בעינינו. בזמנא דאיהי לראש פנה אתקריאת

רישא. ועלה אתמר (שיר ז') ראשך עליך כרמל.

כד סליקת לגבי מלכא. כמה מלאכין וכמה נשמתין סלקין עמה, דאינון נימין דילה דתליין מינה כענבין באתכלא.

וכמה

באר לחי ראי

היסודות כמזכר ולקבל שפע ממונ וכלמור ואיהי חירק וכו' קא חשיב כג' מקומות של עמידת המלכות כנ"ל ובגין דא אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה גם זה הוא (ברע"מ פ' תרומה שם) לזמנין איבי תחותיו, לזמנין על רישיה, לזמנין בחלמתיחא על רישיה, אכן מאסו הבונים היחא לראש פנה עיי"ש כולהו אסרין מאת ה' היתה זאת וגו' עין צ"ס (פסחים דף ק"ע ע"א) מאת ה' היחא זאת, אמרו יהויו, אל ה' ויאר לנו, חמרו כולן וכו' וכעין זה איחא (במדרש שמואל סוף פ' י"ט) קלח צסגטן אחר, אכל גם זה כחוצ שם דמאת ה' היחא זאת וגו' אמרו אחיו, ויכל דרש דגם מאת ה' היחא זאת אמרו כולם בזמנא דאיהי לראש פנה אתקריאת רישא עין צהרי (בראשית דף כ"ד ע"א וע"ב) על פסוק אכן מאסו הבונים וגו' שדרש לה ג"כ על המלכות צסגטן זה, ואמר שם וכד איבי סליקת צרישא דכל רישין, אמרו מלאכים איח מקום צבדו עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ה ע"א) צהאי זמנא דסלקא כלכו חוץ תרפינה כנפיחן, כי ענחה למקום שאין להם שום השגה עיי"ש וצביאורינו שם, חה הוא ציאור הדברים כאן שמפרש צה כולם אמרו מאת ה' היחא זאת היא נפלאה צעיינו וחינו צצמקן שביח עוליה למעלה לסוד רישא דכל רישין, אז כולן אמרו מאת ה' היחא זאת, כי זאת היא חורר להמלכות, וכמ"ל (תיקון ד' דף י"ט ע"א ובשאר דוכתי) היא נפלאה צעיינו, שאין לשום מלאך צה השגה ואמרו איח מקום צבדו ועלה אתמר ראשך עליך ככרמל. ע"ל (צחקאיוס הנוספות חיקון ו' דף קמ"ד ע"ב) שדרש לה להאי קרא על המלכות, ואמר ראשך עליך ככרמל, רישא דילך כלב על כולהו חיילין סלקא עיי"ש, חה הוא ציאור הדברים כאן שמפרש דכשהיא סלקא למעלה צסוד אשת חיל עטרה בעלה אז נאמר אלה ראשך עליך ככרמל, דרישא דילה על כלכו חיילין סלקא וכאמר: כד סליקת לגבי מלכא כמה מלאכין וכמה נשמתין סלקין עמה

קשורא דתרווייהו כדברים אלו כחוצ ג"כ לכן (תיקון כ"א דף מ"ז ע"ב) שוריק דאיכו לדיק קשורא דתרווייהו, ועיי"ש עוד (צדף מ"ז ריש ע"א) שוריק אתקרי צקשורא דתרווייהו עיי"ש וצביאורינו שם, וחינו כי נקודת המלופ"ים שהוא שורק מרמז ליחוד יסוד דכורא עם יסוד דנוקצא, צקשר דלדיק יסוד עולם כמזכר שורק באות ו' ר"ל כי יש שר"ק צלא ו' שהם ג' נקודות צאלכסון הנקרא קיבוץ, צזה אין אנו מדברים כעת, רק צשוריק צו שהוא מלופ"ים כמזכר ובג"ד אודך כי ענינתי וכו' ע"ל (תיקון ו' דף כ"ד סוף ע"ב) שהמלכות כד סליקת עטרה לראש ז"ל אחמר צה אשת חיל עטרה בעלה, וכד נחיתה תחותיה אתקריאת צת זוגיה יחודיה, והצאתיה שם (מרע"מ פ' תרומה דף קנ"ח ע"ב) דכשהיא למעלה צראש הח"ה צצחי עטרה בעלה, אינה מצדוניה עמיה, וכשרוניה להצדוניה נחיתה לתחא עיי"ש, חה הוא ציאור הדברים כאן שאמר ואיכו שוריק קשורא דתרווייהו, ובג"ד אודך כי עניתני וגו', וחינו על דרך שדרש (במדרש שוח"ט סי' קי"ח) חיבה כי עניתני שהוא מלשון ענינו ויסורים עיי"ש, ודרש לה גם הכא כן להמשך הדרוש כי לעיל אמר דחיקון השלם של המלכות היא כשעוליה למעלה צצחי אשת חיל עטרה בעלה והיא צצחי סגולת"א שהיא נכללת בכתר שלו כנ"ל, אכל אין זה חדיר דלפעמים לצורך הציווג לקבל השפע מצעלה מוצרחת לירד למטה להיחא צצחי סגול"א, ואמר צזה מרומ צפסוק אודך כי עניתני וכו' לי לישועה, שהמלכות נוחתה שצח להקצ"ה על שעינה אותה צמה שידרה ממדריגתה ועמדה לה למטה לפעמים תחותה ולפעמים צשליש ח"ת שלו שהוא יושב אלה, כי עיי"א הוא מצדוניה עמיה ומקבלם אורות השפע ממנו כנ"ל. דא שכינתא דאיהי מסטרא דצדיק שורק לגבי בעלה קשורא דיליה. ר"ל דפסוק זה אודך כי עניתני וגו' נאמר על המלכות צשעה שצריכה להצדוניה עמו צצחי שוריק שהוא קש"ר צצ'

וכמה מלאכין ונשמתין נהרין קדמהא, דאתקריאו עיני יי. ועלייהו אתמר (אבות ד) כי עיני על דרכי איש.

וכמה פקודין סלקין קדמהא, דאתקריאת בכולהו (תהלים יט) מצות יי ברה מאירת עינים.

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו אזני יי, דממנן על קלין דצלותין ועל שיחת בני האדם, למשמע צלותין.

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו פני יי, דאתמר בהון (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם וגו'. נהרין בכמה גוויין.

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו רוחין ואשין, דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתי אש לוהט, (ס"א אינון) דממנאן על ריחא ותנא דקרבנין, ואינון מארי דחוטמא.

וכמה

באר להי ראי

סוד העין, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"ב) אידי אתקריאת עין, כמ"ש הכה עין ה' אל ירחיו עי"ש מאירת עינים כלומר כי כשעושין מלות, אזי השכינהא עם העלמות אין מספר, שהם המלאכים הממונים לגלגל עוזדין עבין הם מאירין ושמהים על שיכולין להעלות המלות קדם מלכא עלאכ וכמכר: דאתקריאו אזני יי עיין (בזכר האזינו שם להבן דף רל"ד ע"א וע"ב) שיש מלאכים מארי דגדפין הנקראים אזני ה' דנעלין קלא דללותא ובעותא ויושאיין למעלה בסוד כי עוף השמים יוליד את הקול וסלקין לה למלכא ועייל בצודנו עי"ש: דממנן על קלין דצלותין ועל שיחת בני אדם. פי שהם ממויין על קול ודבור של תפלתן של ישראל, כי שיחה היא לשון תפלה, וכמ"ש (תיקון ה' דף כ' ע"א) ולית שיחה אלא ללותא עי"ש: למשמע צלותין פי שזכו עבודת המלאכים להעלות התפלות בין שנקול וצין שדבור ועייל בצודנו דקוצי"ה וכאמור, ואמר שגם הם נכללים בהמלכות שהיא נקראת כן, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס שם) דאידי אתקריאת אזן, כמ"ש הטב אלקי אזן ושמע עי"ש: דאתקריאו פני יי דאתמר בהון ודמות פניהם וגו'. וכמ"ש (במדבר אגדת בראשית פ' ל"ח) אין פנים אלא מלאכי השרת, שנאמר ודמות פניהם פני אדם עי"ש. ועיין (במדבר שו"ע ס' כ') . נהרין בכמה גוויין. עיין (בזכר פ' האזינו שם דף רל"ב ע"א) בסוד אנפוי דהכירו זה כמה גוויין גוויי דיינא וגוויי דרחמי, וכמה מארי תריסין מחפאן לבני גוויין, מפאן לבני גוויי עי"ש, ואמר הכא שהם ג"כ נכללים עם המלכות, כי היא כלילא מכל גוויין כמ"ש (בבבא דף י' ע"א) ובשאר דוכתי: דאתקריאו רוחין ואשין. עיין (בזכר) ויקרא דף ע' ע"ב) דאית מלאכין רחיבין ושמשין משניין דא מן דא, מכהן רוחא מכהן אשא הכ"ד עושה מלאכיו רוחות משרתי אש לוהט עי"ש: דממנאן על ריחא

עמה וכו' גם זה איתא להבן (בתקונים הנוספות שם) רישא דילך כלה, על כלכו חיילין סלקא על שמים כמה מלכות, וסלקין לשית מאכ ולששים רצוא וכו', ועלמות חין מספר אינון הלכות דלית לון מספר וחושבן, דאינון נימין דשערין דכלה דלית לון חושבנא, ואנת כלל סליקת על כלכו, הכ"ד רצות צנות עשו חיל ואת עליה על כלכו עכ"ד, וע"ז דרש הכא דעלמות חין מספר דאינון נימין דשערין דכלה דמינה תליין המלאכים שממנן על פקודין של הנשמות קדושות, וכמ"ש (בזכר פ' שמות דף י"ד ע"ב) ועלמות חין מספר כד"א ואין מספר לגדודיו, ועל כל דא אחת היא יונתי וגו' דא שכינהא יקירא וכו' כד"א רצות צנות עשו חיל ואת עליה על כלכו עי"ש, ולפי האמור יתיחדו המאמרים דכשהיא עולה בסוד אשת חיל עשרת צעלה אז עלמות דאינון משריין של מלאכין ונשמות קדושות דאינון תליין צנימין דיליה, אף שגם הם עולות עמה בסוד רצות צנות עשו חיל, על כל זה ואת עליה על כלכו, כי למעלה צרום גבוהים במקום הכתר שהיא עולה שם חין המלאכים והנשמות יכולין לעלות עמה לשמי רום גבוהים כ"כ וכאמור: דאינון נימין דילא דתליין מינה וכו'. היינו כמ"ש (תיקון ע' דף קל"א ע"א) דשערי דרישא תליין כמה מלאכין ממנן, וכל נימא ונימא אחזי למלאך דממנא על פקודין דנשמתין קדישין, וכד סלקת נשמהא, כל חלין חיילין סלקין עמה עי"ש. ובמה מלאכין ונשמתין נהרין קדמהא דאתקרי עיני יי. כדזכרם אלו כתוב גם להבן (תיקון ע' שם) דאית מלאכין דאתקרי עיני ה' אזני ה' עי"ש: ועלייהו אתמר כי עיניו על דרכי איש. עיין (בזכר פ' האזינו דף רל"ד ע"ב) שדרש להאי קרא על המלאכים הממונים לגלגל עבודת דבני נשא בין עב וצין ציש והם נקראים עיני ה', ואמר הכא שהם נכללים בהמלכות שהיא

וכמה מארי דקלין ודבורין דפומא סלקין עמה, דאתמר בהון (קהלת י') כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

וכמה מארי דצוארי סלקין עמה, דתמן קנה ושט, דממנין על קרבנין וצלותין, (ס"א דצלותין), דאתמר בהון (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי, ואלין אתקריאו אשי"ם.

וכמה מלאכין סלקין עמה, דאתקריאו מארי ידין, דאתמר בהון (יחזקאל א') וידי אדם מתחת כנפיהם.

וכמה מארי דגופא סלקין עמה, דאתמר בהון (דניאל י') וגויתו כתרשיש.

וכמה מארי דברית סלקין עמה, דאתמר בהון (יחזקאל א') כמראה הקשת, ואינן מארי דאותות. **וכמה**

באר לחי ראי

איכי ירושלים עיי"ש [וכיוצא בזה כתב (בקהלת יעקב, ערך נוחר) בשם הפליאה עיי"ש]: דאתמר בהון את קרבני לחמי לאשי עיין (זכר"מ שם דף רנ"ב ורנ"ג) דמפרש שם את קרבני לחמי לאשי דייקא, היינו שמהקרבנות גזונים כמה כחות מלאכים מלאכי רוח משרתי אש בסוד אשי ה' ונחלתו יאכלון עיי"ש ואלין אתקריאו אשי"ם. וכו' עוד טעם על מ"ש שחות המלאכים הנזונים מן הקרבנות סלקין עם המלכות. ואמר כי הלא חותן המלאכים אתקריאו אשי"ם, וכמ"ש (זכר"מ שם דף רל"ב ע"א) דהמלאכים הנזונים מהקרבנות נקראים אשים דאתמר בזה אשי ה' ונחלתו יאכלון עיי"ש, ומוזן שבהם נכללים ועולין עם המלכות שגברתא אש בסוד כי ה' אלוקך אש אכלה, וכמ"ש (זכר"מ פ' כ"ט משער הק"ש) וצאח דוכתי. מארי ידין וכו'. ע"ל (תיקון פ' דף קל"א ע"א) ואלו פקודין דתליין מידוי דמלכא וכמה מלאכין ממנן עלייהו דאתקריאות ידן, כה"ד וידי אדם מתחת כנפיהם, ועיי"ש עוד (צסוף ע"ב) שכתב ומלאכין דתליין בעשיה בון וידי אדם עיי"ש, ואמר הכא שגם הם סלקין עם המלכות שביא סוד יד ה', וכמ"ש (זכר"מ פ' יתרו דף פ"ב ע"א) עיי"ש: וכמה מארי דגופא סלקין עמה. גם זה מבוחר להבין (שם) דאית חיילין ומשריין דפקודין דתליין צופא דשכינתא תתא, וגופא איכי אורייתא דמינה תליין כל פקודין, וכד סלקא חיילין סלקין עמה עיי"ש. דאתמר בהון תויתו כתרשיש. עיין (זכר"מ פ' נשא דף קמ"ג ע"ב) שמצינו רח"ל מפסוק זה, דהמלאכים הקדושים נכללים בכלל דגופא, ואותן המלאכים שאינם קדושים אינם בכלל דגופא עיי"ש, ולזה הוא מצינו גם כן פסוק זה לבורות שחמלאכים הקדושים דייקא דתליין מגופא גבליים בהמלכות ובהם עולים עמה כד סלקא לעילא וכאמור: וכמה מארי דברית וכו'. גם זה הוא להבין (תיקון פ' שם) ואלו פקודין דתליין ברות ברית, וכמה מלאכין ממנן עלייהו עיי"ש: דאתמר בהון כמראה הקשת. עיין (זכר"מ פ' נחשית

ריחא ותבנא דקרבנין ואינן מארי דחוטמא. כדכריס אלו כתב ג"כ (להבין תיקון פ' שם ע"א וע"ב) מלאכין דאתמר בזהו טעם מלאכיו רוחות משרתיו אש לוכד, תליין מחוטמא, וכס ממנן על פקודין דתליין מחוטמא, ואמר שם דקרבנין דאינן רוח ניחוח לה' תליין מחוטמא, וכן אפי' צוסמין דאבדלתא עיי"ש, ועיין (זכר"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"א) בקרבנא אית עשן ואית רוח ואית ניחות, וכולן נכללין בחוטמא עיי"ש. וכמה מארי דקלין ודבורא דפומא מתחלה אמר דממנין על קלין דלעותין ועל שחות בני אדם שביא סוד קול ודבור דתפלה כזכר, והכא אמר על קלין דאורייתא ודיבורי תורה שמוציא מפיו דייקא, וכמ"ש גם זה להבין (שם) וכמה מלאכין דממנן על קלין דאורייתא ועל דבורין דאתמר בזה כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר עיי"ש. סלקין עמה. היינו כמ"ל (שם) דכל המלאכין של כל הפקודין תליין בשכינתא תתא דמינה תליין כל פקודין, ובכן מוזן דכד סלקא שכינתא גם הם דתליין מינה סלקין עמה וכאמור. וכמה מארי דצוארי וכו'. פ' כי יש כחות מלאכים שמונים מן הקרבנות שבהם מבטא דושט, כמ"ש (זכר"מ פ' פנחס דף ר"מ ע"ב) שכתוב מלאכים מתכני ואחזני מבאי חלצא ודמא ועאל דרך ושט עיי"ש, ויש כחות מלאכים מסערא דקנה שמונים מתפלגות ישראל היוצאים בקול דרך הקנה, וכמ"ש (זכר"מ שם דף רל"ב ע"א) דושט אית ביה אכילה ושחיט, משא"כ קנה לית ביה אכילה ושחיט רק שמוציא הקול דתפלה עיי"ש, ושניהם קנה ושט הם צואר ונכללים בו, ולכן נקראים כ"י כחות המלכות מארי דצוארי, ואמר הכא שבהם כחות מלאכים המלכות בכללם שקרויים מארי דצואר סלקין עם המלכות שביא סוד הצואר, כמ"ש (זכר"מ פ' נשא דף קמ"ג ע"ב) בסוד צואר צואר צואר, ואלוהי כלל דעוקצא דא משוניתא, ועיין עוד מה להבין בחקונים כנוספות (תיקון ר' דף קמ"ב ע"ב) שביא צואר כמבול בשן, צואר דא ירושלים, ושכינתא ודא

וכמה מארי דרגלין סלקין עמה, דאתמר בהון (שם) ורגליהם רגל ישרה.

וכד איהו בהיכלהא. כולהו נביאיא סלקין תמן. ודפקין לתרעא ואמרין (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח.

תלת קדמאין דצלוחא, אינון מסדרין שאלתין על נפשא, לאעלא בהון קדם עלת העלות, דתמן חיי נפשא.

אמצעיות. ממנן על שאלתין למשאל בעותהון על צרכי גופא.

תלת בתראין. מקבלין תיובתא דכל שאלתין מן מלכא.

ולעילא

באר לחי ראי

בראשית דף י"ח ע"א) שפרש פסוק זה כמראה הקשח
חשר יהיה צנען, שהיסוד הוא כנוי לקשח, והענן
הוא כנוי נהמכות עיי"ש, ונזה מציא גם כהן פסוק
זה שמרנו לזה שראה יחזקאל במראה של סוד המרכבה
שהיא המלכות ענין הקשח היינו שהמלאכים וחיות
הקדש שהם מסטרא דיסוד לדיק נכללים צהמרכבה
שהיא המלכות ועולין עמה וכאמור. ואינון סארי
דאותות הוא כמפרש הענין שהמלאכים נושאי המרכבה
שהם כמראה הקשח מסטרא דיסוד לדיק כניל נכללים
צהמרכבה, כי המלכות נקראת אות, כמ"ש (ברע"מ פ'
פנחס דף ר"ז ע"א) פקודא חשיעא שכינחא
לחקריאח אות צרית מסטרא לדיק עיי"ש. וע"כ מוזן
שהמלאכים הניל נכללים עמה, וכמ"ש להן (חיקון
ע' שם) דהמלאכים שהם מסטרא דיסוד לדיק לחקריאח
מארי אותות, דאתמר צהון והיו לאותות, ועליהו
אתמר למשה וזה לך האות, והוא איהו אות דכל צבא
השמים ממנן עליה עכ"ל, ועיי"ש (צפ"צ) ש' ג"כ
מלאכים דחקריאח אותות דחליין מלדיק עיי"ש. וכמה
סארי דרגלין סלקין עמה. גם זה מצויר להן (שם)
ואות פקודין דחליין צרגלין וכמה מלאכין ממנן עליהו,
וכן הוא שם להן (צריש דף שח"ז) מלאכין דחליין
צרגלין עיי"ש, ויחבן שהם נכללן עם המלכות כעטם
האמור (צפ"ח פ"ג משער לזר בעולמות) דהשכינה
נקראת רגל צסוד והארץ הדוס רגלי עיי"ש. וכד איהו
בהיכלהא וכו'. ע"ל (חיון י' דף כ"ז ע"א) דצבקר
צעינן לאותא צבאי זמנא יעול מלכא שהוא ז"ל
צבולכיה שהיא אדניי סוד המלכות צבאי זמנא מאן
דצעי למשאל שאלתיו יעול, וצג"ד אדניי שפתי תפתח
ועיי"ש צצחורינו, ולזה אמר הכא דצבקר צעינן
לאותא כד איהו צבולכא, אז כלכו נביאיא דצעי למשאל
שאלתא דפקין לתרעא וכו' כיון שאז הוא עת רצון
לקבל ליתיהון. סלקין תמן ודפקין לתרעא היינו
כי המלכות היא סוד החפלה כעטם חפלה לעני כי
יעטוף, וכמ"ש (צזכר וישלח דף קס"א ע"ב), וגם

איהי סוד חרע"א צסוד זה השער לה, וכמ"ש (ברע"מ
פ' תחומה דף קנ"ח ע"א) ועוד צכמה מקומות חין
מספר למי. ואמרין אדני שפתי תפתח כי כאשר
נכנסין להאי חרע"א מחקשרין עלמן צהשם אדניי
שחספרו צמילוי חרע"א שהוא השער שהחפלות עוצרין
צו תלת קדמאין דצלוחא אינון מסדרין שאלתין
על נפשא עיין צדצרי רציו (צפרע"ה ר"ש פ"א
משער העמידה) שחצ מחרע"ו צשם רציו, כי צצרכה
אצות מחקנין המלכות צסוד המוחין הפנימים עכ"ל
וצזה מוזן ממילא דצצרכה אצות היא המקום שמעלין
המלאכים חפלה ישראל שמחפלים על חיי נפש שהוא
גמשך מפנימיות העולמות וכמ"ש רציו (צפ"ח פ"א
משער החשמל, וצפרע"ה פ"ג משער החפילין) כי
הגר"ג נמשכן מפנימיות הכלים שהוא סוד הגר"ג
עלמם עיי"ש לאעלא בהון קדם עלת העלות דתמן
חיי נפשא היינו כי סוד פנימיות העולמות הוא
גמשך משרש הא"ס צ"ה כמ"ש רציו (צפרע"ה פ"ג
משער הלולב) עיי"ש, ולזה אמר דצני ראשונות
שעוסקים צחיקון פנימיות המוחין של המלכות כחכר,
עיי"ז יבולין המלאכים להעלות נשמות ישראל ולדבוקן
צחין סוף צ"ה עלה כל העלות: אמצעיות מסנן על
שאלתין למשאל בעותהון על צרכי גופא היינו
כי צצרכה האמצעיות צשמוע ששח מחקנין המלכות
צצחי חילומיות המוחין, ע"כ היא העת והעונת שיכולין
המלאכים להעלות חפלתן של ישראל שמחפלין צג
לרכי הגוף שהוא מסטרא לחילומיות העולמות, וכמ"ש
(צפ"ח פ"א משער פנימיות וחילומיות, וצדח"ש י"ד
שם) ועוד צכמה דוכחי. תלת בתראין מקבלין
תיובתא דכל שאלתין וכו'. וכמ"ש להן (צדק
שח"ז) דצחלה צחרחין מערונתא קבלת שאלתיו,
וכיכ לעיל (חיקון י' דף כ"ז ע"א) דצני אחרונות לרד
צ"ג למחוי צהון כצדל דמקבל פרס מצביה. ומפרש
הכא שהוא על ידי בח המלאכים שמקבלן השפע הכח
מן המלכות ומשפיעים לנו: ולעילא מכלהו יד
כוחצ

ולעילא מכולהו, יד כותבת. ולתתא מכולהו, יד חותמת. הה"ד (מיוב לו) ביד כל אדם יחתום, יד כותבת, אורייתא דבכתב דאיהי לימינא. יד חותמת, אורייתא דבע"פ דאיהי לשמאלא.

אורייתא דבכתב דאיהי לימינא. עליה אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ודא עמודא דאמצעיתא דאיהו אורייתא דאטייהיב מימינא, דתמן חכמה.

אורייתא דבע"פ, (דתמן) שכינתא תתאה פה אתקריאת, מסטרא דצדיק לא. דהכי סליק פ"ה

באר להי ראי

ובני ישראל יולאים ציד רמב עיי"ש. והמשך הדברים הוא עפ"י (צזכר פי ויקהל דף ר' ע"א) שיש ספר עלאה וספר תתאה, דתורה שצנצנ היה סוד ספר עלאה. ותורה שצ"פ היא סוד ספר תתאה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדורש והמלאכים שהם מסטרא דתורה שצנצנ שהם סוד יד כותבת הם לעילא מכלהו, כי נוצעים מסוד ספר עלאה, פ"כ נאמר עליהם וצ"י יולאים ציד רמ"ה, ר"ל צנח המלאכים שהם מסטרא דיד ימין, דספר עלאה שהם רמ"ה ולעילא מכלהו וכאמור. ודא עמודא דאמצעיתא דאיהו אורייתא דאטייהיב מימינא. כונתו לפרש דכיון דזה מה שאמר דעל המלאכים שהם כותבין זכות שהם מסטרא דיד ימין ואומר וצ"י יולאים ציד רמה, והלא קי"ל דה"י ידות הם יד הגדולה צימן ויד החזקה ששאל ויד רמב צאמנע, וכמ"ל (תיקון ג"ה דף פ"ע ע"א) ועוד צנכמ דוכתי, וא"כ כול"ל על המלאכים דימין הפסוק דוירא ישראל את ביד הגדולה שהיא סוד ביד ימין, ולזה מפרש ואמר ודא עמודא דאמצעיתא, שעל המלאכים כ"ל נאמר דייקא הפסוק דיד רמה כיון שהם מסטרא דתורה שצנצנ, ותורה שצנצנ נקרא עמודא דאמצעיתא, פ"כ יתכן לומר דהם יד רמה שהיא יד האמצעי: דתמן חכמה עיין לעיל (צבקהמ דף פ"י ע"א) שאמר ג"כ יד הגדולה צימן דתמן חכמה. וכיון ד תחבב הוא ראש ושרש של קו הימין, וצ"כ כלל כל קו הימין חכמה חסד נגה, וכמ"ש (צפרעיה פרק י"ד משער התפילין וצשאר דוכתי), ובאן יתכן יותר כדקיי"ל (צזכר צראשית דף מ"ז ע"ג, וצ"י יתרו דף ע"ה ע"א) אורייתא דבכתב מחכמה נפקא עיי"ש, ולזה יתכן דאע"פ שמקומה היא ציד רמה שהיא סוד עמודא דאמצעיתא, עכ"ל אחיבה מיימנא קו ימין כיון ששרשכ היא מחכמה וכאמור, ולזה אמר דתמן חכמה. ור"ל שניתבב מקו ימין שהיא שורש החכמה: אורייתא דבע"פ וכו' עתה הוא מפרש העצם והמלאכים שהם מסטרא דיד שאלא שהיא סוד תורה שצ"פ הם צנח"י יד חותמת: שכינתא תתאה פה אתקריאת מסטרא דצדיק. ע"ל (צבקהמ כ"ז דף

כותבת, ולתתא מכלהו יד חותמת וכו' גם זה מבוחר לעיל (תיקון י' ע"ס) שיש ג' כחות של מלאכים מסטרא דג' ידות יד ימין ויד שאלא ויד אמצעית, וצ"י ראשונות המלאכים שהם מסטרא דיד ימין הם סוד יד כותבת, וצ"י אחרונות המלאכים שהם מסטרא דיד שאלא הם סוד יד חותמת עיי"ש וצ"י אורינו ע"ס. הה"ד וביד כל אדם יחתום. מצינו סמוכין והמלאכים שהם צנח"י יד חותמת הם לתתא מכלהו. כענין הנאמר וצ"י כ"ל אדם יחתום, דקאי על ה"י דהתחתונה דיסוד דשכינתא תתאה שהיא ה"י דלמטה דנקראת כ"ל כדמפרש ואזיל. יד כותבת אורייתא דבכתב דאיהי לימינא. היינו כמ"ש להבן (תיקון ג"ה דף פ"ע ע"א) שיש ג' כחות מלאכים מסטרא דג' ידות יד ימין ויד שאלא ויד אמצעי, והמלאכים שהם מסטרא דיד ימין הם צנח"י יד כותבת, והמלאכים שהם מסטרא דיד שאלא הם צנח"י יד חותמת עיי"ש [ועי' צ"י אורינו לעיל תיקון י' דף כ"ז ע"א צ"י דאלין תלת כותבין כל זכות] ולזה מפרש הכא להמשך הדורש שהמלאכים שהם מסטרא דיד ימין הם צנח"י יד כותבת, וכיון כי מסטרא דיד ימין יש אות הבחינה לעוצה, כי מסטרא דיד ימין גיחה החורה שצנצנ, כמ"ל (צבקהמ דף י"א ע"ג) דתורה שצנצנ אחיבה מיימנא, ותורה שצ"פ אחיבה משאלא עיי"ש וצ"י אורינו ע"ס, וע"כ מוכן שהמלאכים שהם מסטרא דיד ימין הם צנח"י יד כותבת זכות: יד חותמת אורייתא דבע"פ דאיהי לשמאלא. ר"ל דלכיון נקראים המלאכים שהם מסטרא דיד שאלא יד חותמת, כי מצינו שאלא גיחה תורה שצ"פ, וכמ"ל (צבקהמ ע"ס), והתורה שצ"פ היא סוד התחתונה. כי פה היא סוד מזה היסוד כדמפרש ואזיל שהוא נקרא חותם, וכמ"ל (תיקון פ' דף קל"ה ע"ג) דהיסוד הוא חותם דלכיון כ"ל ואלאוי חתם צאות צריח קודש עיי"ש, [וכמ"ש רבינו צ"י פ' י"א משער מ"י ומ"ד כלל י"ג וצבבלנים של מכתביו שצנצנ כ"י כלל פ"י וצשאר דוכתי]: עליה אתמר ובני ישראל יוצאים ביד רמה. כמ"ש להבן (תיקון ס"ב דף ק"א ע"ג) דיד ימין משם נשפע האפדים דכתיב

פיה לחושבן מיליה דאיהו כל פה. ובגין דא (איוב ל"ח) ביד כל אדם יחתום. ואיהי לשמאלא, דתמן איהי אימא עלאה דאתמר בה חתמנו לחיים. וצדיק על שמה אתקרי ספר חיים [דף ל"ג ע"א] כמה דאמרי' ובספר חיים וגו'.

הא אתפתחת היכלא. הא קא אתיין נביאיא מארי דרגלין, דקא דפקין לה לתרעא, ואמרי' לההוא

באר לחי ראי

ליל מיו"ד מספר מ"ו עיי"ש ולא חמר הכא להמשך הדרוש שצד מוצן הענין מה שאמרנו שהמלכות מסערה דעטרת היסוד היא לשמאלא וגם היא צנחי חותם, כי במקום עטרת היסוד חמן איהי אמה עלאה שיש בה כללות הכ"ח מלך אמה שהיא האורש של קו שמאל, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פרק י"ד משער התפילין) דבינה כולל כל קו השמאל צינה גבורה רוד עיי"ש, וע"כ מארי משם סוד החתימה שהיא גמטריא דאמה עלאה, וכמ"ש רבינו (שם פרק ד' משער הל"ג) צסוד החותם דהושענא רבא, שכל ענין החותם נעשה ע"י ג' אלקי' דבינה עיי"ש. דאתמר בה חתמנו לחיים עיין (צפרע"ה שם פרק ה' משער יו"כ"ב) צסוד חפלת נעילה, שאז מקבלת המלכות סוד החותם דג' אלקי' צמילוי ונעשית צסוד מעין חתום עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש דלכא מוצן מה שמצדקים אז בחפלת נעילה וחתמנו לחיים, כיון שאז מקבלת המלכות השפע מאמה עלאה צסוד החיים, וכמ"ש רבינו (שם פרק ה' משער י"ב) כי החית שבו חיי המלך הוא סוד ה' שמות אלקי' יקרי' אלקי' גימ' חיים שנמשך מצינה ומחגלה צסוד עיי"ש. וצדיק על שמה אתקרי ספר חיים. גם זה מצויר (צפרע"ה שם) דיסוד לדיק נקרא ספר החיים עיי"ש. ועיין (צמאורי אור, ערך ספר) צציוור הדברים. כי הצינה או המלכות מביא עומא נקראת ספר מצחי יסוד לדיק שמאיר בהם, ששם הכתיבה והתעצות הדברים עיי"ש. כמה דאמרינן ובספר חיים. [כ]ן הוא הנוסחא צבידורי הספרדים ובספר כ"ו ר"ל דצצרכה החתימה דשים שלום שהיא ציסוד לדיק הנקרא שלום כמ"ש (צפרע"ה פ"כ משער העמידה) ואמרי' מה"ע צספ"ר חיים, שמרמז ליסוד לדיק הנקרא ספ"ר שנמשך מאמה עלאה שבו סוד חיי המלך וכאמור: הא אתפתחת היכלא עד כאן הוא מפרש צדרך כלל צמה שאמר למעלה (צדף הקדום) כלבו צביאים סלקין חמן ודפקין וכו', ולא מסיים כאן הא אתפתח היכלא ג"כ צדרך כלל. ועתה הוא חוזר לפרש צדרך פרט צכל כח ובה, לאחר שאמר שיש מארי דקלקן ודיצורין וכו' וכמה מארי דרגלין וכו', ומפרש כל כח וכן צפני עצמו איך דפקן לתרעא עד דאתפתח, ופתח צמה שסיים: הא קא אתיין נביאיא מארי דרגלין. היינו הצדיקים שזרש נשמחן אחח

י"ז ע"א) מלכות פה וחורה שצפ"פ קריין לה, ומפרש הכא להמשך הדרוש שהיא מסערה לדיק וכו' כי המלכות היא עטרת היסוד של ז"א, וכמ"ש צצרכה וצנחי הארז"ל כמה פעמים, [ועיין צפ"ה פ"ה צשער הכללים, וצפ"ו ח' משער הנסירה, וצד"ה צ' משער ידרושי הל"ס צמה"כ, ושם צכללים של חריג אוח י"ז, וצכללים של מהרצ"ו צצסוף הצי"ה כלל כי וצשאר דוכחין]. דאיהי כל פה. היינו דהמלכות מסערה דידה אתקריאת פה, ומסערה דללותה אתקריאת כ"ל פ"ה, וכמ"ש (צפרע"ה פ' פנחס דף רג"ז סוף ע"א) דהמלכות אתקריאת ללותה ואיהי חפלת כ"ל פ"ה, לית כ"ל אלא לדיק, פ"ה כחושבן מיליה עיי"ש, ועי' מה עוד להלן (חיקון י"ט דף מ' סוף ע"ב) וצציוארינו שם, והיינו כי ע"י החפלת נחשורר הבח של היסוד לדיק להשפיע להמחפלת כרצונו ובגין דא וביד כל אדם יחתום היינו המלכות שהיא סוד י"ד שמאל סוד חורה שצפ"פ, שנקראת כ"ל פ"ה מסערה דעטרת היסוד של ז"א [שהוא אדם, כמ"ש צלק"ה פ' כי תשא וצשאר דוכחין] הנקרא כל, שם הוא מקום החתימה למלכות כל משאלותיו של המחפלת וצדמפרש ואזיל ואיהי לשמאלא. היינו כמו דקרי' צכ"מ דיסוד געיל לשמאלא, ועיין (צפרע"ה פרק ה' משער התפילין) שכתב בעצם כי היסוד נכנס צרישא דנוקצא וצתוכו נחלבש עטרה דגבורות עיי"ש, והיינו כי שורש הנוקצא היא חמיד דין של קו השמאל, וכמ"ש רבינו (שם צפרק ג' משער הצרכות וצשאר דוכחין) ולא חמר הכא להמשך הדרוש דלכא המלכים דמסערה דיד שמאל הם צסוד יד חותמה בעצם אחרם יסוד נעיל לשמאלא, כי עטרת היסוד היה שורש החתימה וכאמור. דתמן איהי אמה עלאה. היינו כי להלן (צחקון י"ט דף מ' סוף ע"ב) חמר דעל שכינתא עלאה שהיא צינה. וזה כי אחי שומע חפלת כל פה עיי"ש וצציוארינו שם, והדברים יתיחדו עם תש"ל דהמלכות נקראת חפלת כל פה, כי צמקם עטרת היסוד של ז"א שאמרנו שהיא סוד שכינתא חתמה יש צו כללות הכ"ח של אמה עלאה, וכמ"ש רבינו (צפ"ה סוף פרק ט' משער הארת המוחין) דיסוד נקרא כ"ל, גימט' מ"ו, שהיא צינה אמה עלאה, כי ציסוד שנקרא כל יש צו כללות הכ"ח מלך אמה עלאה הם הנחוצים צעטרה של היסוד כל ה'

זהו דסגיר היכלא סגריין ואתקרי אדני. שמה כשם רביה. אמרין ליה אדני שפתי
זפתת. אפתח תרעין דהיכלא. בהווא זמנא עאלין נטורי תרעא למלכא, ואמרי ליה. רבון
עלמין הא מארי דרגלין ^א קא דפקין לתרעא (קא אתיין) דאינון שלוחי מצוה ^ב דקיימין
בעמידה ^ג דצלותא קדמך. בהווא זמנא יהב לון רשו לאעלא. מטרוניתא ^ד דאיהי מצוה
דמלכא אפוטרופסא דכל פקודין, אוליפת זכו קדם מלכא בגינייהו. ויימא ליה. רבון עלמא
הא אלין דקיימין קדמך בצלותין צריך למיהב לון שאלתין דלהון. בהווא זמנא קלא נפיק לגבי
מארי דרגלין ואמר. בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך. מליל עמי מה שאלתך באמצעות
דצלותין. ויתיהיב (נ"א וינתן) לך בבתראין, מטרוניתא קבלת שאלתוי. וצריך למיהב (ס"א
למיתב) תלת פסיעאן לאחורא דלא יתחזר כתפוי לגבי מלכא. אלין נפקין, וסגריין סגר תרעא
אבתרייהו.

הא

באר לחי ראי

דרגלין יש להם התיחסות עם מעטריין שצריך לעשות
צקשחם, ואמר העטם דליון שלוחי מלכא שיהא ענין
הכח של מעטריין, וכמ"ש (הרציו נחיי שס)
דמעטריין נקרא כן, כי הוא לשון שליח, דנשון יין
קורין לשליח מנעטריין כי הוא שליח הש"ת עיי"ש
עמוד על רגליך היינו אלו שחם מארי דרגלין ועמוד
על זכותם שעושים צדקוים ויכנסו להשער. מה
שאלתך באמצעות דצלותין וכמ"ש (בדף הקדום)
דצ"ב אמצעות שו"א אדם צרכיו. וינתן לך בבתראין.
וכמ"ש (שם וצחקו ^א דף כ"ג ע"א) דנחלה צהראן
מקבלין חיוצתא דכל שאלתין מן מלכא ומקבל פרס
מרביו והולך לו וצריך לסיתב תלת פסיען לאחורא
ע"ל (צחקו יו"ד שס) צצחור הענין צאורך דלא
יתחזר כתפוי לגבי מלכא עיי' צש"ס (יומא דף
נ"ג ע"ב) דאמר המחפלל צריך שיפסיע שלש פסיעות
לאחוריו וכן תלמיד הנפטר מרבו, וצחלמיד הנפטר
מרבו מצוהר (שם צע"א) שלא יחזור פניו מרבו
עיי"ש, הרי לפנינו דגם מה שצריכין לפסוע ג' פסיעות
לאחוריו דייקא היא, כדי שלא יחזור כחפוי לגבי
מלכא, ויוצן הענין לפי המשך הדרוש כאן יען כי
מעטריין שהוא צחי תלמיד, וכמ"ש חז"ל צש"ס
(סנהדרין דף ל"א ע"ב) מעטריין ששמו כשם רבו
עיי"ש הוא המעלה תפלחן של ישראל מארי דרגלין
לפני הקצ"ב שהוא צחי רבו, עיי' מסהצר שהמחפלל
צריך להתכבד כמאכב תלמיד הנפטר מרבו שיפסיע
לאחוריו ג' פסיעות שלא יחזור כחפוי לגבי וכאמור.
וסגרון סגר תרעא אבתרייהו. וכיינו כמ"ש
דמארי דרגלין הם חמיד צסכנח מן החילונים שרואים
להאחז ולדבך בהקדושה וליוק מהשפע כ"ל, עיי'
צריכין חוקך לסגור הדלה צעדם צסוד יחפרדו כל
פועלי און, וכמ"ש רציו (צפרע"ה שצשער השצח

שס

צרג, וכמ"ש רציו (צשער הגלגולים פרק ג') כי נודע
ש"ס צאדם רמ"ח אצרים ושס"ב גידים שחם חרי"ג
אלו חרי"ג הם מספר השמים של כל הגשמות עיי"ש,
וכיינו שכל צבא הוא ויוק צצחור מאור האצר ששורש
נשמתו חלויח מתמן: להאי דסגיר היכלא. ר"ל
למעטריין כמ"ש לעיל (ריש חיקון זכ דף ל"א ע"ב)
וחרין ממך חד סגריין וחד פתחורין, ומעטריין דאחקרי
צשם חרוויכו ממנח על חרין מפתחין חלון סגריין
וכעטם שלא אמרו לפתחורין כמ"ש לקמן צמארי
דאחות. מוצן כי מארי דרגלין הם צריכין להשתמש
חמיד צמנונה זה, כי שם צמקומם יש סכנה גדולה
מתחת כי שם צמקום הרגלים שיהא גו"ה שם מלויים
החילונים ורואים לעלות עם הרגלים להאחז בהקדושה,
וכמ"ש רציו (צפרע"ה פרק ג' ופ"י משער השצח)
צסוד חם חשיב משצח רגליך, (וצפרק ח') משער
החטובה) צסוד עד שחכלכ רגל מן השוק וצשאר
דוכחי, ולזה מוצן שחם צריכין בכל עליה ועליה לסגריין
שיסגור בכל עליה ועליה שעולין השער מאחריהם צעד
החילונים שלא יעלו עמהם, ולזה הם מצקשים למעטריין
ראש הממונים שיהא על סגריין שמנונה על סגירת
השער שלא יסגור השער צעדם, ויומחן מלסגור עד
אשר יעצרו הם חם גבולם למעלה, ואח"כ יסגור צעד
החילונים ואתקרי אדני. עיין (הרציו נחיי פ'
צשלח) שצחז דמעטריין הוא לשון אדון, כמו שקורין
לגברה צעלה ממשלה מערו"א, בן הוא אדון על צצא
מעלה עיי"ש, ולזה אמר כאן דמעטריין נקרא צשם אדנות
על כי הוא אדון על צצא מעלה, לכך הוא ממנוח על
המשמאלים והמיומנים סגריין ופתחורין וכאמור
דאינון שלוחי מצוה. הוא כמפרש צזכ העטם שאמר רק
צמארי דרגלין שאומרים להממונה שיפתח השער. ולא אמר
צשאר כחות הצדיקים כן. ולזה אמר כי רק למארי

הא מארי דאותות קא דפקין לפתחא. ואמרין אדנ"י שפתי תפתח. תפתח דא פתחורין, ואלין אינן מארי דח"י ברכאן דצלותא מסטרא דח"י עלמין דמיחדין לקוב"ה ושכינתיה תמן. דצדיק תשיעאה איהו מעילא לתתא ומתתא לעילא. תשע נקודין תשע טעמי ים. ועלייהו אתמר (בדאשית א) ויתן אותם אלקים ברקיע השמים (לח) ודא צדיק דביה כל נקודין. להאיר על הארץ. דא שכינתא דאיהי כלילא מכל אתון. מיד מארי שאלתין דפקין לתרעא. כמה נטורי תרעא

באר לחי ראי

דמטערין יש באמלט שמו ע"ט, כי מקומו הוא בספירת היסוד שהוא ספירה בעי' מתחת לעילא, ועי' ספירות מעילא לתתא, בסוד אור ישראל ואור חסד, היינו שהוא מעלה התפלות מיסוד עד הכתר, ובאותו הגורם הוא מוריד השפע מכתר עד היסוד, בסוד אור ישראל ואור חסד עי"ש. תשע נקודין תשע טעמי עיין לעיל (דף ד' ע"א) ודמות החיות מריחם בגחלי אש, אלן אינן נקודין, צוערות כמראה הלפידים, אלן טעמי, וזכון והמשכילים חסידו כזכר הרקיע, והמשכילים אלן אתון, חסידו, אלן נקודין דהרין צבון, בזה, אלן טעמי, ושכינתא כלילא מכלהו, עלה אתמר היא מחלכת בין החיות ולחיות חיון עלאין דנקודי דטעמי, וחיון תחתין דנקודי דחיון עכ"ל ועי"ש צבאורני וזהו אמר הכה שהלדיק בגוטר אות ברית קודש נקרא דיק ח"י שולמים, מספר צ"פ עי' של מטערין, שהוא ראש לכל חיון עלאין והתאין, ומעלה מי' ומוריד מ"ד צבחי גור אור ישראל חסד מעילא לתתא ומתתא לעילא, כי הוא מרכבה לקוב"ה ושכינתיה כענין האמור בחיות המרכבה שהם סוד חיון עלאין טעמים וחיון תחתין נקודין כ"ל: ועלייהו אתמר ויתן אותם אלקים ברקיע השמים. עיין (בזהר פי' וילא דף קס"ב ע"א ועי"ש) שדרש בפסוק של מטערין גער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי לדיק נעצ, ומסיים שם בדורש צהאשך הפסוק ויתן אותם אלקים ברקיע השמים, דהיינו כי מטערין לא נעצ מלבויתו אחז ציסוד לדיק לחצר ח"ת ומלכות בין למעלה ובין למטה, ודרש ויתן אותם אלקים ברקיע ואלמים דא לדיק, הא חזי חרין רקיעין אינן, רקיע דלעילא ורקיע דלתתא, ועי"ש צבאור הכמה צבאור בענין, וזהו אמר הכה שבדברים המזכרים מתחילים עם המאמר כאן, דהלדיק הכמה במטערין ואחז ציסוד לדיק, הוא אחז בין בחיון עלאין ובין בחיון תחתין וזכאמר: דביה כל נקודין. ר"ל בין נקודי דטעמי שביא סוד חיון עלאין, ובין נקודי דחיות שביא סוד חיון תחתין, כולן בכללים דהלדיק יסוד עולם, כי הוא אחז ברקיע עלאין וברקיע תחתא וכזכאמר: דא שכינתא דאיהי כלילא מכל אתון. ר"ל ויחין דהלדיק אחז במטערין כזכר

(שם) ובשאר דוכתי הא מארי דאותות היינו הדיקום שהם גופתי ברית ומתקנים מדת יסוד לדיק ח"י שולמים שנקרא ח"ת, וכמ"ש (בזהר פי' לך לך דף ל"ג ע"ב וילא ע"א ובשאר דוכתי) מסטרא דח"י עלמין וכו' ע"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב) שדרש כל הכי דרשות על מטערין שהוא מרכבה לתפלת של ישראל ומיוחד זוי"ג, ועי"כ יש בשמו חיות ע"ט בסוד ט' ספירות מיסוד עד כתר, ועי' ספירות מכתר עד יסוד, צבחי אור ישראל ואור חסד עי"ש ובציאוריו שם, והכא דרש כל זה על לדיקום שהם מסטרא דיסוד לדיק ח"י שולמים, ורבינו כמ"ל (שם דף ד' ע"א) וזה מטערין דיוקנה לדיק יסוד עלמא ועי"ש צבאורני, ועיין (בלק"ת פי' ויש, דר"ה כהונת פסים) וז"ל וכבר ידעת כי יוסף ומטערין הכל אחד עי"ש. וכדברים יתחדו עם מ"ש רבינו עוד (בע"ה פי"ז משער בסא הכבוד) שחיות ע"ט ששמו של מטערין מספר ח"י, מרמז ליסוד לדיק ח"י שולמים עי"ש, וזהו אמר הכה דכל לדיק שהוא גוטר אות ברית קודש וזהו צבחי לדיק ח"י שולמים, הוא נעצ בתפלתו עי' מטערין צבחי צרכות דשמונה עשרה דמיחדין לקב"ה ושכינתיה תמן. עיין (בפרע"ה פי"ד משער הק"ש) דכל הכונות של התפלה הם כונות אחת לחבר וליתד זוי"ג ולזווג עי"ש, וזהו אמר שכל זה נעצ רק עי' מטערין מסטרא לדיק ח"י שולמים מספר ע"ט, שהוא סוד ז' יסודות שלו ושלם, ששם הוא עיקר היחוד והזיווג, וכמ"ש רבינו (שם פרק י"ד משער העמידה) בסוד וקונו הכל, ועי"ש עוד (פי"א משער הק"ש) צבאור המלך המרום לצדו מאז, כי עליות המלכות בתפלת העמידה הוא עי' יסוד לדיק המאיר עי' ח' לחיות רוי"ה אדנ"י צבאור, שהם מתחילים עי' היסוד עי"ש: דצדיק תשיעאה איהו מעידא לתתא ומתתא לעילא. ר"ל ולכך נקרא כל לדיק הגוטר ברית לדיק ח"י שולמים, כי כל לדיק גוטר ברית הוא מחלכש במטערין שיש ז' עייתין בשמו מספר י"ח שמתחילים ליסוד לדיק, שהוא ספירה ט' מעילא לתתא, ועי' מתתא לעילא כמ"ל (דף ז' שם) ועי"ש צבאורני, שכחצנו מדברי רבינו (שם פי"ג משער הכרכות, ובקדמה הפרע"ה)

תרעא עאלין קדם מלכא, ויימרון רבון עלמא הא מארי צדיקא מארי דצלוחין דמברכין לך בחיי ברכאן בעון לאעלא קמך. מיד מני למפתח לון ולמיהב שאלתוי. ואילן אינון מארי דאותות מסטרא דאלין דאתמר בהון (שם) והיו לאתת ולמועדים (שם) ולימים ושנים. ואלין אינון דסגדין (ס"א על ברכיהון) בחיי עלמין (כ"ל) בחיי (ס"א על סא) ברכאן לגבי שכינתא.

אלין נפקין, הא מארי דקומה דפקין לפתחא, דאינון כרעין וסגדין למלכא בצלותין. כמה דאמרו

באר לחי ראי

לכר מה עיי"ש, ולזה הוא מצוי רחוק דמ"ש והיו לאותות וגו', קאי על ענין הלדיקים שהם מסטרא דיסוד לדיק כח"ל, דהיסוד נקרא חי רק לזמן קלוב למועדים ידועים לימים ושנים ואילן אינון דסגדין בחיי עלמין בחיי ברכאן וכו' הגה בכל הדפוסים הישנים הגי' כמ"ש כאן. אמנם בחיבורים של הגר"א כתב להגיה שכו"ז ל"ל לעיל קודם מיד מארי שאלתין דפקין לתרעא, ולפענ"ד אין מהלך לשבש כל הספרים, ור"ל המארי שאלתין הדופקים לתרעא שאמרנו לעיל היינו אותן שהם נוערי ברית בצחי לדיק חיי עולמים בכלל בנייהם ג"כ מארי דסגדין בחיי בריות, והיינו כדברי הש"ס (ברכות דף ל"א ע"א) דרבי עקיבא כשהיה מהפגל בינו לבין עמו, אדם מניחו בזוית זו ומנחו בזוית אחרת מפני הכרעות והשתחויות, ועיי"ש בחוס' (בד"ה ומאלו), ולפי האמור מוכן כי רבי עקיבא היה בצחי לדיק חיי עולמים, וכנראה מדברי הש"ס (קדושין דף ס"ו) שח"ל לרשיע כל הפורש ממך כאלו פורש מן החיים, והיינו כי היה מהנעורי אות ברית קודש, עד שהגיע למדריוגה שאמר עליו זש"ס (שם דף פ"א) שהיה מתהלך בעוצרי עזירה שיש נהם תאור מנוגה כזו עיי"ש, ועי"כ היה כורע הרבה, כעצם האמור לעיל (בהקדמה דף ח' ע"א) כל הכורע כורע צנחך, היינו ביסוד עיי"ש: הא מארי דקומה דפקין לפתחא, דאינון כרעין וסגדין למלכא בצלותין עיין (בעור חו"ה ס"ה הקפ"ב) שכתב דנוהגין באשכנח להחפיל צריח ויריב בצריעה וכו', והמדקדקים מטוהים לזקוף צריח בצריעה עיי"ש, והוא מדברי החוס' (ברכות שם) צריח ויריב שאלו שוחין כל שעה בחפלה, גרף לחבר שיגביה קודם שיסיים הצריעה, רק שיער צנחך ויגביה מיד עיי"ש [ועיין מהו בלחם חמודות (בברכות צ"י) אין עומדק שם] (ובע"ז חו"ה ס"ה הקפ"ב סק"ב) ובחי מהל"ה (בעור ס"ה ק"א אות ב') צריח הענין מ"ש המדקדקים ציחה, ור"ל האותן ששוחין בכל השמיים מדתה ח"ל לזקוף, רק שהמדקדקין ציחה וזקפין קודם כל צריח שצריכין לכרוע עיי"ש] ולא אמר הכא ללחון המדקדקין ציחה לזקוף קודם כל כריעה מהד' כריעה כדי שיכיה הכריעה כראוי פותחים להם שער צפני עמם, והם יקראים מארי דקומה, ואמר

כחבר, גמולא שהיה סוד מרכבה בין בענין החיות שגרמזים בהעשמים שהם סוד חיון עלאין, ובין בענין החיות שגרמזים בהנקודות שהם סוד חיון תהאין וכאמור. כמה נסורי תרעא עלאין וכו' עיי' (בזהר בראשית דף כ"ב ע"א) דאיתא שם וכמה נעורי תרעין אית להיכלן דמקבלן ללחון עיי"ש, ולא אמר דלחון נעורי תרעין הם מלואים ופרקליעים שצור המחפלים צטונה לפתוח להם השערים של ההיכלן לקבל חפלתם הא מארי צדיקא מארי דצלוחין דמברכין לך בחיי ברכאן וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ד' ריש ע"ב) לקבלא חיי ברכאן דללחון דישאל לסלקא לון קמיה דקצ"ה בחיי עממן ליס"ע וברכות לראש לדיק, וכן הוא לעיל (תיקון י"א דף כ"ו ע"ב) צסוד זה השער לדי לדיקים יצואו צו, שהחפלה הוא תרעא רק ללדיקויא הטערים אות ברית יסוד לדיק חיי עולמים בחיי בריות דשמי"ע ועיי"ש צביאוריני. וזה שאמר הכא מארי לדיקויא דייקא, שהם נוערי ברית יסוד לדיק חיי עולמים הם מארי דללחון בחיי ברכאן דחפלת שמונה עשרה: ואילן אינון מארי דאותות. ע"ל (תיקון פ' דף קל"א ע"א) ואית פקדין דחליין מלאת בריות, וכמה מלאכין ממנן עליהו דלחקריאויא מארי דאותות, דאחמר בזהו והיו לאותות, ועלייהו אחמר למשה חכ לך האות, והאוי חיהו אות דכל אצא השמים ממנן עליה עכ"ל, ולפי האמור מוכן מ"ש הקצ"ה למשה חכ לך האות, והיינו כיון שהוא מהלדיקים גוערי בריות, דין הוא שהקצ"ה ימלא משאלתיו, ולא מוכן מ"ש כאן ואלין אינון מארי דאותות, ור"ל דהנעורי תרעא שמתלחין עוז צעד ללדיקים שהם גוערי ברית לקבל חפלתם, הם מארי דאותות דחליין מלאת פקדין דחליין מלאת בריות, כי עיי' מה אותות דיסוד לדיק חיי עולמים עולה חפלתם למעלה וכתח"ל (בהקדמה שם ובתיקון י"א שם): והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים. גיין (בפרע"ה פרק ג' משער הלאה) שיש חיובין בין שאר הצרי הנוף ובין אצד היסוד לדיק, דשאר הצריס הידיים והרגלים הם עושים פעולתם צבתמך, משא"כ היסוד שעושה פעולתו להיות צצחי אצד חי רק בזמן האוצ צעה קלוב ממנן לזמן, ושלא בזמן האוצ הוא צסוד

ואמר לאיטון כרעון וסגדון למנכא צללותון, ר"ל דעיי
זקיפין קודם הכריעה ניכר הכריעה והשתחווה מהר
כריעות, משא"כ אותן שאין מדקדקין אין ניכר הכריעה
שלהם, ופנימיות הענין מה שהכורעים צד' כריעות
נקראים מארי לקומה, מוצן עפ"ד מרן (צפרע"ה פרק
טו משער העמידה) שהר' כריעות לפי ערכם היו לריבון
לקרות אותם בשם זקיפות אחר שיעקר ענינם הם
הזקיפות, שכל כריעה יש לה צ' זקיפות שעל ידם עולה
המלכות צ' עליות עיי"ש כמה דאמרו צ"ש"ם (צרכות
דף י"צ ע"א) והוא מציא מזה הרי"ה המארי דכריעות
הם נקראים מארי לקומה, על שם כי עיקר הכריעה
היא לזורך הזקיפה שאח"כ ותשוב מאוד צעיני הקצ"ה
לאתן המדקדקין צדד' כריעות לעשותן כדת לקוף לאחר
כל כריעה, ונקראים מארי לקומה כורע לגבי אדני
בצדיק וכו' וזוקף לגבי יקו"ק היינו כמ"ש (צפרע"ה
פרק יז ופי' משער העמידה) כי המלכות מתחלה היא
בסוד נקודה קטנה, ועיי' הכריעה נגדלת צמטע עד היסוד
כדי שחבל לעלות, אבל עדיין אינה בקומה שלימה עד
הזקיפה, שאז נגדלת בקומה שלימה בכל קומת יעקב
שבו סוד יקו"ק עיי"ש. דאחמר ביה והמלך שלמה
ברוך. ע"ל (בשקמה דף י"ד ע"א ולהלן חיקון פי'
דף קכ"ג ע"א) שכתבו ג"כ בדברים אלו ועיי"ש
בציאורינו, דר"ל כי שלמה הוא יסוד, כמ"ש (צפרע"ה
ויקרא דף ד' ע"א) ע"כ היה לו עבודה מיוחדת
בכריעה צברוך, כי צברוך וכריעה הוא ביסוד לדיק חיי
עולמים עיי"ש: לחברא לון תרווייהו וכו' עיין
(צפרע"ה שם פרק ו') בהגה"ה שכתב לריך שחטע
לכוין צדד' כריעות לשם הוי"ה שזוקף לאדניו, באופן
זה שהיו"ד דהוי"ה זוקף לאל"ף לאדניו, והס' דהוי"ה
זקף לר' האדניו, והר' דהוי"ה זוקף לר' לאדניו, והס'
אחרונה דהוי"ה זוקף ליו"ד לאדניו עיי"ש: כדי סלקין
לעילא נשמתהון. היינו כי האזיקים גקראים בני
היכלא דמלכא, כי כל עליות זי"ג עיי' התפלה היא
בכח נשמות האזיקים שהם מרכבה לשכינתא וששצנין
דמטראתא, ועיי' עליות נשמתן למינ' עיי' מס"ג בשעת

חולין לכל סטר, ובתלתין ותרין ענפי מצוה. מיד מני קוב"ה למלאכין דמרכבתא דלעילא, לנטלא לון בגדפייהו. ולפרחא בהון מאתר לאתר, ולכסאה עליהון מכל מזיקין ומלאכי חבלה.

הא אלין נפקין, והא אחרנין דפקין לתרעא. מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון עלמא הא מארי ידן דקשרין תפלה של יד על דרועייהו שמאלא בצלותא ותפלין על רישא קא עאלין. ואלין אינן דיהבין דורונא לך בימינא. דאיהי צדקה. צ' תשעים אמנים. ד' ארבע קדושות. ק' מאה ברכאן. ה' חמשה חומשי אורייתא. ומיד מני למפתח לון.

בההוא

באר להי ראי

וכו מיד כלבון צרחין עיי"ש דיהבין דורונא לך בימינא דאיהי צדקה וכו' ר"ל שעושין כל אלו הדברים לא לשם קבלת פרס כי אם דרך לדקק לעניים, שכל חפץ רק לעשות נחת רוח ליוזרם, וע"כ מובן כי כמו ענין הדקדק שמחקרים המלכות כמ"ש (בזכר פי בשלח דף ס"ב ע"א) מאן דאשלים למסכניו שלום לה (היינו המלכות) ואחשבידה לדקק עיי"ש. והיינו כי המלכות נקראת לדק, וע"י הדקדק נחוסף לה אות ה' ואחשבידה לדקדק, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פרק ה' משער בזמירות) בזכותו ואחש מושל בכל, כי הדקדק נותנים לעני שהוא השכינה ומקיימים אותה מן הארץ, שפ"י הדקדק מחקין אותה צוה שמקבל השפעתה ע"י היסוד לדיק ח"י עולמים עיי"ש בלחוד. [ומ"ש צימיקא דייקא, מובן עפ"מ (במד"ר ויקרא פ' ד') שני דברים צימין תורה ולדקדק וכו', לדקדק מנין דכתיב לדק, מלאה ימינך עיי"ש] ולזה מפרש כי גם ע"י עניית אמן וק' צרכות ולימוד החורש שהוא מסטרא דמינא, מחקין המלכות מסטרא דמינא כמו בצדקה, וע"י מלמדה המלכות עליהם זכות שיקבל הקב"ה תפלתם צימין לדקו: צ' תשעים אמנים וכו'. ע"ל (דף ל"ז ע"א) ולהלן תיקון פי דף קל"א ע"ב) שכתב ג"כ בדברים אלו דחיקון המלכות היא ע"י הדקדק שהוא ר"ח א' אמנים ד' קדושות ק' צרכות ה' חומשי תורה עיי"ש, והיינו כי חרצתן הם לחיקון המלכות, ועל ידם מקבל הקב"ה התפלה, כי סוד עניית אמן מבורר (בזכר פי וילך דף רע"ה ע"א וע"ב) דע"י עניית אמן ממשיכין ברכאין ממזעזע למלכא וממלכא למערוגיא, וקלא מברא פתחו שערין ויצא גוי לדיק שומר אומנים וכו' ותתקבל ליתרון עיי"ש, והבא מסיף שגם צד קדושות וק' צרכות וכו' חומשי תורה מחקרים אה המלכות, וע"י נחקבל חפלתן של ישראל, והיינו כי ע"י הקדושה משלך את המלכות צ"י מדרגות קדוש קדוש קדוש וכמ"ל (בסוף הקדמה דף פ"ז ע"ב ובשאר דוכתי), וכן ע"י הך צרכות מבורר (במאורי אור, ערך צרכות) שפ"י הך צרכות נמשך להמלכות ק' צרכות ממנו הכחמה, וכגדס ית במלכות, ק' אדנים לקבל הך צרכות

היינו כי הליכות הם אור מקיף להקדש, כמ"ש (בפרע"ה פרק ג' משער הליכות) עיי"ש בעפ"ה דמצוה דציצית עיין (ברע"מ שם דף רכ"ו ע"ב) למאן דאיהו רשים בללוחא בכפיו מנח ליתא תתקבל לטוריה עיי"ש, וגודע מוצרי רבינו (בפרע"ה פרק ז' משער הליכות) לליכות יולאין מן היסוד הנקרא לדיק עליון עיי"ש, חכ הוא ביאור הדברים כאן שאמר ימן שהדיקים מחקרים המלכות לעשות לה אור מקיף בעפ"ה דמנח ע"י הליכות היוצאים מן היסוד לדיק ח"י עולמים, על כן המלכות לומדה עליהם זכות שיקבל תפלתם צ"י צרכות וכאמור בחמש קשרין ותלת עשר חוליות ס"ה מספרם י"ח, והיינו כמ"ל (בהקדמה דף ו' ע"א) (וברע"מ שם ובדף רכ"ה) דבגין ח"י קשרין וחוליות של העליה, עושין מרכבה וטוריה לקב"ה ושכינתיה דאיהו כליל י"ח צרכאין ללוחא דשמונה עשר עיי"ש, וע"כ מלמדה השכינה הקדושה זכות על הדיקים שגם צנח"י לדיק ח"י עולמים בשמחתעטפים בעליה ומתפללים שמונה עשרה שגם ראויים לקבל תפלתם, כי ע"י תפלתם צ"י צרכות דלוחא ועטופי דמנח ליתא דכלול ח"י קשרין וחוליות, עושין מרכבה לקב"ה ושכינתיה וכאמור. ובתלתין ותרין ענפי מצוה. גם זה מבורר (ברע"מ שם דף רכ"ז ע"א) שבעליז חוטין של כד' ליתא מחקרים כד' חיות טשאי המרכבה בל"ב אפין וגדפין, ונעשה בכל סער יתוד הוי"ה אד"י תמינא אוחיות לך סטורין אינן ל"ב אחרון עיי"ש. לנטלא לון בגדפייהו ולפרחא בהון וכו'. הוי"ה ע"י כח של בעליז צד' ליתא, וכמ"ל (בהקדמה דף ו' ע"א) דהליכות הם סוד גדפי לחיות המרכבה עיי"ש ובציאורית שם, וטוריהו צוה שחיות המרכבה במשגין תפלת ישראל דרך העליה, הוא בגדפייהו, כיון שחנקו ע"י הליכות וכאמור. ולכסאה עליהון מכל מזיקין ומלאכי חבלה. וכמ"ש (בזכר בראשית דף כ"ג ע"ב) דכמה מלאכי חבלה רדפין בחר התפלה, ובגין דא מלך הוא רחום יספר עין וגו', בגין דלא ירדפון בחר לטוריה, וכמה מלאכי חבלה חלין מינייהו וכו', יאזי ללוחא סלקא שלימא בעטופא דמנח

בההוא [דף ל"ג ע"ב] זמנא, וידי אדם נפקין דא'נן גדולה גבורה. ומקבלין דורונא דילהון. הה"ד (יחזקאל א') וידי אדם מתוחת כנפיהם. מאי אדם, ההוא דאתמר ביה (ישעיה סו) כתפארת אדם. ומקבלין מיניהו דורונא ויהבין ליה למלכא. ואם דורונא לאו איהו כדקא יאות. לכלבא אתמסר, ודחין שאלתוי (ס"א לון) לבר.

דאית דלא פתחין לון תרעין, ואתמר בהון (דברים כו) בחוץ תעמד. וממלל מלכא בהון מלבר ויהיב לון שאילתוי מלבר ואזלין לון.

דלאו

באר לחי ראי

צרכט עיי"ש, וכן ע"י ה' חומשי תורה ממך השפיעה והמנכות שהיה סוד ה' תחלה וכמ"ש (צטע"מ פ' האזינו) עיי"ש, ואמר להמך הדקש שהם מרומים צריח לדק היותה ציון, וע"כ גשמים למעלה כעתיים מתנה למך ציונה, ויחנן שהן לנורן השפיעה צרכט ממנועל דלעילא להמלכות, דהיינו ה' אמנים וק צרכט הם מסערא דימינא, וכמש"ל (דף ג"ט ע"א) צרכט מסערא דימינא, וכן קדושא הוא מסערא דימינא, וכמש"ל (צחקדמח דף ה' ע"ב), וכן תורה שצכת ציחנה ציונה, וכמש"ל (סוף דף הקדום): ארבע קדושות צפחית ג' צכרת וולר וצחורת העמידה וצקדושא וסדרה הרי ג' וצחורת העמידה דמנחה הרי ד' (וע"ל ריש דף ל"ב וצכיאוריו סס) וידי אדם נפקין וכו' עיין (צכר פ' פקודי דף ר"ט ע"ב) צכוד הכתוב וידי אדם תחת כנפיהם, שיש אחריו ודוכחין לקבל צלחתו וצכוחון דצני נא, ולחפחחא פרחין לקבלא לון ליחלד ולקשרא קשרין ולמעמד רעויותיו, ואלון אחריו ודוכחין אקרון ידי אדם וצכון עאלין צ"צ צלחתו וצכוחון צכל חרעין עאלין עיי"ש, וע"ל (חיקון מ דף פ' ע"א וחיקון פ דף קל"א ע"א) דצפקודין דחלין צידין תלון המלכים מארי דידן דאתמר צכון וידי אדם תחת כנפיהם, ולפי האמור יתייחדו האמורים, כי צכה הפקודין דידים ימין ושמאל, שהם חפילין ודקדק כחבר, מקבלים המלכים מארי דידן להכניסם למקום שנקרא ידי אדם ולקבל צלחתו ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם. ע"ל (חיקון ס"ט דף קע"ז ע"ב) האדם דא עמודא דאמנעיתא דאתמר ציכ כתפארת אדם לשצה ציה עיי"ש, וזה הוא ציחור המאמר כאן שהמלכים מעלין התפלת צכה מלוח לדקדק מסערא דצ' ידן ימין ושמאל חסד וגבורה עד עמודא דאמנעיתא דכליל חרוויכו, וכמש"ל (צחקדמח דף צ' ע"ב, וצצע"מ פ' פנחס דף רכ"ז ע"א וע"ב) שמעורין מעלה החפלים עד עמודא דאמנעיתא ששם אין שנועל להקליפות, וע"כ מתקבלים כל חפלות עמו ישחל צרמנים: ואם דורונא לאו איהו בדקא יאות. וי' שהגרעון צא מלך הדורין דאתמר

שהוא פגום ואינו עשה החיקון צצ' כידים צכוד מארי דידן כחבר, אף שהמחפלה הוא אדם כשר ויבגון, כשחפלתו היא פגומה נדחה ולא נתקבלת צפנים. לכלבא אתמסר. עיין (צצע"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"ב) חי לא זכו נחית חמן כמין כלבא דאשא נקצו הקצטות, וע"כ צקש דהמפיה הליכ מחבר נפשי מיד כל ציחוריו עיי"ש, וע"ל (חיקון כ"א דף ג"ח ע"א) ואי לא סלקא שכיחא צלחתא קרצנה לקציה, הא כלבא קא מחית למיכל קרצנה דיליה עיי"ש, ולבן (דף ס"ב ע"ב), וצצע"מ (צריש שער החפלה), וע"ל עיל (צחקדמח דף י"ב ע"א) דקליפת כלבא היא שפחה צישא כלילא משור וחמור, ועיי"ש (צכסא מלך) דכלבא הוא נוקצא דקליפא כלילא מחורג דקליפא עיי"ש, וק"ל מוכן המך הדברים כאן, כי מי שאינו מתקן קודם החפלה צצ' ידות חורג לעלות עיי"ש חפלתו עד עמודא דאמנעיתא דכליל צצ' ידים חורג דקדושא, אז חפלתו נמסרת לקליפת הכלב שענינו לחטוף כל חפלה שאינה מהוגנת, כי הוא כללול צ' ידות חורג דקליפא וכלמור. דאית דלא פתחין לון תרעין וכו'. עיין (צלקית חכלים קמ"א) צפסוק קרצ ד' לכל קרציו לכל אשר יקראוהו צלחת רלון ירציו יעשה וגר' דצצדוקים גמורים שעליהם נאמר ויהי ערס יקראו ואני אעשה, עליהם נאמר רלון ירציו יעשה, וכציונים שאינם נענים חלל צחפלה, נאמר עליהם קרצ ד' וגר' לכל אשר יקראוהו צלחת דיוקא עיי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן שאמר דאית דלא פתחין לון חרעין וכו', ור"ל דכל הדברים שאמרנו למעלה לא נאמר לצדוקים גמורים שהם צגי היכלא דמלכא ועומדים חמיד צכובל המלך שהם נכנסים חמיד לפני ולפנים ואינם צריכין להמתין עד שהמלכים יפתחו להם השער, וממלא הקציה חמיד רלונם, צכוד כל אשר חאמר ינתן לה מציה המלך ויהי ערס יקראו ואני אעשה, רק מה שאנו מדברים הוא צכציונים שאינם עומדים צציה המלך בחור היכלא דמלכא רק שצומדים מצחון, ואז אם הוא חפלה כגונה מצביסין המלכים חפלהם על ידי הדורן שנותן להם צכה חלדקש צצדים צכוד מציה דורן כ"ל:

דלאו כולהו עאלין לבי מלכא. אלא אלין מארי דביתא דאתמר בהון (וויאל א) ילדים אשר אין בהם כל מום. לא בצלותהון ולא בנשמתהון. וטובי מראה, בכל עובדיהון (מב). ומשכילים בכל חכמה, ושפירן למחזי. דעלייהו אתמר (שיר ב) הראיני את מראיך השמיעיני את קולך כי קולך ערב ומראך נאווה, (וויאל א) ויודעי דעת ומביני מדע. דידעין בחכמה ובתבונה ודעת. דאין דורשין במעשה בראשית אלא אם הוא חכם בחכמה ומבין בבינה ויודע בדעת. ואשר כח בהם, דא שכינתא עלאה דאיהי כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, לעמוד, בכולהו בעמידה דצלותא. אלין יעלון להיכלא דמלכא דאינון צדיקים גמורים. בינונים, יהיב לון שאלתין דילהון מלבר ולא עאלין לגאן. רשיעיא אדחייין מתמן, ולא יהיב לון שאלתין דילהון, אלא עלייהו אתמר (ישעיה א) מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי. ואלין אינון רשיעיא דהוו מבזין למלכא בצלותהון דמנחן למשמע צלותא ופסקין לה על שיחה בטלה.

אלין נפקין. הא אחרנין עאלין. אינון מארי דצואר דהוו מברכין לקוב"ה על מאכלין ומשתיין

באר לחי ראי

וע"כ נאמר דניאל צלותא אשר כח כהם לעמוד כהיכל המלך שהם יודעי דעה ומביני מדע דיוקא, כמש"ל (שם דף י"ד ע"א) צדור מה שאלח"ל אין דורשין במעשה המרכבה כיוחיד אלא"כ הוי חכם ומבין מדעתו, מאלין דאתמר צדור ואמלא אוור רוח אלקים בחכמה וצדורא וצדעת עיי"ש וצדוראיו שם דא שכינתא עלאה דאיהו כ"ח אתוון דעובדא דבראשית. ע"ל (תיקון י"ט דף מ' ריש ע"א) צדור כח מעשיו הניד לעמו, האי אויב כיח פרקין ד' ידיו דמלכא עלאה עיי"ש, וע"ל (צדקמה דף י"ג ע"א) דכ"ח אתוון דעובדא דבראשית הם סוד כ"ח ידות ימין ושמאל מספר כ"ח יד הוא כ"ח, ועיי"ש עוד (צדק ד' ע"ב) צדור ופתח יגדל מא כח ה' וצדוראיו שם, חכ הוא צדור דכדברים כאן שאמר שהצדיקים שהם מארי דידין סוד הכ"ח מעשיו דמלכא עלאה, כיוונו צדור כ"ח ידיו ימין וי"ד שמאל דמלכא עלאה מספר כ"ח, שהם מארי דרוח ועוסקין צדור כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, הם גני היכלא דמלכא והם יכולין לעמוד כהיכלא בעמידה דללותא וכאמור. לעמוד בכלהו בעמידה דצלותא ר"ל דמ"ש צדור אשר כח כהם לעמוד כהיכל המלך ר"ל שיש להם כל המעלות ואין בהם שום מום לא צללותין ולא בנשמתין מלד שום פגמה כ"ל. רשיעיא אדחייין מתמן. ר"ל דרשעים אין תפלהם כמעט אפילו מנחין: אלא עלייהו אתמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי. עין (צדור פ' צמזר דף ק"צ ע"ב) דעובדא ומלולא תלוא מלחא, ואי פגום עובדא תפלהם האי צדור נש לעילא ולתתא וללוחי פגום, ועליה כחוד כי תצאו לראות פני וגו' גם כי תרבו תפלה חיינו שומע, דהא עובדא ומלולא תלוא מלחא עיי"ש: אינון מארי דצואר. כיוונו חיינו שצדקות

דאתמר בהון ילדים אשר אין בהם כל מום וס פא דקרא הוא ואשר כח כהם לעמוד כהיכל המלך, ור"ל כי רק אוחס שאין בהם שום מום מעצירות שצדק, והם מארי חורה ומלוא ומע"ש, הם הם מצני היכלא דמלכא, וכמ"ש (צדק"מ פ' כי תלך דף רפ"ב ע"ב) דק החכמים ונבונים מארי מדות חסידים מארי חורה ולדיקים אתמר צדור ואשר כח כהם לעמוד כהיכל המלך בעמידה דללותא כהיכלא דמלכא, משא"כ ראשי הערב רב עיי"ש: לא בצלותהון. שלא נמלא שמן מחשבת זרע ופגם תפלהם. ולא בנשמתהון. שגשגתם אינו פגום ח"ו מעצירות שצדק וטובי מראה בכל עובדיהון. עין (צמזר שיר השירים פרק א') ומלאך נאווה צמז"ט עיי"ש, ולחך דיוק ואמר בכל עובדיהון, דלך די צמח שיש להם הרבה מע"ש, חלל שצריך להיות שלא יהיה שום כחם משום ד' עצירה ממעשה אחת ממעשיו, ועל כל מעשיו נאמר ומלאך נאווה צמז"ט עיי"ש. דעלייהו אתמר הראיני את מראיך השמיעיני את קולך וגו'. עין (צדור פ' אחרי דף ס"א ע"א) דאלין ח"ח הצנועים והחסידים ומתעסקין בצוריותא, דיוקניותון אחתקן לעילא קמי קוב"ה, וקוב"ה אשעשע צדור ואמר הכאני חכ מלאך השמיעיני את קולך כי קולך ערב, דלית קלא משחמט לעילא חלל קלא דלויגון דמתעסקין בצוריותא, והאי קלא סליק וצדק גל חיינו רוקיען עד דסלקין קמי קוב"ה, כדן כתיב כי קולך ערב ומלאך נאווה עיי"ש. דאין דורשין במעשה בראשית וכו'. הכנ"ל הניגו ש"ל צמז"ט מרכבה והוא נכון, ור"ל כי צני היכלא דמלכא הם רק אוחס הלומדים חכמה הקבלה שהיא סוד מעשה מרכבה, וכמש"ל (צדקמה דף א' ע"ב) דלוחין שלומדים קבלה עבדין לה דירה ולקוב"ה דלויגו אכסאיה דלויגו צדור דלויגו מלך דלויגו עיי"ש.

ומשתיין דקרבנין, דאמרין בכל יומא (במדר כח) צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי. דהוי מקרבין לקוביה ושכינתיה בכמה קרבנין דצלותין. ואלין אינן דמהניין בענג שבת ומברכין לקוביה. קוביה יהיב לון שאלתין דילהון. ולאחרנין דהוו אכלין בלא צלותא, אתדחיין מתמן ויהבין לון בידא דכמה מלאכי חבלה דאינן מזיקין.

הא אלין נפקין, הא מארי דקלין ודבורין בזמירות ותשבחות הודאית דצלותא דפקין, ומארי דקלין דקראן לקוביה בק"ש שמע ישראל תרין זמנין (כיומא) ערב ובקר.

אדהכי הא מארי דרגלין קא דפקין לפתחא, מארי דעמידה דצלותא דאתמר בהון (דניאל א) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך. המלך סתם, דא קוביה, היכל המלך, דא

אדני, דאתמר ביה (תהלים טא) אדני שפתי תפתח, אדני סליק לחושבן היכל. ואיתמר (תבקיך ב) וה' בהיכל קדשו הם מפניו כל הארץ.

זכאה איהו מאן דזכי לאעלאה להיכליה דקוביה למחזי למלכא ומטרוניתא. זכאה פומא (דאיהי היכל יק"ק) דשריא ביה צלותא דאיהי אדני, דאמרין לה אדני שפתי תפתח.

וזכאין שפון דאינן תרעין דהיכלא כגוונא דאלין דאתמר בהון (שם קיח) פתחו לי שערי צדק. דכד

באר לחי ראי

דכיכליה דאירו אדני כגוונא דא יאקדונק"י הא מלכא דכיכליה, מאן דצעי למשאל שאלתיו יעול, ובגין דא אדני שפתי תפתח ועיי"ש בציראורני, דר"ל דצמן חפלת שמונה עשרה אז ז"ל שהוא סוד ד' אוחיות הקיי"ה מזדווג עם ד' אוחיות אדני בשילוב ביהודא שלים עיי"ש. זכאה פומא דאיהו היכל יק"ק היינו מי שגשה פיו מרכבה להמלכות, וכמש"ל (בהקדמה ב') דף י"ז פ"א) מלכות פה, והיינו סוד שם אדני שהוא היכל הוי"ה, ור"ל דמי שהוא פה חזר נכלה וכוהא מכת הרשעים דמזין למלכא צפיהם דמנחן למשמע צלוחין ופסקין לה צניחא בעלה, עליהם אמר הכתוב מי צדק זאת מידכם רעם חזרי וכו' וכמש"ל, ואין פיו נעשה מרכבה למלכות עיי' תפלתו, אכן מי ששומר פיו ולשונו שלא לדבר שיחה בעלה בשעת החפלה, אז נעשה פיו מרכבה למלכות סוד שם אדני שהוא סוד החפלה, כמ"ש דכמשי"ה ואני חפלה שהוא מרכבה להוי"ה שנגם קציה להיכליה שהוא אדני: דשריא ביה צלותא דאיהו אדני. והיינו כי חפלה הוא סוד המלכות, וכמ"ש רביו (בפרשת צריש שער החפלה) דחפלה הוא סוד המלכות ושם אדני, בסוד ואני חפלה וחפלה לפני כי יעקוב עיי"ש בצורף: וזכאין שפון דאינן תרעין דהיכלא. ר"ל כי מי ששומר שפתו שלא לדבר בשעת חפלה כחכר, אז שפתותיו זכאין, שם צחי תרעין דהיכלא ומלכא שכינס צהם המלך כחכר: כגוונא דאלין דאתמר בהון פתחו לי שערי צדק. היינו כמש"ל (דף ל"ג פ"א) דבכיכלא דמלכא אית תרין תרעין שם תרין שפון, ועליהו אתמר פתחו לי שערי צדק עיי"ש וציראורני

שעבודתן הוא פקידין דתניין צוקה וצושט צאכיה ושחיה של מלכות צושט וצלוחת צוקה, וכמש"ל (דף ל"ג ע"ב): דהוו מקרבין לקב"ה ושכינתיה בכמה קרבנין דצלותין וכו'. עיין (בפרשת פ' צהר דף ק"י פ"א) את קרבני לחמי לאשי, דאינן קרבנין דצ"י צלוחין ועובדין עבין, קרבנין דח"ס דאורייתא דלכון הוא כאכילת קדשים עיי"ש ויהבין לון בידא דכמה מלאכי חבלה דאינן מוסיקין. וכמ"ש (צזכר פ' צרעית דף כ"ג ע"ב) ואי צלוחת לאו איחוי שלימה, כמה מלאכי חבלה דרפין אצתהר עיי"ש, אמנם לגבי חלק שם מארי דלואר כ"ל הם מקיימים בכל יומא את קרבני לחמי לאשי, וכמו שמשאר בסידור הבואה ו' את בני ישראל אין ל' אלא עיי', את קרבני לחמי לאשי היינו שבתולפות שבעשים הם קשים ורעים ואריכים לפרס לאשי היינו א"ש הקודש של קרבני לחמי עיי"ש, חכ הוא ציראור הדברים כאן כי מי שאינו מארי דלואר ואינו מקיים עיי' מע"ש שלו את קרבני לחמי לאשי, שאינו שורף הקולפות הקשים והרעים שם המלאכי חבלה הרודפים אחר החפלה, הנה נמסר בידם החפלה: אדהכי הא מארי דרגלין וכו' היינו כי לארי ק"ש סומכת חיוק החפלה דעמידה שהוא סוד מארי דרגלין כמש"ל. המלך סתם דא קב"ה. הוא מיתר (במד"ר אסתר ע"ב כ"ג צה"ה) א"ר יוחנן כל מקום שגאמר צמגילה מלך אחשדרוש צמלך אחשדרוש הכתוב מדבר, וכל מקום שגאמר המלך סתם, משמע קודש וכו' והיינו ממשי"ה הקב"ה. היכל המלך דא אדני וכו'. ע"ל (תבקיך י דף כ"ז פ"א) דצמן חפלת השמונה עשרה צה"י זמא יעול מלכא

וכד פומיה פתח בצלותא בשכינתא. וי"י יענה מיד. הה"ד (ישעיה נח) אז תקרא וי"י יענה. איז, תמניא אתון יקר'ק אקר'ק. וי"י יענה, הוא ובית דינו, ודא יקר'ק אדני יאקדונקי', לקבל תמניא אתון אלין. אינון (אתון) (ס"א חיוון) דחשמל. דאינון חיוון דאשא פעם חשות ופעם ממללות. בצלותא דמיושב ממללות. בצלותא דמעומד חשות. (ג"א כאן שייך וכד בר נש מצלי שבדף ל"ד ע"א).

ותא חזי אם בר נש סליק במחשבתיה בצלותא דיליה לשכינתא ^{מז}, או בכל פקודא ופקודא דעביד, (נ"א ות"ח בצלותא דסליקת שכינתא או בכל פקודא דסליקת שכינתא), מיד דדפיק לפתחא דהיכלא דמלכא נביא או חוזה או חכם או צדיק או חסיד. מיד דקרא לה לתרעא. אם שכינתא סליקת תמן, יקר"ק יענה מיד. ולא אמתין לעבד או ממנא דיפתח ליה, אלא איהו ממש אפתח ליה מחביבו ורחימו דאית ליה לגבה כחתן לגבי כלה. ואם שכינתא לא סליקת בההוא צלותא או פקודא. לא חשיב ליה קודשא בריך הוא למפתח ליה היכליה ואפילו

באר לחי ראוי

והפלה יחוד ה' אותיות הוי"וה' אדג"י מספר א"י.
חזרה שהתקבל תפלתך, בסוד ו'י' יענה היום שזכה
היחוד של הוי"וה' וצ"ד שהוא אדג"י חזרה ש'י' יענה.
לקבל תמניא אתון אליו אינון אתון דחשמל ו'י'.
ע"ל (תיקון י' דף כ"ה ע"ב) שד"ר חיות של המדבבה
יש להם ד' אלפין סוד ד' אותיות יק"ש, וד' גדיפין
סוד ד' אותיות אדג"י, וכד' מתחברין האתון בחבורה
חדא יאקדונק"י אקרי חשמ"ל, חיות חש' ממלך,
זמנין חש"ת זמנין ממלכות עי"ש, ולא אמר הכה
שע"י ק"ש והפלה מתוודין תרין שמכן כחדא ונעשה
בסוד חשמ"ל, ועי"כ אומרים ק"ש בקול בסוד עתים
ממלכות, ושמינין מתפללים בחשאי בסוד עתים חש"ת,
וע"ל (בהקדמה דף ג' ע"ב) דלגלותא מתוודין תרין
שמכן כחדא ונחבורה דהרין שמכן תריכון בחשאי וכו'
והכה דרש לה לסוד סמיכת ברכת ק"ש לחפלה בסוד
סמיכת גחולה לחפלה. בצלותא דמיושב עיון (בזכר
פ' פנחס דף רכ"ו ע"ב) דלגלותא דמיושב היינו ברכת
ק"ש עי"ש אם ב"ג מליק במחשבתיה בצלותא
דיליה לשכינתא וכו' ר"ל שהתיקון שעושין בחפלה
היחוד דהוי"וה' אדג"י, הוא רק כשכל כוחותיו ומחשבותיו
בחפלה לאורך תיקון האמלכות וליחודה בצעלה ולא
לדברים גשמיים, ובמי"ש הכי (מהרמ"פ בהקדמתו
הפרי"ע), וע"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) שצריכין
לכונן בחפלה ליחוד לך כחדא, ובגין דא צריך כונה
ללא חילוי אלא במחשבתא עי"ש. ואם שכינתא לא
מליקת בההוא צלותא וכו'. פי' שאינו מכוון
במחשבתו בצורה לזוית לאורך תיקון האמלכות, אלא
לדברים גשמיים לאורך עצמו, אז אפילו הוא לזיק חכם
ועצור, אין פוחחין לו בהביכל להכניס תפלתו אפילו עיי'
שליו, אלא מתקין לו משאלותיו מתחיל שלח בדרך
אברהם, ובמי"ש הכי (מהרמ"פ בהקדמתו שם) דלדחות
שמתפללים תפלת שמעיה עשרה לדברים גשמיים
ולצורם

ובציבורינו דרך פומיה פתח בצלותא בשכינתא
שעיקר תפלתא הוה רק לצורך השכינה לתקנה ולהודה עס
בעלה בסוד ה'דקא כמ"ל ויקוק יענה מיד וכמ"ל
(תיקון ו' דף כ"ו ע"א) דהאי זמנא שעושין יחוד
הוי"ה ואדניי בללותא יעול מלכא דהיכליה מאן דציי
למשאל שאלתיו יעול דלא הוה עת רלון שהקב"ה מקבל
התפלה וכדמפרש ואזיל הה"ד אז תקרא וי"י יענה
היינו כמ"ל (תיקון ל"ז דף ע"ה סוף ע"ב) מאן
דמייחד הוי"ה ואדניי דהאי זמנא מאן דציי למשאל
שאלתיו ישאל דהאי זמנא עת רלון דהא תרין שמען
כחדא יאקדונקיי ח"י תקרא וי"י יענה עיי"ש וע"ל
(תיקון כ"ה דף מ"ה ע"א) ובציבורנו שם מהז אז
תמניא אתרוץ יקו"ק אקו"ק. כוונתו דהמשך דברים
אלו דמארי דקלין דקראן לקב"ה בק"ש וחס ג"כ מארי
דרגלין שסומכין גאולה לתפלה ועומדים תיכף להתפלל
תפלה העמידה, עליהם נאמר ח"י תקרא וי' יענה,
כי עיי' שעושים מתחלה היחוד בק"ש, היחוד של ח"ה
בסוד ח"י ה' אותיות של הוי"ה אקו"ק, ואח"כ
מתפללים תפלה, וזכים לסוד ח"י תקרא לשון קריאת
שמע שמיחדים בק"ש ח"ה הוי"ה אקו"ק כדי שיתעלו
עצמות לבניהם ז"ל שיוכלו עיי' להזדווג בתפלה,
וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פרק ד' משער הק"ש) ועיי'
וי"י יענה וימלא משאלתם. ויקו"ק יענה הוא ובית
דינו. עיין (צמד"ר וירא פ' ח"א) עה"פ וי' המעור,
כל מקום שנאמר וי', הוה וזית דינו, וכן (פרש"י
צחומש שם, ובפ' בא) וי' הכה כל צבור, ולזה מפרש
גם כאן וי' יענה הוה וזית דינו. ודא יקו"ק אדניי
ח"ל כי היצת הוה, היינו הוי"ה שהוא לטורא, כמ"ש
(צלק"ה פ' ויחי) וזית דינו הוה המלכות בסוד דינא
דמלכותא דיר"א, לאותיות אדניי, וכמ"ש (ברע"ה פ'
פנחס ריש דף רכ"ז ובשאר דוכחי) ח"ל שניי שהקרא
ק"ש סמוך לתפלה בסוד ח"י תקרא שחשבה בק"ש

ואפילו על ידי שלוחא. [דף ל"ד ע"א] ולא איהו כדאי למיעאל להיכלא דמלכא. ועליה אתמר (דברים כד) בחוץ תעמוד. ומלבר יהבין ליה בעותיה על ידי שליחא או ממנא. ואי לא סליק צלותיה כדקא יאות, דחיין ליה לבר וסגריין תרעין באנפוי. ועליה אתמר (משלי א) אז יקראני ולא אענה ישתרני ולא ימצאני.

והכי כד קראן ישראל כל חד (מ) וחד לקוב"ה בק"ש או בצלותא או בכל פקודא. אם שכינתא לאו איהי תמן לא נחית תמן. הה"ד (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי (מ) אבוא אליך וברכתך. ותרגם אונקלוס בכל אתר דאשרי שכינתי תמן וגו', דכד בר נש סליק שכינתא בפקודין דיליה לגבי קוב"ה. קוב"ה נחית עליה בגינה. ובגין דא אמר הנביא (ירמיה ט) אל יתהלל וגו' כי אם בזאת (מ). והא אוקמוהו.

(והכי כד בר נש סליק שכינתא בצלותא דיליה לגבי קוב"ה. קוב"ה נחית לקבל צלותיה. ושכינתיה אקדימת). (נ"א והכי כד בר נש נחית לקוב"ה בצלותיה לגבי שכינתא, מיד שכינתא אקדימת) לאפתחא ליה, הה"ד (בראשית כד) ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה (מ) יוצאת

באר לחי ראי

שמחנה בחיקוין דילי. ובג"ד אמר הנביא אל יתהלל וגו'. ע"ל (חיקון ס"ט דף ק"ז ע"ב) אל יתהלל וגו' זמנא דאות ו' מרחקא מאות ה' דילי כי אס זזא יתהלל המהכלל וגו' כד יחא בשם יקריק כדקא יאות, שיתחדו האות ו' עם ה' ויהי השם הו"ה בשלימות עיי"ש. חכ שדייק הכא ואמר כי אם בזאת. ר"ל דעיקר מה ש' להאדם להתהלל צעודתו הוא רק אס הוא מתקן השכינה הנקראת זא"ת שחיתתו עם צעלה, וכןמש"ל (צבקהמ"ד דף י"א וי"ב, וצרי"מ פ' פנחס דף רנ"ו) עיי"ש, והמשך הדברים יחא דאס הוא מתכוין לחקן המלכות הנקראת זא"ת אז נחית קוצ"ה עליה להאיר עליו כוון שהוא שושבין דמעוניתא שעל ידו געשכ היחוד של ה' עם ה', ורק כזא יתהלל המהכלל כד נחית הקצ"ה עליה צנינ: והכא כד ב"נ נחית לקוב"ה בצלותיה לגבי שכינתא. עיין (צכסא מלך) שכתב שכן יחא הגירסא הנכונה, וכן נראה גם לעי"ד, כי לעיל אמר שאס הוא גורם להעלות המלכות לגבי צעלה צחפלתו, אז מחציבה החסן לגבי הכלה שזאח אליו כניכול, הוא מראה אות אהבה להשושבין ונחית עליה הקצ"ה כניכול ואפתח ליה הויכל לקבל חפלתו, והכא אמר דאס הוא גורם צחפלתו לכוריד זא"ל לגבי הנקוצא ונחית קוצ"ה צלחתא לגבי המעוצותא, אז השכינתא מחזקת לו עוצה להשושבין ואקדימת לאפתחא ליה מחציבו דאית לכ לגבי: הה"ד ויהי הוא טרם כלה לדבר וחנה רבקה יוצאת. עיין (צרי"מ פ' פנחס דף רכ"ז ע"א) וכל שעתא דביי מלך, קוצ"ה אקדים וגמיד לה, [להתפלל], ורחא דמלכ והאיש משתאכ לה, ולית איש אלא הקצ"ה הכ"ד ה' איש מלמחא, ויהי הוא

וללורכס, הם נקראים עזדים, שעליהם נאמר אל תכין כעזדים המשמשים את הרצ על מנת לקבל פרס עיי"ש באורך ואי לא סליק צלותיה כדקא יאות. פי' שאפילו צפירוש המלכות צכוונת גשמיות אינו מכוין צכ כראוי שמתעורר מחשבות זנות וכמש"ל (חיקון כ"א דף מ"ב ע"ב) דאפילו לדיק בשכחא חרצ ויבש בחיי צרכאן דלוחא [כיינו שאינו מכוין דלחין מתחרקין צגלות] אחרת עליהו אז יקראני ולא אענה עיי"ש וצבאורנו שס. והכי כד קראן ישראל כל חד וחד וכו' אם שכינתא לאו איהי תמן וכו', עיין (צכסא פ' ויהי דף ל"ד ע"א) צכסא פנח אל חפלת הערער ולא צכא את חפלתו, ש' חילוק בין חפלת יחיד לחפלת הצבור, דלוחא דיחיד לא עאל קמי אולכא קדישא אלא צחילא תקיפא, דעד לא עאלת הכוא ללוחא לאתעטרא צדוכתה, אשגח צכ קצ"ה ואסחכי צכ, ואסחכי צחוצי וצחוכתי דהכא צ"א אס ראוי חפלתו שחנקבל, משא"כ צחפלת הצבור אפי"ג דלחו מהני זכאין אינין עאלין כלבו קמי קצ"ה ולא אשגח צחוצייהו, ובגין כך ולא צכא את חפלתו אפי"ג דלחו כלבו צכוונת ורעוהא דלכא עיי"ש, ולא אמר צכמשך הדברים כאן כד קראן ישראל כל חד וחד צפני עצמו דאז קוצ"ה משגח צכחפלה אס יחא כראוי צלי חסרון ועל האדם המהפיל אס הוא ראוי שיתקבל חפלותו, משא"כ המהפלים צצבור לא נאמרו דברים אלו, דעליהם נאמר ולא צכא את חפלתו וכאמר: הה"ד בכל מקום אשר אזכיר את שמי וגו'. כעין זכ היחא גם להלן (חיקון ס"ט דף קרי"א ע"א): קוב"ה נחית עליה בגינה. מחציבה החסן לגבי הכלה הוא מחזיק עוצה לכל מי

יוצאת. ודא איהו רזא דאוקמוה מארי מתניתין אם שגורה תפלתי בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לאו יודע אני שהוא מטורף. וטורפין לו צלותיה באנפוי. ובגין דא ויהי הוא טרם כלה לדבר ולמללא בצלותיה בשם יקריק. מיד שכינתא נפקת לגביה (ס"א לקבליה). ובגיניה נחתת שכינתא לרגלוי הה"ד (תהלים פה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו.

וכד שכינתא איהי עומדת על ישראל, וישראל אינון רגלין דקמת עלייהו בגלותא. קוביה משבח לה בהון (שיר ז) מה יפו פעמך בנעלים וגו'.

ועוד מה יפו פעמך. כד ישראל הוו מקיימין (מה) שלש פעמים בשנה.

ועוד מה יפו פעמך בנעלים. בזמנא דעמדו ישראל על טורא דסיני. דעלייהו אתמר (זכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא.

ועוד

באר לחי ראי

ערס כלה לדבר והכח רבקה יולאת, דקדמא שכינתא ואחיה עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים שמצא פסוק זה, כי מי שמחלל צאיפן הנכון, הקצ"ח נעיר ליה ובערם הוא כלל לדבר והכח רבקה שהיא סוד שכינתא קדמה יולאת לקראתו לקבלו בסדר פנים ופיה וכחמיר. דאוקמוה מארי סתני. צ"ש (ברכות דף ל"ד ע"ב): אם שגורה תפלתי בפי וכו' ובג"ד ויהי הוא טרם כלה לדבר וכו' ע"ל (חיקון כ"א דף מ"א ע"א) ועוד אס שגורה תפלתי צפיו, אחי רח ויהי הוא טרם כלה לדבר והכח רבקה יולאת, ורחא דמלכא ויהי טרם יקראו ואני אענה וגו', וזכא אחי מאן מאן דלא מעבד מטרוגיתא לסלקא למלכא, דכל מאן דאחי צלותיה שגורה צפומי צלא עובדא, הארא ממחר מטרוגיתא לסלקא למלכא עכ"ד. ולמללא בצלותיה בשם יקריק. היינו שטיקב כוונתו צללותא להעלות המלכות שהיא שם אדני לגבי צללה שהוא שם הוי"ה, צסוד כל הזוקק זוקק צשם, וכמש"ל (צדק הקדוש): ובגינה גהתא שכינתא לרגלוי עיין (צ"ח פ"ק ב' משעב לזר העולמות) דהשכינה הקדושה נקראת רגל צסוד ויהא רגל עיי"ש, ומקור הענין חתמא להן (חיקון פ' דף ק"א ע"ב) צסוד דק יקראחו לרגל דהשכינה חתמא שנקראת דק יקראחו לרגל שהיא לחתא צמקום הרגלים, ע"כ מחקקן לחתא עיי המלות דחלום צרגלים, ואמר שם דעל אחא חתמא אחמר דק לפניו יכלן וישם לדרך פעמיו עיי"ש, ולזה הוא מפרש הדברים כאן להמשך הדרוש דלכחי ואמר צב דק יקראחו לרגל, שהוא לחתא צמקום הרגלים, כי היא נחתת לחתא צגגייה של המחלל חפלת שמוטע עשרה שהוא סוד מארי דרגלן כ"ל כדי לפתוח והיכל לפתחו וכחמיר: הה"ד צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. היינו שהשכינה הנקראת דק כ"ל הולכת לפניו לפתוח לו היכל לקבל חפלתו

ואמר וישם לדרך פעמיו היוצא לחתא צמקום הפעמים צסוד מארי דרגלן כ"ל וכד שכינתא איהי עומדת על ישראל וכו' הוא מפרש והולך ומשלים הדברים כמש"ל וישם לדרך פעמיו שמרמז לסוד מארי דרגלן המחללים עצור השכינה וכחמיר ומפרש כי מה שהדיקים הנכרים נקראים מארי דרגלן היא כי המה רגליה של השכינה וישראל אינון רגלין של השכינה הקדושה דקמת עלייהו בגלותא (הגרי"א ג"ס צללותא), קוב"ה משבח לה בהון מה יפו פעמך בנעלים היינו כמ"ש (צס' ערוגת הצושם על שיר השירים צציבור פסוק זה) שמפרש דר"ל שאס ישראל הם עוצים ויהם צחי רגלן דשכינתא, וחס נעשים כמו מנעלים להשכינה אז הקדושה מתרצה מראש האצילות עד ראשי ישראל שנעשים מרכבא אליה, ואז נאמר מה יפו פעמך בנעלים עכ"ל וזה היא המשך הדברים כאן כד ישראל הוו מקיימים שלש פעמים בשנה לעלות לרגל, ועיי"ז היו מארי דרגלן וכמ"ש רציו (צלוקית עממי מלות פי משפטים צמלות ראה) שענין עליות לרגל ג"פ צשטה הם לחיקן המלכות שמקומה נגד נה"י דצ"ה הם צ' רגלים ושניהם וכללים ציסוד הכי רגל ג' וזה סוד שלש רגלים חתוג ל', שפיי מלות ראה ג"פ צשט מנשיכין להמלכות כח מנ' רגלים העליונים שהם נה"י עיי"ש, ולזה דרש הכא להמשך הדרוש שלזה מרמז הקרא מה יפו פעמך לשון פעמים ורגלים, שישראל פולס לרגל ג"פ ומקיימים מלות ראה צ' רגלים, מנשיכין להמלכות כח מנ' רגלים העליונים סוד נה"י וכחמיר: בזמנא דעמדו ישראל על טורא דסיני. שאז היחה השראת השכינה למטה ממש, וישראל היו צחי רגלן דשכינתא ומרכבא דילה למטה, ודרש פעמך לשון עמידה, ומנעלים היא כנו להר סיני שהיח צצחי מנעלים תחת רגלי ישראל: דעלייהו אתמר ועמדו רגליו ביום ההוא. (צזר פ' לך לך

דף פ"י ע"א) דרש לה להאי קרא על המלכים, מגילת, אלף המלכין דאיןן תחותיה דקצ"ה כד"א ועמדו רגליו ציוס הכוא עיי"ש, והבא דרש לה על ישראל, וכמ"ל (דף ל"ב ע"ב) דלדיקס נקראים מארי דרגלין, שהם רגלין דקצ"ה דלחמך צבון ועמדו רגליו ציוס הכוא עיי"ש בגינייהו עומד וכו' ר"ל צביל חפלת העמידה של ראש השנה ויו"כ שהיא חשובה מאוד לפני הקצ"ה יותר מצבאש ימות השנה, וכמ"ש (במדרש שו"ע תהלים ס"י ק"צ) ע"כ"פ פנה אל חפלת הערער ולא ציה את חפלתם, אמר ר"י כלפי הדורות שאמרו שלג נשחיר להם אלף חפלה אחת שהם מחפלים ברי"ה ויו"כ עיי"ש, ולא דרש הבא מה יפו פעמך לשון עמידה, על חפלת העמידה של ר"ה ויו"כ, ונפעלים דרש על עגן הגגה מן הפירעניות של כסא דין, וכמ"ש (בחד"א סא"ר פ' י"ז) ע"כ"פ מה יפו פעמים צנעלים, שהמע"ט של האדם הוא חומה למנעל שהם מגויים כמו שמגין המנעל על הרגל, עיי"ש (צפ"י זקוקין לזוהא אהא י"ח), והבא דרש לה על חפלת ר"ה ויו"כ שמגויים על ישראל לעמוד מכסא דין ולישב על כסא רחמים, כמו המנעל שמגין על הרגל. בזמנא דאינון קיימין בשכינתא בגלותא. ר"ל דעיקר חפלת העמידה היא רק על גלות השכינה כ"ל וסבלין עלייהו במה דינון וכמה יסורין וכמ"ל (צבקהמ דף ז' ע"ב) דנסיין בג' עשר השכינה הקדושה שהוא גדול מנסיין של נפשך ושל מאודך הוא יסורי הגוף ועיי"ש צביאוריו (צ"ה) האם תביז ליה גופין) שהנסיין שימסור האדם נפשו להריגה למות מיד על קידוש השם, הוא קל יותר מהנסיין שימסרנה למות ופלוט טיסורין קשין שזה קשה ממיתה עיי"ש ולא אמר: דאסרין כי עליך הורגנו כל היום. היינו כמ"ל (צבקהמ דף י' ע"ב) ובש"ס (כחוצות דף ל"ג ע"ב) כי המיתה על קידוש השם אינו גדול צמעה כ"כ כמו יסורי הגוף שהם צממכת הזמן צמחי כל היום. נחשבנו כצאן מבחזה

ובגין דא כד נחית בר נש יקריק בק"ש, צריך לנחתא ליה באדניי דאיהו בפומיה. ובגין דא אדניי שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. דתלת צלותין אינון בשבת. ורביעאה צלותא דמוסף.

צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה דאיהי מסטרא דשמאלא, דתמן ליואי (א) דאתמר בהון (ב) וקדשת את הלויים.

צלותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו. ודא נשמת כל חי (ג) דאיהי אימא עילאה. עלה אתמר (תהלים סח) אם תשכבון בין שפתים. אל תקרי אם אלא אם, דעלה אתמר (בראשית רישב

באר לחי ראי

שליט עליהו. וכמש"ל (בסקדמה דף ב' ע"ב) דשתי יומין דחול מעטרוין שולט ומנכיג העולם ועיי"ש צביאורו מה שכתבתי משלן (רצונו צפרע"ה קרוב לסוף הקדמה), וזה הוא ביאור הדברים כאן דיומי החול שגולן החפלות עיי השליט מעטרוין, אין השער הכנימי פתוח, כי הוא מקבל החפלות לצד מהיכלן בסוד הן ארזלים לעקו חולה, וכמש"ל (ריש תיקון ו' דף כ"א ע"א, וריש תיקון י"א דף כ"ב ע"ב), משא"כ בשבת יי"ט דאז עולן החפלות עיי עמודא דאמנעיהא בעלמו, אז נפתח השער לפנייהם ויכנסים לפני ולפנים לתוך היכלא דמלכא, כי הוא נכנס לפניו לתוך היכל של המלכות להזדווג עמה שם עיי החפלות וכאמור. צריך לנחתא ליה באדניי שהוא סוד הדיכא, וכמש"ל (דף הקדום) דאדניי סליק לחושבן היכלא ואחמור ציה ואיי"ה צביכל קדשו, וזה שסיים. דאיהו בפומיה, ובג"ד אדני שפתי תפתח וכו' וכמש"ל (שם) זכאה פומא דאיהו היכל יקריק, דשריא ציה ללוחא דאיהו אדניי דאמריין לה אדניי שפתי תפתח ועיי"ש צביאורו, ומפרש לה הכא שזה קאי על ד' חפלות של שבת דומפרש ואולי, דאז נכנס האיי"ה בעלמו להיכלא שהוא הפה בסוד מלכות פה, ומזדווג עמה עיי החפלות של שבת שנקרא פה, כמש"ל (תיקון כ"א דף מ"ה ע"ב) ושבת איהי פה דאחפתחא בעי"ש לקבלא לה צהאי ללוחא דשבת עיי"ש. דתלת צלותין אינון בשבת, ורביעאה צלותא דמוסף וכו'. כוונתו בהמשך הדורש ציה לפרש הפסוק אדני שפתי תפתח, שצ"ה חפלות דשבת נחוסף לישראל סוד נפש יחידה, ורחא יחידה, ונשמה יחידה, ומכא ה"ה חלקי נריא היחידים תקנו שינוי נוסחאות צ"ה חפלות ערבית ושחרית ומנחה שמרמזים לענין זה, וכיון שכולן נכללן ביסוד דיוק, עיי תקנו להחפלת גי"ה חפלת נוסף שהוא מסטרא דיסוד דיוק, וכלל מקבלים עיי השפתיים וכדומפרש ואולי: צלותא דערבית אתה קדשת, ודא שכינתא תתאה דאיהי מסטרא דשמאלא וכו'. ר"ל דחפלת ערבית דשבת היא כנגד נפש יחידה שנתוסף בשבת

שהוא מלך המלכות, וכמ"ש (צפרע"ה סוף פ"ח משער החפילין ובשאר דוכתי) דכחי נפש הוא מלך המלכות עיי"ש, ומפרש דמהאי טעמא אומרים צללותא דערבית אחרי קדשת, כיון שהוא מסטרא דיוקצא, כי קדושה היא מסטרא דשמאלא, וכמש"ל (תיקון מ"ז דף פ"ד ע"ב) צסוד ועברו וקדשו, עברה מסטרא דכחא, וקדושה מסטרא דשמאלא הכ"ד וקדשת את הלויים עיי"ש, וממילא שהוא נוצע מסטרא דשכינתא תתאה, כי שורש הגוקצא הוא תמיד בשמאל, וכמ"ש רצונו (שם פרק ג' וד' משער הכרכות ובשאר דוכתי) ולזה אמר דתמן ליואי היינו כמש"ל (תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) קדושה מסטרא דשמאלא צגין דתמן לחי דכחי וקדשת את הלויים עיי"ש צלותא דשחרית וכו' פי שחפלת שחרית דשבת הוא נגד נשמה יחידה שנתוסף בשבת שצאח מן הציה סוד אמא עלאה, וכמש"ל (בסקדמה דף י"ג ע"ב) דהנשמה יחידה דשבת צאח מאמא עלאה עיי"ש, וכן היא להבן (תיקון כ"א דף מ"ה ע"ב) עיי"ש, ואמר שלא מרמז מה שאומרים בשבת דשחרית ישמח משה צמחנה חלקו דיוקא, וכמש"ל (שם דף ג"ט ע"א) איש סמחנה ידו, דא שכינתא עלאה, דשכינתא עלאה דאיהו סמחנה קריין לה מתנה ועלה אחמור ישמח משה צמחנה חלקו צגין דאיהו מתנה עיי"ש. ודא נשמת כל חי דאיהי אמא עלאה. גם זה מבורר להבן (שם וצריש דף מ"י) דעל הנשמה יחידה בשבת אומרים נשמת כל חי עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) דשבת יי"ט מאן דמתקן לה אשכ נאח דאיהו נשמה, דצגיה שריא שכינתא עלאה דאיהו נשמה כל חי עליה עיי"ש ובציאורו שם, וביאור בענין תמנא (צבאר פי תרומה דף קל"ח ע"א) צסוד נשמת כל חי שאומרים בשבת, שיש צה ו' חזין צחושבן מיי מספר ג' שמרמז לה שפרי צגיה, כי הנשמה יחידה בשבת נמשך מן שפרי ציה סוד מיי להמלכות, ומשם נמשך לישראל ועיי"ש צחור הכתוב: עלה אתמר אם תשכבון וגו'. ע"ל (תיקון כ"א דף מ"ה ע"ב) שדרש פסיק זה אם תשכבון

(כ) וישכב במקום ההוא. באתר דיש כ"ב אתון דאורייתא שכיבת תמן. זכאה אידי פומא דאורייתא דהזיא (נ) שעתא שכיבת תמן.

צלוחא תליתאזה אתה אחד ושמן אחד, דא יק"ק עמודא דאמצעיתא דאחיד בתרוייהו.

ואינון נשמה יתירה, ורוח יתירה, ונפש יתירה.

נפש יתירה, בערב שבת אתה קדשת. נשמה יתירה, נשמת כל חל, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו. רוח יתירה, אתה אחד ושמן אחד. זכאה איהו מאן דאפתח פומי בתלת צלותין לקבלא (דף ל"ד ע"ב) לון בשבת.

תפלת מוסף, דא צדיק דכליל כולהו צלותין, וביה אמרין בצלותא דמוסף כתר יתנו לך

וי

באר לחי ראוי

דף ע"ו ע"ב) דאחד נקרא ז"ל עי"ש: דאחיד בתרוייהו הוא נותן צד פנים מסבירות על מ"ש דאח"ד הוא סוד ז"ל, ואמר כעס כי ז"ל הוא סוד האחדות שמיחד לז' קוין, כעס סוד עמודא דאמלעיתא דאחיד בתרוייהו ימין ושמאל: זכאה איהו מאן דאפתח פומי בתלת צלותין לקבלא לון בשבת. פי' שמכון לזו דהחלה השמייע צ"ה חפלה דשנה בלומרו אדני שפתי הפתח לקבל חוספיה נ"ר דשנה בסוד אס השכזון בין שפתיים דקאי על אמא עלאה דאידי ללוחא דשנה וזריכין שפון לקבלא ואידי שריא עליה בין תרין שפון דליון נ"ר וזיח סוד אדניי שפתי הפתח וכמ"ל: תפלת מוסף דא צדיק. עיין (בחיקונים מ"ח דף ע"ב ע"ד) דהפלה מוסף אחקריאח המלכות חוספחא מסערא דלדיק, וזיח חוספיה קדושא שמקבלים ישראל בשנה יוחר משר יומין דחול, ומיניח חוספיה נשמה יתירה דאחוסף צבר נש צערב שנה עי"ש, וכיוצא צד איחא גס להלן (חיקון כ"א דף מ"ו ע"א) דמסערא דחוספיה נשמה יתירה דנחחין לח"ה בשנה, נקראח המלכות חוספחא מסערא דלדיק חיי עולמים דאידי מוסף עי"ש, וסוד הענין מזוחר צדרי רציו (צפ"ה פ"ה משער הנסירה, וצפרע"ה פרק י"ד משער העמידה) בסוד קונה הכל, כי היסוד צל לעולם צדרי חוספיה אור עי"ש, וגם נודע מדברי (רציו דהקדמה לפרע"ה) דכל שנה כיון שיש חוספיה נשמה, על כן יש בחפלהנו כה לעלות עד היסוד כי שם מקום הנשמות. משא"כ בחול שאינם עולים עד שם רק מתעבדים עד יום השנה ועולים יחד עם חפלת שנה, ומיקר העליה הוא צמוסף שנה, ועי"ש עוד (צפרע"ה פ"ב משער השנה) דגם בחפלה שנה אין זיווג ח"ה ומלכות אלא בחפלת מוסף, וכעס כי עד עכש לא היו שין צקמתן ולא היה היסוד מדווג עם המלכות, אך עכ

דא אמא עלאה, דאידי ללוחא דשנה, דלריכין שפון לקבלא לה צפ"ה, דאידי נשמה כל חי וזיח, ואידי שריא עליה בין תרין שפון דליון נ"ר, ושנה אידי פה דאחפחחא צפ"ה לקבלא לה צדאי ללוחא דשנה עי"ש וצביאורש ס: דעלה אתמר וישכב במקום ההוא וכו'. ע"ל (חיקון ע' דף קל"ב ריש ע"ב) צניס שלמה חצנה להקצ"ה צמח ללוחין ופולחנין, ועלייהו אמר יעקב וישכ"ב צמקום הכוא, י"ש כ"ב אהון צמקום הכוא, י"ש, להנחיל אורכי י"ש עי"ש, ועיין (צפרע"ה פ' פנחס דף רל"ט ע"א) וישכב צמקום הכוא. אס י"ש כ"ב אורחיה דאורייתא אידי שכיבה עמיה, י"ש, להנחיל אורכי י"ש, ועיין (צפרע"ה פרק ז' משער העמידה) שמפרש הענין כי סוד ש"י עולמות שאלמר עליהם להנחיל אורכי י"ש וגם כ"ב אורחיה החורה, שיהם הם צניס סוד אמא עלאה צהיחח חוך חזי דח"א, ומשם יולאין הארוחיהן ומתגלן ומאירין מאוד צה"י דז"ל עי"ש, וזיח הוא המשך הדרוש כאן כי סוד אדניי שפתי הפתח המכר מתיחד עם הסוד של אס השכזון בין שפתיים, כי ההארה של אמא עלאה שיה סוד שכיבה י"ש וכ"ב, היא מאיר מאוד בין שפתיים סוד נ"ר שנקראים שפתיים כ"ל, וע"כ אומרים קודם חפלה שמייע אדניי שפתי הפתח: צלותא תליתאזה אתה אחד ושמן אחד, דא יק"ק עמודא דאמצעיתא. ר"ל דחפלה מנחה הוא נגד חוס' רוח של שנה שהוא נמשך מ"ח, וכמ"ש (צפ"ה פרק ב' משער ז"ל, וצפרע"ה סוף פרק ח' משער החפלין) דסוד הכוח של אדם צל מ"ח עי"ש, וע"כ אומרים צלוחא דמנחה שנה אהב אה"ד ושמן אה"ד שמרמח לח"א, וכמ"ש (צלקית פ' תרומה צפסוק חלח התרומה) בסוד אל אחד צראנו, דח"א נקרא אה"ד, כי השם מ"ח יש צמולאו י"ד אורחיה וג' אלפ"ין שהם י"ג כמנין אה"ד עי"ש, וכן הוא (צליקוטי הש"ס צ"ב

י"י אלקינו (ה) וכתר איהו כתר עליה. י"י אלקינו אבא ואימא. קקיק תלת אבהן. י"י צבאות (ה) ברית מילה ותרין ירכי קשוט. מלא כל הארץ כבודו דא שכינתא.

זכאין שפון דאינון תרעין דהיכלא לקבלא בהון צלותין אלין. ובגין דא (והלים גא) אדנ"י שפתי תפתח. (שם קיח) פתחו לי שערי צדק. דכד בר נש אפתח פומי בצלותא בשכינתיה, מיד (ישעיה נח) אז תקרא וי"י יענה, הוא ובית דינו. א"ו, תמניא אתוון דאינון יקר'ק אק"ק. אבא ואימא. וי"י יענה מיד. הוא ובית דינו יקר'ק אדנ"י.

כד אינון באבא ובאימא לימינא ושמאלא, כל חד איהו שם בפני עצמו. וכד אינון בכתר עליון אינון

באר לחי ראי

ועיין מה עוד (צט"ח פרק א' משער הזיווגים) צסוד נשצב הקצ"ה שלא יכנס צירושלים של מעלה וכו' עיי"ש ולזה אמר. אז תקרא כאשר תעשה עיי תפלתך תחלה היחוד של ה' אותיות הוי"ה אקייק שהיא סוד יחוד אר"א. אז. וי"י יענה מיד וכו'. היינו שעי"ז ישיגו ז'ין שהוא סוד וי"י הוא וצית דינו המוחין כראוי, ויוכלו להעלות מ"ע, ועי"ז תתקבל תפלתו, וכמ"ש (צזכר פ' פקודי דף רמ"ה ע"ב) שיש כמה ממנין דקיימי תפתחא שעולין צה תפלה ישראל, וכל לוחא דצקעי אורין ורקיעין וכו' אי יאה הכיא ללוחא לאעלא קמי מלכא קדישא, מיד פתח פתחא ואעיל לה, ואי לא יאה, דחי לה לבר ונתחא ואחשעיא צעלמא, עד דתצ הכוא צ"ג לגבי מאריה כדקא יואח, וללי ללוחא אחרא זכא, ואז כד הכוא ללוחא סלקא לעילא נעיל הכוא ממנה ללוחא הקודמת דלתדחיא ואערע צבאי ללוחא זכא, ואחערצון כחלא ועאלין קמי מלכא עיי"ש, ולזה אמר הכא ובי יענה מיד דווקא, והיינו שאם קורא ק"ש קודם השמיע צטונה ליחוד אר"א, ואח"כ מתפלל שמיע צטונה כראוי לערך יחוד ז'ין, אז יקובל תפלתו וי"י סוד יחוד ז'ין, יענה מיד, שהממונה העומד על הפתח לא יעצב התפלה להמחין עד שיתפלל תפלה הטובה ממנה וכאמור. והיינו כמש"ל (תיקון י' דף כ"ז ע"א) דצהכוא זמנא שנכנס מלכא דליהו הוי"ה צביכליה דליהו אדנ"י, הא מלכא צביכליה, כל מאן דצעי למשאל שאלתיו יעול, ובג"ד אדני שפתי תפתח עיי"ש וצביאורינו שם, ועיין להלן (תיקון כ"א דף ס"ג ע"ב) מ"ש עוד מה. כד אינון וכו'. עתה הוא חחר למש"ל דצחפלת מוסף שהוא ציסוד אומרים כתר וכו' כי הכל נכלל ציסוד, ומפרש ואמר: כד אינון באבא ואמא לימינא ולשמאלא וכו'. והיינו כמ"ש רבינו (צט"ח דרוש ט"ו משער מ"ג ומ"ד) כי יש צ' מיני זיווגים, אי זווג אר"א סוד יחוד חכמה וצניח, וכצ' הוא זיווג ז'ין סוד יחוד ת"ת ומלכות, ומציווג חו"צ צדק אור ישר יורד מחכמה אורות הוי"ה

צקן

עתה שניהם שוים והיסוד מצווג עמה, וצזה הצין סוד מוסף שהוא לעולם ציסוד עיי"ש (וצלק"ת פ' יתרו) דכליל כולוהו צלותין ר"ל דצחפלת מוסף אין צה חוספת אחי צחי צפני עמיה, רק שכלל כל ה' חלקי נר"ג נחוסף צצנה צסוד ה' תפלות, כענין מדה היסוד שכתב רבינו (צט"ח פ"ד משער רפ"ח וצשאר דוכתי) דיסוד נקרא כל משום שאינה צחינה צפ"ע רק הארה כלולה מאורות העולמות שלמעלה ממנו עיי"ש. וביה אמרין בצלותא דמוסף כתר וכו' פי יען כי תפלת מוסף הוא ציסוד לדיק כחצר. על כן אומרים צמוסף קדושה כתר. שמרמז לשורש היחוד של כל ה' קוים חח"ג כח"ס צג"ה, שכולם נכללים ציסוד לדיק, וכדמפרש להלן ואזיל. תלת אבהן היינו חג"ה. י"י צבאות ברית מילה ותרין ירכי קשוט. עיין (צפרע"ה פ"ב משער הק"ש) שמשפ"ש שם כי ה' לצאות הם נח"י, ה' הוא יסוד לדיק, ולצאות הם נח"ה עיי"ש. והיינו כי היסוד הוא צרית מילה, ותרין ירכי קשוט הם נח"ה כמש"ל (צחקדמה ה' דף י"ז ע"ב וצשאר דוכתי). דאינון תרעין דהיכלא. כמש"ל (דף ל"ב ע"א) צסוד פתחו לי שערי צדק דנח"ה הם חרין תרעין דהיכלא סגורין ופתחוין עיי"ש וצביאורינו שם: אפתח פומי בצלותא בשכינתיה. ר"ל שעיקר כוונתו צהתפלה לתקן המלכות צכל שיעור קומתה צכל העשר ספירות שלה שעי"ז תוכל להתיחד עם צעלה כחצר: הוא ובית דינו. היינו ז"א ונוקצא דליה כמש"ל (דף ל"ג ע"ב) דאינון יקר'ק אקייק אבא ואמא היינו בדקד"ל צכל מקום שצשרוה' לעשות זווג ז'ין, לריך ליחד מתחלה אצח ואמא להמשך מהם מיהין לא"ן, ועי"ז יוכלו להצווג ציחודא שליט, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער הק"ש, וצט"ח צפ"ז משער מ"ד ומ"ה) דמהאי טעמא צהמסיק דק"ש לריכין לכוון לעשות מתחלה יחוד אר"א לתת להם מוחין חדשים, ועי"ז יורד הארה לז'ין שיוכלו להצווג למטה, ועי"ז יוכלו להעלות מ"ע,

אינון ביחודא חדא כגוונא דא יאקקייק. בחסד וגבורה אינון יק"ק אקייק ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. בעמודא דאמצעיתא אינון תרויהו ביחודא חדא. והכי אינון ענפין מתפרדין בנצח והוד, יק"ק לימינא. אקייק לשמאלא. בצדיק מתייחדים. הא הכא רזא דאילנא דאתפשטן ענפוי מעילא ומתייחדין בשרשוי לתתא, ודא עץ החיים.

עץ הדעת טוב דלית ביה רע מתתא לעילא. כגוונא דא. אדניי שכינתא תתאה. יק"ק עמודא דאמצעיתא. ואינון בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. והכי בתרין דרועין מתפרדין ^נ ענפין לימינא ולשמאלא. בצדיק אינון ביחודא חדא יאקדונקיי.

ודא

באר לחי ראי

אמר דחויג הס רק צחי ענפים שנוצעים מכחר שהיא סוד עולם האלילות, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"א משער דרושי חזי"ע ובשאר דוכתי) ומשם מתפרדים לימינא ושמאלא, ד"ל עומד כלל ימין סוד החסד, ונקודת כלל שמאל סוד גבורה, ולא הס מקבלים השפע מהב' שמות הוי"ה אקייק צמוד אור ישר ואור חחר הכ"ל, כי קודם התכללותם כל שם מאיר צפני עלמנו כלל שילוב, עד שמהערכים צקו האמלעי כנ"ל: בעמודא דאמצעיתא אינון תרויהו ביחודא חדא. פי הוי"ה אדניי בשילוב וכדמפרש להלן והכי אינון ענפין מתפרדין דגו"ה ובר. ר"ל דגו"ה הס ענפים היוצאים מעמודא דאמצעיתא, וכשיוצאים מתתאה הס צ' ענפין ומתפרדים זה לימין חב לשמאל וכמ"ל (צ"ח פ"א דף צ' ע"א) ובדברי רבינו (צ"ח פ"א משער חז"ל, וצפרע"ה פרק י"ד משער החפילין, וצלקית פי עקב ובשאר דוכתי) בצדיק מתייחדים כי הסוד כולל הב' מוחין דחויג סוד הב' קוין ימין ושמאל, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"א משער המקיפין, וצפרע"ה פרק א' משער החפילין ובשאר דוכתי). רזא דאילנא דאתפשטן ענפוי מעילא ומתייחדין בשרשוי לתתא בדרך סוד אור ישר שנוצע מלמעלה מכחר ומתפשט למטה ענפים ומתייחדים בשרשוי לתתא כשיוצאים עד המלכות ודא עץ החיים. ר"ל שהאור ישר הוא נוצע מכחר שהוא אור נח ומנוחלת ושם חין מקום להמיתח, וכמ"ש (צ"ח פ"א פרק א' משער המלכים, וצ"ח משער דרושי חזי"ע) דהז' מלכין קדמאין שולטו בדרך אדום שמתו, ירדו מהאי עממא לעולם הבצירה. כי באלילות חין שום ענין מיתח כלל: עץ הדעת טוב דלית ביה רע. הוא כמפרש דבריו דמהאי עממא חין באלילות ענין מיתח, כי שם בעולם האלילות חין שום קליפא מסמרת דרע שהוא מקום המיתח, כמ"ש (צ"ח פ"א משער ק"נ) דבעולם האלילות שם נאמר לא יגורך רע עי"ש: מתתא לעילא כגוונא דא. פי כי כמו שאמרנו צמוד השפעת האורות בדרך אור ישר מעילא לתתא עיי' זוג חויג, כן הוא כגוונא דא

גס

צקו ימין חח"י ויורדים עד המלכות, ומצוה יורדים אורות אקייק צקו שמאל צג"ה ויורדים עד המלכות, ושניהם נכללים צקו האמלעי חח"י, ומחויג ח"י ה"ח ומלכות בדרך אור חחר, אורות הוי"ה צקו ימין, ואורות אדניי צקו שמאל, ושניהם צמוד חח"י עי"ש (וצפרע"ה פ"ג משער תפלה ר"ה) עי"ש, ולא אמר הכא כי תפלה מוסף שהוא צמוד, שם נעשה הב' יחודים דאורי חויג, ויורד ההשפעה צמוד אור ישר ואור חחר בדרך הליגור דיסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש רבינו שם (צ"ח) בצוף הדרוש צפי (דברי הזהר פי וילא דף ק"ה ע"א) כלל זמנא לדיק מעממא תתאה נפק ועיין כ"י עי"ש. כד אינון באורי ליסמיה ולשמאלא כל חד איהו שם בפ"ע. הוא מוסף צה צהמשך הדרוש לומר שיש עוד מעלה בקדושת כחר של תפלה מוסף, כי כשהעלה הוא רק צה' קיים צימון חח"י וצשמאל צג"ה, אז כל שם הוא צפני עלמנו, הוי"ה צימין צמוד ישר, ואקייק צשמאל צמוד אור חחר כנ"ל וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא פי ומוזבן ממילא דצקדושת כחר של מוסף שבה דלז עולין חויג צכחר דלז"ל כמ"ש רבינו כוונה קדושת כחר (צפרע"ה צ"ח משער השבת) והיינו צראש קו האמלעי שנעשה גם צו"י אותו היחוד של חויג, היינו היחוד הוי"ה אקייק בשילוב: כגוונא דא יאקקייק. ר"ל כי כמו שצכחר שהוא כלל מחויג שם הס הב' שמות יקייק אקייק בשילוב, כן הוא גם צו"י כשעולים לכתר ששם נכללים צקו האמלעי שכולל סוד חויג, דאע"ג כשהם צמקומם למטה הס סוד צ' שמות הוי"ה אדניי, מכל מקום כשהם עולים לכתר, מאיר גם צהם הב' שמות של חויג סוד הוי"ה ואקייק בשילוב: בחויג אינון יקייק אקייק ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. עיין (צפרע"ה צ"ח פ"א) שכתב שהספירות של עולמות ציי"ע נקראים ענפים ולא ספירות, כי עלם הספירות הס בעולם אלילות, אבל צשאר עולמות שתחת האלילות הס נקראים ענפים של ספירות אלילות, ולא ספירות עלמם עי"ש, ולא

ודא רזא דחשמל חיוון דאשא ממללן. כל הכורע כורע בברוך דאיהי יאקדונק"י. וכל הזוקף זוקף בשם, בתרין שמהן, ודא יקר"ק אק"ק.

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא. הה"ד (שיר ז) מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב. חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן. שורך אגן הסהר. שני שדיך. צוארך. ראשך. הא הכא מתתא לעילא.

והיא משבחת לקוב"ה מעילא לתתא, ראשו כתם פז. עיניו. לפתותיו. ידיו. שוקיו. זכאה איהו מאן דסליק צלותא בכל אתר ואתר (נ"א בכל אבר ואבר) בתקונא דא.

(נ"א חזר לעיל [דף ל"ג ע"ב] ת"ח אם ב"ג סליק).

ת"ח יקר"ק אדנ"י איהו קוב"ה ושכינתיה, בתרין שוקין יקר"ק לימינא אדנ"י לשמאלא. ואינן אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה. בצדיק תרווייהו חד יאקדונק"י.

והכי

באר לחי ראי

גם בסדר השפעת האור חזר גם מתתא לעילא ע"י זוג ת"ת ומלכות שהם הוי"ה אדנ"י כנ"ל ודא רזא דחשמל חיוון דאשא ממללן עיין (צ"ח פ"ב משער ק"ג) דחשמ"ל הוא סוד חיות אש ממללן, והוא עץ הדעת עוז דאילות, כנזכר (בחקונים דף ל') לכן הוא שם יאקדונק"י כי זה הוא שם החשמ"ל ע"ד, ועי' מזה (צ"ח פ"ב) פנחס דף רכ"ח, ולעיל תיקון י' דף כ"ה ע"ב) דהח' אוחיות של הוי"ה אדנ"י אקרי חשמ"ל בסוד חיות אש ממללות זמנין חשות חמנין ממללות, כי בזמן שבה' אוחיות הוי"ה אדנ"י הם מחוברים כחדא הם צבחי חשות. וזמן שהם צפודא הם צבחי חיות אש ממללות עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה אמר הכא כי על צ' צחי אלו אחמר וחיות אש ממללות עתים חשות ועתים ממללות. כי בזמן שמתחברים ה' שמות הוי"ה ואדנ"י צביון אז הם צבחי חשות, וקודם לזה כאשר האורות יולאים דרך נ"ה קודם הזיווג דא לימינא ודא לשמאלא כנ"ל, הם צבחי חיות אש ממללות וכאמור: כל הכורע כורע בברוך דאיהי יאקדונק"י וכו'. וזכינו כי הכריעה הוא מרמז לסוד הארת מ"ד מעילא לתתא, אבל צדקופה מעלן את הנוקבא למעלה לגבי ז"א, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב) משער התפלה, ועיין (צוהר פ' וילא דף קי"ה ע"ב), ולזה אמר דכריעה שיהא יחודא תתא, נעשה היחוד דהוי"ה ואדנ"י, וצדקופה נעשה יחודא עלאה סוד הוי"ה אקריק וכאמור בשיר השירים מתתא לעילא. ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) וצביאורינו שם בסוד אלן דשלמה נוקבין דשיר השירים אשר לשלמה הוא מספרא נוקבא, ולזה קא מפרש הכא להמשך הכרוש דמ"ה שש שלמה צב"ה צבחה שיעור קומתה של המלכות מתתא לעילא בסוד אור חזר וכדמפרש ואזיל: הה"ד מה יפו פעמך

וכי' היינו שהתחיל לספר צמעתה שצדקא תתא צפעמי רגליה, ואח"כ צמעת השוקיים, ואח"כ השדיים, ולמעלה מהם האור, ועל גביהם הוא הראש והיא משבחת לקוב"ה מעילא לתתא היינו כי מפסוק דודי לח' ואדום יג' היא מה שהכניסה הקדושה מספרת צבחה שיעור קומתו של צלה הז"א, וכמ"ש (צ"ח ערוגה הצוש שם), ולזה יתכן לפי האמור כיון שהארת הדבורא הוא צסוד אור ישר מעילא לתתא, ע"כ היא מספרת צבחה שיעור קומתו מעילא לתתא מראשו עד שוקיו, שהוא חס' דיוחודא תתא הוי"ה אדנ"י צביון וכאמור זכאה איהו מאן דסליק צלותא בכל אבר ואבר בתקונא דא. עיין (צ"ח ד"ח א') משער מ"ג ומ"ד. וצ"ח פ"ב משער הק"ש) שהיחוד השלם שושן הוא רק כשמיחדין זוי"ר ציחודא שלים ועלן למ"ד לאו"א, ועי"ז נחתין לא"א מ"ד ונעשה היחוד השלם ככל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין עיי"ש, ונמנא לפי"ז שאם אין עושה צתפלה היחוד דזוי"ר ציחודא שלים ככל רמ"ח אברים צאופן שיעלו מ"ד לאו"א, הנה אינו מוריד רק הניגוד של סוד אור חזר, אבל אם עושה צתפלתו היחוד דזוי"ר ככל אבר ואבר ונעשה עי"ז גם היחוד דאו"א, הנה מוריד צתפלתו גם השפע של אור הישר וכאמור: בתרין שוקין יקר"ק לימינא אדנ"י לשמאלא. היינו כמ"ש לעיל דכל זמן דזוי"ר אינם מתיחדים ציסוד וחס עדיין צנ"ה, אז הם עומדים צסוד צ' פרטפים נפרדים איבו צנ"ה ואיבו צבוד [וע"ל (צבקדמה דף צ' ע"א) דצנ"ה כללן תרין שמהן הוי"ה אדנ"י עיי"ש (וצ"ח פ"ב משער א"כ). וצ"ח פ"ב משער הכנוכה) עיי"ש]: ואינן אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה. היינו כמ"ש (צ"ח צ"ח ע"א) דאספקלריא דמכא הוא מספרא דנ"ה, ואספקלריא

והכי בתרין דרועין, יקוק לימינא. אדני לשמאלא. בעמודא דאמצעיתא יאקדונק"י תרוייהו ביחודא חדא בסוד אמ"ן. ובגין דא גדול העונה אמן (מ) יותר מן המברך. הא איהו מתתא לעילא.

מעילא לתתא, יק"ק אק"ק תרוייהו חד בכתר עליון. כגוונא דא יאקדונק"י. בחכמה ובינה יק"ק אק"ק. בתרין דרועין יק"ק אק"ק. בעמודא דאמצעיתא תרוייהו כחדא. בנצח והוד יק"ק אק"ק דא לימינא ודא לשמאלא. בצדיק תרוייהו ביחודא חדא, וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא כגוונא דא יק"ק אדנ"י. ובה מתחברין יק"ק אק"ק. ובגין דא איהו קרית ארבע (ט) חבורא דארבע שמהן דאינון בארבע פרשיין דתפלין דידובארבע בתי דתפלין דרישא.

וכד

באר לחי ראי

הוי"ה צד' לאותיות אדנ"י זה צוה צמשקל אחד ואין שום קדימה לר' לאותיות הוי"ה לר' לאותיות אדנ"י עיי"ש, זה הוא ציבור הדברים כאן כי מי שמיהד לה' עטרין ימין ושמאל של ה' זרועות צוק האמלעי סוד עמודא דאמצעיתא, הוא עשה היחוד של עניית אמן שהוא היחוד הגמור שאין לאותיות הדבורין קדימה לאותיות הנוקבין, אשר מהא עממא נאמר גדול העונה אמן יותר מן המברך וכאמור הא איהו מתתא לעילא מעילא לתתא יק"ק אק"ק וכו' ר"ל כי כמו שאמרנו דת"ת מתיחדים הוי"ה אדנ"י של צ' דרועין בסוד היחוד הגמור דשניהם שוים צמשקל אחד וכחדא ניגו צסוד היחוד של אמן, כל זה הוא צסוד אור חזר שהוא היחוד של ת"ת ומלכות שהוא צסוד אור חזר של יחוד הוי"ה אדנ"י וכו"ל, כן הוא ג"כ ציבור העליון של חו"צ שמתיחדים בכל שיעור קומתם צסוד יחוד הוי"ה אק"ק צסוד אור ישר כנ"ל שמתיחדים שניהם צשילוב ציבור גמור ואין לשום אות קדימה לחצירו אלא מתיחדים שניהם כחדא ונכנסים שניהם צשווי גמור וצמשקל אחד כנ"ל. וכן במלכות תרוייהו ביחודא חדא כנ"ד יק"ק אדנ"י ובה מתחברין יק"ק אק"ק עיין (צ"ע) פט"ו משער מ"ג ומ"ד שם) דהמלכות היא סוד איין ואיני, צסוד נעוץ סופס בתחלתה ותחלתה צסופס. שיש צה סוד אור ישר מבחר עד מלכות, וסוד אור חזר ממלכות עד כתר עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים ור"ל כי כמו שאמרנו צסוד יחודא עלאה הוי"ה אק"ק של אור ישר של היחוד דת"ת, וצסוד יחודא תתאה שהוא אור חזר של הוי"ה אדנ"י של היחוד דת"ת ומלכות דשניהם מתיחדים כחדא וצמשקל אחד שזה צשוק. כן הוא גם צבצ' מדרגות של המלכות צסוד איני ואיין שהוא אור ישר ואור חזר דכלול ה' יחודים יחוד של הוי"ה אק"ק והיחוד של הוי"ה אדנ"י שהם יחוד גמור, ואין לאותיות הדבורין קדימה לאותיות הנוקבין וכאמור: ובג"ד איהו קרית ארבע חבורא דארבע

ואספקלריא דלג נכרא היא מסערא דכוד, ועי' צביאורינו לעיל (צחקדמה דף צ' ע"א צד"ה דצחקן כלילן חרין שמהן) שהצאחי מדצרי רצונו (צשער רוח"ק) דמסערא דכורא נוצע נצואה צצחי אספקלריא דכורא, ומסערא דנוקבא נוצע הנצואה צצחי אספקלריא דלג נכרא עיי"ש, ולזה אמר דמה שאמרנו שיש נצואים שהם צצחי אספקלריא שאינם מאירה, הוא מאותן שאינם צמדריגה הגדולה שמתיחדים הדודים צעצודתם להיות נכלל שמאלא צימינא ונצואתם היא מסערא דשמאלא, שהיא כוד, שהיא צצחי נוקבא, הם אין זוכין לנצואה צצחי אספקלריא המאירה, ומתנצאים רק צצחי אספקלריא שאינם מאירה, אבל הצדיקים הגדולים צעצודתם היא לייחד הדודים, שבהם אף אם שורש נשמתם היא מסערא דנוקבא, והוד שמא דשמאל, עכ"ל הם מכלילים שמאלא צימינא והם מתנצאים צצחי אספקלריא המאירה, כי להם מאיר הכה של ספירת נגה צצימין, שמשם נוצע הנצואה צצחי אספקלריא המאירה וכאמור בצדיק תרוייהו חד יאקדונק"י ר"ל דציסוד דציק שם מתיחדים נ"י. ונכלל שמאלא צימינא וימינא צשמאלא. ונעשה היחוד דהוי"ה אדנ"י צשילוב כנ"ל: בסוד אמן ובג"ד גדול העונה אמן יותר מן המברך ע"ל (תיקון י' דף כ"ה ע"ב) צסוד עניית אמן וצסוד משח"ל גדול העונה אמן יותר מן המברך, כי אמן הוא מספר הוי"ה אדנ"י, כי צעניית אמן עושין יחוד דהוי"ה אדנ"י ציחודא שליט, וגדול הוא היחוד שעושין צעניית אמן, מהיחוד שעושין צצרכות י"ח דללותא, כי היחוד שעושין צצרכות השמ"ע אף שמתיחדים ה' לאותיות הוי"ה אדנ"י צשילוב, עכ"ל אינו יחוד גמור, כי לאותיות הדבורין של הוי"ה הם קודמין לאותיות הנוקבין של אדנ"י, משא"כ בהיחוד של הוי"ה אדנ"י דעניית אמן צשילוב הוא צאופן דשניהם שוים, דכשמתחיל אות י' של הוי"ה לירד, אז ממש מתחלה ה' דאדנ"י לעלות, עד שפוגעים כל כד' לאותיות

וכד נביא הוה סליק לעילא ודפיק לתרעא, אי הוה סליק בשכינתא. הוה פתח ליה מיד, והוה אמר ליה (יחזקאל א) בן אדם עמוד על רגליך (ס) ואדבר אתך, דאנת הוא דהוית סביל לשכינתא בצלותא בעמידה. עמוד על רגליך דאתמר בהון (שס א) וכף רגליהם ככף רגל עגל. עגולים כנקודים (סא) דאינון מנהיגים לאתוון. ומסטרא דאתוון אינון מרובעין הה"ד (שס) על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו.

ועוד על ארבעת רבעיהם, אינון [דף ל"ה ע"א] ארבע קדושות (סב) דאומר בר נש בכל יומא.

ועוד עמוד על רגלך בקדמאין. ומה שאלתך עד חצי המלכות באמצעיות. ותעש בבתראין. דתמן איהו בר נש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו. אלין נפקין דיהיב לון מלכא בעותהון, הא אחרנין קא דפקי לתרעא מארי דברית מילה. ואמרין אדני שפתי תפתח.

זכאין אינון ישראל דאינון רגלין דשכינתא, דקמת עלייהו בצלותא בעמידה. דאיהי ודאי עלייהו תפלה מעומד, וקמת עלייהו בגלותא. ובמאי קמת עלייהו, בגין דנחתין לגבה יק"ק

באר לחי ראי

דאינון נקודין עגולין דהכרין צלחות המרובעין, ועיין (צס' אור ישראל שס) צביאור עיני הרגלון העגולין והמרובעין, שכוף סוד הנקודות העגולין דהכרין צלחות המרובעין, דר"ל דהאותיות הם סוד אור ישראל, ע"כ הם סוד חיות וד' רגלי המרכבה שוירים מאלולות לצריאכ בצוד אור ישראל ומתקנים לבורסא, והנקודות הם סוד הגלגלים של הכסא כי הם סוד אור חור בצוד צידך אפקיד רוחי וע"כ הם עגולים לחזור למקום שרובה עי"ש לדרכו. וזה הוא צביאור הדברים כאן להמשך הדרוש דמארי דרגלון שמחפלין בשמיים כבונה כראוי אחרת עליהם ורגליהם ככף רגל עגולים וכו' שמתקנים ע"י האותיות והנקודות של דבורי התפלה את הכסא בצוד אור ישראל ואור חור לחזור האורות למקום שצריכין לעלות כמזכר: בלכתם ילכו. ר"ל בלכתם של אופני וגלגלי הכסא שכוף סוד אור חור. ולכו דר' חיות של המרכבה לתקן הכסא בצוד אור ישראל ואור חור וכו' ואומר: ארבע קדושות. שזכר נעשה היחוד בצוד אור ישראל, כי מתחלה נעשה היחוד מעילא לתתא בג' ראשונות כח"צ, ועי"ז נמשך היחוד בחג"ת, ומשם נמשך לנח"י, וכו' (צזכר פ' אמור דף ל"ג ע"א) עי"ש. עמוד על רגליך בקדמאין עיין (צביאור הגר"א) שכתב שכל הג"כ א' עד אלפי שפזי חפתה אין לה המשך עם המאמר כאן. ולא גרסינן לה הכא דקמת עלייהו כלומר על ידס: דאיהו ודאי עלייהו תפלה מעומד. ר"ל שעיני השכינה זופיות על ישראל להעמידה צקומה זקופה צתפלה העמידה. וקמת עלייהו בגלותא. וכמש"ל (חיקון כ"א דף כ' ע"ב) דצזמן הגלות שכינתא נפלה ושכינתא לעפרא צין רגלון, ועיקר התפלה צזמן הגלות לריך להיות דיוקסם לשכינתא מעפרא צין דצחי צברכאין גלולתא

דארבע שמהן. עיין (צשער הפסוקים, וצלק"ת ר"פ חיי שרה) צפסוק וחמה שרה צקריה ארבע היא חצרון, כי שרה היא סוד המלכות, והמלכות יש לה ד' יורופים שהיא סוד קריה ארבע וכולל הוא אחד ומיבור אחד שהיא סוד חצרון. וככא דרש לה דשרה שהיא המלכות היא קריה ארבע, כי יש לה סוד אור ישראל ואור חור, שכוף כולל דר' שמות הו"ה אק"י"ק והו"ה אדנ"י, ועל זה מרמז היא חצרון, היינו חצורה דארבע שמהן, פי ששני היחודים הם מחוברים צלחות גמור כמזכר דאינון בארבע פרשיין דתפילין דיד וארבע בתי דתפילין דרישא. זה שהזכיר צתפילין של יד ד' פרשיין וצתפילין ש"ר ד' צחים, עיין (צפרע"ה פ"ב משער התפילין) שמפרש דצרי התקונים צזה, כי ד' פרשיין הם ד' מוחין שהם סוד הו"ה אק"י"ק והו"ה אדנ"י, וצתפילין ש"י הם צצית אחד, אבל צתפילין ש"ר הם צד' צחים ומעשים שם הדברים עי"ש צאורק. אי הוה סליק בשכינתא הוה פתח ליה ר"ל כי למי שכל כוונתו צתפלה בשמיים רק לנורך עליות המלכות כנ"ל, אז השכינה הקדושה צכבודה וצעטמה היא מקדמה לפתוח לו להיכל לקבל חפלהו מרוב חציות ולא השליח כנ"ל. בן אדם עמוד על רגליך מדייק חוצה על רגליך שהיא מיוחדת, דה"ל לומר צן אדם עמוד ואדבר אחר, אלף שאל לרמז שכן הרגלים שלך עשו לך כל הצדוד הזה, על שהיה סביל לשכינתא ועזרת אותה צעמידה על רגליך כדמפרש ואזיל. דאתמר בהון וכף רגליהם ככף רגל עגל עגולים וכו' אינון מרובעין. ע"ל (דף ל"ב ע"ב) דאיה רגלון צעגולא דעליהו אחרת ורגליהם רגל ישראל, ואיה רגלון אחרנין מרובעין עי"ש, וע"ל (צהקדמה דף ד' ע"ב) צסוד והמשכילים חכירי, והמשכילים

יקר'ק, דעליה אתמר כל הזוקף זוקף בשם. דביה צריך בר נש לזקפא לשכינתא. ואלין דלא זקפין לה בשם יקר'ק בצלותהון או בפקודין דאורייתא (ביא ולהון) אידי צווחת עלייהו (א) נתנני יי בידי לא אוכל קום, דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה. ועמידה דילה בתרין שוקין דאינון נצח וזהו, וזקיפו דילה בגופא (טו) דאיהו עמודא דאמצעיטא יקר'ק שמה. ובגין דא כל הזוקף זוקף (סו) בשם. ויחודא דילה בצדיק. ובגין אלן דלא יכילת למיקם בהון בצלותא, ולית לה סמיכו ולא זקיפו בהון בגלותא, אתעציבת בהון. ורזא דמלה (משלי י) בן חכם ישמח אב ובן כסיל תוגת אמו. ובגין דא (בראשית ו) ויתעצב אל לבו [ואמאי אל לבו אמ דא בן כסיל איהו תוגת אמו] (סו) ואמאי כולי האי לאמיה ולא לאבוהי (טו), אלא דא רזא עלאה איהו, פקודין דעשה אינון מימינא דתמן חכמה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים. ופקודין דלא תעשה אינון משמאלא דתמן אימא (סו) עלאה. דבהון (דניאל ט) אדני

באר לחי ראי

הלכותא תליא פורקנא עיי"ש. בגין דנחתין לגבה יקר'ק כמ"ל (צדק הקדוש) צסוד הכריעות והזקיפות שפיי שאלו מורידין סוד ז"ל להנוקצא זכריעה, עיי"ו חוכל המלכות לעלות למעלה זקיפה ליחד צנעלה ציחודא שלים שזה עיקר תקונא דעלייהו אתמר כל הזוקף וכו'. צארת' לעיל (צדק הקדוש) : או בפקודין דאורייתא. כי עיי קיום הרמ"ח עשין ושס"ה ל"ח לשמה, מתקנין המלכות ומעלין אותה ליחד צנעלה וכדמפרש דסמיכו דילה איהו בתרין דרועין וכו' פי כי צנען חיקון המלכות יש ד' צחי, סמיכה, זקיפה, עמידה, ויחודא, וכמ"ל (צדקדמה דף ה' ע"א) ולהלן (חיקון ע' דף קכ"ו ע"א) צענין סומך ה' לכל הנופלים, וכל הזוקף זוקף צסס, דז"ל צעלה דמערותיהא הוא סומך להמלכות להקימה מנפילתה צסוד סוכה דוד הנופלת, וגם זקף אותה צקומה שלימה שחעלה זקיפה אל החי"ת עיי"ש וצינאורנו שס, הרי יש צ' צחי, סמיכה, זקיפה, ואמר צהמשך הדרוש כאן שיש עוד צחי ג' הנקראת עמידה, שז"ל מעמידה להמלכות, ועוד צחי ה' שהיא סוד היחוד הגמור, והחילוק שיש צן סמיכה לזקיפה ועמידה ויחודא, כך היא, כי הסמיכה היא צחין דרועין חו"ג. ועמידה היא צרגלים צחין סמכי קשוע נרי"ה כמ"ש עמוד על רגליה, חקיפה היא צחית, ויחודא היא ציסוד לדיק, וכמ"ל (חיקון ה' דף י"ט ע"א וצשאר דוכתי) דלא כל העתים שיש צנען היחוד, ולפעמים המלכות מדחוגת עמו למעלה ועולה עד הכתר, ולפעמים עד צן זרועותיה, ולפעמים מחייתה עמו למטה צנכ"י שלו שסס היא סוד השוקיים עיי"ש וצינאורנו שס ולעיל (חיקון י"ג דף ק"ז ע"צ) צאורך, ולזה אמר הכה ללפעמים מחייתה עמו רק צקו האמצעי צחית ואין זה החיקון השלם, והיחוד השלם הוא כשמחייתה עמו ציסוד לדיק, ועל ידי חפלה שמי"ע צכוונה מחתקת המלכות להתיחד צנעלה ציסוד לדיק צכל ה' מדרגות

הצחכים צסמיכה חקיפה ועמידה ויחודא ככלולים כל הוי"ק וכאמור. ויחודא דילה בצדיק וכמ"ל (חיקון כ"א דף ל"ב ע"צ ומסערה לדיק איכו יחודא דילה עיי"ש וצינאורנו שס. ובג"ד ויתעצב אל לבו עיין (צזכר פי ויקרא דף ע"ז ע"צ) צפסוק זה ויתעצב אל לבו, ויתעצב צצחי צראי עיי"ש, אמנם צס"ס (חגיגה דף ה' ע"צ) ומי איכא עליצות לפני הקצ"ה, ומשני לא קשיא הא צצחי גואי הא צצחי צראי, ופרש"י צצחי גואי איכא עליצת דכתיב צמסחרים חצכב נפשי עיי"ש, והכא נראה דכפי הוא הא צצחי גואי, צצציל צחי גואי שהיא הכוונה הפנימית שאין מכוונים צחפלת שמי"ע כראוי לעשות יחוד קוצ"ה ושכינותיה צכל ה' מדרגות דכלולים כל הוי"ק, עיי"כ יש עליצת קמי שכינתא כציכול וכאמור ואמאי אל לבו וכו' עיין (צזכר צראשית דף נ"ז ע"א) ח"ה ויתעצב אל לבו כתיב, אל לבו עליצ, ולא לאחר אחרת עיי"ש, והכא מפרש לה להמשך הדרוש שהעצבות היא צלבו דייקא שהיא סוד קו שמאלא שסס משכן הלל וכדמפרש ואזיל: איהו פקודין דעשה וכו' ע"ל (חיקון כ"א דף ס' ע"א) דשכינתא אחקריהא מי"ע מסערה דימינא, ומזה ל"ח מסערה דשמאלא וכו', ואר"ל נחשו צימינא וצשמאלא וכו' עיי"ש, ולזה הוא מפרש הפסוק צן כסיל היינו כמשחז"ל צס"ס (סוטה דף ז' ע"א) אין אדם עוצר עצירה אר"כ נכנס צו רוח שעות עיי"ש, והנה לשון עוצר עצירה היינו שעוצר על ל"ח, חה היא פי הפסוק צן כסיל היינו שעוצר על ל"ח שזכנס צו רוח שעות, חוגת אמו היינו שהוא פוגם צשכינתא צקו שמאל שהיא מסערה דאמא שהיא סוד הלל, וכמ"ל (צדקדמה ה' דף י"ז ע"א) צינה לצא וכדמפרש ואזיל: דתמן חכמה. שהיא כולל כל קו ימין וכמ"ש (צפרעית פי"ד משער החפילוק וצשאר דוכתי) : כמה דאוקמוהו מארי מתגי. צס"ס (צ"צ דף כ"ב ע"צ) : דתמן אמא עלאה. דצינה כולל כל קו השמאל

אדני ש"מעה אדני ס"לחה אדני ה"קשיבה ועשה אל תאחר ביום הכפורים. וכד לא חזרין בתויבתא, אינון דעברין על לא תעשה דאינון משמאלא, אתמר עלייהו (משלי) ובן כסיל תגות אמו. בגין דתמן אימא לשמאלא. וליבא איהו לשמאלא (ורחא דמלה) ובגין דא ויתעצב אל לבו, ותרין היות אינון לימינא ולשמאלא בגוונא דא יקקין יוקק. "לימינא וביה (שם ג) "י בחכמה יסד ארץ. אב עם ברתא, ה' עלאה עם ברא דאיהו ו', תפלין על רשיה, הה"ד (ישעיה סב) ובזרוע עזו. אלו תפלין דרישא. דבכל אתר דאת ה' על ו' איה אימא.

ודא

באר לחי ראי

סדר הליחותים של הכו"מ, וכדמפרש ואזיל: ובג"ד ויתעצב אל לבו. ר"ל כי צליוק כזכ דכ"ה ראשונה היא צשמאל חס הוא חוטא נעשה הפגם מסערה לחמא צשמאל דחמין לנא, וכוה מפרש ואזיל באופן שבה ראשונה היא מצ' אוחיות אחרונות של כו"מ צאופן שהיא מסערה דשמאלא. ותרין היות אינון לימינא ולשמאלא. ע"ל (צבדקמה דף י' ע"א) וציואורינו שם צסוד שלום שלום לרחוק ולקרוב וסוד קרבן עולה ויורד, שיש צ' אופנים שאין השם כו"מ צ"ה כסדרן והצ' הכי"ן כחדא, לפעמים הוא צליוק יוקק, ולפעמים הוא צליוק יקק", וצאשים הכ' ראשונה עומדת לאחר הכ' אחרונה, וענין קרבן עולה ויורד היא להחליף הכ' ראשונה להשיבה לבעלה שהוא הכי"ד, ובה' אחרונה להחזירה למקומה שבה סמוך לבעלה עיין שם, ולא מפרש הכה צאחות הכ' לירופים הנכרים, הנכ הכ' הראשונה שהיא סוד חמא עלאה היא מצ' אוחיות אחרונות מצליוק, ואם ישראל היא אינם עושים רצון של מעלה, אזי צן כסיל חוגת חמו, שעושה פגם צה' הראשונה שהיא צשמאל, ועיין ויתעצב אל לבו מסערה דשמאלא וכאמור: "לימינא. ר"ל שכו"מ לעולם לא שיגח מקומה והיא מצ' אוחיות הראשונות שחס צימין כנ"ל וביה ה' בחכמה יסד ארץ ר"ל דליוק כזכ הוא מסודר כמו שגאלנו צמעשה צראשית, צליוק יקקין סמוכים כפי סדר אליותם, דקיי"ל דאצא יסד צרתא וחמא יסד צרא, וכמש"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) וצשאר דוכתי) אצא יסד צרתא וצרתא צאצא אהעצדות, וע"ל (צבדקמה דף ע' ע"ב) צסוד כון שמים צתצונה וצציואורינו שם שצצאחי מדצרי (הע"ה) פ"ב משער דרשי הללם) ד"ה עיקר צנינו הוא מן הכי"ה עי"ש, ולא הילוך היא יקקין שכו"מ סוד אצא יסד צרתא שהיא כ' אחרונה, וחמא שהיא כ' ראשונה יסד צרא שהיא כ': אב עם ברתא ה' עלאה עם ברא דאיהו ו'. ר"ל דאעפ"י שאנו רואין צליוק יקקין סמוכים צ' אוחיות י"ק זה לא, ובהשגחות היא רק צ' אוחיות י"ק שבה היא קודם לה, אין זה כמו שנראה לנו, חלל שגם צה' ראשונה יש השתמח כי כה' תחאה עלהם למעלה אלל הכי"ד, ויתבי

וכמ"ש (צפרע"ה שם וצשאר דוכתי): דבהון ה' שמעה וכו' ר"ת ש"ס"ה ל"ת, וחמא דליו"י כי בל"ת הם מסערה דקו שמאל וכמש"ל, ועיין (צפ"ה פ"ד משער קאצ"י, וצלק"ת צעמני מות פ' צראשית), וצציואור דצרים כזכ יותר עיין דצדרי רציו (צפ"ה סוף שער אח"פ) שכתב ח"ל והנה ידעה סוד אדני שמעה וכו', כי השמעה צאחין והיא צינה, לכן ר"ת ש"מעה ס"לחה ה"קשיבה ש"ס"ה כמנין כנ"ל שחס מנין ימות החמה ששורשם צציה, לכן מתחילין צשמעה, ולכן עיקר חמירה זו ציו"כ עכ"ל. ביום הכפורים. עיין [לקמן תיקון כ"א דף י"ז ע"ב] שדרש פסוק זה אדני שמעה וגו' על יום הכפורים, כי מצואר צש"ס (יומא דף פ"ז ע"א) דחס עבר על ח' מש"ס"ה ג"ת אעפ"י שעשה חטובה חינו מתכפר אלל ציוכ"פ, משום דיוכ"פ היא צציה, ושם הוא מקור ושורש של מחילת עונותיהן של ישראל. עי"ש וצציואורינו שם, ולא חמא כהה דמהאי טעמא נחמא פסוק זה אדני שמעה וכו' שהוא ר"ת ש"ס"ה ציוכ"פ, משום שאז המלכות צרתא דמלכא עולה לאחמא להמליך על ישראל שמש נשפע מחילה עונות צמה שעצרו על ש"ס"ה ל"ת, ולפי האמור יתכן כי הפגם צל"ת הוא צסערה דשמאלא, על כן התיקון לזכ ציוכ"פ צכחשורדות כה צציה שהיא ראש קו צשמאל וכו' ובן כסיל תגות אמו. שפוגם ע"י העצירות ל"ת צקו שמאלו דחמא כנ"ל: בגין דתמן אמא לשמאלא וכו'. כוונתו לתקן צה' אלל יקשה דכנה (צפרע"ה צבדקמה) כתב דהשם כו"מ צ"ה יש צו צחי יומן ושמאל וחמא, דכיוני שהצ' אוחיות הראשונות י"ק חס צימין שהיא חסד, וצ' אוחיות האחרונות ו"ק חס צשמאל שהיא גבורה, ושניהם כגללים צח"ת עי"ש, דלכאורה לפי זה קשה על הדברים שאמרנו למעלה צסוד וצן כסיל חוגת חמו שחא מתחלד עם מ"ש ויתעצב אל לבו שבעושה עבירה עושה פגם צסערה דחמא שהיא צשמאל צמקום כלל, כלל לפי סדר השם כו"מ צ"ה חס רחמים שהיא ראשונה סמוך לכו"מ צצק יומן, ולא הוא כמחרן כי מה שאמר שבעפגם צעצירות ל"ת פוגם צה' ראשונה שהיא צשמאל, כיוני כו"מ שהיא צליוק צאופן שבה ראשונה היא צזד שמאל של כו"מ כפי

ודא רזא דקרנן עולה ויורד. דסליק ה' לגבי י'. ונחית ה' לגבי ו'. ואם לאו האי הויה יקקו דאתרמיז בהאי קרא (ירמיה ט) כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי. לא הו' ידעין בני נשא קרנן עולה ויורד, (דכד לא הוה בר נש קריב את ה' עם י' ה' עם ו'. ומאן עולה ויורד מאן הוה ידע מאי ניהי ה' דאיהי ברטא (נ"א אימא) דאית ליה לסלקא לה לגבי אבא, וה' דאיהי אמא (נ"א ברטא) לנחתא לה לגבי ברא) (נ"א וכד חזא בר נש דאת ה' איהי עם י' וה' עם ו'. מאי עולה ויורד. מאן הוה ידע מאי ניהי ה' דאיהי אימא דאית לה לסלקא לה לגבי אבא, או ה' דאיהי ברטא לנחתא לה לגבי ברא) אלא בגין האי הויה דאיהי יקקו, דה' דאיהי על ו' איהי אימא עלאה. ובה אשתמע ה' תתאה דאיהי תחות י' דאיהי ברטא, ודא רזא דקרננא, דצריך לסלקא ה' לגבי י', ולנחתא ה' לגבי ו'.

יוקק, י' איהו לימינא חכמה. ו' תורה שבכתב (דברים לג) מימינו אש דת למו. והאי איהו דאמרין מוח ה' דאיתמשך ממוח האב. ה' עלאה לשמאלא ומתמן אתייהיבת אורייתא שבע"פ דאיהי ה' תתאה.

זכאין

באר לחי ראי

יקו"ק כסדרן, ואין מרגישין שבו' הכיין נחלפו שבו' עלאה ה' הוא למטה וכו' תחתא ה' הוא למעלה, חזל כשהלירוף הוא כח יקק"ו שהוא יולא מהפסוק יתהלל המתהלל השכל וידוע שאז מרגישין המשכילים, כיון שחס אינן כסדרן, ופעל כרחק שבו' אחרונה ה' ה' הראשונה סוד אמא עלאה, יען שה' על אוח ו', כי דרכה להיות חמיד סמוכה לו בסוד אמא על צד ואז יודעין לנחתא ה' תחתא ה' ולסלקא ה' עלאה בצחי קרנן עולה ויורד, ובה יכיה השם הוי"ה כסדרן כחכר. יוק"ק י' איהו לימינא וכו'. עתה הוא מפרש הלירוף ה' שהזכיר למעלה, שזאופן זה ה' הראשונה ה' מסערה דשמאלא וכחכר: י' איהו לימינא וכו' הוא מפרש הטעם של לירוף זה וענינו והוא עפמי"ש (צדק פ' צמדדר דף ק"ב ע"א) מסערה דאזא נפיק בן, ומסערה דאמא נפיקה צח עיי"ש, ולא מרמז זה הלירוף יוק"ק שמהי"ד שצימין נפיק ו' שהוא בן, ומסערה דה' הראשונה שצמאל נפיק ה' ה' שה' הצח: ו' תורה שבכתב כמש"ל (צדקדמה דף ו' ע"א, וצחיקון ו' דף כ"א ע"ב וצדק דוכתי) דחוש"כ הוא מסערה דזכורא וחורה שצמי"פ ה' מסערה דנוקצא עיי"ש: מימינו אש דת למו וכו' ומתמן אתייהיבת אורייתא שבע"פ. כמש"ל (צדקדמה דף י"א ע"ב) כד חננילית מסערה דחכר אתקריאת תורה שצכתב דחורה שצכתב אתייהיבת מימינא דכתיב מימינו אש דת למו וכד חננילית מגזורה אתקריאת תורה שצמי"פ מפי הגבורה ניתנה עיי"ש וצדקדמה שם: והאי הוא דאמרין מוח ה' דאיתמשך ממוח האב כוונתו לחקך צח שלא יקשה על סתירת הדברים דלעיל ועוד צכמה דוכתי אמרין חזא יסד צתא ומחלל

ויתב חזא עם צתא, וכו' עלאה ירדה למטה צמקום ה' תחתא חזל צח שהוא ה' תפילין על רישיה וכו'. הוא מפרש דצדק שחמר שצדק יקק"ו ה' השניה הסמוכה לה' היא אמא, כי כן הוא סוד החפילין, וכמש"ל (צדקדמה דף ט' ע"ב) צסוד החפילין, ה' תפילין על ו', אמא על צד, צגין דצח אחרוני, ועיי"ש וצדקדמה דסוד חפילין דה' הם המוחין דאמא צסוד צעטרה שעררה לו אמא, שה' סוד ה' עלאה וכו' משפחה לצד שהוא סוד חות ו' עיי"ש וצדקדמה שם: ובזרוע עוזו אלו תפילין דרישא. הוא מציא סמוכין כי שורש סוד חפילין ש"ר הם מאורות אמא עלאה מסערה דשמאלא וע"כ מכנה הכתוב לחפילין דמארי עלמא צזרוע שה' כינוי לסערה דשמאלא, וכמ"ש צש"ס (חיר דף ג' ע"ב) נשבע ה' בימינו זו חורה, וצזרוע עוזו אלו חפילין [ודוחק לומר דקאי רק על תש"י דחפילין כלול מחוויכו ש"י וש"ר, וכל אחד לצדו חפלה נקרא ולא חפילין] ודא רזא דקרנן עולה ויורד. ר"ל דכשהשם הוי"ה הוא צלירוף הניל, לריך להחלמן צחורה וצחפלה צכוונה לקרב ולהעלות ה' עלאה לגבי י"ד, ולהוריד ה' תחתא לגבי ו', שיהיה השם הוי"ה צ"כ כסדרן. וידוע אותי ידוע הוא לשון חבור חווג (משלון וידע חזם עוד את אשחו וכו'), ור"ל דכשהלירוף הוא צאופן כח, לריכין להחלמן לחבר ה' הכיין לצעלין ולעשות זיווג דהוי"ה תחלה, ואח"כ דצדא וצתא שיהיה השם הוי"ה כסדרן כנ"ל וכד חזא בר נש וכו' כינוי שאם היה השם יקק"ק כסדרן, לא היו יודעין צי נשא שום הרגש לומר שצריך לשנות לנחתא ולסלקא ה' הכיין כחכר, כיון שגראה לפענינו ה' אחרית

זכאין אינזן ישראל דיידעין רזין עלאין בהיות, דבהון סלקין צלותין בהבלים דפומהון. ונחתין אינזן חיילין בהון כדקא יאות. דכד בר נש סליק שכינתיה ^(ס) בצלותיה. קוביה נחית עליה ^(ט) הה"ד ^(שמות ט) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אביך וברכתך.

זכאין אינזן ישראל, דאינזן רגלין לשכינתא, למיקם עמה בין בריוח בין בעאקו. דכד אינזן בדינא ^(דף ל"ח ע"ב) ביומא דדינא דאיהי ראש השנה איהי קמת עמהון דדינא ^(י) דקיימין לה בצלותהון. דעלייהו אתמר ^(משלי ו) בהתהלכך תנחה אותך בשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחק. דבכל אתר דקיימין ישראל בכל פקודא ופקודא לשכינתא. איהי קיימת בגינייהו בכל דוחקא וצער, בין בארחא, בין בישובא, בין בימא. ודא איהו בהתהלכך, במדברא, תנחה אותך. הה"ד ^(תהלים סח) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. בשכבך, בישובא, תשמור עליך. והקיצות, למחת ^(ס"א למיזל) בימא. היא תשיחק.

ועוד בהתהלכך, בהאי עלמא, תנחה אותך. בשכבך ^(עא) בקבר, תשמור עליך. והקיצות, בתחיית המתים, היא תשיחק.

הא אלין נפקין. והא אחרנין קא דפקין לפתחא. ואינזן מארי רגלין. מסטרא דרגלין דקוביה

באר לחי ראי

דסלקין ציה מלכיה צסוד עושא מלאכיו רוחות דסלקין לקבלא אלן הכלים דלכא ונחתין עמיא כמה רוחין דקדושא עי"ש, ועיין עוד ^(ברע"מ פ' משפטים דף ק"יט ע"א) כד ישראל מצרד לקצ"ה בכל יומא צצרון ומקדש ליה צקדושא, קצ"ה נחית עליה וכמה משיריין דמטרונייתא סלקין עמיא ומשיריין דמלכא נחתין לנציה וכלהו לנערא ליה וכו', כגומא דיעקב דחתמא ציה וכו' מלאכי אלקים עולים ויורדים צו עי"ש, וצכן דרש לה הכא לסוד קרצן עולא ויורד דכשמתפלל ככוונה שעולה הכלים דלכא אז יורדים כמה משיריין של מלאכים לנערא ניה וכלאמור: הה"ד בכל המקום אשר אזכיר את שמי וגו'. כדברים אלו איתא גס צצור ^(פ' עקב דף רע"א ע"א) איהי קמת עמהון וכו'. לאגמא עליהון: דעלייהו אתמר בהתהלכך תנחה אותך וגו'. פ"ל ^(תיקון ס"ט סוף דף קצ"ז) זכאין אינזן מארי דחיוצתא דשכינתא נחתת עליהו בכל יומא ושעתא ורגעא ולא צת מנייהו בכל אתר, דעליהו אחמר צכחלכך תנחה אותך וגו', ולא אית לה עליהו יומא ידע כגומא דאחרנין דלא נחתם עליהו אלא צצצרות ויומין עבין עי"ש. דקיימין ישראל בכל פקודא ופקודא לשכינתא. ר"ל שכוונתם צכל מאז ומאז רק כדי לחקן מזה המלכות ולחקמה מעשרא כג"ל: הה"ד צדק לפניו יהלך וגו'. נ"ק הוא סוד המלכות שכינתא תחאכא, וכמש"ל ^(תיקון כ"א דף ק"ה ע"ב וצ"ש דוכתי), ור"ל צצכל דרכיו שכולך הן צצורה הן צצפלה הן צצמות ומע"ש, נ"ק לפניו יכלך, וציה ככוונה כראשונה והעיקרית רק לנורך תיקון המלכות: מסטרא דרגלין דקצ"ה

ומאמא נצרה הן, וכו' ^(וצ"ח ש"ס צ"ב צמדצ"ב) אמרין דמסטרא דלכא נפיק צן ומסטרא דאמא נפיק צת, ולא הוא כמתרן דגוף הפרוף צאמא נאלל צסוד הפרוף יקצ"ו, ^(וכמש"ל צצלק"ה פ' צראשית צד"ה י"ט להקשות) שצחלת הצריחא ה"ה השם הוי"ה צ"ה צצדק זה יקצ"ו עי"ש ^(לדרכו) דלכא יסד צצתא וצאמא יסד צצא, אצל צענין המוח הוא צצדק צצירוף יקצ"ק שמוח הן שחא ה"ה נמשך מהאצ שחא ה"ה, ומוח צצת שחא ה"ה תחאכא נמשך מהאס שחא ה"ה עלאכ וכלאמור: דיידעין רזין עלאין בהיות. ר"ל שידעין כל הוי"ה צירופי הוי"ה על מה הם מרמזים, ויודעים א"ל לחקן צצורתן וצצפלתן ומלות ומע"ש שלהם כפי סוד כל צירוף מהוי"ה צירופין. דבהון סלקין צלותין וכו' ונחתין אינזן חיילין וכו'. הוא דרש עפ"י סוד קרצן עולא ויורד, היינו שמשלח תפלתו צצכל פיו, ועי"ן יורדים אותן חוילים צצחן לנערא ליה מכל עקתין צישין, והיינו כמש"ל ^(תיקון כ"ב סוף דף ס"ה ור"ש דף ס"ו) והכו מלאכי אלקים עולים ויורדים צו, צצמא דלחיו זוקף צשם סלקין עמיא, צצמא דלחיו מאיך וכו' צצרון נחתין עמיא עי"ש, וצצחוספות דצרים וצת כצב להלן ^(תיקון פ' דף קל"א ע"א) והכו מלאכי אלקים עולים ויורדים צו, דכל אינזן חיילין של מלאכים ומשיריין דחליין צצירוף ומאריה צצמחא דמקיים פקודין אלן דמיינה חליין, כד סלקא צצמחא כל אלן חיילין סלקין עמיא וכד נחתא כל אלן חיילין נחתין עמיא עי"ש, ועיין ^(ברע"מ פ' פנחס דף רל"ה ע"א וע"ב) והכו מלאכי אלקים עולים ויורדים צו דאינזן הכלים

דקוב"ה דאתמר בהון (וכריה ד) ועמדו רגליו (עב) ביום ההוא, ועלייהו אתמר (שמות יב) כשש מאות אלף רגלי (עב) הגברים לבד מטף.

אלין נפקין, הא אחרנין עאלין מסטרא דאלין דאתמר בהון. (יחזקאל א) ורגליהם רגל ישרה. רגלין בעגולא אינון רגל ישרה. ואית רגלין אחרנין מרובעין דאופנים דאתמר בהון (שם) על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו. דבהון (שם) והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק. ואינון רגלין בעגולא אינון כנקודין לאתוון דאינון רגלין ברבועא.

ונביא דאיהו מסטרא דלהון, תמן הוה סליק רוחיה. ומתמן הוה שמע כל מה דהוה ליה למשמע, הה"ד (שם ב) ויאמר אלי בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אותך.

ועוד

באר לחי רא

העתים והזמנים: ונביא דאיהו מסטרא דלהון תמן הוה סליק רוחיה ומתמן הוה שמע וכו' פי כי כל יניקת הנביאים היא מבחי הרגלים שהם נו"ה, בסוד מימין ומשמאל יניקת הנביאים נו"ה מהם נמלאים, וכמ"ש (צוהר פ' פקודי דף רנ"ז ע"ב ושאר דוכתי) [וע"ל בהקדמה דף ב' ע"א חכים ונביאים מסטרא דנו"ה עיי"ש וצביאורינו שם ועוד צכמה דוכתי] אמנם כל נביא אינו מתנבא אלא ממקום שורש נשמתו מנ"ה או מכו"ד, וכמ"ש"ל (בחיקון זה דף ל"ב ע"א) דלית רשו לשום נביא לאסתכלא יתיר וכו' דכל חד סליק לאחד דילוי דנשמתו היא אלילה מתמן מהכח אבר, והאי אבר הוה ליה אצוי עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה הוה מפי' הכא להמשך הדרוש שכל נביא הוה עולה לשורש נשמתו בסוד הרגלים דנו"ה להשיג משם נבואתו לפי ערך שורש נשמתו מסטרא דרגלין, אם מסטרא דרגלין דזכורה או מסטרא דרגלין דנוקבא, או מסטרא דרגליהם רגל ישרה שהיא דרגין דעגולא, או דדרגין מרובעין וכאמור: עמוד על רגליך ואדבר אותך ר"ל שאדבר אתך להשפיע לך שפע הנבואה לפי ערך מדרגות הרגלים שאתה עומד, אם מבחי דכר, או מבחי נוקבא, ואם מסטרא דעגולא, או מסטרא דריבוע, ויש נפקא מינה גדולה בין המדרגות, דאם הוא מסטרא דזכורה אז נבואתו היא צבחי אספקלריא דנכר, ואם הוא מסטרא דנוקבא היא צבחי אספקלריא דלא נכר, וכמ"ש (בשער רח"ק דף ב' ע"א), וכמ"ש"ל וצביאורינו (ריש חיקון זה דף ל"א ע"ב), וכן יש עוד נפקא מינה לענין מ"ש לעיל, דכשהוא צבחי רגלין דמדרגות עגולים, אז אין הנבואה נפסק ונחרשל והיא צחמידות צבוח, משא"כ מי שנבואתו מדרגא דרגלין מרובעין אז אין השפע צא אליו תמיד צבוח, כי לפעמים היא מתארכך, ולפעמים היא מתמעט, ולזה אמר ליה ואתה בן אדם עמוד על רגליך ואדבר אתך, לפי ערך מדרגות הרגלים שאתה עומד צב, אם

צבחי

דקוב"ה לעיל דיצר מאותן הלדיקים שהם צבחי רגלין דשכינתא, ועתה מדבר מאותן הלדיקים שהם צבחי רגלין דקצ"ה ז"א בעלה דמטרוניתא. ועמדו רגליו ביום ההוא. היינו דלעתיד לבוא יהיה החיקון השלם מסטרא דרגלין, ופנימיות הענין צמה שכתב כאן שיהיה החיקון לעתיד לבוא בסוד ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים עיין (בי"ח פרק ב' משער סדר אלילות למהר"ח) ומשם צארכ ועלייהו אתמר בשש מאות אלף רגלי הגברים היינו שכל יולאי מלרים היו צבחי רגלים דקוב"ה. ואמר רגלי הגברים היינו מסטרא דזכורה. רגלין בעגולא אינון רגל ישרה. עיין (צ"ח פ"ב משער דרושי עגולים ויושר) שהכפרש בין תמונת עיגול ובין תמונת מרובע, כי בעגולים האור שור בכל הלדידים והאור והשפע שמקבלים הוא שור מכל לדידיהם, משא"כ במרובע יש מקומות הקרובים אל מאליליהם יותר משאר לדידיהם עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן והוא תור צוה למ"ש לעיל (בסוף דף הקדום) שיש נשמות לדיקים מסטרא דמארי דרגלין שהם מבחי נקודות, ורגליהם הם בסוד רגל עגל עגולים, ויש נשמות לדיקים שהם מארי דרגלין מסטרא דאחתון דאינון מרובעין עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה הוסיף הכא בהמשך הדרוש ואמר שאותן הנשמות מארי דרגלין מסטרא דנקודות שהם בסוד רגל עגל עגולים, נקראים רגל ישרה, והם כת צפני ענמן, כי בכל מה שדברנו צ"י כתות הלדיקים שהם רגלין דשכינתא ורגלין דקצ"ה כג"ל, יש בכל כת צ"י מדרגות, כי יש שהם מדרגא דעגולים, ויש שהם מדרגא דמרובעים, וכל כת נכנסת צפני ענמה למיקס קדם מלכא עלאה. דבהון והחיות רצוא ושוב וגר שאותם שהם מדרגא דמרובעים, אינם תמיד צמדרגה אחת, שאין כל העתים שווים רק כפי ערך קבלת חיות האור והשפע לפי מקומו ושעתו, משא"כ אותם שהם מדרגא דעגולים חיותם ושפעם היא שור תמיד בכל מקום בכל

ועוד (שם) ותבא בי רוח כאשר דבר אלי. ותעמדני על רגלי ואשמע את מדבר אלי, (שם ג) ותשאני רוח ואשמע אחרי וגו'. בגין דדרגין אינון מסטרא דשכינתא (ע"ה), דאתמר בה (שמות לב) וראית את אחורי. אמר ואשמע אחרי.

מאי קול רעש גדול. דאית רעש ואית רעש. אית רעש דאתמר ביה (מלכים א יט) לא ברעש יי. דלא ייתי תמן קובי"ה. ואית רעש דייתי תמן. אלא רע"ש בהפוכא ער"ש (ע"ה) כמה דאתמר (תהלים מא) יי יסעדנו על ערש דוי. ודא איהו כל משכבו הפכת בחליו דאתהפך רע"ש לער"ש. ומאי ניהו ערש, אלא איהו עשיר בהפוך אתוון. ודא שכינתא דאיהי כללא דעשר ספירין. דעלה אתמר אין קדושה בפחות מעשרה, דאיהי שריא לרישא דחולה, ובגיניה יי יסעדנו. ובמאי, על ערש דוי (ע"ה) על שכינתיה ודאי. ואם שכינתא לאו תמן. רוח סערה תמן, דאסעיר גופיה דבר נש, דכתיב ביה (יונה א) והאניה חשבה להשבר. דאיהי גופא דספינא, כד לית

באר לחי ראוי

כמה דאתמר ה' יסעדנו על ערש דוי וכו'. עין (זכר פ' זשלה דף ס"ב ע"א) בפסוק זה ה' יסעדנו על ערש דוי, דהשם הוי"ה דייקא לחזן להחלוק ומח נמשך לו רפואתו עיי"ש, וזכרנות הענין עין דבדני רבינו (בפעמי מלות פ' וירא) כי דוי"ה היא אותיות יו"ד שהוא סוד החכמה שמזן להחלוק, וכשנסתלק הוי"ד מהאדם הוא חולה ונחשך ונעשה מו"ד לירוף דוי"ה ויו"ד עולה עשיר, וכשיחגבר החוליו נחשך מתחת עשיר לירוף ער"ש צסוד כל משכבו הפכת בחליו, אז הוא חולה ודוי"ה לצב צסוד על ער"ש דוי"ה עיי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן דקדם שגמחקו הדינים ואין הוי"ה מאיר צברע"ש דאתמר ציה לא צרע"ש ה', אז נעשה מהרע"ש לירוף ער"ש, כי נחסר הוי"ד שהיה סוד החכמה כזכר, אבל כאשר הוי"ה יסעדנו ונמחקו ממנו הדינים עיי' שהקצ"ה צענמו מאיר צברע"ש להמחיק הדינים, אז כל משכבו הפכת בחליו, ונעשה מהרע"ש לירוף עשיר שמרמז לשיעור קומה שלימה של המלכות צעש ספירות כניל: דעלה אתמר אין קדושה פחות מעשרה היא מימרא צש"ס (מגילה דף כ"ג ע"ב), ועיל (תיקון יו"ד דף כ"ב סוף ע"א) וצ"אוריו שם שדרש למימרא זו לסוד היחוד דקצ"ה ושכינתיה, והכל דרש לה צהמשך הדרוש אין קדושה פחות מעשרה, שאין הנוקצ"ה ראויה לזיווג עד שצננית צפרלף שלם צכל העשר ספירות וכאמור: דאיהי שריא לרישא דחולה כמ"ש צש"ס (שבת דף י"ב ע"ב) שהשכינה היא למעלה מראשיתו של חולה: ובגיניה ה' יסעדנו. גם זה הוא צש"ס (שבת שם) מנין ששכינה סועד את החולה, שנאמר ה' יסעדנו עיי"ש, ולזה מפרש צהמשך הדרוש יען שהשכינה היא למעלה מראשיתו של החולה, ולבמחיק ממנו חוקק הדינים והרע"ש של ער"ש דוי"ה, נעשה מער"ש עשיר ומדוי"ה יו"ד, שצננית המלכות צכל קומתה צעשר ספירות שלימות

צצחי זכר, או נוקצ"ה, ואם צצחי עגולים, או מרובעים. בגין דדרגין אינון מסטרא דשכינתא דאתמר בה וראית את אחורי עין (זכר פ' ויקהל דף ר"א ע"א) צסוד אחור וקדם נחני, שהמראה מלך דכורא הוא מצחי פנים, והמראה מלך הנוקצ"ה הוא מצחי אחור, כי מסטרא דנוקצ"ה אחמר וראית את אחורי עיי"ש, ועין עוד (זכר פ' פקודי דף ר"ל סוף ע"א ור"ש ע"ב) צסוד וראית את אחורי ופני לא יראו, שיש צצואה צצחי אספקלריא דנהרא שהוא צצחי תומים, ויש צצחי אספקלריא דלא נהרא שהוא צצחי אורים, דא פנים ודא אחור, ומ"ש וראית את אחורי היינו סוד הציצואה צצחי אורים שהוא אספקלריא דלא נהרא עיי"ש, ולזה הוא כמפרש הדברים כי מי שצצואתו צסוד אורים צצחי אספקלריא דלא נהרא, הוא מסטרא דנוקצ"ה שהוא סוד וראית את אחורי, וע"כ אמר ואשמע אחרי, כי לא זכה אז רק לצחי אספקלריא דלא נהרא וכאמור מאי קול רעש גדול קשיא ליה סתירה הכחוצים, כתיב ואשמע אחרי קול רעש גדול וגו', וכתיב לא צרע"ה, ומחרן דאית רע"ש שהוא צלירוף עשיר מלך החסד, ואית רע"ש שהוא כפשוטו שהוא מסטרא דינא ועליהו אחמר: לא ברעש ה' וכו'. שאין צו חסדים מסטרא דכו"ה, משא"כ צהאי קרא דואשמע אחרי קול רעש גדול נאמר צרוך צכוד ה' ממקומו, שיש שם השראה החסדים מכה השם הוי"ה ועיי"ז נעשה הרע"ש צלירוף עשיר וכדמפרש ואזיל, ע"כ נאמר קול רע"ש גדול שהוא סוד החסד, וכמ"ש (צפרע"ה פ"ב משער הצרכות) דכל גדול הוא חסד עיי"ש. ואית רעש דייתי תמן. ר"ל כאשר ייתי ויופיע תמן השפעת החסדים של השם הוי"ה ציה, אז נמחקו חוקק הדינים של רעש ונעשה ממנו לירוף עשיר, שמרמז לצנין שלם המלכות צכל קומתה צפרלף צעשר ספירות שלימות וכדמפרש ואזיל:

לית שכינתא סמיכת לה. רוח סערה מהפך לה ותבר לה. ובזמנא דשכינתא סמיכת ליה. מיד קלא גפיק (יחזקאל ב) בן אדם עמוד על רגליך. וקאים ממרעא דיליה ונפיק מדינא, שלים בגופיה שלים בממוניה ע"י.

הא אלין נפקין. הא אחרנין דפקין לפתחא, ואמרין אדני שפתי תפתח. ואינון דסמיכין לשכינתא בכמה רגלין דמועדים ויומין טבין. וכד אלין עאלין, קובי'ה משבח לה בהון (שיר ה) מה יפו פעמך (עז) בנעלים בת נדיב, דאלין אינון דאתמר בהון (דברים ס"ו) שלש פעמים בשנה (עז) יראה כל זכורך. (ואפיקנא פעמך מן פעמים. ונעלים, אלין נעילת הפסח. ונעילת עצרת. ונעילת חג. חמוקי ירכיך אלין אינון), (ניא ואפיקנא נעליך מן רגלים. אמר קובי'ה כמה אנת שפירא באלין נעלים, דאינון נעילת פסח. ונעילת עצרת, ונעילת חג. חמוקי ירכיך, אלין אינון מסטרא דתרי ירכי קשוט, דאתמר בהון שוקיו עמודי שש. ואינון שית דרגין דנבואה), מסטרא דאת ר' דאיהו צדיק עמוד דסמך לן. ואיהו שית לקבל (מלכים ה) שש מעלות לבסא, וסליק באת י' לששים. כגוונא דששים ושית גלגלים דסחרין לכורסיא. ואינון ס"ו מן יסוד. והא אוקמוהו (ס), אשתאר י"ד. ביה (תוסע יב) וביד הנביאים אדמה, ודא שכינתא. יד חותמת

באר לחי ראי

(ריש חיקון זכ דף ל"א ע"ב) דהשפעת הנבואה נוצע משש פרקין של צ' העמודים נ"ח חרין סמכי קשט, בסוד שוקיו עמודי שש עיי"ש וצניאוריו סס. מסטרא דאות ר' דאיהו צדיק עמוד דסמך לן. עי' לעיל (ריש חיקון זכ סס) דאינון שית דרגין דנבואה סלקין ביסוד לדיק חי עולמים, ולח אחר דהעוצר ר' שכו' צנחי לדיק חי עולמים הוא עמודא דסמך לן, וכמ"ש צש"ס (חגיגה דף י"ב ע"ב) עמוד אחד ולדיק שמי, שנאמר ולדיק יסוד עולם עיי"ש, והיינו ש'דיק גמור שכו' צנחי לדיק חי עולמים הוא עמוד שסומך לשאר מדרגות הלדיקים והנביאים: ואיהו שית לקבל שש מעלות לבסא וכו'. עונתו צח לפרש איך כל ענין זה נרמז בהארותיו של תיבת יסוד וכמ"ל (ריש חיקון זכ סס) - וסליק באת י' לששים עי' צש"ס (שבת דף ק"ד ע"א) ס' סמיכה לעניים, ועיין צש"ס (ברכות דף ד' ע"ב) דס' י' צ' סמיכה לנפלים, ועיין מה (צוהר בהקדמה דף ג' ע"א) אות ס' דאיה צ' סמיכה לנפלים דכתיב סומך ר' לכל הגופלים עיי"ש, ואמר הכא לכמשך הדרוש שהכל הוא עיי' היסוד לדיק שכו' עמוד הסומך לעניים ולנפלים, שהיא סוד אות ס', דיי"ד סליק צ' וחסעצוד שתין שהיא אות ס', וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ד משער האמירות צוונת צרוך שאמר צש"ס הזכר) דהס' מרמז ליסוד לדיק הכולל כל הוי"ק כל אחד כלול מיי"ד וגימ' ס' עיי"ש: כגוונא דששים ושית גלגלים דסחרין לכורסיא. הכא לעיל (צריש חיקון זכ) אמר לקבל שתין גלגלין וכו', והכא אמר שתין ושית, והכל חד כי צדך כלל הס רק שש וכו"ל כלול מעשר הרי ששים ושית: ודא שבינתא. דרש אדמה לשון אֲדָמָה שהיא ח' מכו' שמוח שנקראת הארץ

שלימות, ואז היא ראויה לזיווג, ע"כ צא ז"ל בעלכ הקצ"ה לסעוד צנחיל המערוותה סערה. היא מלשון רעש. ובזמנא דשכינתא סמיכת ליה כלומר כאשר יקום סערה לדממה, ונעשה מהרע"ש שהיא ער"ש דיי' עש"ר ויו"ד, שמרמז לחיקון קומת המלכות בכל פרטופה בעשר ספירות כ"ל, אז השכינה סומכת אותו להקימו מחוליו. ממרעא דיליה מהמחלה שלו. הא אלין נפקין וכו'. מכאן עד הכא אלין נפקין דלכלן צדפוס מנוטצה ואמסטרדס אינו מגוף החקונים רק הגה"ה י"ב וכתב עליה זה מלאחי בספר אחד. בכמה רגלין דמועדים לשון שלוש רגלים. ואפיקנא פעמך מן פעמים כלומר שאנו דורשין פעמך מלשון שלש פעמים הנאמר ברגלים ויו"ט: נעילת הפסח ונעילת עצרת ונעילת החג עיין (צילקוט שמעוני פי פנחס רמז חספ"ב) צפסוק ציוס השמיני, צפסח אחי נועל צפניכס אח הרוחות ואח הגשמים, צחג אחס נועלים ענמיכס מלפני וכו', מה יפו פעמך צנעלים צנחי נעילות, נעילה צפסח נעילה צחג וכו' עיי"ש, והכא אמר דצכל הג' רגלים י' צ' צ' צ' נעילה, והיינו כי גם בצנעונו עולים ישראל ונעולים ענמס צנחח עס השכינה. כמה אנת שפירא באלין נעלים הוא מימרא צש"ס (חגיגה דף ג' ע"א) דרש רבא מאי דכתיב מה יפו פעמך צנעלים וגו', כמה נאים רגליהם של ישראל צנעח שיעולים לרגל עיי"ש, ואמר נעלים היינו שישראל נעולים ענמס צנחח עס השכינה הקדושה, וכמ"ש לכלן (חיקון כ"א דף ס"א ע"א) עיי"ש וצניאוריו סס. חמוקי ירכיך וכו' דורש כל הפסוק של מה יפו פעמך וכו' מסטרא דתרי ירכי קשוט דאתמר בהון שוקיו עמודי שש וכו'. עיין לעיל

חותמת מסטרא דצדיק. יד כותבת (ס) מסטרא [דף ל"ו ע"א] דעמודא דאמצעיתא. איהי (ב) תמונת כל. ובגין דא (הושע יב) לביד הנביאים אדמה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין קא דפקין לפתחא ואמרין אדני שפתי תפתח, ואינן מארי דאות דאיהו חיי עלמין דמצלין בחיי ברכאן דצלותין. דמקרבין בהון קרבנא לקוב"ה, דחשיבא לקבל שבעה פרים ושבעה אלים. ולקבל שתי תורים או שני בני יונה. דמסטרא דהאי אות אמר למשה (שמות ג) וזה לך (ב) האות. ואיהו כליל תרין עשר מזלות ושבעה

באר לחי ראוי

של הגר"א נקוד על אל"ף, והיינו דעיקר הצקשה של מארי דאות שמחפליים למעלה משרי המלות, צסוד ומאותות השמים אל תחתו וכדמפרש ואזיל, ע"כ הם מצקשים אל"ף שפתי תפתח, והיינו כמ"ש (צרכ"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב) דכשם אל"ף סכיד עליה דליהו אלדני האדונים עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"י מ"ש (צס) צריה מנוח דף ה' ע"ב) שמכשם אל"ף מקבלים כל צבא מרום שפעם, והוא סומך כל הגלגלים, ועל שמו נקראים כלם אלדונים, וכלם הם תחת ממשלתו עיי"ש, ולזה אמר דמארי דאותות מצקשים אל"ף שפתי תפתח, שעל ידי שםם אחודים כשם אל"ף, ע"כ הם למעלה מן ה"צ מלות ח' כוכבי לכת: ואינן מארי דאות דאיהו חיי עלמין ובר. ר"ל כי בכלל הצדיקים שםם נוערים אות צריה קודש שםם צבחי לדיק חיי עולמים, נכלל ג"כ הצדיקים המכוונים צלוחת ד"ה שםם הכנה לציווג שצ"סוד לדיק חיי עולמים דז"צ לעילאל: דמצלין בחיי ברכאין דצלוחתא. ע"ל (חיקון ו' דף כ"ה ע"א) צנקודת שורק דליהו יסוד חיי עלמין צבחי צרכאין דללוחת, ועיין שם צציאורינו דע"י חפלה השמ"ע עשין זוג דז"צ ציסוד לדיק חיי עולמים: דחשיבא לקבל ז' פרים ובר. היינו כי תפלה חסוכה לפני הקצ"ה צמקום הקצנות, וכמ"ש צש"ס (צרכות דף כ"ו ע"ב) ובשאר דוכתי) ואמר הכה צבמשך הדרוש שאלה חקנו י"ה צרכות דללוחת דשמ"ע, כנגד ה"ה צבמות שחבר צחורה לגבי קצנות המצח ז' פרים ח' אלים צ' חורים וצ' בני יונה: ומסטרא דהאי אות אמר למשה ובר. ע"ל (חיקון ע' דף קל"א ע"א) ואות פקודין דחליין מאות צריה, וכמה מלכאין ממק עליהו דאחקריאז מארי דאותות, דאחמר צבון וכו' לאותות, ועליהו אמר למשה חכ לך האות, והאי איהו אות דכל צבא השמים ממק עליה עכ"ל, וככה דרש לה כי משה זכה להיות שליח דרחמנא לגאול את ישראל ע"י חפילתו, שהוא צמקום חיי קצנות שהוא מסטרא דאות לדיק חיי עולמים: וזה לך האות פ' ח"כ היא מספר י"ה כמנין הקצנות, שחפלה היא צמקומם, שהוא מסטרא דיסוד לדיק חיי עולמים שנקראת אות

וכאמור

האחן שהיא המלכות שכינתא תחתא וכמ"ל (חיקון ס"ד דף ל"ב ע"ב), וצוהר (צראשית דף ל"ב ע"ב, וצוהר דף ו' ע"א) והיינו וציד הצדיקים אדמה, שצדיקים משפיעים להמלכות שנקראת אדמה, ויוחר מוצן הדברים עפ"י מ"ש מחותני הכ"ל ז"ל (צספרו דמשק חליצור צוהר צראשית שס), וצספרו (אור עינים ח"צ ערך חרץ) כי ה' שמות ה"ל הם נגד ה' ספירות של המלכות, ושם אדמה היא יסוד דילה עיי"ש, ולפי האמור מוצן דר"ל שצדיקים גמורים משפיעים צבם עבודתם מצחי נוי"ה דרך היסוד להמלכות, ומשם הם משיגים נצוחתם צדך אור חור מהמלכות לנ"ה דרך היסוד שלה. יד חותמת מסטרא דצדיק. ע"ל (סוף דף ל"ב) ש' ג"כ כדברים אלו דיד חותמת היא מסטרא דיסוד לדיק ועיי"ש צציאורינו, והכה מצחא מאמר זה להמשך הדרוש כי הצדיקים שםם מסטרא דנ"ה שזכים לשיה דרגין דנצוחת ע"י מדה היסוד כחבר, שםם מתקנים המלכות להשפיע לה אור שפע ע"י היסוד לדיק, ועל ידם נאמר על המלכות וציד צדיקים אדמה, ש"י השפעת הצדיקים להמלכות דרך היסוד שהוא סוד יד חותמת ומתקנים אותה כראוי להם, תחלה הקצ"ה ליהן להם שאלתם, ויד כותבה זכון, ויד חותמת זכון, כחבר שם: יד כותבת מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ע"ל לעיל (שס) דיד כותבה זכון היא מסטרא דיד רמח ודא עמודא דאמלתיחא עיי"ש וצציאורינו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש כי גם לעורר כה ה"ה כותבה זכון מסטרא דעמודא דאמלתיחא, יש ציד הצדיקים הנוטרים מדה היסוד, והיינו כי גם צח"ת שהוא עמודא דאמלתיחא יש צו ענין יסוד לדיק, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ז משער הקצנות) דסופו של הח"ת הוא צחי יסוד לדיק, לפי שהוא סומך ליסוד ונקרא יסוד זה סופו של הח"ת עיי"ש: איהו תמונת כל. ר"ל דמכ"ע חמנה היסוד הוא תמונת אות ו' כחבר, כי היסוד נקרא כל כי הוא כלול כל הוי"ק דעמודא דאמלתיחא שהוא סוד אות ו' מכו"ה כחבר: ובג"ד וביד נביאים אדמה. פ' אדמה מלשון דמ"ת צסוד חמנה כל: ואמרין אדני שפתי תפתח. (צחקונים

ושבעה ככבי לכת. מסטרא דקדושה דאיהי בת שבע, ומסטרא דר"ו דאיהו ו' עלאה ו' תתאה. ועלייהו אתמר (ירמיה י') ומאתות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה.

ה"א אינון שית כוכבי לכת. ה' כוכבא שביעאה. ו"ו תרין עשר מזלות ^(ה). דכל מזל אתקרי אות. ואיהו ממנא על כל שעתא דתרין עשר שעתין.

כל נביא אית ליה מזליה ושעתיה. וכפום ההוא מזל וכפום פעולה דיליה, הכי אתגלייא ליה אות מן ו"ו. דתרין עשר מזלות ממנן על תרין עשר שעתין ועל תרין עשר ירחין.

ואלין מזלות, מתמן הו' ירתין תרין עשר שבטין נשמתין דלהון. ואית מסטרא אחרא תרין עשר דאתמר בהון ^(בראשית כה) שנים עשר נשיאים ^(ה) לאמתם. דאינון אתקריאו טליה שור תאומיים סרטין וגו'. דא כגונא דדא עבד קוביה.

שית מזלות אינון מעילא לתתא, מחדס ועד יסוד. ושית מתתא לעילא מיסוד ועד חסד. מסטרא דמלכות אתקריאו שבעה כוכבי לכת משכינתא עד חסד. וכפום פעולה דהיא ספירה

באר לחי ראי

וכאמור: ואיהו כלול י"ב מזלות וז' כוכבי לכת ובר. עיין (צלקית פי וילא) צביאור דברי התקונים צב, כי עיין הי"ב מזלות ח' כוכבי לכת יסודתם למעלה הוא כ', כי כז' כוכבי לכת מקור מהלכתם היא מ' ספירות דלור ישר מסטרא דציוה הנקראת בת שבע, אשר ממנה נוצעים ה' ספירות מחדס עד מלכות, וכללות ונרשמות ציסוד לדיק ח"י עולמים הנקרא אות צלצא שלו, חכו וכו' לאותות וגו' צרקיע השמים, פי ציסוד הנקרא רקיע שמים, וצב הרקיע שהוא ציסוד נקבע צו ג"כ י"ב מזלות שבהם סוד ששה קטות של ת"ת הנקרא ו"ו, וחינו ו' ספירות מחדס עד יסוד דלור ישר, וגם ו' ספירות מיסוד עד חסד דלור חחר עי"ש, ^(ועי' מה עוד צע"ח צפ"ז משער טמח"א, ובפנ"ו משער מ"ד ומ"ב, ופי"ג משער רחל ולאח, ובפ"ב משער ל"ור העולמות), חכ שאמר ואיכו כלול י"ב מזלות ח' כוכבי לכת, ר"ל שז' כוכבי לכת וחי"ב מזלות נקראים לאותות השמים על שבהם קצועים צרקיע שמים היינו ציסוד לדיק שנקרא אות צרית. דאיהו ו' עלאה ו' תתאה ר"ל שחי"ב מזלות הם סוד ו' ספירות דלור ישר מחדס עד יסוד דת"ת הוא סוד ו' עלאה, וגם ו' ספירות דלור חחר מיסוד עד חסד, דהיסוד הוא סוד ו' תתאה, וכמ"ש להלן (תיקון כ"א דף כ"ח ע"א) שבה ווי"ן של וא"ו דמילוי מ"ה מרמז להי"ב מזלות וכדמפרש להון: ועלייהו אתמר ובאותות השמים אד תחתו וגו' עי' ש"ס (שבת דף קנ"ז ע"א) מנין שאין מל לישראל שנאמר וכו' ומאותות השמים אל תחתו וגו', ועי"ש (צפרשיי צד"ה חין מל לישראל) שעי' התפלה משתבח מלן של ישראל לטובה, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שהתפללים תפלה שמ"ע נקראים מארי דלוחות שבה

אחדים צמדת היסוד לדיק, כי כז' כוכבי לכת וי"ב מזלות כלם נכללים שם ציסוד הנקרא אות צלצא שלו, ויכולת צידס לשנות המל לטובה ע"י תפלתם וכאמור: ה"א אינון שית כוכבי לכת. פי שז' כוכבי לכת שבהם מסטרא דמלכות שבהם מרומים בלות היא אחרונה של מילוי מ"ה סוד דת"ת שהוא מספר ו' שמרמז לששה ספירות מחדס עד מלכות ולא עד בכלל, ובה' צעלמז מרמז לספירה הז' שהיא מדת מלכות הכללת כל ה' ספירות, היינו כמ"ש רבינו (צליקוטי הש"ס דף כ' ע"ב) דכל עיקר מלו של אדם הוא מה שיש לו צמלכות שכינה הקדושה עי"ש ולקמן מפרש לה: דכל מזל אתקרי אות. כ"כ רבינו (צלקית פי תרומה) צפסוק וכהלחן חתן דיסוד נקרא מל עי"ש: ואיהו ממנא על כל שעתא דתרין עשר שעתין היינו כמ"ש (צלקית פי וילא שם) ח"ל ודע כי השעות הם י"ב, וכלם הם למטה צמלכות חחאכ הנקרא מל שבה עומדת לו וכו', וחי"ב מזלות צציסוד מושלים צאלו הי"ב שעות שיש ממש כנגדם צמלכות. הכי אתגלייא ליה אות מן ו"ו ע"ל (תיקון ס"ב דף ק' ע"א) שמפרש שם ח"ך עיין זכ מרומז בלות וא"ו של מילוי מ"ה, שבה ווי"ן מרמזים להמספר י"ב מזלות, ובה' צצמלמז מרמז לסוד מללז עלאה דסלקא צמחשבה עי"ש, ולזה אמר הכא צבהמשך הדרוש שזכ מרומז צבה ווי"ן של השם מ"ה, שבו הכ' מרמז לת"ת, וכו' כז' מרמז ליסוד, וכמ"ל שמשם נוצע הי"ב מזלות צצור ישר ואור חחר כ"ל. מסטרא אחרא תרין עשר וכו'. פי כי כמו שיש צקדושה י"ב מזלות כן יש כנגדו צקליפה, וכמ"ש גם לוח ז"ה לעומת ז"ה עשה חלקים, וכמ"ש (צדע"ת פי כי חלל דף רפ"ב ע"א) עי"ש: מסטרא דמלכות אתקריאו

ספירה הכי אתגלייא אות. אות מסטרא דחסד איהו רחמי. אות מסטרא דגבורה איהו דינא. ואחזי על קטולא דחייביא ושפיכו דדמא.

ואחזי בצדיקיא, דם דבעירן למיכל בחזרה וענג דמאכלין בחתן וכלה. ובשפיכו דדמא דקרובין, הה"ד (שמות כ) וחבת עלי את עלתך וגו', ועלייהו אתמר איזהו מקומן של זבחים שחיטתן בצפון.

ועוד אחזי בצדיקיא, דם ברית. דאתמר בה (יחזקאל יו) ואומר לך בדמך חיי ואומר לך בדמך חיי.

מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהו אות תלוי (מ"ה) ארוך. אם זכוון עובדין דעלמא מטה כלפי חסד. ואם לאו כלפי דינא. והכי אינון תלת אחרנין (ס) כגונא דא, ולחכימא ברמיזא (ס).

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא מסטרא דקשת, דאיהו אף הכי אות ברית. דאתמר ביה (שם א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יי ואראה ואפול על פני ואשמע קול מדבר. ואמאי הוא נפיל על אנפוי. בגין דאסור לאסתכלא בקשת.

אמר

באר לחי ראי

וויז כהיל נרמזים ג' אלמנעיות חגיגה, כמו כן גם ספירות תחתין נכ"י נרמזים בלות ו' ה' של כ"י וויז, שהוא מורה על מדת היסוד שהוא ארוך ותלוי בין ד' רגלון דנ"י: ולחכימא ברמיזא. עיין (בלקית פ' וילא שס) כי שורש ה' כוכבי לכת וי"ז חלות הוא נוצע מחכמה עלאה עי"ש, ולא חמר כיון שמקור מחשבתם הוא בחכמה א"י אין מחלוקת להאריך ולבאר עוד בדבר יותר בגלוי, כי די לחכימא ברמיזא: דאיהו אוף הכי אות ברית. וכמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"א) שציעא כמראה הקשת, הקשת דא לדיק יסוד עלמא עי"ש, ועיין (בזכר פ' פנחס דף רע"ז ע"א) דקשת היא סוד אות ברית, ועי"כ נאמר בקשת אות ברית, ועי"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"ב) דלדיק איכו קשת עי"ש, [ועיין במקומות שלינתי צביאורינו לעיל בהקדמה שס]: ואראה ואפול על פני. עי"ש (ברכות דף נ"ט ע"א) הוראח קשת צענן לריך שפול על פני משום שנאמר והוראח ואפול על פני עי"ש, ואמר כח להמשך דדרש ואפול על פני, לא משום מראה הקשת, רק משום שהקשת הוא צחוק בענן, שחס כ"י קליפות כסודנים את הקשת, ואסור לראות ולהסתכל בחס שלא יתקשר בחס בשים ענין, וכמ"ש רבינו (צטע"מ ר"פ קדושים) בסוד אל חפנו אל האלילים, כי בהסתכל בדבר רע באלילים ולאבי מסכה תתחלף גשמתו, כי יהפוך מעצמותו ויעשה צו רשע ויכיה כמוכו, ולכן נאמר אל חפנו אל האלילים וגו' היינו שלא יסתכל בחס עי"ש

ז' כוכבי לכת וכו'. עיין (בלקית פ' וילא שס) שמנאל דברי התקונים צ"כ, כי הוקשה לו לדיק אפשר לומר דכ"י כוכבי לכת גללים ציסוד, דכרי המלכות היא למטה ממנו, וגם לדיק חס ז' כלל אינס אלל ו' מחסד עד היסוד, ותי מסטרא דשכינתא, פי כי יש בחי מלכות עליונה וכו', ואינה מלכות שכינתא תחתא, ואותה בחי המלכות העליונה נקראת סיכרא ונקללת ציסוד ומשלמת חשבון ה' כוכבי לכת עי"ש. הכי אתגליא אות. שגרשם ציסוד שהוא אות צלל דיליכ: ואחזי בצדיקיא דם דבעירן וכו'. ר"ל כי נודע מדברי הש"ס (שצח דף קנ"ז ע"א) שמי שנולד צמח מאלים אומנתו הוא להיות עבדא ושופך דמים, והלדיקים אחזי לבס ענין זה מסטרא דקדושה, שהוא שוחט ושופך דם בהמות למיכל בטהרה מלוח: שחיטתן בצפון. מסטרא דגבורות קדושה שצפון: דם ברית. וכמ"ש ש"ס (שצח שס) דמי שנולד צמח מאלים אומנתו גם להיות מוכל: אות תלוי ארוך. כלומר כי מ"ש שח"צ חלות יוללות מכו' ווי"ן מורה על זורחן של הווי"ן, כי זורח אות ו' שהוא תלוי וארוך, מורה על מדת ח"ת סוד עמודא דאלמנעיתא שכלל צו חו"ג, שכל אחד תלוי צו לכות או לחוצה, כי ח"ת הוא צוק האלמנעי בין חסד לגבורה, עי"כ הוא נועט לחסד ולדין, והזכויות מכריעים את המל לכות, והעצירות מכריעים את המל לחוצ: תלת אחרנין בג"ד. פי כי כמו שאמרנו שצלות ו' הא' מהכ'

אמר רבי אלעזר. אבא, ואמאי אסור לאסתכלא בקשת.

אמר ליה רבי שמעון, ברי, בגין אינן קליפין דמתלבשין ביה ודאינן ביה. דאינן רוח סערה. ענן גדול. ואש מתלקחת. ונגה לו סביב. ודא איהו דחזא יחזקאל ע"ה. דאמר וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון, דא קו תהו. קליפה ירוקה דאגוזא קו ירוק. ענן גדול, קליפה תניינא חוורא דאגוזא, ודא בהו. ואש מתלקחת, קליפה תליתא דאגוזא, ודא חשך. ונגה לו סביב, דא קליפה ד' דאגוזא דאיהי אתאחדא במוחא. ומתוכה כעין החשמל, דא מוחא דאגוזא, ודא יאקדונק"י.

וברי. עד דאלין קליפין דאגוזא מתעברין ומתתברין בתקיעה ושברים ותרועה. דבהון שברים, שבר תשבר מצבותיהם דאינן קליפין דאגוזא. ובתרועה, תרועם בשבט ברזל. ובתקיעה, והוקע אותם ליי. דאלין גרמו דותקע כף ירך יעקב בגיד הנשה דאיהו צדיק. ואתפרש מינה שכינתא. ואיהי בגלותא. ואתדבק באתרהא קליפה (אחרא) דערלה דאפריד בין צדיק ושכינתא. (בראשית לב) על כן לא ידע לי ע"ה יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, עד דאתעברת האי קליפה מתמן.

וברי. כל זמנא דאלין קליפין לא מתעברין מקשת. לא יהא קשת בגונוי נהירין. וסימנא דא יהא בידך עד דתחזי קשתא בגונוי נהירין, לא תצפי לרגלי דמשיחא. ומיד דיהא נהיר בגונוי נהירין. מיד (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם ע"ה. ומיד אתגלייא ההוא דאתמר

באר לחי ראי

ז"ע עיי"ש בנ"ל בנ"ל: וברי עד דאלין קליפין וכו'. כלומר שקודם שיחשבו וישכחו חלו הקליפות. לא תלפי לרגלי דמשיחא וכמו שסיים בסמך: ומתחברין בתקיעה ושברים ותרועה. דרש קש"ת. גוערין חקיעה שברים תרועה. וכמ"ש בחקיעה וזכור וזרע"מ כמה פעמים, ובינוי כמש"ל (חקיעה י"ג דף כ"ח ע"ב) דכח ג' אצות הקדושים חגי', אתעביד חקיעה שברים תרועה, להעביר הקליפות ולהמתיק הדיונים הקשים בשורשם, והקליפות יתעטלו לגמרי בסוד בלע המות לנח, ואז יוכי הגאולה שלימה, עיי"ש וציואורינו שם. דותק"ע. כי כל זמן שלא נתקיים והוקיע אותם שנעשה ע"י החקיעה. גורמים שיכיר ותקיע צעור"ל. בגיד הנשה דאיהו צדיק. עי' לבלן (חקיעה כ"א דף י"ד ע"א) ודאי גיד איכו לדיק חיי עולמים, ועיין (צלקית פי' בראשית, וצ"ל צלקית) גי"ד עולה שור"ל דיסוד דזכורא נקרא גי"ד עיי"ש, ח"ש הכא שפ"י התגברות הקליפות שסובבים להיסוד הנקרא גי"ד, נתקע ממקומו ונעשה גיד הנשה מלך הקליפות שמתדבקים בו ומכסים אותו ומרחקים אותו ממקומו שצמלכות, ועי"ה המלכות נעדרה ואזלת צלולת צעור"ל, כי כד קליפות המכירים כשיש להם שליטה ח"י הם מפרידים בין היסוד דזכורא ובין המלכות נוקצא דח"י: עד דתחזי קשתא וכו'. פי' קודם שתראה: וראיתיה לזכור ברית עולם. מיד שכאשר יתעטלו הקליפות ויתגלגל ברית קודש, מיד וראיתיה

עיי"ש. בגין דאסור לאסתכלא בקשת. וכמ"ש צ"ש"ס (שם דף ע"ז ע"א): דמתלבשין ביה ודאינן ביה. עיין (צ"ע פ"ג משער ק"ג) בסוד מרכבה יחזקאל, דקליפה נוגה סובבת ומלכצת את העולמות בין צלורות פנימים ובין צלורות מקיפין שלהם עיי"ש, וזהו אמר דמתלבשין ביה ר"ל צדתי אורות חלוניות המקיפין של היסוד, ואינן זיה ר"ל שמתלבשין גם לצד פנימיות העולמות של היסוד לדיק: דא קו תהו וכו'. וכמ"ש רבינו (שם צ"ג) כי סוד ג' קליפות המכירים הם גי"ד סוד תוכו וזכור וחושך עיי"ש. קליפה ירוקא דאגוזא קו ירוק. וכמ"ש צ"ש"ס (תגיגה דף י"ב ע"ב) תכו וכו'. תכו קו ירוק שמקיף את כל העולם עיי"ש, ודרש כהא שהוא סוד הקליפה הסובבת את הפרי שהוא סוד המרכבה העליונה שצבואר ענינה (צ"ע שער ק"ג) צלורך שהוא סוד האגוז, וכמבואר (זכור פי' שמות דף ע"ז ע"ב) אגוז דא הוא רחיקא עלאה קדישא עיי"ש: ומתוכה כעין החשמל. עי' דצדרי רבינו (שם ופי' שם) דעיקר הקשת שהוא סוד הצדרי ששם צדרי עטרת הגיד הוא החשמל, וג' קליפות ענן, ורוח סערה, ואש, אחרים צ"ל עליות, מילכה, ופריעה, ואפיפו דדמא, והקליפה הצדריית סובבת על העטרה שהוא החשמל עיי"ש: ודא יאקדונק"י ביינו כמ"ש רבינו (צ"ג ע"ב) דכלי הפנימי דסוד ז"ל דאילות שממש יונקת החשמל הוא השם יאקדונק"י וכו', ומשם יונק קליפת נוג"ה

דאתמר ביה (שמות א) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך. לקיימא ביה (מכא נ) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. בההוא זמנא אתגלייא מיה שיהיה ה'וא (ס) שיהיה.

הא אלין נפקין. אחרנין דפקין לפתחא, ואמרין אדני שפתי תפתח, ואינון מארי דקומה. מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטן, הה"ד (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח. כעין הקרח הנורא, גוף דילה עמודא דאמצעיתא, בטן, עליה אתמר (שיר ו) בטנך ערמת חטים. (שם) שררך אגן הסהר אל יחסר המזג וגו'. שררך, דא ציון דאיהו טבור עלמא נקודה דמינה הושעת

באר לחי ראי

שכחא צינח כשנפתח הכי שערי צינח נקראת מיי מספר י' עיי"ש, וכן הוא בזכר ובנחבי הארץ ז"ל ככח מקומות, ולזה מפרש מבטן מיי, ר"ל מבטן ד"ל ששם הוא הארת נשיצ כחכר, ילח הקרח היינו המלכות שנקראת קרח, כמש"ל (תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב, ובזכר בראשית דף כ"ט ע"ב) עיי"ש: הקרח הנורא. קריה הוא המלכות כחכר, ונורא הוא ח"ת, וכמש"ל (תיקון י"ט ס) ועיי"ש צינחורינו שהצאתי מדברי רבינו (צפרע"ה פ"ב משער העמידה) בסוד בגדול הגבור והנורא עיי"ש, והיינו שהמלכות מקבלת השפעתה מאמא עלאה פ"י צעלה ז"ל הנקרא נור"א: גוף דילה עמודא דאמצעיתא. עיין (צליקוטי הש"ס ברכות דף ו' ע"ב) בסוד מ"ש שם צגמ' אשחו כגופו דמ"א, כי הנוקבא לית לה מגרמה כלום, וכל אורחותיה היא רק ממה שמקבלת מהאורות הצוקעים מגוף ז"ל והוא נותן אליה, נמלא אשחו כגופו שהרי זולת גופו אין לה כלום עיי"ש, זה הוא צינח הדברים שהמלכות שנקראת קרח נקראת ג"כ נור"א שהוא סוד ח"ת, כי כל צנין הגוף של המלכות הוא מאורות ז"ל הצוקעים דרך גופו ונותן אליה בסוד אשחו כגופו וכאמור בסנך ערמת חטים. היינו כמש"ל (מהרע"ה בשער הק"ש ס) צינחור דברים אלו כי חט"ה גימ' כ"ב דהיינו כ"ב אותיות התורה הרמחים בצענה וכמש"ל, ומפרש הכא להמשך הדרוש שישראל כלומדים התורה הם סוד מארי דקומה שמתקנים המלכות צנחי קומה שכיח צנחי גוף, והיינו כי עיקר יניקתה הוא מבטן ד"ל כחכר, וצנח הוא סוד כ"ב אותיות התורה, הרי שע"י לימוד התורה מתקנין המלכות לקבל שפע מבטן ז"ל, ונצנית עיי"ש צנחי גופא, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פ"ו משער פנתי"א) דכ"ב אותיות הם סוד הגוף עיי"ש: שררך דא ציון דאיהו טבור עלמא וכו'. עיין ש"ס (סנהדרין דף ל"ז ע"א) שררך דא סנהדרין, למא נקרא שמה שררך, שהיא יושבת בסיצורה של עולם, (פרש"י) צעצורה של עולם, שביחמ"ק היא צלמא של עולם, אגן שהיא מגיעה על כל העולם כולו, (ופרש"י) לפי שהסנהדרין היו יושבין בצענולא כלורת הסהר שהוא עגול עיי"ש, ופנימיות

וראותיה להזדווג עם המלכות ולהתקשר עמה בצרית עולם, היינו ציסוד לדיק ח"י עולמים. דאתמר ביה וזה לך האות כדברים אלו כי גם להבן (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) וכחז שם צינחור יוחר, דלית אות צרית עד דעברין מניה אלן קליפין דערלה, וכד אהעבר מניה ערלה ופריעה וכו' מיד אהגליח אות צענולא להאי דאתמר ציח חכ לך האות כי אנכי שלחתיך עיי"ש. לקיימא ביה כימי צאתך מארץ מצרים וגו'. צזה הוא חחר לדבריו הראשונים שאמר לא תפני לרגלי דמשיחא עד דתחזי קשתא צגווי וכו' וכו', ואמר הטעם משום דכתיב כימי ללחך מלמ"ל וגו', ור"ל ש"ל להיות בגאולה העתידה עד שיתוקן היסוד להעביר ממנו הג' קליפות של הערלה, כמו שהיה בגאולה מנרים שלא היה בגאולה עד שאמר לו הקב"ה חכ לך האות שנתגלה עשרת היסוד, משום שעברו הג' קליפות המכרים: בההוא זמנא אתגלייא מ"ה ש"היה ה'וא שיהיה ר"ת משיח, והיינו כמ"ש (צפרע"ה פ' משפטים דף ק"ב ע"א) ולעמוד צזמן בגאולה יתקיים צמשה מה שהיה הוא שיהיה ואשר להיות כזר היה עיי"ש, והיינו כי משה התחיל לתקן היסוד צזמן גאולה מנרים, ומה שיהיה צמשה צזמן בגאולה העתידה עיי' תיקון היסוד שיעברו ממנו הג' קליפות של הג' ערלות, זה כזר היה צזמן גאולה מנרים וכאמור מארי דקומה פ"י אלו שיועדים לבון ולעשות ייחודים צעצודתם לתקן את המלכות צכל צנחי קומת גופה: מסטרא דאמא עלאה אתקריאת שכינתא בטן וכו'. עיין (צפרע"ה פ"ה משער הק"ש, ובסידור מהר"ש ומהר"ק) דקומת המלכות מתחיל מן החזה ששם הבטן ד"ל, וכחצו שיש לבון כי מן חיצת את עד חיצת הארץ, יש כי חיצות נגד י' שערי צינח כי שם הבטן, זה הוא מבטן מיי ילח הקרח. זה הוא צענך ערמת חטים, חט"ה גימ' כ"ב, דהיינו כ"ב אותיות הרמחים צצמנה עכ"ל, זה הוא צינח הדברים שפרש הפעם דהשכינה אתקריאת בטן מלך הארת י' שערי צינח שצנח ז"ל שמאיר במלכות שצומחת שם. סבבן מי יצא הקרח. עי' בדברי רבינו (צלקית חרי עשר) דלמא עלאה

הושתת העולם לארבע סטרין, דאינן מזרח ומערב צפון ודרום. ולקבלייהו רישא למזרח. גופא למערב. דרועין לדרום. רגלין לצפון. אות ברית נקודה באמצעיתא כגונא דטבור. אגן הסהר, דא נקודה דסיהרא כגונא דא ב. והיא ראשית נקודה באת ב. בת קול איהי ודאי כללא

באר לחי ראי

סוד שכינה צמער עיי"ש, ח"ש הכא להמשך הדורש שהח"ה העוסקים בחורב שמחקים המלכות שהיא סוד הארץ התחתונה ע"י אורות הכ"צ אחרות כחכר, הם מארי דקומה, כי המלכות בחקוקה היא כגורת קומה אדם ככל אצוריו וכאמור: [וכנה מ"ש הכא דרועין למערב ורגלין לצפון, הכה לפי האמור שראשו למרח וגופו למערב ל"ש, דלפי"ז היה לר"ך להיות דרועה ימינה ורגל ימינה לדרום, חרוע ורגל שמאל לצפון, וכמ"ש רבינו שם, וכן ראיתי (צ"ס שעה ר"ח) שעמד ג"כ כזה ולא מלא מענה (ובס' צאר ילחק, חכרון מנחם) מפרשים הענין דרך דרוש, אבל הוא רחוק מהפשט לענין וד' ילחור עיניו]: אות ברית נקודה באמצעיתא כגונא דטבור. היינו כמ"ש רבינו (בשער הארץ המוחין שם) ד' נקודות הם העצור ופי היסוד, אמנם הכפרש צנייכם שנקודת העצור היא חמשיית כל העולם, ונקודת היסוד היא חמשה היסוד, ח"ש הכא אות ברית נקודה בחמשייתא כגונא דטבור, פי ולדיקים שהם נוערי אות ברית קודש, הם ג"כ מארי דקומה דוגמת הסוכה דרין שיצו בעצור הארץ לכוונה בגל, כי גם מהם הושתת העולם שבצחי ישוב שהם צחי מרכז כל היסוד ונקודה חמשיית של היסוד וכאמור. אגן הסהר דא נקודה דסיהרא ב"ד ב. היינו כמ"ש מהזכר הגדול שה"צ סוכה דרין היו יושבין כחצי גורן עגולה במקום עצור הארץ. כלומר זה שהיה כגורת לבנה שהיא סוד המלכות, והנקודה שבחוכה מורה שהמלכות לית לה מגרמה כלום רק מה שמאירים זה ישראל ע"י מלכות ומע"ט שלהם, כענין הנקודה שצחוק הלבנה שחורה שאורה היא רק צמה שהשמש מאיר לחוכה, ומצטעדו לא היתה מאירה כלל: והיא ראשית נקודה באת ב. פי ש"י מרמז כב של צלשית, כי צלשית (פרש"י) בחומש, בשביל ישראל שנקראו ראשית, ודרש הכא להמשך הדורש שזה מרמז אות כב שהיה צ"ח הכחבר וגם יש נקודה צחוק כב, היינו שהב' שצ"ח כגורת הלבנה שחמשה לסוד המלכות חין לב חיקון רק ע"י ישראל שנקראים ראשית, שהיא סוד הנקודה שצחוק כב מאירין לב ע"י מלכות ומע"ט שלהם: בת קול איהי ודאי. ע"ל (חיקון ל' דף ע"ד ע"ב) דשכינתא תתאה נקראת בת קול ועיין (בתיקונים מ"ח דף ע"ז ע"א) דשכינתא מסערה דנקודי אתקריאת צחוק דקצ"ה, וע"י ציבורינו לעיל (חיקון ה' שם) ש

ופנימיות הענין מצוהר [זכר הגדול דפוס קרומינה פי' צלשית עמוד נ"ב, ודפוס זולצאך שם עמוד מ"ו] ע"צ סוכה דרין קיימין כחצי גורן עגולה, למיעבד גופא לסיכורא, לחתקשטא מערונתא לגבי צעלה ואיחי קיימא כגונא דפגא דסיהרא וחדא נקודה בחמשייתא, דהיא נקודה נעלה נהורה מן שמשא שהוא צעלה דמערונתא עיי"ש, חה הוא המשך הדברים כאן. לאחר שאמר למעלה שהלדיקים הם מארי דקומה שמחקים המלכות ככ"צ אחרות החורה צמה שמקבלת אורחותיה מצעלה מצחי צנן צסוד צנך ערמת חטים כחכר, מפרש יתר הפסוק שם דקאי על הסוכה דרין, ודרש איך הסוכה דרין שהם הלדיקים שדור הם מארי דקומה של המלכות שמחקין אותה בכל שיפור קומתה, ולכן היו הסוכה דרין יושבין בעיבורה של עולם, כי נודע מדברי רבינו (בע"ה פרק ה' משער הארץ המוחין) דהעצור הוא סתום, כי הוא מרמז לבד האורות של אמא עלאה שמאירין להמלכות דרך ז"א, ולכן פי העצור סתום, כי הוא אורות אמא עלאה הנקרא עלמא דלחכסיה עיי"ש, ולא דרש כאן שהסוכה דרין העוסקים יום ולינה ככ"צ אחרות החורה היו יושבין בעיבורה של עולם, כי ככ"צ אחרות מקור מחצבתם היא מאורות האמא, וכמ"ש (חיקון ה' דף כ' ע"ב) אחון מסערה דאיהא עלאה, ועיי"ש ציבורינו שהצחתי כן מדברי רבינו (בע"ה פרק ה' משער ענ"ה) שהאחרות הם מ"ח דאמא עיי"ש, והם מאירים להמלכות ע"י ז"א צסוד עצור וכאמור. נקודה דמינה הושתת העולם. פי שהעצור שהוא סוד כ"צ אחרות החורה, הוא נקודה שחמשה נצראו כל היסודים, וכמו שכתב (בספר יצירה פרק ב') כ"צ אחרות חקון חלון לרפן שקלן והמין ור צהם את כל היסוד ואת כל העתיד ללור עיי"ש: לארבע סטרין וכו'. עיין (בע"ה פ"א משער לור עולמות) ציבור הענין כי הארץ התחתונה שהיא מלכות דעשיה נחלקת לי ספירות סוד לור אדם אחד, ולכן הארץ יש לה צחי פה ואונים עצור וערוה וכו', ויש צה צ' זרועות, הניע התחתון והיא ג"ע הארץ שהיא ל"ד דרום היסוד שהיא כנגד זרוע ימין, וגיהנם הארץ שהיא ל"ד צפון היסוד היא כנגד זרוע שמאל וכו', והנה צהייתם זרוע ימין לדרום חרוע שמאל לצפון, ודאי שפניה למרח ואחריה למערב וראשה לשמים וכו', ולכן נצרא אדמיר חכר פניו למרח, וצאחוריו נקבץ פניה למערב, חה

כללא דנקודין ואתון. ואיה פתוחה. כלפי צדיקא וחסדיא וחכימא מארי דאורייתא. ופתוחה לגבי נביאיא ולגבי נטרי ברית וכל אינון דתליין בספירן דאינון שמא קדישא דקובה. ואיה סתימא מסטרא אחרא כלפי א' רשיעיא, דבזמנא דאתיין לאסתכלא בה חזרת אנפין לאחורא מינייהו, כגוונא דא א'. ובגין דיעקב דאיהו דיוקניה חקוקה בסיהרא תמן. אתמר ביה (במדבר) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו. ועל אינון דזרעא דיעקב אתמר (דברים) וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב. אתמר הכא בדד, ואתמר התם באתר אחרא (שם לב) יי בדד א' ינחנו ואין עמו אל נכר. דא יהא ביומוי דמלכא משיחא, דלא יהא פסולת בישראל, אלא יי בדד ינחנו. ומאן פסולת. אינון גרים. ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין דאין מקבלים גרים לימות המשיח.

ובההרא

באר לחי ראי

ש' שזכ הוא סוד נח קול שהיא סוד נחמה, היינו שהמלכות היא נחיה נחמה דעמודא דאמלעיתא שנקרא קול עיי"ש, וזה הוא ציור הדברים כאן שאמר להמשך הדרוש שה' עם הנקודה שצחוכה מרמז שהמלכות יסן כי לית לה מגרמה כלום רק מה שמקבלת מזולתה ע"כ נקראת נח קול וכאמור. כללא דנקודין ואתון. ר"ל דלנכח היא כללית ונעודה נחמה, להורות שהמלכות היא כללית דנקודי ואתון, וכיני, שהאות הב היא כללית דכל הכ"צ אותיות שצחוכה, והנקודה שצחוכה היא כללית דכל הנקודין, וכמשי"ל (צחקמה דף י"ב ע"ב) עיי"ש וצבאוריו שם [ועי' צ"ח פ"ב משער נחמה] ואיה פתוחה וכו'. ר"ל שהאות ב' מרמז נחמה שהיא פתוחה לנח אחד. כיון שפיי מעשיכם העוזים של הכלדיקים והחסידים יתארי תורה ואתקנת והתקשטת שהכיה ראוייה לזוג לנעלה, וכיון דאפתחת לגבי נעלה נמשך עיי"ל אורות גם לאותן הכלדיקים והחסידים ומארי תורה ונטרי צחיה המתקנים אותה. וכל אינון דתליין בספירן וכו' עיין (צחקנים מ"ח דף ע"ב ע"ד) שכתב סדר העשר מדריגות של ראשי אלפי ישראל נדיקים חסידים וכו', שכל אחד אחד צספירה אחת מהעשר ספירות, [והצחתי הדברים לעיל צחקמה דף א' ע"ב צד"כ אחקרי ישראל מלכים עיי"ש], וכוונתו בדברים אלו אשר מה"ע נקראים מארי דקומה, שכל אחד אחד צספירה אחת מה"ם של המלכות שהיא סוד קומתה, וכל אחד יש לו אחיה בצד אחד מהצדדים. ואיהו סתימא וכו'. היינו כמ"ש (צחקנים מ"ח דף ע"ח ע"א) ובגוונא דמחא דאגח סתום, הכי שכינתא סתימא ואיכא אסורא נגלותא צין רשיעא, וצגיניכו אתמר נתנוי ד' צדי לא אוכל קום דצחוק סוגרת ומסוגרת ע"ל, והיינו דבזמן הנלות שגחגברו הקליפות ע"י עוצרי רגונו יתצרך, המלכות סותמת וסוגרת את מקורה שלא יושפע מינה שום שפע כדי שלא יוכלו החילונים לינק: חזרת אנפין לאחורא מצייהו. היינו

ע"ד שחז"ל צ"ס (ר"ה דף כ"ג ע"ב) מעולם לא ראתה חמץ פגמחה של לנכה, והיינו שהמיד מחזרת המלכות שהיא כלנכה אחורה כלפי רשיעיא, כי אינה רואה שהס"א יסתכלו בפניה ולקבל שפע מהשמש במקום שהיא מקבלת שפע [ועי' מה לכן חקון כ"א דף נ"ח ע"א]. דיוקניה חקוקה בסיהרא. היינו כמשי"ל שצחוק כלנכה יש נקודה צמרכו כאמלעי שהיא אור השמש שמאיר צה שהיא אורות ח"ת צעלה, וכיניו סוד יעקב: לא הביט און ביעקב וגו'. ר"ל שהקליפות שנקראים און ועמל כמשי"ל (חקון כ"א שם), אין להם אחיה להסתכל צהמלכות שהיא הסיכרה צמקום שח"ת יעקב מאיר צה צפניה, על כי היא מהפכת פניה מהם כנ"ל. ותרועת מלך בו. ר"ל דלכלדיקים נאמר ותרועת מלך צו, לשכון יח חלקים צצחרכם. בטח בדד. צלי שום עירוצ רע מהקליפות: אתמר הכא וכו' ואתמר התם גמר גז"ש צדד צדד, מהא דכתב שם צדד ינחנו, דכתב שם מפורש ואין עמו אל נכר, שפירושו שאין שם אחיה לשום קליפה הנקרא אל ז': אלא ה' בדד ינחנו. כמ"ש (צחוק פ' ויאל דף קס"ד ע"א) דלע"ל יכיה צלע המוח לנח והאלילים כליל יחלוק, וישאר הוא צלחודוי, כמה דכתוב ד' צדד ינחנו ואין עמו אל נכר, צגין דישתני חילא מסאצא מעלמא ולא ישחאר לעילא וחתא חלא קצ"ב צלחודוי וישראל לפולחניה עיי"ש. וסאן פסולת אינון גרים. וכמ"ש פ' צרחשית דף כ"ו ע"א) דעתה צגלות צבוכ"ר שליט עץ דעשה עויר, שמעורב הסעי"א הנקרא רע, צבוכ, דאינון ערצ רב, חלל לע"ל לא יכיה מעורב שום רע צהעוצ הכ"ד ד' צדד ינחנו ואין עמו אל נכר, וצג"ד אין מקבלת גרים לימות המשיח, ולא ישאר רק קוצ"ב וישראל, וישראל יכיו חז צצתי כל עץ נחמד למרחא עיי"ש, כי נשמת הגרים מקליפת נוגח הכלולה מעויר, וכמ"ש רביו (צצ"ח פ"ג משער ק"ב, ועיי"ש צפ"י משער קצ"ב), ועיין צדברי מברכ"ו (צפרע"ה פ"ג משער ר"ח): ואוקמוהו

ובהוא זמנא מתפשטא סיהרא מאלין קליפין חשוכין, ומתחדשא בלבושין שפירין. והאי איהו חדושא דסיהרא, הה"ד (בראשית לז) ותסר בגדי אלמנותה מעליה. ואתמר בה (תהלים קג) תתחדש כנשר בעוריו. ומיד דאיהי מתחדשא, מיד אתקיים קרא דנבואה בישראל (יחזקאל לז). ואת רוחי אתן בקרבכם וגו' ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם וגו' (יחזקאל א) ונבאו בניכם ובנותיכם.

הא אלין נפקין, הא מארי דקומה קא דפקין לפתחא, דאיהו קומה דגופא זא דמלכא, דאתמר ביה (תנ"א י) וגיותו כתרשיש. והאי איהו דאתקרי שמים, דביה אתפתחון חמש נהורין, הה"ד (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלקים. ואינון חמש נהורין דאינון ה' ספרי דאורייתא

באר לחי ראי

השפעה ממנה, ולא יתקיים ואת רוחי אתן בקרבכם ונצלו זניכס וצנתיכס הא מארי דקומה קא דפקין. עד עתה דיצר במארי דקומה דמלכות כמש"ל, ועתה פי' במארי דקומה דז"א וכדמפרש וז"ל. דאתמר ביה וגיותו כתרשיש. היינו כמ"ש (צד"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"א) דח"ת הוא גופא וכמ"ש וגיותו כתרשיש, וכ"כ (שם לעיל צ"י נשא דף קמ"ג ע"ב) דעל גופא קדישא דקצ"ה נאמר וגיותו כתרשיש עיי"ש: והאי איהו דאתקרי שמים וכו' הח"ד נפתחו השמים ואראה מראות אלקים וכו' טוגתו לתוך דביו, וללאורח כיון שכל קוטב התיקון הוא שמדבר בכמה כחות הדופקין לפתחא ואמרין אדניי שפתי תפתח, וכלל הדרשות נכון הדבר דכולן הם מסמלת דמלכות שהיא סוד אדניי, אכן הוא שמדבר במארי דקומה וגופא דמלכא שהוא ז"א, קשה ללאורח איך שייך לדרוש זה על פסוק אדניי שפתי תפתח שהוא השם הנוקבא. ולא מתקן והאי איכו דאתקרי שמים וכו', וכייונו עפ"ד הוהר (פי' משפטים דף קכ"ד ע"א וע"ב) בפסוק יראה כל זכורך את פני האדון ה' לבאות, הית אדון ואית אדון, ולפעמים עלאין נקראים בשמא דתתאין, ור"ל דאם כי עיקר השם אדניי היא שם המלכות, עכ"ל גם לז"א יתואר לפעמים שם אדניי, רק שהוא נכתב בשם הוי"ה ונקרא בשם אדניי, ודרש שם מקרא זה נפתחו השמים ואראה מראות אלקים, ודרש שם מראת חסד כתיב צלח ו' ומראת מלח ו' קרי, וכייונו כי מראות מלח ו' מרמז לשם הוי"ה במילוי אלפין, ומראת חסד ו' מרמז לשם אדניי במילוי ו' שניהם במלכות, ולפעמים נקראת המלכות בשם הוי"ה ולפעמים בשם אדניי, ומה שהמלכות נקראת בשם הוי"ה במילוי אלפין שיש בו עשר אותיות היא צבא מראות אלקים שהוא אורות אלקים, דכייונו צינה הנקראת אלקים שמאיר בתוך הז"א, וז"ל שהוא סוד יוד אותיות הוי"ה במילוי אלפין מאיר במלכות, על כן הגם שז"א מאיר זה רק במראת אחת וכלל בו ברב

ואוקמוה מארי מתני'. נש"ס (ע"ז דף ג' ע"ב, וזמ"ס יצמות דף כ"ד ע"ב): ובההוא זמנא וכו'. קאי אלמעלה למא שאמר רש"י לר"א צריך צסוד ורליתיה לכוור צרית עולם. והאי איהו חידושא דסיהרה הוא חוזר למ"ש למעלה לר"א צריך עד דתחזי קשתא צגוויי נהירין, ואמר שזה תהיה חדושא דסיהרה לע"ל, שהסור לבושי הקליפין החשוכין בגדי אלמנותה, ותלצש אסתר מלכות צפנים מאירות ולבושין שפירין דקדושה, ועיין (צ"ח פ"ג משער מיעוט הירח). ואתמר בה תתחדש כנשר בעוריו. וכשמקין (צפרש"י) כנשר הוא שמחדש כנפים ונולד, וכשמקין חוזר לעצמותו עיי"ש, והדברים מתייחדים עם דברי חז"ל נש"ס (סנהדרין דף ל"ב ע"ב) שהקצ"ה עשה ללדיקים כנפים כנשרים, ועיי"ש צסוד תורת חיים, דר"ל כמו שהנשר מתחדש בכל אלה שנים ומשיר כנפיו הישנים ונתחדש לו כנפים חדשים, כן יהיה ללדיקים גם לעת"ל עיי"ש, והכל דרש לה להשכינה שנקראת נשר, כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) שכינתא אתקריאת נשר עיי"ש, וכייונו לעת"ל יעשה הקצ"ה ללדיקים מלבושים חדשים ושפירין כמו השכינה, שמתחדש אז כמו נשר בעוריה שהסור בגדיה הישנים, ותלצש בגדים חדשים ושפירין: ואת רוחי אתן בקרבכם. המשך הכתוב הוא ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם וגו' ואת רוחי אתן בקרבכם, ומפרש לה צהמשך הדרוש כי המלכות שנקראת לב לעתיד לבא מתחדש, וממנה רוח חדשה אתן בקרבכם, כי כל הנבואה שנוצת להנביאים היא עיי' המלכות, וכמש"ל (תיקון ג' דף י"ח ע"ב, ותיקון ד' דף י"ט ע"א, ותיקון ו' דף כ"א ע"ב) עיי"ש וצ"אורינו שם, וצ"ע"ר כאשר מתגברים החילונים והמלכות הופכת פניה וממעטת את עצמה כדי שלא חזו הקליפות ממנה, ממילא נסחם כל חזון ונפסק הנבואה, אבל לעתיד לבא כאשר האלילים כרות יברתון, ויעצור הגלולים מן הארץ, ותתחדש הלצנה שהיא המלכות, ותפתח מקור

דאורייתא, בגין דאיהו, וביה אתפתחן חמש נהורין דאת ה', דסלקין לחמשין תרעין דחירו. ובזמנא דאלין דפקין לפתחא ואמרין אדני שפתי תפתח, אתפתח לון תרעא דהיכלא בכמה נהורין מרקמן נהרין מכל גוהין דעלמא. ובזמנא דאלין עאלין להיכלא. שכינתא אוליפת זכו עלייהו, ואמרת רבון עלמא הא אלין מארי דקומה דקא סגדין בצלותא לגבך ארבע זמנין. בתלת קדמאין תרי. ובתלת בתראין תרי. לקבל ארבע אתון דילך, וזקפין ארבע זקיפות בהון לארבע אתון דיילי דאינון אדניי. לסלקא ארבע דאינון [דף ל"ז ע"א] אדניי בארבע דאינון יקר' צגא, וצריך למכרע בבולהו בחיי חולין דאינון לקבל תמני סרי ברכאן דכלילן בחיי עלמין. ודא איהו דתקינא מארי מתניתין עד דיתפקקו כל חוליות שבשדרה. ושדרה איהו לולב אם גפרצו עליו פסול.

כגוונא

סאר לחי ראי

האריח'ל פעמים חין מספר, אכל צמארי דקומה דח"א חין שייך לומר עליהם שם דופקים לתרעא, ולא מתוך כי גם זהם שייך כלא תרעא כי המארי דקומה הם דופקים ככה כי אורות שמארי זהם ז"ל להמלכות שהם סוד כי תרעין דחירות. בתלת קדמאין תרי. כי כריעות שצרכה אבות חחלה וסוף: ובתלת בתראין תרי. כי כריעות שצרכה מזדים חחלה וסוף לסלקא ארבע דאינון אדניי בארבע דאינון יקר' חיינו כי דדי כריעות מורידין ד' אוחיות הוי"ה ל' אוחיות אדניי כדי להעלות המלכות, ודי זקיפות אלו מענין ד' אוחיות אדניי למעלה ד' אוחיות הוי"ה. וכמש"ל (דף ל"ג ע"א) מארי דקומה דפקין לפתחא דאינון כרעין וסגדין למלכא צללותין, צסוד כל הכורע כורע צצרון וכל הזוקף זוקף צשם, שזוקף עיי הכריעות והזקיפות ד' אוחיות אדניי ד' אוחיות הוי"ה, ועייז מחבר לון תחויכו כחדא כגוונא דא יאקדונקיי עייז וצציאורינו שם. וצריך למכרע בכלהו בחיי חולין וכו' דכלילן בחיי עלמין. חיינו כי הכריעות הם צכה יסוד דליק חיי עולמים וכמש"ל (שם) צסוד כל הכורע צצרון שהוא היסוד דליק חיי עלמין עייז וצציאורינו שם, עייז לריכין למכרע צחיי חוליות כדי להוריד הארכ ושפע דק היסוד דליק חיי עולמים מד' אוחיות הוי"ה דדכורא ל' אוחיות אדניי דנוקצא: ודא איהו דתקינא מארי מתגי צש"ס (צרכות דף כ"ה ע"צ): דאינון לקבל חיי נענועים דלולב. כמ"ש (צפרעיה פ"ג משער הלולב) צסוד משאחז"ל לולב דומה לשדרה, כי חוליות של הלולב דומה לשדרה, ועיי החיי נענועים מורידין השפע מדעת עליון דרך חוט השדרה להיסוד ונמשך להמלכות עייז: אם גפרצו עליו פסול הוא מימרה צש"ס (סוכה דף ל"ז ע"א) ופירש"י והרא"ש שם שזקרו העלים מהשדרה עייז, ולפי האמור חיינו כי העלים הם הענפים היוצאים מהחיי חוליות שצשדרה שזשין צבה החיי נענועים לכל הוי"ה, ואם גפרצו כדי

הרבה, עייז כחיצ מרחק חסר ו' רק מרחק אחת ונקרא מרחק מלא ו' לשון רבים, שמרמז לעשר מרחקים של הצינה שבהם מאיר ז"ל צהמלכות, וכמ"ש (הרא"ג צאור החמה) צציאור דברי הזכר שם עייז צאורך, ועל קועצ זה סוצבים הדברים כלא דמארי דקומה של ז"ל אומרים ג"כ אדניי שפתי תפתח, על שם שהוא נקרא צו צזמן שהוא מאיר להמלכות צאורות הצינה ונקרא לז מרחק מלא ו' לשון רבים כנ"ל, ולא אמר להמשך הדורש והאי איהו דלתקרי השמים וכו', וחיינו כמש"ל (בהקדמה דף ד' ע"צ) נפתחו השמים כי דהשמים מיותר שמרמז כי שמים, חיינו שצבואת יחזקאל שרמז היה עיי העשר אוחיות של הוי"ה צמילוי אלפין שנקרא שמים הכלולים צדי הראשונה של הוי"ה שהיא הצינה שמרמז צה"פ אור של מעשה צראשית, ועייז ואחרא מרחק אלפים עייז, ולא הוסיף הכא לדורש גם כי של מרחק חיינו שהם של השמים שהיא סוד כי אורות של הצינה הם מאירים צאות ו' של מרחק שהוא ז"ל שנקרא שמים, ועייז מאיר ז"ל צהמלכות: דאינון ח' ספרי דאורייתא. חיינו שהלדיקים המקיימים כי ספרי דאורייתא, הם מארי דקומה בגורמים שז"ל יאיר למלכות הדי אורות דצינה של הה"פ אור כזכר. בגין דאיהו ו'. כלומר עייז נקרא מרחק צי כנ"ל: וביה אתפתחן חמש נהורין ר"ל דמארי דקומה של ז"ל על ידם נפתח הה"פ אור שנקבל צי אוחיות של שם מ"ה כנ"ל, כי י"פ כי הוא נ', וצבן אומרים אדניי שפתי תפתח, כי המחנקים קומחו של ז"ל שהוא סוד עשר אוחיות של שם מ"ה כנ"ל הם פותחין הה"פ אור של הצינה שבהם מאיר ז"ל להמלכות שהיא סוד שם אדניי כזכר: דסלקין ל' תרעין דחירו. כוונתו לצאר צזה מה שצריכין עוד להצין צזה, דצשלמא צדושים הקודמים שזמנו צאות המחנקים אח המלכות, יחכן מה שזאמרים שהם דופקים לפתחא, שכן המלכות נקראת תרע"א שהיא שם אדניי צמילואו כזכר צזה וצחיקאנים וצכתצי

כגוונא דא צריך דלא יפסיק בתמני סרי ברכאן דצלותא דאינון לקבל חי' נענועין דלולב, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. בגין דחי' עלמין איהו דאחיד בין יקריק אדני'. כגוונא דא יאקדונק' דסליק לחושבן אמין. ובגין דא אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, כשהוא כורע בברוך. ומה דאתמר (ה) אבל עקרב פוסק. בגין דהא אוקמוהו וחי בהם (ה) ולא שימות בהם.

ועוד כל הכורע כורע בברוך. הא אוקמוהו דצריך לכלול ביה עשר ספירן דאינון ירד ק"א וא"י ק"א. דאינון כ' מן ברוך כתר. ר' ראשית חכמה. ב' תרין ההי"ן שכינתא עלאה ותתאה. ו' שית ספירן. הא עשר. ובגיניה אתמר (בראשית יח) וברוך אל עליון וגו' ויתן לו מעשר מכל

באר לחי ראוי

כורע לגבי דלני צדיק, והיינו שעי' הכריעה הוא מוריק להמלכות שפע ע"י היסוד לדיק חי' עולמים: הא אוקמוהו דצריך לכלול ביה עשר ספירן וכו'. ע"ל (תיקון פ' דף ק"א ע"ב) צסוד כל הכורע כורע בצרון, וכל הזוקק זוקק צסס, שעי' הכריעה מורידן השפעה מכתר עליון דכל מצועין ומקורין דצרכאן צידיק, דליכו עלת בעלות, ועי"ז זוקפין צסס דמתקנים הי"א בקומה שלימה ציוד ק"א וא"י ק"א דליכו מלגאו דיו"ד ספירן עי"ש, חכ הוא המשך הדברים כאן שאמר דעי' הכריעה מורידן השפעה מכתר עליון ל"א, להקומו בקומה שלימה בכל הי"א ספירות שהיא סוד יו"ד אותיות הוי"ה צמילי אלפין שהוא ז"א, וממנו ממשיכין השפעה להמלכות לתת לה כל מה שהשפיעו צו מכתר עליון: דאינון כ' מן ברוך וכו'. גם זה מצוהר להבין (שס) צסוד כל הכורע כורע בצרין, שהאותיות של תיבת צרין מרחמים על תיקון כל הי"ס שנעשה ע"י הכריעה והזקיפה, ב' אחי תרין שכינתא עלאה ותתאה צינה ומלכות, ו' ראשית חכמה, ו' אחי שית ספירן, ב' אחי על כתר עליון, ועי"ש צכ"מ דר"ל דעי' הכריעה שבורע בצרון הוא ממשיך השפעה והצרכה מהכתר לכל הי"ס ד"א, חזוקק צסס מ"ה נשמה בכל הי"ס ממקור הא"ס צינה המחיה אותו חזוקק אחס על כל האצילים ומעלה אותו ממטה למעלה עי"ש. ובגיניה אתמר וברוך אל עליון וגו' ויתן לו מעשר מכל. ג"ז איתא (שס להבין) דסוד כל הכורע כורע בצרון הוא הענין מ"ש וצריך אל עליון וגו' עי"ש, והדבר מובן עפ"י ד(הוכר פ' לך דף פ"ז ע"א) דכ"א קרא הוא חס דצרכאן הנצועין מעילת לתתא, ועי"ש (צעמוד צ') ש"י מה ויתן לו מעשר מכל מאינון צרכאן דנפקי מכל דליכו אחר דכל צרכאן דתתא לעלמא מתמן נפקי עי"ש, ולפי האמור כאן מובן כי אל עליון נקרא הכתר, כמ"ס רציו (צפרע"ה פ"ב מעשר העמודה) עי"ש, ולזה אמר וצינה אתמר וצריך אל עליון וגו' ויתן

בעל כחו של חוט השדרה שעי' ממשיכין להמלכות טיפות החסדים מכל הוי"ק, וכמ"ס (צפרע"ה שס צסוף דברי מהר"י מעריץ) עי"ש. כסה דאוקמוהו מארי מתני' וכו' עד לא יפסיק. (צתיקונים של הגר"א) הוא מוסגר צין צ' חלאי לנה, והוא מובן כי הוא נכפל, ומקומו העיקר הוא אחר תיבת דסליק לחושבן כאשר יראה המעיין: בגין דחי' עלמין איהו דאחיד וכו'. היינו כמ"ס (צזכר צראשית דף ל"א ע"א וצשאר דוכתי) צסוד כי כל צשמים וצחאן. ותרגומו די אחיד צשמיא וצרעא, כלומר שהיסוד מיוחד תחת ומלכות עי"ש. דסליק לחושבן אמין. עיין (צמאורי אור ערך אמין) שכתב ח"ל אמין נקרא היסוד המיוחד לתת ואמנה ציחד, ולכן אמין גימ' הוי"ה אדני' עכ"ל, חכ הוא ציחור הדברים כאן דעי' ללוחא ד"ה הוא מתקן מדת יסוד לדיק חי' עולמים, ומי שמפסיק צאלמא הי"ס צרכאן דללוחא ומקלקל מדת יסוד לדיק חי' עולמים, הוא עושה קלקול צהשילוצ הוי"ה אדני' שהוא צגי אמין שנעשה ע"י היסוד. ובגין דא אפי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. כדאיתא צס"ס (צרכות דף ל' ע"ב), והעצם כדי שלא יתן מקום להקליפה שהיא הנחש להפריד צין היחוד הוי"ה אדני' וצאתמר. כשהוא כורע בברוך וכו' עד ולא שימות בהם. (צתיקונים של הגר"א) הוא מוסגר, והוא מסתבר, שאינו מהתיקונים, שאין לו המשך עם הדורש צזה, וצפרע מ"ש כשהוא כורע בצרון, דהא לאו דוקא צשעת הכריעה אסור להפסיק דהא כל הי"ה צרכות שוים צזה: ועוד כל הבורע כורע בברוך מציא עוד סניף דמארי דקומה מתקנים מדת יסוד לדיק להריק צרכאן מעולמות שלמעלה להמלכות, על דרך אמרם כל הכורע כורע בצרון, כי הכריעה היא ענין הורדת השפעה מייסוד לדיק חי' עולמים להמלכות, וכמ"ס (דף ל"ג ע"א) הא מארי דקומה דפקין לפתחא דליון כרעין וסגדין למלכא צללותין כמה דאמרו כל הכורע כורע בצרון וכו'

מכל. יוסף בגין דזכה לצדיק חיי עלמין. דביה צריך למסגד בכל ספירן לגבי שכינתא. זכה להאי חלמא ההיד (שם ד) והנה השמש והירח וגו'. ונביא דסליק להאי דרגא. שמשא וסיהרא וכוכביא ומזלי, כולהו יהבין ביה נביעו בנשמתי. ורוח דנבואה לאתנבאה מכולהו. והאי איהו משתחויים לי. דמכולהו נחית ליה נבואה ומכולהו אתכלילת נשמתי. והאי איהו אגרא דאלין מארי דקמה.

הא אלין נפקין. הא אחרנין דפקין לפתחא, ואיגון מארי דרועין, ואמרין אדני שפתי תפתח. מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין רבון עלמא הא מארי דדרועין קא דפקין לפתחא. קלא נפיק ויימא הא איגון מארי דדרועין בקשורא דתפלין ובעטיפו דמצוה, דאתמר בהון וישימו על שכם שניהם. כגוונא דשם ויפת דאתמר בהון (שם ט) ויקח שם ויפת את השמלה וגו', וערות אביהם

באר לחי ראוי

ולא לין בלשון זכר, ומחז הטעם נמי לרין להטעם בטולית כעטיפת ישמעאלים להחזיר כל הדי לניית ללד שמאל כי שם היא עיקר מניית המלכות עיי"ש, וכן חשב המקיימים מלוא לזקק לעני מתקנים קומת המלכות בכל פרטופה בסוד וזיה מעשה הלזקק שלום, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה בפ"ו משער הזמירות) בסוד וחתה מושל בכל עיי"ש, ושלשתן נקראים מארי דדרועין, כי שלשתן הם בידים וזרוע, חפילין הם ביד כי חפילין של יד הלא הוא ביד, וגם של ראש הוא בסוד זרוע כמ"ש (דף ל"ב ע"א) וזרוע עוזו אלו חש"ר עיי"ש, וטולית מצוה ג"כ (בפרע"ה בפ"ו משער הק"ש) ח"ל חשים ב' לדדי הטולית על כחפך בסוד ויקחו שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם עכ"ל, ובדמפרש ואזיל, וכן לזקק הוא זרוע כדמפרש להלן וכמ"ש (דף ל"ג סוף ע"א) ליהבין דזרועא לך צימניה דליכו לזקק עיי"ש וצימאוריו שם: דאתמר בהון וישימו על שכם שניהם הוא מפרש בזה דבמארי דדרועין ככלל ג"כ אותן הכהנים צעופי דמורה משום דכתיב בהם וישימו על שכם שניהם, ור"ל כי הנה איהו (צמד"ר נח פ' ל"ו) ומוצא צפירש"י, שם בן נח החמיל במלכות לכסות ערות אביו בהשמלה לפיכך זכו בניו לטולית של לניית עיי"ש, (ובמחנה כהונה) שם, ולא חמר דלכתי כתיב ביה וישימו על שכם שניהם, כי שכם היינו הכהן [כמו שחרגס אונקלוס שם] אשר שם הוא מקום הליניית וכחכר: כגוונא דשם ויפת דאתמר בהון ויקח שם ויפת וגו'. עיין (צמד"ר פ' נח דף ס"ז ע"א) שבעמים דצברי הזכר שם, כי נח המשיך נשמה לג' בניו מחגית, שם היה נשמה מחסד, ויפת נשמהו מחית, ונשמה חס היה מסערא דגבורה. ולכן שלטה בו הקליפה ונעשה רשע עיי"ש, ולא מפרש להמשך הדרש, ששם ויפת ימן שכיח שורש נשמתם נחמד וחפלה, ע"כ לקחו את הטולית וישימו על שכם שניהם דייקא, וזכה כהנצח על

לו מעשר, והיינו שעי' היסוד הנקרא כל נמשך ברכה והשפע מכ"ע לכל ה"ם וכאמור. יוסף בגין דזכה לצדיק חיי עולמים. שהוא צחי יסוד ונור שנמשך בו אורות העליונים מאור א"ס ב"ה לעולמות התחתונים. דביה צריך למסגד בכל ספירן לגבי שכינתא. שביסוד הוא סוד הכריעה שמורידין השפע מכ"ע לכל ה"ם דז"א וממנו להמלכות בסוד כל הכורע וכו' וצריך אל עליון כנ"ל: זכה להאי חלמא והנה השמש והירח וגו'. ר"ל כי שמש וירח הוא סוד ח"ת ומלכות וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ד משער הזמירות) ומפרש להמשך הדרש שיוסף זכה לחלוט זה ששמש וזכר משתחויים לו משום שהוא היה זן ומפרנס אותם בצחי לדיק חיי עולמים דביה הוא ענין הכריעה להוריד השפע לחי' שמשא וסיהרא. היינו ח"ת ומלכות כחכר: וכוכביא ומזלי. היינו השיעור קומה של ה"ם כמ"ש (בדף ל"ז ריש ע"א) בסוד י"צ מלות חי כוכבי לכת: והאי איהו משתחויים לי. פי זה הוא סוד הכשתחווה ענין המשכת וירידת השפע מאורות עליונים למטה כנ"ל: והאי איהו אגרא דאלין מארי דקומה שנמשך להם אור מכל ה"ם של כל קומת ז"א וכאמור: מארי דדרועין ואמרין אדני שפתי תפתח. קא חשב הכן שלשתן חפילין וליניית ולזקק, שעל ידם מתקנים מדה המלכות שכינתא תחלה, וע"כ חומרים אדריי שפתי תפתח, שהמלכות לריכה להמלין בעדס בזה, והיינו כי הכהנים בחפילין מתקנים המלכות כמ"ש (בבקדמה דף ג' ע"א) אדריי ד' צחי דחפלי, ועיין (צם) פטרת לני פי פנחס דף רכ"ח ע"א), וכן הכהנים במלוא לניית מתקנים המלכות, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה בפ"ז ובפ"ה משער הליניית) דעטיפת פליה הגדול הוא עד החזה שמשם באחוריו ויאלים אורות המלכות נוקבא דז"א ואורות הליניית ויאלים מר כנפות הטולית הם חללים ומקופים כהנצח, ולכן נקראו לניית בלשון נוקבא

אביהם לא ראו. ערוה איהי מסטרא דחם ודא איהו יצר הרע דמחמם גופיה לדבר ערוה (ג"א עבידה) וגלי עריין בעלמא דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני דאתמר ביה (שם א) ארור אתה מכל הבהמה. ובגין דהאי מסטרו, אמר (שם ב) ארור כנען וגר.

ועוד אלין אינון מארי מתנו, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיהי עניא, דאינון (דברים סו) פתוח תפתח, (שם) נתן נתן. (שם) העניק תעניק וגר (ג"א) עשרה אינון. והא אוקמוהו חברייא מארי מתניתין (ג"א) ואלין אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן (ג"א). דאתמר בהון (תהלים טו) נדיבי עמים וגר. ידין פתיחון בותרנותא לגבי עניין דאינון צדיק וצדק, דגמלין עמהון בגלותא גמילות חסדים. באורייתא, דאתיהיבת מימינא ומשמאלא (ג"א). הה"ד (שם טב) יומם יצוה י"י חסדו

באר לחי ראי

הכפולים על סוד מארי דדרועין שמעמידין המלכות צידים כעין הלדקס כדמפרש ואזיל: ואלין אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן וכו'. עיין (צוהר פ' ויקרא דף י"ט ע"ב) דבורה וחסה תיקנו המלכות בצחי מקיס מעפר דל מאשפות ירום חציון לבושיצי עם נדיזים באתר לחצבן שריין, מאן נדיזים, חלן לחצבן, כדחצי נדיזי עמים נאספן, ועיי"ש (צמק"מ) שזכו התיקון של המלכות להגציה אותה למעלה עד כ"י חצות חצ"ד אשר שם חין מקום להקליפות לניק ממנה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדורש להפסקים פתוח תפתח את ידך קאי על מארי דמחני שלומדים בצחי לדקס וג"ח שעי"ז מתקנין את המלכות, ונקראים מארי דדרועין, כי הם מעלין אותה צידים דימין ושמאל שכיח סוד תורה שכתב ושצעי"פ כדמפרש ואזיל. לגבי עניין דאינון צדיק וצדק. ע"ל (תיקון כ"א דף י"ח ע"א) דבגלות קב"ה הוא עני ושכינתא עניא, וצאן אתר חיכו עני ואיכו עניא, צלדיק דאיכו צדית ובגין דחאצו ציח ישראל לחתא, חיכו נכר יחרצ ויבש, ושכינתא חיכו ציח חרצב ויבש, צגין דאינון גרמי דיתכנשן מיינה מיין עלאין, ושכינתא אשתחארת יבשע עיי"ש. דאתיהיבת מימינא ומשמאלא. ר"ל ע"כ הם נקראים מארי דדרועין, משום שמקנים הכי יסודות של דבר וטקצא ע"י התורה שכתב ושצעי"פ שיתנו צ"י ימים מימין ומשמאל. הה"ד יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. ע"י בדברי רבינו (צליקוים הש"ס צרכות) צמימאל דרצ חנא צר ציחא כוור כיח חלוי וכו', דלדיקים עיי' חזונו שששים צמאות לילה עושין מיתוק גשער הגבורות, ועיי' מתקנים השחקים השחקים מן לדיקים, שחם צי יסודות צער שנקרא לדיק, ויסוד דנוקצא שנקרא לדיק, וחלשי"כ כד אתא יומא עושין זוג החסדים ולא נמשך עליהם חוץ של חסד, היינו שבפחות חסדים הנמשכים דרך חוץ שצוידו אותו האור נמשך גם עליהם עיי"ש, חכ הוא ציחור הכזרים מאן שכלדיקים מארי דדרועין זכין ליומם יא"ה ה' חסדו, שחצבי"א מושך

על קליפת חס שכות מסטרא דגבורה וכדמפרש ואזיל ערוה איהו מסטרא דחם פי' כי חס פגם צערות חציו כי שלטו הקליפות נשמתו שחם עריין ציחן מסטרא דחם מלך הילכ"ר שמחמם הגוף לעצירה. וגלי עריין בעלמא. עיין (צפרע"ח פ"ג משער ק"ש שעל המטה) צסוד גילוי עריין החזר בספרא דלניעותא, וכן מ"ש צוהר וי למאן דגלי ערייתא, כי צומן התיקון השלם, היסוד וצית רחמיה של הצניח ושל המלכות סוד נקודות חין מכוסין, ואז חרין עריין של חמא וצרתא סתימין ואין הדינין נמשכין, חכל כשישראל חוטאין גורמין לגלות ערייתא עיי"ש דאיהו מסטרא דנחש. פי' הילכ"ר של עין ערייתא הוא מסטרא דנחש, וכמ"ש להלן (תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ב) לא חנאף, לקבל נחש אשת זנונים עיי"ש: ובגין דהאי איהו מסטרו ר"ל כי מסטרא דערוה הוא חרור, וכמ"ש (תיקון ל"ד דף ע"ז ע"ב) צסוד חרור שוכב עם אחותו, לקצליח חרור דאיכו ערוה עיי"ש: ועוד אלין אינון מארי מתני' ר"ל דככלל נותני לדקס נכלל גם מארי תורה שחם ג"כ מארי דדרועין, כי הם מארי מחני נשון מתקן מלשון מחנה יד ומחנה שחם צרוע וצידים ע"כ הם מארי דדרועין, כי עיי' לימוד תורתם ומלותם הם מתקנים ג"כ המלכות צידים כעין מלות לדקס שנותן להמקצל צתורת מחנה מיד ליד שלא עיי"מ לקבל פרס וכדמפרש ואזיל: דעבדין ג"ח עם שכינתא היינו שלומדים כל תורתם ועושים כל מעשיהם בצחי לדקס וחסד של חמא לאקמא שכינתא מעפרא וליחדה צבעלה שלא עיי"מ לקבל פרס. עשרה אינון. פי' עשרה לשונות כפולות חמא צלדיק פתוח תפתח והעצב העציענו נחון תחן ועוד פ"א שם פתוח תפתח והענין הענין, וחס נגד י"ס של המלכות שמחלקין אותה פי' מלות ומע"ט צוקמה שלומה ציי"ס: והא אוקמוהו חברייא מארי מתני'. ר"ל כי צש"ס (צ"ת דף ל"א ע"ב) דרשינן שם צענין הלדקס שכלל הלשון נחון תחן פתוח תפתח הענין הענין שצא לדרכה, וצכן נכון לפי המשך הדורש כאן לדורש העשרה חיצות הנזכרים

חסדו, ובלילה שירה עמי. אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ צ"ח, דמתרוייהו אתייהבו, הה"ד (דברים לג) מימינו אש דת למו.

ועוד, רבון עלמא, קבל דורונא (ט) דלהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עלייהו. דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. אלין אינון דהוו עבדין צדקה עמה, דאיהי צ', תשעין אמנים. ד', ארבע קדושות. ק', מאה ברכאן. ה', חמשה חומשי תורה.

מיד (יחזקאל א) וידי אדם, דאינון חסד גבורה, הוו נפקין מאדם דאיהו עמודא דאמצעיתא, לקבלא דורונא דלהון ויהבין ליה למלכא. דאלין דלא עבדין גמילות חסדים עם שכינתיה (ק) בגלותא, ואינון קמצנין לגבה, דורונא דלהון לכלבא אתמסר.

ודורונא דשכינתא צריך למעבד בגינה מההוא חביבא דאית ליה [דף ל"ז ע"ב] כמה דאוקמוהו מארי מתניתין (דברים ו) ואהבת את יי וגו' בההוא דאיהו חביב עלך (חסד כאו).

בההוא

באר לחי דאי

נושך עליהם צבורך חוט של חסד דרך החושן שציוסוד וכאמור, עיי' בהכנס שעושין צלילה שירה עמו שעומדים בחלום לילך לאקמא שכינתא צ' דרועין של תורה שכתב ושצ"פ ועושין עיי' תורתא מיתוק לשבר הדינין חקיון, ועיי' מתקנים הכתיים השיחקים מן ללדיקים, דאינון לדיק ולדק, ועיי' זכרים צפיקר ליומם יורה ה' חסדו וכנזכר: הה"ד מימינו אש דת למו ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) דהתורה היא סוד עמודא דאמלטייתא דכלול ימין ושמאל שנאמר מימינו אש דת למו, ועיי' צינאוריו דמשמעת הכתוב היא דהתורה היא עמודא דאמלטייתא דכלול ימין ושמאל שהוא סוד הא"ס, והיינו דהתורה היא מתחלתו מימינו, ואח"כ כאשר ניתנה לישראל ניתנה בשמאל בסוד תורה מפי הגבורה ניתנה ונעשית צדקה אש דת למו עיי' וצינאוריו לעיל (תיקון ה' דף ב' ע"ב צד"ה הוי"ה שצ"ה חול"ס) צינאור הדברים ביותר: ועוד רבון עלמא קבל דורונא דלהון וכו' ר"ל עוד טעם יש ללכדי הלדיקים המתקנים עיי' משעיהם את המלכות כנ"ל, נקראים מארי מחק מלשון מתנה יד ומתנה, ועיי' נחקבל חפלתם לפני הקב"ה שמקבל מתנה ידם שהוא החפלה. דאיהו מתנה טובה דסלקא עלייהו. עיי' ש"ס (יבמות דף ס"ג ע"ב) אשכ טובה מתנה טובה בחיק יחא אלקים חנן עיי' ופנימיות הענין עיין (במאורי אור ערך מתנה טובה) דהמלכות נקראת מתנה טובה, ולא אתר הסג' דלכדי נקראים הלדיקים מארי מחק מלשון מתנה, כי על ידם עולה המלכות בחיק בעלם בסוד אשכ טובה מתנה טובה בחיק בעלם זכאמור: דאתמר בה. ש"ס (שבת דף י' ע"ב): שבת שמה. היינו השכינתא שנקראת שבת, כמש"ל (יש חקון ע' דף כ"ז ע"ב, וצד"מ ע' פנחס דף רמ"ז ע"ב, וזכר ויקהל דף ר"ד ע"א)

וצש"ד דאיהי צ' תשעין אמנים וכו'. כמש"ל (דף ל"ג סוף ע"א) ועיי' צינאוריו: מיד וידי אדם וכו' עיי' ש"ס (פסחים דף קי"ט ע"א) מאי דכתיב וידי אדם מתחת כנפיהם, ידו של הקב"ה שפרוסה תחת כנפי החיות כדי לקבל בעלי השמים עיי' וכו' (זכר פ' יתרו דף ע"ב ע"ב) עיי' וזכר דרש לה לקבל חפלת הלדיקים שם מארי דרועין שמחקים המלכות צדקה מתנה יד, וכיוצא בזה כתוב גם (זכר פ' פקודי דף ר"ס ע"ב) עיי' דאינון חסד וגבורה. כמש"ל (צדקמה ה' דף י"ז ע"א) חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, והיינו שעיי' ליומד תורתא הכינתא מחו"ג ימין ושמאל שם סוד צ' דרועין פושט הקב"ה ידיו לקבל חפלתם. הוו נפקין מאדם דאיהו עמודא דאמצעיתא. היינו ח"ת שהוא סוד שם מ"ה מספר אד"ס כלול מתרוויכו מחו"ג ימין ושמאל שהוא סוד ה' דרועין וכמ"ש רבינו (צד"ה פ"ט משער אל"ף, וצד"ה פ"ז משער הקצנות) וצ"ח דוכחין. דורונא דלהון לכלבא אתמסר כמש"ל (דף ל"ג ע"ב) עיי' וצינאוריו שם. צריך למעבד בגינה היינו רק צנין שכינתא, ולא עיי' לקבל פרס וכנזכר. מהאי חביבא דאית ליה. וכמ"ש צתוספתא (דמנחות פ"ח) וצ"ס (יומא דף ל"ד ע"ב) דכל קרנן אריך להציא מהמזכר שיש לו עיי' ורלנו בזה דכיון שעושין הכל לדורונא לשכינתא כאמור, עיי' לריכין להדר שיהיה מהכניז והחשוד וכמש"ל (דף ל"ג ע"ב) דאם דורונא לאו ליכו כדקא יאות ללכבא לחסור. כמה דאוקמוהו מארי מתני. ש"ס (צרכות דף ס"א ע"ב) בזההוא דאיהו חביב עלך. כמ"ש ש"ס (שם) יש לך אדם שגופו חציב עליו ממזנו וכו', ואם יש לך אדם שממנו חציב עליו מצופו וכו', וכו' למל (צדקמה דף י' ע"ב) כמה דכתיב עלך מסור ליה צדקמה

בההוא זמנא כמה חיוון פתחין ידיהו דאתמר בהון (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם. יהבי דורונא לנשמתא דההוא בר נש, מכמה מתנן טבין, מכמה דרגין דנבואה. ועל כולהו יהיבת ליה שכינתא (ק) מתנן, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלקים היא. וההוא דאתמר ביה (תהלים קמה) פותח את ידיך (קב) וכו', יהיב ליה כמה מתנן טבין ופרנסה לגשמתיה ולגופיה. וכולהו דעאלין, כד נפקין מבי מלכא, יהבין תלת פסיען לאחורא, דלא חזרין כתפייהו לגבי קוב"ה, דלית דורונא חביבא קדם קוב"ה כדורונא דשכינתא.

זכאין אינון דרועין דסלקין לה לגביה בתפילין על ידיהו ועל רישיהו. זכאין אינון רגלין וגופא וידין וכל אבר ואבר דביה סליק דורונא לקוב"ה, דלית דורונא חביבא קדם קוב"ה כדורונא דשכינתא, זכאה איהו אבר דעביד ביה מצוה לקוב"ה, דבגינה נחית קוב"ה לשריאי בכל אבר דלילה, ועל האי בר נש מכריזין לעילא הבו יקר לדיוקנא דמלכא. (כאן חסר וכו' ותיקונים מזכר חדש דף כ"ה ע"ב).

בריש הורמנו דמלכא. בוצינא דקרדינותא, לא חזור, ולא סומק, ולא ירוק, ולא אוכם כלל, והאי בוצינא איהי קו המדה דאיהו אתלבש באוירא. וכד איהי באוירא. איהי סתימא ולא אתחזייתא כלל. וכד אתפשטת לאתגלייא, נפיק מהאי אוירא נקודה חדא. ומה דאשתאר

באר לחי ראי

החזק וכו' וכו' סוד גבורה דעתיק הגנוח תוך תווא דאריך ואינו אור כמו החסידים אלא הוא נר ואש חזק מסערה דגבורה ע"כ הוא נותנת מדה וקצצה אל השפע שלא יתפשט יותר עין הראוי אל המקבלים עיי"ש לא חזור ולא סומק וכו'. ענין זה מצוהר לעיל (שס) בסגנון אחר קצת, ושם כתוב דצוינא דקרדינותא מדד משיחא, וכו' סוד אות י נקודת הארץ, שצתון רחם האם בזמן הטיבור שנעשה משוך כלורת אות ו', ואיכו לא חזור ולא סומק וכו' ועיי"ש בציואריו, דריל כי בזמן הטיבור אין לו עדיין שום טורח ולא שום מראה כלל, רק צחי אור פשוט נח וצחור, אצל ענין טורח הנעשה אח"כ מו הארץ וכל הכוונות הם זו עדיין צכה ולא בפועל. והאי בוצינא איהי קו המדה. כי היא נותנת מדה וקצצה לשפע האור של כל ספירה וספירה וכל פרט ופרט וכל עולם ועולם, שלא יתפשט וישפיע יותר ממדה וקצצה דשוי לכו: דאיהו אתלבש באוירא וכו'. היינו כמש"ל (שס) כד איכו אור משופק ולא התפשט ואיכו סחוס, אחקרי אויר, אור סחוס צחות יי"ד נקודה דביכולה, כד אפיק י' מלאויר אחגליא אויר עיי"ש ובציואריו שם, זה שאמר כאן דאיכו אתלבש בצוירא, ר"ל ששפת הארץ מתחלת בשעת הטיבור שהוא סגור בצנן רחם האם, הוא אתלבש בצוירא, דכל זמן שהוא סחוס צחוס האם שהוא משופק ולא התפשט, נקרא צויר ובלשון: איהו סתימא ולא אתחזייתא כלל. פי' שצויר של צויר הוא סחוס צחור רחם האם, ולא מראה לחון, ואויר עם אות י' הוא צויר: והאי איכו

צרחימא דמאריך עיי"ש. דאתמר בה ישמח משה בסתנת חלקו וכו'. היינו כמש"ל (תיקון כ"ה דף י"ע ע"א) שבהשפעת עוב"צ הבאש מן המלכות נקרא מתגה, ועל אחרת ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת חלקים הוא, כצרכה ה' חלקך אשר נתן לך דא שכינתא חתאה עיי"ש: דלא חזרין כתפייהו לגבי קב"ה. היינו כמ"ש לעיל (דף ל"ג ע"א) ממשמעות הש"ס (יומא דף י"ג ע"א וע"ב) שענין חזרת בג' פסיעין לאחר תפלת י"ח, הוא להורות ענין יקרת כבוד המלך בצחית תלמיד הכפטר מרצו שאינו מחזיר פניו ומש, זה הוא המשך הדברים כאן כיון שענין התפלה הוא צחי דורון שמכניסין למלך לזוך בשכינתא, ע"כ נרמז להחנה זה צדגש כבוד המלך ככל מה דאפשר, כדרך המציא דורון למלך שצריך להזכר שיהיה הכל צדק כבוד המלך, ואם אינו מתנהג זו בטכסיס כבוד המלך לא תשובה המתנהג לבלוט: בריש הורמנא וכו'. מאמר זה אין לו המשך עם המאמרים שצחקין זה והוא ענין אחר ובענין פתיחה לחיון י"ע ושיעור הדברים צדגש זה הוא שהוא חזר הדברים ש"י לעיל (ריש חיון חיון) דף י"ע ע"א) צדגש הורמנא דמלכא וכו' צדגשיו לשון קצת ולא ידעו תבנים מה הוא ענין הנקודה ושאלי לריש וכדמפרש ואולי: בריש הורמנא דמלכא. פי' צחלת שלטנות המלך בציכול כשנא לנרא אח העולם כדי שיהא נקרא צחור מלך, וכמש"ל (ריש חיון חיון) ע"ב: בוצינא דקרדינותא. גם זה צחורתי לעיל (שס) וכצחתי מדברי האריאל דצוינא דקרדינותא פי' מר

דאשתאר איהו אור. והאי איהו אור קדמא דעובדא דבראשית. והה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור. יהי י אור. ורזא דא לחכימי לבא אתמסר. והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור. אתלבשת בגווינן ארבע בהיכלא עלאה ומאי איהי (ג"א נדח) ב. ועלה אתמר (משל כ) בחכמה יבנה בית, ורזא דהאי נקודה איהי מדיד חמש גווינן. ועלייהו אתמר (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים ודא א, ושמים בזרת תכן ודא א, וכל בשליש עפר הארץ ודא א (ג"א א), ושקל בפלס הרים ודא א, וגבעות במאזנים ודא א, דא סליק באוירא, ודא אזיל לצפונא, ודא לדרומא

באר לחי ראי

תחלה לאתכרה בחמש גווינן בה"פ אור עיי"ש וצביאורינו שם: ועלייהו אתמר מי מדד בשעלו מים וכו'. ע"י לעיל (תיקון כ' שם) שדרש להאי קרא לסוד במשחתא דצוינא דקדיונותא דמדד משחתא על נקודה זרע מוח חכמה שצחוק רחם האם, ונתחלק לחי"כ לה' גווינן של הה"פ אור עיי"ש וצביאורינו שם, והכא מוסיף לדרוש ולפרש צננין זה, כי לעיל שם דרש מי מדד צפעלו מים ודא דרועא ימינא ואיכו גוון חור, ומוסיף כאן שיהא הא' צננות קמן מהכי אלפין של הה"פ אור כנ"ל, וציאור הדברים עיין בצדרי רבינו (צלוק"ת צ"שע"י) בפסוק זה מי מדד, דר"ל דנקודה קמן מרמז לסוד החסד, כי הה"ח מנוקדים צננות קמן צסוד וקמן הבין עיי"ש, ור"ל כי מ"י הוא יסוד דבינה כמ"ש (תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב), והיינו שצבוינא דקדיונותא שצחוק רחם האם מדד, היינו סוד מדד משיחא וכנ"ל: ושמים בזרת תכן ודא א בחיקונים של הגר"ח הא' זו מנוקדת ליר"י. אמנם אם באנו להגיה נלע"ד יותר להגיה כמו שגראה מדברי רבינו (צלוק"ת שם) שהיה לפניו הגיוסא כאן הא' השניה צננות שצ"ח וכתב שם שהרמז הוא דשמים הוא סוד הגבורה, ע"כ שמים מתחיל התיבה באות ש של אש שהוא שורש הגבורות, וגם זאת הוא גבורה: וכל בשליש עפר ארץ ודא א. י"א א. לפי דברי רבינו (צלוק"ת שם) גראה דהעיקר כנ"ל שא' הג' היא צננות חולם. כי האר"ח מפרש שם וכל צעליש עפר ארץ שצחוק רחם האם, ולפי"ז מוזן שכן רק הג' שה' הלו היא צננות חולם שהיא נקודה הח"ח ששם הוא מקום עמידת המלכות וכלומר: ושקל בפלס חרים ודא א * עיין (צל באר אצרכס) שגם כאן הא' צננות חורק. וכן נלע"ד עיקר, וכמ"ש (בתיקון כ' שם) ושקל בפלס הרים וגבעות צמאזנים חרי סמכי קשוט, וכ"כ שם רבינו (צלוק"ת) עיי"ש, אי"כ הרי לפניך שצריכין להגיה כאן הא' צננות חורק שהיא נקודה הנלח: דא סליק באוירא. הוא כמפרש דזה הענין מה שהנקודה שצחוק כב שהוא סוד צוינא דקדיונותא עומדת צאור כב' ואיכו סמוכה לשם דופן, כי זה מרמז לסוד צריחת העולם שנעשה ע"י

בנקודה

איהו אור קדמא דעובדא דבראשית. ג"ז מנזאר לעיל (שם). יהי י אור. בדפוס קאנסטאנטינא (כ"ב הגכות ה"ר נחמ) ש"ל יחי אור אוחיות י"ק אור, וכן הגיה הגר"ח ז"ל והיינו כמ"ש (שם) וכד חפיק י מלוי"ר חתבנא ה"פ אור שהיא כ' עלאה, י איכו מדד דילה דלול צ' הכין כ' עלאה וכו' תחלה עיי"ש וצביאורינו שם: ורזא דא לחכימי לבא אתמסר. כלומר שענין זה ח"א לצר צפרעות כ"ב, ונמסר לחכימי לצ' להבין מאליו. והאי נקודה. ר"ל עפת הזרע של אבא שהיא צרחם האם הנקרא צוינא דקדיונותא כמזכר. אתלבשת בגווינן ארבע. פ"י כי מה שאמרנו דעפת הזרע אינו תופש שום גוון לא חור וכו', הוא קודם הלידה כשהיה עפת הזרע צרחם האם צכח ילא צפועל, אבל לאחר הלידה היינו לאחר ש"א עפת הזרע של אבא מתוך רחם האם מכה אל הפועל, ואז התלבש צ"י אוחיות הוי"כ צסוד ד' גווינן שהם מלד הכה דצוינא דקדיונותא וכדמפרש ואזיל: בהיכלא עלאה. הוא סוד הבינה, וכמ"ש (צזכר פ' לך דף נ"ד ע"ב) דצויה נקרא היכל, סוד ה"י כנ"ל, כי היא היכל החכמה עיי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (צצ"ח צפ"ח משער הולדות אר"א חור"י) דלאחר ש"אא העפה נתלבש צסם ס"ג שהוא הבינה עיי"ש, ושם צבויכל הבינה קבלה סוד הצורה, וכמ"ש רבינו (שם פ"ח ופ"ו משער מוחין דח"א, וצפ"ח משער ענח"א) דנקודה הצויה הוא לירי, דצבינה טעניירו ז"י עיי"ש: ומאי איהי ב. פ"י דאות ב שצחוכה נקודה הוא מרמז לענין זה שה' הוא סוד אמא עלאה שהיא סוד היכל וכמ"ש והנקודה שצחוכה הוא מרמז לעפת הזרע של מוח אבא וכמו שצארתיו לעיל (ר"ש תיקון כ' שם): ועלה אתמר בחכמה יבנה בית. עיין (צזכר ויקרא דף יו"ד ע"ב) שדרש לה להאי קרא צחכמה יבנה בית, דצבוי"ד שהוא סוד עפת החכמה נצנו כל העולמות, דיר"ד שהוא החכמה הוא רישא דכלא ואז לכלא, והוא עקרא ושרשא ושלימו דכלא עיי"ש, והיינו עפת זרע החכמה שהוא סוד הי"ד שצחוק כב שהוא סוד אמא עלאה וכלומר: איהי מדד חמש גווינן. ג"ז מנזאר לעיל (תיקון כ' דף י"ט ע"ב) ע"א וצ"ב שהי"ד שהוא הנקודה שצחוק כב שהוא סוד צוינא דקדיונותא היא הצוחנת קו כמזה להכ'

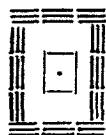
לדרומא, והי"ד (קהלת א) הולך אל דרום וסובב אל צפון. תרין אחרנין סובב לגבי מזרח ומערב, דאינון כולהו נקודי כגלי ימא. דא סליק ודא נחית, ואינון כתוטא חיורא דעינא דאיהו אסחר עינא. וכחוטא ירוקא ואוכמא וסומקא ותכלא. אלין גלגלין כלהו סחרין לההוא נקודה ואיהי מדה לכולהו. איהי בארבע וסלקא בעשר. ורוא דמלה יקריק יריד ק"א ואי ק"א. אלין אינון ארבע גזנין דסלקין בעשר, ואינון כולהו להביות אשיות, ועליהון אתמר

באר לחי ראי

ע"א) עיי"ש וצ"אוריני שם, וחס עולים ויורדים לא סליק ודא נחית: ואינון כחוטא חיורא דעינא וכו'. ע"ל (תיקון ב' דף י"ט ע"א וע"ב) שמנקודת הוי"ו שבתוך רחם האם שהוא סוד זולתו דקדיטותא, נתפשט ב' גזין שם סוד ה"פ אור עיי"ש, ולא אמר הכא שבה' גזינין הם סוד ב' גזינין של בעין שם מתלקין לבי צחי של בה' נקודות פתוחי חוקם כג"ל, שכל נקודה יש לה צחי צפני עלמה, והנקודה שבתוך כב הוא סוד צח עין והיא זולתו דקדיטותא דכלול כל בה' נקודות שהוא סוד כל בה' גזינין כג"ל: סחרין לההוא נקודה וכמס"ל שבה' נקודות של ה"פ אור הם סוד הולך אל דרום וסובב אל צפון וגו': ואיהו מדה לבלהו היינו שנקודה האמצעית שבי לעיל (דף ל"ז ע"ב) שהוא סוד צח עין שנקרא זולתו דקדיטותא, היא הנותנת מדה וקצבה לכל שפע האור של כל מראה ומראה מהבה' מראות וכמס"ל: איהי בארבע וסלקא בעשר ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) שמדבר שם משני בה' נקודות כג"ל, שם סוד ד' אותיות וכו' מים רוח עפר שם סוד ד' אותיות יקריק, ואמר שם איטון ארבע סלקין לשער, שארבע אותון יקריק סלקין לשער יריד ק"א ואי ק"א. ור"ל כי בה' אותיות הוי"ו נתמלאו ונעשו עשר אותיות של שם מ"ה עיי"ש, חכ הוא ציור הדברים כאן שהזולתו דקדיטותא שהוא הנקודה של החכמה שממנה הושחת העולם וממנה נתחלק לר' סערין סוד ד' אותיות יקריק וחס מתגלגלים סביב סביב לאורך צריחת העולם כג"ל, ונתמלאו ונעשו יריד אותיות סוד שם מ"ה שממנו נצרה העולם, וכמס"ל (בהקדמה דף ד' ע"ב) כורסיה איכי עשיראה לע גלגלים, דוכרין צחק עשר אותון של שם מ"ה, ובהון אתבריאו, ועיי"ש צצאוריו שהבחינו מדברי רבינו (צ"ח פ"ב משער ענ"ח) שהוא צסוד כלם צחכמה עשית כ"ח מ"ה עיי"ש: ואינון כלהו לחביות אשיות ועליהון אתמר וכו'. עין (בזכר צדאשית דף ק"א ע"א) צסוד כי ב' אלפקין אש זלכבה הוא, כי צלכבה של האש יש ד' גזינים עיי"ש, וע"ל (תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב) צסוד כי ב' אלפקין אש זלכבה הוא שהאש יש צ' ד' גזינים שם סוד ד' אותיות הוי"ו דוכרין צגון בה' שהוא המלכות צסוד חמם כדורן עיי"ש וצצאוריו שם, חכ הוא ציור הדברים כאן

הנקודה כג"ל שבתוך הפכירי עלאה שממנה הושחת העולם וכחומר, ולהלן (ר"ש תיקון ש"ח"ז) מפרש לה שהוא סוד הכתר שנקרא אורא דכ"א עיי"ש וצצאוריו שם: ודא אויל לצפונא ודא לדרומא והי"ד הולך אל דרום וכו'. ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) שמדבר יסודות מים אש רוח עפר שם סוד ד' אותיות הוי"ו, נעשה התפשטות לר' סערין, וחס סוד ד' נקודות קמ"ץ שצ"א חול"ם שור"ק, כי הקמ"ץ הוא סוד היר"ד שהוא סוד המים, והצ"א שהוא בה' ראשונה הוא סוד האש, וחול"ם שהוא סוד בה' הוא רוח, ושור"ק שהוא סוד בה' אחרונה הוא עפר, וכי שם דקמ"ל שהוא יריד סוד דרומא שהוא צימניא, וצ"א שהוא בה' ראשונה היא צלפונה שהיא צשמאלא, וע"ז נאמר הולך אל דרום וסובב אל צפון עיי"ש ומוסיף הכא לדרוש עוד: תרין אחרנין סובב לגבי מזרח ומערב. והיינו חולס ושורק הם סוד ת"ח ומלכות, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ג משער הלולצ) דמרח הוא סוד ת"ח שהוא נקודת הת"ל, ומערב הוא סוד יסוד שהוא נקודת המלופ"ם עיי"ש, [וכנה לכאורה תמיכה דכנה אמר דשור"ק הוא צמערב, ובהי שור"ק היא נקודת הבהו, ולעיל (בהקדמה דף ע"ז ע"ב) וצפרע"ה (שם) מצואר דכוד הוא למטה. ורק יסוד שהוא נקודת המלופ"ם הוא צמערב, אבל צלמח אין זה תמיכה דכנה מצואר לעיל (בהקדמה דף ד' ע"ב וצחקין ב' ד' י"ט ע"ב) דבה' נקודות כג"ל הם הנקודות של פתוחי חוקם. וכן הקשה ר"א צנו של רש"י ע"ז להלן (תיקון ע' דף קל"ה ע"ב) מה זה השינוי שהושם שור"ק במקום מלופ"ם. ומתוך דבענין בה' נקודות כג"ל אין צילוק צח שורק למלופ"ם, וכשהשינוי שם לא יקשה לך גם כאן מ"ש דנקודת השורק הוא במקום מלופ"ם שהוא נקודת היסוד מסערה ומערב]: כלהו נקודי כגלי ימא. ע"ל (תיקון ב' דף כ' ע"א) שבה' נקודות של בה' אלפקין של ה"פ אור, הם סלקין ומתחין צסוד וכו' מלאכי אלקים עולים ויורדים צו, דסלקין תרין ומתחין תרין עיי"ש וצצאוריו שם, ולא מפרש עי"פ המסך הדרוש כיון שם סלקין ומתחין על מרח הנקודה הפנימית של כב כג"ל שהוא מקור הנקודות וכולו כגלי ימא שעולים ויורדים, והוא סוד הציבה כג"ל שנקראת ימ"א עלאה, וכמ"ש (צחקין ש"ח"ז דף ל"ח

אתמר (דברים ה) כי יי אלקיך אש אכלה הוא. שבע אינן מהאי עשר, ואינן לקבל שבעה רקיעין. ואינן שבע ספיראן. ובין כל חד וחד חמש מאות שנין. והכי פותיין דכל רקיעא ורקיעא חמש מאות שנין, עד דסלקין כלא למדה ידיעה. דאיהי נקודה חדא לחושבן ידיעא. והכי איהו רזא דחושבנא כגונא דא ט' נקודין אינן לכל סטר דאתכלילן בנקודה דחלל דילה. ובגינה אתמר (שמות לא) מחלליה מות יומת וגר.

קם

באר לחי ראי

(צריש תיקון שאלח"ו) וכמ"ש צביאוריט שם צביאור יותר עד דסלקין כלהו למדה ידיעא. ר"ל ז"ע ה' הוא מספר ל"ה, ועם הנקודה שהיא קו המדה הוא ל"ו, וכן ארבע פעמים ע' נקודין שמאויירין כאן מספר ל"ו. דאיהי נקודה חדא לחושבן ידיעא. ע"ל תיקון ע' דף קכ"ה ע"ב) דלוח וי"ד הוא מדה לכל ספירה וספירה, וזה סלקת כל ספירה לעשרת אלפים רבוא רצות עיי"ש, ועין (צ"ח סוף פ"ה משער דרושי אצ"ע, ובפ"ב משער ע"ח) צביאור הענין היינו כי בוא דלאלות יש בו ג' מיני לבושים הנקרא גוף, וצחוכם ע' הווי"ת אנקודות מחולקים בצחי פנימיות ורוחניות ואינם נחשבים לע', כי כולם נקשרים ונכללים ביהוד שהיא פנימיות ונשמה שלהן ע"כ אינם נחשבים אלא לאחד, וכמו כן נכלל צהי"ד אלק רבוא ספיראן ג"כ מהאי טעמא, שהי"ד סליק לחשבון עשרה, כי הוא כלול מ"ים, וכל ספירה וספירה כלול מו"ד ספירות ונכללים כולן צהי"ד עד דסליק לחשבון גדול כזה עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן שהנקודה האמצעית של הציור הזה כולל בתוכו כל הכי נקודות שכלל ד' מהלדים, וכל המלדים נכללים ג"כ בתוכו עד שעולה לחשבון גדול של אלפים ורצות כנ"ל: והכי איהו רזא דחושבנא כגונא דא. עין (צ"ח פ' תלח דף ק"פ ע"א) דהי"ד שהיא רזא דצו"נה דקדיטותא עומדת צאמלע הכי נקודות של ציור אותם צרועת תלת תלת לכל סטר, והי"ד כנ"ל נקודה חדא עומדת צאמלע כזה ::::: ומהם נצרא העולם עיי"ש, ולא אמר כאן להמשך הדרוש כי מה שאמרנו שמהי"ד נחפשת לחשבון גדול אלפים ורצות כנ"ל הציור הזה הוא כן, כי מהי"ד נחפשת ע' נקודות, וכל נקודה היא ספירה מיוחדת כנ"ל והיא כוללת כל הכי נקודות, כן בכל נקודה מהנקודות שמכל נקודה, נחפשת ע' נקודות בכל ד' מהד' לדים של ציור ארבע כנ"ל, וכן מכל ד' מהד' לדים נחלקים כל נקודה ונקודה לע' נקודות ולכל ד' לדים כנ"ל, והי"ד היא עשרית לכולן, וגם אותן המלדים נחלקים כל א' ל' לדים והי"ד הזה הוא עומדת צאמלע וכל הנקודות של כל המלדים נכללים בתוכה והיא כוללת אותם, ע"כ עולה כן החשבון שהיא כוללת וי"ד אלפים ורצות וכאמור: דאתכלילן בנקודה דחלל דילה. פ"ה שזו הנקודה אינה מן המספר, שהיא כוללת כולם וכולם נכללים

צב

כאן שהי' גוונים שמחפשים מהצו"נה דקדיטותא הן ה' גוונים של הלבב והאש של צחי ה' אלקיך אש אוכלת הוא, אשר על שם זה נקראת הי"ד שצחק ה' צו"נה דקדיטותא שהוא לשון נר, אשר הוא כולל כל ה' גוונים של צחי לבב ואש וכאמור. שבע אינן מהאי עשר. עין (בקהלת יעקב ערך עין) שהצו"ה דצ"י (הפרדס פ"ב משער הגוונים) שהצו"ה מדברי הוהר שהשגשג שבעה גוונים שבעין, והתפלל עליו מדברי התיקונים כאן דחשך רק חמשה גוונים ולעיל (בהקדמה דף י"ג ע"ב) אמר תלת גוונים דעינא, ומתוך שאין הדברים סותרין זא"ז, כי כמו דלשטחן בצפירות שחלקים פעמים ל' ופעמים לה' ופעמים ל' קוים, כן הוא ג"כ צעין הגוונים שבעין עיי"ש, וז"ש כאן דהחמשה גוונים שבעין שבע אינן, למה דמליטו צעלמא שיש שבע גוונים צעין, אין זה סתירה דהיינו כך, כי צפרע הן עשר וכמש"ל (צריש בהקדמה) שחשש שם עשרה גוונים וזה עמיר וגנין וזה צהיר צשחקים עיי"ש וצביאוריט שם, אך צעין התכללותם לפעמים וכללן העשרה צחמשה, ולפעמים שבעה, ולפעמים תלת, וכפי המדה והענין שעומדים בו: ואינן לקבל שבעה רקיעין ר"ל דהטעם שמליטו צעלמא חשש ז' גוונים דעינא, הוא משום דמקור מחצבתם של המראות הם צרקים, וכמש"ל (צריש בהקדמה שם) דלחין זכרין כלבו צרקים, והרי רקיעים ז' ית, וכמ"ש צ"ח (תגינה דף י' ע"ב) וצ"ח צכמה דוכתי: ואינן שבע ספיראן. ע"י דצרי רציו (צלוקטו הש"ס חגיגה שם) כי ה' רקיעין הם סוד עשר ספירות, כי הרקיע ה' העליון הנקרא ערבות הוא כולל בתוכו ג' רקיעים סוד ג' ספירות הראשונות עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן, כי אם שצאמל עשר גוונים הם, וכל ספירה מאיר גוף אחר כמש"ל (בהקדמה שם), עכ"ז לא נחשט רק ל' מראות, כטעם שאין חושבין רק ז' רקיעין, כי הרקיע ה' העליון נכלל בתוכו הג' הראשונות, כן הוא גם בצגוונים וכאמור: ובין כל חד וחד ת"ק שנים וכו' הוא מפרש ע"פ המשך הדרוש דצרי הש"ס (פסחים דף ל"ד ע"ב) עוציו של רקיע ח"ק שנה, וכן בין כל רקיע ורקיע ח"ק שנה, כי נקודת החכמה שממנה הושגת כל ה' רקיעים עומדת צאור הכי שהיא סוד הצו"ה שיש לה ג' שפירים וכל עשר כולל מעשר הרי ח"ק, וכדמפרש לה להלן

קם ההוא סבא. ואמר ליה רבי רבי, באומא עלך בהאי נקודה טמירא עלאה. נחית (נ"א חת) הכא לגלאה רזא טמירא, ולא ליקרא דילי עבידנא, אלא ליקרא דשכינתא, לאחזאה יקרא דהאי נקודה טמירא גניא דאתמר בה (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי. ועלה אתמר (שם) נתיב לא ידעו עיט וגר.

אדהכי הא רבי סליק לעילא באוירא, לנטלא רשו מההיא נקודה דאיהי גניזא תמן. והא קא נחית בעמודא דאשא דאיהי הבל דפומא. דביה חיוון רצין ושבין, הה"ד (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב וגר. (ואמר בראשית תמן בית וכו').

בראשית

באר לחי ראי

צב. ובגינה אתמר מחלליה מות יומת. עיין (צבא) צבאדמה דף ו' ע"א) שדרש להאי קרא על המחלל שבת שהוא פוגם בהנקודה הפנימית הזאת שהיא בתוך חלל הים סתומא כ"ל עיי"ש, ולזה אמר הכא לאחר שהגיע מקודם שמהנקודה מתפשט רצוא רצבות אלפים נקודות שכל נקודה היא עולם בפני עצמו, אי"ב מוצן עד כיצן הדבר נגיע שהפגם בהנקודה הזאת הוא פגם גדול כ"כ, ע"כ מחלליה מות יומת: קם האי סבא. לאחר שגילה רבי שמעון סוד זה הנקודה בחלל הרצות שהיא סוד האי צוניה דקרדינותא, קם ההוא סבא והשציע לרבי שמעון לגלות לו כל הדרוש של עטן הנקודה צבא, ועפ"ד החסיד ר"ש להשלים הדרוש ככל הכתוב להלן (בתיקון שאל"ה): בהאי נקודה טמירא וכו'. היינו שלא ערצ אל לבו לגלות יותר בסוד האי נקודה הגנוזה ונעלמה מעין כל חי עד שחת לו הנקודה כ"ל צעלמה רשות. דאתמר בה ונעלמה מעיני כל חי ע"ל (תיקון כ"ט דף ע"ב ע"א) דקרא זה נאמר על ההוא נקודה שהיא חתום בתוך הים סתומא עיי"ש, ולזה אמר הכא חתום ההוא הנקודה שאנו מדברים צבא. ועלה אתמר נתיב לא ידעו עיט. ע"ל (תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) ועל האי נקודה קדמאש שבתוך החלל אתמר נתיב לא ידעו עיט, דהמלאכים אינם משיגים אותה דאיכו נסתרה גם מחיון דמרכבה עיי"ש: סליק לעילא באוירא. פי' שהעלה גשמתו עד האי נקודה שהיא צוניה ונמש"ל גריש המאמר צבא: והא קא נחית בעמודא דאשא דאיהו הבל דפומא עיין ש"ס (סוכה דף כ"ח ע"א) אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל ששטח שיושב ועוסק בתורה כל עוף שפורח עליו מיד נשרף, ועיי"ש (צפי

רש"י ותוס') שהוא ע"י המלאכי השרת שמחזקנים סביביו לשמוע ד"ס מפיו עיי"ש, ומבואר משם שהאדם כשהוא עוסק בתורה יוצא מהכלל פיו עמודא שש עד למעלה חום גבוהים, וע"כ כל עוף שפורח עליו ופוגע צבא העמודא שש נשרף, והיינו ודאי כשהוא יושב ועוסק בסתרי תורה, וכמ"ש (בירושלמי ר"פ חין דורשין) דבשעה ששוקקן צממשה מרבה מלאכי השרת מחזקנים בצממנותו חתן וכלה עיי"ש, וע"ל (צבאדמה דף ג' ע"א) ונעשה מלאך מנו אשא משמיה עיי"ש וצויהורינו שם, ובכן אמר כאן בהמשך הדרוש שסליק ר"ש ועסק בסוד מעשה בראשית עד שגלה להאי צוניה דקרדינותא שהוא שורש להביות אש שנאמר כי ה' אלוקך אש אוכלת בוש כ"ל, ע"כ היה זוכה שאלא עמודא האש מפיו עד למעלה ראש האי נקודה הנקרא צוניה דקרדינותא כ"ל, ולזה אמר דבעמודא זה עלה לקבל רשות, ובעמודא זה נחית לגלות מה שחתנו לו רשות: דביה חיוון רצין ושבין. ע"ל (תיקון מ"ב דף פ"ב סוף ע"ב) חלין דעסקין צויהוריתא ירתון נפש חיה משכינתא, ונעשה צבא ועוף יעופף, ונעשה לו תרין גדפין מן ה"ה דבהון פרח לעילא ונחית לחתא, וחלין תרין גדפין חיוון תרין כבליס דבהון אתמר ובהיות רחל ושצו דחיוון י"ו, הכל סליק צויהוריתא נחית צבא, כהכל דנפיק מפומא דבשן עיי"ש, חתום הוא צוניה דבזרים כאן שר"ש סליק עד צוניה דקרדינותא שהוא סוד אש להבית ולהבית כ"ל, ע"כ נפיק כהכל מפיו סוד עמודא האש שהוא הכל דנפיק מפומא דבשן, ונעשה צבא ועוף יעופף שנעשה לו צ' גדפין לעלות למעלה ולנחית לחתא שהיא סוד תרין כבליס דאתמר צבאן ובהיות רחל ושצו:

תקונא תשסרי (ליום י) [דף ל"ח ע"א]

בראשית תמן ב"ת. והאי בת נקודה סתימא באזירא עלה אתמר (תהלים י"ח) שמרני כאישון בת עין. איהי ודאי גניזא באור, ובה אתעביד אויר. ובגינה אתמר (שמות ג) וירא מלאך י"י אליו בלבת אש מתוך הסנה.

חמש זמנין אדכיר סנה. וחמש זמנין אור. אינון לקבליהו בעובדא דבראשית. ואינון יהי אור א) ויהי אור. את האור כי טוב. ויבדל אלהים בין האור. ויקרא אלהים לאור. ואינון חמש תקונין דמדה דאינון לקבליהו א א א א א, ועליהו אתמר (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים, דא חסד. ושמים בורת תכן. מאי זרת. דא גבורה. וכל בשליש. דא עמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאי. ושקל בפלס הרים. דא נצח. וגבעות במאזנים דא הוד. ואינון ברזא דאת ה, דהאי נקודה מדיד בהון ה' נקודין.

דאיהי

באר להי ראי

והכא דקא דרש לסוד ה' גויני דעינא קא תשיב ה"פ סנה, ותוכן הדברים מוכן עפ"ד רבינו (צפ"ח דרוש צ' משער דרושי האלם בכללים של חריץ כלל י"ב) כי סוד ראיות העין הם ה"פ וה"פ, סוד יו"ד הווי"ט שהם גימ' ס"ד כמנין צ"פ עי"ן עי"ש, ולזה אמר הכא שהנקודה הניל נקראת צת עי"ן, וגם הוא צבחי יו"ד, כי הוא כלולה מה"פ סנה סוד ה"ג, וכמ"ש (במאורי אור) דסנה הוא גבורת קשים, וגם ה"פ אור סוד ה"ח, סוד יו"ד הווי"ט שמהם צא כח ראיות העין ע"כ נקראת צת עי"ן: ואינון חמש תיקונין דמדה. ר"ל כי מה שאמרנו לעיל שהנקודה קדמאח סוד צו"גא דקדמיותא הוא צסוד אות יו"ד, והאי נקודה מדד חמש גוויני דעין, שהוא סוד ה"פ אור שחבר צמשה צראשית, שהוא סוד יו"ד שכולל ה"ח וה"ג, זה הוא רק צדך פרט, אבל צדך כלל לא נחשב לאות יו"ד רק לאות ה', סוד ה' גוויני דסחרין לעינא, שכל אחד כלול חסד ה' וגבורה ה', דמה"ט נקרא מדד שנותן מדד וקצב לבד צחי וצחי של ה"פ אור של העין שיחפש צכל צרכו, ולא יחפשע יותר מכדי לרצו: דאינון לקבליהו. גם זה ציארנו לעיל (צ"ח הקדום): דא חסד. היינו כמש"ל דנקודת הקמן הוא שורש החסד שהוא סוד המים: מאי זרת דא גבורה. עי"ן (צ"ח פ' כי תשא דף קפ"ט ע"ב) דרת הוא סוד הצניע עי"ש, ולזה מפרש הקרא ושמים צרת חקן היינו שמים שהוא סוד האש ארת בגבורה כמש"ל (סוף חיקון הקדום) שנתווסד ע"י הצניע סוד זרת, שהצניע הוא ראש לקו השמאלי שהוא שורש הדמים: דאיהו תליתאי. פי' כי ת"ח הוא קו האמצעי, ע"כ הוא משולש דכולל כל ה' קוים חג"ח כנודע: הרים דא נצח וכו'. היינו ע"פ הידוע (מס' השעשים) שהרים הם רמים וחר מגבשות, ולזה אמר שזה הוא סוד נ"ה, ולזה הוא צחי

בראשית וכו' (כנסא מלך) הגיח שניל פתח ואמר בראשית תמן בת וכו' והוא דצרי ר"ש, וביינו לאחר שסליק ר"ש ונטל רשות לדרוש צסוד הוא נקודה פנימיות שצתוך ה"ב דסליק צאזירא כחבר, ה"כ מתחיל לדרוש צתיקון זה על נקודה זו שהיא מרומא צאותיות צ"ח של צראשית, ואמר תמן צ"ח, ר"ל כי תיבת צראשית הוא אותיות צ"ח ראש"י, שמרמז על נקודה שצתוך ה"ב סוד צו"גא דקדמיותא שנקראת צ"ח שממנה הושחת העולם עלה אתמר שמרני באישון בת עי"ן. הוא מצוי ראוי שתיבת צ"ח מרמז להנקודה הראשונה שממנה הושחת העולם וכי"ל, והצ"ח מהאי קרא ע"ד שאמרנו (צ"ח פ' ויקהל דף ד"ר ע"א) ח"ל צכל אחר נקודה דאיהי עקרא דכל עינא חקרי צ"ח, כד"ל שמרני כאישון צ"ח עין, צ"ח דהוא נקודה עקרא דכל עינא חקרי צ"ח עי"ש: ובה אתעביד אויר. פי' כי הוא צחי נקודה שהיא סוד אות יו"ד שצתוך האויר קדמאח, אשר צה חתעביד אויר, וכמש"ל (סוף חיקון הקדום): ובגינה אתמר וירא מלאך ה' אליו בלבת אש וכו'. ע"ל (חיקון כ"א דף נ"א ע"א) שדרש להאי קרא צלצח אש, דא צת מצראשית, דאיהי כלילא מעשר אמיך עי"ש ובציאורינו שס, ולזה אמר הכא כיון דצח חתעביד אויר, וביינו משום שנתוסף ע"י הו"ד להאור קדמאח להיות אויר כמש"ל, ע"כ אתמר צה וירא וכו' צלצח אש, דהוא סוד הצח דצראשית שהוא כלילא מיו"ד אמיך דעובדא דצראשית שממנה הושחת העולם וכאמור: חמש זמנין אדכיר סנה וכו'. ע"ל (חיקון ע' דף קכ"ז ע"ב) שדרש ג"כ להאי קרא צלצח אש על סוד צת עין, ודרש שס וירא והנה הסנה צוער צאש, דא גוין שכל צת עין, והסנה אינו אכול דא גוין תליתאח עי"ש, והנה שס דרש רק צתלח גוויני דעינא וכמש"ל (צ"ח הקדום) צסם (הקבלה יעקב),

דאיהי י' דנפיק מגו אוירא דכייא דאיהו כתר עלאה.

ובגין דאלין חמש מדידין אינון ברזא דה' עלאה. איהו אזיל בהון חמש מאה שנין בין כל חד וחד. ורזא דמלה עץ החיים מהלך חמש מאות שנה. ובין כל חד וחד חמש מאות שנה. ובעובי דכל חד וחד חמש מאות שנה. דכולהו סלקין במתקלא דחמש חמש לכל סטרא.

ורזא דמלה (שמות כו) ועשית בריחם עצי שטים. חמשה לקרשי צלע המשכן האחד. וחמשה בריחים

באר לחי ראי

דאיהי הרים, וכוד הוא דאיהי גבעות, וכמש"ל (צבאקדמה דף ע' ע"ב) ובתיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) צבד והקרינים גבוכות והאחת גבוכה מן השנית, והיינו שניה שניהם הם גבוכים, אלא שהנחה גבוכה מן הכוד עיי"ש ובצאורנו שם דהאי נקודה מדיד בהון ה' נקודין הוא כמפרש הענין שרמז הקרא צענין המדידה של האי נקודה דכליל ה' ספירות מחסד עד כוד, ואמר הענין כי האי נקודה צה וכלל ה' נקודות של ה' אלפין של ה"פ אור כמש"ל (צבאק תירקן הקדום) דאיהי י' דנפיק מגו אוירא דכיא דאיהו כתר עלאה עתה הוא מפרש מש"ל וכד לחפשת לחתגליא נפיק עתה אוירא נקודה חדא. ומפרש ואמר דאיהו כתר עלאה, ואינו ר"ל דאורא דכיא הוא כתר עלאה, כי כבר גודע מדברי רבינו (צב"ח פ"ג משער ק"ג) דאור הוא סוד הבניה צבד היתר דרים פורחין צאור עיי"ש, אלא דר"ל דהאי נקודה שהוא סוד יו"ד דנפיק מגו אוירא דכיא שהוא רחם האם סוד עהירו עלאה שממנה הושחת העולם כנ"ל, הוא סוד כתר עליון, והיינו כמ"ש (הרמ"ב מפאנו, צב"י כנפי יונה ח"א פ"א) ח"ל הנה צחור עהירו עלאה סתם, האליל האים צ"ה אדון הכל נקודה אחת כשהצב קשור צחלת, ושמה של נקודה זה הוא כתר אשר היא כלולה מעשר נקודות, ולא היו העשר נראת וניכרת צה, והיא היתה ממלאה אותו החלל של העהירו, ולא היה ניכר עדיין שום מעשה מה שעשה הקב"ה, ולא חזר וקיבץ האור של אותה נקודה לגלות עבור זה העשר נקודות צחוכה עכ"ל, זה הוא ציאור הדברים כאן שאותה הנקודה שהיא סוד צוליגא דקדוניותא שאנו מדברים צה, הוא הוא דסליק צאור העהירו, היינו צחור רחם האם כנ"ל, והוא סוד כתר עליון שכלל ה' נקודות וכאמור: ובגין דאלין חמש מדידין אינון ברזא דה' עלאה. בדברים אלו כתוב גם לעיל (תיקון ה' דף י"ב ע"א) דנקודה הראשונה כוללת ה' זמנין אור, הוא ה' עלאה עיי"ש ובצאורנו שם: איהו אזיל בהון חמש מאה שנין וכו'. ר"ל כיון שענין ה"פ אור הוא סוד ה' דבניה אמת עלאה, ע"כ עובי כל רקיע

ורקיע ח"ק שנים, כיון שכל עולם נצרא צבא דאיהי דקדוניותא דכלל ה"פ אור שהוא סוד אמת עלאה, ע"כ הוא צמספר ח"ק, שהוא ה"פ ק', כי כל השפעה הבאה מכה הבניה הוא צמספר מאה, וכמ"ש רבינו (צפרי"ח פ"א ופ"ג משער השופר) צבד מאה קולות שהוא מספר ס"ג ולי"ז של הבניה מספר ק' עיי"ש, ועיין (צמאורי אור ערך צרכה) צבד מאה צרכות צכל יום, כי הצרכה שמהלך אמת עלאה הוא צמספר ק' ס"ג ולי"ז עיי"ש, וה' פצמים י' של ה' נקודות הוא מספר ח"ק. ורזא דמלה עץ חיים מהלך ח"ק שנים הוא מיימלא (צירושלמי פ"ק דצרכות ה"א דף ד' ע"ב, וצמד"ר צראשית פ' ט"ו ס' ה') תנא עץ חיים מהלך ח"ק שנה עיי"ש, וציאור הדברים עיין בדברי רבינו (צב"ח פ"ה משער הארת המוחין) כי ז"ל נקרא עץ חיים וכו' ותכלך ח"ק שנה צבד ה"ה שמתפשטים, וכל אחד כלול מק' הרי ח"ק עיי"ש, [ועיין עוד מה (צלק"ה פ' משות) צפסוק ממתאיתם תקוה], ולזה הוא מפרש הכא הענין עפ"י המשך הדרוש כי כמו דקו"ל דעץ חיים מהלך ח"ק שנים שהוא משום דה"ה המתפשטים צ"ל הם צבא ה' נקודות שכללים צהנקודה הראשונה שהם סוד ה"פ אור כנאר, וכיון שה' נקודות הם סוד ה' עלאה, ע"כ כל אחד כלול מק' כנ"ל, ע"כ מספק ח"ק, כן הוא גם הענין שיש צין כל רקיע ורקיע ח"ק שנה דהיינו צין כל ספירה וספירה, וכמש"ל (צבאק תיקון הקדום) דה"ו רקיעים הם סוד העשר ספירות: דכולהו סלקין במתקלא דחמש חמש לכל סטרא ר"ל ע"כ הוא צין כל רקיע ורקיע מספר ה"פ ק', משום דכל רקיע מרמז לספירה אחרת, וכל ספירה מרמז לצד אחד מהחמשה קצוות, וכמש"ל צבד מי מדד צעלו מים דא חסד וכו', וכיון שגורש כל ספירה היא מנקודה אחת מה' נקודות, וכו"ל כלולה מה' נקודות כנאר, ע"כ מדחכ ג"כ צמספר ה' מאות וכאמור: ורזא דמלה ועשית בריחם עצי שטים חמשה זכר. ע"ל (דף י"א ע"א) שכתב חמשה צריחים לקרשי לגג המשכן האחת, אינון ה' אלצבאן דיד ימין, סטרא דחסד, וחמשה

בריתים לקרשי צלע המשכן השנית. וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה. לירכתים, אינן ירכי קשוט. ימה. מאי ימה, דא שכינתא עלאה. והוא דאתמר ביה (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע.

ואיהו דאוקמיהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא. והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בתברתה אפילו כמלא נימא. ובה קוביה מדקדק עם צדיקיא

באר לחי ראי

שמדבר שם צורת אות א דפתיחו דילכ היא כי חלפין של הי"פ אור בסוד כי נקודות שכיח סוד כי עלאה ובאמור, ואמר שם לורה בא הוא מרמז צה לסוד צריח העולם שבדיל הרקיע בין מים העליונים למים התחתונים, ועי' מרמז בא שבי"ד דלעילא הוא סוד מים העליונים, ובי"ד דלתתא הוא סוד מים התחתונים, ורקו שבנייהם הוא סוד רקיע צאמנעיתא עלה אתמר ויהי מצדיל בין מים למים, ועי' עוד שכתב דהקו של בא שהיה סוד הרקיע כחכר, ח"פ שהוא קו ארוך כלורת ו, עיקרו הוא יו"ד שהוא סוד צווינא דקרדינותא, והוא מספר צ"פ ה', כי הוא כלול מ' עלאה שהוא סוד הי"פ אור, ומ' תתאה שהוא סוד ה' גונון דגרבין צהן הי"פ אור, ומיד דחשפשע קו המד, והיינו שנעשה מבי"ד סוד אות ו חיכו טעם שמים כריעה, ועליה נאמר וראיתיה לצור צרית עולם ועי' צביאוריו שהר הכזר שהוא קו המד כ"ל הוא צהי יסוד לדיק אות צרית, והיינו שעי' צהי יסוד לדיק שהוא קו הר כחכר, נמשך השפע מה' עלאה דהי"פ אור לה' תתאה שהוא המלכות עי' צהר, חכ הוא צהי דצדיר הדברים כאן שעל האי יו"ד סוד צווינא דקרדינותא נאמר חין בין מים העליונים שהוא סוד ה' עלאה, למים התחתונים שהוא סוד ה' תתאה, אלף מלא נימא, היינו צהי יסוד לדיק דמפרש ואזל שנמשך בי"ד ונעשה ממנו קו כלורת אות ו שהוא סוד אות צרית כ"ל והוא העומד צינתיים ומשפיע ממים עליונים למים התחתונים ובאמור. אלא כמלא נימא. ר"ל כי נימא שהוא סוד חוט השדרה שגורחו כלורת אות ו, וכמ' רצנו (צלקת פי תולדות) עי' ויינו סוד הר שהוא קו המד שנותנת קצב למים העליונים ולמים התחתונים, לאמר לכל אחד עד פה תבא: עליה אתמר. צ"ס (יומא דף ל"ח ע"ב) ובשאר דוכתי: אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא. עין (צ"ס יבא ק"ל על מדיר שבי"פ) צביאור המשך דברי הש"ס שם אין אדם נוגע צמה שמוכן להציר וכו', ואין מלכות נוגעת בצדצרה וכו', ד"ל ואין הכ"כ מקצה סבר שום לדיק שהגיע זמנו לתא לו שדרה וגדולה, דאז בעל כרתו להראשן להכניס משמרתו כדי שיצא זה תחתיו

וחמשה בריחים לקרשי ללע המשכן השנית, ה' אלכצאן דיד שמאל, מסערה דגבורה, ואינון ה' אלכצאן טולכו מדכ לבריחים, ואינון מי מדד צשעלו מים וגו', והא חוקמכו, שפסוק זה מרמז לה' נקודות של ה' אלפין עי' וזה הוא מוסיף הכה להמשך הדורש שעל זה מרמז ג"כ מלאכת המשכן שהי מענון מעשה צראת, שהי צמשן מספר חמשה בריחים מסערה דחסד נקודת הקר"ן, וכן ה' בריחים מסערה דגבורה נקודת הצ"י כ"ל, וכן מסערה של כל ה' קצוות, וכלל בסוד מי מדד צשעלו מים וגו' שמרמז להבוא נקודה שנחשע לה' נקודות לכל ז', ומכל נקודה שבכל ז' נחשע ה' נקודות, ע"כ ה"ב ה' בריחים שכל ה' כלול מ' קצוות: וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן היינו סוד ת"ת שהוא נקודת החוליס בסוד וכל צשעלו וגו' ובמש"ל (בסקדמה דף י"ג ע"א) תקונא דגופא כתיקונא דמשכנא ועי' צביאוריו, דהמשכן הוא סוד גופא דח"א עי' אינן ירכי קשוט. היינו גוי"כ שהם סוד מעלה ומטה כמש"ל שהם סוד צ' נקודות שוריק וחיריק ובאמור. ובזה יבואר שמרמז צה כל ה' קצוות של ה' נקודות. מאי ימה. דרש ימיה לשון י"ס: דא שכינתא עלאה. וכמ' (צוהר פי צה דף מ"ב ע"ב) כי ה"ס הוא סוד צינה אמא עלאה, והיינו כמש"ל שהי"פ אור אינון צהא דאות ה' ראשונה שבו"ה שהוא סוד אמא עלאה: והוא דאתמר ביה ודמות על ראשי החיה רקיע. הוא חחר צה לדבריו הראשונים שאמר דמה שאח"ל בין כל רקיע ורקיע ח"ק שנה ועוני רקיע ח"ק שנה, היינו הרקיע דאתמר צה וכו', ודלונו גפרה צה כי (צוהר פי וקבל דף רי"א ע"א) פתח ר"ש ואמר כתיב ודמות על ראשי החיה רקיע, ח"ת רקיע דלעילא דקיימא עי' חין עלאן, ומתמן לחפשע ושאר דיוקנא וכו', עי' (במק"מ ובכבחות קב"י שם) ד"ל דסחם רקיע הוא יסוד דחפיר, ורקיע שהוא דמות על ראשי החיה הוא יסוד אמא עי' וזה הוא מפרש דעל רקיע זה שהוא יסוד אמא אחר שהוא מהלך ח"ק שנה, כי צביאור אמא אלפיוויה השמשה נקדיות של הכי"פ אור ובמש"ל: ואיהו. ר"ל על הנקודה כחכר: דאוקמיהו. צ"ס (הגיגה דף מ"ו ע"א): אין בין מים העליונים וכו'. ע"ל (תיקון ה' דף י"ב ע"ב)

צדיקיא אפילו כחוט השערה. והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה. וברית איה נ"מא.

וְרִי לֹון מֵאֵן דִּאֲפִרִישׁ אוֹת בְּרִית בֵּין מִים לַמִּים. וּמִנֵּעַ זֶרַעַא מִנִּיה. דִּאֲחֹזֵר עֲלֵמָא לַתְּהוּ וּבֹהוּ. וְרוֹא דְמִלְהָ (יִשְׁעִיה מִה) לֹא תִהְיֶה בְּרִיאָה לְשִׁבְתָּ יִצְרָה וּדְאִי. מִים עֲלִיוֹנִים אֹרִייתָא דְבִכְתָּב. מִים תַּחְתּוֹנִים אֹרִייתָא דְבַעֲיָפ. נִימָא דְאִיהִי בֵּין תְּרוּיְהוּ דֹא יִסּוּד. דְאִיהוּ רֹא דֹאֲרִייתָא. וְאִיהוּ יִסּוּדָא וְעִקְרָא בִּתְרוּיְהוּ. וּמֵאֵן דְּמִנֵּעַ רֹא דְעִקְרָא דְתִרִי תוֹרוֹת. כֹּאֲלוּ אֲהֵדֵר עֲלֵמָא לַתְּהוּ בֹהוּ. וְאֵלֵין אֵינֹן דֹּאמְרִין דְּלֹא אֹרִייתָא אֵלֹא כְּפִשְׁטָא, וְלִית בֵּה רֹא אַחֲרָא

באר לחי ראי

סוד תורה שכתב, ומים התחתונים הוא סוד תורה שבע"פ, ולריך ליחד שניהם ע"י היסוד לדיק שהוא חכמת הקבלה, וכמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב) שוריק לדיק יסוד עלמא זיה סוד ועיי"ש צביאורגו ועין (צבר פ' ויחי דף רל"ז ע"ב) ומאן איכו ח"א עלאה דאורייתא, דא אות קיימא קדישא דאקרי סוד ה' ברית קדשו עיי"ש, ועין (צבע"מ פ' פנחס דף רל"ו) לדיק יסוד, זיה סוד עיי"ש: ומנע זרעא מניה היינו שאינו מחדש חידושי תורה בתורה שכתב ושבע"פ ע"פ חכמת הקבלה, והיינו כמ"ש (צבר פ' תרומה דף קס"ז ע"ב וקס"ז ע"א) צסוד אור זרוע, דע"י היסוד לדיק לריך לאולידי תולדן ואיצון דאיהו זרעא חדש עיי"ש, והכא מוסיף דעיקר צחי זרוע לדיק להוליד זרעא צאור תורה של חכמת הקבלה, וכדמפרש ואזיל דאחזור עלמא לתהו ובוהו עין (צבר פ' תרומה שם) דלמר דלאי אור קדמאח דלתמר זיה אור זרוע ללדיק דאיהו זמין למעבד תולדן, ואי לא הוה האוי אור בעלמא לא הוה בעלמא יכול להחקיים עיי"ש, ודברים אלו יתיחדו עם המשך המאמר כאן, כי מי שמנע זרעא היינו שאינו מוליד חידושי דאורייתא בתורת הרבליה שהוא האור קדמאח דאקרי אור זרוע ללדיק כנ"ל, הוא מחזיר העולם לתהו ובוהו ולא יכול עלמא למיקם: מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבע"פ. היינו כמ"ש (צבר ויקהל דף ר' ע"א) ספר עלאה תורה שכתב, ספר תחאה תורה שבע"פ עיי"ש: ואיהו יסודא ועקרא דתרווייהו. כלומר שחכמת הקבלה שהוא צחי יסוד היא עיקר של צ' תורה שכתב ושבע"פ, שלכן נקרא יסוד כמסמ יסוד הצנין שעליו נבנה כל הבית, ואמר ועיקרא, היינו כמש"ל (צריש אקדמה) שהקו של הא' שצין בצ' יוד"ין איכו רקיע והפוך רקיע וע"פ ותשכח עיקר ויסודא עיי"ש וצביאורגו שם. ומאן דמנע רוא דעיקרא. הגר"א הגיה ש"ל ועיקרא, היינו שאינו לומד רק פשטות התורה בלא סוד שהוא עיקר האור של בצ' תורת כנ"ל. ואלין אינן דאמרין וכו' כמשך בדברים צח הוא דאזון שאינם לומדים רק פשטות

תחתיו עיי"ש, לזה אמר הכא כי גם זה הוא כח הא' צליגא דקדינותא שהוא סוד ו' הנקרא נימא כמכר, שהוא נותנת קצבה ומדה לכל אחד ואחד עד כמה ימנך ולא יותר, כדי שיוכל השני לעלות לגדולה במקומו וכאמור: ובה הקב"ה מדקדק עם צדיקיא. הוא מיתרם צ"ש (יבמות דף קכ"א ע"ב) והיינו ג"כ כמש"ל כי השפעות הם סוד אות ו' דצליגא דקדינותא שהוא סוד קו המדה, ע"כ צה מדקדק הקצ"ה עם הלדיקים שלא לוותר להם יותר מכפי המדה. איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה. עין (צצ"י צו"ד סי' רס"ד) שהצ"ח צ"ש חכם ספרדי אחד הפי מ"ש צ"ש (שבת דף קל"ז ע"ב) שצריך לחתוך הערלה עד שיתגלה צמר החופה את רוב גובהה של העטרה, היינו החוט הצבוע הכסודי את צמר העטרה ולריך לגלות כל העטרה עם החוט הכסודי עיי"ש, ופנימיות הענין מובן עפ"י רצונו (צבי"ח פ"ד משער אונאה) דהחיות שנוכל נולד ערלתו ע"י וחופפת על היסוד, וע"י מילה ופריעה נתקן היסוד ונתגלה בצ' אוחיות י"ו, והיינו שפי האמה שהוא פטרה שציסוד לזרחה כלורת י"ד, והיסוד עלמא לזרחה כלורת ו' ארוכה, וכל זה גיגלה ע"י מילה ופריעה ונעשה התיקון באוחיות י"ו ונעשה ממנה אות ו' שהוא סוד צליגא דקדינותא שיש למדת יסוד לדיק כנ"ל: וברית איהו נ"מא. הוא כמפרש דצרי, כי מש"ל דאין צין מים עליונים למים תחתונים אלא כמלא נימא, היינו שהקו הארוך שצטרת הא' כנ"ל שהוא סוד יסוד לדיק נקרא נימא וכנ"ל: ווי לון. בגר"א הגיה ש"ל ווי ליה: מאן דאפריש אות ברית בין מים למים. לאחר שאמר שהקו של הא' שצין בצ' יודין הוא מרחק ליסוד לדיק המשפיע למים עליונים ולמים התחתונים, הוא מוסיף בהמשך הדריש כי המים העליונים הוא

אחרא. ואינן דו פרצופין. איהו ג"ן ה' סדרים, דאתמר בה (שם ד') גן נעול אחותי כלה. גן נעול, מסטרא דם' סתומה. ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע. הה"ד (יחזקאל טו) יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח ה', דבשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לוויין דאתמר בה לוח עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינן נשמתין יתירין.

ובאלין

באר לחי ראי

שלא יכנו אוחס הלומדים מעונג גן עדנס אשר שם כיון שלא נעשה היחוד נכחם וכאמור: מסטרא דם' סתומה ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע. ר"ל כי לעיל (תיקון ו' דף י"ט ע"א) אמר דסוד ב' סתומה נעשה ע"י שנתפסע הקץ השמאלי של ב' דלוי' ו' וסגור הפתח, ועי"ז נסחם ונעשה בם' סתומה עי"ש וצביאורנו שם ולא הוא מפרש להמשך הדרוש שזה הוא הרצון שנסחם הפתח צלות ו', להורות דכל מה שכתבנו שנסחם פתח הכן דלא יעול בה שום אדם שאינו ראוי ולא סיגל צעמנו לצרום הזוג, זה הוא רק צלות ו' שהוא סוד ששת יומי המעשה, אבל בשבת גם להלומדים בפשטות החורב הכן פתוח וכדמפרש ואזיל: הה"ד יהיה סגור ששת יומי המעשה וגו'. ר"ל שששת יומי המעשה שערי הכן סגורים שלא להכניס למי שאינו נכון לו, משא"כ בשבת אז נפתחים כל השערים גם לפני הלומדים פשטות החורב ולא למד חכמת הקבלה, וכמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ד ע"א, וזכר פי נח דף ע"ה ע"ב) שדרש להאי קרא ששבת וי"ע פותחין השערים של ג"ע לכל לומדי חורב: דלא תהא כנועל דלת בפני לוויין דאתמר בהו לוח עלי ואני פורע ע"י צ"ס (צ"ה דף ע"ו ע"ב) דצו"ע אומר להם הקצ"כ לישאל בני לוו עלי וקדשו וכהמניו צי ואני פורע, ועי"ש (בתוס' ד"ה לוי עלי) חזק קאי גם על שבת עי"ש, ופנימיות בענין עיין (זכר פקודי דף ר"ה ע"א) דבשבת הקצ"כ אחיזק ליה השמחה ומדוחא לצד נש הוא ילוו (לשון הלוואה) בגין דיבא ליה חולקא בעלמא דחתי, ועי"ש (צ"ח הכחם ד"ה שחתי חת השמחה) צביאור בדברים צ"ה כי סוד השמחה היא צ"ה מכה התפשטות אורות הציגה צ"ה, וצ"ח שמחה זו נעלמה כאמור שער החצר הפנימית יכיר סגור ששת יומי המעשה, אמנם בשבת וי"ע נפתח השער הזה, והקצ"כ מלוו ממנו לכל הבא ללמד, ומקבל כל אחד ממנו בדרך הלוואה כפי הכנהו, חזק הוא סוד חוס' גשמה ושמחה שבת ומנחתו עי"ש. ולא אמר בהמשך הדרוש כאן דאם כי לאותן שאינם לומדים חכמת הקבלה נעול לפניכם כל ו' ימי המעשה פתח בגי' צ"ח גן נעול וגו' כ"ל, עכ"ל בשבת וי"ע גם לפניכם פתח השער ואין מעלן דלת בפני הלויין, היינו הצ"ח ללמד צ"ח ב' עלי וכו'. ומקבלים כל אחד צ"ח חוס' נשמה מהאי חזו"תא לעילא שהוא

ג"ע

פשטות החורב וכופרין צמחי החורב, עליהם נאמר גן נעול וגו', שלפניהם נעול וסחם הכיכלי עונג של הכן העליון שהוא מוכן לעדן צו לומדי חורב וכדמפרש ואזיל. ואינן דו פרצופין ר"ל שה' חורות שכתב ושצ"ע, שהם סוד ב' יודין של הא' סוד מים העליונים ומים התחתונים, הם סוד דו פרלופין צ"ח, וכמ"ש (צ"ח ע"ב פי' פתחם דף ר"ג סוף ע"ב) וי, מים עליונים ומים תחתונים, מים העליונים הם צ"ח דבר י"ד עלאה, ומים התחתונים י"ד תתאה סוד נוקצא עי"ש איהו ג"ן סדרים ר"ל כי (צ"ח פי' תרומה שם) אמר דהאי אור דסוד אור זרוע לזדיק כזכר, זרע ליה קצ"ה בגנחא דעזן, ועד ליה שורין שורין ע"י האי לזדיק דלוי' גנחא דגנחא, ונטל להאי אור זרוע ליה ועד שורין שורין גנחא, ואוליד ואלמח ועד פריין, צ"ח ונגחא זרועית תלמית עי"ש, וע"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ר"ט ע"ב) דסוד גן של ג"ע הוא י"ג סדרים דלורייתא דכתב עי"ש, ולא אמר הבא דהאי גנחא היינו בגי' סוד הכין סדרים אינו פתוח רק לפני צעלי הקבלה שזרעין צו מה שמחשקין צ"ח דלורייתא צ"ח אור זרוע לזדיק כ"ל. דאתמר בה גן נעול וכו' ר"ל דלפני אוחס הלומדים הכין סדרים רק בפשטות החורב ואין לומדים בדרך הקבלה, נאמר עליהם גן נעול וגו', וכמ"ש (צ"ח פי' אחרי דף ס"ו ע"ב) צ"ח ב' פתוחה ו' סתומה, דם' סתומה הוא חזק דקרא גן נעול וגו' דבשעתא דמלכא קדישא אדכר להו לישראל בגין שמיח, ואהדרת מערונותא לחתרהא אז הוא צ"ח ב' סתומה, היינו סוד גן נעול וגו', כדכתיב וכל אדם לא יכיר צ"ח וגו', כך בשעתא דעאל ליחדא שמה דקצ"כ ולחוצא עם מערונותא אז נועלן הכן שלא יכיר שום אדם שם, אבל צ"ח שהיוו דקצ"כ ושכינתיה צ"ח מ"ע של ישראל, אז הכן הוא צ"ח ב' פתוחה, והכן פתוחה לפני הצדיקים המעוררים את הזוג ויחוד העליון עי"ש (ובמק"ש שם), ולא אמר גם כאן דאינן דלמדין דלא אית אורייתא אלא כפשטא וכו', ואינם למדים רק נגלות החורב ולא שמים על לבם ללמוד חכמת הקבלה, אז אעפ"י שנעשה לפעמים היחוד דקצ"כ ושכינתיה סוד ב' תרומה שהם דו פרלופין בגין שמיח צ"ח שם עולה צ"ח וצ"ח, כיון שאין הזוג צ"ח צ"ח הלומדים אוחס, ע"כ הכן הוא צ"ח ב' סתומה, והכין סדרים הם צ"ח גן נעול וגו'

יצא ונזעם עליו וכאמר. ואיהי תום רוחא. ר"ל כי
 צדיקים (צ"ל שם צדיק דף שאל"ה) אחריו דמיונותיו
 של אדם קצובין חוץ מהנאות שבת ויריע ואם מוסק
 מוסיפין ליה, ולזה הוא מפרש הכא שזכר קאי על ענין
 השפע של השבת רוחניות שבשבת נתוסף השגה צדק
 וכל המוסק בשמחה שבת ולומד תורה כראוי מוסיפין
 לו השגה, וכל הכורע וכו'. ואשתאור ענין. היינו כי
 ענין לו עלי ואני פורע, מצוה צדק שם גם לענין
 עובד שכל מי שמוציא הנאות על שבתות ויריע
 להחזיק הדעות, הוא מלמד לקצ"ה כביכול צדקה,
 וקצ"ה יהיה ליה כפלי כפלים מכל מה דאפיק צדקה
 כמ"ש מלמד כי חוק דל וגמולו ישלם לו עיי"ש, ולזה
 אמר כי מי שאינו מלמד להקצ"ה לצורך סעודה שבת
 ויריע להחזיק ליה הדעות כמ"ל, אין הקצ"ה אליו
 צדקה חוק דל, ונשאר ענין ר"ל: דאיהו נשמת כל
 חי ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"א) צדק נשמת כל
 חי שחומרים צדק כי צדק נתוסף לכל אדם נשמה
 יתירה ממאמא עלאה, זה סוד כל חי דאיהו אמת עלאה
 עיי"ש וצדקוירי שם, ולזה אמר הכא כי מי שמוע
 להבין לסעודה שבת ככל הדרך שיבא לו הדעות
 דלעילא ממאמא עלאה דאיהו נשמת כל חי, אזי.
 ואשתאור יום שבת ענין ושכינתא יבשה. שאינו
 משפיע מ"י לעילא, וממילא שמוע ממנו השפעת המ"ד
 ואיהו מדה בגד מדה. וסמ"ש צדיקים (צ"ל שם)
 שאם פוח פוחתין לו וכאמר. וכנגד. אמר וכנגד
 צדיק הדמיון, ור"ל כי כמו שהדיקים מחזקים בכל
 ימי שבת ע"י לימוד הקבלה שורשין צדקין סדרים
 כמ"ל (צמח הקדוש), כן מחזקים צדק ויריע ע"י
 עובד וסעודה שבת ויריע שמוע ממנו לצורך הדעות
 דלעילא. ורועיה. לשון זריעה חרשנים. אף הכי.
 ר"ל כמו שהדיקים עושין להעבירא דלמחא חרשים
 בכל ימי שבת ע"י לימוד הקבלה, כן חרשין כל אדם

פתחי לי, אחותי, רעיתי, יונתי, תמתי, שראשי, נמלא טל. והאי פיוסא לגבי ר' דאיהו מפתחא דסתים לה, ובגין דא פתחי לי ביומא קדמאה. למאן. לאת י' דאיהו נקודה דקמץ. כד אתפתחת אתפתחת בפתח דאיהו ו'. כד סתים סתים בקמץ ואיהו י". טפה חרע דאתמשך מיניה. ובג"ד פתחי לי, ביומא קדמאה לאת י' דאיהו נקודה דקמץ. אחותי, ביומא תגינא

באר לחי ראי

צפוסא וכו', והיינו כמ"ש רבינו (צ"ע פ"ד משער מ"ג ומ"ד) שאין לך זוג גופני תחתון שלא יוקדעו לו זוג דשיקון כדי לפייס הזכר את הנקבה, ועיין (בעמדה צ"י פ' לך) שהאריך צביאור הענין של סוד הפיוסין דקודם האזוג עיי"ש: והאי פיוסא לגבי ר' וכו'. ר"ל דנקרא דפתחי לי הג"ל חשז ר' לשונות של פיוס כדמפרש וחז"ל, להורות שעיקר הפיוס הוא לצורך פתיחת ה"פ שנחסם ע"י ה"ר וכאמור, ע"כ לריך לפתוח ע"י ר' מיני פיוסין: ובג"ד פתחי לי ביומא קדמאה וכו'. ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) פתחי לי ביומא קדמאה דלחיכו ימינא דעליה אחמר פותח את ירך וגו', אל תקרי ירך אלל יודיק, דא ר' דלחיכו לימינא וכו' עיי"ש, חכ הוא ציבור הדברים כאן, כי הכה לעיל אמרין בסוד ויהי אצור שש ימי המעשה, דבשית ימינו דשצוב שפרי הגן שהיה סוד נוקבא דח"א ועולים, ואמר הכה להמשך הדורש דבשצח מפייס לה בעלה צ"י מיני פיוסין לפתוח ה"ר ועולים שהיתה נעולה בהם צ"י ימי המעשה, שהיה סוד וי"ק של המלכות בכל קומתה, שנתקנה המלכות כמו אם היו לומדים בכל ר' ימי המעשה ומתקנים אותה בכל ה"ר ספירות מתחדד עד יסוד שצכל יום הוא תיקון ספירה אחת, יום א' חסד, וכן עד"ז עד יום ה' שהיה תיקון היסוד, וכמ"ש רבינו (צ"ע פ' צהר) צאורק ואמר שכלדיקים ה"לומדים חכמה הקבלה בכל ר' ימי המעשה, לפניהם הגן פתוח גם צימי החול, כי הם מתקנים המלכות צ"י ימי המעשה בכל יום הספירה השייכה לאותו יום מתחדד עד יסוד, משא"כ לשאר המון עם, לפניהם נעול הגן בכל ר' ימי המעשה, ורק בשצח נפתח השער של הגן לפניהם בכל ה"ר תיקונים של כל ה"ר ימי הצנין שלה, ואמר פתחי לי ביומא קדמאה, היינו כי פתחי הוא לשון פתיחה סוד פתיחה של הקמץ שהוא צחי חסד כדמפרש וחז"ל: לאת י' דאיהו נקודה דקמץ. ר"ל כי מה דלאמרין לבגן (תיקון ס"ט שס) פתחי לי לאות י' דאיהו לימינא, היינו משום דנקודת הקמץ נמצא לצחי ההגלות החסד של הקומץ, כמ"ש (בהקדמה דף ר' ע"ב) בסוד וקמץ הכהן משם מלא קמלו, קמץ הוא יריד כד אתפתחא וכו', ועיי"ש עוד (דף ז' ע"ב) ובתיקון ה' דף י"ט ע"ב) דסוד קמץ הוא אחותי

ו"י, והיינו שהכו הרצב של הקמץ הוא כלורת אית ר'. והנקודה מלמעלה היא כלורת י', ומשניהם נעשה נקודת קמץ, דסוד הנקודה שחתם הכו מרמז לצחי קומץ וסחיתות השפע, והכו הרצב שהוא כלורת פתח מרמז לענין פתיחת הקומץ שלה שהוא המפתח שצ"י אחפתה ואתגלית החסדים עוזים עיי"ש, חכ הוא הענין מש"ל (בהקדמה דף י' ע"ב) ולכל (תיקון ס"ט דף ק"ד ע"א) וע"כ וצ"כ וצ"כ דוכתי) בסוד כי צ"י חש"ק, שה"י נקודות חולס שצ"י קמץ, מרמזים לג' ספירות תצ"ח, והיינו דהקמץ הוא חסד עיי"ש, ועי' לעיל (סוף תיקון י"ה דף ל"ז ע"ב) וצביאורינו שס שכתבנו שס ג"כ דנקודת הקמץ הוא חסד עיי"ש, ולפי האמור מובן שענין נקודת הקמץ שצ"י לפתוח ולגלות סחיתות החסדים בסוד פתיחת הקומץ, וזהו אמר הכה דלענין פתיחת והתגלות החסדים של יומא קדמאה שהיה עד עתה סגור ועול בסוד הי"ד של הקמץ, אומר בעלה דהמערותה בשצח להמלכות שהיתה עד עתה צחי ה' סתומה, פתחי לי, שיצתה הקומץ והסתומה ע"י ה' שהוא קו הרצב של הקמץ וכאמור: ואיהו י"י טפה חרע דאתמשך מיניה. ע"ל (תיקון ה' דף י"ט) בסוד וקמץ הכהן משם מלא קמלו, שהקמץ הוא לורת י"י דלחיכו ממשצח סתומה של ה"פ סתומה, והיינו קודם שפתחה ה"י והי"ד שהוא הנקודה שצח ה"י שהוא סוד חרע, דלאחר שנעשה משוך כקו היתה סותמה צ"ד שמאל שהוא בסוד קמץ י' עם ר', שמרמזים לענין הסתומה צ"ד וקמץ הכהן, שהי"ד שהוא סוד עפת חרע נמשך כ"י ועומד צ"ד שמאל של ה"י לסתום הרחם, ואמר הכה שכלשר נעשה מה"י עם ה"ר סוד נקודת הקמץ. אז נשתנה הענין שהכו הרצב שהוא לורת ר' מרמז לענין התגלות החסדים היינו מלשון פתח שמרמז לענין פתיחת הרחם של ה"פ ופתיחת הסתומה. ובג"ד פתחי לי ביומא קדמאה לאת י' דאיהו נקודה דקמץ. ר"ל דהפיוס ה"י שהוא מלד החסד, הוא לפתוח הסתומה של לורת לורת י' שצ"י למעשה שמרמז לענין עפת חרע שצ"י נקמץ וגססם כאן, ויהי צחי פתיחה, וע"כ אמר פתחי לי דייקא וכאמור: אחותי ביומא תגינא. גם זה מכוון לבגן (תיקון ס"ט שס) אחותי ביומא תגינא, ועיין (צ"ע פ"ד משער האלילות, וצ"ע לה יעקב צעך אחותי) צביאור

תניינא. רעיתי, ביומא תליתאה דאיהו רעיא מהימנא. יונתי, ביומא רביעאה. תמתי. ביומא חמישאה (א"כ ד') תם עונך בת ציון. שראשי, ביומא שתיתאה דאתמר (בראשית מ) וישתחו ישראל על ראש המטה. דאיהו יום הששי. נמלא טל, ביומא שביעאה דא טפה י' ודאי. ודא נקודה דאת ב'.

ובגין

באר לחי ראי

שכאשר יתחזרו כד' אותיות הוי"ה עם המעורבותא אז נאמר חס עונך בת ציון. שאז חסיד הגאולה שלימה ולא יוסף להגנותך עיי"ש, וזהו אמר הכא כי הפיוס של תמתי הוא ציומא חמישאה שהוא סוד ספירת הכוד, כי כזה תלוי עיקר הגאולה שייקון ספי' הכוד כמש"ל (בהקדמה דף ה' ע"ב) עתך מסטרא דכוד, ועי' ציוראורינו שם שהבאחי גם מדברי רבינו (צעי"ה צפ"ה משער חיקון הירח, וצפ"ה משער רפ"ה נילווין): שראשי ביומא שתיתאה. כלומר שהמלכות מסטרא דיסוד דילה [שהוא ספי' ה' מו' ימי הבנין] נקראת ראש, וכמ"ש (צובר פ' וילא דף קס"ב ע"א) דיסוד לדיק חקרי ראש, בגין דכל צרכאין כזה שריין ומיניה גדין לחתאין עיי"ש, וזהו אמר שכדי לפתוח שער היסוד שהמלכות שהוא ספי' ה' של ו' ימי הבנין, אמר שראשי המרמז ליסוד לדיק וישתחו ישראל על ראש המטה דאיהו יום הששי. הוא מציא ראי' דהמלכות מסטרא דיסוד לדיק נקראת ראש כחצר מפסוק זה, וכמ"ש (צובר פ' צעלה דף נ"ד ע"ב) ראש המטה דא יסוד, ועיי"ש עוד (צובר פ' ויחי דף רכ"ב ע"ב) וישתחו ישראל על ראש המטה, מטה דא שכינתא, ראש דא יסוד דעלמא וכו', והיינו יסוד דנקראת. נמלא טל ביומא שביעאה. ע"ל (חיקון ס"ט דף ק"ו ע"א) שדרש שראשי נמלא טל שקאי על המלכות שנקראת חלקיים שהוא אותיות מליא"ה וצאן אחר ציומא שביעאה דאיכר שחיתא"ה, וי"ל כי בשבט נחמלא המלכות כל עוב משפיע טפה חרע שהוא סוד הטל שמשפיע זה צעלה עיי' ספירת יסוד לדיק [ועיין בלק"ה פ' ואחחון צפסוק ולמק"ה השמים], וזהו הוא מפרש כאן להמשך הדיוט, שזה הוא המשך הקרא שראשי נמלא טל, היינו שבשבת נחמלא המלכות כל עוב מהכל משפיע לה צעלה דיסוד דילה: דא טפה י' ודאי ודא נקודה דאת ב'. כזה הוא תחור לדבריו שאמר לעיל כד סחיס בגן, סחיס צקמן ואיכו יי, טפה חרע דחמשן מיניה, והיינו דכל ו' ימי המשנה נסחיס בגן שהוא חס של המלכות, היינו סוד הב', ונעול נגור השפע של טפה חרע שהוא סוד אלה י' ונעשה ממנו ו' כ"ל והוא היסוד ה' סחומה, חבל בשבת נפתח בגן שהוא חס ויסוד של הנקצא כ"ל, ונעשה מזה י', שנמשך לחיכה

הענין, והמלכות מגד הצבורות שבה נקראת אחתו של ח"ה שהוא כלול חו"ג עיי"ש: רעיתי ביומא תליתאה. ג"ז מצוהר לבלן (שם דף ק"ו ע"ב) קומי לך רעיתי בצוריותא דכחצ עיי"ש. והיינו שהמלכות מגד הח"ה שהוא סוד חורה שבה נקראת רעיתי. דאיהו רעיא מהימנא הוא כמפרש הענין שהמלכות מסטרא דח"ה נקראת רעיתי, שהוא מלשון רעיא מהימנא שנהגלה צאלף השלישי וכמדרגתו של מרע"ה שפיקרו בח"ה, וכמ"ש רבינו (צלק"ה צריש לק טי יהושע), ועיין (צריש פנחס דף תמ"ג ריש ע"ב) דדרגא דילך ח"ה דחאקשר כך עמודא דחמלעיתא עיי"ש, ע"כ יתייחס מלה רעיתי להמלכות מסטרא דח"ה. יונתי ביומא רביעאה. ר"ל כי המלכות מסטרא דג"ה [שהוא ספי' ה' משעת ימי הבנין] נקראת יונה, והיינו כמש"ל (חיקון ו' דף כ"ג ע"א) דהמלכות מסטרא דכורסיה אחקריאח נשר עיי"ש, ועי' (צובר פנחס דף ר"מ ע"ב) בסוד קרבנות חורים וצני יונה, כי שורשם הוא סוד פני נשר, ואחפוט מהנשר צהרין סערין ונחתו מימינה ומשמאלא קרבנא דעופי מכל סטר, ולא אחקרב אלא יונה וחורים, דליינן בקשוע לזוגיכו מכל שאר עופין עיי"ש, ומצוהר משם דצני יונה וחורים הם נוי"ה המתפשטים מהנשר שצמרכבה, וע"כ איינן בקשוע לזוגיכו, כי נוי"ה הם סוד חרין סמכי קשוע כאשר יראה המעיין שם, ומוצין ג"כ מסדר הלשון דצני יונה הם מסטרא דג"ה, וחורים הם מסטרא דכוד, כמ"ש שם מימינה ומשמאלא וכו' אלא יונה וחורים עכ"ל ומשמע מהלשון דיונה הוא מימינה, וחורים הם משמאלא, ומשחך מוצין היעב מ"ש הכא דמסטרא דג"ה נקראת המלכות יונה, והיינו כי המלכות צעמחיה נקראת נשר מסטרא דכורסיה וממנה אחפוט לחתא לחרין סערין לימין ולשמאל צניי וחורים סוד נוי"ה חרין סמכי קשוע, ומסטרא דימין שהוא נח נקראת יונה וכאמור: תמתי ביומא חמישאה תם עונך בת ציון. ר"ל שהמלכות מסטרא דכ"ד [שהוא ספירת ה' מו' ימי הבנין] נקראת תמתי, וכמש"ל (בהקדמה כ"ד דף י"ז ע"ב) פתחי לי וגר תמתי, דכא חס עונך בת ציון לא יוסף להגנותך ועיי"ש ציוראורינו, שחרמנו כי חיצת תמתי הוא מגד האות האחרון של ד' אותיות הוי"ה

ובגין דא זווגא דת"ח משבת לשבת, לירתא ההיא טפה דאיהי חכמה ט"ל תורה לבנייהו. ולא למגנא אוקמוהו, ז"ל כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייהו.

גל נעול, (סדר ה) גל, איהו כמו גלגל, איהו רמז דביה מעין חתום דאיהי י, ומיד השקו הצאן דאינון אברין קדישין דאתמר בהון (יחזקאל לז) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם.

כולהו

באר לחי ראי

טפה הזרע שהוא סוד נקודה בפנימית של כב שהוא כזרה אות י וכמש"ל (בהקדמה סוף דף י"ב וירש דף י"ג) ועיי"ש בציווריו (דכ"ה לסחוס מלגלי) ציוור הסנין באורך. ובג"ד זווגא דת"ח משבת לשבת וכו'. כמ"ש צ"ס (כחוצות דף ס"ב ע"ב) אשר פרייו יתן צעחו זה המשמש מעתה מליל שבת לליל שבת, ועיין (בזכר פ' יתרו דף פ"ח ע"ב) דהח"ה מדווגים רק כליל ש"ק, דלז הוא זווגא דמערוניתא לאפקא גשמחין קדישין עיי"ש, וע"ל (תקון ו דף כ"א ע"א) אשר פרייו יתן צעחו, דל עתה לדיק דאיהו ליל שבת, דלז פרחין גשמחין חדתין בישראל עיי"ש וציווריו שס, ולז הוא מפרש הכא להמשך הדרוש הזה הוא העוסק שכליל שבת הוא הזמן של הזוג כי אז הוא מסוגל להמשך על חורה לגשמת ציוו שגולדים מן טפה הזרע שהוא כי בסוד שראשי נמלא על וכאמור: ולא למגנא אוקמוהו וכו' עיין ציווריו לעיל (בהקדמה דף י"ב סוף ע"א): כל העוסק במל תורה היינו שאינו מדווג רק כליל שבת, שאז יורד השפע של העל חורה שהוא צהי הזרע של גשמות ישראל שנמשך נמחה החכמה שהוא סוד אות י כמ"ל: מל תורה מחייהו. היינו כי אורות יסוד לדיק נקרא חיים, כמ"ש רבינו (בפרש"ה פ"ה משער חפלת ר"ה, ובלק"ה פ' עקב) עיי"ש, ולז אמר שמי שמדווג כליל שבת שאז יורד השפע של אות י שהוא אורות העל דרך הצנור של היסוד דזכורא ליסוד דנוקבא, ולז על חורה מחייהו, כי אז היכולת צידו להמשך דרך החיים שהוא היסוד ארע של גשמות קדושות מסערה דעל חורה: גל נעול וכו' הוא הולך ומפרש סיפא דקרא דקאי על רחם ויסוד דנוקבא שכל ימי הצנור הוא סגור ונעול מלקבל טפה הזרע כזכר. גל. איהו כמו גלגל וכו'. טוחו לצאר צה להמשך הדרוש גם בספוק ונאספו שמה כל העדרים וגללו את האבן מעיף הצאר וגר, ואמר שנין וגללו את האבן מעיף הצאר, הוא מחייהו עם המאמר כאן, כי הצאר הוא רחם המלכות, והאבן הוא סוד י כמש"ל (בהקדמה דף ה ע"א ובהיקון ה דף כ ע"א וע"ב), ואמר עליו לשון ג"ל נעול שהוא מלשון גלגל, כי בכל ו ימי הכעשה רחם הטוקבא הנקרא צאר שהוא בגין אשר נמש ימחו גשמות ישראל, הוא חתום צהאבן שהוא

מפרש

כולהו רועים, ומשה על כולהון ^(א). דכתיב (שמות ב) וישב על (ח) הבאר, וכתיב (תהלים ז) תפלה למשה איש ^(ט) האלקים וגו'. איהו שולטנותיה בשבעה ^(י) רקיעין.

צדיק איהו רקיע דפליג בין מיא למיא. בין ים עלאה דאיהי אימא עלאה ובין ים תתאה דאיהי אימא תתאה. ועליה אתמר אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא ^(א) כמה דאוקמוהו מארי מתניתין. והאי נימא איהו צדיק. ולא למגנא אוקמוהו קדמאין ^(ב) דקוביה מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה.

ולית נימא ונימא דשערה דעתיקא קדישא דלא נפקא ממבועא עלאה. והאי נימא איהו ^(א). מבועא דיליה ^(ב) דסלקא באירא עד אין סוף, ונחתא עד אין תכלית. ואיהו עשר. ובגינה

באר לחי ראי

ועיקר, נמשך השפע מהאור א"ס צ"ה, ומהם נמשך סוד השערות שהם צחי וויין וכדמפרש ואזיל: דשערה דע"ק דלא נפקא ממבועא עלאה עיין (צלקית פ' תולדות צפסוק ויעתר יתחק צריש הדיבור) סוד השערות נעשין כשיוור אור מהא"ס צ"ה וימחפש ע"ק שיוור כל אילנות עי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש שזכ הוא סוד אור ^(א) שגמשך מאות ^(ב), כי אור ^(א) הוא סוד א"ל ועיקר, וכמיש רבינו (צלקית רות) דמה"ע אור ^(א) הוא צחי מלך על כל שאר הפרופים עי"ש, ומוזן דמה"ע הוא מכנה להשערות והנימין לאות ^(א), וכמיש רבינו (צלקית פ' תולדות שם), ולזה אמר דלא נפקא ממבועא עלאה היינו שענין ההכוות השערות והנימין היא ע"י האור שיוור מהא"ס צ"ה שמחפש ע"ק. והאי נימא איהו ^(א), מבועא דיליה ^(ב) וכו' וכמיש גם זה (צלקית שם צפסוק וילא הראשון צסוק הדיבור שם) שכתב דסוד הנימין והשערות הם וויין, ומקורם הוא מראשי היודין ע"ע הוויין, כי שער היא אותיות עש"ר עי"ש: דסלקא באירא עד א"ס, ונחתא עד אין תכלית. היינו כמיש רבינו (צע"ה פ"ה משער א"ל) כי האורות המוחא סתימא דא"ל שהוא חכמה סוד הוי"ד דשם הוי"ה, מאירין בתוך הנימין דא"ל, ומהם נכיר ונגיד ויולאין ומאירין מוחא לעילא ומחתין עד המוחין דא"ל עי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן, מצועא דיליה ^(א) דסלקא צאורה עד א"ס, היינו ענין הארת המוחא סתימא שהוא סוד הוי"ה, מאירין מן הוי"ד שהוא סוד המוחא סתימא צחי קרומא דאורה דא"ל שמשך האור מא"ס כ"ל, ויורדק למטה עד המוחין דא"ל כ"ל, ויורד ממילא השפע עד אין תכלית להאיר למטה לכל העולמות אצ"ע מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין: ואיהי עשר. היינו כמיש מדברי רבינו (צלקית שם) שאותיות שער היא אותיות עש"ר, להורות שמקור ההשפע שגא בדרך השערות שהם סוד הוויין, נמשך מהוי"ד מספר עש"ר, להורות שגמשך

מפרש להמשך הדרוש ולכבי נקראים הנציאים שהם הנדיקין אדם, כי הם אצ"רין קדישין דשכינתא כזכר וכל האצ"רים בכללות דשיוור קומה נקראים אדם, וכמיש רבינו (צע"ה ענף צ' וג' משער עיגולים וישר ובשאר דוכתי). כולהו רועים ומשה על כולהון. עיין (צכר וילא דף קצ"ב ע"ב) דצבארו של יעקב כתיב ^(א) פעמים צאר צפרשה ונקראת ג"כ צאר שצב, כי הוא הצאר הגשפע מא"ס העליונות, וע"כ זכר צפרשה זו ז"ם צאר, לרמוז להיותה צאר בת ^(א) צחי, לקבל מן ספירות, משא"כ צבארו של משה (צפי שמות) לא זכר רק פעם אחת צאר, ע"כ כתוב אלא וישב על הצאר, כי הוא היה צעלה דמטרונותא, והוא השפיע צב כל האורך, ולא היה לריך לעזר מחולתו עי"ש. (וצאור החמה) שם, וזה הוא המשך הדברים כאן דצבארו של יעקב כתיב ונאספו שם כל העדרים, היינו הוי"ה רועים, שהם סוד אדם אדם, כי הם האצ"רים קדישין של שיוור קומה סוד הוי"ה של המלכות לתקנה צקומה שלימה להיות צצחי גן פתוח, אלא צבארו של משה לא כתוב כן, כי הוא לא הולך לעזר של הוי"ה רועים, והוא צעלמו היה הכח צידו לתקנה צשיוור קומתה צכל הוי"ה ספירות איש האלקים וכו'. צעלה דשכינתא, שהוא כולל כל האצ"רים איהו שלטנותיה בוי"ה רקיעין. שם סוד כל ז"ם של ז"ל. צדיק איהו רקיע וכו'. הוא תחר לדרוש שלטנה והא אוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים וכו', היינו שזכ הוי"ה הסותמת אות הוי"ה המכרת, שהוא סוד הרקיע כמש"ל (צע"ה), הוא המפסקת והמבדלת בין מים למים, היינו בין ההשפע היורדת מאמא עלאה לאמא תתאה סוד המלכות, ועל ידו נסתם השפע מן הכינה אל המלכות וכדמפרש ואזיל: אפילו בחומ השערה. היינו סוד הציור השפע היורד דרך היסוד לדיק מן העולמות וכמש"ל (צע"ה). ולית נימא וכו'. הוא מפרש ע"פ המשך הדרוש צב א"ל כ"ר נפיק מן שבתוך הוי"ה כזכר, כי הוי"ד הוא סוד מצועא עלאה שהוא א"ל

ובגינה אתמר (שמות כ"ו) עשר אמות ארך הקרש. אמרית אינון מארית בהפוכא. ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד. דא רזא דשיעור קומה דאיהו אזיל על קץ המדה, מאי ק"ו. דא את ו'. דאיהו מדה לכל שיעורא דגופא.

איהו

באר לחי ראי

(זכר פ' פקודי דף רל"ג ע"א) שכתב שם דסוד משתחא לפעמים נקרא קנה המדה, ולפעמים קו המדה, אלף דמשתחא אפילוהו קודם שזא לידו התגלות נקרא קו המדה, כי סוד קו טולל כל המדידן מריש כל המדידן עד סוף כל המדידן, וכל המספרים של האמות נכללים בקו המדה, וכמה אלפים אמות נקראים אמה חדא, בגין דאמה אחת אזיל צטלוח, וכהוא אמה דמדיד, דא חקרי קו משתחא דאחפשא אמה בחר אמה, וכולהו ברא דבזינא דלעילא, חבל צבנין יחזקאל לאחר שנעשה החיקון ונחלק לחלקים נקראת קנה המדה, ועיי"ש עוד (בפי"ב) דאמה דמשתחא קודם החיקון כוללת כל המדידן נקראת מאחיטעמא בלשון יחיד אמה, ע"כ כתיב אורך היריעה האחת שלשים באמה, ולא כתיב שלשים אמות חבל לאחר החיקון שנחלקו המדות, כתיב ו' אמות ולא כתיב באמה, ועיי"ש עוד שכתב דלכדי קודם החיקון שכתב זה אמה בלשון יחיד, פלגא חיה זה בלא שלימו, דכיוון חזי האמה, בסוד מ"ש ואמה וחצי האמה, משא"כ לאחר החיקון שנקרא אמו"ת לא נזכר חצי אמה, עיי"ש ובאר האמה שם, חכ הוא המשך הדברים כאן, ובגינה אחר עשר אמות אורך הקרש, אמו"ת אינון מארית, ר"ל כי לאחר החיקון שנחלק לרצות עולמות כתיב בלשון אמו"ת אוחיות מארית, שכל ו' לאחר החיקון והחלקות המדות עולה למאח ומאח למאח עד ח"ס ואין חלולות ובאמור, חבל קודם החיקון והחלקות שנקראת רק בחי אמה בלשון יחיד, ואז גם פלגא חיה זה בלא שלימו כזכר, ע"כ כתיב ואמה וחצי האמה, כי לאורך חיקון העולמות לריכין לחקן המלכות שהיא בחי חצי האמה לזוגה עם צעלה כדי שיוכלו העולמות להתקן כראוי, ואז אחר דא חכ דשיעור קומה דאזיל על ק"ו המדה, ר"ל כי זה מדברים באמה דמשתחא קודם החיקון שנקרא עדיין קו המדה ולא קנה המדה, שעדיין לריכין לחקן המלכות בכל שיעור קומתה שחכיה ראויה לזוג ובאמור: מאי קו דא אות ו' ר"ל דלכדי אמרינן במאמר הפנים קדים [בגיש חיקון זה שנספח לסוף חיקון י"ח] והאי בזינא חיהו קו המדה עיי"ש, היינו בזינא שהיה סוד המשתחא ארך כלורת קו אשר מביט נקראת קו המדה, כי לורת חקו מרמז לאות ו' שמרמז לשיעור קומה של ז"א כאמור. דאיהו מדה לכל שיעורא דגופא וכו'. עין (בגיש"מ פ' פנחס

שמשך עיי' ההשפעה לכל ח"ס שכלול כל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין ובגינה אתמר עשר אמות אורך הקרש הוא חזר חזר לדבריו הראשונים (בגיש חיקון זה) שהנקודה שכתב חב הוא ו' שהיה סוד מדה ומשתחא ועיי' נעשה חיקון העולמות, ואמר בהמשך הדרוש שמכיו"ד נעשה סוד אוח ו' ועיי' געשה הכל כאמור, ולזה אמר שדברים אלו יתחדו עם מש"ל (חיקון כ' דף י"ט ע"ג) דקו המדה הוא ו' נעלה מאות ו' דשמה קדישא חיהו מדה מתחא לעילא, כמה הנקודה ו' חיהו מדה לעשר ירישן, כך חיהו אמה מסערה לאות ו', ומדה מסערה לאות ו' שהיה כלולה מיו"ד אמות, כה"ד עשר אמות אורך הקרש ודא ו', עיי"ש, ומוסיף כאן להמשך הדרוש דכיון דכיו"ד וכו"ו הכזכר סלקא לעילא עד ח"ס, ונחתי לתחא עד אין חלולות, ע"כ זה כרמז שאמר הכתיב בזה, עשר אמות דייקא, שהוא מרמז לענין ח"ס ואין חלולות אמרית אינון [אוחיות] מארית בהפוכא. וכו' לרמז שכל ספירה מח"ס כלולה מעשר, שכל עשר סליק למאח, וכן הוא בכל ספירה עד ח"ס ועד אין חלולות: דא רזא דשיעור קומה. ע"ל (דף מ"א ע"א) ולכל (חיקון ע' דף קכ"ט ע"ג) דו פרלופין הוא שיעור קומה ועליה אחר עשר אמות אורך הקרש עיי"ש, ולזה אמר כהא אמה וחצי האמה רוחב הקרש, דא חכ דשיעור קומה, וביינו כמש"ל (חיקון כ' שם) דסוד עשר אמות אורך היריעה מרמז לאות ו' שגתארכה כ"י ונעשה בזה קו שהוא מדה האורך, ואמה וחצי האמה רוחב הקרש מרמז לסוד דו פרלופין, כי אמה מרמז לסוד כ"י שהוא קו האורך, וחצי האמה מרמז לסוד המלכות נוקבא דיליה עיי"ש ובציאורינו שם, ולזה אמר כהא להמשך הדרוש שלח מרמז מה שגתא אריכות חקו בהנקודה של חב שהוא סוד אות ו', כי ו' הוא סוד שיעור קומה דגופא סוד י"ס דז"א, וכמש"ל (בהקדמה דף י"ג ע"ג), ושיעור הקומה דגופא דז"א לא נשלם אלא בחיקון הנוקבא דיליה בכל שיעור קומתה, וכל זמן שלא נשלמה המלכות בכל שיעור קומתה, נקרא חז"א רק פלג גופא, וכתי"ש (באדר"ז דהאזינו דף רל"ו ע"א) עיי"ש, ע"כ אמר לה צעלה פתחי לי אחותי רעותי וגו', לתקן אותה בכל הריק דילה בכל קומתה צבנין שלם, ואז נשלם קומתו בצלימות: דאיהו אזיל על קו המדה. עין

איהו מדה בין עינא לעינא. ועלה אתמר (שמות ח) אצבע אלקים הוא. איהו שעורא דאורכא דחוטמא. ואיהי שעורא דכל אצבעא ואצבעא. ושיעורא בין אצבעא לאצבעא ו' (ג"א י').

י' איהי מדה דשפה. ומדה דכל עינא ועינא בעגולא. ומדה דפן ופן דאנפין. ומדה דקמץ סתים. וכד אתפתח קמץ אתפתח בחמש אצבעין ברזא דה'. דבהון האי ק"ו אויל ה' מאות שנין.

וכד (ס"א ו' בד) נחית לתתא לגבי צדיק אתקרי שיעור. וכד סליק לעילא לגבי אימא עלאה, אתקרי קומה.

ורזא

באר לחי ראי

פנחס דף רכ"ח ע"ב) שכתב דסוד אומה איכו מדה דחוטמא, ומדה דעינא וימנא ושמאלא, ומדה בין עין לפין וכו' עיי"ש, ולזה הוא מוסיף כאן להמשיך הדרוש שהנקודה שבתוך הב שמרומה זה סוד ה' וכו' כמ"ל שנקראים משחתא ואמת הבנין כמ"ל, שניהם נזכרים, כי שניהם הם צחאי שיעור ומדה, וכמ"ש (צחר צחאשית דף כ"ד ע"א) י"ו שיעור מדה עיי"ש, יחיינו כי נודע מדברי (ה"ח פ' ואתחנן דף מ"ו) במאמר קו המדה צחא דנצינא דקרדינא כד עבד משחתא שיש מדה באורכא ויש מדה בעגולא עיי"ש, ולזה אמר הכא דכל מדה צחאי אורך נעשה צמדה של לורת אות ו' סוד הקו כמ"ל, וכל מדה צחאי עגולא נעשה צמדה של לורת י', וכדמפרש ואזיל ואמר שהי הוא מדה לכל שיעורא דגופא באורך ובקומה, כי ה' מרמז לקומה ז"א ככללות כשמחאריך ככל שיעור קומתו, וכמ"ש (תיקון ע' דף קל"ד ע"א) בסוד הפסוק זאת קומתך דמתה לחמר, דגופא דאיכו אות ו' קומה דכלא, ואיכו שית בחושבן, י"ל שאות ו' מרמז לכל שיעור קומתו של ז"א שהוא סוד ו"ק שלו עיי"ש, וכמ"ש (צפרע"ח פ"ז משער העמידה) עיי"ש איהו מדה בין עינא לעינא. עיין (צחר פ' צחאשית דף כ"ו ע"א וע"ב) בסוד ויילר, ולורת אות א שהוא צ' יודי"ן, ולורת אות ו' באמצע הוא סוד לורת פנים, דכ"י יודי"ן הם סוד צ' עיינין, וכו' הוא סוד החוטם שהוא כלורת אות ו' שצין צ' העינים, ועיי"ש (במקדש מלך) ולזה אמר שהי הוא המדה שצין עין לעין, והיינו סוד החוטם ובאמר: ועלה אתמר אצבע אלקים הוא וכו'. עיין (צחר צחארי"ז פ' האזינו דף רל"ד ע"א) דינא בחוטמא תליא כדכתיב עלה עשן באפו, עיי"ש שכתב רבינו (צמחא שער שער ג' ח"ב פ"ו) דהחוטם הוא שורש הדינים של הבניה, עיי"ש (ובאמת ליעקב מערכת ה' צמח"ש ח א ח'), ועיין צ"ש (בצורות דף מ"ד ע"א דשיעור החוטם הוא כשער אלצב עיי"ש, ולז"ה הכא להמשיך הדרוש שזה מרמז הכחצו אלצב אלקים הוא, שהחוטם

שכח שורש הדינים כמ"ל ששיעורו כאלצב הוא שורש הדינים של השם אלקים כאמר. איהו שיעורא דכל אצבעא ואצבעא ר"ל שהאלצבות שהם האצבים המתפשטים כקוין באורך, הם כסוד לורת ווי"ן ושיעורא ביו אצבעא לאצבעא ו' ר"ל דהאזירין שצין האלצב הם ג"כ כלורת ו' י' איהו מדה דשפה וכו'. ר"ל שצמדה של לורת אות ו' נעשו האצבים שהם צעגולא כגון צ' השפחים שורתן הם צעיגול, וכן העינים וצ' הפנים הם עגולים ומדה דקמץ סתים. ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ב) בסוד נקודת הקמץ שיש צ' קו כלורת אות ו' ותחתיה נקודה שהיא כלורת אות י', ולורת האות ו' מרמז לסוד קמיתת היד קודם שנפתחו ה' אלצבות לנורך תיקון העולמות והיה צחאי קומן סתים בסוד וקמן משם מלא קומתי, צחאי מהשצב סתימא כלורת ס' סתימא, ולורת אות ו' מרמז לעיני פתיחת היד צ' אלצבות לנורך צריחת העולמות צ"פ אור דמעשה צחאשית עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה אמר דהנקודה שבתוך ה' שית צכחה גם ענין אריכות אות ו' הוא מרמז לנקודת הקמץ סתום קודם שנפתח קומן היד, כי ה' לא נתגלה עדיין כצחר: וכד אתפתח קמץ וכו'. כלומר לאחר שנחארכה ה' ונעשית כלורת אות ו' שמרמז לסוד פתיחת היד צ' אלצבות סוד ה"פ אויר כמ"ל: ברזא דה'. ופמ"ל (תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) צגין דאיכו ו' וצ"ה אתפתחו ה' נכורין דאזינו ה' דסלקין ל' תרעין לחירו עיי"ש וצביאורינו שם: דבהון האי קו אוזיל חמש מאה שנין הוא חחר צזכ לדבריו הראשונים (צעמוד שלפ"ז) וצגין דחמש מדיון איזין צחא דה' עלאה איכו אוזיל צכון ה' מאה שנין צין כל חד אחד עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה הוא מוסיף הכא להמשיך הדרוש דהאי ו' שהוא קו המדה שחפשהכ ה' נחארכה להיות צחאי פתיחת היד צ' אלצבות צחא דה' עלאה ונכפלה כ"א למאה ונארכה עד סוד ה' מאות שנין ובאמר: וכד נחית לתתא. וכו'. י"ג: ו' בד נחית וכו'. וכו' נכון, וצביאור הדברים הוא כי הסה להלן (בתיקונים הנוספות תיקון ו' דף

ורוא דמלה (שם ס) וימדו בעמר. דא שכנתא עלאה. דאיהי עמר לגלגלת.) דאיהי גלגלתא דרישא.

ושכנתא תתאה איהי ספירת העומר. דבה מגי שבע יומין דאינון ו' שבתות דאית בהון מ"ב

באר לחי ראי

אור מחסד דאמא שכי' סוד המקור העליונה כמפרש ואזיל, הוא מצריח ממנה החילונים וטובל לעמוד עי"ז בקומה זקופה בסוד לדיק כתמר יפרח, ומעשה חזין כל המשך הדברים כאן לאחר שמדבר עד עתה בלוח ו' שהוא רחב דמשמחה, ועל ידו היא חיקון המלכות הוא מוסיף עוד להמשך הדרוש ואמר ו' כד נחית לתחת לגבי לדיק חתקרי שיעור, היינו בזמן שז"א הוא מדווג לנוקבא דלילה למטה בסיסוד לדיק שהוא סוד ה' קודם שעולה למעלה לאמא עלאה חתקרי רק שיעור דילה, היינו אף שנמשך לה כל שיעור של קומתה עשר ספירות שלימות, עדיין אינה בקומה זקופה, כי גפפה קומתה עדיין שלא יכיר רגליה יורדות מות שישלעו זה החילונים וינקו החילונים ממנה ח"ו. וכד פליק לעילא לגבי אמא עלאה אתקרי קומה היינו בצחי ו' שעל הכ' מן ה' שכולה היסוד לדיק של ז"א לגבי אמא עלאה להמשיך לה מוחין אל סוד מקור עליונה שהוא אמא עלאה להצריח החילונים, ואז חתקרי קומה דילה, שחולל לעמוד בקומה זקופה ולא יכיר לה פחד מיניקת החילונים כג"ל וכדמפרש ואזיל. וימדו בעמר דא שכנתא עלאה דריש וימדו לשון מדה, שהוא סוד ה', ועומר הוא סוד עפת הורע הנמשך מאמא עלאה, וכמ"ש (במאורי אור ערך עמר בשם המהר"ח) שכן עמר צמילוחו הוא מספר י"פ ע"ג, כי הע"פ היא צחי חסד, ועיין בדברי רבינו (צפרעית פ"ד משער ספירת העמר) דעמר הוא מרמז לסוד י"פ א"ל היותו מן י"פ אקו"ק, שם עפות המוחין הנמשך מאמא עלאה להמלכות עי"ש, ולא הוא מפרש כאן להמשך הדרוש שז' הוא הרמז וימדו צעמ"ר, היינו שז' שהוא סוד מדה ומשמחה מציא עפת הורע שהוא סוד העמר שנמשך מאמא עלאה, ומשפיע להמלכות. דאיהו עמר לגלגלת, דאיהו גלגלתא דרישא. כלומר שחיבה עמיר שאלו מדברים זו הוא סוד עפת הורע שנמשך מהגלגלת שהוא סוד המוחין דרישא הנמשך להמלכות וכאמור: ושכנתא תתאה איהי ספירת העמר דבה מגי שבע יומין וכו'. עיין (בזכר בסוד דמשפטים דף ק"ה ע"א) ובדברי רבינו (בזק"א חילונים ח"ו) צמוד מנה מספר לבורכים וג' ולחצונות און מספר, שכל המספרים וההצבונות הם צמלכות עי"ש, ולא הוא מפרש הכא להמשך הדרוש דלכא הוא הרמז בפסוק וימדו בעמר כג"ל

דף קמ"ו ע"א) אמר איכו חומה דילה שיעור דילה ו' איכו מקור דאיכו קומה דילה דאיכו לדיק דאחמר ציח לדיק כתמר יפרח, ואיכו מקור ישראל ה', וציחור הדברים מה שמחלק ואמר שיעורא דילה, קומה דילה, שמצוה דסוד שיעור קומה היא צ' צחי, שיעור, וקומה, וגם מה שכתוב שז' הוא סוד מקור וכו' סוד קומה דילה, מוזן עפ"י רבינו (בזק"א) משלי י"ה בפסוק מגדול עוז שם ה' שז' יש לה לורת אות כ' עם ו' למעלה על הכ', שז' מרמז שהמלכות דצוקה צ"א בסיסוד לדיק, וכו' ירון לדיק היינו היסוד שהוא כורת אות ו' ירון למעלה [היינו לאמא עלאה, וכדמפרש הכא ואזיל] להביא זרע קודם להשפיע להנוקבא עי"ש, וחצולן לזה י"ל כי הנה (בזק"א פ' חיי, בפסוק לספוד לשרה ולצבוחה) כתב רבינו שאלה כ' מרמז לתלל נוקבא דז"א קודם החיקון שהוא צצחי כ' כפופה שטיפפה עלמה להעלות רגליה למעלה שלא יאחזו זה החילונים עי"ש. ולזה מוזן מה שהיך לעשות מאות כ' לורת אות ו' לחצר אות ו' על הכ' לרמז שלורך חקון הנוקבא לריך צעלה לעלות למעלה להביא השפעת המוחין מאמא עלאה ועי"ז צורחין החילונים ממנה, וא"ל לכפוף עלמה צצחי כ' כפופה, ודברים אלו יתיחדו עם דברי רבינו (צפרעית פ"ט משער העמידה, בטוה"ש צרכה השינוי) שהצינה היא הנותנת קומת המלכות ואיכו קומה דילה עי"ש, והיינו כדאמך דע"י אורות הצינה צורחין החילונים וא"ל לכפוף קומתה וכאמור, חז' הוא ציחור הדברים צחיקונים הגוספות דלכלן הנ"ל, שאמר איכו שיעור דילה, קומה דילה, כי שיעור וקומה היא צ' ענינים, כי הגם כשצעלה מדווג עמה הוא משפיע לה מוחין מכל הי"ס ויש לה שיעור של קומה שלימה, אצל עדיין נכסף קומתה מפחד ויניקת החילונים, על כן הוא לריך עוד הפעם לעלות אל הצינה בסוד ה' שעל הכ' של ה' להשיב לה מוחין מחסד דצינה שמס' נחון קומתה, והיינו כי ע"י השפעת אורות הצינה יצרחו ממנה החילונים שלא תלעך לכפוף קומתה ותעמוד בקומה שלימה בסוד לדיק כתמר יפרח, חז' הוא ציחור הדברים שאמר שם עוד ו' איכו מקור שהוא קומה דילה דאיהו לדיק כתמר יפרח דאחמר ציח מקור ישראל ה', היינו ע"י שז"א עולה בסוד צ' ירון לדיק ונשגב שמעלה היסוד שלו למעלה לאמא עלאה וממשיך לה השפעת

מ"ב יומין דשיתא דכל שבוע. ושבע [דף ל"ט ע"א] שבתות הא מ"ט (ג"א דמסטרין). דאינון מ"ט אנפין טהור. שמע ישראל י"י אלקינו י"י אחד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. דבהון אתדכיאת שכינתא תתאה לגבי בעלה במקוה דילה (ת"א) דאיהו מקוה ישראל י"י. ואיהו שיעור קומה. דהכי אינון אתוון דמקוה קומה, ואינון [ס] סתימא ברזא דא דתשע נקודין לכל סטר, בנקודה דאמצעיטא אשתלימו לארבעים סאין. איהו שיעורא דמקוה

באר לחי ראי

אח המלכות מכל סוגי החילונים שרוצים להאחז בה ולינק ממנה, כמ"ש להלן (בתיקונים החדשים תיקון ה' דף קמ"ג ע"ב) בסוד מקוה ישראל ה' מושיעו צעת לרה, שהמלכות נעברה מכל סוגי החילונים ע"י המקוה העליונה שהיא סוד אמא עלאה עיי"ש, וע"כ לריבין לספור ז' שצעות שהם סוד ז' ימיו עובר דלתדכיאת אחתה לצעלה, וכמ"ש (צוהר פ' אמור דף ל"ז ע"ב) וצפרע"ח פ"א משער ספרי"ע) ובשאר דוכתי דאיהו מקוה ישראל ה'. עיין (צוהר צראשית דף ל"ג ע"א) מקוה ישראל ה', ר"ח אמר דא לדיק דאיכו מקורא דכלא ואיכו נעיל כלל, ועיי"ש בזהר חמה, דר"ל דיסוד לדיק של ז"א כיון שהוא מקצן כל אורות השפע מכל סטרין הנוצטין מציונה להשפיע להמלכות, ע"כ נקרא מקוה ישראל, דאיכו מקורא דכלל ואיכו נעיל כלל, עיי"ש ובמקדש מלך שם, ולא אמר הכא בהמשך הדורש שבו שהוא יסוד ד"א שמשך השפע מאמא עלאה למלכות, היינו הכא של המקוה העליונה לטהרה מכל הסוגים כנ"ל, ויתכן מ"ש מקוה ישראל הוי"ה, שהוא שם החסד, היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"א משער השבת) דעיקר סוד מים של המקוה הוא צהוד, לכן שיעור מקוה מ' סאה נגד ד' יודין דע"ב עיי"ש, והדברים יתיחדו עם מ"ש רבינו (צשער העמידה שם) דכנה אורות החסד דציונה נתקן קומתה של המלכות, והיינו דמחסד דציונה נמשך הכא של המקוה העליונה כאלמור: ואיהו שיעור קומה. ג"ל ה' ה'ל שהוא יסוד לדיק שעליו נאמר צ' ירוץ לדיק ונשגב שאמרנו לעיל, הוא מתקן את המלכות בקומה דילה שלא תלמד לכפוף את עצמה וכאלמור: ואינון ה' סתימא ברזא דא וכו'. ר"ל כי לעיל (סוף תיקון הקודם צפתיחה לתיקון זה דף ל"ז סוף ע"ב) אמר שם שהנקודה הפנימית של ה'ב' שהוא רחא דצו"ת דקדיניותא היא סוד הנקודה הפנימית שצחוק ה' סתימא שממנה מתפשט ע' נקודין לכל ד' סטרין בליד הכתר כלן עיי"ש ובציאורינו שם, ועיין להלן (תיקון ע' דף קל"ד ע"ב) בסוד מי מדד צשעלו מים, שרמ' לסוד הנקודה הפנימית שצחוק ה' סתימא שהוא המים של המקוה, שהמקוה יש בה ע' נקודין בכל סטרא, סך הכל ל"ו, והנקודה הפנימית הכוללת ד' סטרין משלמת למספר ארבעים, סוד מ' סאה של מי המקוה

כנ"ל, כי צמח מרמז לסוד ספירת העמר שכל ענינה הוא לתיקון המלכות, וכמ"ש רבינו כמה פעמים (צפרע"ח צשער ספ"ה) ולהכי לריבין לכוון ספירת העמר הוא ר"ח ס"ה גימ' אדני' עיי"ש, והיינו כי עיקר ציונה של המלכות שהיא סוד המספר והספירה הוא ע"י העמר, היינו צמה שמקבל צעלה האורות מהציונה צליותו בסוד ה' שג' ה' נקראת קומה כנ"ל, וע"כ הוא המזכר לממני יומי שהם תהפך מ"ע שמרמז לסוד המדח שהוא המשחח כג"ל ולסוד הציונה, וכמ"ש רבינו (צלק"ת ישע"י מ' צפסוק מי מדד צשעלו מים) שהציונה נקראת מד"ה גימ' מ"ע שמרמז למ"ע שערי ציונה, וע"כ לריבין לספור ספירת העמר, כדי לתקן המלכות צמה שצעלה ממשיך לה שפע מן הציונה כנ"ל, וגם מזכר לממני שצו"ב. דאינון ו' שבתות ר"ל שיש בכל שצו"ב ו' ימי חול, וס"ה תספר ימי החול הוא מ"ב מספר ו' שבתות, שמרמז לסוד עליות ו' לאמא עלאה לקבל השפעה לגורך המלכות כנ"ל, ולכן מספרם מ"ב, שכן כל העליות הוא ע"י השם מ"ב, וכמ"ש רבינו (צפ"ח צפ"ב משער שצירת הכלים ובשאר דוכתי) דאינון מ"ט אנפין טהור וכו'. עיין (צוהר פ' צראשית דף י"ח ע"ב) שמדבר שם צענין אות ו' שהוא צרא דמשחח וקו המדח, ואמר שם שה' שהוא סוד מדידו דקו ומשחח הוא סוד שית תיבין דשמע ישראל יחודא עלאה, וזית תיבין דשכמל"ו דיחודא תתאה עיי"ש, וע"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב) שאמר שם דסוד מ"ע אתון דשמע ישראל וגו' וצריך שם וגו' הם סוד מ"ע פנים עכור עיי"ש, וכן הוא (צפ"ח פ' משפטים דף קמ"ז ע"א) דהמ"ע אחין דיחודא עלאה ותתאה כנ"ל הם סוד המ"ע אפין דשערי ציונה עיי"ש, וצדדרי רבינו (צפרע"ח פ"ח משער הק"ש) ח' הוא ציבור הדברים סוף שאמר להמשך הדורש שמדבר צהר שהוא רחא דמשחח כנ"ל, אמר שלא מרמז מזל ספירת העמר שמוין מ"ע יום במספר המ"ע אתון של יחודא עלאה ותתאה שהוא סוד מ"ע פנים עכור של המ"ע שערי ציונה, שמרמז בזה ו' שהוא סוד שית תיבין דשמע ישראל וכו', וזית תיבין דשכמל"ו כנ"ל וחס ג"כ סוד המקוה העליונה, ונקרא מ"ע פנים עכור כי הם המעכרים

דמקוה דביה אתדכיאת אתמא לבעלה. וקדם דאתדכיאת. צריך למנא שבעה יומין דדכיו. לאשלמא בהון מיט פנים דכיו דאורייתא. ובהון אתחברת אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ ביומא דשבועות, דאינון דו פרצופין דאדם. וחבורא דתרווייהו. רחם, דאיהו רמ"ח פקודין דעשה. ורזא דמלה, (שמות יב) קדש לי כל בכור פטר כל רחם.

בהאי חבורא דשבועות, מתקרבין כל פקודין דעשה (קהלת יא) כעצמים בבטן המלאה. ובהוא

באר לחי ראי

שסופרת הכלל ז' ימי עובר, ונעשה צירור ונעבר הכס בסוד ואומר לך צדמין חיי, ונעשה ממנו דם עובר ונחוסף בא' להד"ס ונעשה ממנו אדם עיי"ש, ולזה אמר כלן להמשך הדרוש דמיי ספירת ה' שבועות והמקור שנטהרת האשה לבעלה ונעשה מהד"ס עמא ד"ס עובר, זוכין להג השבועות זמן קבלת ה' תורות שהוא סוד יחוד ז"א צדח' דו פרלופין, ולא נקרא אדם וכאמור וחבורא דתרווייהו רחם, דאיהו רמ"ח פקודין דעשה וכו' ר"ל כי צהג השבועות שהוא זמן קבלת צ' תורות סוד יחוד ז"א, מחייתדים אז יסוד דדכורא צהגם הנקבא, וזהו כהו כהו כי רח"ס הוא אוחיות רמ"ח, והיינו כמ"ל (חיקון ג' דף ע"א ע"א), וצ"ש חיקון ל"ט דף ע"ט ע"א) בסוד אשר קדשנו במלכותי שאמרנו על כל פקודא דאינון פטר כ"ל רח"ס דאינון רמ"ח דכלבו קטירין צדיק דאיכו כ"ל דאיכו אהו צריח דלפתח רח"ס דאינון רמ"ח פקודין דעשה עיי"ש [והענין מוזן עפ"י המקובלים שהצ"ח [צדקלה יעקב, ערך רמ"ח עיי"ש]. ורזא דמלה קדש לי כל בכור פטר כל רחם ע"ל (ר"ש חיקון י"ד) דסוד ציבורים שמצינון צהג השבועות, עלה אהמר קדש לי כל בכור עיי"ש, ועיי' (צדק"מ פ' פנחס דף רנ"ג ע"א) דז"א שהוא סוד אהו ר' שהוא צן יק נקרא צבור עיי"ש, וציבור הענין עיי' (צדק"מ פ"ב משער חיקון הנקבא כלל ט') דז"א נקרא צבור לפי שנטל פי שנים עיי"ש, (וצדק"מ בראשית דף כ"ד ע"א), [וכ"כ במקדש מלך פ' וילא דף ק"ד], (וצמאורי אור ערך צבור) דז"א נקרא צבור שהוא בסוד צבורא דז"א עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דמיי"ע מלכו להצ"ח ציבורים צהג השבועות, שהוא בסוד קדש לי כל בכור פטר כל רחם, היינו כי צהג השבועות נחשן בצבור שהוא ז"א, עיי' פטר כ"ל רח"ס, היינו צדמ"ח עשין, שפיי מחזוג היסוד דדכורא שנקרא כ"ל ציסוד דוקבא שנקרא רח"ס: מתקרבין כל פקודין דעשה. שסם צמספר רמ"ח סוד רח"ס היינו יסוד דדוקבא שמשפיע צה הז"א ציסוד דדכורא צהג השבועות הרמ"ח עשין כ"ל. כעצמים בבטן המלאה. ע"ל (חיקון ל') בסוד פטר כל רח"ס דאינון רמ"ח פקודין דעשה כ"ל, עלה אהמר אשר קדש ידיו וצמק, צמן דה צדיק, והיינו כי צהג השבועות שהוא זמן נתינת התורה

המקור עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שזה הוא הענין שאמרנו שר' שהוא סוד מדה דמשחתא הוא קומה דולה כ"ל, כי הוא ממשך לה שפע אורות הכסוד דלמא עלאה שהוא הענין של ה' סחימא עם הנקודה שצחוכה שהוא רח' דמקור העליונה, ועיי"ז נתקנה המלכות בסוד הקומה שאל' לכפוף קומתה מפחד החלונים וכאמור לאשלמא בהון מיט פנים דכיו דאורייתא עיי' (צדק"מ פ' אמור דף ל"ט ע"ב) דמיי"ט ימי הספירה הם בסוד מיט פנים של אורייתא עיי"ש, והיינו המייט פנים עובר דייקא של אורייתא שאן להחלונים רשות לינק מהם וכמ"ל. ובהון אתחברת אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ ביומא דשבועות וכו'. עיי' (צדק"מ פ' אמור סוף דף ל"ז ור"ש דף ל"ח) דמיי"ט ימי הספירה מטהרין אה עמון, וכל צ"ג דלא מני חושבנא דה דאינון ז' שבועות תמימות למחי לכייתא דה, לה אקרי עובר, ולאו כדאי הוא למחי ליה חולקא בצאורייתא, ומאן דמני חושבנא דה ומני עובר להאי ליליא, נריך למלעי בצאורייתא דבע"פ ולפתחצרה צה ולגטרה דכיו עלאה, בגין דיתצבך כהדא ממצועא עלאה דנחלא עמיקא, ואח"כ ציום יתחצר צחורה שצכצ וישתכחון סחורא צווג דה עיי"ש, ולזה אמר הכה, שפיי ספירה העמר זוכין לעבר א"ע ויוכל לחצר צ' תורות שסם סוד יחוד ז"א לאחר שהנקבא מעברה עממה צ' ימי עובר, ואח"כ עוצלת אה עממה צאשמורה הצוקר צמקור העליונה דמ סאה שהוא סוד שער הכי, וכמ"ש ציינו (צדק"מ פ"א משער חג השבועות). דאינון דו פרצופין דאדם. ע"ל (דף ל"ח ע"א) שאמר שר' תורות שצכצ ושבצ"פ הם סוד ז"א דו פרלופין עיי"ש וציבורינו שם, ולזה הוסף כלן להמשך הדרוש דאינון דו פרלופין דאדם, והיינו כמ"ש (צדק"מ בראשית דף כ"ב ע"ב) שאמר שם איכו אדם דו פרלופין, ופ"י (שם צדק"מ אהמ) דר"ל דאינון נקרא אדם כי אס צכיותו עם הנקבא דו פרלופין, כמ"ש ובר ונקבא בראש וייקרא אה שם אדם, דשניהם כהחד דוקא נקראים אדם עיי"ש, וכנה נודע מדברי רבינו (צדק"מ פ"א משער ספירה העמר) דסוד ספירה העמר הוא כי צגלות מלרים ה"ב להחלונים אחיה צכא דשם מיי, ונמלא ד"ס עמא, בסוד ד"ס האד"ס, ומיי ספירה העמר

ובהווא זמנא כל אינון אברין מקבלין ע"י צנורין דא מן דא. הה"ד (שמות ס) מקבילות הללאת אשה אל אחתה (ג"א שם ל"ו) אחת אל אחת, וכד אינון מקבלין. כל ספיראן מקבלין דא מן דא. ומלאכין לתתא מקבלין דין מן דין. כמה דאתמר (תרגום ישעיה ו'—ג') ומקבלין דין מן דין. וכל חד וחד יהיב רשו לחבריה לאעלא בתחומא דחבריה, כד"א ונותנין רשות זה לזה.

ומאן גרים דא, ישראל, כד מקבלין דא מן דא בין באורייתא בין בממונא. גרמין לקבלא לעילא דא מן דא (ד) ולאשפעא דא לדא. וכלא על ידי צנורין, הה"ד (תהלים מב) תהום אל תהום קורא לקול צנוריק וגו'. ומאי אמרו דא לדא. אבע מימך. קול שני ריעים אני שומע. ואינון לקבליהו תרין שפון דאתקרון אפיקי מים, ומאן גינהו, נצח והוד דאתקרון שקות

באר לחי ראי

שהוא אות ו' סוד חג השבועות וכדמפרש ואזיל. ומאן גרים דא ישראל שמלמדים תורה זה לזה, ונותנים לדקה זל"ז עי"ז מעוררים הזוג צעלמות העליונים, וממילא נעשה היחוד גם צעלמות התחתונים ומקבלים זה מזה שפעם, וכמ"ש (צוהר מקץ דף ר' ע"ג) מאן דאסגי צלדקא אסגי שלום לעילא ואסגי שלום לתחתא עי"ש. ומאי אמרו דא לדא אבע מימך וכו'. הוא מימרא צ"ס (חשגיה דף כ"ה ע"ג) אמר ר"א כשמנסים את המים צהג תבוס אומר לחזירו אבע מימך, קול שני ריעים אני שומע שנאמר תבוס אל תבוס קורא וגו', ועיין (צפירי"ש) דתבוס אל תבוס קורא, היינו מים העליונים ומים התחתונים עי"ש, והכא דריש לה לחג השבועות זמן נחיתה כ"ב תורות שצכתז ושצע"פ, שהם סוד מים עליונים ומים תחתונים, כמשי"ל (צדק הקודם) ואומרים זל"ז אבע מימך, היינו טפת הזרע שנוצצ דרך נח וכו' ליסוד לדיק כדי לאולדא זרעא קדישא, וכדמפרש ואזיל חכו לקול לנוריק, שה"ב תורות הם סוד נ"ה, כי תורה שצכתז הוא מסערא דנחא קו ימין, ותורה שצע"פ היא מסערא דהוד קו שמאל, וכמשי"ל (צבאדמה דף י"א ע"ג) עי"ש וצביאורינו שם: קול שני ריעים וכו' היינו כ"ב תורות שצכתז ושצע"פ שהם צחי ריעים, כי שניהם הם תרי פלגי דגופא ואינם מתצברים זה בזה זה, וכמ"ש רבינו (צע"ח פ"ג משער הכללים), [ועי"ש צפ"ח משער פרטי עי"מ] דנ"ה לעולם נחשבים רק לאחד, ועי"ש (צפ"ו משער השמות) צביאור הענין באורך: ואינון לקבליהו תרין שפון וכו'. עיין (צב"ע"מ פ' פנחס דף ר"ז ע"א) צסוד אדניי שפתי תפתח, דשפון אינון נ"ה, ולשון למדים איבו לדיק ציניבו, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שזה הוא בענין משי"ל (מחזקר פ' אומר שם) דצהג השבועות לריק צלילא למלעי צבורייתא דצעי"פ וציוס צבורייתא דצכתז, ועי"ז יתדבק כחלד צמצועא דנחלל עמיקא וישתכחון צווג חד, עי"ש כי זה הוא לארך חוזה, כי ע"י

כלימוד

החורה אז מדווגים ז"ע וניתנין הרמ"ח עשין צצטן הנוקצא ע"י שמשפיע לה צעלה ציסודא דילכ ע"י יסוד דל"ה כנ"ל, וע"כ אמר צצטן המלאכה דיוקא, דקאי על יוס השבועות זמן הצלח ציבורים שנאמר מלאכה"ך וגו' ובהווא זמנא אברין מקבלין ע"י צנורין דא מן דא עיין (צוהר פ' צרשית דף נ"א ע"ג, וצ"פ פקודי דף רכ"ח ע"ג) צסוד תבוס אל תבוס קורא לקול לנוריק, שהשם"ה ל"ח שהם צחי שס"ה גידין גקראים לנורות שמתפשטים לכל ד', ועי"ש צדקת אמת ועיין (צפרים שער הניגרות) שפעם מערכה גדולה נצחר ענין הניגרות שהסביוו המוקצבים שהם צין כל ספירות שעי" שואצות הספירות שפעם זו מזו, ומפרש שם לורחם ומספרם באורך, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שמדבר ממות ו' של המים סחומה שהוא סוד הרכס כנ"ל, ואמר שלענין זה מרווח האות ו' לסוד חג השבועות, שאז מתקצבים תורות הרמ"ח פקודין שהם סוד הרמ"ח אברים דח"א צרח"ס האם צסוד עצמים צצטן המלאכה, ואז נעשה החיקון גם של השם"ה ל"ח שהם סוד השם"ה גידין שהם הניגרות שמקצבים הרמ"ח אברים שפע זה מזה ע"י הניגרות, ששורשם הוא סוד אות ו', ונעשה זה צהג השבועות, שאז מאיר אות ו' סוד עמודא דאמלטיחא וכדמפרש ואזיל. הה"ד מקבילות וכו'. עיין (צוהר פ' צרשית דף מ"א ע"ג, וצ"פ פקודי דף רמ"ו ע"ג) שדרש להאי קרא מקבילות הלולאות אשה אל אחותה, שכל כד עולמות וכללן חלון צאלון ושלצק חלון צאלון עי"ש, והכא דרש מקבילות לשון קבלה, ור"ל שמקבלים הרמ"ח אברים שהם סוד רמ"ח מ"ע שפעם זה מזה ע"י השם"ה לנורות וצאמור: וכד אינון מקבלין. עיין (צפרעי"ז פ"ה ופ"ח משער הק"ש) שא"ל להיות זוג דו"ע אס לא שיקבלו מתחלה עוחין מאורא עי"ש, ולז"א הכא להמשך הדרוש דאג השבועות הוא זמן קבלת החורה, היינו שה"ב תורות שהם סוד ז"ע מקבלים תחלה שפעם מאורא: כל ספיראן מקבלין דא מן דא. ע"י הניגרות

שקנות המים. ותרוייהו אתשקיין על ידא דצנורא דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל כולא. ואיהו ברית דכלילן ביה כל אברין דגופא.

כל צנורין אינון אתשקיין מן את ו. דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן. ואיהו צנור דנפיק ממעיןא דמא דאיהו י. ומיניה אתפשטא ה' דאיהו ים עלאה.

ותא חזי תשע נקודין אינון מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלהו אתקריאו צנורין ומבוועין לאתוון, דאינון

באר לחי ראי

מדברי רבנו זכמה דוכתי שכל השפעות עוצות שז"א שהוא סוד אות ו משפיע להמלכות הוא נמשך מכתר עליון עיי"ש, ואמר הכא ואיכו ר"ל שהאות ו שאנו מדברים צו שעי' נמשך בהשפעה, איכו נפיק מעדן עליון שהוא סוד הכתר ואיהו צנור דנפיק ממעיןא דמא דאיהו י. ומיניה אתפשטא ה' וכו' גם זה מוכן ע"פ מה שמצויר לעיל (בהקדמה שס ע"צ ודף י"ג ע"א) שענין התפשטות השפע של אות ו הוא נמשך מאתפשטות דהכא נקודה שצחוק הב דאיכו י עיי"ש וצנאורינו שס, והכא מוסיף עוד להמשך הדרוש שהשפע שנמשך לתוך רחם המלכות הוא השפע הנמשך מכתר עליון שהוא המקור של השפע שהיא צחי' מעין המים וניתן לאמא עלאה ומשם נמשך עיי' גזר היוולא מעדן להמלכות, ועיי' מרחם ה"י שצראש ר"י, שהי' היינו הנקודה שצחוק הב שהוא הנקודה הראשונה שהוא סוד כתר עליון, והכו של ה' מרחם לסוד הצנור הממשך השפע מלשילא מכתר עליון לאמא עלאה שהיא סוד ה' הראשונה צנור נהר היוולא מעדן להמלכות סוד ה' תתאה דאיהו ים עלאה היינו סוד מים העליונים שהם שפע האורות דאמא עלאה ובמש"י (צדק הקדוש), וכוונתו לבאר צחוק להמשך הדרוש ענין המ' סאה מים העליונים של המקור שהנקודה עוצלת צחוק הנזכר למעלה מה הוא ענינם ומקור מהצנחם, ומפרש שהמים הם אורות אמא עלאה, ומקור מהצנחם של המים הוא מעין העליון שהוא כתר עליון, ומזה נתבאר ענין המים קדושים שנקראים מים העליונים של ים עלאה, ומשם נוצעים עיי' הצנורות הקדושות להמקור ובהם עוצלת הנקודה להיות עוצרה לצעלה כנ"ל. ות"ח פ' נקודין וכו'. מאמר זה הוא להלן (תיקון ע' דף קכ"ט ע"א) בצנאורינו, והצנור לסיועתא למש"ל שהמי מקור נמשך מן הכתר, כי כפי מה שכתוב לעיל דסוד המ' סאה של המקור הם מצחי' פ' נקודין לכל סמר וכו', והנה הכי נקודין מתחילין מן הקמץ שהוא נקודה הכתר, ונשתלשן דרגא בחר דרגא עד סוף כל דרגין שהוא נקודה הצורק שהוא נקודה היסוד לדיק ומשם נמשך להמלכות, הכי לפיכך שמקור המעין שמשם נמשך המים של המקור הוא מן הכתר וכלאמא: ומבוועין לאתוון היינו כמ"ש רבנו (צנ"ח פ"ה משער ענ"א) שהנקודות הם חיות

הלימוד הוא מתקן הכי לנורות דנ"י ופ"י הוא מעורר הכח של יסוד לדיק שהוא סוד לשון למודים, והיינו שעי' הדיבורים שמוציא בשפתיו הוא מעורר הכח של גו"י דנ"י שס ממחשבל הצרע, וכמ"ש רבנו (צנ"ח פ' עקב, וצנ"ח פ"ז משער השמות) וצאח דוכתי דאתקרון אפיקי מים עיין (צנ"ח פ' אחרי דף ס"ח ע"א) צסוד כאל חסרגו על אפיקי מים, דנ"י חקרון אפיקי מים צכאי דרגא לדיק דמיניה נגיד ונפיק מצויעי נחלל צסוד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שהי' שפתיים נקראים אפיקי מים, שכל השפע היורד מהלשון לדיק לשון למודים צצור"ק, הוא נוצע דרך השפתיים שהם נ"י, וכענין שאמרו שכל השפעה של היסוד לדיק שנוצע נחלי מים להשקות את הגן, נוצע מנ"י שהם מפיקים הנחלי מים לתוך היסוד לדיק להשקות את הגן שהיא המלכות וכלאמור. דאתקרון שקנות המים היינו כמ"ש צצנ"י ממחשבל הנחלי מים והם משפיעים ונוצעים המימי חסדים להיסוד לדיק להשקות את הגן כנ"ל ותרוייהו אתשקיין עיי' דצנורא ר"ל כי גם נ"י המשפיעים ליסוד התחתון, הם מקבלים השפעתם מספי' שלמעלה מהם שהוא סוד החי"ת, וכמ"ש (בהקדמה דף י"ב ע"ב) שהוויין של נ"י מושכין השפעתם מכו' גדולה של יעקוב שהוא סוד גופא דנ"י עיי"ש וצנאורינו שס דאיהו עמודא דאמצעיתא. שהוא סוד חג הצנעות, וכמ"ש לעיל (תיקון כ"א דף נ"ה ע"א, וצנ"ח פ' פנחס דף רנ"ז ע"ב) וצאח דוכתי, דחג שצעות הוא צחי' שהוא סוד עמודא דאמלטיא, והיינו כי עיי' ניתנו הכי תורות צחג הצנעות דייקא, כי הוא זמן השפעת אות ו דיעקוב שהוא סוד החי"ת שמשפיע לנ"י וכלאמור. דכליל כולא כעס ענין חי"ת הכולל קו ימין וקו שמאל, שהם סוד הכי תורות מסערא דנ"י וכו' וכו': ואיהו ברית דכלילן ביה כל אברין דגופא כי אות ו הוא סוד לורת אצר היסוד לדיק, והוא נקרא כל דכליל ויק דגופא דנ"י, וכמ"ש (מכתביו בהקדמתו שצסוק העי"ה כלל כ') צצור"ק עיי"ש: דאיהו נהר דנפיק מעדן. היינו כמ"ש (בהקדמה דף י"ב ע"א) דאות ו הוא סוד נהר דנפיק מעדן להשקות את הגן, לית עדן אלף כתר עליון ועיי"ש צצנאורינו שהצנחתי

דאינון כלילן בקרקע דאיהי שכינתא תתאה. דאתקריאת ג'ין כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא. ועלה אתמר (ש"ד ה) גן נעול אחתי כלה גל נעול מעין חתום. חתום ודאי. בגין דאיהי בתולה ואיש לא (טו) ידעה. ואיהי חכמת שלמה. דעלה אתמר (מלכים א ה) ותרב חכמת שלמה. אתרביאת מכל שקיו דכל ספירה וספירה, על ידא דההוא צנורא דאיהו ו'. עד דמטיאת לההוא מבושא עלאה דאיהי י' עלאה חכמת כל בני (טז) קדם. ובההוא זמנא אתעבדת איהי תגא ברישא דאת ו'.

ותא

באר לחי ראי

למדרגה עד החכמה עיי"ש וצביאורינו שם. ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שלום מרומ הכקודה שצחוק הכי שהיא מרכז האמנטי של הכי נקודין שכלל ד' וגם יש צה סוד אות ו' כשחארכה ככ"ל, וחיגו שהמלכות היא מרומ צחות ו' שהיא חכמה, כי זה עיקר חיקון שלה כשנפעלית עד החכמה צסוד ותרצ חכמת שלמה כאמור, וגם הוא מרומ צצורת אות ו' ככ"ל, כי כל עיקר עלייתה להחכמה היא כשהיא מקבלת השפעתה מצעלה עיי' היסוד לדיק שהוא צצורת אות ו' ככ"ל וכדמפרש ואז"ל. אתרביאת מכל שקיו דכל ספירה וכו'. פי' כי נודע ממה דקוי"ל צכ"מ שכל מה שהמלכות נחגלה, היא עיי' מה שנותנים לה כל הכי ספי' חלקם ועין צצורי רציו (צעי"ה פ"א משער מיעוט הירח) צביאור הענין מ"ש מלכות אתנעילת מכלכו ואיהי שלימו דכולכו צסוד רצות צנות עשו חיל ואח עלות על כלכו עיי"ש, ולזה אמר הכא דמה דאתרביאת המלכות עיי' חלקי כל הכפי' צסוד ואח עלות על כלכו עד שנעשית צצחי ותרצ חכמת שלמה ככ"ל, הכל הוא כשנעלה משפיע עיי' האינור יסוד לדיק שהוא צצורת אות ו' וכזכר. עד דמטיאת לההוא מבושא עלאה דאיהי ו' עלאה. ר"ל כשאשר נותנים לה כל הכי ספי' חלקם, אז נחנעלית המלכות ונעשית צצחי ה' על ו', וכמ"ש רציו (שס פ"צ) צענין מ"ש (צזכר פי' אמור דף קר"צ) מקחו מצעשור שנאמר צפסח, שכאשר נחגלה המלכות צכל י"ם שלה עיי' ה"ם דז"א, אז עלות למעלה ולוקחת מקומם, ונמלא שהיא עתה ה' על ו' עיי"ש. חכמת כל בני קדם. הוא מפרש צזה המשך הקרא ותרצ חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם, וחיגו כמ"ש (צזכר פי' ויחי דף רכ"ה ע"ב) וצשאר דוכחי דקאי על המלכות שנחקת צצחיקנה וצשלימותה צכל קומתה עיי' מה שמקבלת מצעלה עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שלום אמר מחכמת כל בני קדם, ר"ל מכל הכפירות של ז"א שכולן נותנים לה חלקם צחכמה, עד שנחנעלית למעלה מכל החכמות של כל הכפירות עד שעתה על ספירת החכמה שלו וכאמור: ובההוא זמנא אתעבדת איהי תגא ברישא דאות ו' גס זה מצוה לעיל (ריש חיקון ו' שס) ששכיח

החיקון

חיות ועלמות לאתון שהם הגוף עיי"ש: דאינון כלילן בקרקע דאיהי שכינתא תתאה. ר"ל דמכ"ע אמרין שהי נקודין שכלל הכי סערין שעולים ל"ו וכללים צהנקודה האמנעית שצחוק הם סחימא דכלול ו' סערין לחשום הכי סאח של המקור, כיון שכל הכי נקודין נכללין צהמלכות, וכמש"ל (חיקון פי' שס) דמכ"ע אין להמלכות שום נקודה כי היא כלולה מכולן, ומכ"ע אמרין למעלה שהמלכות היא צצחי הגן צסוד ג'ין סדרים שצה זורע הגן זריעותיו היינו כל הכי נקודין שכלל ד' ככ"ל, ולזה אמר הכא דאינון כלילן בקרקע שהיא הגן, היינו שהי נקודות הם צצחי לנורות בדרך לינורות העשויים צקרקע וגן למשוך ממעין המים להשקות אח הקרקע והגן, וצאמנע הגן נעשה צור מקור מים, שכל הלינורות נמשכין לתוכה להשקות חמיד אח הקרקע, וכן הוא הגמל שהמלכות שהיא הגן שצה חרעו האורות העליונים, עשה הקצ"ב סביב לה לנורות של מי מעין של כל הכי נקודין שכלל סער, וצחוק המרכז נעשה נקודה שהיא סוד מקור שנמשך לתוכה מהמעין אל המקור עברה וכאמור כלילא צג'ין סדרין דאורייתא. וכמש"ל (חיקון ו"ג דף כ"ט ריש ע"ב), ועיי"ש צביאורינו (צד"ה חלת וחמשין סדרין) ועלה אתמר גן נעול וגר מעין חתום מציא פסוק זה לסמוכין שרנקודה האמנעית שצחוק הם סחומא הנקראת גן היא משלמת להם סאח מי המקור הנמשכן ממעין העליון: חתום ודאי בגין דאיהי בתולה וכו'. ר"ל שחיבת חתום מראה צאצב שצדצר צהנקודה האמנעית של ה' שמרומ להמלכות שצוצלת צהמקור שנקראת חמיד צחולה, שצעינה חתום קודם הצווג ולאחר הצווג היינו כמ"ש רציו (צעי"ה דרוש ו' משער מ"ג ומ"ד) דהמלכות דעשיה נקראת צחולה ואיש לא ידעה, כי לאחר כל צווג סוחם ז"א אח פחחה, וצכל עשה היא צצחולה ואיש לא ידעה מפני החילונים עיי"ש. ואיהי חכמת שלמה וכו'. ע"ל (חיקון פי' דף ק"ב ע"א) ו' איהו חכמת שלמה, וציאור הדברים ע"ל (ריש חיקון ו' דף כ"ד ע"ב) צסוד ותרצ חכמת שלמה, שהי שהיא המלכות, בעליה היחוד גדולה וזה היא כשהיא צצחי ותרצ חכמת שלמה שעולה ממדרגה

ותא חזי, שכינתא תתאה, כד איהי אתשקיא מן נקודין. אתקרי חר"ק חל"ם שור"ק, למאן. לההוא צנור, דאיהו ו', דכליל שית צנורין דכולהון משית אתוון. דאינון אבגית"ן וכו'. שית צנורין אינון דתליין מיניה, ואיהו כליל שית אחרנין. וכולהו סלקין למיב.

אתקריאת חר"ק חל"ם שור"ק דההוא צנור כגוונא דא ו'.

והכי אתקריאת לגבי י'. והכי לגבי ה'. ורזא דמלה (ישעיה מ"ד) אני ראשון ואני אחרון וכו'. ולזמנין

באר לחי ראי

ובינאור הדברים מוכן עפמ"ל (תיקון כ"א דף ס"ב ע"א) דהאי נקודה שנתון הב דבראשית אית לה תלת קצין, רישא ואמלעותא וסופא, ואחפצות תלת יודין, ומכאן יולא השם מ"צ דאזרי צהון שמוא וארעא וכל חיליכין עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש להכני רמוז כי דלחמשך ונעשה ממנה ו', שמבקודק קדמאח של הב שיהא סוד אות י' נעשה ג' נקודין חולם חירק שורק, סוד ג' קולין ראש תוך סוף שחפצוד מנהון ג' יודין שמכאן יולא השם מ"צ שכל אחד מ' שמוא כלול ו' תיבין דאבגית"ן וכו' שמכאן נבראו כל העולמות וכאמור שית צנורין אינון דתליין סניה ואיהו כליל ו' אחרנין. היינו כמ"ש רבנו (צפ"ח פ"ב משער הק"ש שער"מ) שבהשם ה' אבגית"ן כלולים כל ה' שמוא דשם מ"צ זה עיי"ש חר"ק חל"ם שורק דההוא צנור וכו' לאחר שאמר לעיל שבהנקודה שנתון הב נכלל סוד נקודה חדא שהוא המלכות, וגם המשכחה שיהא סוד האור שהוא כלורת אות ו', הוא מוסף והולך לדרוש שהי' אותיות י"ו מרמזים נזוג זו"י, דהיינו שהאות ו' מרמז לז"א והאות י' מרמז להמלכות שיהא סוד נקודה חדא דכליל תלת נקודין רישא ואמלעותא וסופא, שהם סוד הב' נקודות חיריק חול"ם שור"ק, מרמז לג' מקומות של מעמד עם הזעיר, דמשלכות היא צסופו למטה תחת יסודו היא צבחי חירק, וכשהיא צחמלעותא היינו שעומדת צחזה שלו היא צבחי שורק, וכשעולית למעלה לעטרה על ראשי צסוד אשת חיל עטרה צעלה היא צבחי חולם כגוונא דא לעיל (בהקדמה דף ז' ע"א) מציאר ענין ניור זה צביאור היטב. והכי אתקריאת לגבי י' והכי לגבי ה', זה המשך למש"ל ואיהו ניור ממעילא דמחא דאיהו י', ומניה אחפצות ה' דאיהו ים עלאה, ומוסף צח ואמר עוד שנינו האור שאמרנו דאפיין מהי ואחפצת לגבי ה' עלאה. היינו ג"כ האי סוד ו' תיבין דאבגית"ן שהוא מרמז צאות ו' דאחפצוד מהנקודה שנתון הב ודלחמשך: אני ראשון ואני אחרון ר"ל שבהנקודה שנתון הב שיהא הנקודה הראשונה שממנה הושחת העולם, נחפצת ונתארכה להיות צבחי אות ו' ונור, להמשיך השפע וחיות מהאור א"ס צ"כ מרש כל דרגין עד סוף כל דרגין שיהא סוד ה' אחרונה וכאמור, ופנימיות הענין ע"ל (בהקדמה דף ז' ע"א ותיקון ה' דף

התיקון השלם צסוד ותרג חכמה שלמה כאמור, אז חפלה המלכות שהיא אות י' ושריא על רישא ד' ואחפצות תגא ו' ועיי"ש צביאורינו, דר"ל שהי' יש לה לורת אות ו' וצלו צראש עוד אות י', שהיא מרמז שהמלכות עולה לראש צעלה להיות צבחי אשת חיל עטרה צעלה, ולזה אמר הכא שזה מרמז ה' שנתון הב' שנתארכ ונעשה ממנה אות ו' כמ"ל, שיש צח סוד אות ו' אות ו', ואות י'. כד איהי אתשקיא מן נקודין וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ח' ע"א) שבהנקודות הם כמצועי דמחא דלחמשך עליהו המשלה מעינים צחמל"ם וג' יסקו כל חיתו שדי וג' ועיי"ש צביאורינו, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש להכני מוכן מש"ל שנעשה מהנקודה זו שיהא ו' סוד אות ו', והיינו לפמ"ל דסוד מי המקוה שמכאן מקצלת המלכות שפעה צסוד לינורות השפע הם צחא דנקודין ג' נקודין לכל סער, ועיי"ן נחגלת צכל שיעור קומה כעטם שאמר מקריא אותיות קומי"ה כחכה, כי חא דנקודות שחפצעים לכל סער הם צחא דאות ו' שהוא שורש הניגור וכדמפרש ואזיל: אתקרי חר"ק חל"ם שורק וכו' עיין (צחזה דבראשית דף ע"ב ע"ב) שאמר שם שבהנקודה שנתון הב הוא כולל תלת נקודין חולם חירק שורק ואחכלילו דא צחא ואחפצודו חא חדא, ולזה הוא מפרש הכא להמשך הדרוש שפ"ז מוכן אפיין נעשה מהנקודה זו סוד אות ו' למאן לההוא צנור דאיהו ו'. ר"ל דלאחר שחפצלת המלכות שיהא הנקודה הפנימית שנתון המקוה השפע מהם נקודין צכל סער, יתארכה הנקודה ונמשכה להיות כלורת לינור שהוא סוד אות ו': דכליל שית צנורין היינו כמ"ל (בהקדמה דף ז' ע"א) שהאות ו' הוא נכלל דלחמשך לשית סערין והוא סוד חולם חירק שורק עיי"ש וצביאורינו שם, ולזה אמר הכא שדברים אלו יתיחדו עם מחמר זה שהי' נקודה דלחמשך מייח חולם חירק שורק הוא צחא דאות ו' נכללות, כי היא סוד לינורות דמשית סערין שמכאן אחשקיא הנקודה האמלעותא שהיא המלכות וכאמור: דאינון אבגית"ן וכו'. גם זה מצויר (צחזה דבראשית שם) דבראשית צרי"ה שית, שית סערין דחפצעין מ' נקודות. (היינו חולם חירק שורק) דצחא מנו נקודה קדמאח שהם חא דשמא דלחפצין ותרג אחון עיי"ש,

ולזמנין איהי עטרה יי) על רישא דאת ר, כגונא דא א, ורזא דמלה נוטה שמים כיריעה. ודא רזא דרישא דאת א.

ולזמנין נחית תחותי. כגונא דא א קמ"ץ.

כד סלקא על רישא, אתקריאת תגא זרקא. בההוא זמנא אתמר בה (משלי יב) אשת חיל עטרת יי) בעלה ואתקריאת חל"ם.

וכד נחתת תחותיה אתקריאת חיר"ק. ואיהי לח"ם [דף ל"ט ע"ב] דהכי איהי חל"ם בהפוך אתוון לח"ם, ודא איהו (תהלים עח) לחם יט) אבירים אכל איש. דאתמר ביה (שמות טו) י"י איש מלחמה.

מסטרא דחכמה, אתקריאת חל"ם.

ומסטרא דעמודא דאמצעיטא, אתקרי שור"ק, כמה דאתמר (ירמיה ב) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת. ההוא דאתמר ביה (מכה ו) תתן אמת ליעקב.

מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק. ובהפוך אתוון חק"ר. ובגינה אתמר (איוב יא) החקר אלה תמצא.

ואיהי

באר לחי ראי

מזווג עם המלכות. דאתמר ביה ה' איש מלחמה. מביא ראיח דאיש הוא ז"ל, וכמ"ש צ"ס (סוכדרין דף ל"ו ע"ב) אין איש אלא הקב"ה שנאמר כי איש מלחמה עיי"ש, וכיוון דז"ל שנקרא הקב"ה בעלה דמטרוניתא יקרא איש, ועליו שייך לשון לחם אבירים אכל איש, פי' שמזווג עם הלחם שהיא המלכות וכאמור. מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם ר"ל כשהיא עולה למעלה לחכמה לחיק אביה לאו אתקריאת חל"ם, וכמ"ש (צמק"מ פ' בראשית דף ע"ו ע"ב) דנקודת חול"ם הוא בחכמה, מלשון וכהנחמיו עיי"ש ומסטרא דעמודא דאמצעיטא אתקרי שור"ק. גם זה מוצא (צמק"מ שם צ"ס הקדמונים) כי חולם הוא בחסד קו הימין, וחירק הוא בצבור קו שמאל ושורק צח"ת, שריק אותיות קש"ר קשורא דתרוויכו עיי"ש, ולזה אמר הכה דכשהמלכות שהיא סוד הנקודה כחבר כשהיא מזווגת עם בעלה בחזק שלו, היא נקראת שורק שהוא מלופי"ם כח ו, שהנקודה עומדת צלמלע שיעור קומה של ה' שהוא ז"ל, ונקראת שורק מלשון קשר, בסוד קשורא דתרוויכו ובאמור: זרע אמת אמת הוא סוד ז"ל עמודא דאמצעיטא, כמ"ל (בבב"מ דף ד' ע"ב) אמת הוא כווי"ה עמודא דאמצעיטא עיי"ש: ההוא דאתמר ביה תתן אמת ליעקב. הביא סמוכין דאמת מרמז לז"ל שהוא סוד יעקב מדת ח"ת, וכמ"ש (בזכר פי ויאל דף קצ"ו ע"ב צ"ס) יעקב לא ח"ת קדישא עיי"ש, וכיוון שז"ל בעלה דמטרוניתא הוא סוד האמת, [ועי' בדברי רבינו צ"ח פ"ב משער חיקון במקרא כלל י"ט]: מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק. כ"ל וכן הביא בגר"א, וכיוון כמ"ל (חיקון ב"א דף מ"ז ע"א) דנקודת

כ ע"ב) וצביאוריו שם צאורק ולזמנין איהי עטרה על רישא דאות ר' וכו' ענין זה כבר נחזאר לעיל (חיקון כ' דף י"ט ע"ב) עיי"ש וצביאוריו שם, והכא הוא חוזר ושונה פרק זה בצביל תוספות אחס ענינים שלא נחפרשו שם זרקא היינו כמ"ל (חיקון כ"א דף ס"א ע"ב) פתח ואמר שכינתא קדישא אתקריאת זרקא, דתלה אבנין יקרין דאיוון סגולתא בסוד תלה אבנין, ואבן יקרא על כולכו תגא צרישא דכולכו, ועלה אתמר אבן מאסו הכוונים היתה לראש פנה, ואיכו תגא צרישא דחוטא דקירטא דזרקא אבנא לגבי חויה ציטא, אבנא די מחת לגלמא, והכא אבנא מתכללת ומעטרתא כלאבנא צריש עזקא, והאי אבנא איכו י' צריש א', ואיכו י' צסופא, עלה אתמר מגיד מראשית אחרית עיי"ש וצביאוריו שם, ולזה הוא מביא מאמר זה להמשך הדורש כאן, שהמלכות שהיא הנקודה שצתוך ב' שהיא הכוללת כל ה' גקודין חולם חירק שורק, שהיא סוד ה' אבנין יקירין בסוד סגולתא דתלה אבנין ואבן יקרא על כולכו דכד סלקא על רישא בסוד אבן מאסו הכוונים היתה לראש פנה, נעשית צח"ת אשת חיל עטרת בעלה, וכיוון סוד זרקא וכאמור. ואיהי לח"ם. ר"ל דנקודת החול"ם מרמז להמלכות כשעלה בסוד אשת חיל עטרת בעלה, כי חל"ם היא אותיות לח"ם שהיא סוד המלכות נוקבא דז"ל, וכמ"ש (צמחורי אור, ערך לחם) דלחם היא כינוי להמלכות, בסוד אין לחם אלא אשה עיי"ש. ודא איהו לחם אבירים אכל איש. היינו כי לחם הוא כינוי למלכות נוקבא דז"ל, ואיש הוא ז"ל בעלה דמטרוניתא, ואכילת היא לשון זוג, וכמ"ש כי אם הלחם אשר הוא אכל, וכיוון איש שהוא ז"ל הוא

ואיהי קרח הנורא. דאיהו שמא תליתאי דצלותא. דאתמר ביה האל הגדול הגבור והנורא. הנורא איהו עמודא דאמצעיתא.

ושור"ק איהו טמיר וגניז מסטרא דצדיק. דאיהו ברית, אור גנוז. דאיהו ר"ז כחושבן אור. כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אור זרוע לצדיק. ודא הוא אור הגנוז לצדיקייא. דחמש אור דלעילא מיניה. כולהון אינון באתגלייא.

ומאי

באר לחי ראי

גופו אלא היסוד לצד. לפי שכל פעולתו בהסתר עיי"ש
דאיהו ברית וכו' הוא כמפרש דכיוונו צמה שכתוב
דמלכות גקראת לפעמים שורק, וכו' קיי"ל דנקודת
שורק שהוא מלופים הוא ביסוד לדיק, ולזה מתחזק
שכלמכות ויסוד חדא הוא, כי לפעמים גם המלכות
נקראת ברית, וכמ"ש (צוהר פ' פנחס דף רי"ד ע"ב)
צסוד ולזכור את בריתו שכלמכות נקראת לפעמים ברית
על שם מדה יסוד לדיק, וכמ"ש (ריש חיקון ל"ז),
ולזה מוזן מה שנקודת שלה הוא ג"כ לפעמים נקודת
שורק שהוא נקודת הברית יסוד לדיק וכאמור אור
גנוז וכו'. כונתו בהמשך הדברים אלו לפרש צד של
יוקשה על מ"ש"ל (ריש חיקון זה דף ל"ח ע"א) שהיו"ד
שצחוק ה' מרמז לסוד נקודת האמנעית שכלל זה
ה"פ אור של מעשה בראשית צסוד מי מדד בשעלו מים
דא חסד וכו' שהם סוד ה"ם מחסד עד הוד, שעל
ידם נצנית המלכות צפרוף שלם ככל ו"ק, דלפ"ז
לכאורה הו"ל לכחוד עוד פעם ששית אור, כדקיי"ל
צכ"מ שכל פרוף הוא צח ו"ק מחסד עד יסוד, ולזה
הוא כמתחזק בהמשך הדברים דליסוד לדיק ח"ל לכחוד
אור לדיק, כי היסוד הוא סוד אור גנוז ביסוד דנוקבא,
אשר מהי"ע נקראת המלכות ברית ושורק, וכמ"ש
שנקודת שצחוק ה' הוא אור גנוז כמה דאוקמוהו
מארי מתני' וכו' היינו כי צש"ס (חשנית דף ע"א
ע"א) אמרין לדיקים לאורה, דכתיב אור זרוע ללדיק
עיי"ש, וצ"אור הדברים הוא כי הנה צש"ס (חגיגה
דף י"ב ע"א) אמרין אור שצח הקצ"ה ציוס א' כיון
שנסתכל הקצ"ה וכו' עמד וגנוז, ולמי גנוז ללדיקים
לפסיד לצח עיי"ש, ולזה מוזן מ"ש לדיקים לאורה, כי
לכם גנוז האור וכאמור, ומפרש הכא להמשך הדרוש
דלכ"י לא זכר צחורה אור פעם ששית ליסוד לדיק,
כי מדה יסוד לדיק הוא אור שלא נתגלה רק טמיר
ועלם צחא עמירה, שכן אור"י הוא גימטריא ר"ז מהאי
עטמא: דחמש אור דלעילא מיניה כולהון אינון
באתגליא. ר"ל דלכ"י זכר צחורה ה"פ אור, שמרמז
לכתגלית האור להחמשה אצרים צ' זרועות וגוף וצ'
רגלים שהם חגיגה נוי"ה, ונאמר לכל אחד מהם אור
צפני עצמו, משא"כ ליסוד לדיק, כי החמשה אצרים
הנ"ל כלכון עובדים פעולתם באתגליות, משא"כ מדה
יסוד לדיק שאין עושה פעולתו רק בהסתר, ע"כ לא
נתגלה

נקודת חירק אחמר צשכונתא חתאח עיי"ש, וחינו
כי המלכות כשהיא למטה צסוד והא"ך הדוס רגלי
מנש"ל (חיקון י"ח דף ל"ד ע"א) וצש"ר דוכחי' היא
צצחי נקודת חדא שעומדת למטה כלורת חירק. ובהפוך
אתוון חקר וכו'. ע"ל (חיקון ע' דף קכ"ט ע"ב)
חירק צ"ה חקיר"ה, החקר חלקי חמלא עיי"ש, וצ"אור
הדברים הוא ע"פ דכ"י (הרב מהרמ"פ ז"ל צמאורי
אור ערך חקירה) שהחקירה היא צמלכות שהיא עלמא
דאתגלית ששם החקירה מותרת עיי"ש, ולזה אמר נקודת
חירק מרמזת להמלכות, כי חירק היא אוחיות חקיר
ואיהו קרח הנורא גם זה מצוהר להלן (חיקון ע'
שס) דחירק הוא אוחיות קר"ה, איכו קר"ה הגורא,
קרח מהכח נורא דאיכו עמודא דאמנעיתא עיי"ש,
וצ"אור הדברים מוזן עפ"ד (צוהר בראשית דף כ"ט
ע"ב) שכלמכות נקראת קרח צסוד מצטן מי ילא הקרת,
כי צה גלידן מימיו, היינו סוד עפת הרע שנותן צה
צעלה, עיי"ש וצ"אור החמשה שם, חכ שאמר קרח מהכח
נורא, ר"ל שנקרחה צקצבה הרע של צעלה סוד ח"ה
הנקרחה נורת, וכדמפרש ואזיל, ולזה אמר הכא דכ"י
אות ו' הוא הנורא שממנו גשפע עפת הרע להיית צסוד
קרח הנורא דאיהו שמא תליתא דצלותא וכו'.
הוא כמפרש דכיוונו צמנש"ל שכלמכות נקראת קרח הנורא,
קרח מהכח נורא כמזכר, כי נורא הוא סוד ח"ה
צעלה דמטרוניתא, וכמ"ש (צפרע"ה פ"ב משער
העמידה) צסוד האל הגדול הגבור והנורא, שהיא ה'
מוחין, המוח ה"ה הוא הגדול חסד, והמוח ה"ה הוא
הגבור צבורה, והמוח ה"ה הוא הנורא היינו ח"ה,
ועיי"ש עוד (צפ"י משער חפלת ר"ה): ושור"ק איהו
טמיר וגניז וכו'. עיין (צוהר פ' יוחי דף רל"ז ע"ב)
ליסוד איכו חא עמירה עיי"ש, ועיין עוד (צוהר פ'
חלה דף קפ"י ע"ב) וכו' אחר עמירה איכו דלית
ליה גלויא ור"ך לאתכסויא חדיר עיי"ש, ולזה אמר הכא
דמ"ש נקראת המלכות שורק שהוא אור ו' ונקודת
עמיר וגנו צחוכה, שמרמז לזמן שצעלה מחדוג עמה
ביסוד לדיק, ויסוד שלו הוא עמיר וגנו ביסוד שלה
וכדמפרש ואזיל, ולזה מרמז לורת המלפ"ס ו' שנקודת
הוא עמיר וגנו צחוק ה', ולא כמו חולם וחירק ושאר
נקודות שנקודת הוא גלוי, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה
פ"ג משער הל"ב) דאין לך אצ"ר לוי' ונסתר בכל

ומאי ניהו. תלת אור סג"ל. ותרין אור שב"א.

כד סלקא על גדיפיהו דתרין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שור"ק. ורוא דמלה (ש"ר ב) סמכוני באשיות.

וכד נחתת, איהי תחות צר"י. אתעבידת סג"ל. ועלייהו אתמר (ש"ר) רפדוני בתפוחים.

ומאי ניהו אלין אשיות, אינון תרי אשות, דאינון איש ואשה. אשא חוורא ואשא סומקא. דתמן אב ואם, דאינון י"ק. ואינון אנפי דינא ואנפי דרחמי. אמאי בעאת לאסתמכא תמן. בגין דאינון תרין גוונין דשושנה. חוור וסומק. רחמי ודינא. דאינון חסד וגבורה. ותמן ריחא

באר לחי ראי

לחלע הכוף שהוא סוד ח"ת, ולפעמים יורדת עוד למטה למקום נקודה ה' שהוא יסוד עיי"ש וצביאורינו שם, חכ הוא ציבור הדברים כאן כד סלקא על גדיפיהו דתרין נקודין דאינון שב"א, היינו כשהמכות עולות לח"ת שהיא מדרגה ה' ממדרגות עמידת המלכות כנ"ל, לחעבידת שור"ק שהוא מלפ"י, שנקודת המלכות עומדת בחלע ה' שהוא מקום הח"ת ונזכר. ורוא דמלה סמכוני באשיות. דרש לה דאשיות היינו חו"ג וכדמפרש ואזיל וכד נחתת איהי תחות צר"י. ר"ל כאשר יורדת המלכות למטה ציבור שהוא הנקודה האחרונה שהיא סוד חיר"ק תחת נ"י"ה שעומדים זה אלל זה כנידת צר"י, וכמנ"ל (חיקון י"ה דף ל"ב ריש ע"ב) צר"י אינון חרין סמכי קשוע, איהי (ר"ל המלכות) חיר"ק תחות צר"י עיי"ש וצביאורינו שם רפדוני בתפוחים דרש בתפוחים היינו נ"י"ה, וכדמפרש ואזיל אינון תרין אשות, דאינון איש ואשה היינו סוד חו"ג, איש הוא מסערא חסד בקו ימין אשא חוורא, ואשה היא מסערא דגבורה בקו שמאל אשא סומקא וכדמפרש ואזיל דתמן אב ואם דאינון י"ק הוא גוון חזלין לדבריו, דאיש הוא מסערא חסד בקו ימין אשא חוורא, ואשה היא מסערא דגבורה בקו שמאל אשא סומקא, כי איש הוא אוחיות איש עם י, היינו אצא סוד החכמה שהוא ראש הקו הימין שורש החסדים, אנפי רחמי, ואשה היא אוחיות איש עם ה', היינו אמא סוד הבונה שהיא ראש הקו השמאל שורש הגבורות. אנפי דינא, וכמנ"ל (בהקדמה דף י' ע"ב) דאיש ואשה הם סוד ב' אשות עם י"ק, עיי"ש וצביאורינו שם בגין דאינון תרין גוונין דשושנה חוור וסומק ע"ל (ריש חיקון כ"ו דף ע"א ע"א) שושנה ה' עלן דילב אינון ה' אור עיי"ש, והיינו דשושנה היא סוד נוקבא דח"ת, ועיין (בזכר צריש בהקדמה) מה שושנה איה צב חוור וסומק וכו', ועיי"ש (במקדש מלך) דשושנה היינו מלכות נוקבא דח"ת, עיי"ש (ובזכר כהקדש פ' תרומה על הכסיד דף קכ"ה ע"ב), ולח"ת אצא מרמא הציור החכמה שיש בו ה' נקודות כנ"ל שמרמא לסוד המלכות שכיח

נחלגה בחורב ענין התגלות אור לגביה וכמנ"ל. ומאי ניהו וכו' עומדת לפרש צד מנ"ל (ריש חיקון זה שגדפס צפוף חיקון הקודם דף ל"ז ע"ב) דהנקודה שצחק הב הוא סוד אוח י' שממנה נעשה אוח י' שהוא קו המדה שממנה גופשע ונעשה ה' נקודות צמוד קו מדיון שם ה"פ אור, ולפי האמור מיון, שפ"י החכר לעיל (בהקדמה דף ז' ע"א) שהוא ציור כזה : : : שיש בו ציור של ה' נקודות, ועיין לעיל (חיקון ה' דף כ' ע"ב) שציור הזה מרמא לענין חיקון המלכות, ועיי"ש וצביאורינו שם שציור הזה יש בו ציור סג"ל וצרי"י וצ"א, שה' נקודות שצחלבסון הוא מרמא לסוד שור"ק שהוא מלפ"י וכמנ"ל (ש"ר), ואח"כ מנקודות האחרונות מרמא לחיר"ק, ובכן הוא כשאל מה היה הרמא לענין המלכות, ואח"כ הוא מפרש ואמר תלת אור סג"ל ר"ל שהנקודות העליונות שג' הציור שנעשה מג"פ אור כחכר הם כחמונה סג"ל. ותרין אור שב"א ר"ל שה' נקודות שצחלבסון ה' למעלה וכו' למטה צימן או צשמאל, הם כחמונה שב"א כד סלקא על גדיפיהו דתרין נקודין דאינון שב"א אתעבידת שור"ק וכו' הוא מכנה צינח אור הנאמר צמשה צראשית לנפיש וגדפין, ע"ד הכ' (מלאכי ג') ומרפא צנפיה, וכח שם (הרד"ק והראש"י) שמדמה פרישות האור לפרישת הכנפיים, כי האור יפרש אורו על הארץ ככנפים הפרושות עיי"ש, חכ הוא ציבור הדברים באו, כי הכה לעיל (חיקון ה' ש"ר) אמר דנקודה סג"ל של הציור כנ"ל הוא מרמא לפעמית המלכות תחת הציור, ונקודה השצ"א מרמא לסוד צ' אורות ח"ת ויסוד שעומדים זה למעלה מה כחמונה שב"א, והמלכות לפעמים עומדת למטה ציבור ולפעמים עולה לח"ת, וכו' נקודות צחלבסון מרמא לסוד קיצון שהוא שור"ק, וגם לסוד מלפ"י שהוא שורק, והיינו כי המשך של ה' נקודות צחלבסון מרמא לצורת אוח י'. והנקודה האמצעית מרמא לסוד הנקודה שעומדת בחלע ה' צפ"י ח"ת, ולפעמים היא עולה לעילא על נקודה הראשונה שהיא על חו"ג תחת חו"ג, ולפעמים יורדת

ריחא דשושנה. ודא איהו עמנדא דאמצעיתא. ובגין דארתת ביה. אמרת סמכוני באשיות. וביה אתעבדת סג"ל כד נחתא.

רפדוני בתפוחים, אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חוור וסומק, ובגין דארתת באת ו דאיהי בברית. אמרת רפדוני בתפוחים.

וכד אתחברת ביה אתעבדת סג"ל. מה דהוי צר"י אתעבד ציר. הה"ד (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. ויצמח יי אלהים מן האדמה, כל עץ נחמד למראה וגו'

באר לחי ראי

אלין תרין סמכי קשוט דאינון חוור וסומק ר"ל כי כמו שחייג הם סוד תרין גוויין חוור וסומק אלפי רחמי ואלפי דינא בסוד צי מלאות של השושנה כן גם צנייח יס צי מלאות כללו חוור וסומק. וכמ"ש רבינו (נפיעיה ריש פייח משער השבת) בסוד חקל תפוחין קדישין דנויח נקראים תפוחין, לפי שהם כמו התפוח שיש בו לצנונית ולדמיונות עיי"ש, ולז"ל שכאשר יורדת למטה ביסוד מצקשת ג"כ מה"ע רפדוני בתפוחים, להאיר לה מאורות נויח תרין תפוחין מסערא דלונן ולודם רחמי ודינא ימין ושמאל, ועיי"ל לתחקות עיי"ל היסוד צנח"י חיש ואשכ אשכ חורל ואשכ סומקא כדוגמת עמידתה למעלה צנח"י וכאמור. ובגין דארתת באת ו דאיהי בברית פי ששעומדת ביסוד לדיק אית צרית קודש שהוא מסערא דלות ו כחבר, מצקשת גם המעלות שיש לה כשעומדת בלות ו דח"ת בסוד חיש ואשכ וכאמור: וכד אתחברת ביה אתעבדת סג"ל. ר"ל כי כאשר מתחברת בלות ו שהוא יסוד שמקומו למטה תחת נויח, נעשית צנח"י לורת סג"ל בסוד חיריק תחת לירי וכאמור מה דהוי צר"י אתעבד ציר. פי כי ענין מה שמכנה לנויח לסוד לירי שהוא נקודת הצניח, מוזן עפ"מ"ש רבינו (נפיע"ה פ"א משער הנסירה) דנויח דז"ל נקראים נציחים, משום שנעשו מצניח, בסוד מצניח נציחים עיי"ש. ולא מוזן דהמלכות בזמן שצריכה לקבל זרע מהיסוד לדיק שעומדת תחת הליירי שהוא סוד נויח שיש להם אורות הצניח, שעיי"ל תוכל לזרע להנטייר לורת הולד של קיימא צמחי וכמבואר בענין צניח צבחר צבחר וצחיקוניס, דנקודת הצניח הוא נקודת הליירי משום דצנח"י צניח נלטייח ובעלמות והוא צנח"י אמא דכולד נלטייר צמחי ועיי"ל נקודתו נקודת לירי שהוא אורות לירי, וכמ"ש רבינו (נפיע"ה פ"א משער דרוש חצ"י ובשאר דוכתי), ואמר הכה דמכ"מ שמכין גם לנריח לבחי לירי מנח דכזית לירי לחעבד לירי. פי כי מוזרע שנשפע מהם נלטייר צמחי במקצת כל הכשמות והעלמות, כיון ששרשם הוא מאורות הצניח וכאמור: וה"ד וייצר ו אלקים את האדם עפר מן האדמה. ורש לוייח חלקים מייח, צמוד מיש רבינו (צלקית פי עקב) בסוד חוייח חלקים, חוייח הוא מסערא דימין, וחלקים, הוא

שהוא סוד השושנה שיש בה ה' עליו כנ"ל, שאומרת סמכוני באשיות כנ"ל, כיון שפיקר חופי והכדר של הנקבא הוא עיי"ל צי המלאות חוור וסומק דענין התואר של שושנה שמכנה לה בעלה עיי"ל צי מלאות כללו, עיי"ל כשהיא עומדת צנח"י מצקשת סמכוני באשיות, נהמשיך לה צי מלאות של צי אשיות סוד צי ספי חויג שעומדת תחתיו, שעיי"ל תכיה מחודרת ונאח בגוויין שלה. ותמלא חן צעני בעלה ותמן ריחא דשושנה וכו' עיי"ש להלן (צחקין בג"ל דף ע"א ע"ב) בסוד הרוטב בשושנים, צמרמא לסוד חוור שבעלה מזדווג עמה, שאז הוא מריח ריח השושנה, וארח ריח צחקין תפוחין דלחמיר ציח וריח חפך תפוחים, ומאי ינוכו, תרין סמכי קשוט עיי"ש וצניאורינו שם, ולזה אמר ותמן, היינו צמקום עמידתה כעת היינו צנח"י, שם הוא מקום שהמלכות זכתה למעלה הריח בעור, ובמ"ש (צנח"י פי פנחס דף רנ"ו ע"ב) דכשעולית המלכות לח"ת זכתה שם למעלה הריח מוז למיכב ריחא ענא קדם ה', ועיי"ש עוד מזה לעיל (דף רנ"ד ע"א), זה הוא ציאור הדברים כאן, ותמן היינו כשעולית לבעלה צמקום הצנח"י, ריחא דשושנה, היינו ששם זכתה למעלה הריח שחובל למיכב ריחא ענא לבעלה לאורך חוור וכאמור: ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ובגין דארתת ביה וכו'. הוא כמפרש דבריו שזה מרומם צדיק של השוריק כנ"ל משום שכשעומדת צנח"י שהוא סוד חות ו כחבר, מצקשת סמכוני באשיות שהוא סוד תרין אשיות רחמי ודינא חויג כחבר, ואמר בעטם כי כאן צנח"י הוא סוד עמודא דלמנעיתא דכליל תריווייח חויג ימין ושמאל וכינוי סוד חות ו שהוא עמודא דלמנעיתא וכאמור: וביה אתעבדת סג"ל כד נחתא. ר"ל דכמו שאמרו דכשעולה המלכות לנקודת האמצעית שהוא צנח"י הוא צנח"י דלות ו שהוא עמודא דלמנעיתא כחבר, כן הוא גם כשעומדת מהנקודה האמצעית לנקודת התחתונה שהוא יסוד כנ"ל לעמוד תחת הליירי שהם נויח לבחית צנח"י סג"ל, זה ג"כ מסערא דלות ו כי כמו שכתבתי הוא חות ו, כן גם היסוד הוא צנח"י דלות ו, בסוד גוף וצרית חשבוני חד, וכמ"ש רבינו (נפיע"ה פ"א משער בצרכות) עיי"ש: רפדוני בתפוחים

וגר. דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי למינו. ובהאי אתר. איהו רחימו דילה בחבורא ויחודא דבעלה. ובגין דא אמרת (ש"ד ב) כי חולת אהבה אני.

וכד ישראל חאבין בברית מילה, אתפסיק נביעו דנקודין מאתוון דכלילן בשכינתא תתאה, ואשתארת (בהיון) יבשה. בההוא זמנא מה כתיב בשור"ק חיר"ק (א"ה ב) שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו.

קמץ פתח. דא סגיר, ודא פתח. אלין תרין. אינון דסגרין ופתחין מבויעין דאינון נקודין לגבי אתוון.

ואת

באר להי ראי

עם נקודה דכליל שחר נקודות, להורות כי מי ששומר האות נקודת קודש הוא גורם ליחד ע"י היסוד לדיק שהוא נקודת המלופי"ם יחוד דבר ונוקבא שהוא יחוד הנקודות עם האותיות, והיינו כמ"ש רבינו (צ"ח צ"א וצ"א משער השמות) שני הווי"ת של טו ספי שבז"א מנוקדים כל אחד בנקודה שלו, משא"כ הווי"ת העשירית של המלכות אינה מנוקדת, ולכן ז"א נקרא נקודין, והמלכות נוקבא דז"א שהוא בלתי נקוד נקראת אחוון, ר"ל אחוון לצד עי"ש, אבל מאן דחב ומקלקל את שמירת הברית קודש, הוא מפסיק לנור השפע הנובע מהנקודין שהוא סוד ז"א אל האותיות, והיינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"א משער ק"ש שבע"מ, וצפ"ח כ"ד דרוש ה' מק"ש שבע"מ) כי המוליד ש"ז לצעלה ואינו משמש במקום כלי וכו', וכמו שמעשיו דבר בלא נוקבא, כן כביכול גורם למעלה שממשיך העפה של אותה הנשמה מן הזכר העליון ואינה נשפעת במלכות ויוצאת לחוץ אל הקליפות עי"ש, ח"ש וכד ישראל חאבין בברית מילה אתפסיק נביעו דנקודין היינו אורות שפע של הזכר העליון מאחיון דכלילן בשכינתא תתאה, וגורם דאשתארת המלכות יבשה, משא"כ מי שהוא נוער ברית הוא אחד בנקודת ו' דיסוד לדיק שנכללו האותיות עם הנקודות, שזכ הוא התיקון השלם של היסוד וכחכר. מה כתיב בשור"ק חיר"ק. שאם אין מתקין את המלכות שחזונו עם צעלה בחיריק תחת נוי"ה להיות צבחי סג"ל ע"י היסוד לדיק שהוא סוד שוריק כנ"ל אז נאמר: שרקו ויחרקו שן. שהקליפות יונקים השפע הניחנת למלכות ועי"ן הם מתגברים עד שאומרים בלענו: קמץ פתח דא סגיר ודא פתח וכו'. הוא כמוסוף עוד לדרוש צסוד הנקודה שצחוד הב שמרמח לסוד ו' עם י' שהוא סוד מלופי"ם נקודות יסוד לדיק כחכר לעיל שהוא קו וצ"דו נקודה, שמרמח לסוד פתח וקמץ, דהר כשהיא נטויה ואחפ"ש מנקודה היא מרמח נקודה פתח, ואם לא אחפ"ש מנקודה אזי הנקודה היא נטויה דקמץ ונעשה מהפתח קמץ עי"ש וצבאורינו שס, והנה לעיל (תיקון י"ח דף ל"ב סוף ע"א) אמר קמץ פתח,

הוא מסערא דשמאל עי"ש, והיינו סוד נוי"ה, ואמר דלכ"י דייק הקרא ואמר מן האדמה דייקא, כי הצניח נקראת אדמה, וכמ"ש (צ"ד"ר פ' נשא דף קמ"ב ע"ב. וצ"ח פ' פנחס דף רמ"ג ע"ב וצ"ח פ' תזריע) עי"ש, ור"ל שהיורה היינו מה שנלעיינו הנשמות והעולמות דרמח הנוקבא מכה השפעה דנו"ה, שהוא סוד הווי"ת חלקים נמשך מכה הצניח שנקראת אדמה וכאמור ויצמח ה' אלהים מן האדמה וגר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי למינו ר"ל שכל הפעולות שהיסוד עושה להוליד צסוד עץ פרי עושה פרי, הכל הוא מן האדמה, היינו צכח הארת אורות הצניח שמכחם נלעיינו העולמות וכאמור: ובהאי אתר איהו רחימו דילה וכו' הוא כמפרש צכח הענין שאמר לעיל וכד אחצרת צכח אתפסיד סג"ל, שכאשר מחזוונת עם צעלה ציסוד לדיק נעשית צבחי נקודת סג"ל שהוא נקודת החסד, ומפרש דבריו לתשלוש הדרוש ואמר דהענין הוא כי שס ציסוד הוא שורש אהבה, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"א משער ק"ש צ"ב דף ע"ו ע"ב) כי יוסף אחיו ציסוד לדיק שהוא סוד אהבה עי"ש, וצכן מוצן כי ככר אמר לעיל (דף י' ע"ב) דאהבה הוא מסערא דחסד, וכ"כ רבינו (צפ"ח פ' י"ב משער הכללים) עי"ש, ע"כ כאשר היא מחזוונת עם צעלה ציסוד ונחפ"ר אז ענין אהבה, ע"כ אז נעשה תיקון צבחי סג"ל שהוא נקודת החסד וכאמור. ובג"ד אומרת כי חולת אהבה אני. ר"ל כי היסודין ותוקף הגבורות שמחגברין עתה צגלות צעור"ר והעדר השפעת חסדים הנגלים, הוא מחמת העדר הזווג שזכ אהבה, וע"כ הוא מנקשת סמכתי באשיות רפדוני צתפוחים לצורך הזווג שצעלה יחזונו עמה ציסוד לדיק שעי"ז תצוה לדי אהבה שהוא ציסוד לדיק, ועי"ז ימשיכו השפעת החסדים מכל ד' וכאמור: וכד ישראל וכו'. זה הוא המשך עם דבריו שלמעלה שהנקודה שצחוד הב מרמח לסוד שוריק שהוא אות ו' עם נקודה צחוכה שהוא נקודת יסוד לדיק שמיחד זוי"ג, ואמר הכא אגב אורחיה שזכ מרמח צצרת המלופי"ם, כי לצורך אות ו' דכליל שאר אחוון

זה סגיר וזה פתח, ומפרש הכא להמשך הכרוש שזכר
נאמר לנקודת המלופים שיש בו קו שהוא אות ו' שהוא
נעוי הוא כזרת פתח צסוד פתחון, וכשממערך להו'
הנקודה שצדדו והקו הוא נעוי והנקודה היא תחת
הקו היא סוד נקודת הקמץ, היינו סוד סגרון, ואלו ה' כ'
צחי הם ציסוד לזיק שהוא הצור המוביל השפע
מז"א למלכות, שזריך להיות בו צ' צחי המזכרים
דהיינו צחי פתח שהוא פתחון לפתוח לה כל
שערי ההשפעה עוצות, אבל לגבי החיצונים שרולים
לינק מהשפע הכוח לזיק להיות בו צחי קמץ שהוא
סגרון למונע מהם היניקה. ולז"א. אלזן תרין וכו'
ר"ל אלו ה' מדריגות של קמץ ושל פתח דליון סגרון
ופתחון לזורך מבוטין של נציעו שפע אור הנשפע מז"א
למלכות. ואות ו' בד איהו נטווי על רישי אתון
חיוון עליון אתקרי רפה. כלומר עוד יש רמז להנקודה
עללה שצחוק הב שהוא ו' עם ו' שהוא סוד סגרון
ופתחון כנ"ל, שבו כאשר הוא נעוי על ראש אות אחד
מאותיות צג"ד כפר"ת הוא רפה, והנקודה שצחוק הו'
הוא מרמז לסוד הדגש שצאותיות צג"ד כפר"ת, שמרמז
לתיקון עולמות העליונים כמש"ל (סוף תיקון ה' דף
כ' ע"ב) צסוד הכחוד ודמות על ראשי החיות נעוי על
ראשיהם מלמעלה, נעוי על ראשי החיות, ודגש ורפה
היא צסוד והחיות ר"א ושז, ר"א צדגש, ושז צרפה
היינו סוד התפשטות השפע מז"א למלכות עיי"ש
וציבורינו שם, ולפי האמור היינו צחי סוד סגרון
ופתחון שהוא ציסוד לזיק להשפיע השפע רק להמלכות,
ולא להחיצונים הרגילים לינק השפע וכחבר, וזה הוא
ציבור הדברים כאן דלמחר שאמר שהמלופים יש בה
סוד סגרון ופתחון, הוסיף סוד כי כן מרמז לזרת
המלופים שיש בו לזרת קו עם נקודה, שהקו הוא מרמז
לסוד הרפס כשהקו הוא נטווי על ראשי החיוון שהם
האותיות שהוא סוד פתחון, והנקודה שצחוק הו' מרמז
לסוד העוקץ שחת הקו שהוא הקמץ היינו סוד סגרון,
צסוד והחיות ר"א ושז, ללמס השפע שיר דרך
הניגוד היסוד לזיק רק למלכות, ולא ישלטו הזריק
השפע ח"א: בתרין דאתון וכו'. הריבה נוסחאות

תגין תליין במחשבה דלכא ומוחא, נקודין בדבורא דפומא. אתון בעובדא דאברין, ולאלין (ג"א ומאלין) נקודין וטעמי ואתון עבדי ההוא סתים וגניזי כורסייא טמירא עלאה. ועליה אתמר (איכה ה) אתה יי לעולם תשב וגו'. מאי אתה. והוא דאתמר ביה (ישעיה כ"ה) יי אליקי אתה

באר לחי ראי

המלכות של עולם שלמעלה ממנו שהוא סוד ד' סמכין דכסא וכנ"ל. ועליה אתמר אתה ה' לעולם תשב וגו'. ר"ל דסיפא דקרא הוא כסאך לדור דודי, והוא נותן תכלין לדבריו שאמר דככהו נקודה סתים וגניזי כורסיא עמירא עלאה שהיא המלכות, מקרא זה אהב ה' לעולם תשב, היינו המלכות שנקראת עולם, וכמ"ש רבינו (צ"ח דרוש ב' משער דרושי הלל, וצפרע"ה פ"ג משער הזמירות וצפ"ג ופכ"ז משער הק"ש וצשאר דוכחי) תשב היינו ג"כ סוד הנקבא שכל ענינה ציטצה, וכמ"ש (צוהר פ' תזריע דף קפ"ג ע"א) דאירחא דנוקבא היא ציטצה עיי"ש, ועיין (צפרע"ה פ"י משער התפילין ונליקוטי הש"ס צרכות דף כ' ע"א) וצשאר דוכחי כסאך לדור דודי והיינו כמ"ש שהמלכות מתחשבת עם סוד ענין יציאת הכסא דכורסיא עלאה, וכ"ז מרומה דהנקודה שצחך הב וכדלמנן: ההוא דאתמר ביה ה' אליקי אתה ארוממך. עיין (צוהר פ' זלק דף קל"ז ע"ב) פתח ר"א ואמר ה' אליקי אתה ארוממך וגו', האי קרא חא דמחימנותא איכו, ה' חא עלאה שירותא דנקודה עלאה סחימא דלא ידיע וכו' צגין דאיכו סחוס וגנח. אתה דא ימינא שירותא דקיימא לשאלא עיי"ש, חה הוא ציחור הדברים כאן דעל הכוה נקודה שצחך הב שמרמז לסוד התגין דתליין צמחשבה שהוא הכתר ולסוד המלכות שהיא סוד הכסא כנ"ל, נאמר אתה ה' לעולם תשב כזכר, כי אתה ה' מרמז לנקודה הראשונה, וכמ"ש (צוהר שס) אתה ה' שירותא דנקודה עלאה, והיינו סוד המחשבה קדומה, וכמ"ש (צוהר צהקדמה דף ב' ע"א) דנקודה חדא קדמאה נקרא מחשבה קדומה כשעלה צרואו לצרוא את העולם, והיינו סוד הכתר שהוא מסערת דמחשבה, וכמ"ש ציחורינו (צהקדמה דף ז' סוף ע"ב) צסס המקובלים שהנקודה הראשונה שנחכוה צחך האור איס הנקרא עהירו עלאה לאור צגין העולמות, נעשה חחלה ספירת הכתר עיי"ש, אמנם הנה הנקודה הראשונה דשעה ציריאת העולם הוא ג"כ סוד המלכות, כי הוא צבר נודע מדברי (צוהר צראשיה דף ס"ו ע"ב) שהנקודה הראשונה שהוא המקום שנעשה צה למנוס הראשון סוד עהירו עלאה שיהא מקום לעמידת העולמות, הוא מה ששיער הצורה צ"ה צמקום המלכות שצחוכה יהיה צגין כל העולמות, וכמ"ש המק"מ שס, [ועי' מה ציחורינו לעיל צהקדמה דף י"א ע"ב] חה הוא ציחור הדברים כאן שפרש מאי אתה ה' לעולם תשב וגו', דקרי ליה להמלכות שהיא סוד הכסא אח"כ

ראש שהוא סוד כתר דז"א, אחד צה ג' ראשין, והב' צה ד' ראשין, לרמז לסוד הוי"וין שצ"ו אותיות הכ"ל שסס חזוינים צסוד כתר דז"א וכלמור. י"ו איהו ז'. ר"ל שזה מרמז הנקודה שצחך הב לי עם ו' כנ"ל. כי מי עם ו' נעשה כלורת חות ז', כמ"ש (צממוד הקודם) צסוד ו' עם ו' צהאי זמנא חתעצידה חנא צרישא דלות ו' ועיי"ש צציחורינו, דהפי הוא עפמ"ל (יש חיקון ו' דף כ"ד ע"ב) דלורת חות ז' הוא חות ו' עם ו' צלד ראשו, שמרמז לעליות המלכות לראש צעלה צצחי אשה חיל עטרה צעלה עיי"ש, והיינו סוד התגין שצראש ז' אותיות החזוינים וכלמור. רגין תליין במחשבה ר"ל כי צהתגין חין עושים שסס פעולה דציבור שאין מחשבה הקריאה על ידם, והס מרמזים רק לסוד המחשבה שהוא למעלה מאותיות ונקודות, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ה משער טנח"א) שהאותיות הס סוד הכוף דז"א חח" דצינה, והנקודות הס סוד החכמה דצינה, והתגין הס סוד ג"ר דצינה ונפש דלמא שמהס נעשה כתר דז"א עיי"ש, ולזה אמר שהתגין ינן שהס ג"ר דלמא וכתר דז"א, ע"כ חין להס ענין צהצרה הפה. חלל צמחשבה דאיכו מחשבה סחימה, כמ"ש (סוף חיקון זה דף מ"ג ע"א) עיי"ש וציחורינו שס: נקודין תליין בדיבורא. ר"ל שהנקודות לא חכרו צחורה רק מקובל צידיו לסדר האותיות ע"פ דיבור צפה כפי הנקודות: אתון תליין בעובדא. ר"ל שיש כמה אותיות שהצרתן שזה כגון ב' דגושה עם ק', ות' דגושה עם פ' וכיוצא, ואין האות ניכר צדיבור צפה רק צכתיבה כסופר צמעשה צידים: ולאלין נקודין ותגין ואתון עבדי ההוא סתים וגניזי כורסייא טמירא עלאה ר"ל שכל הזכר צענין הנקודות והאותיות והתגין, מרומה דהנקודה הפנימית העמיר ועלס צחוך הב שמרמז לענין חיקון המלכות וגס לענין עלייתה לכתר, ע"ד שאמר לעיל (צהקדמה דף ד' ע"א) ואיכו כורסיא ואיכו כתר עליון ועיי"ש צציחורינו שהצחאי חכ מדברי רבינו (צ"ח פ"ג משער כה"כ) כי המלכות דאיליות כל כללוחה צכל חיים שבה, מתלבשים צכסא שהוא סוד אורות הנקראים ד' סמכין דכסא המלוכה חוך הכתר דצריאה, שזה הוא הסדר לעולם שהמלכות של עולם זה הוא כתר לעולם שלמעלה ממנו עיי"ש, חה הוא ציחור הדברים כאן שהנקודה הפנימית שצחך הב' שמרמז לסוד התגין שהוא הכתר דז"א, צה עמיר וגנח כורסיא עמירא עלאה, ר"ל

אתה ארוממך. בההוא דאתמר ביה (חבוקק א) רום ידיהו נשא. ובגיניה אתמר למי נרשאינ כפים לרום השמים. הדא הוא דכתיב רום ידיהו נשא.

וּמַאי נִיהוּ יוֹד קָא וְאִי קָא, דאיהו חכמה כ"ח מ"ה. ועליה אתמר (תהלים קא) וְיָד מ' ע"א כ"ח מ"עשיו הגיד לעמו, והאי איהו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאה. דאינון כוז'ו במוכס'ו כוז'ו, כנויין דיחודא עלאה דאיהו יק'ק אלהינ'ו יק'ק. ובגין דאסתלק האי חילא מישראל, אתמר בהון (א"כ א) וילכו בלא כח לפני רודף.

י' ד ק"א וא"ו ק"א, אינון עשר אצבעאן דאתמר בהון (שיר ה) ידי גלילי זהב.

דבהון

באר לחי ראי

וסאי ניהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו חכמה כ"ח מ"ה. ע"ל (צחקדמך דף י"ג ע"א) שזבאחי מס' יליכ שזריאח העולם היה ע"י השם מ"ה שיש בו י אותיות סוד י"ם, ודי אותיות הוי"ה פשוט, הרי י"ד ימין וי"ד שמאל שהוא סוד ח"כמ"ה קדומה, כ"ח מספר ז"פ י"ד, מ"ה היינו הוי"ה צמילוי אלפין, צסוד י"ם צלי מ"ה עיי"ש, ולזה דרש הכא דלכא נקודה שצחך הב שהוא נקודה קדמאה שממנה הושחת י"ם צסוד י"ם צלי מ"ה, אמר הכחוד אהב ה' ארוממך, היינו סוד עליות המלכות ל"א צקומה זקופה צכל י"ם צסוד רום ידיהו נשא, היינו לרום של ה' ידיים סוד החכמ"ה קדומה אותיות כ"ח מ"ה וכלאמור כ"ח מעשי"ו הגי"ד לעמו כ"ח הוא סוד ה' ידים כ"ל ודרש מעשיו הגי"ד הוא ר"ת מ"ה, והיינו כמ"ש (צמדרש נחומא ריש פ' צראשית) מוצא (צרש"י שס) מאי עמאל פתח צראשית, משום כ"ח מעשיו הגיד לעמו, וממשך הדברים צהמשך הדורש דמ"ע החחלת התורה הוא צב דגושה, שהוא סוד נקודה קדמאה שממנה הושחת העולם צסוד החכמ"ה כ"ח מ"ה וכלאמור דאינון כוז'ו וכו' גם זה מצויר לעיל (צחקדמ"ה שס) שה' ידים שהם סוד ו' שמות, הוי"ה אלקינו הוי"ה הם י"ד ימין שיש צהם י"ד אותיות, וה' שמות כח"ו צמוכס"ו כח"ו חילוף ה' שמות הגיל הם ג"כ י"ד אותיות סוד י"ד שמאל, ועליהם נאמר כ"ח מעשיו הגיד לעמו, שצשציל ישראל צצרא העולם צ' הדיים עיי"ש. ובגין דאסתלק האי חילא מישראל היינו כמ"ש (צפרע"ה פ"ג משער תיקון חלות וצשערי לין צכוונת זכור ה' מ"ה היה לנין) שעה צגלות צצוה"ד ניטל מאתנו החסדים של שם מ"ה, ונחגלגל עליון חוקף הדינים של שם אלקיים מספר לנין עיי"ש, ולזה אמר בגין דאסתלק האי חילא שלהם שם מ"ה סוד ה' ידים כ"ל, ונעשה צצחי כאשר ניח משך ידי וצצר עמלק צצוה"ד: אינון ו' אצבעאן וכו' עיין (צטע"מ פ' עקב) שצחצ הסוד של מאמר חז"ל כל המאלל צנטיי נעקר מן העולם, כי סוד נטיי היינו תיקון ה' אצבעות שהם נגד ו' מאמדות שצהם צצרא העולם שהם נגד ה' אותיות

של

ה', שהוא צסוד א"ח"ה ה' ארוממך, והיינו כמ"ש (צזכר פ' צנן שס) צפסוק זה אהב ה' ארוממך, שמרמז לסוד נקודה קדמאה שממנה צצנו כל העולמות, ולפי האמור היינו סוד המלכות שצב שיער הקצ"ב צצכול לעשות מקום לעמידה העולמות, וגם לסוד הכתר שהוא סוד החגן כ"ל שבו היה החחלת הצנין שהיא הנקודה ה' של העשר נקודות צסוד מחשבה הקדומה וכלאמור. בההוא דאתמר ביה רום ידיהו נשא. עיין (צזכר פ' נשא דף קע"ע ע"א) צסוד הפסוק רום ידיהו נשא, דחיבת ר"ם הוא מלשון החרוממית, ומרמז לסוד עליות ו' אצבעות לשם מ"ה עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"מ"ש רציו (צע"ה פ"ו משער הולדת א"ו"ה) צסוד הגצבה ידים למעלה צעת נעילה, שה' ידים צעשר אצבעות הם סוד חו"ג, ה"ה וכו"ג דז"ל, ועיי' הגצבה הידים לראש מתקנים ה' אצבעות סוד ה"ה וכו"ג עיי' המוחין חצ"ד עיי"ש, חה הוא ציאור דצרי (הזכר שס) רום ידיהו נשא, עיי' הרמח ידים למעלה לסוד המוחין, נחקן ז"ל צ"ים שלמות, שהוא סוד שם מ"ה שיש צו ו' אותיות, חה הוא ציאור הדברים כאן שדרש אהב ה' ארוממך על המלכות שמצניח אותה למרום למעלה לראש ז"ל, ועיי"ו צצנים צ"ים וכלאמור ובגיניה אתמר למי נרשאינ כפים לרום השמים מימר' זו מוצא (צילקוט ראובני פ' נשא, צשם מדרש ו' נחומא צן הקנה) חז"ל שאלו תלמידיו למי נושאין כפים, חז"ל לרום שמים שנאמר רום ידיהו נשא עיי"ש, חה הוא ציאור הדברים כאן כי הגב נודע מדצרי רציו (צע"ה פ"ב משער הכללים) צסוד נשיאח כפים שפרק כף היד והאצבעות נעשה חצ"ד דצבא, ועי"כ אנו קורין לכף היד פרק העליון צסוד עליות הדיים אל הראש כשמצניחין אותו, חה סוד נשיאח כפים צסוד וישא אהרן את ידיו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדורש שזה הסוד של המאמר החדר למי נושאין כפים לרום השמים, והיינו כמ"ש רציו (צפע"ה פ"ה משער הקרצנות, וצלקי"ת פ' חלה צטע"מ) צסוד שמן וקטורת, דז"ל כשמקבל המוחין דצבא ונקרא שמן, נקרא ג"כ שמ"ם מספר שמ"ן עיי"ש:

דבהון כ"ח פרקין, דאינון כ"ח אתון דעובדא דבראשית. ובגין דא י"י אלהי אתה.

ומאי אתה. ההוא דאתמר ביה (תהלים ל"ג) נכון כסאך מאז מעולם אתה.

ומאי נכון. דא נאמן יושב. ונאמן עומד (באמצע, הה"ד (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית.

ומאי מאז. אלא ההוא דאתמר ביה (שם ג"ח) אז תקרא וי"י יענה.

ומאי א"ז. אלין ח' אתון דאינון יאקדונוק"י דסלקין לחושבן אמ"ן.

ודא

באר לחי ראי

(בס' אור ישראל) הגיה שג"ל דא נאמן יושב ונאמן עומד, כ"ז צאלמע, וכן הגיה (הגרי"א), וציאור הדברים הוא כי הנה צע"ס (שבת דף ק"ד ע"א) דרשין נ' כפופה ו' פשוטה נאמן כפוף ונאמן פשוט עיי"ש, ופנימיות הענין מוכן ע"פ מ"ש (צוהר פ' אחרי דף ס"ו ע"ב) צסוד נ"ן, נ' כפופה דא מערוניתא, ו' פשוטה דא מלכא ח"ת צעלה דמערונותא, וכו' שצאלמע הוא היסוד המשפיע מ"א להמוקצא עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן כי הנה צמלת נכו"ן יש נ' כפופה ו' פשוטה ו' פשוטה ו' פשוטה כ"ו (מספר הוי"ה) צאלמע, ולזה דרש שבה כפופה מרמז לנאמן יושב, היינו סוד מערוניתא שכל אורחיה נ"שיצה כמ"ש (מהזכר פ' תהיה) והיינו סוד הכסא כ"ל וכו' פשוטה הוא נאמן עומד, היינו ז"א שכן דרכו של איש לעמוד על רגליו וכמ"ש (צוהר פ' אחרי שם), ואותיות כ"ו שצאלמע מרמז למדת יסוד לדיק ששם מאיר השם הוי"ה צ"ה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ג משער חזרת העמידה) עיי"ש, והיינו כי היסוד לדיק הוא מהוה כל היות, ימן כי על ידו מתוודים ז"א, ועי"ז נמשך השפע וצנו כל העולמות - הה"ד כתפארת אדם לשבת בית עי"ן (צאד"ר פ' נשא דף קמ"ז ע"ב) דכד אשתלים הדבר עם הנוקצא, אז אחקרי אדם, ה"ד כהפארת אדם לשבת צ"ה, ולז"א הכא שזה הוא ציאור הכחוצ נכון כסאך מאז מעולם אח"ה, והיינו שעי' חיקון המלכות וככס"א, אז נחקן גם ז"א שנקרא אח"ה, וזה הוא כי תפארת ז"א בשלימות שהוא נקרא אדם, הוא רק לשבת צ"ה כשצא אדם לשבת על הכסא, שהמלכות והכסא נחקנו כראוי צסוד צ"ה וכאמור: דאתמר ביה אז תקרא וי"י יענה וכו' היינו כמ"ש לעיל (חיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) אי"ז חקרא וכו' יענה הוא וצ"ה דינו שהוא סוד הח' אותיות של הוי"ה אדנ"י כמספר אי"ז עיי"ש וציאורינו שם, ולזה הוא מפרש הקרא נכון כסאך מאז, שעי"ק החיקון של הכסא הוא כשמעשה חיקון השלם של המלכות שמדווגת עם צעלה ועששה השליש הוי"ה ואדנ"י וכאמור. דסלקין לחושבן אמ"ן. היינו כי אמ"ן כולל דבר ומוק' שהוא סוד הכ' נאמנים נאמ"ן

של שם מ"ה, ויש צידים כ"ח פרקין נגד כ"ח אותיות דמילוי המילוי של שם מ"ה שבהם נצרה העולם כמנין אותיות שצפסוק בראשית עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן דלענין שאמר למעלה רוס ידיהו נשא ומאי יבוה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ולזה מפרש הכא דהשם מ"ה הוא סוד הידים שיש בהם ו' אלצעות נגד ו' אותיות של השם מ"ה, ויש בהם כ"ח פרקין נגד כ"ח אותיות דמילוי המילוי שצשם מ"ה וכ"ח אותיות של פסוק בראשית שבהם נצרה העולם, ע"כ מרמז הנקודה שצחוך הב עליהם וכאמור דאתמר בהון ידיו גלילי וזהב. ר"ל כי גלילי הן סוד ו' נקודין קדמאין שצבראו מהנקודה קדמאה, שהם סוד ו' גלגלן דכורסיא, וכמ"ש (צחקדמה דף ד' ע"ב) דצשם מ"ה אצבראו ע' גלגלן, וכורסיא היא עשיראה לע' גלגלים דהכרין צהון ו' אחון אלן של שם מ"ה וצהון אצבראו עיי"ש וציאורנו שם, וזה הוא ציאור הדברים כאן דעל ו' אלצעות שכן סוד ו' אותיות של השם מ"ה כ"ל אצמר ידיו גלילי וזהב, לשון גלגליים דכורסיא וצהון אצבראו, ואמר גלילי וזהב שהוא מספר י"ד, סוד י"ד פרקין, שהוא סוד שם הוי"ה פשוט וצמילוי מ"ה שיש בו י"ד אותיות כ"ל - דבהון וכו' דאינון וכו' עתה משלים המאמר שאמר לעיל דבהון כ"ח מ"ה ונושאין הידיים לרום שמים ועי"ז נאמר אח"ה ארוממך היינו ע"ד שאמרנו שנושאין הידים למעלה, כן הוא הפי אח"ה ארוממך, היינו להגציה המלכות לראש ז"א וכאמור. דאינון כ"ח אתון דעובדא דבראשית. היינו סוד שם מ"ה שבהם נצרה העולם כ"ל: ובג"ד ה' אלקי אתה. פי דהכי כתיב ה' אלקי אתה ארוממך כי אעשה לך מרכבה וכסא - ומאי אתה וכו'. כוונתו צהמשך הדרוש צזה לפרש דאח"ה הוא סוד ז"א צעלה דמערונותא שצא לשבת על הכסא וכדמפרש ואילן האי דאתמר ביה נכון כסאך מאז היינו כמ"ש צזכר (צמכניע פ' וירא דף קי"ג ע"א) צסוד נ"ן כסאך מאז שמרמז לסוד כס"א צצוד מרום מראשין שהוא כ"ה ראש וקדם לכל הנצחיים עיי"ש והיינו סוד נקודה הראשונה שצחוך הב וכמכר למעלה. דא נאמן וכו'.

וְדָא איהו העונה אמן בכל כחו, בההוא כ"ח. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין העונה אמן בכל כחו קודעין לו גזר דינו של שבעים (א) שנה.

ובגיניה אתמר (תהלים צג) נכון כסאך מאז מעולם אתה. וביה (איכה ה) אתה יי לעולם תשב. אתה. ההוא דאתמר ביה אבינו מלכנו אבינו אתה. ומאי גיהו. אבינו אב הרחמן.

ואיהו כליל כל אתון דאורייתא. ומאי גיהו, אורייתא דבכתב. עמודא דאמצעיתא. ועליה אתמר ברוך אתה.

וכד ישראל קיימין בעמידה דצלוחא, איהו יתיב על כורסיא. ובגיניה אתמר בההוא זמנא אתה יי לעולם תשב כסאך לדור ודור.

ומאי

באר לחי ראי

נאמן יושב ונאמן עומד, בסוד ח"ל מל"ך נאמן ר"ה אמין. בההוא כ"ח היינו שמעלה המלכות ע"י עניית איש"ר בכל כוונתו לבעלה בסוד רוס ידיה"ו נשא בסוד הכ"י ידים כמש"ל ובג"ד אוקמוהו ע"י מה דביאורינו לעיל (בהקדמה ד' ע"ב): קודעין לו גז"ד של ע' שנה. עיין (צפרי"ם פ' ויקרא דף כ' ע"א) בסוד קורעין לו גז"ד של ע' שני ע"י עניית איש"ר בכל כחו, כ' הגז"ד שג' ע' שנים נגזר מהמרכבה של דינא דמלכותא שיש בה ע' קהדראין, וכשתתקנים המרכבה של דינא דמלכותא ע"י היסוד לדיק, נחצטלו דינים של ע' קהדראין עיי"ש, ולא הו"ל מוסף הכ"ל דלכ"י אמר העונה איש"ר בכל נח"י דייקא, היינו שחיקון המרכבה שהוא סוד הכסא הו"ל רק כשמעלה אותה צ"י ידי"ם בסוד רוס ידיה"ו נשא שהוא סוד הכ"ח כמזכר. ובגיניה אתמר גבון כסאך מאז מעולם אתה עיין (צפרי"ם פ' פנחס דף רמ"ב ע"א וע"ב) קצ"ב איכו מקומו של עולם, מאי עולם דה שכינתא, תרגום עולם עלמא, לישנא דעולמא כד"א וכו' העלמה עיי"ש, חכ' הוא ביאור הדברים כאן ור"ל דשיעור הכתוב כך הוא, שהחיקון של היחוד דו"י"ש שה"ה השילוב של ח' אותיות הו"י"ה אדני"י שהוא סוד ח"י, העיקר תלוי בחיקון המלכות שהוא סוד עול"ם וכשיהיה חיקון העולם שהוא סוד המרכבה והכסא עיי"ש מכה שיהא אד"ם שהוא סוד חת"ה לשבת על כסא, ויהיה החיקון השלם בכל העולמות. וביה אתה ה' לעולם תשב ר"ל שז"ה צפלה דמטרוניתא שנקרא חת"ה ה' כמזכר, לעול"ם תשב שז"ה לשב על הכסא שנקראה עול"ם כמזכר. ההוא דאתמר ביה אבינו מלכנו אבינו אתה. מציא סמוכין לדבריו דחת"ה הוא סוד ז"א, וכמ"ש רבינו (צפרי"ם פ"ה משער הק"ש ובשאר דוכחי) דלחננו צ"י אדם גם צ"י איש הושע"ם צפרי"ם ונקראים צנים של ז"י, ח"א הוא אב שלנו, ונקצ"ה הוא אס שלנו: אבינו אב הרחמן עיין (צפרי"ם פ"ה משער חפלת ר"ה) צפונה מ' כמוד אב הרחמן, דהחילוק צ"ן אב הרחמ"ם וצ"ן אב הרחמ"ן, האב הרחמ"ם הוא

אבא, אבא אב הרחמ"ן הוא ז"א עיי"ש, ולא אמר הכ"ל דמה שאלו חומרים אבינו מלכנו אבינו חת"ה, אינו ר"ל אב הרחמ"ם שהוא אבא, אלא אב הרחמ"ן שהוא ז"א, שחננו צ"י איש הם צ"י וכו' אבינו, וע"כ חומרים אבינו חת"ה חת"ה דייקא ונקרא: ואיהו כליל כל אתון דאורייתא וכו'. הוא כמפרש הענין מה שחמנו שחת"ה הוא מרמז ח"א, ואמר שהעסם הוא משום דז"א הוא סוד חת"ה שכתב שחננו מצי"ן חת"ה, היינו כ"כ חת"ה מא' עד ח' וכו' חת"ה הכפולים, חכ' הוא חת"ה חת"ה ח' [וע"י] (צפרי"ם דף ע"ב ע"ב) שדרש כזה על המלכות וכן דרש לה על ח"א] ועליה אתמר ברוך אתה עיין (צפרי"ם פ"ג משער העמידה) בסוד צד"ק חת"ה, שהארת הכ"כ חתון שיש ציסוד דצינא הנמשכים אל ז"א, הם נקראים צד"ק עיי"ש, ולא אמר הכ"ל להמשך הדרוש שז"ה הוא הרמז צד"ק חת"ה, שכן חת"ה מרמז להכ"כ חת"ה חת"ה המאירים צ"א כמזכר. וכד' ישראל קיימין בעמידה דצלוחא וכו' הוא חת"ה צ"ה לדבריו הראשונים דהיחוד דז"י"ג הוא סוד אמין דכלול נאמן יושב ונאמן עומד, ואמר שז"ה הוא סוד חפלת שמונה עשרה שנקרא ללוחא דעמידה סוד נאמן עומד, והיינו כמ"ש (צפרי"ם פ' חיי דף קל"ב ע"ב) בסוד סמיכת גאולה לחפלה, דצרכה ק"ש שקודם השמיע נקרא ללוחא דמיושב עד חכלות לאל עליון גואלם, ובחכלות לאל עליון גואלם נריך למקם קדם מלכא עלאה דלח"ה לקצלה לה, כדן אן קיימין קמי מלכא עלאה ואז דטורא לחת"ה צנוקצא, ועיי"ש (צמק"ם שהציא מדברי האר"י) דר"ל כי בחכלות לאל עליון גואלם יורדת הארת יסוד אבא ציסוד דזעיר, ומשם מאיר אל המלכות להעלותה, ומלכא עלאה שהוא יסוד אבא שבתוך ז"א נפיק לקצלה, ע"כ נריכין לקום מעומד כשאומר חכלות לאל עליון גואלם לכבוד מלכא עלאה שהוא יסוד אבא עיי"ש, חכ' הוא ביאור הדברים כאן, וכד' ישראל קיימין בעמידה דצלוחא, היינו שחת"ה ללוחא דעמידה היינו בחכלות וכו' כמ"ל שאלו עומדים ואיכו יתיב על כורסיא, היינו שז"ה ח"א

לחזקו

ומאי ניהו לדור דור. אלא ההוא דאתמר ביה (קהלת א) דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת. ולית דור פחות מששים רבוא, ומאי ניהו. משה, דשקיל לשחין (ב) רבוא בישראל. ודרגא דיליה אספקלריא (ג) דנהרא. (ג"א שייך אתר זה ותוסף ללות שבדף ק' ע"א).

בזאת יבא אהרן אל הקדש. תא חזי אין אדם מפיק רצונו מ"י אלא בזאת. דעלה אתמר (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מ"י.

ודא היא עת לעשות ל"י. וכמה עתות יש. ועלייהו אתמר (ויקרא טו) ואל יבא בכל עת. ושלמה

באר לחי ראי

חסר תחלת המאמר, ואולי הוא מהמאמר לעיל (בבבבבבבבבב), או מהא לעיל (תיקון ו דף כ"א ע"ב) שמדבר שם מהמלכות שנקראת זאת, ומפרש בה כמה פסוקים שמורים ע"י שהמלכות כשהיא בחיקונה ובמילואה וטובת נקראת זאת, וכל הענין נראה בעליל שאין לו המשך למאמר זה שצומח בו בחיקון זה ומכאן עד להלן (בבבבב), וכ"כ אחוון אינון לכל עובדא דבראשית וכו' אינו מהחיקונים רק מ"ח, והמגיבים הדפיסוהו כאן בעצת, משום שנזכר במאמר זה דאינון כ"ח ודרשו סמוכין, אלל אין זה ענינו לנכון [ועיין לעיל (דף פ"ח ע"ב) דב"ה יכ"ח אחוון אינון לכל עובדא] מה שבררתי בזה: אין אדם מפיק רצונו מה' אלא בזאת. היינו כי אדכ"ר כשניתן לו ב"ח זוג מעשה ידי וילך בראשית, אמר זאת יקרא אשה, ול"א הכא שאין אדם מפיק רצונו מה' אלל בזאת, ר"ל דבקרר כחיו על זאת ותפלל כל חסיד אליך לעת מלא, ודרשו חז"ל ב"ש (בברכות דף ח' ע"א) לעת מלא זו אשה, שנאמר מלא אשה מלא עוב ויפק רצון מה', והיינו כי המלכות נקראת עת רצון, בסוד ואני תפלתו לך הו"ה עת רצון, וכמ"ש רבינו (בבבבב) בקריע תרומה דף קנ"ו ע"א, ובמאורי אור ערך עת רצון) ע"י, ולזה אמר הכא דמכ"ע אין אדם שהוא ז"א מפיק רצון מה' אלל בזאת, היינו כשהמלכות היא בחיקון בשלימות כ"כ עד שנקראת זאת: ודא הוא עת לעשות לה'. עיין (בבבבבבבבבב דף קנ"ב ע"ב) שדרש דאית עת ואית עת, דבזמנא דישאל משחולו באוריתא ובפיקודין, המלכות מתקנה בחיקונה, והיא בבחי' עת לעשות לה' ע"י, ולזה אמר הכא דמכ"ע אין אדם שהוא בבחי' עת לעשות לה' בכל חיקונה ואז נאמר ויפק רצון מה' ונאמר: ובמה עתות יש וכו'. גם זה מבורר (בבבבבבבבבב) בסוד ואל יבא עת אל הקודש ב"א בזאת יבא אהרן אל הקודש, כי זאת עת שאין המלכות מתקנה כראוי, וע"ז נאמר ואל יבא עת אל הקודש, ואית עת שהמלכות מתקנה בחיקונה ומתקשטת בשלימותה כדקא יראה בסוד עת לעשות לה', וע"ז אמר הכתוב בזה יבא אהרן אל הקודש ע"י, וכמש"ל

לכזווג עם המלכות בסוד זה אדם לשבת על הכסא ומתייחדים ז"י בסוד נאמן יושב ונאמן עומד כנ"ל: ההוא דאתמר ביה דור הולך ודור בא עיין (בבבבב) בראשית דף כ"ב ע"א, ולקמן סוף תיקון ס"ע ור"ש חקן (ע' שדרש דור הולך ודור בא דא משה, ולית דור פחות מ"י רבוא שנימי ילדה אשה אחת ס' רבוא בכרם ו' ע"י, ולזה דרש הכא כסאך לדור דור על משה, שהוא סוד הארת יסוד אלה שצחוק ז"א שהוא בחי' של משה, ומש"כ רבינו (בבבבבבבבבב) וי"כ מפרש הפסוק כסאך לדור ודור היינו שהחיקון של הנוקבא שהיא סוד הכסא, הוא לדור דור, היינו ע"י בחי' משה שנקרא דור דור שהוא סוד הארת יסוד אלה שצחוק ז"א, שעי"ז יש כה ל"א לבעלותה למעלה בחפלת העמידה ובאמור ודרש סיומא דקרא. והארץ לעולם עומדת. היינו לאחר שבעלה מעלה אותה ע"י הארת יסוד אלה כנ"ל ונכללת הנוקבא בדבורא, אז אחקריהת גם היא על שם בעלה נאמן עומד: ודרגא דיליה אספקלריא דנהרא. עיין (בבבבב) דף כ"ג ע"ב) בבבבבבבבבבבב ענין מ"ש דמשה זכה לנהר אספקלריא דנהרא ע"י, והכא מפרש אגב אורחיה עוד טעם להמשך הדורש כי איתא לקמן (תיקון מ דף פ' ע"א) דהמלכות בזמן שבעלה מחזווג עמה אחקריהת מסערה דכו"ה אספקלריא דנהרא, ושלל בשעת החיזווג דאיהו אדכ"י בלל בעלה אחקריהת אספקלריא דלל נהר ע"י, ול"א הכא לפי האמור דמשה נקרא מ"ש אספקלריא דנהרא, כי על ידו שהוא סוד הארת יסוד אלה צחוק ז"א הוא מעלה את המלכות ליחודה בבעלה כנ"ל, ונחמרת אז מסערה דכו"ה אספקלריא דנהרא כנ"ל: בזאת יבא אהרן וכו'. כל המאמר הזה אין לו המשך עם המאמר הקודם, ודע כי (בג"ר) כתב לעיל שכל תיקון זה הוא משווע מאד בכ"י, וגם יש בו לקוים הרבה ומבופ, וגם כאן כתב שכל מאמר זה הוא מהשמעות מחיקונים מ"ח והדפיסוהו כאן בעצת המגיבים כי אין מקומו כאן רק לעיל (בבבבבבבבבב דף י"א ע"ב), והנה עד עתה דלגתי על הכתובים ושרדתי עמקים כדי לפשר העקמימות בכל מה דאפשר שלא אצטרך לשבש הספרים, אמנם מכאן ולהלאה צריך לריבין לתקן כמה דברים, והנה בכאן

ושלמה אמר (קהל) א עת לשחוק וגר דאינן כ"ח עת. ועל דא קוב"ה אמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, דאיהו קדש ישראל ליי.

וכך שכינתא דאתקריאת זאת עם ישראל. כדא (ויקרא כז) ואף גם זאת בהיותם וגו'. מאי אינון אמרין לה (שם ה) אנה הלך דודך היפה בנשים, אנה פנה דודך ונבקשנו עמך. בכמה תחנונים וצלותין בציצית ובתפילין בשבתות וביומין טבין, דעלייהו אתמר (שמות לג) ביני ובין בני ישראל את היא לעולם. אות ברית מילה, אות דשבת ויומין טבין, ואות דתפילין.

עלה אתמר (תהלים לב) על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא. (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מימי.

וַיַּעֲקֹב בָּרִיךְ לִבְנוֹי (סד) בּוֹזֵאת. הַהִיד (בראשית מט) חָזַת אֲשֶׁר דָּבַר לֵהֶם אֲבִיהֶם.

וידוד (בואת כה) הפיק רצונו מיי כשנלחם עם איביו. כד"א (תהלים כה) אם תחנה עלי מחנה וכר בואת אני בוטח.

והנביא כשראה את ישראל (ט) בגלות, לא ראה להם מנוחה אלא בעבור זאת. (שורקט וישראל לא ייתי אלא בזאת) הנה"ד (ארכה ג) זאת אשיב אל לבי על כן אחזיל.

וַיְהִי **לֵאמֹר** **לֹא** **אֶתְבָּרֵךְ** **אֱלֹא** **כִּי** **בֹאֵת** **הַהִיד** **(חֲבֵרִים לֵב)** **וְזֹאת** **לִיהוּדָה.**

ומשה לא בריך ית ישראל אלא בזאת. (שם) וזאת כח) הברכה. ומי שלא שת לבו גם לזאת. עליה כתיב (תהלים צב) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

וכיין

באר לחי ראוי

ונבשקנו עמך כזכר נקשות דלחוחין וצטוחין וצדיקין
 נחית עלן, וצדיקן חסיר עממא כל שיה יומין וכו' כששונה
 דלויבי אטימא, וציומא דשבתא וציומא דחדשא וציומא
 חתפתחת וכו', עיי"ש וציומא דיומינו שם: עלה אתמר על
 זאת יתפלל כל חסיד אליך וגו'. הוא חסר בזה לדבריו
 הראשונים אין אדם מפיק ריונו מה' אלא בזה, דעל
 אתמר מלא אשה מלא עוב וכמ"ל. והנביא כשראה
 את ישראל בגלות וכו' בדפוס מנוסח וכו' וכו' וכו'
 זה רק מה שהוא צמוסגר כאן: ופורקנא דישראל לא
 ייתי אלא בזאת והיינו כך וע"ל (בשקדמה דף י"ב
 ע"א) וצ"ל אמר צגיה כד חזא צנצחתא דוחמא
 דישראל תקיפא אמר זאת אשיב אל לבי וכו' הה"ד
 וזאת ליהודה. גם זה מבוחר למיל (שם): ומשה לא
 בריך ית ישראל אלא בזאת וכו'. ע"ל (סיוקן ו' שם)
 ומשה צגיה אחיקים בעלמא כה"ד חזא בצרכה ועיי"ש
 צנצוחיו שבעליו מדברי חכמי (פ' ויחי דף ר"ז ע"ב)
 שמשא ביה לו כח גם לחי"מ בצרכה של זאת משום
 שהיה בעל דמטרוניתא שנקראת זא"ה וע"כ ביה לו
 כח לצד צא"ה בצרכה את ישראל כח השכינה גם
 לחי"מ עיי"ש: וכי שלא שר לבו גם לזאת שאינו
 מחקן מעשי ואינו מחקן אל לבו לחקן עיי' מעשי את
 במלכות

וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב). דאיהו קודש ישראל
 לה'. ר"ל דכ"ז שאין במלכות מחשבת כל תיקונא לא
 יתחברא עם ישראל שנקראים קודש, שכוף סוד ישראל
 ולעילא היינו בעל דמטרוניתא, אלא בזאת יבא אהרן
 אל הקודש, היינו כשם מלכות היא מחשבת כל תיקונא
 וינוקראת זאת בסוד עה לעשות לה' וכאמור. מאי אינון
 אמרין. בניי להשכינתא בשעת שמדוונים עמה:
 ותבקשנו עמך וכו'. וכמש"ל (בתיקון ו' דף כ"ב ע"א
 ונבקשנו עמך, בכמה בקשות וללוותי ובעשותי,
 ודבניק איכו נחית עלן: בציצית ובתפילין. היינו
 וכמש"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) ובג"ד קשרין ליה בזה
 בכמה קשורי דתפילין בכמה קשורי דציצית ללא חו
 מינה עיי"ש ובציאורינו שם, ועיי"ש עוד להלן (דף פ'
 ע"א) דאיהו יונה קדישא מתפלל לך בזה בכמה
 תפלות דחמירות שירות ותשבחות, עד דנחתין לך לגביכו,
 הלא נחתה לך לגביכו, קשרין לך ברוש וכו' עיי"ש.
 (ובזהר פ' פנחס דף רנ"ד ע"א ועיי"ש, וצריכין שם דף
 רנ"ג ע"ב): בשבתות וימים וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ב'
 ע"ב) דעיי את תפילין ואת שבת ואת מילב מיוחדים
 קובצין ושבגותיה, וע"ד אחרת את היא לעולם עיי"ש
 ובציאורינו שם וע"ל (תיקון ו' כ"ב ע"א) אנה פנה הדרך

(וכיון) שהאדם זה יפיק רצונו, וזה משיג השם, שזכו סוד על זאת יתפלל כל חסיד, על זאת ודאי, לשם ה' שהוא על זאת, למה תקנו בשחרית למדה ידועה, וכן במנחה למדה ידועה, וכן בערבית מדה ידועה, וכן בשבת למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בעשרת ימי המועד למדה ידועה, אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שהו"ה הוא על כל ספירה [דף מ' ע"ב] וספירה. כמ"ש דוד (ד"ה א כט) לך ה' הגדולה והגבורה וגו'.

ראי לך פעולה בתחתונים אלא ע"י מלכות, שאמר זה (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך קוצים להצדיק ללדיק ולעשות עמו לזקק שהיא מלכות עם התחתונים, וכללים בו כל הספירות, ונקראין

לדיקים

באר לחי ראי

רבינו (בפרע"ה פ"ז משער התפלה) לריך שחדע שיש הפרש גדול בין חפלה החול לחפלה שבת, ובין חפלה ר"ת, ובין חפלה יו"ט, ובין חפלה חוה"מ, ואפילו ביו"ט אינו דומה חפלה פסח לחפלה שזועות ולחפלה סוכות, וכן אפילו חפלה החול אינו דומה חפלה הבוקר לחפלה מנחה או לחפלה הערב עיי"ש, ולפי האמור דכל התפלות הם ללורך המלכות ספי"ה, מה לנו לחלק בין חפלה לחפלה, הלא הכל הולך למקום אחד שהיא המלכות ספי"ה דייקא, ולזה הוא כמחרוזת ואמר אלא מ"ש על זאת הוא מורה שהו"ה הוא על כל ספירה וכו'. כי המלכות כוללת כל העשר ספירות, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ז משער התפילין ובשאר דוכתי), דמ"ש לנו אומרים ויפק רצון מה', דהשם הו"ה כולל הו"ה, וגם בכל ספירה מאיר הו"ה, וכמ"ש רבינו (בצ"ה בשער השמות ובשאר דוכתי) והוא להיות שכל ספירה כוללת מכולם, וכולן נכללים בזהו"ה, ולכן כשמחלקים המלכות נמשך בהשפעה מה' אותיות הו"ה מכל הו"ה, וכשהיא נכללת בחדס היא משפעת להתחתונים כל החסידים מכל הו"ה, וכן כזולן וכדמפרש ואזיל. כמ"ש דוד לך הו"ה הגדולה והגבורה וכו' מציא ראייה שבשם הו"ה נכללים כל הו"ה כמחר, ממ"ש לך הו"ה וגו', היינו שכל ספירה מאיר השם הו"ה צ"ה: ואין לך פעולה בתחתונים וכו'. (בתיקונים מ"ח שם) הגי' וכל ספירה אין לה פעולה בתחתונים וכו', ובז"ל, והיינו כמ"ש (תיקון ה' דף י"ט ע"א) דאין רשות לשום ספירה לאפקא דרבאין ולאשפעה בתחתין, אלא ע"י המלכות עיי"ש וצביאורינו שם, דמ"ש נקראת המלכות עקרת הבית, כי כל השפעות מכל ספירה וספירה נמשך רק על ידה עיי"ש, ורצונו שזה מתורן הקי' הניל שאין הדברים סותרין זא"ל, שאף שאמרנו שכל התפלות הם לתיקון המלכות, עכ"ז נכון הדבר שכל התפלות אינם דומין זא"ל, שכל חפלה הוא בספירה צפ"ע כניל, וממשך מכל חפלה שפע מספירה הראיה לחפלה זו אל המלכות שהיא עקרת הבית המחלקת השפע לעולמות התחתונים לכ"א כפום דרציה, וע"כ צריכין בכל חפלה לתקן המלכות בספירה הראיה לאותה חפלה, כדי שיומשך השפע של ספירה זו על ידה וכאמור: אבל בזמן שצריך חקב"ה לחצדיק לצדיק וכו'. כוונתו בהמשך

דברים

המלכות שנקראת זאת וכמ"ל (תיקון ו' שם) וכיון שהאדם בה יפיק רצונו וכו' מכלן עד להלן (בצ"ב) ועל זה אמר הנביא וכו', ליחא דפוס מנטובה ואמסטרדם, גם בתיקונים עם ביאור הגר"א) השמיט כל המאמר, כי אינו מהתיקונים, ויכרך מהלשון שהיא דברי אלה חכם דנהירין ליה שצילי דרקיע, ועיין (בתיקונים מ"ח דף פ"ב ע"א) שדפס שם מאמר זה, ושם הלשון מתוקן יותר, וגם שם נראה מהענין ומהלשון שאינו מהתיקונים, וכפי ההשערה היה זה הכה מאחרי חכם מקובל נכתב על הגליון, ונעשית העתיקהו המעתיקים צפנים כאן וצ"ה שם, ונתגלגל עד שזא דפוס בליזה דפוסים, יען כי הוא דרש מענין לענין במלת זא"ת, ע"כ הדפסתי כל המאמר באותות רש"י, אמנם יכיה איך שיכיה המאמר הזה הוא דברים העומדים ברומו של עולם וגברא רבא אמר מלתא וכיון שהאדם בה יפיק וכו' (בתיקונים צ"ח שם) הגי' ח"ל ועתה לריך אחת לדעת כיון שאדם זה יפיק רצונו וכו' והוא גי' נכונה כדרך התחלת הדרוש. ובה משיג השם. דרש ויפק רצון מה', דר"ל שעי' המלכות בא להשיג השם הו"ה, ואמר עוד: על זאת ודאי, לשם ה' שהוא על זאת. עיין (בזהר פ' וילך דף רפ"ה ע"א) בסוד כי שם הו"ה אקרא, דהמטורניתא כשהיא בשלימות נקראת גי' שם הו"ה עיי"ש, ולזה דרש הכה ויפק רצון מה', דר"ל שם הו"ה שהמלכות שנקראת זאת היא רק כשהיא בשלימות עד שנקראת שם הו"ה, ועל דרך שאמרנו חז"ל ע"ז יתפלל כל חסיד חליק לפת מלוא זו אשה, היינו המלכות, שימלא טוב ויפק רצון מה', שחיה בשלימות כ"כ עד שנקרא שם הו"ה, ואז היא מתוקנת בכל תיקונה: למה תקנו בשחרית וכו'. (בתיקונים מ"ח שם) הגי' למה תקנו בשחרית חפלה למדה ידועה וכו' ובז"ל, וכוונתו להקשות בזה דכנה קי"ל דכל ענין החפלה שאנו מתפללים היא רק ללורך המלכות, וכמ"ל (בהקדמה דף ט') דהמלכות נקראת יונה קדישא, ומאפספאן לה בנהא בכמה לפאפין עד דנחתין לה לגבייהו עיי"ש וצביאורינו שם, וע"ל (תיקון כ"א דף ר' ע"ב) דכל התפלות הם ללורך השכינתא דאורי' אסירא עמנו בגלותא, וא"כ מה זה שכתב

לדיקים על שמו, ובי נקרא על שמו לדיק. שנאמר (תהלים קמה) לדיק יי בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בלדק.

ראין לדיק אלא תפלה, י אמנים, ד קדושות, קי ברכות, כי חמש חומשי תורה, חבו (משלי יד) לדיק תרומם גוי, ועליו נאמר לאברהם (בראשית טו) ויחשבה לו לדיק, וכשכח רחל בל נאמר בל (ישעיה נט) וילבש לדיק כשריון.

מצד ה היא לדיק, ומלד י היא כובע על ראש לדיק אות ברית, עברה בראש כל לדיק, ומלד י נאמר בל (איוב יא) ארוכה מארץ מדה, מלד ה עליונה (שם) רחבה מני ים.

וכשחצב

באר לחי ראי

הענין כי התעוררות כח הכשפה של הדיק להשפיע להמלכות הוא ע"י התפלה שנקראת לדיק וכאמור: צי אמנים וכו'. ענין זה כבר נבאר לעיל (תיקון י"ח דף ל"ז סוף ע"ב) ועיי' צביאורינו: צדקה תרומם גוי. עיי' הדיק אלו נגאלים, כמ"ש בשים (שבת דף קל"ח ע"א) אין ירושלים נפדה אלא בלדיק עיי"ש, ובי' בשים (צ"ב דף י ע"ב) גדולה לדיק שמקרבת את הגאולה עיי"ש: ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה. עיי' (בזכר בלדיק נש' דף קמ"ח ע"א) צדוק פסוק זה, שיש לדיק ויש לדיק, והיינו כי לדיק היא כינוי למלכות קודם המהות הדינים שלה, ולדיק נקראת לאחר המהות הדינים שלה, ואברהם היה צדוק להמחיק הדינים של המלכות לרחמים ע"י ויחשבה לו לדיק, שעשה מלדק לדיק, שמרמז לסוד המהות הדינים של המלכות לרחמים עיי"ש, ולא אמר הכא ועליו נאמר לאברהם, ר"ל שכל הדיק העוסק בתפלה שהיא לצורך המהות הדינים של המלכות, נאמר והאמין בל ויחשבה לו לדיק, שהפך הדינים של המלכות מבחי לדיק לרחמים סוד הדיק, וכמ"ש בשים (סוכה דף כ"ד ע"א) שהלדיקים מהפכים ע"י תפלותיהם מה"ד למח"ר. וכשהוא רוצה בה וכו'. (בתיקונים מח"ה) בגי רחל לבגין בל, וכ"ל, והיינו כמ"ש (בזכר פ' באזינו דף ר"ז ע"ב) כחוד אחד אומר וילבש לדיק כשריון וכחוד אחד אומר וילבש נקם תלבושת, אלא ארי וילבש לדיק בזמנא דישראל זכאן וכו' עיי"ש, ולא אמר הכא וכשכח רחל לבגין בל, היינו בזמנא דישראל זכאן, נאמר וילבש לדיק, באותה בחי הנאמר באברהם ויחשבה לו לדיק, עיי' המהות לתיקון המלכות להיות נקראת בתואר לדיק, עיי' המהות הדינים שלה וכשפעת חסדים עוזים וכאמור: מצד ה' היא צדקה. כוונתו לבאר להמשך הדורש איך כל ה' אותיות הוי"ו נכללים בהמלכות להיות צדוק ויפק רצון מה, ומפרש ואמר דה' אחרונה של הוי"ו מרמז להמלכות, צדוק להפיק רצון מהוי"ו, כי מלד חוספות ה' ללדיק נקראת לדיק, והיינו כמ"ש (בזכר פ' בשלח דף ס"ג ע"א) דסוד הדיק היא, כי המלכות נקראת לדיק, עיי' שנותן פרוטק לעני שהוא בחי מלכות שנקראת עני, הוא ממשיך לה הית, ומתוסף עיי' אות ה' ללדיק והתעצב לדיק

דברים אלו שאין זה סותר למד דקיי"ל שהיסוד לדיק חי עולמים הוא הלאה של השפע מכל ה"ם, כי הכל הולך למקום אחד, כי מה שאנו אומרים שהיסוד לדיק הוא הלאה המשפיע עיי' נמשך השפע לעולמות התחתונים, הוא רק עיי' המלכות, כי מה שהקצ"ב נותן שפע החסדים להיסוד לדיק להשפיע בלדיק לעולמות התחתונים, הוא בל המלכות, עיי' המלכות מאיר בו ד' אותיות הוי"ו שהוא כח הכשפה וכדמפרש ואזיל: ולעשות עמו צדקה שהיא מלכות. עיי' לקמן (תיקון כ"א דף י"ח ע"א) דשכינתא אחתקריאת לדיק, והקצ"ב נקרא בעל לדיק עיי"ש, ובכן הוא מפרש בהמשך הדורש שהשכינתא אחתקריאת לדיק, כי היא עקרת הבית, ועל ידה נותן הקצ"ב שהוא בעל לדיק, לדיק לעניים, היינו העולמות התחתונים נכללים בו כל הספירות. ר"ל שהיסוד לדיק נקרא כ"ל, כמ"ש בזכר ובזכריו הרי"ל כ"ל, ובי' פנחס דף רכ"ג ע"ב, ובאדר"ל משפטים דף קע"ז ע"א, ובי' פנחס דף רכ"ג ע"ב, ובאדר"ל האזינו דף ר"ל ע"ב, ועי' לעיל (בהקדמה דף ב' ע"ב) דיסוד נקרא כל דנטול לון לכולהו עיי"ש וצביאורינו שם. והיינו שדיסוד נכללים כל הספירות, עיי' הוא הלאה של השפעת חסדים עוזים של כל ה"ם ונקראין צדיקים על שמו. עיי' (בזכר פ' אומר דף ק"ה ע"א) צדוק שמתו בל וגילו לדיקים, כד לדיק ולדיק (ר"ל יסוד לדיק לדיק, ומלכות לדיק לדיק) מהבדל כחודא דאקרון לדיקים, הא איתן מברכין לעלמין וחדאן לעלמין כולו עיי"ש, ולא אמר דיסוד ומלכות נקראים שניהם לדיקים, על ענין הדיק שהקצ"ב בעל לדיק נותן עיי' לעולמות התחתונים וכאמור: וה' נקרא על שמו צדיק. כ"ל, ובי' (בתיקונים מח"ה שם), ר"ל בזמן שהוא מרחם על בריותיו ומשפיע להם חסדים עוזים, ומשפך להם מה"ד למח"ר לפניו משורת הדין בתורה לדיק, נקרא אז לדיק וכמ"ש (בזכר פ' לו דף ל ע"ב) בצדוק לדיק כי בכל דרכיו עיי"ש: ואין צדקה אלא תפלה. ע"ל (בסוף ההקדמה דף ע"ז ע"ב) לדיק תרומם גוי, לית לדיק אלא ללואה ועיי"ש צביאורינו, ולא הוא ממשיך הכא הדורש לאחר שאמר לעיל צדוק ואני תפלה לך ה' עת רצון דקאי על המלכות עיי' יפק רצון מה' כחבר, ומתוסף ואמר עוד כי זה הוא

וכשרוצה הקצ"ה להמשיך נצואה, כל הספירות כלולים בהם, ונקראים נציאים, ומלכות הוא דמיון כלם, שנאמר (הושע יב) וציד הנציאים אדמה, כמ"ש הנציא (שם) ודברתי על הנציאים וגו', שהיא כמו האספקלריא שכל הפנים נראין בה, כן כל הספירות נראין בה כחם ודמיונם ונורתם לכל נציא כפי השגתו למעלה, וכמו כן למטה היא מחלשת כנסת הכבוד, ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש ובכל הרקיעים והכנסאות שבהם, והמלאכים החלולים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר (קהלת ה) כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם, וכן בכל כוכב ומל. כמ"ש (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה, חבו (הושע יב) וציד הנציאים אדמה, ולכל אחד נדמה כפי חו שהיא נשמחו, והבן אמן בכל כחו.

יהוה הוא נבחר, שהיה קודם שנצרא העולם הוא ושמו לצד נבחר, כשצרא העולם נצמדת ראשית, ירד עליו, ולח

באר לחי ראי

שנקודת נחלרכה ונעשית בחי קו שהוא אות ו' ומינה אחפשע ה' דאיהו יס עלאה עי"ש ונציאורינו שם, והכל הוא צחל דנור"ל כמ"ל (שם) שהוא סוד הרצון וכאמור וכל הספירות כלולים בהם וכו'. (נתיקונים מ"ח) הגי' כלולים בה, וכ"ל, והיינו כמ"ל (ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) בסוד וציד הנציאים אדמה, דקאי על המלכות ע"ש דכל פרופין דנציא זה אינו רשימין, וע"כ אחקרי דמיון ע"ש דכל נהורין דלעילא מינה זה אחזקין וכו' עי"ש. וכמו כן למטה היא מחלשת בכה"ב וכו' והיינו כמ"ל שיש דרגין דנצואה שנוצטין משיח דרגין דכורסיא עי"ש ונציאורינו שם לכל אחד נדמה כפי בחו שהיא נשמחו היינו כמ"ש רבינו (נשער רוק"ק דף ז' ע"א) דסדר מדרגות הנצואה של הנציאים, בכל אחד ואחד, הוא כפי מקום אחיחוח ותלייתו למעלה שמשם נמשכת לו נצואתו עי"ש. והבן אמן בכל בחו (נתיקונים מ"ח) הגי' והבן אמן אדמה העונה אמן בכל כחו, וכ"ל ור"ל בכל כחו, היינו כפי כח נשמחו שהוא אחו צהמלכות, ושם הוא עונה אמן לתקן המלכות לייחד הדודים. יקו"ק הוא בכתר וכו'. ונחתו בהמשך דברים אלו לחזור ולפרש מ"ל בסוד דמיון רצון מיקו"ק, שעי' תיקון המלכות נמשך לה השפעה מה אוחיות הוי"ה, ומפרש ואמר שבענין הוא כי הוי"ה הוא נבחר, והיינו כמ"ש רבינו (נשער פ"ב משער תיקון הנוקבא, ונפרע"ח בהקדמה) שכל מיני שפע הגומשך להמלכות צאים מן הכתר, ושאר הספירות הם רק מעבר ואמר שעי' נמשך השפע עי"ש, והענין שהשפע נמשך רק מהכתר, כי כתר הוא בחי עליונה והוא האמצעי בין הא"ם לנאלים, ויש בו בחי מאיל ונאל, ויש בו כללות ושורש כל הי"ם הנאלים על כן הוא משפיע לכולם, וכמ"ש רבינו (נשער פ"ג משער דרוש אצ"ע, ונפרע"ח, פ"ו משער ר"ב) עי"ש ומה ממילא מובן שמה שאמרנו שכל השפעות שמשך להמלכות הוא מהכתר, היינו סוד בחי שם הוי"ה ד"ה, כי הלא נודע ממי' (בבשר פ' בלק דף ק"ג) דהוי"ה הוא רח עלאה שיהיה דנקודה עלאה סהימא דל"א ידי' עי"ש, וזה הוא ציאר הענין של ויפק רצון מהוי"ה, ר"ל שכלשך מתקנים

נדק"ה עי"ש, [ועי' נקד"ה (פרק לדקה) שמפרש בה מאמר חז"ל שאמרו גדול כח מחנות עניים שמהפכים מה"ד לרחמים, כי נדק הוא דין, ועי' מחנה עניים נקראת נדק מה"ד עי"ש, והיינו כדאמרן] . ומצד ו' היא כובע וכו' עברה בראש כל צדיק. ר"ל כי לעיל (ריש תיקון ז') אמרנו שהמלכות נרמז בהנקודה שצחור הב שהוא סוד אות ו', וכ"ה להלן (תיקון פ' דף ק"ב ע"א) דלות ו' מרמז להמלכות שנקראת חכמת שלמה עי"ש, (ועי' מה לעיל ריש תיקון ו'), ולא הוא מפרש שנקראת כן מלך היסוד לדיק, כי ו' הוא סוד עטרת הכרית וכמ"ל (תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) עי"ש ונציאורינו שם, [ועי' מה דודרי רבינו נש"ח פ"ד משער אונגה], וזה מובן שעי' האות ו' יפק רצון מהוי"ה, כי היסוד שהוא סוד אות ו' הוא סוד הנוור וכמ"ל (נתיקון ז' דף ל"ט ע"א) ותרוייהו אחשקין עי' דנור"ל עי"ש ונציאורינו שם, והוא סוד רצון, וכמ"ש (בבשר פ' תרומה דף ק"ז ע"א) בסוד עת רצון ועי"ש (נתיקון) כי היסוד לדיק הוא סוד רצון אוחיות נור"ה, וכ"כ (נמאורי אור סוף אות ר'). ומצד ו' נאמר בה ארוכה מארץ מדה, מצד ה' עליונה ורחבה מני ים. עי"ן (נפרע"ח פ' פנחס דף רמ"ג ע"א) פתח ואמר חנאין ואמוראין וכו', אנה משבחנא לכו לפי נדיבות דילכו, דאחין בני נדיבים אצרכם יחזק ויעקב, דאורייתא כולא תליא בהם, כד"ל ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים עי"ש, והיינו כי התנאים והאמוראים שעי' ניתנה לנו הכחור שצ"פ, הם המתקנים את המלכות, [בסוד מלכות פה ותורה שצ"פ קריין לה כמ"ל בהקדמה ב' דף י"ז ע"ב] והם נקראים בעלי נדק ונדיבים ונדיבים, וכמ"ש בספרים דפי דברי הש"ם (נדרים דף ז' ע"א) דפי' זו נדק, ר"ל תורה שצ"פ נקראת בלשון נדק שעי' מתקנים המלכות שנקראת נדק, וע"כ אמר שעליהם נאמר ארוכה מארץ מדה, כי המלכות נקראת ארץ בסוד והארץ לעולם עומדת, כמ"ל כמה פעמים וע"כ אמר ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים, כי מן הנקודה הראשונה שהיא סוד המלכות שהיא סוד קו המדה, משפט נאור ונבחר לאחד בנין העולמות לכל סדר, וכמ"ל (דף ל"ט ע"א)

ולא כיח חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה כמדליק גר מנר, ואינו חסר מן הראשונה ולא מתארכה, עד אין סוף ואין תכלית, ומי שמכיר אותו בזאת כמו שמכיר אותו בעליונים ונחתחונים, נעבור שהיא כלולה מהעליונים, ואיכה יחוד וקשר כולם, וכיא מתלנשה נחתחונים.

ועל זה אמר הגביא (ידימה ט) אל יתהלל המתהלל וגר כי אם בזאת.

היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאייא. חכמה מסטרא דחכימיא. דכל ספירן אתקריא חכמים.

וכ"ח אתחון אינון לכל עובדא דבראשית. וכלהון אינון בין לבתיבה בין לכל מלה דיתעביד בידין, דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבען.

ודא

באר לחי ראי

מתקנים המלכות כתיקונה, תוכל לקבל השפע משירותא דנקודה עלאה סחימא דלא ידיע, שהוא סוד הכתר, שהוא ראשון לנאלים, ולתלמי בין האים לנאלים וכאמור: שהיה קודם שנברא העולם הוא ושמו לבד. היינו כמיש (בכנפי יונק פרק ו' חיר) שכל כד' אותיות הוי"ו יולאים מנקודת ה', ועי"כ נקרא שם זה שם הגדול, על היותו יולא מנקודת המאליל העליון שהוא נקודה ו', ולכן נקרא שם זה אחד, להיותו יולא מנקודה אחת שהוא וגרמיו חד הוא עי"ש, [ובתיקונים מ"ח (שס) הגי' הוא ושמו לבד והכל חד]: בכתר היינו נקודה הראשונה שממנה נחכו כל העולמות שהוא סוד הכתר, שהוא תלמי בין האים לנאלים וכאמר: וכשברא העולם במדת ראשית וכו'. עיין (צפ' הקנה צירש הס') כשעלה מרע"ב כתר סיני להוריד תורה לישראל, אל הכתר של בראשית כתר חלקים, ראשית הוא כתר עליון שהוא ראשית לאלילות, והוא הקרוב ושי למלך, ונתן לו הכה והממשלה שנקרא אילנות בשמו עי"ש, ולז"ל הכה כשברא העולם במדת ראשית, שהוא כתר סוד האלילות: ירד עליו. כביכול האור אים בעלמו: ולא היה חסר מלמעלה וכו'. עי' בלקי"ת (ישעי) דאלילות הוא מלשון ואללתי מן הכוח שהוא כמדליק גר מנר עי"ש ולז"ל הכה שזה הוא הענין שאמרנו שהמלכות היא צסוד וציד הנביאים אדמה דר"ל דכמו כשירד האור מאים צ"ל להכתר שהוא סוד האלילות הוה צנחי ואלל מן הכוח כמדליק גר מנר כן הוא גי' צחי הנצואה היותרת להנביאים דרך כל הים לכל א' כפי אחיחוח ושורש נשמתו צאחה ספי' הוא מעולם אילות צכה האור אים המאיר מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין צסוד ואלל מן הכוח וכמדליק מנר לגר: ומי שמכיר אותו בזאת. ר"ל כי מי שצא לו מדריגת נצואה שצא מכה המלכות הנקראת זלח כחבר הוא מכה מדריגתו בהמלכות שעי' נתגלה הנצואה וכמיש רבינו (צירש ס') שער היתודים פ"א) וכמש"ל צסוד וציד הנביאים אדמה וא' מעילת יא' לו השגה וכו' מכיר מדריגת המלכות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין: כי אם בזאת. בתיקונים מ"ח מצינו גם

סיומא דקרא השכל וידוע אותו ור"ל שא"ל לשם חכם ונצוא להשיג אותו כ"ל בזאת וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) מאן דעבי לאשגא למלכא לית ליה רשו לאשגא אלא בשכינתא הכ"ד אל יתבכל וגר כ"ל בזאת עי"ש צציוורינו שם: היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאייא דכל הנביאים א"ל להם להשיג נציווחם רק צאמלעות המלכות, ועי"כ נקראת נצואה שהיא מקור ושורש השפע של הנציווח וכמש"ל: חכמה מסטרא דחכימיא. עיין (צמאורי אור ערך חכמה) שכתב דלפעמים נקראת המלכות חכמה, וחינו כמש"ל ריש (תיקון ו' דף כ"ד ע"ב) צסוד ותרצ חכמה שלמה ועי"ש צציוורינו, ולז"ל הכה העטם שהוא מפני שכל החכמים חכמי התורה אין משיגים חכמתם אלא על ידי וכמש"ל צסוד אל יתבכל חכם צחכמתו כ"ל בזאת: דכל ספירן אתקריא חכמים. הוא כמתרץ שלא יקשה הא דאמרין דהמלכות נקראת חכמה משום שאי אפשר להשיג מדריגת החכמה רק על ידי, והלא קיי"ל שיש צנשמות בלדיקים ו' מדריגות דאתקרי ישראל מלאכים וכו', ששורש כל מדריגה היא צספירה אחת מחיים, וכמש"ל (בהקדמה דף א' ע"ב) ועי"ש צציוורינו, וא"כ ה"ל לקרואה ע"ש כל הים, כיון שא"ל להשיג צסום ספירה כ"ל ע"י וכמש"ל, ולזה הוא כמתרץ משום דכל הספירות גי' אתקריאו חכמים, וא"כ אם היא נקראת חכמה ממילא נקראת ע"ש כ"ל מחיים, והענין שכל הספירות נקראים חכמים, מוכן שהיא משום שטוב נצראו ע"י החכמה צסוד כולם צחכמה עשית וכדמפרש ואז"ל, ועי' צצירי רבינו (צציה פ"ב משער ענח"א): וב"ח אתחון אינון לכל עובדא דבראשית וכו'. [ע"ל (דף פ"ג ע"ב צירש צאחה יצא אהרן) שכתבתי שאין שייכות ענין זה שדרש על חיצה זלח לכאן משי"כ צענין הכיח אחון, אמנם עכ"ז כדי שלא לשגש כל הספרים הנדפסים, יל שיש המשך להצדדים צזה לאחר שסיים כל המשך הדרוש המתחיל לעיל (ע"ל) בזאת יצא אהרן אל הקודש שמדבר בתיקון המלכות שנקראת זלח, הוא אחר לריש המאמר דלעיל שמדבר צענין נשיות המלכות לעיל, שהיא צסוד

ודא איהו רזא מהכח אל הפועל. וכולא בחכמה. ורזא דמלה (תהלים קד) כלם בחכמה עשית. **אית** חכמה מסטרא דאתון. ואית חכמה מסטרא דנקודין. דאתון אינון בת קול. ובהון רזא דדבורא. לדרשא ולכל מלה דתלייא בדרשא. תגין אינון למחשבה. ואינון ברזא דהאי קרא (שמות לא) ולחשוב מחשבות וגו'.

וכולתו

באר לחי ראי

המעשה, וע"כ אמר עשית אית חכמה מסטרא דאתון וכו'. כוונתו לפרש הלשון כול"ם בחכמה עשית, ור"ל כי צריחת העולם היה ע"י מחשבה דיבור ומעשה, שהם סוד אתון ונקודין ותגין כמש"ל, וכולם, כלומר שהאותיות והנקודין והתגין שלשן הם בכלל החכמה סוד כ"ח מ"ה, וע"כ אמר כולם. ואית חכמה מסטרא דנקודין ע"ל (תיקון ע' דף קכ"ע סוף ע"א ודף ק"ל ריש ע"א) דעל הנקודות דאורייתא נאמר כ"ח מעשיו הגיד לעמו, שיש בה מלאכים דאחקריאו ע"ש הרי"ת של הנקודות, שהם לקבל הכ"ח פרקין ד' ידים, שהם סוד ו' שמות הוי"ה אלקיניו הוי"ה כח"ו צמוכס"ו כח"ו עיי"ש, הרי שגם הנקודות הם צמוד הכ"ח של כ"ח מ"ה, צמוד כח מעשיו הגיד לעמו. דאתון אינון ב"ק (הגרי"ל) מוחק ד' תיבות אלו, ולעני"ד א"ל למוחקן, כי כן הוא ג"כ [דפוס מעוצה ואמסטרדם וכל הדפוסים הישנים], והמשך הדברים הוא עפ"מ"ל (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) שהחילוק צד קול לצי"ק, הוא דברקל אין לנו השגה שהוא גביר כח"צ, והוא צמוד ותמונה אינם רואים, אבל צי"ק שהיא צי"ת חגיגת נהיים עלה אחמר וכל העם רואים את הקולות עיי"ש, ולפי"ה הכא להמשך הדרוש דצריחת שמים וארץ שהיה צמחשבה דיבור ומעשה, הנה צמחשבה שהוא סוד ג"ר כח"צ היינו סוד התגין שהוא סוד קול, אין לנו השגה כנ"ל, אבל דיבור שהוא האתון סוד ז"ת שהוא צי"ק, יש לנו השגה כענין שמו"אין האותיות צפה שניכר ההצרכה צמחשבה כלי דיבור צמוד וכל העם רואים את הקולות וכלומר ובהון רזא דדבורא הוא כמפרש צד מ"ש שהנקודות הם רחא דדבורא, משום דע"י הנקודות יכולין להוציא מיוחד הדיבור כפי הצורך ויולאים הצרת האותיות מכה אל הפועל. לדרשא ולכל מלה דתלייא בדרשא. וכדאשכחן כמה פעמים ללורך דרשא משנין הנקודות ועיי"נ נשתנה הצרת האותיות, וכדאמרינן צ"ש (כרייתות דף י"ז ע"ב) דיש אס למקרא מלוא קרינ עיי"ש, וכן הוא צמח דוכתין צ"ש דע"י שניי הנקודות נשתנה הכוונה לדרשה כפי מ"ש חז"ל. תגין אינון למחשבה היינו כמש"ל (דף ל"ט ע"ב) תגין חליין צמחשבה ולכא ומוחא עיי"ש, והוא ג"כ סוד החכמה וכמש"ל (דף מ"א סוף ע"ב) חכמה עלאה אחקרי מחשבה עיי"ש וצביאורינו שם: ואינון ברזא דהאי קרא ולחשוב מחשבות וגו'. כלומר דהמשך הקרא הוא ואמלא אוזו רוח אלקים צמחשבה וצחצוחה

צמוד רוס ידיכו נשא, היינו שמעלין אותה כ"ח פרקין ד' ידים דאיון כ"ח אתון דעוצדא דבראשית דבהון נצרה העולם צ"ש מ"ה שיש צמילואו ומילוי דמילוי כ"ח אתון וכנזכר, והוסף כאן לפרש להכי יש צעוצדא דבראשית כ"ח אתון מספר צ"פ י"ד, כי כל ענין של מעשה בראשית היה צמחשבה דיבור ומעשה, וסיקר הסיקון ממחשבה שילא כצבול מחשבתו מכה אל הפועל שהא ענין החשבות האור והשלשלות ממחשבה לדיבור ומדיבור למעשה, ולזה צד הרמז כ"ח אתון סוד צ' ידים דעוצדא דבראשית, שמרמז לענין זה שכל תכלית מלאכה צריחת עור"ז היה ממחשבה שנגעשה מהמחשבה מעשה צפועל וכולהון אינון בין לבתיבה ובין לכל מלה דיתעביד בידין. ע"ל (דף ל"ט סוף ע"ב) אתון חליין צעוצדא לאצרי, נקודין דציצורא דפומא, תגין חליין צמחשבה עיי"ש וצביאורינו שם, וכנה והנה לפי האמור דצריחת העולם היה ע"י מחשבה דיבור ומעשה, ממילא שהיה ע"י אתון ונקודין ותגין, ולזה הוא מפרש איך שלשן היו צמוד כ"ח מ"ה, והאותיות כצד אמר שהעולם נצרה ע"י הכ"ח אתון דעוצדא דבראשית, ומפרש הענין יען כי האותיות מרמזים לסוד מעשה צפועל צעוצדא לאצרי כשכותבין האותיות צמח"ה הידים וכדמפרש ואזיל. דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבעין וכו'. כוונתו צד שילא צד הרמז כלם צמח"ה עשית שאמרנו לעיל כ"ח מ"ה, והיינו כי השם מ"ה יש צו ו' אותיות שמרמזים ל' אלצעות, שבהם נצרה העולם צמח"ה מעשה צפועל ידים וכאמור: ודא איהו רזא מהכח אל הפועל עיין (צ"ח פ' יתרו דף כ"ט ע"ב) שמצואר שם סוד הענין של מכה אל הפועל, דסוד הכה שהוא ענין המחשבה הוא רחא דששה שמות הוי"ה אלקיניו הוי"ה כח"ו צמוכס"ו כח"ו עיי"ש, שיש בהם כ"ח אתון, ומכאן יולא ענין הפעולה שהוא המעשה סוד שם אדני עיי"ש, ולפי"ה הכא להמשך הדרוש שאלו הכ"ח אותיות של ו' שמות הניל הם מתייחדים עם אתון דעוצדא דבראשית שאמרנו לעיל שבהם נצרה שמים וארץ וכל העולמות, שעל ידם ילאו כל העולמות מ"ה אל הפועל: וכולא בחכמה ר"ל שהשורש של כ"ח אתון של ו' שמות וכ"ח אתון דעוצדא דבראשית הניל, היה כ"ח אתון של השם מ"ה צמילואו וצמילוי מילואו כנ"ל: כלם בחכמה עשית. ר"ל כי הכמ"ה הוא אותיות כ"ח מ"ה, ומפרש כי הכ"ח אתון של השם מ"ה כנ"ל הם סוד הכ"ח, ועיי"נ ילאו כל העולמות מ"ה אל הפועל סוד

וכולהו תליין בשכינתא תתאה ואיהי כללא דכולהו.

וברזא דא' תשבח טעמין ונקודין ואתון. והכי בכל את ואת. ורזא דמלה **ש'** תלת תגין לעילא כמו זיגין דספר תורה. בה רשימין (ס"א רפ"ד) כתרין ונקודין ואתון. והכי בכל את ואת.

ש' שבת הגדול (ס) בינה. שבת הקטן, מלכות, ב' תרין דרועין גדולה גבורה, ת' תפארת, ביה שקיל שבת לכל (ז) אורייתא.

תלת

באר לחי ראי

הוכך דורש עד שזא לתכלית הנראה צזכ שכל הכ"ז אותיות מא' עד ת' נכללים בהמלכות, ומפרש דבריו ואמר כי צורת אות א' תשכח עני"א, והיינו כי ב' יודין למעלה ולמטה הם צ' נקודות חול"ם וחיר"ק, והקו שצאמנע שהוא לצורת פתח, והא' בכלל הוא אות, וכן יכולין לעשות מהגיון של ב' יודין א' למעלה וא' למטה וכן צאמנע המהדרם כמו לורת זרקא, כרי טעמים: והכי בכל את ואת. ר"ל כן תוכל לזייר בכל האותיות עני"א, והכי (בגרי"א) מוחק ד' תיבות אלו, ונראה כוונתו משום שהם מיוחדים, כי מ"ש להן לאחר אות ש' והכי בכל את ואת קאי גם על לורת אות א', ולעני"ד אין למוחקו כאן שכן הוא גם בדפוס מנוצח וכלל הדפוסים הישנים, כי מאות א' נלמד מה שלא למדנו מאות ש', ומאות ש' אנו למדים מה שלא למדנו מאות א', וכמו שאפרש (בד"ה שח"ז), ע"כ לריך לכתוב בתרזויכו והכי בכל את ואת: ורזא דמלה ש' תלת תגין ובר. כוונתו להוסיף צזכ כי צאות א' לא נרמ רק עני"א ולא תגין, ע"כ לריך להביא גם אות ש' שמרומ צו גם תגין, וכן לא סגי ליה צז' לצד, כי זה לא נרמ הטעמים רק תני"א, ע"כ הולך גם להא' שיש צז גם לורת זרקא שמרמ גם לסוד הטעמים: תלת תגין לעילא ובר. היינו כחש"ל (דף ל"ט ע"ב) דה"ש צז גיר מרמזים ל' תגין דלשילא כמו זיגין דס"א, והכא מוסיף עוד לורת כ"ש יש צו גם לורת נקודות ואתון, והיינו כמ"ש רבינו (צמ"ח פ"ה משער מ"ז ומ"ד) שה"ש יש צלורתה ג' יודין וג' וויין, כרי שיכולין להענייר צז גם נקודות ואתון, והיינו שגוף כ"ש הוא בכלל אות, והכי יודין הם ג' נקודות חול"ם, והכי קוין שזכ ג וויין, הם ג' פתחים: ש' שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות כוונתו בהמשך דברים אלו לצד הענין מ"ש ש' תלת תגין לעילא שזכ סוד ג' כתרין ומפרש שזות ש' מרמזת לסוד שבת שעולה המלכות לעלה צג' כתרין וכמ"ש צע"מ (פ' פנחס ד' רנ"ז ע"א) שכינתא אתקריאת שבת מסערת דתלת דרגין עלאין דאיתן ש' ג' כתרין כח"ז עיי"ש ול"א הכא שזכ הוא הרמז שיש לורת ג' תגין צז' סוד גיר כח"ז שהמלכות עולה צזן בשבת וכאמור, ואמר: שבת הגדול בינה ובר. כוונתו לצד צז זהב קיי"ל שזאות ש' מרמזת

וצתוניה וצדעת, וצמח מקומות לחשז מחשבות לעשות וגו', ואח"ל צז"ס (צרכות דף ק"ב ע"א) יודע היה צללל ללרף האותיות שזכס נצראו שמים וארץ, דכתי' ואמלא אותו רוח אלקים צחכמה וצתוניה וצדעת עיי"ש, ולזה הוסיף הכא להמשך הדורש שלא לצד הכ"ה אותיות עם הנקודות שזכס סוד דיבור ומעשה דעוצל דצראשית היה יודע, אלא גם התגין שעל האותיות דעוצל דצראשית היה יודע שזכס סוד המהשבה, והוא מרומ צסיפא דקרא ולחשז מחשבות: וכלהו תליין בשכינתא תתאה, ואיהי כללא דכלהו. לאחר שהשלים המאמר שזאותיות ונקודות ואתון של כ"ה אתון דעוצל דצראשית הם צסוד מחשבה דיבור ומעשה שזכס נצראו העולמות [כחש"ל דף ל"ט סוף ע"ב] ואמר דשגשתן נכללים צחכמה צסוד כולם צחכמה עשית, הוא חזר לדבריו הראשונים גם צמה שכתב שם ולאלין נקודין ואתון ותגין עמיד ההוא סתים וגנח כרסיה עמידה עלאה ועיי"ש צציאורינו, דר"ל שכל המצר צענין הנקודות והאותיות והתגין, מרומ בהנקודה הפנימיות שצחך הב שמרמ לחיקן המלכות שהוא סוד הכסא וכחש"ש. ול"א הכא שזכ זה מה שהוספנו עתה שהמהשבה דיבור ומעשה דעוצל דצראשית הם צסוד הצמח"ה כ"ה מ"ה, הוא מרומ בהנקודה שצחך הב שהוא סוד המלכות מסערת לחכמה צסוד ותצד חכמת שלמה, וכחש"ל (ריש חיקון ו דף כ"ד ע"ב) עיי"ש וצציאורינו שם, ועיין עוד (צחיקון י"ב דף כ"ז ע"ב) תנינא צשיר דא חכמה, דצז שצז דוד לצרתא דמלכא עיי"ש וצציאורנו שם: וברזא דא' תשכח טעמין ונקודין ואתון. עי' צדברי רבינו (צמ"ח פרק ד' משער עני"א) שמצא ח"ך שזות כל אות הוא מורכב מעני"א עיי"ש צזורך, חכ הוא ציאור הדברים כאן וכוונתו בהמשך דברים אלו לצד מ"ש וכולהו תליין צשכינתא תתאה ואיהו כללא דכולהו, ומפרש כי עני"א נכללים כולם צצורת כל אות צצכ"ז אותיות, וכל האותיות מא' עד ת' כולם עיקר שורשם הוא צמלכות שכינתא תתאה, וכדמפרש להלן (צריש דף שח"ז). א"כ ממילא שהעני"א כולם נכללים בהמלכות והיא נכללת צזכס, ונקט צ' אותיות אלו א' וצ' לדגמא, שזמס נקוט לכל ככ"ז אותיות שזרמ צצורתם סוד עני"א, ואח"כ הוא

חלת כתרין דש ג' ספירן עלאין. וכולהו כלילין לא בתיובתא. דאיהי שכינתא לב' עלאה. ועלה אתמר תפלת כל פה.

והא עמודא דאמצעייתא אתקרי תפלת כל פה.

אלא

באר לחי ראי

(בס' הכהיר דף ז' ע"ב) ש כולל כל העולם, ולמה מפני שכתוב צה השוכה עי"ש, ולזה מפרש הכה שלזה מרמז לורת כשי' שמרמז לשבת ולתשובה, כי (בפדר"א פ' מ"ז) דרש שצ"ח מלשון תשובה, וכן הוא (במד"ר בראשית סוף פ' כ"ב) עשיתי תשובה ונחפסתי, פתח ואמר מחמור שיר ליום השבת, ומפרש שם (היפ"ח) שדרש שבת מלשון תשובה עי"ש, חה הוא המשך הדברים כאן, וכולהו כלילין צש, ר"ל לורת אות ש' מרמח לכל זה שיש לב' ג' יודין למעלה סוד ג"ר כח"צ, וג' קוים סוד חג"ח, וגם נקודה אחת למטה המהצדס, שהיא המלכות שכוללת כל הב' קוים וג"ר, וע"כ אמרנו למעלה שהש' רימח לשבת, כי בשבת עולה המלכות שיה בקומתו בכל יום עד הכתר, ר"ל בכתר דאמא עלאה, כמ"ל (בסוף ההקדמה דף ע"ז ע"ב) בסוד כתר יתנו לך ה' אלוקינו וכו' שאומרים במוסף שבת, עי"ש ובצאורינו שם, אשר שם הוא מקור התשובה, וכמ"ש (בזכר פ' ויקרא דף ע"ז ע"ב) שם (בפ"ח דף ע"ז ע"ב) וצדרי רבינו כמה פעמים, וביינו דכשעושין תשובה בשבת יכולין להעלותה גם לג"ר כח"צ שלו. ועלה אתמר תפלת כל פה ע"ל (חיקון י"ח דף ל"ב סוף ע"ב) שאמר שם שכינתא תתאה אתקריאת פ"ה מסערא לדיק, דהכי סליק פ"ה לחושבן מיליה דאיכו כל פה, עי"ש ובצאורינו שם, והדברים מתחילים עם מ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ז ע"א) פקודא חד סרי, שהמלכות נקראת תפלה, ונכלל בה הב' תפלות ללואה דשחרית מנחה וערבית מסערא דג' אצבן, ואיכו תפלת כל פה, כי חיצה כ"ל מרמז ליסוד לדיק שנקרא כ"ל, וכן חיצה פ"ה מרמז ליסוד וגם למלכות, שכן פ"ה צג"י מיליה, שג"י היסוד לדיק חיי עולמים מתחילת המלכות צח"י צרכאין ללואה צב"י תפלות עם צעלה עי"ש, וכן כתוב ג"כ לבלן (חיקון כ"א דף מ"ה ע"ב) עי"ש ובצאורינו שם, חה הוא המשך הדברים כאן, ללואה שאמר למעלה דלות ש' צה ג' ראשין מרמז לחיקון המלכות כשמתחילת בשבת עם צעלה צג"י שלו, הוסיף כאן עוד בצמחך דדרש, דגם לימי החול מרמח כשי' דג"ר כח"צ, כי גם בחול עיי' הב' תפלות יש לב' עיניו זו שמתחילת עם צעלה צג"י אצבן סוד הב' מוחין חצ"ד, וכמ"ש רבינו (ברע"מ פ"ח משער התפלות) שצ"י תפלות מעשה המלכות עד המוחין עלאין שגמזו מחמת התפלות עי"ש: והא עמודא דאמצעייתא אתקרי תפלת כל פה. הוא כמקשה על מ"ש ועליה אתמר תפלת כ"ל פ"ה, היינו על המלכות מקצה דח"ל, והלא לפ"ד (ברע"מ שם) וכן לבלן (חיקון כ"א

מרמח לצינה ולמלכות, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רס"ו ע"ח), אשר מ"ה י"ש ש' צה ג"ר ושי' צה ד"ר עי"ש, פ"ה מ"ה (צפ"ח דרוש ע"ו משער מ"ז ומ"ד) שאות ש' היא צצינה ומלכות, כמו שאות ה' היא צצינה ומלכות, שכל ה' מ"ה י"ש ג' קוין עי"ש, ומפרש הכה להמשך הדרוש דלות ש' מרמח לשבת צין מ"ה צצינה וצין מ"ה המלכות, כי יש שבת הגדול שהוא צצינה, ושבת הקטן שהוא צמלכות, וכמ"ש (בזכר פ' ויקרא דף ר"ד ע"א) עי"ש ובמק"מ שם, ועיין להלן (חיקון פ' דף קכ"ז ע"ב) דלות ש' מרמז לסוד ושמו צג"י את השבת, והא אוקמוכו דליון חרין שבתות אמא עלאה בתלת דרגין, ואמא תתאה בתלת דרגין עי"ש, וציאור הדברים הוא פעמ"ש (ברע"מ פ' יתרו ד' י"ב ע"א) שיש שבת עלאה שהוא שבת דיומא דרגא עלאה שהוא צינה, ויש שבת תתאה שהוא שבת דליליא דרגא תתאה מלכות, ועי"ש (במק"מ וציאור החמה), ול"ה הכה ש"כ צינה, היינו שבת עלאה שהוא שבת דיומא, ושבת הקטן מלכות היינו שבת תתאה שהוא שבת דליליא וכאמור: ב' תרין דרועין וכו'. פ"ה צדרי רבינו (ברע"מ פ"ב משער ר"ח) שכתב דלע"ג דקו"ל דבשבת עולין ז"ר עד א"ח, עכ"ל גם צעלייתן חין המלכות עומדת שיה צשוק אליו בכל שיעור קומתו, שאינה עומדת אליו רק בחו"ג שלו לבד עי"ש, חה הוא ציאור הדברים כאן שהוא כמפרש הדברים שאמר למעלה שצצנה עולה המלכות עד חו"ג, חיו ר"ל ששם היא עומדת שיה צשוק עם צעלה גם בחו"ג שלו חלל ר"ל שהוא מקבלה בשבת בתרין דרועין חו"ג שלו, ומעלה אותה עד א"ח ואימא: ביה שקיל שבת לכל אורייתא. כדברים אליו כתב גם (צירושלמי נדרים פ"ג כ"ט, ובמד"ר פ' צלח סוף פ' כ"ה) בתורה ובגזיתים ובכתובים מלינו שהשבת שקולה כנגד כל המצות שבתורה עי"ש, ולזה הוא מפרש להמשך הדרוש הלשון שהיה שקולה כנגד כל המצות שבתורה דייקא, כי התורה היא סוד ח"ת, ואמר שצצנה חס"פ שהיה עולה עמו עד חס"פ, חיונה עומדת עמו שיה צשוק, רק בתפלת צין חו"ג שלו, ובזה היה שקולה ושיה אליו וכאמור: ג' בתרין דש' וכו'. ר"ל כי רק לבד צ"ח עומדת שיה אליו חלל לא צג"ר כח"צ שלו כחכר: וכולהו כלילין בתיובתא וכו'. (הגרי"א) הביו שג"ל וכולהו כלילין צש דלוי חיונתא שכינתא וכו', וציאור הדברים הוא שכותבו לפרש בזה הספין מש"ל שהש' מרמז לסוד עליוה המלכות בכל שיעור קומה להזדווג עם צעלה גם בכתח"ל, ודרש לב' פעמ"ש

אלא (כל) איהו בין י"ק מן בינה. ואיהו עמודא דאמצעי'תא. איהו ממוצע בתלת אתון. דאינון יקין דאתכלילן בבינה. ואיהו ממוצע כגופא בין תרין דרועין.

ואיהו (דף מ"א ע"א) אות בצדיק. דאיהו כליל בא"ת. דאיהו שכינתא תתאה כלילא מא ועד ת'.

ואיהו כליל תלת ברכאן דצלוחא קדמאין ותלת בתראין. ואיהו כליל תרין ו' דאתמר בהון

(שמות כח) אל שני קצותיו וחבר. דאינון (ג"א ואצ"ו) י"ב ברכאן דצלוחא. דאתקריא

אמצעות

באר לחי ראי

הח"ת שנקרא גופא שעומד בין תרין דרועין תו"ג שהוא צקו האמצעי תחת הח"ת וכלומר: ואיהו אות בצדיק ובר'. בזה הוא חסר לדבריו לתוך הענין מ"ש שהמלכות נקראת חפלי'ת כ"ל פ"ה, שהיא כולל תרועהו מלכות ח"א מסערא דיסוד, והיינו שהמלכות נקרא חפלי'ת, והיסוד לדיק נקרא כ"ל פ"ה, ושניהם נכללים כאחד, כי המלכות נקראת ח"ת כדמפרש ואזיל, והעמודא דאמצעי'תא שהוא סוד אות ו' כ"ל הוא משפיע לחוכה השפעתו ע"י היסוד, וע"כ נקרא היסוד ח"ת, אוחיות ח"ת עם ו' שעומדת בתווך, כי שלימות העמודא דאמצעי'תא הוא רק כשהוא מחייד עם המלכות ע"י היסוד, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"ד משער העמידה) צביאור הדברים מ"ש צובר דיסוד לדיק ומלכות ח"ת נפרדים לעולם ע"י: דאיהו כלול בא"ת דאיהו שכינתא תתאה ובר'. פי' דלכא נקרא היסוד לדיק ח"ת, כי שלימות היסוד הוא כשהוא מחובר להמלכות שכינתא תתאה שנקראת ח"ת, כי היא כלולה מא' עד ח', וכמ"ש (צמק"מ דראשית דף ע"ו ע"ב) צסוד ח"ת השמים ע"י: לדרבו, ובזה מחוץ הקושיא שהקשה לעיל צמה דקרי להמלכות חפלת כ"ל פ"ה, אפי' דאות ו' שהוא עמודא דאמצעי'תא מסערא דיסוד לדיק הוא דנקרא כ"ל פ"ה, דאין זה סתירה, דכלל חד, כי המלכות היא לעולם כלולה צ"א ע"י היסוד, וכן צ"א הוא נכלל ע"י היסוד בהמלכות, ע"כ נקראים שניהם וכל אחד צפני עגמו חפלת כ"ל פ"ה: ואיהו כליל ג' ברכאין דצלוחא קדמאין וג' בתראין ובר'. הוא חסר לדבריו הראשונים דעמודא דאמצעי'תא שהוא סוד אות ו' מסערא דיסוד שהוא סוד ובר דנפיק מעדן נקרא חפלת כל פה, ואמר עוד עעס כי צ' נרמ חפלת י"ה ג"ר וג' אחרונות שמספרם ו': ואיהו כליל תרין ו"ו. היינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ד משער עונש"א) כי ציסוד לדיק יש צו י"ב צחי גבולו אלכסוניס, ע"כ אות ו' של יסוד הוא כפול ו"ו שעולה למספר י"ב ע"י: ול"א שפילות ה"ו של היסוד, הוא מרמז ל"ב אמצעי'ת דשמי'ע, שעמודא דאמצעי'תא משפיע ע"י היסוד להמלכות וכלומר: דאתמר בהון אל שני קצותיו וחבר. ר"ל שני חפלת השמי'ע משפיע עמודא דאמצעי'תא להמלכות ע"י היסוד לדיק סוד צ' ווין כג"ל, מתחברים ז"צ ביחודא שלים, אשר על זה מרמז זה הפסוק ליחוד ז"צ וכו' דמפרש לכן: דאתקריא

אמצעות

כ"א שם) מבורר והיסוד לדיק הוא שנקרא כ"ל פ"ה, והמלכות נקראת חפלה, וא"כ למח אמר שהמלכות נקראת חפלת כ"ל פ"ה, [ומ"ש בלשוננו והא עמודא דאמצעי'תא ר"ל צ"א מלך השפעתו ע"י היסוד לדיק וכמ"ש] (צחקדמה דף ע"ו ע"א) ובכו' ו' פרקין דאינון ו' אחרון דצראשית דכלילן בעמודא דאמצעי'תא, והיינו שאות ו' הוא לורה היסוד לדיק, וכמ"ש שם צביאורנו]. אלא איהו בין י"ק ובר'. ראונו בהמשך דברים אלו לתוך שהכל אמת, דאות ו' שהוא עמודא דאמצעי'תא מסערא דיסוד לדיק הוא נקרא כ"ל פ"ה, ע"ש בהחללות שהוא מחייד וכלל בהמלכות שנקראת פ"ה [צסוד מלכות פה, שחבר לעיל צחקדמה צ' דף י"ז ע"ב] ע"י היסוד לדיק, ונקראת ג"כ כ"ל פ"ה בהחללות מא' עד ח', ותתלה הוא מפרש הענין שאמרנו שאות ו' שהוא סוד לורה אבר היסוד נקרא כ"ל פ"ה, ומפרש כי הוא צן י"ק ובר', והיינו כמ"ש] (צחקדמה דף י"ג ע"א וע"ב) דאות ו' איהו סוד ובר דנפיק מעדן עלאה, צגין דנחית צ"ב ו' דאיהו צן י"ק, וע"י: צביאורנו שהצחתי מדברי (הרע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"א) ובר דנפיק מעדן דא צינה ובר, והעולה מדבריו שם שאות ו' שרומה ליסוד לדיק הוא יולא מצין צ' אוחיות י"ק, והיינו שפי' יחוד ח"א יולא השפעת מצוה ח"א כדי שיוכל להשפיע ע"י האבר יסוד לדיק שהוא סוד לורה אות ו' להמלכות שכינתא תתאה, חכ הוא ציאור הדברים כאן שאמר דאיהו צן י"ק ובר, ור"ל דהענין שיש ח"א כח השפעה להשפיע להמלכות ע"י אות ו' שהוא צחי האבר דיסוד לדיק שצו, הוא נמשך מצ"ה מחייד דח"א שהם סוד י"ק כחכר: מן בינה. אוחיות צין י"ק: ואיהו עמודא דאמצעי'תא. ר"ל דמכ"מ נקרא אות ו' מהי"ה עמודא דאמצעי'תא, כי הוא יולא מצין י"ק, סוד צ' קוים ימין ושמאל, ואות ו' הוא צקו האמצעי צמקום ספירת היסוד לדיק: דאתכלילן בבינה. היינו כמ"ש (צפרע"ח פרק י"ג משער הק"ש) שהם יקין מחיר צצוה אמת עלאה כי הוא עולה צמספר חק"ק ע"י: ור"ל דמכ"מ אמצין דגם אות ו' נקרא כ"ל ע"ש בהחללות, כי השפעת ה' נמשך מצוה צסוד ובר דנפיק מעדן אשר שם נכללו ה' אוחיות ק"ו וכלומר: ואיהו ממוצע כגופא בין תרין דרועין. הוא כמפרש הענין מ"ש דעמודא דאמצעי'תא מלך היסוד לדיק הוא סוד ובר דנפיק מעדן, ואמר כי גם היסוד עומד צקו האמצעי כמו

אמצעיות. וכולהו חיי ברכאן. דאתכלילן בה' דאינון תלת וויין. (נ"א דאתמר בהון יו"ד ק"א וא"ו ק"א) דאיהו דו פרצופין.

ודא איהו שיעור קומה. דאתמר ביה (שם כ"ו) עשר אמות ארך הקרש. במאי סלקת לעשר. באת י'.

קם סבא חד פתח ואמר, ודאי ה' אית בה תלת וויין. דאינון חיי ברכאן. כגוונא דא ה'. דאתמר בהון (משלי י) ברכות לראש צדיק. מאי ראש צדיק דא עמודא דאמצעיתא. דביה שריין חיי ברכאן

באר לחי ראי

אמצעיות. הוא מציא לסוף מש"ל דלות ו' שהוא סוד נבר ולפיק מעדן נקרא עמודא דאמצעיתא וכי ע"ז צא הרמז גם בכפילה הוי' שצטוד לדיק כנ"ל שכם במספר י"ב שמרמז ל"ב צרכות אמצעיות דשמי"ע כעטס שאמר דהיסוד הוא צחי עמודא דאמצעיתא וכאמור. וכולהו חיי ברכאן דאתכלילן בה'. כי צורת אות ה' יש ג' וויין מספר י"ה לרמז נסוד תפלת י"ה מסערא דיסוד לדיק חיי עולמים שנקרא תפלת כל פה שהוא סוד אות ו' וביינו סוד ז"א מסערא דיסוד לדיק וגם לאות ה' אחרונה סוד המלכות נוקבא ח"א וכאמור: דאתמר בהון יו"ד ק"א וא"ו ק"א כנ"ל, וכ"כ בדפוס מנוטוב ואמסערדס, ור"ל כי לזה צא הרמז מה שהשם הוי"ה צמילוי אלפין שמהיר בז"א הוא צגי אד"ס והמילוי הוא צגי חו"ה, וכמש"כ רבינו (צ"ח פ"ג משער התיקון) שצא להורות שז"א לא נקרא אד"ס אלא כשהוא דבוק בצו"ה שהוא סוד המלכות נוקבא ח"א עיי"ש, ואמר הכא שפנין זה מרומם צורת אות ה' כנ"ל: דאיהו ד"ו פרצופין ע"ל (תיקון פי דף קכ"ט ע"ב) שאמר שם שאתיות ד"ו מרמזים לסוד ד"ו פרטופין, וביאור הדברים הוא עפ"י רבינו (צפרע"ה פי"ז משער חג המלות) דלות ה' אחרונה שהיא המלכות נוקבא ח"א, אם הוא צליון ד"ו הוא מרמז לזווג האמיתי שכם זו"ג, שהדי הוא המלכות ובה הוא ז"א, ובצחי זו והיו מעגמם לע"ל עיי"ש, ועיי"ש עוד (צפ"ז משער הקרצנות) צסוד ד"ו פרטופין שהוא התיקון השלם שהמלכות היא בכלל ת"ת וכלולה צו עיי"ש, ולזה מוסיף הכא שצ"ה מרמז אות ה' צורתה שהוא כצורת ד' עם ו', להורות שזה הוא שלימותה של המלכות שהוא סוד אות ד', ושלימותה היא כשהיא צצחי ד"ו פרטופין, שהוא כלולה צו, והוא מתיחד עמה ע"י ה' שהוא יסוד לדיק, ועיי"ן נעשית כצורת אות ה' וכאמור: ודא איהו שיעור קומה דאתמר ביה עשר אמות וכו'. ע"ל (תקון פי שס) שאתיות יו"ד שכם סוד ד"ו פרטופים הוא מספר עשר, צסוד עשר אמות אורך הקרש, שהוא אתיות קש"י, היינו יסוד לדיק שמקשר שכינתא תתאה עם קוצ"ה, ועשר אמות היינו סוד י' אתיות שיש בצו"ה ח"א שהוא סוד שם מ"ה עיי"ש ובציאורנו שם, זה הוא ביאור הדברים כפן, ור"ל שאתיות

יו"ד של צורת אות ה' שהיא המלכות, צאים לרמז למספר י' שהוא סוד י' אתיות של הוי"ה צמילוי אלפין שהוא שיעור קומתו של ז"א, להורות שכל שלימותו הוא רק כשהוא מתייחד עם המלכות ע"י היסוד לדיק שהוא אות ו' כנ"ל. במאי סלקת לעשר, באת י'. ע"ל (ריש תיקון י') שאמר שם דתקון השלם של המלכות שהוא ה' אחרונה היא כד סלקת לאחר דאתגזרת מתמן שהוא סוד אות י' עלאה תהוי"ה עיי"ש, ולז"א הכא להמשך הדרוש שזה הוא הריח צורת אות ה' שהוא אתיות ד"ו מספר י', להירות צעיקר תיקונה היא כד סלקת לאות י' עלאה, והיינו כשצנעב מתיחד עמה צסוד ד"ו פרטופים ונותן לה השפע ע"י היסוד לדיק חיי עולמים סוד ה' ונעשה אות ה' שלם צסוד ד"ו, שהוא י' עלאה וכאמור: קם סבא וכו'. כוונת הכסא צזה הוא, כי לעיל אמר שה' האחרונה היא צליון ג' וויין כשנתקנת ע"י חיי צרכות דלוחא, וזה הכסא להוסיף עוד עטס שבה' תתאה כשהיא צשלימותה היא צליון ג' וויין כי בה' עלאה היא כלולה מג' קוין סוד ג' וויין, וממילא שגם המלכות סוד ה' תתאה נכללת מג' וויין כיון שכל השפע שמשפיע ז"א להמלכות ה' תתאה, הוא נמשך מאחא עלאה ה' ראשונה וכדמפרש ואזיל כגוונא דא. היינו שהדי יש לה ג' קוין סוד ג' וויין כזכר. דאתמר בהון ברכות לראש צדיק היינו כמ"ש (צפרע"ה פי פנחס ד' רנ"ז ע"א) צסוד תפלת כ"ל פ"ה, לית כ"ל אלא לדיק, פ"ה כחושבן מיל"ה, מה צרית ציה מתייחדים דבר ונוקבא דלעילא צצחי עלמין דכליל חיי צרכאן דלוחא. הכ"ד צרכות לראש לדיק עיי"ש: מאי ראש צדיק דא עמודא דאמצעיתא. ע"י צזכר (פי וילא ד' קס"ב ע"א) מאי לראש לדיק, דא יעקב דאיהו נטיל צרכאן ונגיד לון ללדיק, ומתמן אזדריקו לכל עיבר ומתצרכן כולבו עלמין, ודייק שם אמאי נקוים לראש דייקא, ואמר שם דראש לדיק היינו עטרה קדישא, ועיי"ש (צמקדש מלך) דר"ל עטרת יסוד דחפיר דמונה נפקין מצועין לנוקבא, הוא מקרא רישא עיי"ש, זה הוא ביאור הדברים כאן שפרש צרכות לראש לדיק דא עמודא דאמצעיתא, ר"ל ראש של עמודא דאמצעיתא, היינו עטרת יסוד דחפיר וכאמור: דביה שריין חיי ברכאן דה' עלאה, ופניה אתמשיכו

ברכאן דה' עלאה. ומיניה אתמשיכו לה' זעירא על ידא דצדיק. ובגין דא גוף וברית חשבינן חד.
ו' דאיהו במציעות ה"ה, איהו שיעור קומה. ואיהו אמה וסליק [ג"א דסליק] באת י' לעשר אמות.
אתמר ביה (שמות כ) עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד. דא ו' י'
דאיהו ברזא דז'. דכל תגין ביה אתקריאו.

שתי כתפת חברת (שם כח). דא כתף עלאה וכתף תתאה. דאינון ימינא ושמאלא. ואינון לג ה"ה.
אל

באר לחי ראי

ה' הוא י', כי לורת אורח ו' הוא י' על ו', והענין הוא
כי צהיות ז"ל צעידור הוא רק ו"ק צלתי ראש, ועתה
כשגדיל נעשה לו ראש היינו אורח ו' עס י' צראש, וי'
שצראש הוא סוד ג"ר חצ"ד ונשלם צ"ס שלמות עיי"ש,
וחכ הוא ציאור הדברים כאן, שאות ו' שצין צ' הכיין
כשהוא ו' צקומה שלימה, היינו עס י' צראש, שכבר
נחגל גס בג"ר שצו ונשלם צ"ס סוד י' אמות, ולא יוכל
להמשיך השפע מה' עלאה לה' תתאה, משא"כ צקטותו.
ואמה וחצי האמה רוחב חקרא הא' דא ו' י' לקמן
מפרש לה דאמה הוא סוד ו' שמרמז לסוד ו"ק וחצי האמה
הוא סוד אורח ו' שמרמז לג"ר דאיהו ברזא דז' היינו
כמש"ל (דף ל"ע ע"ב) י"ן איהו ז' וחינו חגא הנקרא
זיין סוד הכתר עיי"ש וצביאורו שם [וצע"ה פ"ה משער
ענת"א] ולזה אמר הכא שזה הוא תכלית השלימות,
כשעולה המלכות לצעלה ככל הי"ס עד הכתר, ולא עומדת
י' אלל ו' למעלה ברוחצ צסוד אמה וחצי האמה רוחצ הקרש
האחד, ונעשה מה' ו' סוד אורח ו' שהוא סוד חגא
וכאמור. דכל תגין ביה אתקריאו. וכמש"ל (שם) מדברי
הש"ס דתגין נקראים זיין. דא כתף עלאה וכתף תתאה
וכו'. ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ב) צסוד אמה וחצי האמה,
דאמה הוא סוד ה' עלאה, וחצי האמה הוא סוד ה' תתאה
עיי"ש וצביאורו שם, ולזה מוסיף הכא להמשיך הדורש
צזה שצ' הכיין שם סוד צ' כחפין, כתף עלאה, וכתף
תתאה, וכיין כמש"ל. (צבקהדמה דף ד' ע"ב) דה' תתאה
נקראת כתף ועיי"ש צביאורו, כי כח"ף בגי' ת"ק, וצמ"ק
ה' עיי"ש, וככא מוסיף עוד כי גם ה' עלאה נקראת כח"ף
וכוא סוד כח"ף עלאה, וזה הוא ציאור הדברים כאן
שאמר שזה הוא צ' כחפות חוצרות, וכיין כי צ' כחפות
הם סוד אמה וחצי האמה, דאינון ה"ה, היינו ה' עלאה
וה' תתאה, וזה שצביהם הוא חוצרת ה' הכיין, וממשיך
השפע מציהם להמלכות וכאמור. דאינון ימינא ושמאלא.
היינו כמש"ל (תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) דשכינתא עלאה
היא מסערא דימינא צסוד מנרתא לדומא, ושכינתא
תתאה היא מסערא דשמאלא צסוד שולחן צלפון עיי"ש,
וכדברים יתיחדו עס מ"ש (צפרע"ה פ"ה משער התפילין,
וצע"ה בכללים של מברחי"ו כלל י"ד) דה' כחפים הם
סוד ה' עטרין חו"ג, כחף הימני הוא ה' חסדים, וכחף
השמאלי הוא ה"ג עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשיך הדורש
שזה

לח' זעירא ע"י צדיק ע"ל (צבקהדמה דף י' ע"א)
צסוד והצרות התיכון מצרות וכו', והצרות התיכון הוא
סוד אורח ו' שהוא כלול ג' וויין צסוד ווי העמודים
שמשפרם ח"י צסוד ח"י עלמין, שהוא השפע הנמשך
דרך ח"י חוליות שצשדרכ דת"ת גופא דז"א דרך יסוד
דז"א מה' עלאה לה' תתאה עיי"ש וצביאורו שם, ולז"ל
כאן דציה שריין ח"י צרכאן דה' עלאה וכו', ר"ל שעי'
ללוח דח"י צרכאן נמשך השפע דח"י צרכאן מאמה
עלאה לראש לדיק ח"י עולמים, שהוא רישא דיסוד לדיק
צסוד צרכות לראש לדיק, ומן ז"ל נמשך דרך ח"י חוליות
שצשדרכ ע"י הלגור דיסוד לדיק ח"י עולמים, להנוקצא
תתאה שהוא סוד ה' זעירא וכאמור. ובג"ד גוף וברית
חשבינן חד כי דרך אורח ו' דכוי"ה היינו חוט השדרה
של ת"ת גופא דז"א וע"י היסוד שהוא ג"כ אורח ו' כנ"ל,
נמשך השפע מה' עלאה אל המלכות ה' תתאה, ומצ'
וויין דהיינו ו' ה' שהוא הגוף דז"א וכו' כצ' שהוא
הלגור דיסוד לדיק נעשה צכללות ו' אחת, משום דגוף
וצרית נעשים לגור ח' להשפיע להמלכות וכאמור: ו'
ראיהו במציעות ה"ה איהו שיעור קומה הוא מוסיף
עוד לדורש דאורח ו' מרמז לת"ת גופא דז"א וליסוד לדיק,
דכלא אמרו לעיל (דף ל"ח ע"ב) צסוד אמה וחצי
האמה רוחצ הקרש ה' דא חא שיעור קומה, ועיי"ש
צביאורו שצבאחי ממש"ל (תיקון ע' שם) דו פרטופין
דא שיעור קומה, ועלה אתמר י' אמות אורך הקרש,
וכיין כי אורח ו' מרמז לסוד עשר אמות אורך הקרש,
כי שורש ה' הוא אורח ו' חלל שנתארבע ונעשה צצחי
קו ארוך כלורת ו', ואמה וחצי האמה מרמז לסוד דו
פרטופים, אמה הוא ז"א, וחצי האמה היא נוקצא דיליה,
וכיין סוד שיעור קומה, כי לא נשלם קומתו שהוא אורח
ו סוד האמה, חלל צלייף חצי האמה שהיא המלכות
עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן, דאורח ו' דאיהו
צמזיעות ה"ה וכו', היינו ה' שצעומדת צין צ' הכיין
ומושך השפע מה' עלאה לה' תתאה איהו שיעור קומה,
ר"ל שזה הוא תיקונו והשלמתו צכל שיעור קומתו, כשהוא
מושך השפע מה' עלאה להמלכות ה' תתאה וכאמור: ואיהו
אמה דסליק (כנ"ל) באות י' לעשר אמות. עיין (פרע"ה
פ"י משער העמודים) דז"א צעת קטנותו גופו קמן דזמ"ל
לדורח ו' צלי ראש, וכשגדיל גופו נעשה ו' עס ראש, וראש

אל שני קצותיו (שם) (ניא אל שני קצותיו ר"ו וחבר) אינן ר"ו. ובהון אתעביד ה"ה בחבורא. ובגין דא אל שני קצותיו וחבר.

בכל אתר אמה איתו ר'. ובגין דא איהי בת ששה טפחים. וחצי האמה דא י'. דתרין יודיין אינן שיעורא דאמה. ואת י' שיעורא דילה ג' טפחים ודא ג'. ועשר אמות דא איהו שיעורא דגופא דבר נש. לקבל עשרה דברים דאתמר בכוס של ברכה. ולא אשתאר בזמנא דא אלא ארבע (ס"א דאסתלק ר' ואשתאר ר' מן דו פרצופין. ושיעורא דכלא ר' באת י' סליק לעשר) כמה דאוקמוהו.

וכולהו רמיזי בגופא כגוונא דא. בדורעא ימינא תרין אמין מן פרקא לפרקא. וכן בדורעא שמאלא תרין. הא ארבע. וכן בתרין שוקין ד', הא ח'. ובגופא תרין הא עשר. דא איהו עשר אמות ארך הקרש. הקשר איהו בהפוך אתוון. בין קשר לקשר.

חמשה

באר לחי ראי

מוסיף תכלין למשיל דליכו דו פרצופין ודא איכו שיעור קומה דאתמר ציב י' אמות וגר, וחינו לפי האמור כי ה' עס ה' שצראש איכו אלא ע"ס, שהי' הוא ג"ס כח"צ, וכו' הוא ר"ס מחסד עד יסוד, ושיעורא דגופא דצ"ג, דהיינו סוד שיעור קומה דז"א הוא רק כשנשלם צ"ס, ע"כ אי אפשר להשלים קומתו, אלא אם מחזירים אליו ספי המלכות צ"ו וכאמור: לקבל י' דברים דאתמר. צ"ס (צרכות דף מ"א ע"א) י' דברים נאמרו בכוס של ברכה עטור עטוף וכו': בכוס של ברכה עיין (צוהר פ' עקב דף רע"ג ע"ב) דכוס של ברכה הוא מרמז לסוד המלכות, כ"ס בגי' אלקיים, וי' דברים בגי' מרמזים איך שצריך לתקנה בכל כ"ס בכל שיעור קומתה, עיי"ש ולהלן (סוף חיקון מ"ז דף פ"ד ע"ב ור"ש דף פ"ב). ולא אשתאר בזמנא דא אלא ארבע ג"ז מבוחר צ"ס (שם) אר"י אנו אין לנו אלא ארבעה בלבד בדחה שטיפח חי מלא עיי"ש, ופנימיות הענין מבוחר (להלן דף פ"ב ע"א) ח"ל ובגלותא לית לן אלא ד' וכו' ואינון מסערא דלות ה' דליכי רביעית לחשכא, ואיכו דלית עניי, בגין דאסתלק מנה י' דליכו ר' דרגין עיי"ש. ואשתאר ד' מן דו פרצופין מציא מח סמוכין למשיל דלורת אות ה מרמז לסוד ד"ו פרצופין דה' הוא כלורת אות ד' עס ר' ואם אין מתקנים אותה בכל ו"ק דילה כעסם אות ר' שמרמז לשיעור קומה אז נשארה דל"ה ועיני. ושיעורא דכלא ר' באות י' סליק לעשר ר"ל כשהי' היא בשלימותה עס י' צראש אז נשלמה הי' בכל הכ"ס מכתר עד יסוד וכו' היא משלמה לספי המלכות ואז סלקת להזדווג עמו בכל שיעור קומתה צ"ס וכאמור כמה דאוקמוהו. להלן (חיקון מ"ז שם) וכולהו רמיזי בגופא. ר"ל כי משיל דפסוק י' אמות אורך הקרש מרמז לשיעור קומה המלכות שיש בצדדים של הגוף מספר י' אמות שמרמז להספירות: בדורעא ימינא תרין אמין. עיין (בהשג' הרמ"ע מפלנו סי' י"ג) דסתם אמה של צנין הוא מפרק הזרוע עד סוף הפרק עיי"ש, וממילא דהצ"פ דיד הכס צ" אמות: ובגופא תרין ע"י ש"ס (עירוצין דף מ"ח ע"א) דקומת גופו של איש שיעור

שהי' המתכר צ" הכיין צסוד צ' כחפות חוצרות, הוא סוד חיבור ה' קוים ימין ושמאל, כעסם ענין אות ר' שהוא עמודא דאמלעיתא הכולל ימין ושמאל וכאמור אל ב' קצותיו אינן ר"ו וכו' הוא חחר לפרש משיל ואיכו כליל תרין ר"ו דאתמר צכון אל צ' קצותיו וחבר, היינו לפי האמור כי ר"ו הכס סוד ח"ת ויסוד שצכללס הכס ר"ו צמילואו, שעל ידם מתחברים צ' הכיין ונמשך השפע על ידם מה' עלאה לה' התאה: ובג"ד אל ב' קצותיו וחבר ור"ל שמלת וחבר הוא מיוהר, שהיה די לומר צ' כחפות חוצרות יהיה לו אל צ' קצותיו, אלא שצא להורות על ענין ה' הכיין שקודם התפעלותם הכס צ' כחפות נפרדות זמ"ז, ועיי' ה' ווי"ן סוד ח"ת ויסוד מתחברים צ' הכיין ונעשים צסוד שתי כחפות חוצרות. בכל אתר אמה איהו ר' וכו' הוא חחר לפרש דכריו שלמעלה שאמר דאמה וח"י האמה הוא סוד אות ר', דאמה הוא ר' צלל ראש, וח"י האמה הוא י' שצראש ה', ומפרש הכעס ואמר כי קווי"ל דאמה היא צת וי"ט, וכמ"ס (הרע"צ מ"צ פ"ד דלכאים, ובמ"א פ"א דעירוצין) עיי"ש, [ועיי' צ"ס עירוצין דף ד' ע"א], והוא מהא"י עעמא כי סתם אמה מרמז לאות י' שהוא ז"א צקטנותו שהוא רק צעל ו"ק צלי הראש סוד ג"ר וכמכר למעלה. וחצי האמה. ר"ל לפני האמור דאמה הוא שיעור ו"ס שמרמז לאות ר' ו"ק גופא דז"א, נשמע ממילא דח"י אמה הוא ג"ס שהיא סוד אות י' ג"ר דז"א שנחוסק לו בגלותו וכמכר. דתרין יודיין אינן שיעורא דאמה הוא כמפרש משי"כ לעיל דאמה הוא סוד אות ר', וח"י האמה הוא סוד אות י', ואמר כי אמה שיעור ו"ט סוד אות ר' שהוא סוד ו"ס חגיג' נה"י, אבל אות י' מרמז לסוד ג"ר שהוא רק ג"ס כח"צ ע"כ הוא סוד ח"י האמה, ואמר דה' יודיין שעל ראשי ה' ר"ו שיעורם הוא רק כשיעור אמה שהוא אות ר' וכאמור. ודא ג', זה קאי על ה' ה', ושיעור הדברים הוא כחילו הוא אומר דא ג"ט ודא ג"ט, ור"ל כמו שהי' של ראש ה' הראשונה שיעורה ג"ס כח"צ, כן י' ה' שיעורה ג"ט סוד ג"ס כח"צ וכאמור. ועשר אמות דא איהו שיעורא דגופא דב"נ. הוא

חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן האחד, אינון חמש אצבעאן דיד ימין. (שם כ) וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית, ה' אצבעאן דיד שמאל.

ואינון ה' אצבעאן כולהו מדה לבריחים.

ואינון (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים וגו'. הוא אוקמהו. ואינון א א א א חמש נקודין אלין, דאינון קמין צרי חלים חיריק שריק, אינון ברזא דאלקים. דהכי סליק בחושבן. ורזא דאלקים מלא י"ק. ודא איהו (גא יהו) בינה ודאי. והכי ברזא ה' אלפין כלילין בה' תתאה. **ואלין** אתוון, אינון תלת. נשמה רוח ונפש.

ה'

באר לחי ראי

(תיקון ל"א דף ע"ב ע"ב) צסוד חני מלאח הלכתי מליא"כ הוא אוחיות מלי"א י"ק עיי"ש, וכלא חמר להמשך הדורש למש"ל (דף מ' סוף ע"ב) איכו בן י"ק מן צינה, כי צינה הוא אוחיות צין י"ק ואיכו ממוצע בתלת אחוון יק"ו לחכלילן צינה עיי"ש וצציאורינו שם, וזכ הוא ציאור הדברים כלן שאמר צזכ מ"ש דעמודא דלמלעיהא נמשך מצינה היינו מצ' אוחיות י"ק מאלקיים, והיינו כמש"ל (בהקדמה דף ע' ע"ב) דה"פ אלקים דמע"ב הם נרמזים להמוחין דלמא עלאה שביא הצינה, וכן נרמזים באוחיות י"ק מאלקיים, כי כ"פ י' הוא מספר י' סוד י' שפרי צינה עיי"ש וצציאורינו שם (צ"ב והיינו ה"י מאלקיים) דהמשכת המוחין דז"א מצינה נרמזים בהשם אלקיים אוחיות מלי"א י"ק שהוא סוד מוחין דלמא עלאה סוד צינה דקרדניחא שנמשך לה' ולזה יתכן כג'. ודא איהו יק"ו איהו בינה ודאי היינו כמש"ל (בסוף דף הקדום) דאוחיות יק"ו לחכלילן צינה עיי"ש וצציאורינו שם ומשם נמשך להמלכות וכלמור והכי ברזא ה' אלפין כלילין בה' תתאה ר"ל שהשפעת מהצינה שביא יק"ו סוד ה' אלפין של כ"פ אור היא נמשך עד"ן מהצינה להמלכות סוד ה' תתאה דרך ז"א שהוא אור י' בן י"ק וכמכר. ואלין אתוון אינון ג' נר"ג לאחר שאמר למעלה שבי' עלאה המלכות צה' תתאה, הוא צכה כ"פ אור דמע"ב שהוא סוד ה' גווינן דנכרין, והוא סוד קו המדה דכליל ה' אלפין של כ"פ אור, והוא סוד ג' אוחיות יק"ו, וכלמור (וכמ"ש מח כס לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"ב), הוא מוסף בהמשך הדורש ואמר שאלו כג' אוחיות יק"ו הם ג"כ סוד ר"ר ונשמה ישראל אשר מקורם בהצינה, ונשפטים להמלכות עיי' ליגור אות ר' של ז"א, והיינו כמש"ל (תקון כ"א דף י' ע"א) צסוד ר"ר הוי"ח נשמה אדם, ר"ר איכו אות ה' דה' גווינן נכרין נכרין צב, ואינון חור סומק וכו', ועיי"ש עוד (דף מ"ט ע"ב) צסוד ר"ר הוי"ח, ר"ר הוא ר"ת מר"ק, והוי"ח הוא סוד המלכות שמתאר צה' הצינה שביא מקור נשמה ישראל צכה כ"פ אור עיי"ש, ומבואר לפי האמור שגם ענין השפעת נר"ג של ישראל

שיעורו ג' אמות, ועיי"ש (בתוס' ד"ה גופו) שהקשו מהא דקיי"ל גבי החק רחב שהוא צגוצב ד' אמות, ותי' דמ"ש ג"א, היינו צלל הראש, אבל עם הראש מחזיק ד"א עיי"ש, ומעשה לאחר שאמר שאורך כ"פ של הרגלים הם צ"א, ממילא דשאר הגוף מחזיק רק צ"א בין קשר לקשר. ר"ל הפרקים האמתיים של הידים שצין קשר לקשר הם צחושבן האצרים עשרה שכל ה' מחזיק אמה, משא"כ הפרקים האחרים של הידים דהיינו כפות הידים והאצבעות שהם סוף הקשר אינון צחושבן זכ: חמשה בריחים וגו' אינון ה' אצבען דיד ימין כלומר שה' אצבעות של הידים הם נרמזים צפסוק ה' בריחים וכדמפרש ואזיל. ואינון ה' אצבעאן בלהו מדה לבריחים. ר"ל כי כמ"ש שהי"ד אצרים של הגוף הנכרים שהם סוד עשר אמות הם נרמזים לקומת הז"א צ"ים כנ"ל, כן נמי ה' אצבעות דימין וז' אצבעות דשמאל נרמזים לסוד ה' בריחים שמתחזק לצנין הז"א צחמשת אורות שהם סוד ה' מדות, כמש"ל (צ"ב תיקון זכ דף ל"א ע"א) צסוד וחמשה בריחים ע"י שעים חמשה, הוא סוד מעשה בראשית שבי' ה' בריחים דלז ימין מסערא דחסד, וז' בריחים לז שמאל מסערא דגבורה, שהם סוד ה' נקודות של כה' אלפין דה"פ אור דמעשה בראשית, דאינון ה' תיקונין דקי המדה שנחשט כלל לז מהנקודה הראשונה שביא סוד צינה דקרדניחא דמע"ב, וכמש"ל (שם) צאורך: ואינון מי סוד וכו'. גם זכ מבואר לעיל (תיקון ה' דף י"ט ע"א וע"ב וצ"ב תיקון זכ) שפסוק זכ מרמז לסוד ה' תיקונין דקו המדה של כה' אלפין דה"פ אור דמע"ב, ונקודין צה' נקודות פתוחי חות"ם עיי"ש וצציאורינו שם. אינון ברזא דאלקים היינו כמש"ל (בהקדמה דף ד' ע"ב) דה' נקודות פתוחי חות"ם של ה' אלפין דמע"ב, סלקין לנמסר אלקיים, שעליהם אמר יחזקאל ואראה מראות אלקיים, היינו סוד כ"פ אלקים שנאמר צמעשה בראשית עיי"ש וצציאורינו שם (צ"ב ונקודות אלו סלקין אלקיים): ודא דאלקים מלי"א י"ק. ר"ל כי אלקיים הוא אוחיות מלי"א י"ק, והוא ענין מש"ל

ה' זעירא גופא. בית קבול דכולהו.

פתילה (ס"א פתיל ה') דאתאחדן ביה תלת גוונים דשרגא. דאיהו (משלי כ) נר י"י נשמת אדם.

זית מזתים, דא צדיק. דאתמר ביה שמן זית זך. כתית. דכתישא כתישא באינון אתין (ס"א זתין) דאינון אברי גופא. ודא ברית מילה, לגבי שכינתא דאתקריאת גד.

ורזא דמלה. (במדבר יא) והמן כורע גד הוא. בההוא יו"ד לה) אתעבידת גיד.

ואמאי אתקריאת גד. בגין דאיהו כלילא מו' ספיראן דסלקין לחושבן ג"ד.

ואמאי אתקריאת מן. (נשא לה) בגין דכולא לא ידעו מה הוא. דנחית לון קודשא בריך הוא מן, דאיהו

באר לחי ראוי

זוגיה דרמ"ח אבריו שנקראים זיתים, הוא מוליח השפעת מהזית פרעו שהוא אבר יסוד לדיק, והיינו סוד הכי' איתיות יק"ו, ונתנה לגבי שכינתא דאיהו כי' תתאה ועי"ז נשלב השם הוי"ו בשלימות שמן זית זך כתית פי' שמהזית יולא השמן ע"י כתישה דיסוד לדיק, וכמ"ש רבינו (צטע"מ פ' תולד) עי"ז באינון זיתים דאינון אברים דגופא כל"ל ור"ל שעי"ז היחוד דח"א ביסוד לדיק עס הנוקבא, נכתש השמן שהוא סוד עפת הזרע דג' איתיות יק"ו כנ"ל באבר היסוד לדיק, כי היסוד ממשיך העפה מכל האברים ונותנה להמלכות אתקריאת גד ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ו סוף ע"א) שדרש בסוד גיד הנשה על יסוד לדיק, והכא דרש לה להמשך הדורש לסוד המלכות, כי לא נשלמה צמדיגתה להיות נקראת גיד הנשה, עד שז"א כתיש כתישא צנחי' זית שהוא יסוד לדיק ונותן זה עפת הזרע, וקודם שמקבלת עפת הזרע שהוא י' נקראת ג"ד וכמ"ל (תיקון כ"א דף נ"ד ע"א) בסוד והמן הזרע ג"ד הוא וגו', דג"ד היא יונה, שהיא המלכות, וזרע ג"ד היא אות י' שהוא סוד הזרע הניתן לה מיסוד דח"א, ועי"ז נעשית צנחי' גי"ד וכדמפרש ואזיל בגין דאיהו כלילא מו"ם. ע"ל (צחקדמה דף ד' ע"א) דהמלכות היא שציעאה לשית, ועי"ז צביאורנו חגי"ת נהי"ם עי"ז, וכן מוצא צכמה דוכתי צזכר וצתיקונים. ואמאי אתקריאת מן דפוס מנעוצה הגי' נשה ועיין (צרח"ז) שכתב שכל"ל ור"ל שהוא כשאל העטם שהמלכות נקראת גיד הנשה, וכבר נתן עטם לתיבת גי"ד, ועתה שאל למה נקראת נש"ה, ואמר ע"ש נשה, ר"ל שכתב וחוסר ידיעה כי לא ידעו מה הוא עכ"ל, אמנם יש לקיים גם הגי' שהוא צדפוס קונסעטאנטינא מין. ור"ל שהוא כשאל לפי האמור דכפי' והמן הזרע גד הוא דר"ל דהמן הוא סוד עפת הזרע שנותן ז"א להמלכות שהיא אות י' שניתן צין ב' איתיות ג"ד וכמ"ל (תיקון כ"א שס), והוא כשאל אמאי אתקריאת העפה הזו מין ומפרש: בגין דכולא

ישראל הנשפע מצינה להמלכות, הוא סוד ג' איתיות יק"ו כטעם נהר יולא מעדן שהוא ה"פ אור שורש נר"י של ישראל שנשפע מצינה להמלכות דרך ז"א וכאמור ה' זעירא גופא ע"ל (צחקדמה דף י"ד ע"ב) דהמורה הוא מאנא דא גופא, ועי"ז צביאורנו דר"ל כמו שהגוף הוא הכלי שמקבל הנר"י, כן המורה מקבל השמן והאור, וזה היא ציחור הדברים כאן שאמר ה' זעירא גופא, ר"ל כי כמו שהגוף הוא בית קיבול של נר"י, כן ה' אחרונה שהוא סוד המורה כמ"ל (שס) היא בית קיבול של הג' אורות הנר, סוד ג' גוונים דשרגא שהם אורות השפע מה' איתיות יק"ו, וכמ"ל (דף י' ע"א ודף י"ב ע"א) שהנוקבא איהו מרגלית כלילא מכל גוונים נהרין עי"ז צביאורנו שס' פתילה וכו'. ע"ל (צחקדמה דף י"ד ע"ב) פתילה שכינה, משחא דילה לדיק שמן כתית, נהורא דילה עמידא דאמנעיתא, ועי"ז צביאורנו שכתבתי מדברי רבינו (צפנ"ח פ"ד משער הליני' דפתילה היא סוד המלכות אשר צה נהרין סוד נר ד' שהוא ר"ת נר"י וכאמור זית מזיתים עיין (צלק"ת פ' עקב) צפסוק ארץ זית שמן ודבש, בשם הרע"מ, דסוד ז"ית הוא הג' שמות מרגלחין ח"ל חלקיים מלפין גי' ז"ית, ושורשם הוא הג' איתיות יק"ו שמהם יולאים ג' שמות המכרים, ושמן צח"ת צ"ש צי"ע, כמנין הג' איתיות יק"ו, עי"ז (וצמק"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"א), ולזה אמר הכא להמשך הדורש, דצח מוצן מה שהיה המורה צהמורה להאיר ע"י פתילה ושמן זית, כי פתילה היא סוד אות ה' אחרונה, והיא מאירה ע"י השמן ז"ית שהוא סוד הג' איתיות יק"ו המאירין צה וכאמור. ומ"ש זית מזיתים, מוצן עפ"מ (צמאורי אור ערך זית) ח"ל זית נקרא היסוד וממנו יולא השמן הטוב שהם החסידים, וכל האברים דלכורא נקראים זיתים עכ"ל, ומקור הדברים הוא (צזכר פ' פנחס סוף דף רמ"ז ע"א) ולדיק איהו דכתיש כתישין, ואפיק מכל אינון שייפין עלאין דאינון זיתין קדישין וכו', עי"ז (וצמק"מ שס) ח"ש זית מזיתים דא לדיק וכו', ר"ל שעי"ז היחוד שז"א מתיוחד עס צח

קנו

מ"ה הוא כליל מעשר אתוון, דאינון [רף מא ע"ב] יו"ד ק"א וא"ו ק"א. ודא מנא דאורייתא וסליק לחושבן מ"ה. ולא ידעו מ"ה הוא. וערב רב שאילו בשרא ויהיב לון. ומה כתיב (במדבר יא) הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת ואף י"י וגו'.

וּרְזָא

באר לחי ראי

לא ידעו וכו' ור"ל שלא היה צינולתם להשיג מכותו
וענינו, כי ראו צו היפוך ענינים שיש צו ח"ג, וכמ"ש
רבינו (צלק"ת פ' בבעלותך) צסוד מ"ן שהם מרמ
לסוד החסדים ד' יוד"ין דע"כ, והן מרמ לסוד הגבורות
ה שפרי צינה שמתלצש צגצורה עיי"ש, והיה רחוק
מדתם להשיגו וכמשי"פ ואזיל. כזרע גד חזור וכו'.
עין (צלק"ת פ' בשלה) צסוד הפסוק כזרע גד לכן, ג"ד
הוא ז' יוד"ין דע"כ ס"ג, ויוד"ין הם החסדים גזון חזור:
בעין הבדולה עיין צדצרי רבינו (שם פ' בבעלותך) דכפי
כעין הבדולת, היינו לאזדריקו ממוחל דתמן עלא דצולחא,
ושם הם חסדים גמורים מספרא דשמאלא עיין
(צרע"מ פ' ויקרא דף ד' ע"א) צסוד אכלתי יערי עם
דצ"י, יערי דא שוקא דימינא, דצ"י דא שוקא דשמאלא,
ועיי"ש עוד שכתב דצ"י דא הוד ירכא שמאלא, (צרע"מ
פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) עיי"ש מ"ה הוא כילל מ"י
אתון וכו' פ"י כי הענין שאמרנו שהמן הוא כזרע גד
שהוא כזרע הנשפע להמלכות סוד ה"י שבין אלותיות ג"ד
כילל הוא כי ה"י מרמ לסוד י' אלותיות של השם מ"ה שהוא
צח"ת לכלול כצ"י קוין ימין ושמאל ע"כ היה כעין הבדולה
ומראיתו חזור מספרא דחסד וטעמו כדצש מספרא דגבורה
כילל כטעם ספ"י צח"ת לכלול צ"י עטרין עטרא דחסד ועטרא
לגבורה וכאמור: ודא מנא דאורייתא וכו' ולא ידעו
מ"ה הוא פ"י שנעלם מהם סוד שם מ"ה, משום דהאי
שעתא עדיין לא קבלו התורה והיה חסר מנא דאורייתא,
ע"כ נעלם מהם סוד שם מ"ה שהוא צח"ת שמשם חלל
התורה, וכמ"ש רבינו (צלק"ת צטע"מ פ' תרומה) צסוד
התורה שמונחת בחרון עיי"ש. וערב רב שאילו בשרא
וכי' כוונתו בהמשך דברים אלו להסביר שהע"ר שאלנו
בהמן, ושאלו צשר דוקא וגרמנו עליהם תגבורת הדינים,
הוא משום שלא היה להם חלק במנא דאורייתא שהוא
לכלל גם קו החסד גזון חזור ואחזו רק צקו השמאל, ע"כ
שאלו צשרא סומקא שהוא צח"י דין, וכמ"ש (צזכר פ'
שמות דף כ"א ע"ב) צסוד צין הערצים תאכלו צשר,
דהצשר הוא סומק מספרא דגבורה, ע"כ כי הצשר עולדנו
צין שניהם ואף ה"י חרם וגר עיי"ש, וע"י צדצרי רבינו

ורזא דהאי בשר מאי ניהו, אלא כד"א (בראשית ו) בשגם הוא בשר. ורזא דא לחכימי לבא אתמסר.

והאי בש"ר בהפוכא שב"ר. ועליה אתמר (שם מב) שבר רעבון בתיכם. אם זכו לו בשר קדש. דאתמר ביה (איוב יט) ומבשרי אחזה אלוה. ואם לא נטרין בהאי בש"ר אות ברי"ת. אתהפך לון בשב"ר. (ס"א מצאתי).

ות"ח כל שמא דאיהו מן תרין אתוון, כגון (ישעיה כו) כי ביה י"י צור עולמים. תליא מן חכמה. ומן תלת אתוון, תליין מן בינה. ומן ארבע. תליין מן שכינתא תתאה. ומן חמש, תליין בחמש

באר לחי ראי

ומעמלי מצעי ליה, אלא מצערי ממע, ומאי היא, דכתיב ובשר קודש יעצרו מעליך, וכי והיתה צריתי בצשרכס, דכל זמן דלחשרים צ"י בהאי רשימא קדישא דהאי אות, מיניה חמי לקציה, מיניה ממע, ואי לא זכי, דלא נטיר האי אות, מה כתיב מנשמת אלוה יאצרו עי"ש אתהפך לון בשב"ר היינו כי כמו שיש צ"י מיני צער, שיש צער שהוא מסערא דגזורה, ויש צער שהוא מסערא דחסד כחכר, כן גם צניורף שצ"ר יש צ"י צהי, יש צער שהוא סוד מחון ומחיה צסוד שצר רעבון צתיכס, ויש שצר שהוא לשון שצירה מסערא דגזורה, ומי שנוטר אות צרית קודש אז זוכה שנוטע מהצער לירוף שצר מסערא דחסד, אלל מי שפוגם ציסוד לדיק וגורם קלקול ציסוד שנקרא צער קודש, אזי ממשיך עליו ענין שצר שהוא חוקף דדינים, וכמ"ש הרמ"ש (צמאורי אור ערך שצר) דצער הוא מלד דינים עי"ש, ועי' צדצרי רציו (צפצ"ח פ"ג וד' משער השופר) צסוד השצרים ות"ח כל שמא וכו' (הגר"א) כתב שמהאמר זה אין לו במשך עם מאמר הקדוש, והוא שייך אלל (תיקון ע' דף קל"ה ע"א), אמנם כדי שלא לשגש הספרים, יש לקיים גי' זו שסמכו מאמר זה למאמר דסליק מיניה שאמר לעיל דסוד בגי' אותיות יק"י הם צצניה ומשפיעים להמלכות סוד ה' תחאה וכחכר, וכן הוא מפרש הענין מ"ש דשם יק"י הוא צצניה, שכן כל שם שהוא צנ גי' אותיות הוא צצניה, וכדמפרש ואזיל דאיהו מן תרין אתוון וכו' עי' צצ"ח (דרוש י"ג משער פנימיות וחילוניות) שכתב ח"ל ואל תחמה אם תראה שמות וכינויים והיות אלף אלפי רצבות שכלל ספירה וספי' יש ממשוע אותיות ויש מרוב אותיות וכ"א מהם מורה על י"ס שצאותו הצחינה, ולא יגרע מ"י"ס רק לפרקים נכללים ציחד, ואי אפשר לשום אחד שיהיה פחות מצי' אותיות י"ק או א"ל וכיוצא עכ"ל תרין אתוון וכו' מן חכמה ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) צסוד הריוה להככים יורים, דשם י"ק מאיר צימינה סוד החכמה, דאות ה' עולה להי סוד אצא עי"ש, וכ"כ (צפצ"ח פ"ג משער השופר) דאצא סוד החכמה נקרא י"ק עי"ש, [והטעם כתצו המקובלים כי הארת הכתר נכלל בצמח] ומן גי' אתוון תליין מן בינה היינו כי צצניה נכלל הארת הכתר והחכמה הרי

את עושה לי וגו' דחשיבנה נוקצא צמיכלא דילה עי"ש, וביינו שהמן ירד צדגנא דמשה שהוא יסוד דדכורא, כי גוף וצרות חשצין חד, והצער הים מסערא דיסוד דנוקצא שמשם נוצעין דינים צסוד דינא דמלכותא ורזא דהאי בשר מאי ניהו ע"ל (תיקון ס"ה דף ל"ו ע"א) דלדכ"ר ה"ל צ' נשים, אי דעלם סוד דינן תקופין, והצ' דצער סוד החסדים, וציאור הענין עי' צדצרי רציו (צפ"ח פ"ג משער ללח ורחל) צסוד עלם מעמלי וצער מצערי, כי אד"ס שהוא סוד ז"א שם מ"ה יש לו צ' נשים אי' ללח שהיה חיה ראשונה והיא דינים קשים מאוד והיא צחי' עלם מעמלי, והצ' צחי' רחל סוד צער מצערי שהיא צמקום גלוי החסדים ודינים ממוחקים עי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן דלאחר שאמר בהמשך הדרוש דה' אחרונה שהיא צחי' רחל מקבלת שפעא מצעלה עי' היסוד לדיק כחכר, ואמרנו שנקראת גי"ד עי' שמקבלת השפע עי' אצרי היסוד לדיק שנקרא גי"ד וכאמור, וכן הוא כשואל ואמר האי צער שהיא ה' אחרונה רחל סוד גילוי החסדים ודינים ממוחקים שהיא לומר שהיא מהצער מסערא דגזורה כ"ל מאי הוא הענין, ולזה הוא מפרש אלא כד"א בשגם הוא בשר ר"ל דצע"כ אינו מסערא דצער ששאלו העי"ש שהוא מסערא דגזורה כ"ל, אלא הצער שהוא מסערא דחסד שהוא סוד צשגם הוא צער, וביינו כמ"ש צזכר (פי' בראשית דף ל"ז ע"ב) צשגם דא משה, דאיהו נהיר לסיכר, ומחילא דא קיימין צני נשא צעלמא יומין סגיאין, דעי' תורה אתיבית, וכדין יריק חיון לצני נשא מהאי אילנא דחיון, ועי' צשגם דאיהו צער קיימא מלה לארקה רוחא דחיון, ועי' עוד (צריש דף שאל"ח) דסוד צער הוא השפעת השפע של עניני עוה"ז עי"ש ורזא דא לחכימי לבא אתמסר לבצחין צין צער של דור המדבר שצקשו העי"ר שהוא מסערא דגזורה, וצין צער שהוא סוד צער מצערי שהוא השפעת חסדים טובים של עניני עוה"ז בש"ר בהפוכא שב"ר פי' כאשר המלכות רחל מקבלת שפעא עי' היסוד צסוד צשגם הוא צש"ר, נשפע עי' השפע של עניני עוה"ז שנקרא שצ"ר צסוד שצ"ר רעבון צתיכס: אם זכו בשר קודש וכו' עיין (צזכר פי' לך דף ל"ד ע"א) ומצערי אחח אלוה, מאי ומצערי,

בחמש ספירן. ומן שית, תליין מן צדיק. ומן שבע ותשעה ביה. מן עשר, בשכינתא תתאה. דאיהי עשירית האיפה סלת. ובה מעשרין. ובגין דאיהי כלילא מעשר אתמר בה אין שכינה שורה בפחות מעשרה.

זרק"א האי תגא איהי י' וחוטא דיליה ו'. והא אוקמוהו כורכין את שמע עם ואהבת את. ולא הוּו מפסיקין.

בגין

באר לחי ראי

כוללת כל ה"ס דאיהו עשירית האיפה סלת היינו כמ"ש (בזכר פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) להמלכות נקראת עשירית האיפה סלת דאיהו עשיראה דרגין עיי"ש, וע"ל (דף נ"ד ע"א) עוד מזה ובה מעשרין היינו כמ"ש (תיקון י"ג דף ל"א ע"א) בסוד מעשר דגן, לא מלכות דאיהו מעשר, ובגינה מעשרין, ועיי"ש בבאורנו שהבאתי מדברי רבינו (צ"ח פ"ז משער הכללים) בסוד מעשר היא לתקן המלכות בסוד העשירי יהיה קודש, לפי שרחל מלכות נוקבא דז"א מתחלה לא היה בה רק נקודה א' לבד עיי"ש, ולזה אמר הכא שכל שם בן י' אותיות מרמז לתיקון המלכות מה שהיה רק נקודה אחת, לתקנה ולכוסף עליה שיהיה בקומה שלימה בן י"ס. אתמר בה אין שכינה וכו' עיי' ש"ס (סנהדרין דף ל"ט ע"א) כל כי עשרה שכינתא שריא, ועיי' ש"ס (צרכות דף ו' ע"א) מנין לעשרה שמתפללין ששכינה עמהם עיי"ש אין שכינה שורה בפחות מ' וכמ"ש לכן (תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) שהא"ב בבכאח מא' עד י' עולה לחושבן שכינה, לקיימא לית שכינה נחתא פחות מעשרה עיי"ש ובבאורנו שם: זרקא וכו' אין לזה המשך עם המאמר, וגרסא שחסר תחלה המאמר, וכפי הגרסא שסמכו מאמר זה לכאן, שגם לורת הזרקא שאמרנו שה' יודין שבתוכו מרמזים למעמד השכינה הקדושה אם למעלה מקומת ז"א או למטה, ובכן בא הרמז שהיודין מרמזים להמלכות ג"כ מטעם הנ"ל כי היא כלולה מ' וכאמור האי תגא איהי י' וחוטא דיליה ו' ע"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) שמבאר שורת טעם הזרקא מרמז להשכינה הקדושה, כי לורתה היא כי יודין שכרכים זה בזה עם אות ו' ב' לדדים א' למעלה וא' למטה, להורות כי סוד זרקא והיודין מרמז לסוד השכינה שלפעמים היא עולה למעלה עשירית על ראשו בסוד אשת עטרת צעלה, ולפעמים יורדת למטה בנה"י שלו, ולזה מוסיף הכא ואמר שכשהיה עולה למעלה בסוד תגא שהיה עטרה על רישיה היינו בצח"א אשת חיל עטרת צעלה היא כלולה מ', וחוטא דילה היא ו' היינו סוד ו' חיצות דשמע ישראל שעל ידם מתקנין להמלכות בקומה שלימה בכל י"ס, ועיי"ש עולה לתגא למעלה בראש הז"א בסוד אשת חיל עטרת צעלה וכדמפרש ואזיל: והא אוקמוהו צ"ס (פסחים דף נ"ו ע"א) כורכין את שמע וכו' ע"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) דזרקא

מרמז

ג' אחון, וכמ"ל (במעמד הקודש) וזה יק"ץ צינה ודאי, ועיי"ש בבאורנו להשם יק"ץ מאיר צינה וכו' מה"ע. ומן ד' תליין מן שכינתא תתאה היינו כמ"ל (במעמד הקודש) דשלימות המלכות הוא, כשמאיר בה צעלה ב' אותיות יק"ץ, והיא עצמה היא ה' אחרונה, וא' נשלם בה השם בן ד' אותיות ומן ה' תליין בה"ס. היינו כמ"ש רבינו (בפרע"ח פ"ג משער הלולב ובשאר דוכתי) כי לא יש לז"א רק ה' חסדים לחג"ת נ"ה שבו, אבל ליסוד ומלכות שבו אין לו חסדים בפני עצמם, רק כללות החסדים מחג"ת נ"ה שבו עיי"ש. ומן ו' תליין מן צדיק היינו כמ"ש רבינו (צ"ח פ"ג משער עקידים ובשאר דוכתי) דיסוד אינו לוקח חסד פרטי לעצמו, רק שכללים בו כל הוי"ק שהוא חג"ת נה"י עיי"ש, וממילא מובן שכל שם שהוא בן ו' אותיות הוא מסערה דיסוד לדיק שכלל בו מספר ו"ס ומן ז' ופ' ביה ר"ל גם שם שהוא מז' או מע' אותיות, מרמז ליסוד לדיק כי הוא שביעי לצינה, וכמ"ל (בהקדמה דף י"א ע"ב ובתיקון ו' דף כ"א ע"ב) דיסוד נקרא מדה ז' על כי הוא ז' לצינה עיי"ש ובבאורנו שם, ועיי"ן (ברע"מ פ' משפטים דף ק"ד ע"ב) בגין דאכדחת בבחינתא באת ברית, נחית צינה יק"ץ לאתחברא לך בלדיק בגיגן עיי"ש, והיינו כי השפעת הארע שמשפיע ז"א להנוקבא באת ברית שהוא מדה יסוד לדיק נמשך מצינה, ע"כ מניין ספי' יסוד לדיק למדה ז' מצינה שמשם מושך השפעתו, ולזה אמר דכל שם שהוא מז' אותיות מרמז ליסוד, כשמקבל השפעתו מאמא עלאה להשפיע להמלכות, ומה שכתב שגם ע' ביה, ר"ל שגם שם בן ע' אותיות מרמז ליסוד לדיק מובן עפ"מ רבינו (צ"ח פ"ה משער הגסירה) שהקשה דכיון דקיי"ל דאמא רק עד הוד אחפשעת וממנה נעשה התגלות קומתו דז"א, אם כן קשה יסוד שבו מהוכן נעשה, כיון דלא הגיע התפשטות האמא עד היסוד, ומתוך דבט"כ לומר דהיסוד לדיק נעשה ע"י כפיפת ראש דז"א שכופף א"א ראשו ומאיר בו צמחו ועיי"ן נחמה היסוד דז"א עיי"ש באורך, וא"א הוא סוד הכתר, ולזה אמר דמה"ע גם שם שהוא מע' אותיות מרמז ליסוד לדיק, היינו שמונין לו מכתר שהוא סוד א"א שמשם נבנה ציניו. מן י' בשכינתא תתאה כמ"ל (בהקדמה דף ו' ע"א וע"ב) שהמלכות כלולה מכל י"ס, ועיי"ן (בפרע"ח פ' י"ב משער התפילין) בבאור הענין איך המלכות נוקבא דז"א

בגין דאת י' איהי אבנא מרגליתא ^א קדישא יקרא. קירטא איהי שפה כלילא מחמש תקונין. דאינון אחא"ע בומ"ף וכו'. ודא ה' זעירא. חמש אבנין דקירטא דא ה' עלאה. דאינון ^(דברים ו) שמע ישראל י"י אלקינו י"י. אתעבידו ה' אבנין. אחד.

כריכו דכולהו ו', דאיהו כליל שית תיבין דיחודא. דאינון שמע ישראל י"י אלהינו י"י אחד. ובההוא כריכו צריך לסחרא קירטא ולארכא בה.

האי

באר לחי ראי

אינון צפומא דאחמזר צספר ילירה אחכ"ע בומ"ף וכו' וצבון אצנים שלימות חצנה לקצ"ה וכו', והמשך הדברים לכאן מוזן ע"פ מש"ל (תיקון כ"א דף ס"ב ע"א) ה' חטקי אצנים וכו', וכד שוי לון בקירטא דאיהי מלכות קדישא, איתעבידו צה חד ועצב צמחא דפלישתא, ואינון אצנין דאינון שמע ישראל ה' אלקינו ה', וכד שוי לון בקירטא דאיהי שפה דפומא, גריך למיעבד לון צה כולכו אחד וכו', וכה שפ"ה ודאי דא שכינ"ה דכני סליקת בחושבן שפ"ה עיי"ש וצביאורנו שם, וזה הוא ביאור הדברים כאן שאמר שהקירטא שהוא כלי הרועים כנ"ל שהוא כינוי לסוד ק"ש, הוא כלורת שפה דפומא, וצבן גס עיי' מה שקורין ק"ש צפה ומוציאין דיבידור צה מולאות הפה מזרק האצן למערת חפץ הליקים. ודא ה' זעירא ר"ל שהקירטא שהוא כלי הרוצים שבו זורקין האצנים שדומה לשפה דפומא, הוא סוד מלכות ה' תחאה, כעסם אמרם מלכות פה, וכמש"ל (צחקדמת צ' דף י"ז ע"א), ועיין צדברי רבינו (צ"ה פ"ג משער ענ"ה) שכתב שהמלכות עיי' ה"א מנלפ"ך היוצאים מ"א, נגמר פרוף רחל עיי' ה"ג, וכנגדם יש ה' מולאות הפה וכו' וקרא אוחיות סתומות ועגולות, כן הפה עגולה עיי"ש ה' אבנין דקירטא דא ה' עלאה. היינו כמ"ש רבינו (צ"ה שם) שה"ג של ה' מולאות הפה אחכ"ע וכו', נמשכים להמלכות מסערא דבינה, ועיי"ש עוד (צדוש צ' משער דרוש) הללם צמד"ק) שמצאר שם איך ה"ג שהם סוד הקול צה מולאות הפה מקור מחצבתם הוא מהצביה עיי"ש, ועיין (צסידור צכוונת והיה אם שמוע), א"ס היינו אמא עלאה שממנה עערא דגבורת שממנה צנין הנוקבא, לפי שיעקר צנין הנוקבא הוא מעערא דגבורא דאמא המתפשטת עתה צק"ש, ולכן נרמז צפסוק זה כל מילאות צנין הנוקבא וכו' עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שרמזו לצאר צה שהקירטא היא ה' זעירא רחל נוקבא, וה' אצני דקירטא הם עערא דה"ג דבינה ה' עלאה, שממנה צבנית הנוקבא ה' תחאה וכאמור בריכו דבלהו ו' וכו' הוא חוצר לפרש דבריו שאמר למעלה דלוח ו' הוא חוטא דקירטא ומפרש בהמשך הדרוש שענין צנין הנוקבא עיי' ה"ג דאמא שנעשה צק"ש, הכל נעשה עיי' ז"א סוד אות ו', וכמ"ש (צסידור צכוונת ה' של והיה ס שמוע), שעי' ה' שהוא ז"א שמקבל ה"ג מאמא ונותן לצרחא נעשה הכל, ועיי' יט

מרמז לסוד קירטא, שהיא סוד ק"ש, כלי רוצה שעי' זורקין אצני דקירטא להחילונים, צסוד אצנא די מחת ללמא עיי"ש וצביאורנו שם, והנה יען כי סדר אומנות של כלי רוצה קשת או צאצני דקירטא שהוא כורך אצנעו צחוט הקלע ועיי"ז מושך צחוט להיות קולע חורק החץ להמרכו לאחר דמתצני, ע"כ אח"ל צלשונם כורכים את שמע וכו', היינו כדרך היורה צקשת וצאצני דקירטא להיות כורך אצנע, ועיי"ז יורים צאצני דקלע לקוטצ הנרצה, וכדמפרש ואזיל עם ואהבת את עיין (צסידור מבר"ש) צכוונת ואהבת את, שכתב לכוון צה מ"ע לאכוב את השכינה הנקראת א"ת שהיא רחל, [והוא מדברי רבינו (צפרע"ה פכ"ד משער הק"ש) צד"ה והנה צמלת עיי"ש], ולזה אמר שזה הוא שבורכין את שמע עם ואהבת את, שהיא רחל, והיינו כי שמע ישראל וגו' הוא ה' אצנין דקירטא חורקין אצנין דקירטא לואהבת את, שהיא סוד השכינה רחל נוקבא ד"א, ועיי"ז מיוחדים אותה עם צעלה וכדמפרש ואזיל ודא הו' מפסיקין ה"ה לשון הגמ' שם דאנשי יריחו היו כורכין את שמע ואמרו שמע ישראל י"א ה' אחד, ולא היו מפסיקין, (ופירש"י) ולא היו מפסיקין בין אחד לואהבת עיי"ש. בגי דאות י' איהו אבנא וכו' ע"ל (צחקדמת דף י"א ע"א) דהק"ש הוא קירטא, וכה אחמזר חמש אצנין ה' דאחמזדו חד אצנא צלות ו', וציאור הדברים עיי"ש צביאורנו שהצחי מדברי (הזכר פ' עקב דף רצ"ע ע"א) ה' אצנין דקירטא, הוא ה' תיבות שמע ישראל ה' אלקינו ה', צסוד ויקח דוד ה' אצנים מן הנחל, וכד שוי לון בקירטא דאיהי שפה ואיהי שכינתא, אחמזדו חד כולכו ה' וקעיל לפלשתא, והיינו שעי' ה' תיבות הנ"ל נחעורר ה"ג קדושות שהם סוד אצני מלחמה לזרוק חלים על הקליפות להשמידם מתחת שמי ה' עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שאמר שורת זרקא מרמז על סוד ק"ש שזורקין ה' אצני דקירטא וכו' ע"כ היו כורכין ולא היו מפסיקין, דעיקר היחוד דק"ש ליחד ה' אצנים דקירטא עם השכינתא קדושה דאיהי אות י' דאיהי אצנא מרגליתא, והיינו כמ"ש"ל (שם דף י' ע"א) ואיהו י' מן אדניי מרגלית יקרא כלילא מכל גוויין עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו שהמלכות מרומה צלות י' כי היא כלילא מכל י"ס וכאמור: איהי שפה כלילא מה' תקונין וכו' ע"ל (תיקון פ' דף קל"ב ע"א) ה' תיקונין

האי אבנא כלילא מחמש (ג"א מעשר) עד דסליק לה עד אין סוף. ורזא דמלה (שם יז) למען יאריך ימים על ממלכתו.

כד האי אבנא בעאת למעבד דינא בעמלק. או בסטרין אחרנין. וכן בחייבייא. נטלא מגבורה. ואתכלילן בה כל ספיראן. ואתקריאו בה כולהו גבורות.

וכד בעאת למעבד חנא וחסדא בעלמא. נטלא מחסד. וכולהו ספירן אתכלילן בה. ואתקריאו חסדים.

וכד בעאת לרחמא על עלמא. נטלא מעמודא דאמצעייתא. וכלהו ספירן אתכלילן בה. ואתקריאו רחמי.

והאי י' איהי בכל סטרא. א"כ במאי אשתמודעת. כד נטלא מאבנהן.

אלא

באר לחי ראי

אזני דקירטא להחילונים בסוד אצגא דמחא ללמא, דהנה מבואר מה ששיקר כח וענינה להוריד חוקה הגבורות על שוניה ה', ולא יקשה הלא אמרנו לעיל (ריש דף זה) וכולכו חיי צרכאן אתכלילן בהי תחאה, הנה מבואר שעל ידה נמשך החסדים ושפע דחיי צרכאן לישראל, ולזה הוא מפרש ואמר שאין זה סתירה, דתרוויכו איתנייכו ביה, כי צומן שלריכין למיעבד דינא דרשעים או צסיא, נטלא מגבורה וכו' וכמש"ל (בהקדמה דף י"א ע"ב) כד אתנעילת מחסד וכו' וכד אתנעילת מגבורה וכו' עיי"ש וציוראורו שם ואתכלילן בה כל ספי' ואתקריאו בה בלחו גבורות היינו כמ"ש רבינו (בשעה"כ דרוש ה' מדרושי ר"ה ובשאר דוכתי) וז"ל ודע כי כפי עליית זויג באופן ההוא נכללים כל העולמות, והענין הוא דבזייט של ר"ה עולים זויג יחד בגבורה דח"א ונכללים שם, ואפילו כל שאר הספירות אשר בא"א מגבורה שלו ולמטה כולם נעשים צחי' גבורה, ועד"ז צשאר הי"ם כ"א כפי צחי' עיי"ש נטלא מעמודא דאמצעייתא וכו' היינו כמ"ש רבינו (בש"ח פ"ה משער פרופי זויג) דח"א היינו עמודא דאמצעייתא שהוא ת"ת נקרא רחמים הכלול חריג עיי"ש: והאי י' איהי בכל סטרא. הוא חוזר וזה לדבריו הראשונים וזמן י' צשכיתתא תחאה שהמלכות היא כלילא מי כנ"ל, ומוסיף כאן להמשך הדרוש דלכתי מתייחס מספר עשר לשכינתא שהיא י' בכל סטרא, פי' בכל הסטרין הן מסטרא דחסד והן מסטרא דגבורה או רחמים היא נעשית לי"ם, מפני שכל הי"ם שלה נועים ללד נעילתה וכאמור. א"כ במאי אשתמודעת. פי' כיון דקיי"ל דבכל ספי' מאיר שם שהוא שייך לספי' זו, וכמ"ש רבינו (בש"ח צשער השמות), ולזה הוא כשואל דלפי האמור דלפעמים כל הי"ם צשמלכות הס מחסד, ולפעמים מגבורה כנ"ל, א"כ איך נודע בכל שם מאיזה לך הוא, כגון שם מספירת החסד איך נודע שהוא מסטרא דגבורה, וכן להיפוך: כד נטלא מאבנהן

יש ביחודא דשמע ישראל ו' תיבות, לרמז לסוד ו"ק דח"א שעי' כורכין הק"ש לתקן המלכות בהי אצנים כנ"ל ובהואו כריכו צריך לסחרא קירטא ולארכא בה. היינו כמש"ל דלות י' הוא אצגא דמרגליתא שהוא המלכות, ואמר בהמשך הדרוש ששיקר התיקון שששין עם הנוקבא שהיא אות י', הוא עיי' ביחודא דשמע ישראל שמתקנין את הזעיר לקבל השפע מאמא וליתנה לצרחה, ע"כ לריכין לבוון העיקר בק"ש רק צפוסק זה ולהאריך צחיבה אחרונה, כי פסוק זה מרמז לסוד אות ו' שהוא סוד החוט של הקירטא, ולריך לעשות כדרך הקלעים והמורים צקשת ובקירטא שמשבב חוט הקלע כמה פעמים עד שמוחה היטב החוט, ועיי"ז הוא זורק החץ למחוז חפנו, וכמו כן מאריכין צפוסק זה ומוחתין חוט ה' שהוא ז"א להמשיך טפת הזרע שהיא ה"ג מאמא לזרוע עיי' החוט שצחוד חיי חוליות השדרה דח"א למרכז הנוקבא וכאמור האי אבנא כלילא מי. כן הגי' הגר"א והכ"מ וכנ"ל, ור"ל דלכן לריך להאריך דר', כי האי אצגא שהיא המלכות תכלית שלימותה היא רק כשהיא צשלימות בכל י"ם שלה, ויען כי צפוסק זה אין רק ו' תיבות סוד ו"ק כנ"ל, ע"כ לריך להאריך דר' דאחד להשלים לה עוד ד' ספירות עד תשלום הי"ם ולח"א. עד דסליק לה עד א"ם היינו סוד הכתר, וכמ"ש (בסידור צבונת ואהבה את) דעיי' יחוד דק"ש מעלין את המלכות ומתקנין אותה שפעלה עד הכתר עיי"ש, והיינו סוד א"ם, וכמ"ש (צוהר פ' פנחס דף רנ"ח סוף ע"א) דכתר אתקרי א"ם עיי"ש למען יאריך ימים על ממלכתו וכמש"ל (תיקון מ"ב דף פ"ב ע"א) שצריך להאריך בק"ש צאחד שמרומה צה הי"ם, א', כתר עליון, ח', ספירות מחכמה עד יסוד, ד', מלכות, עלה אתמר למען יאריך ימים על ממלכתו, ור"ל שצריך להאריך צאחד על ממלכתו, כדי לתקן המלכות בכל הי"ם עיי"ש והיינו כדאמרינן. כד האי אבנא וכו' הוא כמפרש צזה הדברים שאמר למעלה שהמלכות היא סוד הקירטא שעל ידה חזק

אלא בנקודה. כד איהי נקידא מסטרא דקמ"ץ, נטלא מחסד. וכד איהי נקידא מסטרא דשבי"א, נטלא (ס"א ינקא) מגבורה. וכד נקידא מחל"ם, איהי מסטרא דעמודא דאמצעיתא. דתלת נקודין אלין אינון מ"א ואשא ורוחא (כאן חסד והוא בתקופת דף כד ע"ב).

ו"אמר אי הבל אחיך (בראשית ד') תא חזי תרין אתוון אלין דאסתלקו מניה דבהון חב. גרמו ליה מיתה. א' אמון מופלא ומכוסה. י' מחשבה.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא כמה מחשבין אינון. שכינתא תתאה אתקרי מחשבה. חכמה עלאה אתקרי מחשבה. ולעילא לעילא מחשבה. ולעילא מכולהו מחשבה דלית לעילא מינה

באר לחי ראי

לפנינו בכל המאמר הזה וכאן הוא מקומו, כי אף אם נמלא להן דברי המאמר הזה צארכות יותר, ומה שחסר כהן גינה שם, מ"מ הנה הרוחא יראה שגם כאן נמלא דברים שלא נאמר שם, והוא מאמר בפני עצמו, וכדרך הזכר והתיקונים לכפול אחת מאמר בקצרה בשביל דבר שנתחדש בה ומשנה לא זזה ממקומה, וסמכו מאמר זה למאמר דסליק מיניה שמדבר בהמלכות שמרומן בלות י', וסמך מאמר זה שאמר ג"כ דשכינתא תתאה היא סוד המחשבה שהוא סוד אות י' תרין אתוון אלין. היינו אותיות א"י שפגם בהם קין כדמפרש ואזיל א' אמון מופלא היינו כתר, וכמש"ל (תיקון י"ב דף פ"ז ע"א) כתר איכו אמון מופלא עיי"ש. י' מחשבה ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ה ע"א) שאות י' מהו"ה הוא סוד מחשבה עיי"ש וציוארנו שם, ולו"ה הכא כי קין כשהרג להבל לא פגם בצחי המעשה לזד שהוא העולמות שלמעלה, אלא גם צמחשבה פגם, ולא זו שפגם גם צמחשבה אלא שגם צמחי כתר שהוא למעלה ממחשבה פגם, וכמ"ש (בנכר שלום דף ל"א ע"ב) שהכתר כולל צחי עתיק ואריך ששם אין זו תפיסת מחשבה עיי"ש, (וצע"ה פ"א וצ' משער דרושי אצ"ע. ודא כמה מחשבין אינון וכו') הוא כשואל כי אצ"ו רש"י לא פי' באתר צחי מחשבה פגם, כי הלא יש כמה מדריגות בענין המחשבה, יש צחי מחשבה למטה במלכות, ויש צחי מחשבה גם למעלה ולמעלה עד הכתר: שכינתא תתאה אתקרי מחשבה עיין (צפרדס שער ערכי הכנויים פ' י"ג ערך מחשבה) שמצא הדברים הזה שאמר רבי אלעזר דשכינתא תתאה נקראת מחשבה, היינו ר"ל דאציג דהמלכות נוקצא דח"ל היא בעשיה, מ"מ לגבי העולמות שתחתיה שגשגים כמשה גשמיים נקראת מחשבה, כי אציג שהוא צחי עולם בעשיה הוא דקה בתכלית הדקות כמו המחשבה הדקה עיי"ש: חכמה עלאה אתקרי מחשבה. ע"ל (תיקון ע' דף קכ"ט ע"ב) מסטרא דחכמה דבה אחתה ואהגליה מחשבה סתומה עיי"ש, וע"ל (תיקון כ"א דף ס"א ע"ב) וכד אית בישראל משכילים צחכמה דאידי י' מחשבה עלאה

מאבהן הגר"א ל"ג לה, וכחצ שג' תיבות אלו ל"ל צסוף מאמר זה מ"א ואשא ורוחא כד נטלא מאצבן כי אין להם המשך כאן עם המאמר, ולעני"ד יותר נכון לגרוס זה סמוך לתיבות דג' נקודין חלון כד נטלין מאצבן מ"א אשא ורוחא כאשר מפרש ואומר אלא בנקודה והיינו כמש"ל (תיקון ע' דף קכ"ט ע"ב), ור"ל דכל י"ם מסטרא דחסד כל השמות שלהם הם יתיקדים בנקודת החסד, וכן כל ה"ם מסטרא דגבורה בנקודה דגבורה וכדמפרש ואזיל מסטרא דקמ"ץ נטלא מחסד ע"ל (בהקדמה דף י' ע"א) צסוד כי צי חש"ק ר"ת ח"לם ש"צא ק"מ"ש, שהם ה"ג אבות חג"ת, דקמץ הוא נקוד החסד, וכ"כ לעיל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) דנקודה הקמץ הוא צקו ימין שהוא חסד עיי"ש דג' נקודין אלין כד נטלין מאבהן אינון מ"א ואשא ורוחא [כ"ל וכמש"ל] ע"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) צסוד רק צאצותיך חש"ק, דה"ג נקודות חש"ק הם סוד ה"ג אצבן צחא דג' קוים חג"ת, ולעיל (בהקדמה שם) מצאור דה"ג נקודות ה"ל נכרין צאצא יקורא מלכות ועיי"ש ציוארנו, דר"ל כי נקודות הו"ה צמלכות הוא מנוקד בנקודות צ"איות. שהוא ג' נקודות חש"ק, סוד ה"ג קוים חג"ת עיי"ש, ולו"ה הכא להמשך הדרוש שאין לתמוה אם אמרנו שה"ם צמלכות לפעמים כולם הם מסטרא דחסד, ולפעמים כולם מסטרא דגבורה, ולפעמים מה"ת עמודא דאמצעיתא, כי כן הוא ענינה וכחה של המלכות, שהם הו"ה שלה מנוקד בנקודות חש"ק, כי כלולה מכל ה"ג קוים חג"ת, שהוא סוד ה"ג אבות מ"ם אש רוח, סוד חד"ר, וכמ"ש (צס' ילירא פ"ג ופ"ו) צסוד ג' אמות אמי"ש, שילאו מהם ג' אבות עיי"ש: ויאמר וכו' מכאן עד סוף תיקון זה השמיט הגר"א ולא נדפס כאן, וגרשם כי מקומו להלן (תיקון ס"ט ריש דף קע"ו) שכל המאמר זה נשנה שם צארכות יותר, אמנם הנה המעיין (צע"ה שער עגולים ויושר ענף ד') יראה שהציא לשון התיקונים הזה, ואין שהוא ממי"ש (בתיקונים סוף תיקון י"ט דף מ"א) עיי"ש, כקד רואה שגם לפני מן הארז"ל היה ה"ג כמו שהוא

מינה. והיא סתימא דכל סתימין, עלאה דכל עלאין. אי תימא דסליק מחשבתיא דאדם תמן. לא. דהא אתמר ביה (ראשית ג) ואירא כי עירם אנכי ואחבא. דהאי ערום אחזי דאתפשט מלבושיה. ובגין דא אתמר באבא ואחבא. ובברא (לח) (שמות ג) ויסתר משה.

אמר ליה. ברי. בכולא חאב. במחשבה דאיהי לבושא למחשבה סתימא. ובמחשבה סתימא. **ודא** הוה מיתה דיליה. דאסתלק מחשבה סתימא דכל סתימין מיניה. דאיהו (ט) ח"י החי"ם. דבאתר דאיהו תמן לית מיתה תמן.

וחאב

באר לחי ראי

ענכה עיי"ש, ועיין (בלק"ת פ' תולד צע"מ) דלחא נקרא מחשבה עיי"ש ולעילא לעילא מחשבה ע"ל (תיקון ע' שס) שכתב מסערא דכח עליון דלחיו סחיס צקמן דלחיו סחיס צמחשבה דלא ידע צ"ל מה דלחית צניח ומאן דלחיו לנו סחיס צמחשבה עיי"ש, ועיין (צנקוטי הש"ס צרכות דף צ' ע"ב) דמחשבה הוה סוד כהר שהוא למענה מן החכמה, ומה"ע נקרא החכמה יס מאין שהוא הכהר עיי"ש ולעילא מכלהו מחשבה וכו' עלאה דכל עלאין היינו כמ"ש (צקללת יעקב, ערך מחשבה) דגם הח"ס נקרא לפעמים מחשבה, כי המחשבה מרמזת לעצמותו וצ"ש שהוא עצמות המחשבה ולית מחשבה תפיסה ציה כלל. אי תימא דסליק מחשבתיא דאדם תמן וכו' פי' כי להן (דף קט"ו ע"א) אמר י' מחשבה דכחאי אחר חלחלו אדם והכל וכו' עיי"ש, ולח"א רבי אלעזר הכהן, וכו' ס"ד דבאמה פגם קון צכל המחשבות צכל העולמות וצכל הפרטופוס, דהא אס תאמר כן, נמלא דגם אדם כשחטא פגם צכל המחשבות, ור"ל גס צמחשבה עלאה דכל עלאין דהא צהא מחתא מחתיון להו, וזה אי אפשר לעמר, דהא קיימא לן דאדם הראשון לא פגם צעולמות העליונים רק צחתותיוס, וכדמוכח מקרא שלא הגיע הפגם רק צצחי הלבושים ולא צעולמות עצמן, ומכל שכן שלא הגיע הפגם צעולמות שלמעלה מהכהר. דהאי ערום אחזי דאתפשט מלבושיה עיין (צמק"מ פ' ויחי דף רכ"ד ע"א) שהצ"א מדברי הארז"ל דאדכ"ר ע"י החטא אסתלק מיניה הלבוש של הנר"י שלו, אכל עיקר הנר"י שלו נשאר עיי"ש, וציור הענין מוזן עפ"ד רבינו (צע"ה דרוש צ' משער הפנימיות וחילוניות) שיש צכל העולמות צחי פנימיות וחילוניות, ועיי"ש עוד (בדרוש ד') דצחי חילוניות העולמות הוה צחי הניף והלבוש של נר"י, וצחי פנימיות העולמות הוה סוד עיקר הנר"י והמוחין, וכח צס דחילוניות העולמות הם סוד שס צ"ן, והפנימיות הם סוד שס מ"ה עיי"ש, וצכן מוזן לפי האמור שדכ"ר כל פגמו שפגם היה רק צס צ"ן סוד חילוניות העולמות שמשם נוצע סוד הלבוש, אכל לא צס מ"ה שהוא פנימיות העולמות, וזה הוה ציור דדברים כהן שכוונת דמדקאמר ואירא כי עירם אנכי, משמע שלא נפגם ע"י

החטא רק חילוניות העולמות שהוא צחי הלבוש שהוא סוד שס צ"ן, ולא צס מ"ה שהוא סוד פנימיות העולמות וכאמור, ומעשה ממילא ק"ו צן צנו של ק"ו שלא פגם צכח צעתיק וצאריך שהוא סוד מחשבה עלאה דכל עלאין, שהוא סוד פנימיות צפנימיות העולמות: ובג"ד וכו' ויסתר משה ר"ל כי משכ היה צחי צנו של אדכ"ר, כמ"ש (צער"מ פ' כי חנא דף רע"ט סוף ע"ב) צסוד מה שמו ומה שס צנו עיי"ש, וצכן דרש הכהן כי מה שנאמר צמשה ויסתר משה פניו, היה מכה שורשו צאדכ"ר שנאמר צו וידעו כי ערומים הם ויתחצו, ומכ"ע הסחיר גס הוה אה צחי פניו, וכמ"ש להן (תיקון ס"ט דף ק' ע"ב) דסוד מ"ש ויסתר משה פניו הוה צצחי כיסויא, צסוד הוה שמתלו לעורו עיי"ש, ולפי האמור היינו ג"כ מהאי טעמא, כי הפגם של אדכ"ר לא היה רק צצחי הלבוש וצשמתלו לעורו של הנר"י וכאמור: בכולא חאב פי' דלכדי נקט צלשונו סחיס שפגם צמחשבה, להורות שפגם צמחשבה צכל העולמות מרש כל דרגין עד סוף כל דרגין, צין צפנימיות צין חילוניות העולמות, ומ"ש ואירא כי עירום אנכי, אין הפי' שלא ירא רק ממה שפגם צחילוניות העולמות ולא צהמוחין, אלא צחיות כי עירום אנכי, וכלל גס צמה שפגם צפנימיות העולמות וכדמסיק. במחשבה דאיהו לבושא למחשבה סתימא ר"ל צחילוניות דפנימיות העולמות, והיינו כמ"ש רבינו (צע"ה בדרוש ג') משער פנימיות וחילוניות שס) דלפעמים נקרא גס הפנימיות העולמות חילוניות, דכיינו צחי חילוניות דפנימיות העולמות, וכן לפעמים נקרא חילוניות פנימיות, היינו צחי פנימיות דחילוניות עיי"ש, ולח"א דאף שאמר ואירא כי עירום אנכי דקטע הפגם דחילוניות, אינו ר"ל חילוניות ממש, אלא ר"ל חילוניות דפנימיות שהוא הלבוש להמוחין הפנימיות וכאמור. ובמחשבה סתימא היינו סוד פנימיות העולמות שהוא סוד המוח והדעת דח"א, וכמ"ש (בלק"ת פ' בראשית בדרוש והנחש היה ערום) דסוד פגמו של חטא אדכ"ר היה שבידל כהר דח"א קודם שנכנס צו מוחין דאצא, ועיי"ז גרס שנפלו כל העולמות ממדרגתם ונחלחלו צו החלונים עיי"ש. ודא הוה מיתה דיליה היינו כמ"ש רבינו (צער"ה פ"א משער החפלין) דהמוחין דח"א שהם אקייק הוי"ה אקייק

קסד תקוני תקונא תשסרי [דף מ"א ע"ב ומ"ב ע"א] הזהר

וחאב במחשבה סתימא. ואשתאר (דף מ"ב ע"א) ערום מינה. מכל מה דלעילא מן אימא עלאה. דאיהי תשובה. חאב. ואסתלקו מיניה. ואי לאו דקמת עמיה תשובה וגלת עמיה. הוה אתאביד מכל וכל. ובגין דא (תהלים קל) אם עונות תשמר י"ה ה' מי יעמוד. מי יעמוד ודאי. ובג"ד (ישעיה ג) ובפשעיהם שלחה אמכם. ההוא דאתמר בה (דברים כב) שלח תשלח את האם. את לאסגאה שכינתא (ב) תתאה עמה.

אימא

באר לחי ראי

אריך ועתיק נקרא הכל מחשבה כנ"ל, וכשאר שפגם במחשבה נכלל כל העולמות שלמעלה מן הצינה שהם כולם בחי מחשבה דאיהו תשובה ר"ל שפגם בכל העולמות שלמעלה מהצינה, אצל צינה עלמה ששם הוא מקור החשבה [כמ"ש] (צזר פ' ויקרא סוף דף ע"י ור"ש דף ע"ז) ומאי חיבו, דא חיבו אמא, והיינו דאקרי תשובה] לא חאב, חזי הכי ישועתו כדמסיק. ואי לאו דקמת עמיה תשובה ראונו זכא כי אדח"ר חטא צעודא ובמחשבה שפגם ע"י המחשבה בעולמות שלמעלה מהצינה, וע"י העוזה פגם בהצינה בעולמות שלמעלה ממנה, ולח"א חי לאו דקמת עמיה אמא עלאה שהיא מקור התשובה, ודרכה ובחינתה לפשוט יד לקבל את השמים שלא יאבד מכל וכל ולקבלו בתשובה עכ"פ על פגמו צעודא, הכי נאבד לגמרי ח"ו, אמנם לא הועיל לו הצינה להגן עליו ע"י התשובה רק צמה שפגם צעודא כנ"ל, אצל צמה שפגם במחשבה שהיא למעלה מהצינה ולמעלה ממקור התשובה לא הועילה לו כח הצינה, ולכן לא הועיל לו התשובה לגמרי להגילו ממיסה ולהחזיר לו הלבוש דתענות אור וגלת עמיה. היינו כמ"ל (תיקון ס"ע דף קט"ז ע"ב), ובפשעיהם שלחה אמכם, דאשתאר צה כי אם לצינה תקרא, שפ"י החטא אשתלחת אמא עלאה וחסתלקת מצניה ותרס מעל הארץ עיי"ש ובג"ד אם עונות תשמר י"ק ה' מי יעמוד ודאי. עיין (צזר פ' צלק דף קפ"ה) שדרש לה לקרא זכא חס חוצין סגיאין עד דסלקין לעילא לגבי אבא ואמא שנקראים י"ק, מ"י יעמוד ודאי מ"י שהיא צינה יעמוד, כד"ל מ"י ירפא לך עיי"ש, ולח"א הכא להמשך הדרוש שאם חאב אדם במחשבה שהוא חכמה, ובמעשה שהוא צינה, ופגם באותיות י"ק, הגה למחשבה שהוא בחכמה סוד אות י' לא מהני תשובה עד שיתקן מקודם הפגם שפגם במעשה שהוא צינה סוד אות ה' עלאה, וכאשר מתקן ה' עלאה סוד אמא, אז מ"י היינו הצינה שנקראת מ"י קמת עמיה וגלת עמיה, יען שלא תיקן עדיין הפגם שבאות י' שהוא סוד המחשבה ומשתדלת לפניו לחתור לו חתירה לקבלו בתשובה גם על המחשבה וכאמור. לאסגאה שכינתא תתאה עמה היינו כמ"ל (תיקון ס"ע שם) דפ"י החטא דחאבו ישראל אשתלחת אמא עלאה, וגם אמא תתאה אשתלחת ביחידא, צסוד ותלכנה שתיקן שתי

הרי"ן

אקייק עולים חיי"ם, וחס נקראים חיי"י המלך עיי"ש, (וצלק"ת פ' ויחי, וצ"י צראשית ובשאר דוכתי), והואיל שגם צהטאו פגם צמוחין דח"א, ע"כ ניעל ממנו בחי החיי"ם ראיהו ח"י החיי"ם הוא כמפרש הענין דצמוחין דפנימיות העולמות נקראים חיי"י המלך, ואמר העטם משום צמוחין דפנימיות העולמות שם הוא מקור החיי"ש, וכמ"ל (תיקון נ"ג דף ע"ז ע"ב) דח"א נקרא עץ החיי"ם צסוד והכחמ"ה תחי"ה את צעליה, והיינו כ"ה מ"ה, וכמ"ש שם צצוארוננו, וכ"כ (צצ"מ פ' פנחס דף רנ"ה ע"ב) צסוד הנודר כאלו נודר בחי"י המלך, שהוא צסוד והכחמ"ה תחי"ה את צעליה, כי הכחמ"ה הוא סוד כ"ה מ"ה, שהשם מ"ה הוא חי"י המלך עיי"ש, ולפמ"ל שפנימיות העולמות הוא סוד שם מ"ה ממילא מוצן דאדח"ר כשפגם צפנימיות העולמות נפסק ממנו מקור החיי"ם, ע"כ גזור עליו מיסה. דבאתר דאיהו תמן לית מיתת תמן כי צען החיי"ם נאמר ואכל וח"י לעולם והאב במחשבה סתימא וכו' כפל הדברים, אף שכבר כתב למעלה דככלא חאב וכו' ובמחשבה סתימא הוא חחר ואומר חאב במחשבה סתימא, והענין הוא כי (צלק"ת שם) כתב צסם יש מי שאומר שחטא אדח"ר היה צמוח דעת ממש עיי"ש, והיינו שפגם צמוחא סתימא ממש, ולפ"י מוצן כי מחללה אחר וצכולא חאב וכו' ובמחשבה סתימא, היינו שהפגם היה כמ"ש (צלק"ת צ"י הא' שם) שהגדיל הכתר דח"א קודם שהכניס צו המוחין דחכמה שהוא סוד מחשבה סתימא כנ"ל, והיינו שלא פגם צמוחין סתימאן עלמן שהפגם היה רק צגוף דח"א, וכאן הוא מוסיף עוד ואמר שגם הפי כ"י הוא אמא, שפגם גם צמוחין סתימאן דסוד עץ הדעת ענמן ונשאר ערום מהמוחין סתימאן דדעת עלמן ואשתאר ערום צזה הוא סותר דצרי ר"א צנו שהוכיח מפסוק ואירא כי עירום אנכי דר"ל שלא פגם אלא צחילויות העולמות שהוא סוד המלבושים ולא צפנימיות כנ"ל, ואמר כי צאמת פגם גם צפנימיות, ומ"ש ואירא כי עירום אנכי ר"ל שנשאר ערום ממנו וכמו (שפירש"י צחומש שם) עכ"פ וידעו כי ערומים הם שגתערעלו ממנה בכל מה דלעילא מן אמא עלאה וכו' ר"ל דכל מה שלמעלה מן אמא עלאה דהיינו חכמה כתר

אימא עלאה קמת באדם. ואימא תתאה בהבל. דחובא דאדם רב הוה מדהבל.

ובגין דא ברי. א"י מן אק"ק. איהו א"י דחב ביה הבל ^{(הבל. ואסתלקו ואשתארת (נ"א קין ואסתלקו ואשתארו) ה"ה. ובגין דא א"י הבל אחיך. ואיהו א"י מן אדנ"י. ואשתאר ד"ן מן אדנ"י.}

חובא דאדם גרם דאסתלק י"ו מן יק"ק. ואשתאר ה"ה.

אמר ליה, אבא, והא י"ו, הוה ליה למיהוי ו"י.

אמר ליה ברי, ודאי דא רזא דחב במחשבה עלאה. דאסתלק י' מן א, ואשתארת ו"י. בגין דאסתלק מתמן עלת העלות. דאיהו מחשבה סתימא באת י' מן א. דלית יחודא (ס"א מחשבה

באר לחי ראי

הכ"ן עיי"ש. אמא עלאה קמת באדם וכו' פי' דחטא אדכ"ר כיח גדול עד שפגם גם צדיקה, ע"כ לא סגי ליה צמח שהמלכות נוקצת תתאה חגיגת עליה, ע"כ קמת אחא עליה לבגן עליו בסוד מ"י יעמוד כזכר אמא תתאה בהבל כלומר שהפגם דחטא של קין צמח שהרג את הבל לא היה בעולמות העליונים כ"כ רק שפגם במלכות צ"ח דלדנ"י כמו שמפרש ואזיל, ע"כ סגי ליה צמח שהנוקצת תתאה חגיגת עליה. א"י מן אק"ק איהו א"י דחב בה קין כ"ל, ובחור דכדריס הוה עפ"ד רבינו (צט"מ פ' כי תלף) בצוהרת אחתן זוהי שצמחמלכות נוקצת ד"ה יס צ' נשים לאה ורחל, ולפעמים נכללות זו צו, ושורש נשמת לאה הוה צ"ס דאק"ק, ושורש נשמת רחל הוה צ"ס דאדנ"י, ולכן נאמר לקין א"י הבל אחיך, שפגם צ"ח דלאה וכו' עיי"ש, וזה הוה ציחור כדכריס כ"ל שפגם דכריו דמה שאמר אחא תתאה צ"ל, אינו ר"ל דקין פגם רק צ"ח, כי גם צ"ח פגם, דשניהם נכללים צ"ח, אותיות א"י דאק"ק ודאדנ"י וכאמור. ואיהו א"י מאדנ"י. ר"ל שא"י דאק"ק הם צ"ח א"י דאדנ"י, וכמ"ש רבינו (צ"ח סוף פ' צ"ח) כי עיקר שם אדנ"י הוה ד"ן שהוא חוקף הדינים, ולזה נחוסף אותיות א"י דאק"ק בתחלתו ובסופו, למתק אותיות ד"ן שצמחע עיי"ש חובא דאדם גרם דאסתלק י"ו מן יק"ק הוה כמפרש דכריו שאמר לעיל דחטא אדכ"ר הוה גדול משל קין עד שכוונך שהעמוד אחא עלאה צ"ח, ואמר הכעס כי אדם גרם דחטאו דאסתלק י"ו מכו"ה, פי' כי נודע מדכרי רבינו (צ"ח פ"י משער מ"י ומ"ד ופ"ה משער חילוניות ופנימיות) שה' נקצת שם אחא עלאה ומלכות א"ן מקבלין המוחין צענמן רק ע"י צעלין, אחא ע"י אצא, ומלכות ע"י ז"א, ובש"ח צעלין משפיעין להם נשארין צ"ח מוחין עיי"ש, ולזה אמר שהפגם של אדכ"ר הוה גדול מנשוא, שפגם בכל כ"ד אותיות כו"ה, דאף שהפגם לא היה רק צ"ח אותיות י"ו ולא צ"ח, הכ"ן, מ"מ כיון שנפגמו אותיות י"ו נשארו צ"ח, הכ"ן גלמוד מהשפעת המוחין מצעלין. והא י"ו הו"ל למיהוי ו"י עיין (צ"ח פ' צ"ח)

אחרי דף ע"ב ע"א) דסוד ו"י לזוחין צ"ח על החורצן ועל הגלות, הוה על דאחריקין צ"ח מערונות שם סוד צ"ח הכ"ן מצעלין, ונחסר מהם השפע מה"י ומכו', וכן הכ"ן ר"ל שהכריס יתחדו עם מ"ש רש"י להלן (תיקון ס"ע דף ק"ו ע"א) דאדכ"ר חב צ"חיות י"ו מן יק"ק, ואסתלק י"ו ואסתלק י"ו עיי"ש, וכיו"כ כמ"ש גם כ"ל ש"ע"י כחטא גורמים דאסתלקו צ"ח אותיות י"ו מכו', הכ"ן, וע"כ לזוחין על כל צ"ח ו"י, שניכין לתקן צ"ח אותיות חלו ועי"ן יתקן ותתפא הכ"ח של צ"ח, הכ"ן ויחזור להם המעין, ולזה הוה מתמם דלפ"ז הוה י"ו כו"ל למכו' ו"י, ור"ל דלפי דכריך שהפגם של אדכ"ר הוה צ"ח צמח צ"ח אותיות י"ו של כו"ה ולא צ"ח, הכ"ן, א"כ לא היה צריך להיות לה' הכ"ן שום צ"ח והסתלקות המוחין כיון שלא חאצ צ"ח כלל, וכל ו"י וצ"ח הוה צ"ח רק צ"ח אותיות י"ו ולא צ"ח, הכ"ן, ואזו רואין להפוך שצ"ח אותיות י"ו אין צ"ח שום ו"י וצ"ח רק צ"ח, הכ"ן דאסתלק י' מן א. כיו"כ כמ"ש (צ"ח דף ע"ו ע"ב וצ"ח י' דף כ"ד ו"ה) דצ"ח אות א' יס ו' לעילא ו' לתתא ו' צ"ח צ"ח עיי"ש, ולזה אמר רש"י שצ"ח מוצן מה שאומרים על כל צ"ח שלא צ"ח ו"י, לצ"ח שהצ"ח הוה צ"חיות י"ו, וכיו"כ ש"ע"י העונות פוגמים במחשבה העליונה ועי"ן נפגמה כ"י העליונה של הא' ונסתלקה, ולא נשאר מהא', רק ו' שהוא קו הצ"ח וצ"ח התחתונה. עלת העלות דאיהו מחשבה סתימא עיין (צ"ח פ"ג משער סדר הצ"ח) דמחשבה הוה סוד עולם אצילות, ועי"ן (צ"ח משער הנקודים) דכל צ"ח מאציל לעולמות שלמטה ממנו נקרא עלת העלות עיי"ש, ולזה אמר דע"י החטא נעשה הפגם למעלה ראש בעולם האצילות, ששם הוה צ"ח המחשבה סוד ו' העליונה של הא' וכאמור, וכונתו לשלול צ"ח כי הוה (צ"ח פ' צ"ח) כח צ"ח עלת העלות ועלת על כל העלות, והחילוק הוה דעלת על כל העלות הוה מה שלמעלה מעתיקא, כי הוה העלות הראשונה אשר כל העלות הם תחתיו, אצל עלת העלות לודך רק במדרגה שלמטה מעתיקא, ונקרא כן צ"ח מקצות

מחשבה) בר מיניה. והכא רזא דלא אתגלייא עד השתא. ודא איהו (תהלים צא) כי ידע שמ"י מאי יקראני ואענהו. ש"ם י'. דלית לעילא מיניה כלל, אלא ההוא דברא כלא. ולית מאן דברא ליה. דאית בורא דאתברי. כגון מיא דאיהו בורא לעשבים. וגדל לון. ואיהו אתברי. אבל האי, ברא ולא אתברי, איהו דלית אלוה לעילא מיניה.

אמר ליה, אבא, מאי אורי. הוי. מב

אמר ליה, ברי. האי איהו כד אסתלק א' מן אק"ק. עם י"ו מן יק"ק. אתעביד אורי.

אמר ליה. אי הכי, האי א' דתמן וי'. לעילא מן א' מן אק"ק איהי ומכל שמהן.

אמר ליה ברי. אית א' דאיהי בדיוקנא דא. יו"ד. י' לעילא. ו' באמצע. ד' לתתא. ודא א' מן אק"ק

באר לחי ראי

מקומות בערך המדרגה שלמטה ממנו, שכל צחי המאזיל לזולתו נקרא עלת העלות, עיי"ש [ובע"ה פ"ג משער הנקודים], ולזה מוזן כי הגה לעיל (סוף דף הקדום) נסתפק ר"א צמ"ש רש"י דאד"ר פגם צמחשצה, אם ר"ל גם צמחשצה דלעילא דלית לעילא מיניה עלאה על כל עלאין ועיי"ש צביאורנו, ולזה צא רש"י הכא לשלול דאם כי פגם אד"ר צמחשצה צעלמות שלמעלה ראש, עכ"ז לא הגיע הפגם רק עד אילנות סוד החכמה שנקרא עלת העלות, אצל למעלה צח"י עתיק שהוא צחי עלת על כל העלות, שם אי אפשר לפגום עיי' טעם האדם דלית יחודא בר מיניה הוא כמפרש דבריו ואמר שאד"ר פגם צי' העליונה של הא', ומפרש ואמר כי אות א' מורה על יחודו ואחדותו יתצ"ש דלית יחודא לעילא ולהתא ועלת העלות כמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"א ובשאר דוכתי), וממילא דכשחטא אד"ר ופגם ציחודו ואחדותו יתצ"ש כמ"ש חז"ל צש"ס (סנהדרין דף ל"ח ע"ב) אד"ר מין הוי, (ופירש"י) נוטה לע"י עיי"ש, מוזן שעשה פגם צהא, ואמר שהפגם הוי צי' העליונה של הא' דייקא, והיינו כמש"ל (ריש תיקון י' דף כ"ה ע"א) שי' העליונה של א' מרמז דאיכו יחודא לעילא, עיי"ש וצביאורנו שם והכא רזא דלא אתגליא עד השתא פי' כי עד עתה סלקא דעתא דמש"ל דקין פגם צב' אותיות ח"י מאדנ"י צסוד ח"י בכל אחיד, וכן אמרנו שפגם צאותיות י"ו מהו"ה וכמש"ל תרון אחיון אלקי דאסתלקו מניה דבהון חב, אצל עתה גילה לנו רש"י, דמ"ש דפגם צח"י, אינו ר"ל צב' אחיון הללו ממס, דבאמת לא פגם רק צאות אחת שהוא הא', שהפירד י' העליונה מהקו האמצעי שהוא סוד אות ו', ועי"ז אמר שפגם צא' וי', והיינו שעי"ז שנסתלק הוי' העליונה נפגמה צורת הא' וכאמור כי ידע שמ"י יקראני ואענהו, שם י' ובר' עיין (צשע"כ) בהקדמה שצ"ש הספר) שכה צשם המקובלים שהאומר השם ארצריח"א צשומע תפלה, צעות שאין תפלתו חוזרת ריקס, והוא ר"ת א"חד ר"אש א"חדותו ר"אש י"חודו ועיי"ש

אקייק. אי מן אדני. אבל האי א סופה כתחלתה ותחלתה כסופה. ובה אמר עלת העלות (מג) (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון. ובאת ו' דאמצעיתא, (שם) ומבלעדי אין אליקים. אמר ליה הא ודאי אתגלייא לי מה דלא ידענא עד השתא, ולא עתיד לאתגלייא עד יומין דייתי (מג) מלכא משיחא.

אמר אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים, ואית אדם אחרא.

אמר ליה, ברי, הכי הוא ודאי. אדם דברא ליה עלת העלות בדיוקנא דיליה סתים וגניז, האי גרם דאסתלק עלת העלות. אדם תגיינא חאב במחשבה. ואדם תליתאה חאב במעשה. דתלת אדם אינון. אדם דבריא. אדם דיצירה. אדם דעשיה. דלאו כל חובין שוין.

אמר

באר לחי ראי

ועיינ' (בהגהות וביחורים אות ה') שכתב בשם הראשון דל' זו היינו א' דאקייק עיינ' ודא א' מן אקייק א' מן אדניי פי כי מ"ש חו"י הוא דרך לא זה ח"ק ז', והיינו לא זה שפגמנו בלות א' שזיורו י"ד שהיה בנזקצא שכולל שם אקייק ושם אדניי, אלף גם בל' שזיורו י"י שהיה בחכמה היינו בדכורא פגמנו והפרדנו ממנה י' דלעילא, ונשאר י"י וכאמור אבל האי א' הא' של י"י דלמחן: סופה בתחילתה ר"ל שהי' דלמטה לזרחה לזרחה י' העליונה וכדלמחן ותחלתה בסופה היינו סוד האחדות הגמור אשר הוא ותמורתו אחד, וכמש"ל בסוד השם הראשית"ל שהוא סוד הא' הנזכר ובה אמר עלת העלות אני ראשון ואני אחרון וכו' ע"ל (ריש תיקון ע' דף ק"כ ע"א) האי דלמחן נעשה אדם שהוא עלת העלות שנאמר עליו אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אליקים, תלת יודין, מעידין עליה להיות לעילא מניה, ולית לתתא מניה, ולא בלמלעילא, לית אלוה בכל נד בר מיניה וכו' עיינ', ולז"ל הכל להמשך הדורש דפגם של אדם ושל קין היה ביחודו ואחדותו יתב"ש שהוא סוד עלת העלות שמרומא בלות א', י' למעלה וי' למטה וקו בלמלע, שמרומא לעלת העלות שנאמר זו אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אליקים וכאמור - א"ל אי הכי אשתמודע דאית אדם קדמון לכל קדומים וכו' פי כי הנה איתא (בהגלותם של מרחצ"י שסוף הע"ה אות י"ט) שעי' ה' שהוא סוד י"ם שזחכמה הנקרא דלד"ה, נאלץ הצינה שהוא ה' ראשונה הנקראת חוה עיינ', וזכן הנה עד עתה היה סדר רבי אלעזר שדד"ה שהוא סוד י"ם שזחכמה, הוא היה הנאלץ הראשון של צריחה העולם ולפניו לא היה נאלץ מוקדם, ומכ"ע נקרא דלד"ה, וזכן מוזן שכאשר חטא דלד"ה ופגם גם במחשבה, פגם צי' של הוי"ה שהוא סוד המחשבה שנקראת חכמה, חבל לאחר שאמר רשבי שדד"ה פגם גם בלות י' של הא' שהוא סוד אמון מופלא שהוא מדרגה גבוה יותר מלוח י' של הוי"ה, כי ה' של הא' היה הנאלץ הראשון שהוא סוד הכתר ושם פגם, ודע"כ דגם שם יש צחי אדם שהוא קדמון לזה האדד"ה של שמע"ה

אמר ליה. ברי, עכ"ד הוה ה' קיימא קמיה דאדם.

בתר דאתו ערב רב ועבדו ית עגלא. גרמו דאסתלקת ה' לגבי ר"י, ואתעביד ה"י. ומאן גרם דא. (ישעיה א) הוי גוי חוטא. ואשתארת ה' בתראה יחידה. הה"ד (אבה א) איכה ישובה בדד. דבקדמיתא. (רות א) ותלכנה שתייהם, ה"ה. לבתר אסתלקת ה' עלאה. אשתארת ה' תתאה בתראה יחידה.

בתר דאתערבו טוב עם רע מה דאפריש קוב"ה הה"ד (בראשית א) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (מ), גרמו דגלת שכינתא. ואתערבת בין אומין דעלמא. (ס"א בין אומין דעלמא, וכוונא עמה), ומנטרא לון (ס"א לנטרא לת) בגלותא. בההוא זמנא נחית קוב"ה (מו) בכל אתווי דאסתלקו בגלותא. הה"ד (ישעיה מב) אני י"י הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן וגו'.

תקונא עשרין ליום א'

[דף מ"ב ע"ב]

בראשית ברא אלקים. אלקים. מ"י אל"ה. עליה אתמר (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מ"י ברא אל"ה א):

מי

באר לחי ראי

שורשו הוה מחטא של אדכ"ר שעבד ע"ז עיי"ש, ולזה הוה כמפרש הכא להמשך הדרוש דהע"ר נקראים הוי"ו גוי חוטא, שיש בהם פגם שניהם של אדכ"ר שחטא בעב"ד טו"ר שנפגמו אותיות ו"י, וגם מה שהם הוסיפו ופגמו בה' העליונה וכאמור, ואמר דלהכי נקראים ערב רב, מלשון תערובות של חטא אדכ"ר שעירב טוב צרע בעב"ד טו"ר וכאמור ואתערבת בין אומין דעלמא עיין (צפרע"ח פ"ב משער הסליחות) שכתב דהמלכות נקראת טוב צסוד אני אעביר כ"ע על פניך שהיא המלכות עיי"ש, ולז"ל דהע"ר שערצו טו"ר גרמו שהשכינה הקדושה שנקראת טוב נהערה בגלות בין העמים צעוב"ר שהם מסטרא דרע: ומנטרא לון בגלותא שע"י שהשכינה היא עמנו בגלותא, היא שומרת אותנו, וכמש"ל (צחקדמה דף ט' ע"א) צסוד ככל צרחם לו צר צא' וצו', יטן כי ככל צרחם ל"ו צר צ"י ל"א צר צא' עיי"ש וצציאורנו שם בההוא זמנא נחית קב"ה וכו' היינו כמש"ל (צחקדמה דף א' ע"ב, וצרע"מ פ' פנחס דף רמ"צ ע"א) דצמנא דשכינתא נחתא בגלותא עם ישראל צעל צעל נחית עמא לנטרא לה לקיים בה מה שנאמר אני הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן עיי"ש, ולז"ל דקצ"ב שהוא ז"ל נחית עם הג' אותיות שלו יק"ו, וכמש"ל (סוף הקדמה הצ"י) כל זמנא דאנת בגלותא שהיא ה' תחאה שלימו דילה וחיים דילה איכו ע"ל ודא איכו אותיות יק"ו צמילואם עיי"ש וצציאורנו שם.

בראשית ברא אלקים אלקים מ"י אל"ה עיין (צוהר ריש פ' צראשית דף ע"ו ע"צ) ותמלא

שם מאמר זה באורך, ותמלית הדברים שם הוא כי מ"י שהיא צינה צרא אליה שהוא ויק דז"א, וכאשר צראה צינה שהיא מ"י, אח ויק דז"א שהוא אליה, אז נשלים שם

שמפרש דצ"כ אינו ר"ל שא"ק לכל הקדומים הוא אדם דצריחא, כי העולם הצלילות הוה הגאלל הראשון, אלא שכל הג' אדם הצלילות קא מיירי, ולכח עליון שהוא צחי א"ק לכל קדומים, קרי ליה אדם דצריחא צערך דקות המאלי, אצל צאמת הוא הגאלל הראשון שהאלי הא"ס צ"ה, וצערך הא"ס יחצ"ש הוא נקרא צריחא, וכן ה' שהוא החכמה נקרא יליח צערך דקות הכח עליון שנקרא צריחא, וכן הצינה נקרא עשיה צערך החכמה, אצל שלשתן הם הצלילות עיי"ש. א"ל ברי וכו' אעפ"י שגם ע"ע דיצר רצ"ו ואפ"י הפסוק עוד הפעם ואמר ליה צרי כי הוא ענין אחר שע"ע אמר צכמשך הדרוש הטעם שאומרים על כ"ל שלא חצא א"וי ועתה צא לפרש לו גם הטעם מ"ש הוי"ו. עכ"ד ר"ת על כל דא. הוה ה' קיימא קמיה דאדם ר"ל אעפ"י שחטא אדם ופגם בג' עולמות צ"ע, עכ"ז הנה שלשתן הם הצלילות שהוא אות י' מהוי"ה כמש"ל מהפרדס, אצל עולם הצריחא העלמי שהוא סוד ה' עלאה ששם הוא מקור התשובה, זה לא אסתלק מניה, ונשאר לו מקום לחזור ולשוב צתשובה וכמש"ל (ריש דף זכ). גרמו דאסתלקת ה'. היינו כמ"ש רצינו (צלק"ת פ' כי תשא) דע"י שעשו אח העגל פגמו צאמא ה' עלאה עיי"ש לגבי ו"י. אותיות הדכורין של הוי"ה שנפגמו ע"י חטא אדכ"ר. הוי"ו גוי חוטא. פ"י הע"ר נקראים גוי חוטא, וגרמו שנחוסף הפגם של ה' להפגם שנסתלקו אותיות ו"י צחטא של אדכ"ר, הרי אותיות הוי"ו דבקדמיתא. לאחר שחטא אדכ"ר קודם חטא העגל כנ"ל. ותלכנה שתייהן ה"ה דרש שתייהן שתי הריין אמא וצרחא, כמ"ש (צפרע"מ פ' פנחס דף רע"ז סוף ע"א) ונשאר דוכתי. בתר דאתערבו טוב עם רע עיין (צלק"ת פ' כי תשא) ש' דענין העגל שעשו הע"ר,

תקונא חד ועשרין

בראשית. נחתין תמן תרין סבין. ואמרין אתעסקנא במה דהויתון (ג"מ דהויטא). ואנן לא הוינן אלא תרין סבין. ודא ב' תרין ראשית.

הא סבא עלאה קא נחית בינייהו. אמר הא אנן חד. ותלת הוינן. וכען אנן חד.

אלהי'ם

באר לחי ראי

גם צענין השתלשלות זריאת העולמות מהבחר, כי הלא הבחר הוא הנאלל הראשון, שנתחלה היו כלילין כל היי'ם בהבחר, וממנו יולא החכמה, ומן החכמה יולא הדין וכו', ואז היה זה גם הסבא דסבין שמקורו מאריך כני'ל: ודא ב' תרין ראשית פ'י שלא היה להם ענין לזכור צדו'ם זה דבראשית גם הבחר אפי' דקיי'ל שיש ג'יר כח'ב, כי תיבת דבראשית מרמז צ' ראשית, היינו צלופן הדורש המכר צסוד חוי'ב שהם צ' ראשין שחתה הבחר, ולא זכר צו ענין הראש הג' ממעלה למעלה שהוא הכתר: הא סבא עלאה קא נחית בינייהו. פ'י לאחר שהזכירו פ'י הכ' סבין דורש הכתר, אפי' שהיה צדך שיללה, אף על פ'י כן נחשורר ואז גם האור של הכתר שהוא סוד סבא דסבין, ונחשורר למעלה נשמה של לזיק אחד המיוחד שצדיקים, אשר שורש נשמתו הוא למעלה מהבחר צסוד סבא עלאה, ונחית ציניו'ו להיות ג' סבין. אמר הא אנן חד ותלת הוינן עיין (צפ'ית פ"ב משער העיבורים) שכתב כי העיבור הראשון של זרע היה עיקרו מן זוג דלריך מיניה וכו', אלא שהיה צהתלצשות צאוי'א עיי'ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן שאמר הכי סבא דסבין דמקור נשמתו הוא מאריך כחכר, הא אן חד, פ'י דעיקר הדריאה שצבראו זרע היה העיקר על ידו צלחודו'ו צמה שצדווגתי צנצמי מיניה וכו', אלא ותלת הוינן שצהתלצשותו צאוי'א ג"כ וכאמור: אלקים ודאי וכו'. ע"ל (צחקמה דף ד' ע"א) שדרש צסוד דבראשית צרא אלקים, שהי' של אלקיים דמעשה דבראשית, יש נקודה צחוכה שכולל גם הג' נקודות דסגולתא, וג' נקודות דסגול כזכ' ה. ואיכי היינו המלכות היא רציעאה לכל תלת, היינו שנקודת צחתוך הכי שהיא המלכות, היא רציעאה, צין להג' ספירות חגי'ת שהוא סוד הג' נקודות העליונות שהוא סגולת'א, וצין לג' ספירות נכ'י' שהוא סוד ג' נקודות התחתונות שהוא הסגול'א, וזהו ג"כ שציעאה לי' ספירות יחד חגי'ת נהי' וכמשי'ל צצואוריו'ו שם, וככא דרש לה לנקודת הכתר שהיא נקודה הראשונה שממנה הושגה העולם, והיינו כי לאחר שאמר ותלת הוינן וכען אן חד, אמר שזה מרומ ציאור של הכ' מן אלקיים, ר"ל אלקים דמעשה דבראשית שיש נקודה צתוך הכ', לרמז שהוא כולל כל הג' נקודות של הסגולת'א דלפילא כזה, שמרמזים לסוד ג'יר כח'ב שמהם הושגה העולם וכאמור: מי' ברא אלהי'ה. ר"ל כי אליה מרמז לג'יר כח'ב, כמ"ש רבינו (צפרעית פ"ו משער הפורים) דתיבת אליה מרמז לכח'ב, אי הוא חכמה,

שם אלקיים, כי מי' אליה הוא אותיות אלקיים, ועד שלא צרא מי' את חלי'ה לא סליק שמה אלקיים עיי'ש (ובמק"מ שם, וצלק'ת ישעי' צפסוק מי יולד לי את אליה), וזהו מוסיף הכא ודרש דבראשית צרא אלקים, היינו שעי' החכמה שנקראת ראשית כמשי'ל (ר"ש תיקון ג' דף י"ח ע"ב) דבראשית היינו צחכמה נעשה כל זה, שעי' החכמה נצרתה הדינה, ועיי' נצרה הז"א, וכמ"ש (צזכר פ' תזריע דף מ"ג ע"א) צסוד כולם צחכמה עשית, קציה עציר עוצדו'ו צחכמה ונפקי צשצילין ידיען לגבי צינה, ומתמן אהעצידו כולא ואחתקנו, ועי' כולם צחכמה עשית צציה עיי'ש וראו מי ברא אלה. ור"ל דמ"ש שעי' הדינה נתקן ז"א שהוא אליה, אינו ר"ל שהדינה היחה העיקר צזה, אלא העיקר היה עיי' החכמה שנתן שפע וכה להדינה להיות צרא אליה שהוא וי"ק דז"א שנקרא אליה, וזהו הרמז דבראשית שהוא החכמה היה העיקר צמה צצרא אלקיים היינו מי' אליה וכאמור:

נחתין תמן תרין סבין. יש כמה לדיקים שנקראים סבא, כגון ר' ייבא סבא ר' המנוגא סבא וכו'לא, ומובן שנקראים כן יען כי נשמתם נחצב מרום גבוהים מהג'יר שנקראים זקנים, וכמ"ש (צזכר פ' צלק דף קל"ז ע"ב) צסוד אל זקני עירי, אלן יומין קדמאין יומין עתיקין סבין דכלא, ועיי'ש (צחק"מ) דהיינו חכמה וצינה ואריך שנקראים זקנים עיי'ש, וצזה מובן המאמר הזה כי לאחר שלמדו והתעסקו (צתיקון שלפ"ו) צמעשה דבראשית צסוד חוי'ב, שעי' החכמה עשהה הדינה פעולה, עיי' נחשורר צ' נשמות לדיקים מגן עדן שנקראים סבין, אשר מקור ושורש נשמתם הוא צ' ס' צירוי. חזקנים, שהם חכמה צינה, והיינו כמשי'ל (צריש הקדמה) כד אהכנשו למיעדד האי חבורא וכו' רשות ויהי ליי'ם לגללה לון ריון עומירין וכו', וצכן מובן שכאשר התחילו לדרוש צ' ספירות חוי'ב, נחשוררו אלן הכ' לדיקים אשר שורש נשמתם נחצב משם, ואמרו להו: אתעסקנא במה דהויתון. כלומר כאשר עסקתם צ' ספירות אלן, נחשוררו למעלה לעסוק עמכם צ' ספירות הללו: ואנן לא חוינן אלא תרין סבין. כן הוא הגי' (צתיקונים שהדפוס הכי'ם צלמסערדס), וכי'ב הפירוש צספרו וכו'לא, והיינו שהצ' סבין הגידו להם העםם שלא נחשו רק צ' סבין, אפי' דקיי'ל שיש ג' סבין כמשי'ל מהזכר צסוד זקני עירי ואמרו, שהוא מפני שלא התעוררו רק צ' ספי' חוי'ב, ואם הייתם מתחילין לדרוש

אלהי"ם ודאי מ"י ברא אלה. מ"י ברא באלין תלת. ואיהי רביעאה ושביעאה (ס"א וחמשה).

וסי'א ותשיעאה).

בראשית אינון שית סבין. ומאן נינהו, את השמים ואת הארץ. הא אינון שבעה. ותלת גניזין עלייהו. באלין ז' סבין. (ובת שבת יחידה. לקבלייהו שבעה. ובגין דא הא אנן שבעה שבועות).

חד עולימא הוה מזנב אבתרייהו. ואלין סבין אערעו בבוצינא קדישא וחברוי.

אמרו ליה רבי רבי אנת וחברך. אשכחתון חד עולימא דאיהו בארחא מזנב אבתרייכו. אמרו

משיעאה, אנה הוא שביעא דכלא. דכא לית קיומא לשיתא דר משיעאה, דכולא תלי משיעאה עיי"ש, ולזה אמר הכא ה' אינון ז', פ"י שצד מוזן הענין של ה' בויזין שאמר ר"ש ז' אן ורש"י הוא העיקר, כי ה' תלמידים נחשורו ע"י ו' סבין שמקורם הוא דר נקודות סגולתא וסגול כנ"ל, ורש"י מקור נשמתו הוא מהנקודה שבתוך ה' שהוא השביעי, היינו סוד המלכות דאריך, שהוא סוד המרכז הכולל כל ה' ספירות דאריך וכאמור. ותלת גניזין עלייהו. עיין (בפרע"ה פ"ה משער הסליחות) בסוד מוחא סתימאח דא"ל, שה' מוחין שבו לא נחלקו לג' בפועל כמו מוחין דא"ל, והם סתומים ונכללים כאחד עיי"ש, ולזה אמר הכא שה' ספירות כח"צ, הם עלייהו בצחי מוחין, והם גנחים נעלמים צהם, כי הם סוד מוחא סתימאח שהם גנחים ולא נחלקו וכאמור: באלין ז' סבין. כלומר שה' ספירות כח"צ דא"ל הם גנחים ונעלמים בצחי מוחין סתימאח לאלו ה' סבין גח"ה נהי"ם דא"ל ונעלמים צהם. ושבת בת יחידא לקבליהו שבעה, ובג"ד הא אינון ז' שבועות. כ"ז הוא דפוס מנוכח ואמשטרדם מוסגר ובאותיות קטנות, והגרי"ל ל"ג לה כלל, ואין להם שום המשך עם המאמר. חד עולימא הוה מזנב אבתרייהו. אפי"ג שזכר הוא דרז המנוחא סבא כמ"ש בסמוך, אפי"ה קרי ליה מזנב, כי עדיין לא היה במדרגה גבוה במדרגת רש"י ושם תלמידיו, וקרי ליה מזנב אבתרייהו, והיינו שהלך רק בעקבותיהם בצחי זכר לאריות, ועדיין לא הגיע למעלתם. אשכחתון חד עולימא דאיהו בארחא מזנב אבתרייכו. הני סבי אפי"פ שידעו דכא עולימא איכו דרז המנוחא סבא, לא הגידו מי הוא, כי רצו להכנס עם רש"י וחציריו בדברים, ולזה שאלו להם אם דקדוק אחר האי עולימא מי הוא, וכדאשכחן גם בגדול הנצי"ם יחושע כשראח המלאך עומד כנגדו, אפי"פ שידע והביר מי הוא, אפי"ה לא האמין לעצמו ולידיעתו, עד ששאל להמלאך העומד לנגדו הלנו אהר אם לזרינו, [ועי' צ"ח] (פ"ק דמגילה דף ג' ע"א) שמא שד הוא, עיי"ש, וה"ל אמרו הסבין נרש"י וחציריו שהיה להם לדקדק אחריו, אולי הוא מסערא דשמאלא ומזנב אחריכם להרע לכם. א"ל אערענא

ז' הוא צינה, ה' הוא דעת שהוא הכתר עיי"ש, והמשך הקרא הוא מ"י שהוא צינה צרה כל מעשה בראשית צכה כל הג"ר סוד הסגולתא שנקרא אלי"ה: ואיהי רביעאה ושביעאה הנה לעיל (בהקדמה שם) דרש זה על המלכות נוקבה דא"ל, והכא דרש זה על הכתר סוד אריך שהוא הנקודה הראשונה שממנה הושגת העולם כמכר, והכל חד דכא ודכאס דרוש אחד הוא, והיינו כמ"ש רבינו (בפר"ה פ"ה משער דרושי צבי"ע) ח"ל הכלל היותא מה, כי האמת הוא שהנאלל אין בו רק ד' מדריגות שהם ד' אותיות יקריק, והם חו"צ חו"ת, כי לכן התורה התחילה מבראשית, ואין ראשית אלא חכמה, והכתר לא זכר צה, אצל צאמת נכלל צה גם הכתר, כי בכל צחי יש צחי אמצעי ציניהם שהיא המלכות של עולם שלמעלה ממנו שיש בו שורש כל ה"ם הנאללים והוא משפיע בכולם, והוא נקרא כתר לעולם האלילות, ומלכות לעולם שלמעלה ממנו בסוד חניי ואיין, חניי ראשון וחניי אחרון עיי"ש, ולזה אמר הכא ואיכו רביעאה ושביעאה, ר"ל כי מה שכתבנו לעיל שהמלכות היא סוד רביעאה לתלת ושביעאה לשית, אינו ר"ל מלכות נוקבה דא"ל, אלא האריך, שהוא סוד המלכות דאלילות, הוא שביעאה לשית, ורביעאה לג"ר סוד אלי"ה כנ"ל. בראשית אינון שית סבין עיין (צ"ח פ' בראשית דף ע"ו ע"ב) בראשית, צרי"א שית, מקלס השמים ועד קלס השמים, ו' סערין דמחפשטן מרחא עלאה מג' נקודות דצרה מגו נקודה קדמאה וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש, דבראשית נועריקון צרי"א שית, שהוא סוד שית סבין, היינו ו"ק דמחפשטן מה' נקודות שנחפשטו מראשית הנקודה עלאה שהוא האריך סבא דסבין וכאמור. ומאן נינהו אותן ה' סערין דנצראו מהנקודה הראשונה דכלול ג' נקודות שאמרנו. את השמים ואת הארץ היינו כי מהנקודה קדמאה דאריך נחפשט ג' נקודות שהם סוד חגי"ת דאריך שעומדים למעלה על ה' דאלקים, בצחי את השמים, היינו סגולתא ה', וגם ה' נקודה בנורת סגול ה'. שהם סוד נה"י דאריך שעומדים תחת ה' של אלקים כנ"ל בצחי ואת הארץ הא אינון ז'. עיין (בחד"ר גא' דף קמ"ד ע"ב) כשיש רש"י וגלה חין ל' תלמידיו, קרי להו ר"ש אן ז' עיני ה', אמר ר"ל אן ו' בויזין דנכרין

אמרו ליה אערענא במשריין סגיאין דהו קא אתיין מקרבא דחויא. ואינון משריין דמלאכין דנחתין מזרון לקבלא צלותין מסטרא דחמשין אתון דמייחדין ישראל בכל יומא. דבהון (שפ"ח י"ג) וחמשים ב' עלו בני ישראל מארץ מצרים. דמלאכין דנחתין לאגחא קרבא, דקא ממנן על צלותין. כולהו הון נחתין (ס"א סלקין) בתוקפא דגבורה. כד נצחין לחויא. וכמה חילין דיליה דקא רדפין אבתרייהו בכמה חובין דישראל. ואינון מארי צלותין. ומסתכלין בשם יהוה דאיהי בינה דנחתא עלייהו בתוקפא דגבורה. כולהו נפלין (נ"א עאלין) מקיומיהו. ואתקיים בהו (שם ס"א) סוס ורוכבו ג' רמה בים. דא ים נ' שערי בינה. נ' אתון דק"ש.

אמרו ליה ולחברייא, הוה לכו לעיינא ולאסתכלא בתר ההוא דמזנב בתר צלותין ג' דאינון חלשין. ולית לון רשו לסלקא עם אחרנין. ולפרחא ד' עמהון לעילא. ובגין אינון צלותין חלשין אתמר (דברים ס"ה) ויזנב בך כל הנחשלים אחרריך. דנער קטן נוהג בהם.

דאלין

באר לחי ראי

זשער, דאיהו תרעא דמלכא ששם עולים התפלות עיי"ש. ומסתכלין בשם יקריק וכו'. גם זה מזכר (זכר שם) כיון דחזו המקטריגים שם יקריק על רישא דלוחא שחם תפילין שזראש, כלכון דרחין, כד"א וראו כל עמי הארץ כי שם הוי"ה נקרא עליך ויראו ממך, ולוקמוכו דאיהו תפילין דרישא עיי"ש דאיהי בינה דנחתא עליהו בתוקפא דגבורה עיין (צפ"ח פ"ג) משער דרשוי אצ"ע) כי הצניח אש הצנים היא שומרת את צניח וחופפת עליהם להצילם מאצני צלוםטראות וחזים של החינונים עיי"ש, ולזה הוא כמפרש הטעם מה שאמר דע"י התפילין של ראש נולדו מן החינונים הרודפים אותנו ורואים להאחז בתפלה שלנו, ומפרש כי התפילין הם סוד מוחין דאמא שהיא צינה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"א) משער התפילין וצפ"ח דוכתי, ע"כ צנח התפילין אמא נחתא על החנונים בתוקפא דגבורא וכו' בתר צלותין דאינון חלשין וכו' עיין (זכר פ' בראשית דף כ"ג ע"ב) ואי ללוחא לאו איהו שלימו כמה מלאכי חבלה רדפין אצחריה וכו' עיי"ש, ולזה אמר כאן שדודאי יש לכם כמה תפלות דאינון חלשין דאיןן שלמות כ"כ, אי"כ היה לכם לדאוג על אותו המזנב צחרייכו אש אינו מאותן מלאכי חבלה דרדפין בתר תפלות כאלו: ויזנב בך כל הנחשלים אחרריך פי' שאין כח ציד המלאכי חבלה שחם מסטרא דקליפת עמלק לזנב ולמנוע עליות התפלות, רק את הנחשלים, היינו התפלות שאינם בשלימות והחלשים חבל תפלה דאיקים גמורים אין ציכולתם לזנב אחריהם ולמנוע מלעלות וכאמור. דנער קטן נוהג בהם. עיין (צפ"ח פ"א) פנחס דף רכ"ז ע"ב ורכ"ז ע"א) דכאי קרא ינער קטן נוכח צם, נאמר על מעטרוין שהוא נקרא כן. ולז"ל הכה להמשך הדיוט דעל אותן תפלות החלשים נאמר פסוק זה, שאי אפשר להם לעלות מעצמם עד שער קטן שהוא מעטרוין נוכח צם לעזרם לעלות. והכנה הענין הוא ע"פ מ"ש (כרצ מהר"ם פ' בראשית להפריעה

אערענא וכו' פי' אין לנו לשאול הללו הוא אש ללרנו כי לו יכיר שהוא עומד לנגדו אין אנו מפחדים ממנו אערענא במשריין סגיאין פי' פגענו צחיילות רבות של נשמות הצדיקים שצאו ממלחמה שנלחמו עם הנחש שהוא הס"מ המעכב צד תפלות ישראל שלא יעלו למעלה, וא"כ צודאי המחנות הללו שפגענו ילחנו גם עצירנו שלא יוכלו מנגדינו להרע לנו. מקרבא דחויא היינו כמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) דהנדיק יסוד עולם זריק חנין לגבי חויה צמלולין דללוחא וצעותא, וע"כ זיח רשצ"י להצחרים ואמר עלאין אתהקנו ולאזרחו צמאני קרבא לגבי חויה, עיי"ש וצחיורנו שם ואינון משריין דמלאכין וכו' פי' שלא ראינו רק אלו המחנות של נשמות, אצל עולמא זה לא ראינו עוד לקבלא צלותין מסטרא דנ' אתון וכו'. ע"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"א) ויפן כ"ה ארון צהון, ויפן כ"ה ארון צק"ש פעמים בכל יום דאית צהון כ"ה וכו' ארון עיי"ש, ועיין מה (צתיקונים מ"ח דף ע"ה ע"ב) דצמאנא קרבא מסטרא דאמא עלאה שהיא הק"ש דכליל מחמשין ארון שהיא הקירעא דיהודא עלאה ותתאה שיש בכל אחד כ"ה ארון צהון, ויפן כ"ה וכו' וידך את המלרי, שהוא הס"מ חויה צ"ש עיי"ש דבהון וחמשים עלו בני מארץ מצרים היינו שע"י הק"ש שיש צה ו' ארון היה לישראל הכה של הכי שערי צינה דאמא עלאה, שדרכה וענינה להגן על ישראל נגד השר של מארים שלחם נגדם, ועיכב תפלותיהם מלעלות למעלה וכדמפרש ואזיל: דמלאכין דנחתין לאגחא קרבא דקא ממנן על צלותהון. עיין (זכר בראשית דף כ"ג ע"ב ודף כ"ד ע"א) דכמה מלאכי חבלה רדפין בתר ללוחין דישראל, ויש כמה נעורי תרעא שלוחמים עם אותן המקטריגים, ואי ללוחא הוא כדקא יאות נאמר יפול מלך אלק וגו', שהמלאכים המעלין התפלות לוחמים עמם, ועליה אמר לא יבושו כי ידברו את אויבים

דאלין עשר סלקין ה' ביריד קא וא"ו קא. וכל חד אית ליה צלותיה. ואם חסר חד מנייהו. אפילו בתראה. לא סליק צלותא דיליה עמיה. בגין דאיהו עניא ולית ליה רשו לסלקא צלותיה עם אחרנין. כולהו צלותין מתעכבן לסלקא. עד דההוא צלותא דעניא סליקת. ובגין דא (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף. דכולהו מתעטפין בגינה. עד דאיהי סלקא עמהון. ולית פרודא בה מינייהו.

וצלותא דעני איהי שכינתא, מאן עני, דא צדיק. והאי צלותא אתקריאת עקב לגבי צלותין

אחרנין

באר להי ראי

כוללות כל העולמות וכל השערים של קבלת התפלות כלולים זו עיי"ש, וזה מוזן מ"ש דאלין י', היינו ה' כחות מלאכים סלקין בשם מ"ה שהוא כולל כל השמות של כ"ה מהכחות המעלין תפלתן של ישראל וכאמור. בגין דאיהו עניא וכו' עיין (בזכר פי פקודי דף רמ"ה ע"ב) ההוא ממנא קדישא דקיימא על ההוא פתחא, כל חינון ללותין וכו', ואי לא יאה ההוא ללותא לאעלא קמי מלכא קדישא, דחי לה לזר ונחתא וחסשטיא בעממא וקיימא בגו רקיעא תחתא וכו', והממונה על האי רקיעא נעיל כל בני ללותין דאתדחין דאקרת ללותין פסילאן, וגניז לון עד דליתדן ההוא ז"ה, אי תב לגבי מאריה כדקא יאות וללי ללותא אחרת זכאה, ההוא ללותא זכאה דקא סלקא לעילא, נעיל ההוא ממונה ההוא ללותא ואשרע זההוא ללותא זכאה, וסלקין ואחערבון כחדא ועאלין קמי מלכא עיי"ש, ול"ה הכא שאם היה בין מנין העשרה עני אחד מה עני דעת, ללא סליק ללותא דיליה על אחר, ולא יאי לההוא ללותא לסלקא ולאעלא קמי קצ"ה ודחי לה לרקיעא תחתא ונותנין אותה ביד הממונה אשר שם עד שישוב בתשובה, אז. כלהו צלותין מתעכבין לסלקא וכו'. שאם חסרה תפלה אחת לעלות, מתעכבת מלעלות כל התפלות של כל מנין העשרה, כיון דאין קדושה פחות מ' עד דההיא צלותא דעניא סליקת פי עד שזה העני דעת משיס נפשו בכפו חוכה ומללי ללותא זכאה וכו', עד שעולים כל התפלות שלו וגם זו התפלה שהתפלל צעידו עני דעת עולה, אז עולין גם תפלות אלו הע' לדיקים שנתעבדו וכאמור ובג"ד תפלה לעני יעטוף עיטוף הוא לשון עיכוב ואיחור מלשון והיה העטופים ללון, היינו שחפלת העני דעת נתעכב מלעלות עד שמיס על לבו להתפלל בכוונה כחכר: דבלהו מתעטפין בגיניה. שעי' שחפלת העני הזה נתעכב מלעלות ממילא שכל התפלות של כל הע' לדיקים נתעכבו מלעלות כנ"ל: ולית פרודא בה מינייהו. פי כיון שמתעבדו לא היה מספר י' להתפלל, ע"כ אף שהם התפללו בכוונה מתעכב תפלתם עד שגם זה העני דעת יתפלל בכוונה היפך עד שחפלת תפלתו כנ"ל: וצלותא דעני איהי שכינתא. הוא מסביר דבריו במ"ש ולית פרודא בה מיניהו, ואמר

להפרע"ה) שיש צ' מדרגות בחפלתן של ישראל, האי הוא תפלות לדיקים גמורים שנקראים בניס למקום שכל עבודתם הוא ליחד קצ"ה ושכינתיה ואין מבקשים לזרוך ענמן כלל, והצ' הם חותן שהם בצח"י עצדים ועוצדים על מנת לקבל פרס והבקשים רפואה ופרנסה לזרוך גופם ועלמם, ואותם שהם בצח"י בניס הם מסערא דאיליות ושם כלו עוב, משא"כ אותן שהם בצח"י עצדים ועוצדים עמלק"פ הם מסערא דמעטרו"ן וסנדלפו"ן עיי"ש, ול"ה הכא שמלאכי חבלה מזנבים רק בחר ללותין דאותן שהם בצח"י עצדים ועוצדים עמלק"פ שהיא חפלת החלשים שזריבין לעזר ממעטרו"ן בצח"י ועד קטן נוהג גם להעלותם, משא"כ תפלת לדיקים גמורים שהם בצח"י בניס זהם אין להם שום שליטה וכאמור דאלין עשר סלקין וכו' הוא כמפרש דבריו במש"ל שהיה להם לדקדק אחר חינון ללותין חלשין, ומפרש כי מה"ט צריך שיהא עשרה מתפללים בציהכ"ז וכמ"ש בש"ס (ברכות דף כ"ה ע"ב וצא"ר דוכתי), וכן המלאכים הממונים להעלות תפלתן של ישראל י' חינון, וכמש"ל (בהקדמה דף ג' ע"ה) ד' כחות של מלאכים חינון דמשמשין לי ספירות וכל דיבור דק"ש וללותא דנפיק מפומי בכל אחר וכלל ממלל, הם מקבלים ומעלין אותה למעלה עיי"ש וצביאורנו שם [ועי' (בזכר בראשית דף כ"ג ע"ב) אוריאל מסערא דחסד, נוריאל מסערא דגבורה וכו' עיי"ש] סלקין ביר"ד ק"א וא"ו ק"א כן הוא הגי' בדפוס מנטובה וכו"ל, והיינו כמש"ל (בהקדמה דף ד' ע"ב) דזה רשימין חיוון דמקוריהון יו"ד ק"א וא"ו ק"א, והיינו להמקור של י' כחות המלאכים שמעלין תפלתן של ישראל, הוא ה' אותיות דשם מ"ה שכל כת יש לה אחזה בזהו א', וצביאור הדברים מוזן עפ"מ"ש (בס' דמשק אליעזר על הזכר פי בראשית דף כ"ד ע"ב צדק קרי"ג ע"ה ח"ה מה"ס) שהמקובלים הראשונים אומרים שכלל הבקשות יש לבאוי'א שער צפני עלמו ולכל שער יש לו פתח וכו', ולכל אחד יש שם צפני עלמו, היינו השם של השער והשם של הפתח וכו', ואם ידע כל השמות אז הוא צטוח שחפלתו נתקבל, אזל עתה צא רבינו האר"זיל ואמר שכשמתכוון לשם מ"ה שצ"ה נבד מספיק לבקשת בניי כי שם זה יש צי

אחרנין. ובגינה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אע"ג דסחיר (ב"א דסחיר) לא להאוי נקודה. דאיהי קוצא דא ד. בכמה חובין. לאולפא קטיגוריא על בנוי דשכינתא. לא יפסיק להאוי נקודה. דאם יפסיק, בגינה אסתלק קוצא מן ד' מן אחד. ואשתאר אחר. דאיהו נחש כרוך בעקבו. דבגין חויה ⁽¹⁾ לא יפסיק. ולא אסתלק קוצא דא ד' מן אחד. אבל בגין עקרב אסתלק. ואיהו פוסק וברח מיניה. הה"ד (בראשית לט) ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה.

אדהכי

באר לחי ראי

בעקבו דאיהו קון דלות ד' שעל ידו נשלם המנין עשרה, וכמש"ל (דף נ"ז ע"ב) דבקון דלות ד' דלח"ד נעיר לה בעלה דלא יתקרב לגבה הנחש שהוא אחר, אלא לח"ד בסוד אני ה' הוא שמי וכבודי לח"ד לא אתן עיי"ש. לא יפסיק דהא נקודה. פי' שאם יתבעל מלהפלה צמנין י' מישראל, יעשה פגם דהאי נקודה שהיא סוד המלכות המרומה בקון דלות ד' דלח"ד. בגינה, אסתלק קוצא דאות ד' פי' שאם ימנע מלהפלה צמנין י' ויכל לגרום שפי' אסתלק קולא דלות ד' וטאמור דבגין חויה לא יפסיק ולא אסתלק קוצא דאות ד' מן אחד. כלומר שריכין לחשוב בהפסד זה כנגד זה, כי הגם שיש חשש כי עיי' עיכוב עליות ההפלה יהיה אחרת לקליפת הנחש המונח צהר ההפלה כנ"ל, עכ"ל אין לבטל בשביל זה תפלה לציבור צמנין י', כי קליפת נחש אינה מסוכנת כ"כ, וכמ"ש (במאורי אור ערך נחש) שיש צ' מיני קליפות המקטרגים, אי' הוא סמ"ל שהוא קליפי נחש שהוא זכר דקליפה, וכו' הוא לילי"ת שהוא עקרב נוקבא דקליפה עיי"ש, ועי' דצרי רבינו (צלק"ת יחושע) בסוד צ' אנשים מרגלים, שכתב כי הדיונים דקליפי דדכורא אינם קשים כ"כ ויכולין להתגבר עליהם ולחקנם צניקל, משא"כ הדיונים דנוקבא דקליפי הם קשים עיי"ש, ע"כ אמרו מי שכתב לו נחש לא יפסיק, אכל מי שכתב לו עקרב על עקבו יפסיק, דהיינו כי מי שחטא בעריות ר"ל ששלטה בו נוקבא דקליפה שהוא קליפת עקרב, עם זה סכנה להתחבר דבריה הזיקא ר"ל, ועי' לא ירף אותו למנין י' נהפלה עמו, ואם אין לו מנין עשרה מצלעו, יפסיק וימנע מלהפלה עמו בלוחא חדא ולא ירפו למנין עשרה ואיהו פוסק וברח מניה ומתפלל ביחידות אם אין לו איש אחר במקומו לרפו לעשרה. הה"ד ויעזוב בגדו בידה וגו' עיין (צוהר פי' וישב דף ק"ז ע"ב) ותפשטי צגדו לאמר שכתב עמי, צגין דכו שלט יתה"ר עליה דצ"י, אחתין ליה וקשיט לבשויה מסלסל בשעריה ה"ד ותפשטו צגדו, לאמר שכתב עמי אחרת עמי, מאן דאיהו זכאח אחתקף לקבליה ואגח ציה קרבא מה כחיו וישצו צגדו צידה וגו', ויערוק מיניה, צגין לאשחזא מיניה ולא ישלטה עליו עיי"ש, ולח"א הכא דלע"ג שזי שמתפס צעון עריות הוא מקשט עצמו בלבושים נאים והולך לשמוע קדיש וצרכו

דכא ללוחא דעני איכו שכינתא, פי' דכא קו"ל צ"ש"ם (צרכות דף ה') י' מתפללין שכינה עמכם, וכן הוא צ"ש"ם (סנהדרין דף ל"ז) כל צי עשרה שכינתא שריא משא"כ צפחות מ", וממילא שזה העני גרם להיות שכינתא שריא ציניהם ע"כ ממילא שגם לחומרא הם משתתפין יחד שאין תפלתן של ה' לדיקים עולות עד שגם תפלת זה העני תעלה וכתאמור מאן עני דא צדיק (הגרי"א) מוחק ד"ת אלו, וכתב שהוא ע"ס, ולעני"ד אין הכרח לשבש כל הספרים, ויש לקיים הגי' שאמר זאת להמשך הדרוש, מאן עני דא לדיק, שהוא מכה דלנו מדברים כמה תפלת עני שהוא צדקת דלדיק נוער צרית, רק שלא שם נפשו צכפו להפלה צכונה כראוי, אז נאמר צו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, משא"כ צ"ס י' ציניהם אחד שפגם בלוח צרית קודש וכדמפרש ואזיל והאי צלוחא אתקריאת עקב היינו תפלה החלש שהזכיר למעלה שאין ביכולתה לעלות למעלה על אחר. ובגינה אתמר. צ"ש"ם (צרכות דף ג' ע"ב) אפי' נחש כרוך על עקבו וכו' והיינו כמש"ל דחויא מונח לעכב תפלת החלשין צדק צלחהם מפי המתפלל שאינו הגון, שהוא ללוחא דהאי עני צדעת דאתקריאת עקב, ואמר דלכאורה לפי' יכולים לומר העובדי ה' ומתפללים כראוי, מה לנו וללרר הזאת להפלה צמנין י' שיהא עיכוב לתפלותינו הישרים מלפנות עיי' תערוצות אחר עני צדעת שיש אחרו צציהכ"י עומד היום תפלה זו שאינו מכין לבו תפלתו כראוי כי הלא יותר טוב לנו להפלה ביחידות צצחיו ולא יוכל תפלת עני זה לעכב את תפלתו מלפנות, ולרר אמר דאפילו נחש כרוך על עקבו, היינו הגם שהוא רואה שיש אחר עני שהתלתו נקראת עקב והנחש מונח אחריו לעכב תפלתו, לא יפסיק מלהפלה צעשרה, כי סוד תפלה צי, הוא צחא ד' לוחיות של השם מ"ה, והוא מרומה בקון דלות ד' דלח"ד, שזוהרנו נקודת ה', שזה עיקר היחוד אע"ג דסחיר לה להאי נקודה דאיהו קוצא דאות ד' עיין (צרכ"מ פי' פנחס דף רנ"ז ע"א) שהמלכות מרומה בקון דלות ד' דלח"ד, ולוחיות א"ה מרמזים ל"ם דח"א, והמלכות אשתלמת לעשרה דליון י' לוחיות של השם מ"ה עיי"ש, ולח"א דע"ג שיש ציניהם אחד שהוא עני צדעת, לא יפסיק ולא יבעל מלהפלה צי אע"ג שהנחש סחיר לה להאי נקודה והוא כרוך

אדהכי הא עולימא דקא אזדמן לגבייהו, מחמר אחר בעירן. אמר לון מהו ויעזב בגדו בידה. אלא עקרב איהי עקר ב'. דעקרת ביתא דשכינתא. ודא איהו בגדו, דחויא דע"ו. כד חויא אתיא לאתחברא עם גוף אדם ישן. דאמרת שכבה עמי חצופה זונה. אתמר באות ברית וינס ויצא החוצה. (כ"י ג"א) ובג"ד אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אע"ג דסתיר לה לההיא נקודה דאת ד', לא יפסיק. דאי יפסיק בגיניה, אסתלק קוצא מן ד' דאחד ואשתאר אחר. דאיהו נחש כרוך. בגין דחויא לא יפסיק. ולא אסתלק. ואיהו פוסק וברחת מיניה. אבל עקרב יפסיק, כמה דעביד יוסף צדיקא הה"ד וינח בגדו אצלה וינס וגו'. אדהכי הא עולימא קא אזדמן לגבייהו מחמר בתר בעירן. א"ל מאי וינח בגדו אצלה וגו'. אלא עקרב עקר ב'. דעקר ביתא דשכינתא, כד בעיא לאתחברא עם צדיקיא. צריך לאפסקא מיניה. ולא יתהני מיניה. ואפילו [דף מ"ג ע"א] ממשכא דיליה. לך לך אמרינן לנזירא סחור סחור לכרמא לא תקרב. הה"ד וינח בגדו אצלה

באר לחי ראי

וצרכו וקדושה לביכ"י ולהתפלל בעשרה, ועי"ז הוא אומר להבי' לדיקים שצבה עמי ואתדבק עמי לנרף למנין עשרה, אפי"ה מאן דאיהו זכאה לריך להתקף לקצנים ויעזוב צגדים נאים הללו אללו ויערוק מיניה ולהתפלל עמו דזירוף עשרה אע"פ שימנע עי"ז מלהתפלל ד' וכאמור. אדהכי הא עולימא דקא אזדמן לגבייהו. פי האי עולימא שכיח מחז' אחרים שדכרו הסבין זו עם רש"י וחבריו מחמר אחר בעירן. עיין (צזכר צהקדמה דף ו' ע"א) מאן יהיב לך למיזל הכה למחוי עיין צחמרי וכו', ועיין (צמק"מ שם צצירור הדברים מהס' קב"י) כי עיין גילוי נשמת הלדיק לצא לגלות חי תורה לצני אדם, הוא צאופן זה, שעי' המלות ומע"ע שהאדם עושה נעשה לו לצוש, ואלו הלדיקים שם שייכים לאותן המלות הם מהלצשין בלבוש זה צהבוא חלוקא דרבנן ומגלין לו חי תורה, ולפעמים נתגלה לו הרוח של אותו לדיק, ולפעמים נתגלה גם הנשמה, אצל לפעמים לא נתגלה לו רק צחי הכפש לצד של אותו הלדיק, וצומן שלא נתגלה רק צצחי הכפש לצד אז הוא מתגלה אל האדם צצחי עיין חמרי עי"ש צאריכות, חה הוא צירור הענין כאן שנתגלה לו הכוא עולימא שהוא נשמת צריה דרצ' המנוגה סצא צצחי נפש לצד, ע"כ היה צתואר עיין חמרא כדי לגלות להם זה הענין סצא להודיע להם [ועיין (צזכר פי' צלק דף קפ"ו ע"ב) צעוצדא דיוקא, שצצואר שם סוד עיין חמרא דמחמר אצחרא דחמרא למסכל עולל דאורייתא עי"ש]. מהו ויעזוב בגדו בידה. דלפי דרכים היה די לומר וינס ויאל' החולט. איהו עקר ב' דעקרת ביתא דשכינתא. ר"ל כי עקרי"ב הוא אחריות עקרי"ב, והוא כמפרש צזה הענין מ"ש שקליפת הנוקצא שהיא לילי"ה הרשעה נקראת עקרי"ב, כי היא עוקרת הצית היינו המלכות שנקראת צי"ה, וכיינו כמ"ש רבינו (צצ"ה פ"ג משער הקלי' צסוד לא נתמלחא נור אלל מחורבנה של ירושלים, כי ירושלים שהיא סוד נוקצא

דז"א דקדושה נחרצה ונשאר צסוד נקודה ח' לצד, ונור שהיא לילית הרשעה צרחס שפסח כי תירש צצירחס נתמלחא מ"ש ממח שחורבנה ירושלים עי"ש, ולז"א כי מי שפוגס צעירות ח"ו הוא נותן כח ללילית הרשעה להיות עוקרת ה"ש מן הצית ולמלחות נור צ"ש מחורבנה של ירושלים וכאמור. ודא איהו בגדו דחויא. עיין (צזכר פי' פנחס דף רי"ד ע"א) צסוד ויכושע היה לצוש צגדים נאים, צגדים נאים ודאי חיוון לצושין דחלנצש ציה רוחא מעוצדין צישין דצ"י דעצדין צגדים נאים צחאי ענמא, וכל מאן דצעיין לאעלא לגיכנס חיהו לצוש צחיוון לצושין וכו', ואם עושה חשונה נאמר עליו הסורו הצגדים הנאים ואלנצשיוון לצושין אחרנין מתחקיין עי"ש, ולז"א כי יוסף היה לצוש מתחלה הצגדים דחויא הנאים מעוצדין צישין של אנשי מלרים, ע"כ היה להקליפס לילית מקום לפחוחו, וכאשר ראה יוסף וצצין הענין הסור הצגדים הנאים ויעזוב צגדו דחויא צידה, וצרח ממנה כצזכר: דעבודה זרה. הוא כמפרש אצ' אורחא דחויא שאנו מדברים צכ שצריכין לצרוח ממנה, היינו חויא דס"א צייקא, דהא יש סוד נחש דקדושה וכמ"ש (צזכר פי' צשלח דף מ"ב ע"ב, וצפי ויקבל דף רי"ד ע"ב, וצפי פנחס דף רמ"ט) כאיל הערוג על אפיקו מ"ס, קצ"ה זמין לה חד חויא עלאה צצרח עי"ש (וצמק"מ, וצפרע"ה פ"ח משער חומיל צדרוש ז' ע"פ): כד חויא אתיא לאתחברא וכו'. ר"ל כאשר הליכ"ר מסערא דקליפת נחש מחחצר עם גוף האדם כשישן ומחמם אותו להצואו לידו כצרכין צישין ר"ל. דאמרת שכבה עמי חצופה זונה. פי' שעי"ז חדמנה שם האי חלופס זונה לילית נוקצא דקליפס הרשעה לומר שצבה עמי. אתמר באות ברית וינס ויצא החוצה. פי' דאז כאשר צא האדם לידו כך שצדוויין עמו פלוגי ופלוגיות וכווא מתיוחד עמהם בלבו וצמחשצחו, אז היסוד דקדושה שכיח נשרש אללו צאצב צריח קודש שלו צורה ממנו ומסתלק, וכמ"ש צש"ס (שצח דף ק"ד ע"א)

אצלה. משכא דיצר הרע. ודא בגדו ה' דחויא ע"ז. כד איהי קא אתיאי לאתחברא עם צדיקייא. ואמרה שכבה עמי חצופה זונה. אתמר באות ברית וינס ויצא החוצה).

אמרו ליה מאן אנת. אמר להו אנא איהו ברא דנונא חדא. דשט בימא רברבא ובלע כל נונין דימא. ואפיק להון חיים לבר, ולזמנין איהו נפיק ביבשתא. לקיימא ביה (בראשית מט) וידגו לרוב בקרב הארץ. תוהו.

אמרו ליה, בתר דלית רעותך לגלאה מאן אנת. וברא דמאן אנת. מאן איהו (ג"א מאי איהו) אתר דדוכתך.

אמר לון. אתר דדוכתי איהו מגדלא חדא דפרח באוירא. תוהו.

אמרו ליה לא תימא לן מידי (ס"א מיל) מאן איהו אבוך.

אמר

באר לחי ראי

החמה) שרמ להם בדרך חידה שמקום דירתו צעורה"ז הוא לו"ד, ואמר להם ג' סימנים שמרמזים לג' אותיות לו"ד, מגדל הפורה באויר הוא אות לו, וקצ"ה הוא סוד אות ו, וחד מסכנא הוא אות ד' עי"ש, והכא אמר להם בקיטור רק סימן זה דלי שהוא מגדל הפורה באוירא, ואפשר הוא עפ"ד רבינו (צפנ"ח פ"ח משער הסליחות) דאות לו' כלורתה יש בה למטה לורת ד' ועל ראשה אות ו' עי"ש, ולזה יתכן כי באות לו' צענמה יש בה לורת ה' אותיות לו"ד, היינו כי בכללה הוא לו, ובפרט יש בה לורת אותיות ו' וד', הרי לו"ד, ועיקר כוונתו בזה היה לפרש להם שורש נשמתו מי הוא שהוא בצחי לדיק יסוד עולם, וכמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) בסוד האי עולמא דיתבי על מגדלא ולדיק שמיא, ובקשתא שבידיו הוא זריק חלים לגבי חויה עי"ש, ובזה מובן שרימא להם ס"י זה שמקור מחלצתו הוא מהאי מגדלא דפרח באוירא, וכמ"ש רבינו (בלק"ת משלי) ע"פ מגדל עץ שם ה' בו ירוץ לדיק ונשגב, שה"ל נקרא מגדל הפורה באויר, ובו דוקא ירוץ היסוד לדיק עי"ש, ומוצן עפ"ז המשך המאמר כאן כי רשצ"י וחצרוו עם הסבין עסקו עד עכשיו צענין הנחש דכרוך על עקבו דלריכין לזרוק לה חלים בא"ש ובתפלה, ולזה רמז להם שהוא האי עולמא שהוא הדיק יסוד עולם דיתבי על האי מגדלא שהוא סוד אות לו' אשר בו יתיב האי עולמא שהוא לדיק יסוד עולם דיתבי על מגדלא ופרח באוירא לירות בקשתא חלים על הנחש חויה בישא דכרוך על עקבי ובאמור: לא תימא לן מידי מאן איהו אבוך פי' כי הם שאלו אותו מחללה מאן הוא, וברא דמאן הוא, ומה מקום דירתו, והוא השיב להם רק מקום דירתו לבד, ולא שאלו ואמרו הנה מקום דירתך וגם מקור מחנך נשמתך אתו מצויים מחידתך, אבל ברא דמאן אתה לא הבדל לנו כלל גם צרמא, וכי לא תימא לן מידי גם בדרך חידה ורמז מאן הוא אביך, ומה שמו ומה מקור מחלצתו

ע"א) הכא לעמא פותחין לו ברא דנונא חדא היינו צריח דרז המנונא סבא וכדמפרש ואזיל, ועיין (בכסא מלך) שהסביר פנימיות הענין מ"ש דרז המנונא הוא צחי' דג ועיין (בזרז בהקדמה דף ו, דאמר שם אבא דילי הוב דיוריה בימא רבא, ואיכו הוא חד נונא דכוה אסחר ימא רבא מסערא דא לסערא וכו' הכל כמ"ש כאן, ועי"ש ענינו (במק"מ) באורך, אמנם הנה המעיין (בזרז פ' בלק דף קפ"ז ע"א) דאמר צריח דרז המנונא עוד צביותו יונק לאשר אמו יראה שלא ישלוב בו עינא בישא, אמר הינוקא אנה לא מסתפינא מעינא בישא, דבר נונא רבא ויקירא אנה, ונונא לא דחיל מעינא בישא, דמיא חפי עליהון, ולית עינא בישא וכו', ועי"ש במפורשים שהענין שאמר כן כי מי שנשמתו מצויה עלאה שנקרא ימא רבא לא ישלוב בו עין הרע, כי אין שם אחיזה לשום רע ולא יוכל רע לשלעא בה עי"ש וע"כ אמר הכא. ובלע כל נונין דנונא ואפיק לון חיים כי שם אין שום ענין מיתא ורע ח"ו רק חיים ועוצה, ע"כ אין לחוש שם מעינא בישא וכמכר שם, ומוסיף הכא עוד ולזמנין איהו נפיק ביבשתא וכו'. היינו כמ"ש (בזרז שם) בסוד וידגו לרוב בקרב הארץ, אורחא דנונין לאסגא רב צגו מיין, ואי נפקי מגו מיין ליבשתא מיד מתין, חלין לאו הכי חלא חלין מן ימא רבא וסגיאן דלהון לאפשא ולאסגי בקרב הארץ מה דלית הכי לכל נונין דעלמא עי"ש, ולז"ל הכא דאיתו חושש לעין הרע, גם אם לפעמים הוא נחית לעור"ז מקום חנין נחש שרף ועקרב חלין יכולין לשלוב בו, כי שורשו ומקורו למעלה הוא חזק כ"כ דאם ירד לפעמים מעט להשגיח בעולם השפל הזה לא חיק לו מגדלא חדא דפרח באוירא עיין (בזרז בהקדמה דף ו' ע"ב) שהשיב להם באריכות יותר אתר בית מותבי איכו מגדל דפרח באוירא, ואינן דדיירין ביה בהאי מגדלא קצ"ה וחד מסכנא, ומפרש שם (באור

אמר לון אבא דילי. איהו חד נונא רברבא. דכד צחי. אפתח פומיה ובלע מיא דימא. ועד שבעין (ס"א שבעה) שנין לא הדר ימא לתוקפיה. ורזא דמלה (א"ב מ) יבטח כי יגיח ירדן אל פיהו. ואיהו בלע כל כך מן ימא. ואתון לא אשתאבתון מיניה אלא כד חד. דאיהו כ"ד ספרי דאורייתא. איך לא אשתמודעתון ביה.

בההוא זמנא אדכר רבי אלעזר ואמר. ודאי את איהו ברא דרב המנונא סבא. חדו ביה, ואמרו. בודאי אי את הוית בהאי עלמא. הוינן קא נחתין מסוסוון דילן. והוינן אנן מחמרין בחר בעירך.

אמר לון. ההוא חויא דאתון מגיחין קרבא ביה. איך אשתזבתון מיניה. דאיהו בלע וקטיל. **ולא** עוד אלא דאיהו קטיל לאדם קדמאה. ולכל דרין דקא אתיין אבתריה. וברתא איהי על מגדלא דפרח באוירא. ומכריזין בכל יומא ברקיעא. דכל מאן דקטיל להאי חויא. דיהבין

ליה

באר לחי ראי

אל פיו של ליתן, דכל זמן שהוא חי צעוחים הם כמו כן עכ"ל, והיינו כי ירדן הוא סוד אורות הצניח כמ"ש (צמג"ע וחתחנן אופן מ"ח) דירדן מרמז לצניח שמעם ירד נ' שערים עי"ש, ור"ל דכ"ז שהיה רב המנונא סבא חי צעוכ"ו ולומד תורה ויגיה ירדן אל פיו כאמור, ה"כ מגין על כל הדור להיות כולן חיון וקיימין ואיהו בלע כ"כ מן ימא היינו שלמד תורה הרבה והשיג כ"כ מאורות הצניח מכל מ"ע שערים כמזכר. ואתון לא אשתאבתון מניה אלא כד חד וכו' פ"י שאבין ה"כ לו השגה גדולה כ"כ, וכס לא השיגו רק כד אחד בסוד כה תאמר לבית יעקב ותגיד לצניי דליון, כד דשאיב מן ימא דאורייתא ומה ניהו דשאבין מניה, האי כ"ד דאיהו שנינחא כלילא מן כ"ד ספרי דאורייתא עי"ש, והיינו שהם לא היו להם השגה צניחא אמא עלאה שהיה ימא עלאה רק למטה במלכות אמא תתאה איך לא אשתמודעתון ביה מדוע לא למדתם ממנו לזא למדריגתו להשיג צימא עלאה שהוא סוד מ"ע שערי צניח. איך אשתזבתון מניה שלא נתפתחו כלל מהיכא"ר חויא צימא דאיהו בלע וקטיל ע"י (צתיקונים מ"ח דף ע"ו ע"א) חויא נחש הקדמוני דקטיל לאדם קדמאה וקטיל לכל דרין דאתיין אצתריה, מנהון אכיל צנורא דליה דאיהו אשא דגיכס, ומנהון ה"כ בלע לון חיון כגון קרח וכו', מנהון קטיל צמח מיני מיתות וכו' עי"ש, והיינו כמ"ש צ"ס (צ"ב דף ע"ז ע"ב) הוא השגן הוא המכ"מ הוא היכא"ר יורד ומסית עולה ומסיתין יורד ונוטל נשמה עי"ש. וברתא איהי על מגדלא דפרח באוירא. ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) צרתא דמלכא דאיהו ללותא דיתבי על מגדלא דאתמר צה מגדל עז שם ה' עי"ש וצנאורו שם (צ"ד מאן דקטיל וכו'): דכל מאן דקטיל להאוי חויא היינו כמ"ש (צ"ט מ"פ שופטים דף רע"ד פ"ב) שצריכין לון להם"

מחנכתו בקודש אבא הוא חד נונא רברבא צה רמז להם צדק חידה שאבין הוא רב המנונא, והיינו כי המנונא הוא מלשין נו"ן, וכמ"ש צ"ס (עירובין דף ס"ז ע"ח צתוס' צ"ד"ה המנונא) ור"ב הוא מלשין רבצ"ל, וע"י צ"ס (סנהדרין דף י"ז ע"ב) אמרי צי רב היינו רב המנונא דכד צחי אפתח פומיה ובלע מיא דימא כוונתו צה לרמז להם שהוא נקרא סבא, ולז"א דכד נחי וכו', והיינו שהוא ממשיך נשמת רב המנונא צה לעוכ"ו לקנות שלימות וללמוד תורה, לענין הלייתן כשהוא למא ופותח פיו לשתות ממי הים, כן זה הצדיק פתח פיו צ"ד צתוך מן הים, שהוא סוד נש"צ של התורה לרווח למאנו, וכמ"ש (צ"ב דף ע"ב ע"א) אלף נהרין סגיאן לה וצמיעתא חדא גמעא לון עי"ש וצמפורשים שם, ודייק ואמר מיא דימא, היינו כי נודע דרב המנונא סבא היה גלגול משה, וכמ"ש (הרב מהר"א אזולאי ז"ל צ"ס חסד לאברהם מעין ה' נהר כ"ה) עי"ש, ונודע כי משה השיג מ"ע שערי צניח כמשי"ל (וצדק ז' ע"ב) וצאחר דוכתי, שהוא סוד מ"י הים ועד ע' שנין וכו' כוונתו צה שהיה צעוכ"ו ע' שנין וצתח ממי הים סוד התורה כמזכר, והיה ניכר ונראה הצהירות שלו צאור התורה שהוא דורשה ולמדה ומסלסל צה ומפארכ צמשך ע' שנין שהיה חי צעוכ"ו, והיינו שמה"ע היה נקרא רב המנונא סבא, וכמ"ש צ"ס (צ"ב דף ע"ה ע"א) צצעה שליתן למא עושה תלמים צים ואין תהום חחר לאיתנו עד ע' שנים שנאמר יחשיב תהום לשיבה, ואין שיבה פחותה מע' שנין עי"ש, הרי רמז נו"א וסב"א. ורזא דמלה יבטח כי יגיח ירדן אל פיהו. ע"י ש"ס (צ"ב דף ע"ה ע"ב) אימתי צהמות צהררי אלף צעוחות, צצעה שמגית ירדן לפיו של ליתן, ועי"ש (צפירש"י צ"ד"ה אימתי) ח"ל אימתי צהמות צהררי אלף צעוחות שלא ימותו, כל שעה שיגיה הירדן

ליה לאנתו בת מלך פנימאה. ממשבצות זהב לבושה. והאי זהב איהו ז' ימי בראשית. ה' חמש אור. ב' איהי ב' מן בראשית. עלה אתמר (שיר ז') יפה כלבנה. תורה שבע"פ קראן לה במתיבתא.

ובגין דא כרוזא כריז. כמה גברין כמה מארי תריסין אתכנשו בבי מדרשא. לאגחא קרבא עם חויא בגינה. וכמה תריסין אתעבידו פסקות בגינה דברתא דמלכא. (שמות ב') ויפן כה וכה וירא כי אין איש. (ולית בהון) דקטיל לחויא. עד דייתי ההוא דאתמר ביה ויפן כה וכה וירא את המצרי. ובגין דא אתמר (ראשית מט') עד כי יבא שיל"ה. שיל"ה מש"ה. דאיהי מורשה דיליה. ובגין

באר לחי ראי

ה"פ אור של ז' ימי בראשית שמרומא ברות ב' דבראשית שהמלכות מתקשטת בהם בסוד וראיתיה לזכור ברות עולם וכאמור עלה אתמר יפה כלבנה ר"ל כי לעיל (תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) אמר דלות ב' של בראשית מרומא לזרית הלכנה, דזמנא דלתיין לאסתכלא בה היא סתימה כלפי רשיעא וחזרת חנין לאחורא מנייכו עיי"ש, ולז"ל הכא שזכר הרמז יפה כלבנה שהמלכות היא יפה ומקושטת בה"פ אור הנרמזים ברות ב' של בראשית שהיא ברות לננה וכאמור תורה שבע"פ קראן לה במתיבתא היינו כמ"ש (ברע"מ פ') פנחס (שם) דהמלכות אתקריאת לננה על שם ליבון הלכה דליכו מלגאו בסוד כל כבודא בת מלך פנימה עיי"ש, ולזה אמר דלכא נקראת המלכות לננה, ע"ש ליבון הלכה ע"י הפלפול שהוא תורה שבע"פ כמה מארי תריסין אתעבידו פסקות בגינה דברתא דמלכא גם זה מאורא (בתיקונים מז"ח דף ע"ו שם) וכמה מארי תריסין מתנגשין לגביה בנחיות וצנחיות וצנחיות ופסקין עליה כמה פסקין בק"ו דיליה, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, לית בכו חד דקטיל לחויא, וכרחין נפקי מאן דנלא קרבא וקטיל לחויא יחא הלכה דיליה, וכמה הלכות פסקות חיון דאתמר בכל חד הלכה כפלוגי עיי"ש, חכא הוא ביאור הדברים כאן שאמר וכמה מארי תריסין היינו ת"ח ולדיקים כלומדים תורה לשמה ומפלגין לזר ההלכה זה אומר כן הוא הלכה, וכן ראוי להיות תכשיתי וקישוטי הכלה, חכא אומר להיפך הוא ראוי להיות, וכונות עולם לקשטה, ויש ציניכס שחס מכריעים ואומרים הלכה כפלוגי, חיון כי עיקר תיקון קשוטי הכלה שהיא השכינה הקדושה, היא רק ע"פ תורתו של פלוגי שצירר וליבן הענין לפסק הלכה שהיא השכינה וכאמור לית בהון דקטיל לחויא. פי' שכל הדורות עד דור האחרון אשר משה רבינו יהיה לדיק הדור, לא יעלה בידם להרוג את הנפש וסמאל, והגם שהועילו לקשט הכלה בקישוטי הלכה כל אחד לפום דרגא דיליה, דמני ומנך יתקלם עלאה, עכ"ל לא כגיע למערכה זו להרוג את הנפש כזכר, עד שיבא משה רע"מ שהוא חתן דילה, והיא מאורסת לו וכאמור: ובג"ד אתמר עד כי יבא שיל"ה משה. עיין (ברע"מ פ') פנחס

לכס"מ ינחש ד' מיתות ב"ד עיי"ש דיהבין ליה לאנתו ברתא דמלכא גם זה מאורא (בתיקונים מז"ח שם) דברתא דמלכא דאתמר בה ברות בנות עשו חיל ואת עליה על כולנה, דליכו ארוסה למשה בסוד הלכה למשה מסיני, על כן לאו נשואה ליה עד דקטיל לחויא עיי"ש, וע"ל (תיקון י"ג שם) וצניאורנו שם בת מלך פנימאה עיין (ברע"מ פ') פנחס דף רמ"ח ע"ב) שכתב דהמלכות נקראת לננה על שם ליבון הלכה דליכו מלגאו בסוד כל כבודא בת מלך פנימה, שהיא היא נקודה דלגאו עיי"ש, ולז"ל כי מי שהורג את הנפש שהוא ה"ה"ר ע"י לימודו בקדושה וטהרה ומצדד ומלגאן ההלכה בפנימיות התורה, נותנין לו ברתא דמלכא בנח"י נשואין שעל ידו נחלצנה המלכות בפנימיותה בסוד כבודא בת מלך פנימה, סוד נקודה דלגאו וכאמור ממשבצות זהב לבושה עיין (ברע"מ פ') ל"ו דף כ"ז ע"ב) דהלכה היא סוד המלכות ברתא דמלכא כל כבודא בת מלך פנימה, והנחנים ואומרים מעריחין א"ע לנקאה לה מאליו קליפין שמקשין קושין בישין דלית לון תירץ ולא פריקא וכו', ואית קושין דליון לבושין דהלכה דאתמר בהון ממשבצות זהב לבושה וכו', בההוא זמנא הלכה דליכו ברתא סליקת קדם מלכא שלימא בכלא בגופא לבבושהא ובתכשיתהא וכו' עיי"ש, ולז"ל הכא דמי שהורג את ילדו בלימוד התורה כראוי להליל המלכות מהקושיות רעות ולעטרה צחידושי דאורייתא שהם לבושין דהלכה, אז נותנים לו ברתא דמלכא כשהיא מלוכשת בהני לבושי יקר בסוד משבצות זהב לבושה וכאמור. והאי זהב איהו ז' ימי בראשית, ה' חמש אור, ב' איהו ב' מן בראשית. ע"ל (תיקון ה') דף י"ט ע"א וע"ב) בסוד וראיתיה לזכור ברות עולם, וראיתיה בתכשיתהא, שהם ה' גוויין נהורין של ה"פ אור דעובדא דבראשית שמתלבשת בהם המלכות בסוד עטרה אור כשלמה להתקשט לפני בעלה עיי"ש וצניאורנו שם וע"ל לעיל (בהקדמה דף ע"ו ע"א) דברתא ב' דבראשית מרומא ה"פ אור דמעשה בראשית עיי"ש, וצניאורנו שם (בד"ה בה נהורין) עיי"ש, ולז"ל הכא להמשך הדורש דמה"ט מכנה להמלוכות של המלכות שמתקשטת בהם בשם משבצות זהב דייקא, כי ברותיות זה"ב מרומא

ובגין דא בגיניה אתמר ביה עד כי יבא של"ה דיליה (גי' דלה) ודאי איהו קטיל לחויא.

ול"ן יקה"ת עמ"ם (שם). בגין דאיהו בן יצהר בן קה"ת בן עמר"ם. בן עמא רמא. דאתמר ביה (ד"ה א כג) ובני רחביה רבו למעלה. וקטיל לחויא.

וחיליה בימא, וביבשתא, וברקיעא.

וכמה מארי קרבין אגחו עמיה קרבא על ימא. כד"א (תהלים קד) שם אניות יהלכון. בימא דאורייתא. דאינון אניות. עיינין דמסתכלין באורייתא. וכמה אניות מינייהו אתברו ונפלו

באר לחי ראי

מלכות) דאחיא מסטרא דגזורה עיי"ש, וכ"כ רצני (צלקית פ' נשא) ח"ל דע כי לפי שצני לוי הם צחי גזורה כוחות הנוקבא, לכן לא תשא את ראשם צחך צני, רק הן לעמך כי אלו הם לאורך הנוקבא עיי"ש, ועיין (צפניה פ' נשא צד"ה ובני קהת) שכתב דני קהת הם מה"ג דעת דנוקבא, ולזה מוזן כי זה הכח שיכא למשה ללחום עם הקליפות לעת"ל ולקטול את החויה ציפא שהוא מסטרא דגזורה דנוקבא, זה יש לו ירשה מאבותיו לוי וקהת וכאמור, והכא מוסיף עוד שחיבת עמ"ם נוערין עמ"ם אציו של משה, ע"ס ר"ס, שמרמ לחוקק הגזירות קדושות דאתמר ביה ובני רחביה רבו למעלה עמ"ם (צרכות דף ז' ע"א) דמ"ש הקצ"ה לישא ואעשה אותך לגוי עולם, מתקיים בצרעי, שנאמר ובני רחביה רבו למעלה וכ"כ עיי"ש, ולז"א שזה מרומם צמה שהוא בן עמרם בן עמ"א רמ"א, צחי גוי עולם שיכול לעמוד נגד הקליפות העלומים ולקטול לחויה וכל גודל דילה, בעולם גזרתו מסטרא דקדושה בימא וביבשתא וברקיע כוונתו בהמשך דברים אלו כי כמו שמש רציו עשה נסים לאבותיו בגאולת מצרים צום וציצה וצריקעא בגשמיות, צום צקריפת ים סוף, וציצה היינו המכות שעשה למצרים ציפה, וגם צקריעא כמ"ש (צמד"ר פ' צא פ"ד) צמכת חושך נעם ידך על השמים ויע משה את ידו על השמים, שהמשך מהחושך של השמים עיי"ש, כן יהיה בגאולה העתידה צרוניות ג"כ צצחי ים ויצפה ורקיעא וכדמפרש ואזיל. וכמה מארי קרבין היינו ח"ה גדולים שנקראים צעלי תרסין כנ"ל שר"ו לקרב הגאולה ע"י מעש"ט ולימוד תורתם: אגחו עמיה קרבא. שלחמו עם החויה הנזכר קודם שצא מרע"ה, וכמס"ל ובגין דא כרחא כרח וכ"כ על ימא ר"ל צלימוד התורה, וכמס"ל (בהקדמה דף י"ב ע"א) לית ים אלא אורייתא עיי"ש. שם אניות יהלכון ח"ה העוסקים צתורה הם צחי אניות ההולכין ושאטין צלצ ים עיינין וכ"כ. עיין (צביאור הגר"א) שמפרש שהתקונים דרש מלת אניות כמו עיינין כי ה"ל מחלף צ"ע עיי"ש, ויתכן כי ח"ה העוסקים צתורה נקראים עיני העדה כמ"ש צש"ס (הוריות דף ד' ע"א) וזכא ג"כ

פחם דף רמ"ו ע"ב) עד כי יבא של"ה (גי' מש"ה) רע"מ נעיל נוקמא מקליפ' סמ"ל ונחש שרים של עשו וישמעאל ויפקון ישראל מן גלותא עיי"ש, והיינו שצח תלוי עיקר הגאולה ותוקון המנחות ליעול נקמה מהקליפות הנזכרים ולקטול לחויה ציפא, זה יהיה כחו של משה שיכול לעמוד נגד צמן הגאולה וכאמור שיל"ה מש"ה ע"י צח"ר (צראשית דף כ"ה ע"ב) עד כי יבא של"ה דא משה, חושבן דא כדא עכ"ל, והיינו כמס"ל מהרע"מ דאחיה מורשה דיליה ר"ל מאורסה דיליה, וכמ"ש צש"ס (פסחים דף מ"ט ע"ב) תורת לוח לנו משה מורשה, ח"ה מורשה אלא מאורסה עיי"ש, והיינו צסוד כלת משה, וכמ"ש (צמד"ר ויחי פ' ל"ט ס"ו ו') לא יסור שצט מיהודה זה כסא מלכות, אימתי עד כי יבא של"ה אותו שהמנחות שלו עיי"ש, ולזה דרש הכח להמשך הדרוש שזה קאי על משה שהמלכות היא שלו מאורסה דיליה צסוד כלת משה כנ"ל ודאי איהו קטיל לחויא ר"ל דודאי מה"ע אמרין על משה שנקרא שיל"ה, שהמלכות היה שלי"ה, משום דאיהו קטיל לחויא וצרכות זה זכא לגדולה כזו דיהבו ליה צרתא דמלכא ולו יקחת עמים עיין (צמד"ר שם, ובפ' ל"ח ס"ו י"ג) שדרש ולו יקחת עמים, שהוא מקבה שנייהם של אוח"ע בהלחמו עמם עיי"ש, ולזה דרש הכא בהמשך הדרוש כי משה נקרא שיל"ה שהמלכות היא שלי"ה, משום ולו יקחת עמים שמקבה שנייהם של הקליפות הנ"ל וקטיל לחויא ע"כ והצין ליה צרתא דמלכא וכאמור בגין דאיהו בן יצהר. (צחקוניס של הרמ"ז) צ' חיצות בן יצהר מוסגרים, וכ"כ (הכס"מ), והגר"א כתב ג"כ דל"ג ליה, ול"ל צגן דאיהו בן לוי בן קהת בן עמרם וכ"כ, והיינו כמ"ש (צח"ר פ' צראשית שם) ול"ו יקה"ת עמים, ול"ו יקה"ת נוערין ול"ו קה"ת, והיינו שמרמ שמש"ה הוא סוד שיל"ה שצא מצניו של לוי וקהת עיי"ש, וציאור הענין נראה שלהכי יהיה לעתיד למשה זה הכח לנקום צצרי העמים ולקטול לחויה ציפא ליתן לו צרתא דמלכא כזכר, כי הוא מצניו של לוי וקהת אשר שניהם הם מסטרא דגזורה דנוקבא, וכמ"ש (צח"ר פ' שמות דף י"א ע"א) צסוד וילך איש מצית לוי, דא כנ"ל (היינו

ונפלו ה' בימא. עד דייתי מורשה דילה (ס"א מאי דילה) וקרע ימא דאורייתא. וסוס ורוכבו רמה בים. דאיהו חויא ובת זוגיה. דאיהי סוסיא דיליה. ואיהו אעבר עלה לישראל דלא טבעין בה. הה"ד (שמות יד) ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים.

בקדמיתא בימא בההוא חמר. ובפורקנא בתרייתא כלא בימא דאורייתא.

מטה

באר לחי ראי

דמטרוניתא, שהמלכות שהיא סוד ימא דאורייתא [היינו לימוד הקבלה וסחרי תורה] היא מאורסת לו כני"ל וקרע ימא דאורייתא הקריעה היינו שיעשה הים ליבשה שיוכלו כל העוסקים בה לילך ביבשה בלא סכנה, ולא יערכו לשוט במלגות ים אשר יהמו גליו, ויתגלה חכמת הקבלה כמו נגלות התורה שנמשל ליבשה וסוס ורוכבו רמה בים היינו כמ"ש (צסידור, כוונות סוס ורוכבו) סמאל ונוקצא רמה בים בנוקצא דהכומא רבה עיי"ש דאיהי סוסיא דיליה היינו כמ"ש (צפדר"א פ"ג) דסמאל וגחש, עליוס אמר תורה רב"ש"ע תשחק לבס ולרוכבו, שסמאל רכב על הנחש ופתח לחור עיי"ש בקדמיתא בימא בההוא חמר. עיין (צזכר פ' בהעלותך דף קנ"ג ע"א) וימרו את חייכם בעבודה קשה בחומר, דאחבד לבו אורייתא להיות מרד בדוחקין סגיאין וענייתא בקושיא וצחומר וכו' אשר עבדו בהם צפק דא פירכא עיי"ש, ור"ל שהיה ד"ת עניים מחזין דאורייתא, ולכן באים להם דוחקין וחומרות ככמה מיני קושיון, אצל צפורקנא בתרייתא יפתח להם תרעין דאורייתא ויתגלה להם רזין עלאין ויתורן להם כל הקושיון וכל החומרות עיי"ש, ועיין (צזכר פ' לו דף כ"ח ע"ב) שכתב דגאולה בעתידות יתקיים זהו ויהיו שניהם מרומים האדם ואשחרו ולא יתבזשו, בגין דכבר אהעבר ערבוזיא בישא ערב רב מעמלא, דבגיוויכו לריך לבסאח רזין דאורייתא וכו', ועיי"ש צפורקנא דר"ל דקודם הגאולה לריך להלביש אורות הפנימיים של התורה שצכתב וצבע"פ במלבושים גשמיים, כדי לכסות מפני החלונים שרוצים להאחז וליוק מהם, אצל לעת"ל צפורקנא בתרייתא יפשיעו המלבושים גשמיים של אדם ואשחרו, סוד רב' תורות שצכתב וצבע"פ, ויהיו שניהם ערומים, שילמדו פנימיות התורה בלי שום לבוש ולא יבא פחד מאחזת החלונים עיי"ש, זה הוא ביאור הדברים כאן שאמר בקדמיתא בימא בההוא חומר, פי כי מתחלה היו סודות התורה שהיא סוד ימא דאורייתא נתלבש בלבושים ע"כ היה להם כמה חומרות צסוד וימרו את חייכם בחומר חכ הוא ובניי הלכו ביבשה בתוך הים, היינו שהארכו להלביש האי ימא דאורייתא בגשמיות ונגלות התורה שהוא צחי יבשה מפחד החלונים וכאמר ובפורקנא בתרייתא כלא בימא דאורייתא. פי" דגאולה האחרונה לעת"ל לא יערכו להלביש אורות התורה

על צחי הליכתה צלחיות כני"ל ושאטין בלב ים, כי ענין השגחת העינים נקרא השעם כמ"ש (צד"ה צ' ע"ז) כי עיניו משועטות בכל הארץ, והוא משום שהשגחתו יתב"ש צחי עינים, כביכול הוא כענין הנעת הספינה ממקום למקום בכל רגע. וע"כ נקראים החכמים עיני העד שהם צחי הולכים צלחיות ושיעין צעיונם בכל עת בכל מקצועות התורה. עיינין דמסתכלין באורייתא. ר"ל מארי דרזין שמסתכלין בפנימיות התורה היינו העוסקין בחכמת הקבלה, והיינו כי כמו הים העובר צו יעצא אס לא יכול לשוט או עיי' איהא אס אינו יכול נהולין החניה צמשטין, כן הוא העוסק בחכמה זו הוא כמו העובר בים שיש מקומות עמוקים ומסוכנים שאין איה יכול לעבור שם, או שאין צעל האניה יכול צכחו להעבירה שם, וכמ"ש (צזכר צסבא דמשפטים דף ק' ע"ב) צבא, צבא, הא אמינא דאעלת צימא רבא בלא חצלין ובלא דגלא מה תעביר, אי תימא דהסלק לעילא לא תיכול, אי תימא דתיחות לתתא לא תיכול הא עמקא דהכומא רבא מה תעביר, אי צבא לא חית לך לאהדרא לחחורא צעדן אלן לא הוית ולא אתרגילת לאתחלשא בתוקפא דהא ידעת דצ"י אחרא צכל דא לא עאל צאדרא צעמקא דא דאית רזין בי"ה דיוחאי ידע לאסתמרא ארחי ואי אשיל צימא עיי"ה אשגח בקדמיתא חך יעביר וישוע עב צימא צ"ה א הד" עב לא יעול, ואנת צבא לא אשגחית בקדמיתא הבה צבא הואיל ואנת חמן לא השבוק כל איהך כ"ש צע"ה לימינא ולשמאלא וכו' לא תדחל צבא, אציק צציקה. כמה גבורין תקיפין תצרת צחוקפיהין, יצ"ה קרצין נחת וכו' עיי"ש, וכן מצוהר (צצ"מ פ' ת"ז דף ר"ז ע"ב) דמאן דעאל צימא ולא נפיק, עב ליה יכ"ה, אהנכס צימא דאורייתא שהוא סחרי תורה וצבע שם. היינו במקומות המסוכנים, וכמ"ש (צזכר פ' בבלה דף כ"ב ע"ב) צבאי מלה לא תשאל לשמי יכ"ה, וכו"ב איתא (צצ"מ פ' כי תאל דף רע"ט ע"ב) ומאן דנקיצי דליה צבאיא סלע בלא רשו, אחא חויא נשכא ליה, ואית יכ"ה עיי"ש, ולזה אמר הכא וכמה מארי קרצין שעסקי בהמה זו ואגחו עמיה קרצא על ימא ולא ידעי חך לשוע, או שלא היה צכח להעביר הספינה במקומות המסוכנים ונפלו צימא: עד דאתי מורשה דילה. י"ג מארי דילה, וכל הולך למקום אחד, ור"ל שיצא משה רע"מ מארי

מטה דיליה דקרע ביה ימא, דא קולמוס. בגין דעליה אתגלייא זרוע י"י, דאתמר ביה (ישעיה ג) זרוע י"י על מי נגלתה.

בההוא זמנא דאתעבר ההוא חויה בישא מן ימא, שליט חויה קדישא.

ובההוא זמנא (שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות) אזלין אניות בהבטחה בימא דלא טבעין. דהא רוח סערה אתעבר שלטנותיה מן ימא דאורייתא.

ובההוא זמנא שם רמש ואין מספר וגו'. שם אניות יהלכון לותין זה יצרת לשחק בו. ויהי חדי עמהון. הה"ד (שם מח) שיתו לבכם לחילה וגו'. לחולה כתיב. [עין מנחת שי כאן]

וכלם

באר לחי ראי

החורה שכתב ושצ"פ בנבש גשמי, אלא ילמדו הכ' חורות ע"פ הנסתר סוד ימא דאורייתא, ומשכ רבינו יורה להם הדבר אשר ילמדון, ולא יהיה להם בהחורה שום קושיא ושום חומרא וכאמור מטה דיליה וכו' דא קולמוס ר"ל שצמקום המטה שקרע בו משה הים הגשמי בגאולה מזרים, חסיה לעה"ל הקולמוס, כי הקולמוס מגלה את הכל בכתב, וכמ"ש בחיקויים מז"ח (דף ע"ו ע"א) קום רע"מ וכו' קום לגביה בחוטרם דילך למחאה ליה בחוטרם, בגין דעליה אחמר בדברים לא יוסר עבד, בקדמיתא מחית ליה על ימא, כען קום מחיה ליה צימא דאורייתא בקולמוס דילך דרועא דילך צידא דילך דאחמר ביה ויע משה את ידו על הים עיי"ש בגין דעליה אתגלייא זרוע ה' דאתמר ביה זרוע ה' על מי נגלתה ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) שעל הגאולה העתידה נאמר זרוע ה' על מי נגלתה, ואמאי אחקרי זרוע ה', בגין דרוע ה' הוא ת"ת עמודא דאמנעיתא שהוא כנורת אור ה', ומשה דאיהו דיוקנא דעמודא דאמנעיתא אחמר ביה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ואיהו צוקע מיא דאורייתא וכו' עיי"ש, וע"ל (תיקון י"ב דף פ"ט ע"א) שאמר שם ה' תחאה כותב צאות ה' דאיהו יד כותבת קולמוס דרועא עיי"ש, [וע"ל (סוף תיקון י' דף כ"ו ע"א) ובציאורנו שם] ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלכבי אמרינן על הגאולה העתידה זרוע ה' על מי נגלתה, היינו כי משה יקח הכה של זרוע ה' שהוא אור ה' ת"ת, היינו סוד הקולמוס דרועא ימינא יד כותבת לגלות סתרי חורה, וצוקע ימא דאורייתא ועיי"ש יהיה הגאולה צ"צ וכאמור: בההוא זמנא וכו' שליט חויה קדישא וכו'. עיין (ברע"מ פ' תא"ד דף רע"ט ע"א) שאמר למשה רע"מ אנת הוא לותין נחש בריח דימא דאורייתא מארי דכל נזיין לותין ע"ש אורייתא דאחמר בה לית חן וכו', והוא מארי דאורייתא דשליט על ימא עיי"ש, ולז"ל הכא דצמין הגאולה כאשר יתבטל האי חויה בישא, חרה לנו האור שליטת חויה קדישא סוד לותין נחש בריח שהוא כמו של משה רע"מ וכאמור ובההוא זמנא אזלין אניות וכו' היינו שעיניהם

משועטות ככל עת בלז ים ככל מקצועות החורה, כעין השעת הספינה כנ"ל. בהבטחה. שילמדו חכמה זו בטח בלי פחד מהחלונים, ולא יאונה לנדיק כל און גם במקומות המסוכנים כנ"ל. דהא רוח סערה אתעבר שלטנותיה מן ימא דאורייתא הוא, כמפרש הטעם, שכאשר יתבטל הנחש חויה בישא יתגלה הנחש דקדושה ויוכלו ללמוד ולעיין בחכמת הקבלה בכל המקומות, שאז לא יהיה פחד מללמוד גם במקומות המסוכנים כנ"ל, כי הנה הטעם שאמר (בזכר פ' בשלח שם) צהאי מלה לא תשאל לשמי וכו', איתא (בפרע"מ פ"ח משער חכמ"ל דרוש זש"פ) משום דכשעוסקים בדרוש הנחש דקדושה שהוא סוד ענין קטנות העליון שהם דינים חקיפין ע"כ הוא סכנת גדולה כי שם נאחזין החלונים, וצעת שאדם עוסק בהם מעורר כח החלונים ומזכירין עונותיו עיי"ש, וממילא דלעת"ל כאשר יתבטל כח החויה בישא שהוא שליטת החלונים נוכל ללמוד גם בנזיין נחש דקדושה ולא יהיה שום פחד, כיון שיבטל הא רוח סערה שהוא א' מהג' קליפות הקשים החונים סביב הקדושה ומבקשים להאחז בה, וכמ"ש רבינו (בזק"ת פ' תרומה) שהוא סוער ומבקש לשבור האניה, כמ"ש ציונה ויהי סער גדול צים והאניה וגו', וכמ"ש בנ"ש (חגיגה דף י"ג ע"ב) והנה רוח סערה באה מן האפון, שצא להגדיל הגלות ולבטש כל העולם תחת נצוקדנר עיי"ש, (ובפירש"י, בד"ה מן האפון) שכתב הטעם כי מלפון תפתח הרעה עיי"ש, והיינו שהקליפה הנקראת רוח סערה שמבקשת לשלוט בהאניה הקדושה חלק ועבר ואין לה עוד שליטה כלל ובההוא זמנא שם רמש ואין מספר. עיין (בזכר פ' ויחי דף רל"ו ע"א) זה הים גדול, דא שכינתא וכו', שם רמש ואין מספר דכמה מלאכי עלאי וקדישאי אשכחכו חמן, חיות קטנות עם גדולות אלן אינן י"ב שצטין צנוי דיעקב דאשכחכו צהון בשלימו וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכא כי כאשר יעצור השי"ת ויתבטל האי חויה בישא מן הים שהוא המלכות, אז ישכחכו חמן מלאכין עלאין קדישין וכנס"י י"ב שצטין ישרון יקבלו שפעם מן המלכות ויתענגו מזיו השכינה שם אניות יהלכון היינו

משכ"ל

וכלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. (דאינון עתותי דאורייתא. כמו שאמרו חז"ל קבעת עתים לתורה). דאיהו עתו דצדיק.

תתן להם ילקטון (שם קד). דא מנא, דאתמר ביה (שמות טו) ששת ימים תלקטוהו וגו'. מסטרא דעמודא דאמצעיתא. דאיהו כליל שית סטריין.

לריתן

באר לחי ראי

המזכר מאן עתו דא מערוניתא דלקרי עתו דלדיק, ובג"כ כלבו מחכאן להאי עתו, דכלבו דלחזון לחתא מאתא דא לחזון, כמ"ש עיני כל אליך ישברו וגו', נשעתא דהאי כ"ל (היינו יסוד לדיק) מבסם לעתו ומתחזרא עמיה כלבו עלמין נחזו כלבו עלמין נצרכאן עיי"ש, ולזה הוא כמפרש דהקובעים עתים ללמוד סתרי תורה דאיהו עתותי דאורייתא דיסוד לדיק כנזכר, הם המיתדים את המלכות עם צעלה דיסוד לדיק, אז הוא החיקון השלם ונמשך שמחה ופרנסה לכל העולמות העליונים ותחתונים דרך הניזון דיסוד לדיק וכאמור. דא מנא רלנון זכא כי הנה (בזכר צעלה דף ס"א ע"ב ודף ס"ב ע"א) צמוד לחם מן השמים שהוא המן, כתב שם ת"ח צקדמיתא כד נפקי ישראל ממזרים אכלו נבמהא דגופא דאיהו מזונא דכל עלמא דאיהו גם ועב, עתה זכו למיכל נבמהא אחרת מזונא דרוחא ונשמתא, מזונא דקיק מן דקיקא, מזונא עלאה קדישא ויקירא, מכאי אחר דלקרי נועם ה', והוא מזונא דאתי מן חכמה עלאה עיי"ש, ולזה מפרש הכא צהמשך הדרוש גם הפסוק חתן להם ילקטון דהיינו סוד לחם מן השמים שהוא מנא עלאה מזונא דרוחא ונשמתא, והיינו כי קודם ציאת משיח צעוד הנשמה מלוצש צנוף הגשמי והחומרי ולומדים, התורה ג"כ מלוצש נצבזש הגשמי וחומרי ואין זוכין אלא ללחם דגופא הגם ועב, אצל לעת"ל כאשר יודרך גופות הצדיקים להיות ספירי ורוחני אז חתן להם ילקטון שהוא צנא דלעילא סוד לחם מן השמים שהוא מזון הרוחני קדישא ויקירא מחכמה עלאה שמין הרוח ונשמה חיות האדם הרוחני וכאמור דאתמר ביה ו' ימים תלקטוהו דרש גזירה שוב לקיעה לקיעה, מה לקיעה דהתם מן מזון הרוחני, כן לקיעה דחתן להם ילקטון היינו מן מזון הרוחני מסטרא דעמודא דאמצעיתא עיין (בזכר פ' צעלה שם) צמוד לחם אצירים אכל איש, דסוד המן הוא הלחם והמזון שיויר בכל יום מעתיקא לז"א, ומ"א נשפע להמלאכים ונקרא לחם אצירים, חכ הוא ג"כ מזון הת"ח חצירים דמשתלצין צאורייתא יומי ולילי, חכ סוד הכחזוב הנני ממעיר לכם לחם מה"ש, היינו שמים ממ"ש שהוא ז"א עיי"ש, ולז"א הכא להמשך הדרוש שלח מרמז חתן להם ילקטון שלעת"ל יצוא להם המזון לת"ח דעוסקין צסתרי תורה מעלל דלעילא שהוא סוד המן שנאמר זו ו' ימים תלקטוהו, שהוא המזון מסטרא דעמודא

כמש"ל שאירו עיניהם של הת"ח המשועטים צסתרי תורה שהוא סוד חניו"ת כניל לריתן זה יצרת לשחק בו, ויהי חדי עמהון עיין (בזכר פ' אחרי דף נ"ח ע"א) צמוד כל הנחלים הולכים אל הים, היינו השפעות עליונים הולכים אל הים, ושבים ללכת צהאי לדיק לאשכחא צרכאן וחידו, והיינו חא דתנין לריתן זה יצרת לשחק צו דא לדיק וכו' עיי"ש, חכ הוא המשך הדברים כאן שלעת"ל כאשר ישקוט הים מעפו ורוח סערה יקום לדממה, ויתצער החיות צושא מן הים, אז ישתכחו חמן רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, היינו מלאכין עלאין קדישין ונשמות הצדיקים מכל המדרגות מרים כל דרגין עד סוף כל דרגין, וישמחו ויגילו יחד עם אותן הת"ח המשועטים צאניות, היינו העוסקים צסתרי תורה שנכנסו צשלוס ויאלו צשלוס, וצראש שמחתם יהיה הצדיק הדור משה רבינו שהוא סוד לריתן וכאמור: הה"ד שיתו לבכם לחילה וגו' לחולה כתיב עיין (צירושלמי פ"ב דמגילה, ופ"ג דמ"ק וצמדרש) צכ"ת, ו צרכיה ור' חלבו ועולא צירייה ור"א צשם ר"ח עתיד הקצ"ה להיעשות ראש חולה לצדיקים לעת"ל, מ"ע שיתו לצכס לחילה, לחולה כתיב והצדיקים מראין אותו צאצבע ואומרים כי זה אלקים אלקינו וגו' עיי"ש דאינון עתותי דאורייתא וכו' לתורה כ"ה צדפוס מנוצבה, אמנם צדפוס חמ"ד וקונסענטינא וצשאר הדפוסים הוא מוסגר, וכ"מ דאתי לרד ת"ל החיקונים של הרמ"ז ז"ל צנהבות כת"י הקדושה וראיתי שסגר ת"י אלו צקולמוס צצ' קוי סוגר, אמנם חף חס אמת הדבר שכן נראה שאינו מהקצ"ז והוא הגה מאחז חכס, אצל הדברים חמיתיים, והם דברים העומדים צרומו של עולם, והוא פ"י לדברי החיקונים צזה, כי ע"ז חח"ל צש"ס (צצח דף ל"א ע"א) קבעת עתים לתורה, והיינו כי ע"ת נקראת המלכות, וכמ"ש (בזכר פ' ויחי דף קע"ז ע"ב), והתורה הוא ז"א צעלה דמערוניתא כמש"ל (דף נ"ו ע"א), ולזה אמרו צלשון קבעת עתים לתורה, היינו שצ"י לימוד התורה מחצרים ע"ת שהוא מלכות עם תורה"ה שהיא ז"א, ואמר צזה כי רק ע"י לימוד סתרי תורה דייקא נעשה היחוד הגמור, ושואלים קבעת עתים לתורה, ר"ל חס גרמת ע"י לימוד תורתך יחוד בגמור דו"ג דיסוד לדיק ע"י לימוד חכמת הקבלה דייקא וכאמור דאיהו עתו דצדיק היינו כמ"ש (בזכר פ' אחרי שם) צסיום המאמר

לוי'תן לעילא, דא צדיק, דאיהו כדג [דף מ"ג ע"ב] קטן על כף ימא. נחש בריח דא ההוא דאתמר ביה (שמות כו) והברית התיכון בתוך הקרשים. ודא עמודא דאמצעי'תא. דאתקרי תיכון, בגין דאיהו עמודא דאמצעי'תא.

תרין

באר לחי ראי

דעמודא דאמנעי'תא סוד לחס מה"ש ממס שוירד מעתיקא לז"א, שהוא מאכל הרוח וכנסמה שאין בו גשמי'ת כנ"ל. דאיהו כליל ו' ספרין לוי'תן לעילא. פי' דקרא דשש' ימים חלקטוכו מרמז שמש' רציו' ע"כ שהוא סוד לוי'תן דלעילא, הוא ישפיע לבני חברי'ת חזון דלעילא כחכר, והיינו כמ"ש (ברע"מ פ' כי תלך דף רע"ט ע"א) מה איכו לוי'תן, איכו דרגי' דעמודא דאמנעי'תא, גוף וצרי'ת חשדי'ן חד, ואחר'ת צימא דאיכו אמא עלאה עכ"ד, ועיי'ש צאור החמה צביאור הדברים דזכ קאי על משרע"ס שהוא כלול מיסוד וחי'ת, והיינו כי זכר צמעשו לכלול ה'י' מדות הללו ת"ת ויסוד, כי בחור'תו שלמד תורה לשמה, זכר למדת ת"ת עמודא דאמנעי'תא שהוא סוד החור'תא, וצבי'תו כובש את ילדו זכר למדת יסוד לדיק, וע"כ נקרא לוי'תן, יען כי למד תורה בקדושה וטהרה, ושי'ל' ה'י' מדות יחד, על דרך הכתוב וי"ה אישי אלי, וכטעם גוף וצרי'ת חשדי'ן חד, והיינו שאין החור'ת שהוא מדת ת"ת סוד עמודא דאמנעי'תא חשוב'ת לפני הקצ"ה, אלא"כ לומד בקדושה וטהרה שהוא אחר ג"כ ציסוד לדיק, וכולל'ת לה'י' מדות ת"ת ויסוד לדיק ציחד, בסוף גוף וצרי'ת חשדי'ן חד ע"כ ת"ד, ולח' אמר הכה להמשך הדורש שהשפעת הפרנסה יהיה לעתיל ע"י משרע"ס שהוא למד תורה בקדושה וטהרה, שהוא סוד ת"ת שנקלל ציסוד, וע"כ נאמר צמן שהוא לחס מה"ש סוד עמודא דאמנעי'תא ו' ימים חלקטוכו, דאיכו כליל ו' ספרין, היינו שצד השפעה של ת"ת שהוא ז"א מלך מדת יסוד לדיק שהוא לינו' דכליל ו' ספרין, כטעם מדת יסוד דכלול ו"ס מחסד עד יסוד, וע"י נשפע כל השפעות עוצות, וע"כ צד להם השפעה עוצה הלזו ע"י משה דכליל תריוויכו ת"ת ויסוד, כטעם שנקרא לוי'תן ע"ש שלמד תורה בקדושה כנ"ל דא צדיק וכו' עי'ן (צזכר פ' אחרי דף נ"ח ע"א) לוי'תן זה יר'ת, דא לדיק כולם אליך ישצרו וכו' עיי'ש, וציאור הדברים הוא כי כמו שיש צריק'ת סוד לוי'תן דקדושה שהוא מדת יסוד לדיק חי עולמים כנ"ל. כן יש ג"כ לוי'תן גשמי' בעולם השפל הזה שהוא מסערא דקליפות, דהיינו כי סמא"ל שהוא ראש דקליפות נקרא ג"כ לוי'תן, וגם עליו אמרו צד' שהעולם עומד על סנפירו, והוא כי על לוי'תן דקדושה הכ"ל אשכחן (ברע"מ שס) אמר רע"מ דא לוי'תן דקאים על שפת ימא ועלמא קאים על סנפירו דא לדיק יסוד עולם דכל עלמא קאים עליה עכ"ד, ולעומתו צלוי'תן מסערא דקליפות מצואר (צזכר צסצ' דמשפטים דף ק"ח ע"ב) צפסוק אס

בגפו יצת, כל עלמא לא קאים אלא על גפא חדא דלוי'תן עכ"ל, ועיי'ש צאור החמה, דר"ל דלוי'תן הוא כינוי לראש הקליפה סמא"ל ונוקצ'א דליה שהיא לילי'ת שמצי'תים ינ"ה לעולם, דצרי'תם היה לצורך העולם כדי שייראו מנפניו כשיצאו רעו'ת של המלקות שאלמלא מורא'ת של מלכות וכו', נמנע שהוא ג"כ לצורך קיום העולם, חש"א כל עגמא לא קאים אלא על גפא חדא של לוי'תן, דהיינו הכנף שלו לעלות ולהשפיע ולירד ולקטרג שהוא מטופל צבנף שלו לעלות ולהשפיע ולירד ולקטרג עיי'ש, זה פי' (הזכר פ' אחרי שס) שאמר לוי'תן זה (דייקא) יר'ת לשחק צו, דא לדיק, והיינו דייקא על לוי'תן של סערא דקדושה נאמרו הדברים שהוא לינו' המשפיע וכלם אליך ישצרון לחת אכלס צערו דלדיק וכאמור, משא"כ צלוי'תן דסע"א וכנ"ל, זה הוא ציאור הדברים כאן דלאחר שאמר בהמשך הדורש צסוד לוי'תן זה יר'ת לשחק צו וגו' חתן להם ילקוטון וגו', שלוי'תן הוא כינוי ליסוד לדיק שמשפיע כל עוז, הוא כמפרש ואמר דא לדיק היינו צלוי'תן דמסערא דקדושה שהוא צחי' יסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש צש"ס (חגיגה דף י"ב ע"ב) שהעולם עומד על עמוד אחד ולדיק שמו, שנאמר ולדיק יסוד עולם עיי'ש. דאיהו כדג קטן על כף ימא עי'ן (צזכר פ' צד דף ל"א ע"א וע"ב) דהלוי'תן נקרא חנין הגדול עיי'ש, ולז"א הכה כי רק הלוי'תן דקדושה נקרא גדול, אכל הלוי'תן דמסערא דקליפות, שהוא סמא"ל וצת זוגי'ת, הוא רק כדג קטן על כף ימא נגד הלוי'תן דקדושה, והוא על כף ימא, ר"ל דהלוי'תן דקדושה מקומו צרום שמים כנ"ל, משא"כ הלוי'תן דסע"א, וכמ"ש (צפדרי'א פרק ע') לוי'תן נחש צרי'ת מדורו צמים התחתונים, ועיי'ש (צביאור הרד"ל אור ל"ג) - נחש בריח דא ההוא דאתמר ביה והברית התיכון ע"י (ברע"מ פ' שמני דף מ"ב ע"א) נוי' ימא חיותן צימא דצח אחר'ת, אכל אדם דחינו מאלי קצלה דחינו' לעילא מכלכו, הם צחי' התנין הגדול נחש צרי'ת לקבל והצרי'ת התיכון צחוק הקרשים וכו' עיי'ש, זה הוא המשך הדברים כאן שאמר דמארי קצלה הם אחרים צלוי'תן דלעילא, שהוא סוד חנין הגדול, (ולא דג קטן), שהוא נקרא נחש צרי'ת מסערא דקדושה שהוא סוד גוף וצרי'ת דרגא דמשה, וכמ"ש (צזכר פ' צלק דף קפ"ו ע"א) צרי'ת התיכון עמודא דיעקב רחא דמשה עיי'ש, והיינו סוד גוף וצרי'ת וכאמור בגין דאיהו עמודא דאמצעי'תא. היינו כמ"ש רציו

צלוקת

תרין גדפוי ימינא ושמאלא. דמתמן אורייתא אתיהיבת.

תרין קשקשוי, תרין סמכי קשוט.

שכינתא עלאה, איהי ימא.

שכינתא תתאה, איהי דרך אניה בלב ים. דאיהו ל"ב אלקים דעובדא דבראשית.

שם רמש ואין מספר. כד"א (שיר ה) ועלמות אין מספר וגו'. ואינן הלכות פסוקות. דאינן בתולות אחריה רעותיה דשכינתא.

חיות

באר לחי ראוי

זמנא דאחשבה הכהו חויה בישא מן ימא, שליע הכהו חויה קדישא, ובהכא זמנא אזלין חיות דהשפעה דימא ללא עשיון, ומפרש הכא להמשך הדרוש כי זה הים גדול שאמרנו שזו נתגדל הלויתן שהוא משרע"ה כחכר, הוא סוד צינה אמתא עלאה, כי י"ם הוא מספר ג', סוד ג' שערי צינה שמהם נתגדל משה, ומשם נמשך חיותו וציאותו, וכמ"ש דש"ס (ר"ה דף כ"א ע"ב) נש"צ כולם יתינין למשה וכו' וכ"ה (צוהר) דכמה דוכתין שכינתא תתאה איהו דרך אניה בלב ים עיין (צוהר פ' בשלח דף ג' ע"ב) ר"ח פתח ואמר היתה כאניות סוחר ממרחק תצא לחמה, שדרש שהמלכות שהיא כאניות סוחר שכן הולכות ציט וצאות מלאות מכל סחורה שבעולם, כן המלכות הולכת ציט העליון שהיא הצינה, ומציאה משם כל מיני שפע שבעולם לפרנס כל העולמות התחתונים עי"ש וצאור החמה, ולז"א ג"כ דהמלכות שכינתא תתאה היא סוד דרך דרך חיה בלב ים, שכל דרכה היא צינה העליון שהיא צינה להצו השפע לנורד העולמות התחתונים דאיהו ל"ב אלקים הוא כמפרש דמ"ש בל"ב ים, ולא אמר ים סהם, להורות דהכוונה הוא על הים העליון שהיא צינה דאיהו ל"ב אלקים דעוצדא דבראשית, וכמ"ש (בלק"ה פ' בראשית) כי ל"ב אלקים הם צינה עי"ש, ועיין (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ג ע"ב) כד אחכילין ל"ב אלקים דבראשית דתקריאה ל"ב עי"ש, ומצואר משם שהמלכות דתתא דמלכא מקבלת כל השפעה מל"ב אלקים דאמתא עלאה וכאמור: כד"א ועלמות אין מספר וכו' הוא מפרש דבריו שכתב למעלה לאחר שיתעבר הכהו חויה בישא מן ימא ושליע חויה קדישא דהכא זמנא שם רמש ואין מספר, וציאורו שם דקאי על המלאכין עלאין קדושים היונקים שפעם מן המלכות, ימפרש הכא ואמר שזה מרמז תיבת חין מספר שהכוונה הוא להמלאכין עלאין קדישין, וכמ"ש (צוהר פ' ויאל דף קנ"ט ע"א) מה ועלמות חין מספר, כד"א ואין מספר לגדודיו, וציגין דלית לון חושבנא כתיב ועלמות חין מספר, וכלכו שורין שורין מסחרין סדרין חלק לקבל חלק לזמנא לשכחא למאריהו עי"ש ואינן הלכות פסוקות. ע"ל (צוהר דף י"א ע"ב) שאמר

(בלק"ה פ' דברים) בפסוק אשר בעבר הירדן, כי משה היה בכהו נלחם עם הקליפות, כי הוא סוד עמודא דחמשייתא, וכו' נשלים הצריה קודש שהוא יסוד דכורה עי"ש, וזה הוא ציאור הדבורים כאן שכולל הדברים, וחסר ציגן דאיהו עמודא דחמשייתא, ר"ל לכן נקרא הלויתן נחש צרות בסוד צריה התיכון, כי גוף הלויתן דלעילא נקרא עמודא דחמשייתא, דרגא דמשה שהוא עיקר עמודא דחמשייתא, כי צו נשלים מדת יסוד לדיק יגוף וצריה חד הוא וכאמור תרין גדפוי וכו' עתה מפרש הענין של שאר הצדים של לויתן שהוא כינוי למשרע"ה, ומפרש תחלה ענין הצי סנפיריו העליונים שהן במקום צ' גופין מימין ומשמאל והגוף הוא צאמט, וכמ"ש (צוהר"א פ"ט) וצין צ' סנפיריו על הצריה התיכון של ארץ עומד עי"ש, ומפרש שהענין הוא סוד משרע"ה שנתן תורה לישראל צ' ידיו ימין ושמאל, כינוי כענין תרין גופין ומשם יאלה התורה שהוא סוד עמודא דחמשייתא בחי צרות התיכון: ימינא ושמאלא דמתמן אורייתא אתיהיבת ר"ל דגוף של הלויתן הוא סוד צריה התיכון שהוא ח"ת שממנו יאלה התורה לישראל, נטעם עמודא דחמשייתא דכלול תורה שכתב מבער דמינא ותורה שבע"פ מסערה דשמאלא, וכמ"ל (צוהר דף י"ב ע"ב) תורה שכתב אחטעילת מחסד דאחטיבצת מימינא ותורה שבע"פ אחטעילת מגורה, וכמ"ש תורה שבע"פ מפי הגבורה ניתנה עי"ש וציאורו שם תרין קשקשוי תרין סמכי קשוט כינוי צ' סנפירין התחתונים שהם במקום צ' רגלים של חיות היבשה הם סוד נו"ה, וכינוי דרגיה דמשה, וכמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) דמשה הוא מסערה דלגאל דעמודא דחמשייתא וציג"ד תרין ירכין דעמודא דחמשייתא חינון נלח והוד עי"ש וציאורו שם, [ועיין (צוה"ה פ"י משער הארת המוחין) ציאור הענין מזה], ומה"ט זכה משה לנציאותו מנו"ה ששם שורש נשמתו משא"כ שאר הנציאים, וכמ"ש רבינו (צריש ס' שער היתודים). שכינתא עלאה איהי ימא הוא כמפרש זה המשך המקרא זה הים גדול וגו' שם חיות יתלכין לויתן זה יצרת וגו', ואמרין בפזוקנא דתרייתא דהכא

חיות קטנות, אלין אתוון דאדנ"י. עם גדולות, אינון אתוון דיקר"ק. דאינון מרכבות דקוב"ה ושכינתיה.

אתו כולהו חבריא לנשקא ליה. פרה, ולא חזו ליה ולא מידי.

פתח רבי אלעזר ואמר, אבא. והא שבע ימין אינון. וים עלאה איהו על כולהו. ועלייהו אתמר (דברים לג) כי שפע ימים ינקו. למאן אינון יונקים.

אמר ליה, ברי, שבעה בשבעה אינון מוצקות. והכי אינון רקיעים, שבעה בשבעה. והכי אינון טורין

באר לחי ראי

מקפידים את ח"י עי"ש ועלייהו אתמר כי שפע ימים ינקו ומשמע מסתימת הלשון כי מכל הימים ינקו וישפיעו. למאן אינון יונקים פ"י הלא בכלל ח"י"ם היא גם המלכות ספי חז', ח"י"כ הרי גם המלכות ספי חז' היא בכלל המשפיעים, למאן אינון יונקים דכתב ינקו שבעה בשבעה אינון מוצקות פסוק הוא במנורה (זכריה ד'), ועיין (בזרז בראשית דף ל"ח ע"א) ז' היכלין מדורין אינון לעילא דאינון רז"ה דמהימנותא עלאה, ח' היכלין אינון לתתא כגונא דלעילא ומצור שם שחז' היכלין דלתתא נכללין בז' היכלין דלעילא כדי לקבל שפעם עי"ש, והיינו שכשעולם התחתון נריך לקבל שפע מעולם שלמעלה ממנו נריך לכלול עצמו בעולם העליון ואז הוא מקבל שפע, ועיין (בש"ח פ"ג וד' משער כה"כ ובפ"י שם, ופרע"ה פ"א משער הקדישים) צביאור הענין, ועיין (בז"ח שה"ש דף מ"ט ע"ג) בסוד ז' בז' מוצקות דמנורה זכריה, ומפרש חרין דרגין אינון עלאין ותחתאין, ר"ל ז' דכורא ח' דנוקבא, ומתחבראן כחדא עי"ש, ואז הוא ציאור הדברים כאן דכוונתו לצרר צרז דהן אמת שהימים המשפיעים הם ז' במספרם שכלל בהם גם המלכות, אבל אין זה נוקבא דז"א, כי יש ז' ימים דכורא היינו ז"ם חז"א והמלכות הוא הים חז' דכורא עצמו, ולעומת זה יש גם ז' ימים דנוקבא שכולל ז"ם של המלכות, וכשהז' ימים דנוקבא נריכין לקבל שפעם מהז' ימים דכורא נריכין להתכלל בז' היינו דכורא ובאמור. והכי אינון רקיעים ז' בז' היינו כמ"ש (בזרז פ' פקודי דף רמ"ה ע"א) לחות צנועם ה' צאינון ז' רקיעים לעילא, ולצקר בהיכלו צאינון ז' רקיעים לתתא, ואלין קיימין אלן לקבל אלן ובר צאינון רקיעין וצאינון רקיעים תחתאין, אינון תחתאין היכלין לאינון רקיעים עלאין, לאתידהא דא דתא ולתקשרא דא דתא עי"ש, וציאור הדברים תמלא דדברי רבינו (בש"ח פ"א וב' משער ציור העולמות), ולזה אמר הכא והכי אינון רקיעין ז' בז', ר"ל כי כמו שאמרנו שהז' ימים דנוקבא כשנריכין לקבל שפעם מהז' ימים דכורא נריכין לכלול בהם, כ"ה גם בז' רקיעין תחתאין שהם ז' עולמות התחתונים כשנריכין לקבל שפעם מה עולמות העליונים

שם וכמה עולמאן אית לה (להמלכות) דאינון הלכות פסוקות, ועי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (הרע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א), ועלמות חין מספר, דאינון הלכות דלית לן חושבן, והיינו צמח שמקשעין את המלכות צמח הלכות צננות החורש עי"ש חיות קטנות אלין אתוון דאדנ"י וכו' עיין (בזרז פ' תרומה דף קמ"ז ע"ג) בסוד את המאור הגדול ואת המאור הקטן, דעלמא דכורא שהוא עלמא עלאה אקרי גדול בסוד את המאור הגדול, ועלמא תחתא אקרי קטן בסוד ואת המאור הקטן עי"ש, ולזה אמר הכא דסוד חיות קטנות היינו המלאכים שהם מסערא דנוקבא עלמא תחתא נקראים חיות קטנות שהם מרכבה לאותיות אדנ"י שם הנוקבא, וסוד חיות גדולות הם המלאכים שהם מסערא דכורא עלמא עלאה שהם צחי"ת המאור הגדול שהוא סוד ד' אותיות יקר"ק וכאמור אתו כלהו חבריא לנשקא ליה להאי עולמא צריה דרז המנונא הנ"ל, והוא בסוד אתדבקה רוחא צרוחא כדי לכלול נשמתם עם נשמתו, בסוד ישקני מנשיקות פיהו, וסוד וישק יעקב לרהל שנתצאר (בזרז פ' תרומה דף קמ"ז ע"א וע"ב). ולא חזו ליה ולא מידי פ"י הגם כי גם קודם שנעלם מהם לא ראו אותו בשלימות כי היה מסתתר מהם, מ"מ הרי עכ"פ נראה להם צדמות מחמר אחר צעירן, משא"כ לאחר שסיים הדרוש לא חזו ליה גם צדמות הנעלם הזה, ולזה אמר ולא מידי: פרה ר"א וכו' פ"י כי לאחר שעולמא מפרש דסוד ים הגדול היא צינה, ר"ה ר"א להצין גם הענין של השפע ימים דקיי"ל דז' ימים אינון היינו סוד ז"ם מחדש עד מלכות, וכמש"ל (בתיקונים הנוספות תיקון י"א דף קמ"ה ע"א) בסוד כל הנחלים הולכים אל הים, שבע אינון, ואינון שבע הנערות הראויות לתת לה לאמא קדישא, דאיהו צה שבע ים אוקיינוס כלילא מה ימים וכו' עי"ש. והא ז' ימים אינון וכו'. וכמ"ש (בס' יצירה פ"ד) ז' עולמות ז' רקיעין ז' ארצות ז' ימים וכו', ועיין (בזרז פ' ויקרא דף ע"ב ע"ב) ת"ח בשעתא דצרא קצ"ה עלמא, צרא ז' רקיעים לעילא, צרא ז' ארצות לתתא, ז' ימים וכו', קוצ"ה צביעא דכלהו עי"ש, ועי' בש"ס (ב"צ דף ע"א ע"ב) דז' ימים

טורין, שבעה בשבעה. והכי אינון ארעין, שבעה בשבעה. ישובין, שבעה בשבעה. (וראשין דילהון תרין. ורזא דמלה שנים שנים שבעה. וכולהו זכר ונקבה. ולעילא חד גניז וטמיר), והכי אינון שבע כרסיין, שבעה בשבעה. שבע היכלין שבעה בשבעה. והכי ממנן אינון שבעה בשבעה.

לויתן

באר לחי ראי

העליונים לריכין להכלל למעלה כדי ליוק ולקבל שפעם כמזכר והכי אינון טורין ז' ב'ז' עיין (בזכר בסבא דמשפטים דף ק"ט ע"ב) בסוד שמעו הרים את ריב ה', אית טורין יאית טורין, אית טורין רמאין לעילא, ואית טורין דאינון טורין תחאין לתחא מנייהו, ועיין שם במפרשים דחג"ה נקרא טורים דלעילא, ונה"י נקרא טורין דלתחא, וכמ"ש (במק"מ ובאזה"ה) שם, וביאור הדברים הוא עפ"מ רבינו (בהקדמה לפרע"ה) בסוד כי הברים ימוש, דקאי על זמן המשכן דז"א ונוקבא כשהם מחזווגים ודבוקים זצ"ל אצ"ל, כמו שהיה במשכן במדבר בחול שלא היה יחוד פצ"פ בכל קומתם אז נקראים הרים, משא"כ בזמן המקדש שהיה היחוד פצ"פ עיין, ועיין (צ"ח פ"א משער מיעוט הירח) דגם צווג אצ"ל יש ב' מדרגות, ה' כשהיא עומדת עמו שוב צווג בכל הו"ק, ויש לפעמים שאינה מחזווגת עמו רק למטה צנה"י עיין, ולזה אמר אית טורין רמאין לעילא, היינו כי גם צווג דאצ"ל שהיה צה"י הרים לפעמים הוא הצווג צהג"ה ואז הם צה"י טורין רמאין לעילא, ויש לפעמים דאינה מחזווגת עמו רק צנה"י דלמטה ואז היא צה"י טורין תחאין דלמטה, ומעתה חצין גם מ"ש כאן, והכי אינון טורין ז' ב'ז' ור"ל דכל הצווגים דאצ"ל שנקראו הרים בין דצה"י טורין רמאין ובין דצה"י טורין תחאין נכללת עמו, לקבל השפע ז' ב'ז' כל ה' ספי שלה בשלו והכי אינון ארעין ז' ב'ז' ע"ל (תיקון ס"ד דף ל"ה סוף ע"ב) ת"ח ז' ארעין אינון ארץ אדמה וכו' עיין, ועיין (באדר"ג פי ל"ז, ופדר"א פי י"ח) ועיין (בזכר פי ויקרא שם דף ע' ע"ב ודף ז' ע"א) בסוד ז' ארלות, דכל אינון הארלות דכלהו משתכחו לתחא כגוונא דלעילא חלין על חלין עיין, וביאור הדברים עיין (בפרדס סי' משער היכלות וצ"ח שער ציור העולמות) שהי"ם דמלכות דעשיה הם ז' ארלות התחתונים, ואמר הכא שה' ארלות התחתונים שהיא סוד י"ם דנוקבא, שכדי לקבל שפעם מלמעלה הם נכללים בז' ארלות העליונים שהוא סוד י"ם דז"א: ישובין ז' ב'ז' גם זה מצויר צה"י (פי ויקרא שם) דה' ארלות דלתחא כללו ציטצא וכל ישובא מתגלגלא ציטצולא כדכור ועיין באזה"ה דישוצא הוא כולל הארץ והצ"ח הדרים עליה בכל כדור הארץ

שחלק לז' חלקומין שהם ז' חלקים בשיש עיין והיינו שהמלכות עלמה שהיא הארץ התחתונה נחלקת לז"ם שהוא סוד ז' חלקים שצא"ח התחתונה שנכלל בה ז"ם של ז"א וראשין דלהון תרין וכו'. (הגר"א) הג"ה שחיבות אלו עד גניז וטמיר, ל"ל לאחר והכי ממנן אינון ז' ב'ז', וכאן ל"ל והכי אינון ז' כרסיין ז' ב'ז' שבע היכלין ז' ב'ז', ולהבין הדברים צה"י עיין (צ"ח פ"ב וג' וד' משער כה"כ) ציטצור ה' היכלות דזכר פי בראשית ופי פקודי, שה' היכלות הם צפרעות י"ד היכלין במספרם, היינו ז' דדכורא ח' דנוקבא, שה' היכלות דיוגר דשחרית הם ז' היכלות דדכורא, וה' היכלות דיוגר דערצית הם ז' היכלין דנוקבא, והם כפולין, שנכללין ז' דנוקבא ב'ז' דדכורא בסוד ז' מולקות ז' ב'ז', ועיין עוד (בפרק ב') שמפרש שה' היכלין דעולם הבריאה הם נקראים ז' כסאות כי צריאה שם הוא עולם הכסא, אמנם ה' היכלות דעולם היצירה הם נקראים היכלין עיין, ומעתה חצין מ"ש ז' כסאות ח' היכלין והכי ממנן אינון ז' ב'ז' עיין (בזכר פי בראשית דף מ"א ע"א) שמפרש שם שמות המלאכים הממונים על ה' היכלות דכלל היכל יש מלאך ממונה עיין, ולזה אמר שגם במלאכים יש דכורין ונוקבין, וב' היכלות דדכורין הממונים הם מסטרא דדכורא, וב' היכלות דנוקבא הממונים הם מסטרא דנוקבא, והם נכללים זצ"ל בסוד ז' ב'ז' מולקות. כאן שייך מש"ל במסגר. וראשין דלהון תרין וכו' ע"י צ"ח (שם פ"ג) דה' היכלות הם סוד י"ם דז"א ומפרש שם סדרן וכאן הוא מפרש להמשך הדורש דסדרן הוא כך דה' מולקות ז' ב'ז' הם סוד הו"ם מחסד עד מלכות והג"ם כח"כ הם סוד המוחין שלהם והיינו כי הו"ם חו"כ היא סוד ב' ראשין שה' דדכורין נוצעין ממוח החכמה וה' דנוקבא נוצעין ממוח הבינה והדעת מחצרים ומיחד אותם ע"כ הם נכללים זצ"ל ורזא דמלה שנים שנים ז' ז'. וכלהו ז'ז"ב. ר"ל דכל ה' מולקות שכל עולם שם בסוד שצעת שצעה, הם שנים שנים, ר"ל שכל ספי שכל עולם הם נכפלין ב' ב', אחד דדכר ואחד דנוקבא, וכלולים זצ"ל כמזכר: ולעילא חד גניז וטמיר. הוא הכתר שנקרא רישא דלא אחידע, כמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער הכללים בדי"ה ונחזור) עיין.

לויתן

לוי'תן דימא דא צדיק. רישא דאיהו עמודא דאמצעיתא. מטי עד ימא שביעאה. דאיהי רישא דכולהו. ותרי'ן גדפוי ותרי'ן קשקשוי. בארבע ימים שעוריי'הו. שיעור דונבא דחויא מטי עד ימא שביעאה בתראה. דאיהו כלילא שבע ימים. דעליה אתמר (תהלים קיט) **שבע** (ט) ביום הללתיך.

אמר רבי שמעון, ברי. הא מארי תריסין קא נחתין מלעילא. מלובשין שריין, קשתותיהון

קשתי

באר לחי ראי

ימים חוי'ג נ"ח. שיעור דונבא דחויא מטי עד ימא ז' ע"י דדברי רבינו (צליקוטי הש"ס דכות דף ג' ע"א) ציבור דברי חז"ל חד אמר זכ' הוי', דהמלכות נקראת זכ"כ, כי המלכות הוא שם אלוקים פשוט ומלא ומלא דמלא הוא נ"ב אותיות, ומלכות עלמה היא סוד אות ז' כי היא מדה ז', הרי אותיות זכ"כ עיי"ש, ולזה אמר דחיי' זכ' של הלוי'תן הוא סוד המלכות דז"א שמיאותו הוא צים הו'. בתראה. פי' דלוי'תן ר"ל המלכות נוקצא דז"א שהיא פרטוף צפ"ע, אלא ר"ל המלכות מדה אחרונה של הז"א דז"א דאיהו כלילא ז' ימים הוא כמפרש דבריו שאמר דסוד לוי'תן הוא סוד ת"ת שהוא צחי' ו"ק דז"א, דלפ"י יקשה היאך אמרנו דהז"א שלו הם נמלאים בהז' ימים, וסוד זכ' שלו שהוא סוד המלכות הוא נמלא בהים הו' שהוא המלכות הרי מצוה שיש לו ז"א, ולזה הוא כמתחן דאיהו כלילא ז' ימים, דצאמת אינס רק ו' ימים וכמש"ל (צתיקונים הנוספות תיקון י"א דף קמ"ז ע"ב) צראשית צר"ה ש"ת, לוי'תן שית ימים, צר"ה אלוקים ימא שביעאה, ורחא דמלא כל הנחלים הולכים אל הים עיי"ש, והיינו שכל ה' ימים וכללים בהים הו', וכענין הפרטוף של ז"א שהוא רק ו"ק והמלכות שבו אינה פרטוף צפ"ע רק היא כלולה מהו"ק שבו, ומי"ש שהיא הים הו' אינו ר"ל צחיי' פרט, אלא צחיי' כלל איכו כלילא מ"י ימים, וכמש"כ (צפרע"ה צפ"ד משער ספכ"ע) צסוד שבו הו' דספירת העומר עיי"ש. דעלה (כ"ל) אתמר שבע ביום הללתיך. הוא מצא ראי' דהמלכות דז"א אינה פרטוף צפ"ע אלא שהיא כלילא מכל הו"ק שלו, והיינו כמי"ש (צרע"מ פי' תרומה דף קנ"ה ע"א) דשכינתא דאיכו מאנא לשמאש לצעלב אחמר צה ז' ציום הללתיך דלוי'תן הגדולה והגבורה וגו' דאיכו כלילא מ"י דרגין וכו' עיי"ש. מארי תריסין פי' צעלי כלי זיון, והם נשמות הדיקים שצאים לסייע לצני אדם ללחם עם סמ"ל ונוקצא דליה, וכמש"ל (צעמוד הקודם) כמה גברין כמה מארי תריסין אחכנשו צצמד"ר לאגחא קרצא עם חוי' צישא וכו' מלובשין שריין. היינו שם מלובשין ומסובצין צמלות ומע"ע, וכמי"ש צש"ס (צ"צ דף ט' ע"ב) שדרש וילצש דקס כשריין לומר לך מה שריין כל קליפה וקליפה מאטרפת לשריין גדול, אף דקס כל פרוטה ופרוטה מאטרפת וכו' עיי"ש, וע"ל (תקוני י"ח

לוי'תן דימא דא צדיק לאחר שמפרש לעיל סוד הו' ימים שם ז"א מחסד עד מלכות, הוא חוזר להמשך הדרוש שהתחיל לעיל לוי'תן לעילא דא לדיק וכו', ומפרש כי לצחי' משה שהוא סוד ת"ת ויסוד, שהוא צחי' לוי'תן כזכר, יש מליאות בכל הו' ימים שהוא הז"א מתחא לעילא, ומפרש ואמר לוי'תן דימא דא לדיק, והיינו כי סוד הים הוא יסוד לדיק, וכמי"ש רבינו (צפרע"ה צפ"א משער הנוכה) דציסוד לדיק יש י' שערס העולה י"א עיי"ש, ולז"א דמדת יסוד לדיק של הלוי'תן הוא צ"א שהוא יסוד רישא דאיהו עמודא דאמצעיתא מטי עד ימא ז' עיין (צמק"מ פ' ואר"ה דף ל"ד ע"ב) לוי'תן הוא סוד אריך, ועיין (צקה"י), ערך לוי'תן וצת זוגו) שנותן תכלין לה, כי לוי'תן צמילואו הוא גימ' כתר עיי"ש דלרכו, וציבור הדברים דלרכו מוצן עפ"ד רבינו (צע"ה פ"א משער המוחין) דעיקר המוחין של ז"א היא צחיי' ו"ק לצד והוא צחיי' כוללות עולם האצילות בהיותו מליייר צחיי' פרטוף א' כולל כל האצילות עיי"ש, ומעשה ממילא לפמי"ש דסוד הגוף של לוי'תן הוא עמודא דאמצעיתא סוד ת"ת, ממילא דסוד לוי'תן כולל צכללותו המוחין של כל צחי' הו"ק של עולם האצילות, ולזה מוצן הענין שסוד לוי'תן הוא צחי' אריך וכתר שהוא המוחין של עולם האצילות, ולזה אמר דכל צחי' רישא של הלוי'תן שהוא המוחין הוא כוללות עולם האצילות שהוא צחי' אריך וכתר מעי עד ימא ז', והיינו שגם צחיי' מלכות שבו המוחין הם מסערא דעולם האצילות שהוא ראש לכל העולמות דאיהי רישא דכלהו הוא כמפרש בטעם שאמר שכל צחי' הו"ק של הלוי'תן נקרא ראש ואמר כי הלח ענין לוי'תן הוא צחי' פרטוף של ז"א שהמוחין שבו הם מו"ק של עולם האצילות והרי האצילות הוא רישא דכלהו עלמין שממנו נאללו כל העולמות שלמטה ממנו וכמש"כ צע"ה (פ"א משער האצילות) וצש"ד. ותרי'ן גדפוי. היינו ה' סנפירין שלמעלה שהן צמקוס תרי'ן דרועין, וכמש"ל (ריש עמוד זה). תרי'ן גדפוי ימינא ושמאלא היינו סוד תרי'ן דרועין חוי'ג וכמש"ל צציבורנו: ותרי'ן קשקשוי הם סוד הסנפירין שלמטה צמקוס הירכים וכמש"ל (שס) ותרי'ן קשקשוי תרי'ן סמכי קשט והיינו סוד נוי"ה וכמש"ל צציבורנו: בארבע ימים שיעוריהו ר"ל שה' סנפירין של הלוי'תן מליאותם הם כשיעור הדי

קשתי אש. ורומחיהון אשא. וסייפיהון להבה. כולהו מארי עיינין. בודאי הא מארי תריסין בבי מדרשא. ואלין בהון יתערון לאגחא קרבא לעילא.

ולא עוד אלא דהא נונא רברבא קא אתיא. רב המנונא סבא, ודאי בכמה נונין חיילין קדישין דתלמידי חכמים דמתרבין בימא. כען צריך לפרשא לון רשת. למיהוי ברשות דיקן. ולמארי תריסין מאני קרבא. כען צריך לאתקנא בקירטא. באבנין דקירטא. בקשתא. בגירין דקשתא. ברומחא. בסייפא. (תהלים לה) החזק מגן י וצנה. דאית מארי תריסין דאינון מגיחין בסוסון

באר לחי ראי

לימינו לסייעו למלחמה זו דמתרבין בימא היינו כי נשמות הלדיקים נחוצים מצויה, וכמש"ל (צריש הקדמה) הכא נהרין כבורסיה, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (הפרדס שער עשר ולא חשע פ"ז) דעיקר מקור הגשמות הוא צבינה עיי"ש, היינו סוד ים עלאה, וכמש"ש (צריש) פ' כי חלא דף רע"ט ע"א) לויתן אחרני צימא דאיכי אמא עלאה דמיתדין לקצ"ה צבי"ה אחרון דיתודא עלאה ויחודא תחאה בסוד ויפן כ"ה וכ"ה מספר י"ם עיי"ש וציאור הדברים על דף מ"ז ע"א וציאורנו שם צריך לפרשא לון רשת וכו' ר"ל שצריכין לעסוק בתורה וק"ש ותפלה שהגשמות הקדושים נמשכים אחריהם, וכמש"ש (צוהר פ' פנחס דף רנ"ד ע"א וע"ב) ישראל ידעי למילד ילדא עבא וכו' היאך לדין לידא דהאי לפרא קדישא, מתקנין לקמה מיכלא יקירא ועאלין לבי כנישתא ולבי מדרשא ומתפללין לגבא בקל לחישא כדקא יאות, ואיכי דמטמרת תחות גופהא דאמא זקפת רישא ותמאת פתורין מתקן כדקא יאות פרתא לגביה וכו' עיי"ש, ולז"ל גם כאן כי הגשמות הקדושות של רב המנונא סבא וכל הצבירייה הם צביע עליון תחות גופהא דאמא ואינם משגיחים עליו כלל, אמנם אם יכינו רשת ללפ"ק לגביהו צבתי כנסיות וצבתי מדרשות בתור וק"ש ותפלה כדקא יאות, ולז' יפריחי הגשמות מתחות גופהא דאמא אללנו, שהם נמשכים אחר מון זה ויצאו אללנו וידבקו בנו למכויו צרשות דילן, וקרי לה רשת שהוא שם התואר על ידות נוני ימא. ולמארי תריסין מאני קרבא ר"ל להתי"ה שמקבלים על עצמם ללחום בצבורה עם סמאל"ל וכל גונדא דלילה, לריכין להכין להם כלי זיון תורה ק"ש ותפלה שהם צחי חרצ וחנית ואצני דקירטא שזורקים להקליפות להרגם, וכדמפרש ואזיל החזק מגן וצנה. וסיומא דקרא וקומה צמרת, והיינו כמש"ש (צוהר פ' עקב דף ער"ב ע"א) דפסוק זה מרמז לסוד הג' מלאכים מיכאל גבריאל מוראל רת מג"ן, העומדים לימין ולפני הלדיקים העומדים ללחום עם הקליפות צומחא וצקשתא עיי"ש: דאינון מציחין במסוון וכו'. היינו כמש"ש (צחיקונים מצי"ה דף ע"ד ע"ב וע"ג) דצומחא ולדיקא מתעסקין צאורייתא, כל אלין הצלים דסלקין מפומיהון צאורייתא, כמה נשמתין דההוא עלמא רכנן עליהו

דף ל"ז ע"א) דסוד צעלי לזקה הוא העושין לזקה עם השכינה ל' חמנים ד' קדושות וכו', ועיין (צוהר פ' באינו דף רל"ז ריש ע"ב) צומחא דישאל זכאן וילגש לזקה כשריון עיי"ש קשתותיהון וכו' ורומחיהון וכו' וסייפיהון וכו'. הוא סוד ק"ש ותפלה, וכמש"ש (צפ' ויחי, צמרת וצקשת) ותרגום אונקלוס צלתי וצמתי וע"ל (בהקדמה דף י"א ע"א) ואיכו ק"ש קשת חריק חלים וכו' רומחא הוא רמ"ה חזין דק"ש עיי"ש וציאורנו שם, ועיין עוד לעיל (חיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) חוט של קשת דביה זריק לדיק חלים צמילולין ללוחא לגבי חויה עיי"ש וציאורנו שם, ועיין (צוהר פ' עקב דף ער"ב ע"א) איך מגיחין גברין רברבין קרבא בסויפין צומחא צקשתא דקירטא עיי"ש. בלהו מארי עיינין עיין (צליקוטי הש"ס צרכות דף ה' ע"א) בסוד מ"ש נתן צו עיניו ונעשה גל של עצמות, שהשם חכ"ה שהכה צו משה את המלרי בסוד למא חכ"ה ריעך הוא צחי עינים של מעלה, כי שם זה הוא סוד עיינין, חכו שנתן צו עיניו עיי"ש, ולז' אמר דלוחא הלדיקים שהם מיהדים שמו צק"ש וצתפלה סוד צעלי קשת וחרצ וסויף כחצר כלכו מארי עיינין הם. היינו שיש להם הכח של השם דעיינין דלעילא שהוא חכ"ה בסוד נתן עיניו צו להכות את הדבר דקליפה וכן זוגיה וכאמור. בודאי הא מארי תריסין בבי מדרשא הם התי"ה הגדולים שצבצבמד"ר העוסקים בתורה וקורין ק"ש ומתפללין ציני עמודי: ואלין בהון יתערון לאגחא קרבא לעילא ר"ל שתי"ה שצבצבמד"ר צודאי יתערו ככה תורתם וק"ש ותפלהם ללחום מלחמה בצמאל"ל וקוצא דיליה להרגם ולצעלם שלא ינקו מן הקדושה. דהא נונא רברבא קא אתיא ר"ל כי הלדיק יסוד עולם הוא סוד לויתן כמש"ל לויתן דימא דא לדיק, וכלא קוי"ל דהלדיק יסוד עולם הוא קשת חריק חלים ללחום עם הצחיקונים, וכמש"ל (סוף חיקון י"ג): רב המנונא סבא ר"ל רב המנונא הוא הוא הלדיק הדור שהוא צחי לויתן נוי"א רברב"א, כי ר"ב המנונ"א הוא מלשון נוי"א רבי"א וכמש"ל (צריש עמוד הקודם): בודאי בכמה נונין וכו'. פ' דרז המנונא צודאי יערך עמו כמה נשמות הלדיקים הנלוים אליו והם נשרשים צשורש נשמתו לסמוך צידו ולעמוד

בסוסוון. ואית אחרנין דאינון רגלין. דעלייהו אתמר במפקנותא דגלותא דמצראי (שמות יב) כשש מאות אלף רגלי וגו'.

קם רבי שמעון. פתח ואמר (מ"ה ו') שמעו הרים את ריב י"י. מאן ריב, דא שכינתא. דאיהי ריב י"י. דאיהי רבי. רב. בגין בנהא איהי ריב. ברבי ורבן ורבא. ריב ודאי בכולהו תנאים (א) ואמוראים. דאיהי מריבת בהון בשית סדרי משנה. בגין בעלה דאיהו עמודא דאמצעיתא כליל שית סדרין.

ועלייהו אתמר (ישעיה כו) או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. תרי שלמי, חד בעמודא

באר להי ראי

אני ועמי וגו' עיי"ש דאיהו רבי רב בגין בנהא איהו ריב וכו' כלומר כיון שכל הריב שלה שלוחמת עם המקעריגים ומסעינים המעבדים את הגאולה ע"י טענתם לקנעו, היא צבה הלדיקים הלומדים תורה לשמה ומצריים הכלכה כראוי, ע"כ נקראים התנאים והאמוראים ר"צ ורצ"י ורצ"ן שהוא מלשון ר"צ, שהשכינה עושה ריב על ידם בגין צבה וכו' אמור. ריב ודאי בכלהו תנאים ואמוראים כוונתו צבה דידלוי זה הענין של המחלוקת והמריצה שצורה שצ"פ שצין כל התנאים ואמוראים זה אוסר זה מתיר זה מחייב זה פוער זה מעמא זה מטער, הוא משום שצורה שצ"פ היא המלכות כמש"ל (בהקדמה ה' דף י"ז ע"א) מלכות פה וצורה שצ"פ קרינן לה, ע"כ נחידה הצורה שצ"פ דרך מחלוקת ומריצה כדי לצרר הכלכה ללוצר תיקון המלכות בשית סדרי משנה כלומר כי מהאי טעמא נחלקת הצורה שצ"פ שבה המריצה צין החכמים ל' סדרים בגין בעלה וכו' פ"י כי ענין המריצה שלה היא בגין צעלה דאחרתק מינה צגלותא כלול ו' סדרין וכמש"ל (בהקדמה דף ה' ע"א) עמודא דאמלטיא דכלול שית סדרי משנה, וע"י (צפצ"ח פ"ד משער התפילין) צביאור הענין דשית סדרי משנה הם סוד ו"ק דז"א חג"ת נה"י עיי"ש ועלייהו אתמר פ"י על התנאים והאמוראים צעלי המריצה והמחלוקת ללוצר תיקון המלכות לצרר הכלכה כאמור. או יחזיק במעוזי וגו' פ"י דצמחת א"ע"פ שאנו רואין שהלדיקים התנאים והאמוראים פליגי זה אוסר זה מתיר וכו' וכ"א מחזיק צשיעתו ודעתו, אין זה מריצה ומחלוקת, רק שלום, וכמ"ש או יחזיק צמעתי שהיא הצורה יעשה שלום ל', שצ"י נחצרה הכלכה ונתקן המלכות להצדווג צשלום עם צעלה תרי שלמי וכו' עיין (צוהר פ' צמדצר דף קי"ח ע"א) שדרש ללפל הלשון יעשה שלום לי שלום יעשה לי, יעשה שלום לי לעילא, שלום יעשה לי לתתא עיי"ש, וכן צש"ס (סנהדרין ד' ל"ט ע"ב) עיי"ש, ולזה דרש לה הכא על הצווג הגמור שאנו מקוים לה שיהא לעת"ל צתכלית השלימות צת"ת וציסוד, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח

עליהו ומתלבשן צבו, וקלין ודיצורין דאורייתא אהעצידו לון כסוסוון ורצין עליהו וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכא דמארי תריסין, מגיחי קרצא עם הקליפה צסוסוון, היינו צהצלים דקלין ודיצורין דאורייתא דסלקון מפומיכו דלדיקא המתעסקין דאורייתא וכו' אמור ואית אחרנין דאינון רגלין פ"י דמלכותא דרקיעא הוא בעין מלכותא דארעא, וכמו צצמלחמות מלכי צצר ודס, יש צחלוצי הלצא רוכצי סוסים וגם הולכי צרגל, כן צמלחמות השמים שהלדיקים לוחמים עם הקליפה, יש צחי אנשי צצא רוכצי סוסים, היינו שרוצבים על ההצלים של תורה ומלות ומע"ט של עם צנ"י וצזה לוחמים, וגם יש הולכי רגלים היינו שהם עצמם לוחמים עם הקליפה צלא עזר מתורה ומלות מאחצ"י, וחס נקראים מארי דרגלין כמ"ש לעיל (תיקון י"ח דף ל"ה ע"ב) דעלייהו אתמר וכו' כשש מאות אלף רגלי הגברים וגו' היינו כי ציולית מלרים לא היה לישראל תורה ומלות שיוכלו הלדיקים לרכוז עליהם ללחום נגד קליפת מלרים, והיו רק צצחי מארי דרגלין שכל אחד צצדקתו לצד נלחם נגד הקליפה וכו' אמור פתח ואמר שמעו הרים וגו' עיין (צוהר צצצא דמשפטים דף ק"ט ע"ב) אי סצא, עד השתא הוית צעמקי ימא והשתא דלגת צעורין תקיפין למעצד עמהון קרצא, אלא ודאי עד כען צימא תקיפא אנת, אצל עד דאזלת צעמקי ימא פגעת צאינון עורין תקיפין די צגו ימא ואערעת צבו, השתא אית לך לאצחא קרצא צעמקי ימא וצבני עורין וכו' עיי"ש, ולזה מוצן כי גם רשצ"י צהיוותו עוסק צדרוש מלחמת החוץ צישא צימא צסוד לוינת, אהער לאצחא קרצא גם ציצצה צעורין צצרצין, כי מלכותא דרקיעא בעין מלכותא דארעא כדרך הלוחמים שעורכין המלחמה צמים צימים וצהרות וציצצה על ההרים הגדולים מאן ריב דא שכינתא עיין (צתוקונים מ"ח דף ע"ה ע"א) דהשכינה נקראת ריב ה', בגין צבהא, שזעקת תמיד על צבהא דאינון צגלותא ועל מסכני צבהון עיי"ש, וכ"כ להלן (דף מ"ה ע"ב) דהשכינה נקראת ריב ה' ע"ש קטעה ומחלוקת דעצדה לקצ"ה על צבהא דאינון צגלותא, וזעקת תמיד כי נמכרנו

בעמודא דאמצעיטא. וחד בצדיק. דעליהו אתמר (שם נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. דבגלותא אתמר בעמודא דאמצעיטא (ירמיה לא) מרחוק י"י נראה לי. צדיק קרוב לה. ובגיניה אתמר (משלי כז) טוב שכן קרוב מאח רחוק.

ובגין דא שמעו הרים, אלין אבהן. את ריב י"י. דא שכינתא. דאיהי ריב עם אבהן. בגין דמרחקין לה מבעלה. דאינון אתקריאו (ב) אמוראים.

והאיתנים מוסדי ארץ (מסכת ו) אלין אינון תנאים. ואלין תנאים בהפוך (ף מ"ד ע"א) אתוון. ואינון נצח והוד (צדקים) איתני עולם.

והא איתן בהפוך אתוון, תניא דמסייע ליה בגלותא. ועלה אתמר (במדבר כז) איתן מושבך ושים בסלע קנך.

והאי

באר לחי ראי

אשפתו, (תרגום) בני אמוריי שהם בני שרים ואנשים חשובים צעני המלך עיי"ש ולזה אמר דמ"ש שמעו הרים את ריב ה' היינו האמוראים שהם השרים ואנשים חשובים שהם נקראים הרים, שהוא סוד חג"ת, וכמ"ש (הרב מהר"י צ"י שצסוף התיקונים) בזה שהאמוראים צהג"ת דנוקבא שנקראים אבות עיי"ש והאיתנים וגו' הוא סיפא דקרא דשמעו הרים את ריב ה' הג"ל אלין אינון תנאים והיינו שהתנאים הם מוסדי ארץ שמיסדים ומתקנים את המלכות שנקראת ארץ צסוד והארץ לעולם עומדת וכמ"ל כמה פעמים, והיינו כמ"ש (צד"מ פ' פנחס דף רמ"ג ע"א) פתח ואמר תנאים ואמוראים, הנה משצחנה לכו, דאורייתא כולא תליא בכם, כד"א ארוכה מארץ מזה ורחבה מני ים עיי"ש, והיינו שעי' התנאים ואמוראים שעל ידם ניתנה לנו התורה שצ"פ, על ידם נתקנת המלכות, ולזה אמר גם כאן שתנאים"ם שהוא אותיות איתנים"ם צסוד והתיתנים מוסדי ארץ, הם מתקנים את הארץ שהיא המלכות תורה שצ"פ ואינון נצח והוד איתני עולם עיין בדברי (הרב מהר"י צ"י שצסוף התיקונים) צביאור הענין שהתנאים שורשם צוה"י דז"א, הם איתני עולם ומוסדי ארץ, כי מנה"י דז"א כל בנין הנוקבא, ע"כ נקראים מוסדי ארץ, היינו המלכות שנקראת ארץ עיי"ש. איתני עולם. עיין (צזכר צסוד דמשפטים דף ק"י ע"א) מאן אינון הרים ומאן איתנים, הרים לעילא וכו' והאיתנים אלון אינון ג' בתראן וכו' עיי"ש. והא איתן פי' כי איתן הוא היסוד דז"א וכמ"ש (צזכר פ' ויחי דף רמ"ז ע"א) צמאמר ותשצ צאיתן קשתו עיי"ש תניא דמסייע לך בגלותא דרש כלשון הג"ל צש"ס כמה פעמים תניא דמסייע לך, כי תניא"א הוא אותיות איתן, דהיינו כי צהגלות אין להמלכות מסייע רק ציסוד שהוא איתן, ולא צת"ת שיהיה רק צזמן הגאולה לעת"ל צ"צ כנ"ל ועלה אתמר איתן מושבך וגו'. עיין (צד"מ פ' כי תלך דף רע"ה ע"ב)

צסוד

פי' משער חג המלכות) צכוונת הא לחמח עניא, דהזווג השלם האמתי הוא כשהזווג הוא צת"ת ויסוד עם המלכות, וצגלות שלא היה הזווג רק ציסוד ומלכות, היה צצחי לחמח עניא עיי"ש, ולזה אמר שהנדיקים הנומדים תורה לשמה הם גורמים תרין שלמי היינו צת"ת וציסוד כנ"ל דעליהו אתמר שלום שלום לרחוק ולקרוב היינו כמ"ש (צזכר צהקדמה סוף דף ה' ויחי דף ו') שלום שלום לרחוק ולקרוב, לרחוק דא יעקב היינו הזווג דת"ת, ולקרוב דא יוסף היינו הזווג דיסוד לדיק מרחוק ד' נראה לי כי הו"ה שהוא ת"ת, ע"ה צגלות היא צרחוק משכינתא ואינו מדווג עמה, יכמ"ש (צזכר פ' ויחי דף ר"צ ע"ב) דפסוק זה נאמר על זמן צגלות עיי"ש, ועיין (צזכר פ' ויקרא דף כ' סוף ע"ב) שצזמן הגלות נאמר על צחי יעקב שהוא ת"ת למה ה' תעמוד מרחוק עיי"ש ובגיניה אתמר טוב שכן קרוב מאח רחוק פי' צדברי צכוני (צליקטי) ה"ש צאצות דף י"ז ע"ב) צמשנה הרחק משכן רע צציוור הצדדים צזה, כי ת"ת נקרא את רחוק שהוא ח"ת דלח"ד, וצזמן הגלות אינו מדווג עמה צציו"ר והוא רחוק וממנה, ויסוד שנקרא ע"כ נקרא שכן קרוב שהוא שכן חללה ומדווג עמה, ע"כ אמר עו"צ שכן קרוב עיי"ש לדרכו הרים אלין אבהן וכמ"ש צש"ס (ר"ה דף י"א ע"א) מדלג על ההרים צצכות אצות שנקראים הרים עיי"ש דאיהו ריב עם אבהן היינו שלוקחת צידה צכות ההרים, היינו האצות שכם התנאים והאמוראים, וכמ"ל דאיהו מריבת צהון צצית סדרי משנה כזכר. בגין דמרחקין לה מבעלה פי' שהמריבה שלה היא צנין דמרחקין לה מצעלה, וכלא צצכות התנאים והאמוראים שכם האצות שמקשטין אותה ומתקנים אותה, הוא ראויה לצדווג עם צעלה וכזכר דאינון אתקריאו אמוראים וכו' ר"ל שהאצות שאמרני שכם מתקנים המלכות הם נקראים אמוראים, והיינו כמ"ש (צערך, ערך אמר) ע"ד מ"ש צמגילת איכה בני

והאי סלע (אתמר בה ולא נפיק אלא טפין דמאי דאורייתא באלין פסוקא. ובגין (במדבר ו) ויך משה את הסלע במטהו פעמים דא גרים ד) לא נפיק מיניה אלא טפין טפין. זעיר שם זעיר שם. וכמה מחלוקת על אלין טפין.

ומאן גרים דא, המורים. דאתמר בהון כל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה. ובגין דא שמעו נא המורים.

ובגינייהו ויך משה את הסלע במטהו (א) פעמים. דאם לא דמחא בה, לא הוה טרחין ישראל ותנאין ואמוראין באורייתא דבע"פ דאיהי סלע. אלא אתמר בו (ש) ודברתם אל הסלע ונתן מימיו. בלא טורח. והיה מתקיים בהון (ירמיה לא) ולא ילמדו עוד וגו'. והוה נפיק מיא

באר לחי ראי

צבור הכחוצ חיתן מושבך ושים צסלע קק, חיתן הוא אוחיות תני"א, היינו תניא דמסייע לך שהוא נוגא רבא, ושים צסלע קק, דהא נוגין צסלע קקא דלכוון, ועיי"ש עוד (צדק רע"ט ע"ג) שמפרש סוד סלע דמשה, חית סלע ואית סנע, שהסלע דמשה הוא מלכות דאזילות, ועליו נאמר ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו שהוא נציעו דחכמתא, אצל סלע אחרא שהוא המלכות דצריאח שהוא נוקבא דמטערוין הנקרא עבד צסוד צדכרים לא יוסר עבד, ע"כ היה לריך להכות צו צמטכו (עיי"ש וצאור החמה שס), ועיין (צזכר צסבא דמשפטים דף ק"י ע"א וע"ג) צסוד חיתן מושבך, דחיתן היינו היסוד לדיק המשפיע להמלכות, עיי"ש (וצמק"מ וצאור"ה שס), ולח"א הכא להמשך הדרוש שזה פי הפסוק חיתין מושבך שהוא צסוד תניא דמסייע לך שהוא נוגא רבא, ינן שלא היה צווג צצחי תרין שלומים, שלא היה צווג רק צחיתן שהוא היסוד ולא צחיתן שהוא השלום הגמור, ע"כ שים צסלע קק שהוא הבלע אחרא דמטערוין, היינו ינן שלא זכו להשלים צויווג הגמור גם ת"ת, ע"כ שים צסלע קק שהוא סלע אחרא סלע המחלוקת וכמ"ש ואזיל והאי סלע ר"ל סלע אחרא דלא נפיק מניה נציעו דחכמתא כדקא יאות כאמור אלא טפין טפין זעיר שם זעיר שם. פי שאין חכמת החורב צצע"פ נוצע מאין הפוגות לחדש חדושי חורב כמעט הנובע, רק צצחי טפין טפין, כל אחד מה שקבל מעט מעט אחת הכה ואחת הכה וכמה מחלוקת על אלן טפין. כלומר שאם היה יורד השפעת החכמה צנציע מאין הפוגות, לא היה מחלוקת ויהי כל חכמת החורב ויאלץ ציחד הלכות צרויות צלי חלוקי דעות, אצל כשאין השפע יורד רק טפין טפין זעיר שם זעיר שם כל אחד לצדו, ע"כ הוא צמחלוקת. ומאן גרים דא המורים. הוא כמפרש דמ"ע אמר משה צציו צסלע המחלוקת שמעו נא המורים, היינו שכל זה גרם צצוי"ר התלמידים שאינם כגונים צציוניו, וכמ"ש צציים (סוטה דף מ"ז ע"ג) משרצו התלמידים שלא שמעו כל לרנן

צבור מחלוקות צישראל דאתמר בהון צציים (צרכות דף ל"א ע"ג). כל המורה הלכה בפני רבו היינו שקופלים להורות וליטול פערר לעצמם לומר נעשה לנו שם וגו' ובגינייהו ויך משה את הסלע וגו' כלומר שעי" התלמידים שהיו נשרשים צנשמתו שמעו היחוד השלם שהיו צמלכות דאזילות, ויהי רק צצריאח שהיו צמטערוין, ומכ"ע הולך להכות את הסלע, וכמ"ש (צזכר פי צראשית דף כ"ח ע"ג) דצגנייהו דערצ רצ עבר משה מאמר הקצ"ח וצצ צסלע דמחא ציה, דליוון גרמו כל דא עיי"ש, והיינו שעי" נעשה היחוד דיסוד רק עם מלכות דצריאח שהוא צמטערוין צסוד סלע המחלוקת וכדמפרש ואזיל דאם לא דמחא בה וכו' כלומר שאלמלא היה היחוד השלם צמלכות דאזילות סוד צרתא דמלכא שם צציוסא צדכרים סגו, וכמ"ש (צצ"מ פי כי חלש שם דף רע"ט) לא הוה טרחין ישראל וכו'. והיינו כמ"ש צציו (צפע"ח שער הכהנה הלימוד) שערין העיון צנגלות החורב לצרר הלכה, הוא כדי לשצר הקליפה שהוא סוד הקושיות שצבלכה, ולכן לריך שיערית האדם את עצמו להקשות צכה להסיר הקש וכתנן מהלכ"ה שהוא אוחיות הכל"ה העליונה עיי"ש, ולא אמר הכא כי לולא הערצ רצ לא היה חערצות הקליפה צבלכה, ולא הצריכו לערוח לצרר הלכה לסלק ממנה הקליפה, אצל עיי הערצ רצ שחערצ נציו הקדושה צעמקי הקליפות [כמש"כ (צלק"ת פי מקן) צפסוק לנו אל יוסף]. ע"כ הולך להכות צסלע, שהוא ענין הערצא לצרר הלכה עיי קושיות ומחלוקת תנאים ואמוראים. והיה מתקיים בהון ולא ילמדו עוד וגו' עיין לקמן (צחקיונים הנוספות חיקון ג' דף ק"מ ע"ג) אם זכו ישראל היו נחות לון אורייתא מן שמיא צלא דוחקא ולא לריכין לאלפא חד להצריה וכו', לא זכו צגין ערצ רצ דליוון שערין, אחרת צכו שטו העם ולקטנו, דיערצחו לאלפא דא לרא כל חד צדוחקא, אצל לעשת"ל יתמחון ערצ רצ מעלמא, ואחרת צכוון ולא ילמדו עוד חיש את אחיו וגו', והיינו כמ"ש (צזכר פי ויקרא דף כ"ג ע"א) לעשת"ל

מיא בלא קשיא ומחלוקת ופסק. בגין דשכינתא דאתמר בה שם כה הלא כה דברי כאש נאם יי'. הוה שריא בפומיהון דישראל. דאיהו אורייתא דבע"פ. דאיהי סלע ע"ל ס'. דאינון שתין מסכתות. דהכי איהו סל"ע על ס'.

דשכינתא הוה נח על טנרא. דבכל אתר דבעי קוב"ה למעבד נס, שכינתא אקדמת לההוא אתר. וכיון דשכינתא הות תמן, לא הוה ליה למחאה בסלע. דקלנא הוות לשכינתא דהות תמן. דלא הוה לה חילא למיהב מיא. ודא איהו (דברים לב) על אשר לא קדשתם אותי. (במדבר ט) יען לא האמנתם בי להקדישני.

ובגין דא אסתלק שכינתא מן הסלע. דאיהי י' מן מיטטרוין. ואשתאר מיטטרוין יבשה.

ורזא

באר לחי ראי

ללמודיה לשמה להוריק להם מים מחוקין כנ"ל, ולזה אמר דהסלע שהוא ענרא קשה שמרמז לתורה שבע"פ שהוא ס' מסכתות שיש בה קושיות צנחי חומר ולבנים כנ"ל, היא אותיות ע"ל ס', שהמלכות עולה על גביהם דהם גבורים וס' מלכית, למחק הגבורות, וכמש"ל (צבקהמה דף י"ד ע"א) ואיחי סלקא על כלכו צסוד ואת עלית על כולנה, עיי"ש וצביאורנו שס' דשכינתא הוה נח על טנרא וכו' כוונתו בהמשך דברים אלו לתרץ שלא יוקשה לפי האמור דעיי' תערוצות הערצ רב לא זכו לסלע של משה שהיה די צאמיר ודיבור צנחי צרחא דמלכא, רק לסלע המחלוקת שהוא צמטטרוין וצדברים לא יוסר עצד ויהי לריך להכותו וכלתו, דלפי"ז מה היה החטא של משה שהקצי"ה ח"ל על אשר לא קדשתם אותי יען לא האמנתם די להקדישני, דהא לפי האמור אס היה מדבר צפיו להסלע לא היה מוילא מימיו, דהא צדברים לא יוסר עצד וכנ"ל ויהי חסי"ש ח"ו, ומה חטא משה שנענש על זה, ולזה צא כמתרן דצאמח אף שהיה הסלע צנחי צמטטרוין, מי"מ אס עשה כמלות ה' ויהי מדבר אלו צפיו היה מוילא מימיו כראוי, כי השכינתא שהיא המלכות היה נח על הענרא שהוא סלע המחלוקת, ויהי נעשה הנס צנח המלכות שכינתא תתא. ובג"ד אסתלק שכינתא מן הסלע. שסלקו צמטטריהם וצמטטריהם כאלו אין שם שכינה. דאיהי י' מן מיטטרוין ע"ל (צבקהמה דף ע"ו ע"א) צסוד כי ימכור איש את צחו לאמה דשכינתא אתכסויא צמטטרוין, דחוספות ה', ועיין (צפרים פ"ד משער אצ"ע) שציאר דברי הזהר, דאיהי שכינתא כלילא מי"מ ויהי תחומה צחוק מיטטטרוין, ויהיו שהי"ד שצחוק מיטטטרוין, מרמז על השכינה שהיא גנוזה צחוק, וכו' סיד גן נעול משנין תחום. שהי"ד שהיא סוד השכינה היא סוד המעין עיי"ש לדרכו, ועתה צחוק כאן שאמר דאיהי י' מן מיטטטרוין, ויהיו שהמעין שבוירך משה להוילא מהסלע שהוא מיטטטרוין, הוא ה' שצחוק סוד

השכינה

דלעת"ל לא יערכו ללמוד אחד לחצירו, כי הקצי"ה צבכודו ובעצמו עתיד לגלות לכ"ה ריץ עמיקון דאורייתא, ולא ילמדו עוד איש את אחיו ואת רעבו וגו' כי כולם ידעו אותי למקטנס ועד גדולם עיי"ש ופסק הוה לשון הפסק, ור"ל שיהיה נוצע שפעת החכמה כמעין הנוצע ומקלה תדיר צלל הפסק, ולא צנחי עפין עפין בהפסק. הלא כה דברי כאש נאם ה' והיינו כמי"ש (צרי"מ פ' כי תלך שם דף רע"ט ע"ב) סלע דמשה אחמר ציה ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, צדיבור וצפיוסא צברתא דמלכא, ודרש הלא כה דברי, דייקא צדיבור וצפיוסא הוה שריא בפומיהון דישראל היינו דעיקר סוד תורה שבע"פ הוא צדיבור פה, ששם הוא השראת השכינה, צסוד מלכות פה תורה שבע"פ קרין לה, שלא זכה משה צסוד פא"פ אצד צו, וכמש"ל (ריש תיקון י"ח דף ל"ח ע"ב) עיי"ש, ולא אמר דשריא צפומיהי דישראל גם עתה כשנלמודים התורה שבע"פ לשמה כראוי, וכמי"ש (צרי"מ פ' פנחס דף רע"ט ע"ב) ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו, אלץ דמשחלץ צה לשמה, נפיק לון מיא דאורייתא מחיקין וכו', ואלץ דלא משחלץ צה לשמה, נפיק לון מיא מריק, דאתמר צחוק וימררו את חייהם צעודה קשה, דא קשיא, צחומר דא ק"ו, וצלבנים צלבון הלכה עיי"ש דאיהו סלע. דרש צרמ שנקראת המלכות שהיא תורה שבע"פ, סלע. על ס'. אותיות סל"ע דאינון ס' מסכתות עיין (צוהר פ' שמות דף י"ד ע"ב) צסוד ששים המה מלכות, שהששים מלכות של המלכות, הם צסוד ס' גבורים סביב לה, ועיי"ש (צדך אמת) ששם סוד חוקף דינים שמהלך הקדושה הסוצים את המלכות עיי"ש, ועיין (צרי"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) דהששים מלכות הם נגד הם מסכתות עיי"ש, ולפי האמור מוצן שהששים מסכתות שהם מלאים קושיות וק"ו צנחי צחומר וצלבנים לצרר הכלכה, הם מלך הם גבורים, ויהי עולה על גביהם למחק הגבורות

ורזא דמלה (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד וגו'. אחד איהי מלכות. ותראה היבשה. דא סלע מטטרוין. דבגיניה אתמר (שם ב) ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה. מאי בשר ההוא דאתמר ביה (שם ו) בשגם הוא בשר. ועד דנחית לה, לא עלה הסלע. ולא יהיב מימיו.

ובתר דאסתלק האי מבועא מתמן, שליטה מרה באתרהא, הה"ד (שמות טו) ויבאו מרתה. ורזא דמלה (שם א) וימררו את חייהם בעבודה קשה וגו'. דא קושיא. בחמר. דא קל וחמר. והא אוקמוהו יד.

והכי הוּו ישראל. עד דאחזי לון עץ. הה"ד (שם טו) ויורהו י"י עץ טו וישלך אל המים וימתקו המים. ודא עץ החיים דאתרבי על ההוא מבועא. דאיהי שכינתא.

י

באר להי ראי

שהוא סוד המ"ד ועי"ז יציע מימיו וכאמור ועד דנחית לה לא עלה הסלע פי כי קודם שכוירד משה היו"ד למטטרוין שהוא סוד הסלע כנ"ל, לא העלה הסלע שהוא מטטרוין מ"ד להנוקצא ודא יהיב מימיו כי המים הוא המ"ד שהוא היו"ד וכנ"ל ובתר דאסתלק האי מבועא מתמן הוא איהי ו' דאסתלק מן מיטטרוין כנזכר שליטה מרה באתרהא וכו' ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) דגנין דאפרש ו' מן ה' גרים לין וימררו את חייהם, איהו מרור, ואיהו מרה, ועי"ש צביאורנו דזמן שליטת הקליפה, נכפך ז"א לבחי' מרור [לשון זכר], והנוקצא למרה [לשון נקבה], הה"ד קראן לי מרה כי המר שדי לי, בעבודה קשה בקושיית, בחומר צק"ו וכו', ולזה אמר הכא שהכל היה ע"י דאסתלק היו"ד שהוא המלכות ה' אחרונה שכינתא, שעל ידה נמשך המים המתוקים מן הסלע, שהוא הלכה ברורה בלא קושיית ומחלוקת כדי לזכר ההלכה כנ"ל. והביי הוּו ישראל כשצאו למרה וכמ"ש (צזכר פ') בשלח דף ס' ע"א) צסוד ויצאו מרתח דאחגלי עליהו רשותא דשאר עמין דהוא סמא"ל דשליט במדברא, ולא הוה דהוא זיוא יקרא דקצ"ה אחגלי עליהו עי"ש, וכיינו ע"י הסתלקות ה' מן ה' וכאמור עד דאחזי לון עץ היינו ג"כ כמ"ש (צזכר שם ע"ב) און עץ אלא קצ"ה, וכד אחגלי זיו יקרא דמלכות עליהו, כדון וישלך אל המים וימתקו המים עי"ש ודא עץ החיים דאתרבי על ההוא מבועא היינו כמ"ש ג"כ (צזכר שם ע"ב) און עץ אלא תורה, דכתיב עץ חיים הוא למחיקים זה עי"ש, ולז"א הכא להמשך הדרוש ויורהו ה' עץ היינו מבועא דאורייתא דאתרבי על עץ, סוד מבועא שהוא הסלע שממנו יולאין מבועא דמיא מתוקים, שהוא השפעת הלכות ברורות בלי קושיית ומחלוקת כנ"ל: דאיהי שכינתא כלומר דסלע של משה היה השראת השכינה, שעי' היה נוצע חידושי תורה בהלכות ברורות בלא

השכינה הגנוזה זו שהיא סוד המעין הנוצב ורזא דמלה יקוו המים וגו' וכמ"ל (דף ס"א ע"א) דפסוק זה נאמר על מטטרוין דכשהשכינה היא בשלימות אחקריאח כום מלא שאלקים אחמלא מיו"ד, אכל כשאינה מלא י', אחקריאח יבשה, הה"ד ויאמר אלקים וגו' ותראה היבשה עי"ש אחד איהו מלכות היינו כמ"ש (צזכר בראשית דף ל"ג ע"א) מקום אחד הוא המלכות, דהא איהי משלים לאחד, דל"א הוא ז"א, וד' היא המלכות, ובלא ה' לא אשלים תיבת אח"ד, עי"ש (ובצמקדש מלך) דא סלע מטטרוין שהוא יבש כסלע כשאין היו"ד שהוא סוד השכינה, ואז הוא טנחא בלא מעין גנים וכמ"ל דבגינה אתמר ויקח אחת מצלעותיו וגו' עיין (צזכר פ') בראשית דף כ"ח ע"א) ויקח אחת מצלעותיו, און עולמין דמטריניתא, ויסגור בשר תחתנה, דא בשר דאתמר ביה בשגם הוא בשר וכו', ועיין (בצמק"מ צביאור הדברים עפ"ד האריח"ל) כי עולמין דמטריניתא הם מטטרוין וסנדלפון, שהם נקראים נערי המלך משרתיו, כי מטטרוין מעורר מ"ד, וסנדלפון מעורר מ"י, ואחר הגלות נחמלה מטטרוין למעלה לאו"א ולא נשאר במלכות רק סנדלפון ואון מי שיעורר מ"ד, וצביאח משיח צ"ב יתקנו או"א את מטטרוין ויחזרו למלכות הכה לעורר מ"ד כאשר היה בתחלה קודם החורבן עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שזכר הוא הענין שנאמר ויקח אחת מצלעותיו דאיהו אחד משרתין עולמין שהם נערי המלך משרתיו דהיינו מטטרוין שנחמלה למעלה קודם התיקון שאינו מעורר מ"ד להנוקצא וען שנחסר ממנו היו"ד ונשאר יבש בלא מים מ"ד, והתיקון היה צסוד ויסגור בשר תחתנה מאי בשר ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר וכמ"ש צש"ס (חולין דף קל"ט ע"ב) בשגם זה משה, ודרש לה הכא כי משה שהיה לו צשורה נשמתו כה זה עוד מאדכ"ר להמשך היו"ד למטטרוין

י' מבוטא דאשקי לאילנא דאיהו ו'.

והאי עץ מהלך חמש מאות שנה דאינון ה'. וימתקו המים, דא ה' בתראה. דאתמר בה (רות) א' קראן לי מרה. דשכינתא תתאה איהי מעין גנים דלית ליה פסק.

טפה דאתמשכא מן מוחא. וכמה טפין אתמשכאן מיניה. דאינון בתולות אחריה רעותיה. קרקפתא

באר לחי ראי

וצינן דלתתא שהוא ג"ן סדרים אחת ציה אלנין דגתא שהם נשמות ישראל, והכל נמשך מגן דלעילא שהוא צינה ע"י אית ו' להגן דתתא עי"ש, וציה מוצן דמ"ש כאן דשכינתא צודאי היינו שכינה עלאה שהיא צינה סוד גן דלעילא, ואמר איכוי מעין גנים היינו שנמשך לה להצינה מצוה דחכמתא שהוא אית ו' סוד מעין גנים, וממנה נמשך ע"י אית ו' להמלכות שכינתא תתא דלית לה פסק היינו כי מצוה דחכמה שנמשך שהוא סוד מעין הנוצב לית לה פסק, ואינו יורד עפ"ן טפין כמו שהיה בסלע המחלוקת כנ"ל, אלא בדרך המעין הנוצב שמימיו רדיפין מאין הפוגות צלי הפסק כנ"ל טפה דאתמשכא מן מוחא רלונו לצאר ציה כי השפעת המעין גנים שנמשך מצינה להמלכות סוד ג"ן סדרים שהוא נציעו דחכמת התורה נרמז צחות ו' כנ"ל, כי ה' הוא סוד טפת הזרע הניתן להמלכות, וכמש"ל (תיקון ע"ז דף ל' ע"א) טפה דא ו' בסוד הא לבס זרע, שטפת הזרע שהיא כלורת אית ו' ניתן לה' שהוא המלכות עי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא להמשך הדרוש שהשפע שנמשך מצינה למלכות הוא סוד לורת אית ו' שנמשך לה ממוח החכמה, והיינו כמ"ש רבינו (צ"ח פ"ה משער ענת"א) שהל"צ נתיצות החכמה הם סוד אית ו' שהוא טפת הזרע הנמשך ממוח חכמה להצינה עי"ש, ומוסיף הכא ואמר דלהכי אס לא סליק ה' מן הסלע ה' נמשך מים מתוקים שהוא הלכות צרויות צלא קושיות, כי ה' נמשך השפע ממוח החכמה וכמש"ל (צ"ח דמ"ה דף י"א ע"ב) שהקליפות חפין על הלכה דאיהו מוחא סתומא שם הוא עלא דצדולחא, והיינו סוד הלכה צלא שם קושיות עי"ש. דאינון בתולות אחריה ע"ל (צ"ח דמ"ה דף י"ד ע"א) דהמלכות נקראת הלכה למשה מסיני, וכמה עולמאן אית לה דאינון הלכות פסוקות שנאמר ועלמות און מספר, עי"ש (וצרע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) שדרש ועלמות און מספר, און בתולות אחריה רעותיה דאלין הלכות דלית לון חושבן עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי גם אלו הלכות שאינם הל"מ שהיה המלכות עלמה, רק שאר הלכות פסוקות שהם רק צצח בתולות אחריה רעותיה שהם נעפלים להמלכות, הם ג"כ

נמשכים

צלא קושיות ומחלוקת כנ"ל שהוא סוד העץ חיים שהרמזו הקצ"ח שעי' נמתקו המים וכאמור ו' מבוטא דאשקי לאילנא דאיהו ו' הוא כמפרש ציה העין שאמרנו שהשראת השכינה על הסלע להפיק ע"י מימי החסד ומתקוין כנ"ל הוא נרמז צחות ו' של מיטערוין כנ"ל, ואמר העטע כי אית ו' הוא מצוה וכו' וכמש"ל (תיקון י"ע דף ל"ט ע"א) נורוין אינון אתשקוין מן אית ו' דאיהו נבר דנגיד ונפיק מעדן, ואיכוי אית ו' דאיהו נור דנפיק ממשינא דמ"א, ומיניה אתפשטא ה' דאיהו יס עלאה עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שציה העין שאמרנו שהי"ד שהיה שורה על הסלע של משה, הוא המקור של מימי החסדים שממנה נשפע לכל הנוטות דאינון אתשקוין מאית ו' דאיהו נבר דנפיק מעדן כנ"ל, הכל נוצע ממקור עליון שהוא אית ו' וכאמור והאי עץ מהלך ה' מאות שנה דאינון ה' ע"ל (ר"ש תיקון י"ע דף ל"ח ע"א) ואינון ה' מדידן, אינון צרח דה' עלאה איכוי אזיל צחון ה' מאית שנה, וזה חא דען חיים מהלך ח"ק שנה, ועי"ש צביאורנו שהצחתי מדברי מרן (צ"ח פ"ה משער הארת המוחין) צביאור הדברים דז"א נקרא עץ חיים, והוא מהלך ח"ק שנה צחון ה' המתפשטים מכה הצינה דאיהו ה' עלאה, וכל אחד כלול מק' הרי ח"ק עי"ש, חה הוא ציבור הדברים כאן שאמר שזה סוד ויורכו ה' עץ הוא העץ שהוא מהלך ח"ק שנה, היינו האות ו' שהוא הצנור המושך ה"ה מאמא עלאה, ע"כ נמתקו ע"י ה"ג שהוא המים מלוחים ומרירות המים, שהוא סוד המתקת ה"ג צורשם וכאמור וימתקו המים דא ה' בתראה. היינו סוד הסלע שהוא רחל, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ' חקת) עי"ש דאתמר בה קראן לי מרה וכמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) דהמלכות צומן שהקליפות מתגברין עליה, אתמר צה קראן לי מרה כי המר שדי לי, צעצודי קשה צלימוד התורה בקשיות וכו', עי"ש וצביאורנו שם דשכינתא תתאה איהי מעין גנים וכו' (הגרי"א) מוחק חיבת תתא, ונ"ל דשכינתא איכוי מעין גנים, והוא נכון, והיינו כמש"ל (תיקון י"ב דף פ"ז ע"א) צסוד מעין גנים צאר מים חיים דאית ג"ן לעילא וג"ן לתתא, גן דלעילא הוא צינה, וגן דלתתא הוא מלכות, ומעין הוא מצוה דחכמה שהוא אית ו' שנמשך להצינה ומצינה להמלכות,

קרקפתא איהי סלע. ומבועא מלגא דא מוחא. על אלין טפין אתמר (תהלים קכז) אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם וגו' את אויבים בשער. דאיהו תרעא דצדיק אות ברית קדש דעלה אתמר (שם קיח) זה השער ליי' צדיקים יבאו בו.

ועוד (מכאן ו') שמעו הרים את ריב יי', אלין תלת יודיי'. והאיתנים מוסדי ארץ אלין תלת וויין. דכולהו אתרמיזו בויע ויבא ויט.

קום אלעזר, ונטיל קירטא. דאיהי שכינתא. (ואקיף לה תגא) וזריק מינה איהי אבן טפה קדישא

באר לחי ראוי

החכמה נקראים חלים בסוד זרע היורה כחן דלחמור
זה לשנה לי למערה, והוא נמשך עיי' הלדיק יסויע
עיי"ש וצביאורנו שם, ול"א הכא שלח אמר את
לויים בשער, דייקא, כי שער הוא הלגור דיסוד לדיק
וכמש"ל (תיקון י"א דף כ"ז ע"ב) דהלגור של יסוד
לדיק חי עולמים אשר עיי' יורד השפע מ"א להמלכות
נקרא שער ותרעא דלדיקייא בסוד זה השער לה
לדיקים יבאו בו עיי"ש וצביאורנו שם, ולפי האמור
שיעור הכתוב כך הוא כי ידברי את לויים בשער,
היינו שהענין מה שה"ח מתוכחים זע"ז כהלכה עד
שנעשו לויים זל"ז, הוא סוד סלע המחלוקת שיוצא
השפע של ההלכות אל המנחות עפ"ן דרך השער
שהוא לגור דיסוד לדיק חי עולמים וכלמור אלין ג'
יודיי' וכו' ע"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב). סג"ל חיי
חושבניה, ואיכו ווי' מן ויס"ע ויב"א וי"ט, וג' מקודין
יי"א, ועיי"ש צביאורנו שהצחתי מאיכוו מקומן שהג'
נקודות דנקודת סג"ל מרמז להג' טפות זרע שזרעו
מיסוד אבא במעי אמה עלאה אשר מהם נולדו וז"ל,
וכל טפה הוא סוד שם עיי"ש, וג' טפות הוא ג"פ עיי"ש
שמות היוגלים מן ויס"ע ויב"א וי"ט, ובשעת הזרעה
הם צורת י', ואח"כ נתארכו ונתגדלו צבחי שיעור
קומה ונעשו ג' ווי' עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך
הדרוש שאמר למעלה דעפת הזרע שניתן מאבא לאמה
עלאה הם סוד חלים שלוחמים בהם בסוד זרע היורה
כחן כנ"ל, הוא מוסיף לפרש פסוק זה דשמעו הרים
את ריב ה' וגו' עד"ל, דהרים הם הלדיקים שמצחי
אמוראים, שאינם כי"כ במעלה כמו האיתנים שהם
מצחי תנאים כמש"ל (צדק הקדום), ודרש שמעו הרים
את ריב ה', דהלדיקים שהם רק צבחי אמוראים הם
לוחמים בלימוד תורתם נגד הגשם צבחי ג' עפ"ן של
זרע היורה כחן רק צבחי ג' יודין קודם שנתארכו
להיות צבחי שיעור קומה, והאיתנים שהם גדולים
במעלתם צבחי תנאים הם לוחמים בלימוד תורתם בג'
טפות זרע שנעשו צבחי ג' וויין שנתארכו היודין
צבחי שיעור קומה וכלמור. קום אלעזר ונטיל
קירטא וכו' ע"ל (סוף תיקון ה' דף כ' ע"ב) שאמר

נמשכים ממוח החכמה וממקום גבור יללון
קרקפתא איהו סלע ומבועא דלגא דא מוחא
ע"ל (בהקדמה כ"ז דף י"ז ע"א) שהמלכות היא סוד
קרקפתא דתפילין דמכסה על מוחא עלאה שהוא
מחשבה דלגא, ואיכו שקיו דלילגא כמיא דאשקי
ללילגא ואתרבי בהוא שקיא עיי"ש וצביאורנו שם,
ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שזה הוא הענין סלע
דמשה, סוד המלכות שהיה צבחה ליתן מים שהוא
חכמה הנמשך ממוחא סתימאה סוד מחשבה דלגא
לחשקיא ללילגא ולאתרבי בהוא שקיא, כי הוא
קרקפתא דתפילין דמכסי על מוחא עלאה וכלמור על
אלין טפין אתמר אשרי הגבר וגו' עיי' ש"ס
(קידושין דף ל' ע"ב) שדרש זה להאי קרא כחלים
ציד גבור, חלים, הם הלכות שנלחם בהם עם לויים,
שהם ה"ח שיש מחלוקת ביניהם ומקשים זל"ז ואין
זה מקבל דברי זה, ועיי' נאמר אשרי הגבר אשר מלא
את אשפתו [הוא הנרתק של החלים] מהם, מה את
לויים בשער אפי' האב וצנו הרב ותלמידו שמוסקים
צחורה בשער אחד געשים לויים זה עם זה מתוך
שמקשים זל"ז עיי"ש (ובפירוש'), ולזה אמר הכא
להמשך הדרוש שאמר לעיל דהלכות שנוצט מהסלע
הוא הטפין עפ"ן שירד ממיח עיי' משרע"ה אשר עיי"כ
נקרא סלע המחלוקת, ומוסיף הכא שמה"ע נקראים
חלים, שמשחמשים בהם בדרך מלחמה שכ"א אוחז
בקשתו לירות חלים לחצרו ומקשה על דברי חצירו,
ומורה חלים היינו טענות ורלוות לסחור דברי חצירו
עד שיוכח לדבריו, ועיי' נאמר אשרי הגבר אשר מלא
את אשפתו מהם, שלומד תמיד ומפלפל עוצא לצרר
הרבה הלכות שהם סוד החלים כנ"ל, ומילא את אשפתו
הוא המלכות שהיא כלי בית קיבול של החלים, והיינו
שעיי' ריבוי הלכות מתקנין המלכות ככל תכשיטה
בקישוטי כלל שזה עיקר תיקונה את אויבים בשער
דאיהו תרעא דצדיק וכו'. היינו כי סוד ההלכות
שהם הטפין עפ"ן שנקראים חלים הם סוד הזרע
הנמשך ממוח החכמה וכמש"ל (סוף תיקון י"ג דף
כ"ע ע"ב) כי טפת הזרע הנמשך להמלכות ממוח

קדישא. דעלה אתמר (בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ. (ובגין דא) [דף מ"ד ע"ב] אסתלקת עזקא מן א' מן זרקא. לקבלא עלה אבו יקרה. דאיהי טפה. ומיד (בראשית ב) והשקה את כל פני האדמה.

כד סליקת, סליקת באימא. דאיהו א' מן אדניי, אקייק. ועל מאן סליקת, על עמודא דאמצעיתא דאיהי ו'. דאיהי כריכא ביה כעזקא באצבעא. וסליקת בדי מן אדניי. דאינון תרין דרועין ותרין

באר לחי ראי

עזקא שהוא כענין הוי"ד לעילא, וכן הוא כפוף לתחת מעין לורת הוי"ד לתחתא, ומפרש דהוא צה לרמז לענין זה, שהמלכות מעלית מי' לעילא, ועיי' יורד לה מלעילא עיי' הקו הארוך שהוא כלורת אות ו' השפעת מי' הנמשך ממנו צסוד נחל קדומים, ואמר שלא מרמז לורה זו דבג"ד אסתלק עזקא וכו', היינו כי עזקא הוא הכפופה לעילא או לתחתא שהוא כלורת עזקא שהוא מכון כנגד הכ' יודיין לעילא ולתחתא, והיינו כמי' (צ"ע דרוש עיי' משער מי' ומי') צסוד לורת אות א', שהי"ד העליונה מרמזת לסוד מי' שהוא אור ישר, וכו' התחתונה מרמזת לסוד מי' שהיא אור חורר, והקו האמצעי מרמז לסוד עמודא דאמצעיתא שעי' עולים ויורדים המי' והמי' עיי' לקבלא עלה אבן יקרה ר"ל שורת העזקא התחתונה שהיא הכפופה לתחתא של הזרקא שהוא סוד הי' התחתונה של הא' שעי' היא מעלת מי' מתחת לעילא, היא מקבלת עלה אבן יקרה שהיא סוד העפה הנמשך ממנוחא שהיא כלורת אות ו' לעילא של הא' צסוד מי' וכאמור ומיד והשקה את כל פני האדמה כי כשהמלכות מקבלת מי' שהוא סוד מימי החסדים, היא נותנת ערך לציתה וחוק לנערותיה להשקות ולהחיות כל נפשות החיים אשר על פני האדמה. כד סליקת סליקת באמא וכו' עונתו בהמשך דברים אלו לפרש תיבת וא"ד יעלה מן הארץ שאמרנו שמרמז לבי' אותיות א"ד מאלדניי שסם מספר הי' התחתונה, ומפרש תחלה סוד אות א', ותח"כ מפרש סוד אות ד' ואמר בזה שאות א' מרמז לעליית המלכות למי' וירידת המי' והוא מרמז כלורת הזרקא שהוא כלורת אות א' כדאמרן, משום דכל ענין המלכות להזדווג בצעלה הוא עיי' אמא עלאה, ובמש"ל (תיקון הי' דף י"ע ע"ב) וכד אחפשע הי' עלאה להנהיג צה' תחאה, מיד אחפשע ו' לגצה, ועיי' צביאורנו דהמלכות אינה ראויה לזווג עד שאמא עלאה מתקנת ומקשטת אותה לעשותה כלי צפרטוף שלם ומקשטת לגבי צעלה עיי'ש, ולא אמר הכא שזה מרמז צאות א' של וא"ד יעלה מן הארץ, ובמש"ל (בהקדמה דף ו' ע"ב) כל א' אחי אקייק לעילא אדניי לתחתא, עיי' צביאורנו שס, והיינו כדאמרן שכל מה שהמלכות שהיא אדניי מעלת מי' להזדווג בצעלה הוא עיי' אמא עלאה שהיא סוד שס אקייק וכאמור: על עמודא דאמצעיתא דאיהי ו'. לאחר שציאר סוד הכ' עזקת של הזרקא

עמי אינון מאני קרבא, ועיין מזה להלן (מדף מ"ח עד דף י"א) שמפרש היעב איך הטעמים הם מאני קרבא דיעבד צהון קרבא עם הסע"א, עיי'ש וצביאורנו שס, ועיין (צוהר פי' בראשית דף כ"ד ע"א) שמפרש שס ג"כ סדר הטעמים, ומתחיל מן זרקא שמרמז על ענין זריקת חן ואדניי הקלע להמחירה הגרלה, עיי'ש (ובצמק"מ) שס, ולא אמר ר"ש גם כאן לבנו ר"א, שיעשה זה העילוי להמלכות צבחי הטעמים הנזכר, ומתחיל בזרקא יאמר קום וטעול קירעא הוא הכלי שמקלעין בו אצנים יתלים שהוא מעין לורת זרקא כדמפרש ואזיל דאיהי שבינתא גם להלן (דף מ"ח ע"א) אמר קירעא דא שכינתא תחאה, ור"ל שיתלצב עלמו צבחי המלכות שהיא צחי הקירעא שמעליית העפין עפין של הלכות שצניה ה"ח לומדים, שהוא סוד הזרע היורה כחן שסם אצני דקירעא למעלה צבחי מי' ואקייק לה תגא צדפוס קאנסע' וליווארני ג' תיבות אלו מוסגרים, וכן (הגרי"א) ג"כ להו וזריק מיניה וכו' (הגרי"א) גרים חריק מיניה אבן דאיהי עפה קדישא, וכ"ל, ור"ל כי עפת הזרע היא כלורת אות ו' שהוא כלורת אבן הקלע של הקירעא שזורקין מהקירעא, והוא סוד זרע היורה כחן שהמלכות מעלית מי', ובמש"ל (בהקדמה דף י"א ע"א) דהמלכות שהיא סוד אות הי' אחרונה היא סוד הי' אצנין דקירעא דאחפצידו חד אצנא דאיהו אות ו', עיי'ש וצביאורנו שס דעלה אתמר ואד יעלה מן הארץ ע"ל (תיקון ג"כ דף פ"ז ע"א) ואד יעלה מן הארץ, א"ד מן אדניי סליק לחמש בחושבן, הי' אחרונה, ז"ח אחפצותא לריכב להיות מתחת לעילא, ולריך שיחא יתעוררת בקדמיתא מתחתא סוד הי' אחרונה, ולצחר יתעורר את כל פני האדמה, והשקה, ו' איהו שקיא תעילא לתחתא דאיהו נחל קדומים דאחמשך מן מוחא יכו' עיי'ש, וזה הוא המשך הדברים כאן שא"ל ר"ש ר"א צנו שישתדל עיי' לימוד תורתו לתקן המלכות שתעלה מי' למעלה ותתעורר לז"ח מתחת לעילא, ואז תמילא יתעורר צעלה ויורד לה מי' עיי' היסוד לדין שהוא אות ו' דאיהו שקיא מעילא לתחתא צסוד נחל קדומים דאחמשך מן מוחא וכאמור ובג"ד אסתלקת עזקא מן א' מן זרקא לקבלא עלה אבן יקרה דאיהי טפה ר"ל כי לורת הזרקא הוא מעין לורת אות א', שיש לה קו ארוך צאלכסון מתחת לעילא, ומלמעלה כפוף כעין

ותרין שוקין. עד דסליק לאת י'. דאיהי אבא, חכמה, י' עלאה. בגין דמתמן אתנטילת, הה"ד (משלי ג) י"י בחכמה יסד ארץ.

ונטילת נביעו ושקיו מיניה לעילא. בקוצא דיליה לעילא, ובאמצעיאת, ובקוצא דיליה לתתא. וכד נחיתת, נחיתת כלילא מתלת טפין. בההוא זמנא אתמד בה הול"ך סגולתא. ואתקריאת י"י בתלת יודין. י' עלאה איהיעל רישא דא'. דאיהי כתר עליון על כל עלאין. ולבתר

באר לחי ראי

הוא הולך ומפרש עפ"ד הנ"ל להמשך הדרוש עוד הכי טעמים שופר הולך סגולתא, שענינם הוא סוד הכי נקודות שהוא צחי" ג' יודין דלודריקו ממוחא, וכמ"ש (צחיקונים מח"א דף ע"ו ע"ב) דשופר הולך וסגולתא, מרמזים לסוד הכי טפין דלתמשכו ממוחא דליון משופרי שופרי דמוחא ומוזכר מכלל עיי"ש, ומפרש תחלה שלא יסחרו הדברים דהא אמרנו לעיל שהמלכות עולה למעלה לקבל עליה אכן יקרא דליכי טפה הרי אמרנו שאינה מקבלת למעלה רק טפה א', ולזה הוא כמתרץ דהאמת כן הוא, דבשעה שהיא מקבלת ממנו נביעו ושקיו דטפה הזרע לעילא היא כגללות רק טפה אחת שהיא סוד י' אחת, רק לאחר שנחתה לתחת נחפררה העפע לגי טפין דפרעות ונעשה ממנה ג' יודין, ואז זה בריאה חדשה למטה כי כן הוא ככל י' שיש בצורתה הכח של ג' יודין וכדמפרש ואזיל בקוצא דיליה לעילא וכו' היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"ד משער הפילון) דהי' נכתב ציוור של ג' קולין א' למעלה וא' למטה וא' בצמנע שהם ג"ר כח"צ הכוללים כג' ה"ס צג' קוים, צקו ימין חח"ג, צקו שמאל צג"ה, צקו האמלעי כח"מ עיי"ש, (צופ"א משער הולב) נחיתת כלילא מג' טפין וכמ"ש"ל (דף מ"ה ע"א) דבשכינתא אזודריקו ג' טפין דמוחין עלאין דליון ג' יודין יי"י דלתכלילו צחצ"ד, עיי"ש ולהלן (תיקון ס"ט דף ק"ע ע"ב וק"י ע"א), וע"ל (סוף תיקון ה' דף כ' ע"ב) וציואורנו שם בההוא זמנא וכו' אתמד סגולתא הולך פ"י שלזה מרמזים הכי טעמים שופר הולך וסגולתא, דשניהם מרמזים לסוד הכי טפין דשופרי שופרי דמוחא דלתמשכו להקוצא כנ"ל, בזמנא דלודריקו ממוחא הם רק טפה אחת שהוא סוד י' אחת שיש לה ג' קולין כנ"ל, רק אח"כ כשהולכת ויורדת לתחת נפרדן הכי קולין, ונחלקת העפע לגי יודין כלורת סגולתא, חה הרמז שופרי הולך סגולתא, היינו שופרי הולך, שופר, הוא העפע שנמשך משופרי שופרי דמוחא, והולך הוא לשון הליכא ונחיתת העפע, וסגולתא הוא סוד הכי טפין וכאמור. ואתקריאת יי"י וכו'. הוא מצאנו צה ציואור יתיר, דלחחר שיוצרת העפע להמלכות נחלקת לגי יודין, שמרמז לגי צחי" של המלכות שעולה ויורדת בהם: י' עלאה איהו על רישא דא'. ע"ל (בקהמא דף ע"ב ע"ב) דלוח א' מרמז לגי נקודין קולא לעילא

הזרקא שהם כלורת הכי יודין של לורת הא' הוא מצאנו גם הרמז של הקו האמלעי שהוא כלורת לוח ו' שמרמז לענין זה, שכשהמלכות ניבנית צפרנוף שלם ומקושטת כראוי היא עולית למעלה לראש לוח ו', בסוד אשת חיל עטרת צלה, וכמ"ש"ל (תיקון ה') צאורך דאיהי כריכא ביה בעיקרא באצבעא ר"ל דלכדי לורת הכי טפין שהם צסוד צ' יודין הם דצוקים צקו האמלעי ועגולים, כי ענינם מרמז לענין עליות המ"י של המלכות צצחי" קשה מתחת לעילא צצחי" אצני דקירטא שזרק מתחת לעילא, ע"כ לורתם צאופן כזה שהם עגולים שגראם כמו שהצוקן נכרכין צקו האמלעי כנ"ל, כי כן דרך הקולעין לירות צקו הקלע צאצן הקירטא לכרוך החוט סביב האצבע ועיי"ל יורה האצן למערת חפלו וסליקת בד' מן אדנ"י עתה הוא מפרש הד' של א"ד מאלדני שמרמז צה' אחרונה וא"ד יעלה מן הארץ שמרמז ג"כ לעליות המלכות כנ"ל דאינון תרין דרועין ותרין שוקין. עי' בדברי רבינו (צוהר הרקיע דף נ"ח ע"ב) שכתב שהמלכות לא ניכר צה לורת גוף שלם צפני עצמה, שהרי נפקת ואתדבקה בצאחורי ז"א בתחלת האלילות, ולא מתפרשת אלא צצ' דרועין וצצ' ירכין, ע"כ נקראת ד' שלא ניכר צה רק ד' אצרים צ' דרועין וצ' ירכין עיי"ש, ועיין (צפרע"ח ריש פ"ח משער הק"ש) דהמלכות קודם התיקון צעודה עומדת עמו אצ"א, אף שיש לה צ' דרועין וצ' שוקיים אין להדרועין והשוקיים הכרעה כיון שאין להם דעת, ולריכין לתקנה להמשיך להם המוחין עיי"ש, ולז"א הכה שהד' דלדנ"י מרמז ג"כ לעליות המלכות כדי לקבל המוחין להדי אצרים צ' דרועין וצ' שוקיים דילה סיבה להם מוחין והכרעה. עד דסליק לאת י' ר"ל שלח צה הרמז בהזרקא שהוא כלורת י' לעילא וי' לתחת כנ"ל, שמרמז לענין עליות הי' דלתחת שהיא המלכות לעילא לקבל המוחין דלצח שהוא מוח חכמה שהוא סוד י' עלאה של לורת הא' כזכר. בגין דמתמן אתנטילת וכו'. צסוד אצא יסד צרתא, המזכר להלן (דף ס"א ע"ב) צרתא צאצא אהעצידת, הה"ד צחכמה יסד ארץ, צחכמה דליכו אצא יסד צרתא דליכי ארץ הדום רגלי עיי"ש, ולזה דרש הכה דלכדי יש לה כח לעלות עד שורשם דלתנטילת מתמן: ונטילת נביעו ושקיו מניה לעילא וכו'. לאחר שציאר סוד הזרקא,

ולבתר נחיתת באמצעיתא. ונטלא מתמן בעמודא דאמצעיתא (ג"א באמצע). ולבתר נחיתת לתתא באתרהא. י דאיהי לתתא מן א'.

קם עולימא בתר טולא, ואמר. רבי רבי. הא טפה קא נחתא. טול קשת בידך. דאיהו כגוונא דאצבעא ועזקא ביה. טול ליה ודרך (ס"א וורקה) ליה לגבה. דקבילת לה עליה.

דהא

באר לחי ראי

שזרק חלים סוד השפע ממוחא להמערותיחא כנ"ל. דקבילת לה עליה פי כיון שהטפה כשירדה מהסוד אחר היסוד לדיק קבלת אורח בעצור המלכות, כי אחר הוא הנזר שעי' תורק טפת החסדים מהדכר להנוקבא, ע"כ לדיק אחר לתקן מעשיך לדרך הקשת שהוא מדת יסוד לדיק לירות צסוד זרע היורה כחץ להמלכות, (והגר"א) גרם וקבלת לה ענין, ור"ל דעליך מוטל הדכר לירות הטפה צצחי הכחן של צחי הקשת למערת המלכות, דאחר התחלת ככר וקבלת ענין לעשות הדכר דהא בד סליקת וכו' הוא כמפרש דצריז שאל טול קשת וכו' ודרך לה לגבה, והיינו צצחי מלחמה וכלי מלחמה, משום שכן הוא ענינה של המלכות שכשעולה היא עולה צרומה וצקשת צדרך מלחמה עם הקליפות הסוצבים אותה ורואים לעצמה ולהאחז בה ואינם מניחים אותם להתחנן ולהתקשט כראוי. בד סליקת סתתא לעילא על רישא דאות ו' וכו' עיין (בזכר בהקדמה דף ג' ע"א) עאלת אות ז' אמרה יחא קמן למצרי צי עלמא וכו', ח"ל הקציה לא אצרי צך עלמא, דאנת אית צך קרצא וחרצא דשנא ורומחא דקרצא כגוונא דז', ועיי"ש (צדרך אמת) צציאור הדצרים דאות ז' מורה על ענין כלי זיי"ן ומלחמה צחרצא דשנא ורומחא דקרצא, כי אות ז' מורה על ענין עליות הנוקבא שהיא כלורת אות י' על רישא דאות ו' שהוא ז"א, הרי דלורת אות ז' מורה על התגצרות הנוקבא על הדטרוא, ואז היא צצחי דין חרצ ומלחמה וכלי זיין, ועל זה מורה ג"כ לורת ו' פשוטה שזורתה כלורת ז', אלא שהיא ארוכה יותר כי היא מה"ג מנפ"ך ע"כ היא ארוכה יותר, שמורה על החפשטות הדינים למטה עיי"ש, חה הוא ציאור הדצרים כאן שאמר להמשך הדרוש שענין עליות המלכות צראש הז"א צסוד אשת חיל עערת צעלה היא צסוד מלחמה, וצצחי אות ז' מסערא דכלי זיי"ן כזכר, כי ענין עליות המלכות ותיקונה היא צדרך מלחמה נגד הקליפות הרואים לעלות עמה למעלה וליוק ממנה, ולכן נגד הרואים להצדק בה צעת עלייתה, הנה הגם צצעממותה כשהיא למטה היא רק צצחי נקודה קטנה מי"מ נחארכה צכל שיעור קומתה לעלות צכל שיעור קומתו של צעלה סוד אות ו' ונעשית היא ג"כ כלורת אות ו' שהוא כלורת חרצ וצבה לוחמת עמהם להכניג בהם צצחי חרצ, ונגד הרואים לעלות עמה גם למעלה לראש צעלה נחוסף לה.

לשילא וקונא לתתא וקולא צאמלעיתא עיי"ש וצציאורנו שם, ולזה אמר גם כאן דהטפה כשירדת ממוח דכורחא הגם שהוא רק טפה אחת, אמנם יען שהוא כלורת אות א', כאשר יורדת לתתא להמלכות אחרקיות יי"י מסערא דאות א' שהוא כלול ג' יודיין, שמרמז לג' מקומות של המלכות דכשהיא נתקנת כראוי אז עולה למעלה על רישא דז"א צסוד כתר עליון צצחי עערת חפארת, סוד אשת חיל עערת צעלה. ולבתר נחיתת וכו' בעמודא דאמצעיתא וכו' כן גרס (הגר"א) ותיבות ונטלא מתמן הוא מוחק שהוא ט"ס, דלא מיירי הכא מנטילתה רק ונחיתתה צג' מקומות, ודצריז מסתצרים, וציאור הדצרים צה הוא עפמ"ש"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"א) שזורת אות א' מרמזת להג' מקומות של המלכות שהי' עלאה של האי מרמז לעלייתה עד א"ס ונעשית כתר ועערה לז"א צצחי עערת חפארת, צסוד אשת חיל עערת צעלה, ומקבלת שם שפעם לצורך עולמות התחתונים ונחתת מליאה כל ענין, והקו האמלעי מרמז צאז אחר נחתת צאות ו' שהוא סוד עמודא דאמלעיתא, והיוד צתראה של האי מרמז כשירדת המלכות אח"כ מלאה כל עוב לעולמות התחתונים לתת ערף לציתה וחוק לנערותיה עיי"ש וצציאורנו שם, ולזה אמר הכא שזה הענין נקראת המלכות סגולתא צסוד ג' יודיין הנצרים שמרמז לג' מקומות שלה שעולה לקבל טפת הזרע משפע צריכה העליונה, ונחתת עמה דרך עמודא דאמלעיתא השפעת כל עוב עד למטה צעולמות התחתונים וכאמור קם עולימא צריה דרצ המנונא סצא הא טפה קא נחתא פי שעי' הדרוש שדרש צזה צסוד הטפה, המשך הטפה קדושה ממוח העליון לצורך המלכות מול קשת בידך וכו' פי כי הגם שנחתה הטפה ממוחא עלאה לצורך המלכות, מי"מ אין אופן להמלכות לקבלה אלא עיי' היסוד לדיק, שהטפה יורדת דרך חוט השדרה עד היסוד, שעל ידו חרצ הטפה להמלכות צסוד הקשת צצחי זרע היורה כחץ למערותיחא וכמכר למעלה, ע"כ לריכין לתקן מדת יסוד לדיק שהוא כדי שייכל לזרוק להמלכות טפת החסדים שירד ממוחא עיי' הדרוש כנ"ל: דאיהו כגוונא דאצבעא ועזקא ביה. ר"ל כי כמו שהקשת הוא כלורת אצבע ועזקא כנ"ל כן הוא ענין היסוד לדיק והעערה צצראשו. מול ליה ודרך ליה לגבה. פי שתחנן מדריגת היסוד לדיק כדי שיהיה צצחי קשת

דהא כד סליקת מתתא לעילא על רישא דאת ו'. איהו כרומחא ו'. ואתארכת ביה כשרביטא דכוכבא. וכד סליקת לעילא שריא עלה י' ואתעבידת ז'. ודאי תגא על רישא דס"ת. כיון דנתת. צריך למדרך קשת לגבה דאיהו צדיק. ומיניה נחיתת ואזדריקת באתרהא.

וחרבא דאיהי (דחא) טפה איהי חתיכת לה לתלת טפין. בגין דאזילת סגולתא. דכד נחיתת עלה הוה י'. ולבתר חתיכת לה לתלת. למהוי תגא ועטרה ברישא דתלת אבהן. דתהא כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. ודא רזא דש' תלת תגין עלה.

דרישא

באר לחי ראי

לג' טפין ובג"ד אזלזל סגולתא דכד וכו', וכנ"ל, וכונתו לפרש דכד גם ענין החרב הנלמד לזורך זה שאמרנו לעיל איוב כרומחא וכו' ומפרש בהמשך מש"ל בסוד שופר הולך סגולתא, דכשהטפה יולדת ממוחא עלאה היו רק טפה אחת וכד נחיתה לתתא נתחנקה לג' יודיין כלורת סגולתא, ומפרש הכא שהטפה כשיורדת מהמוח וגמך לחוט השדרה היא רק טפה אחת, ורק כשצאה לתוך אבר יסוד לדיק שהוא סוד החרב שהוא כלורת אות ו' וכמ"ש (צוהר פ' אחרי דף ס"ז וצרי"מ פ' פנחס דף רל"ז יבשאר דוכתי) לזירת אות ו' מרמז לסוד החרב ושם נחלקת, ולזה אמר דלצר יסוד לדיק שהוא סוד אות ו' הוא צחי חרצ לחלק הטפה לג' טפין, ומשם אזלזל לרחם המלכות צחי סגולתא בגין דאזלת סגולתא וכו' פ"י כי צעלמותה כאשר נעקרה הטפה מהמוח אינה רק אחת, ולאחר שהולכת וצאה לאבר היסוד לדיק היא נחלקת לג' יודיין כלורת סגולתא כנ"ל, והיינו כמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"א משער הסליחות) בסוד ויעצור דמתחלת יולדת הטפה ממוח העליון היא רק טפה חס"ד מכפר ע"ב, ואח"כ נחלקת למטה לג' טפות בסוד ג' ע"ב מספר רי"ז עיי"ש (וצע"ח דרוש י' משער מ"ג ומ"ד) למהוי תגא ועטרה ברישא דג' אבהן עיין (צוהר פ' ויקהל דף ד"ז ע"א) בסוד שבת, דהמלכות שנקראת צה היא צחי נקודה א', וצבצב סלקת האי נקודה ונכורה נהיר, כדון מתעטרא איוב צ' אצבן, וכיון דמתעטרא צבצבן כדון אתחצרת ואתחצרת צבו למכויו חד ואקרי כלל שבת, שבת, ש' הא אוקמכוו חא דלתל אצבן דמתחצדן צב"ת יחידה, ואיבי מתעטרא צבו, ואיגון צעלמא דלחי, וכנל איהו חד, ודא איוב ש' צ"ת למכויו כלל חד, ועיי"ש (צוה"ח"ח) שמפרש שהרמז היא דלות ש' יס לה ג' קוים סוד ג' אצבן, ועליהם ג' יודין שהמלכות מתעטרא צבו עיי"ש, ועי' בדברי רבינו (צוהר הרקיע פ' בראשית דף י"א ע"א) לזירת אות ש' הוא מורה על ג' אצות חגיגת המתחידים במלכות, עיי"ש (וצפרע"ח בהקדמה לשער השבת פרק א') עיי"ש ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שזכר הוא הענין שאמרנו למעלה שהטפה כשיורדת ממוח עלאה להמלכות היא צעלמותה רק טפה אחת, ואח"כ

י' בראש ונעשית כלורת אות ז' מנשון כלי זיין כנ"ל להלחם עמהם כנ"ל ואתארכת ביה כשרביטא דכוכבא עיין (צוהר פ' ויחי דף רכ"ג ע"ב) דסוד כוכבא דשרביטא מרמז להמלכות, ועיי"ש (צמק"מ) שכתב שהוא מרמז לצחי השערות של המלכות שהם חוקף הדינים שלה עיי"ש, וזהו אמר הכא להמשך הדרוש שזכר מרמז כלורת אות ו' פשוטה שנעשה מזירת אות ו' שנחלקת הרגל שלה שמרמז להתפשטות כח הכלי זיין למטה להלחם בהקליפה שבמדור החצותון צחי שרביטא דכוכבא שהוא מסערא דכלי זיין של המלכות שנוחמת נגד הקליפה דלמטה בחוקף הדינים שלה שלא יוכלו לעלות עמה ולהאחז צה ולניק ממנה וכאמור ודאי תגא על רישא דס"ת וכו'. ע"ל (תיקון ו' דף כ"ה ע"א) כד סליקת עטרה על רישיה איבי תגא לעילא תגא דס"ת, כד נחיתת תחותיה אחקריאת צה זוגיה יחודיה, ועיי"ש בצאורנו דר"ל דכשעולה המלכות צחי י' על ראש ה' צסוד עטרת צעלה אינה מזדווגת עמו, וכד נחיתת לתתא אחקריאת צה זוגיה וכו', והצחי שם מדברי (הרע"מ) לזירת אות ו' שמרמז לעליות המלכות בסוד אשת חיל עטרת צעלה, אינה מרמז לענין זיווג, כי שם אין ענין זיווג כי אינה משמשת שם לגציה אלא עטרה על רישיה, וכשרונית לשמש לגציה נחיתת למטה בסוד והארץ הדוס רגלי עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שענין עלייתה לראש צעלה עד דאתעבידת ז', אינה לזורך זיווג, אלא שצודאי היא רק להיות עטרה על רישיה צחי תגא על רישא דס"ת שהוא סוד ז"א, והזיווג לקבל טפת הזרע החרב למעלה היא רק כשנחתת לתתא צחי והארץ הדוס רגלי וכאמור: כיון דנתת צריך למדרך קשת לגבה דאיהו צדיק פי' דכשתת ק"ש ותפלה כשנחתת המלכות לתתא לזורך זיווג, אז לריבין הדיקוס לחקן מדה היסוד שנקרא קשת להוריד על ידם טפת הזרע ולהשפיע לה כנ"ל: ומצינו נחיתת ואזדריקת באתרהא. פי' שעיי' הדיק יסוד עולם שהוא הנזר שעיי' יורדת הטפה ממוחא ואזדריקת בסוד זרע היוורה כחץ למערה שהיא מקום רחם הנקצא וכמכר. וחרבא דאיהי טפה וכו'. (בג"ר"א) גרם וחרבא איבי חתיכת לה להכוח טפה

דרישא דחרבא איהי י'. גופא דחרבא ו'. תרין פיפיות דילה היה. נרתקא דילה טו אדניי.
(חרבא יק"ק)

וכד איהי יק"ק בר משכינתיה איתו דין. דחתיך מכל סטרא. כד עאל בנרתיקה אתעביד
רחמי. ולא חתיך דינין. ורוא דחרבא בנרתיקה, יאקדונקיי. הכי ודאי.

ובזמנא דיק"ק בר משכינתיה. אתמר ביה (דברים ה) כי י"י אלקיך אש אכלה הוא. דנטיל
מגבורה לאוקדא עלמא. י' אתעביד גחלת. ו' שלהובא דגחלת. היה. חד חמש גוויין.
תנינא חמש נהורין דנהרין בהן.

ובזמנא

באר לחי ראי

דיוק סוד הקשת שמטתו שלימה כניל הכה יש צו גם
הכה של סוד חרצ פיפיות של ה' אותיות הוי"ה למקטל
להחזונים שלא ינקו מהטפה שהוא השפע היורד
להמלכות וכאמור נרתקא דילה אדניי ע"ל (תיקון
ג' דף י"ח ע"ב ותיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) צדור וז'
צביל קדשו, דהשם אדניי [הוא סוד] היכל של
הוי"ה, עיי"ש וציוארנו שם, וצנחני וז' אמר הכה דלפי
האמור שהשם הוי"ה הוא סוד החרצ, הכה מונן שהשם
אדניי הוא נרתק של החרצ, וכאשר מכניסין החרצ שהוא
סוד ד' אותיות הוי"ה לחוך הנרתק שהוא סוד שם
אדניי, אז נמתקים הדינים של צחי חרצ, וכמ"ש הפייטן
(צמוסף דרי"ה) תשיב לגדן צדק השנון. וכד איהו
יק"ק בר משכינתיה איהי דין וכו'. עיין צדורי
רצינו (צעי"ה פ"ב משער מיטע הירח) צדור ענין הולאת
חמה מנרתיקה החכר צדורי חז"ל, דחמה הוא סוד
הוי"ה ז"ל, ונרתיקה היא אדניי טוקבא, וכשהחמה
מתלבש נה"י שבו שהם דינים תקיפין צדור נרתק
סוד הנוקבא נחלש כוחם, וצנחת חמה שהוא הוי"ה
מנרתק סוד אדניי כניל שורפת העולם כולו צדינים
הקשים עיי"ש. דחתיך מכל סטרא וכו'. עיין (צריע
פ' שופטים דף רע"ד ע"ב) צדור כי דוחה צשמים חרצי
וגר, כי ד' אותיות הוי"ה הוא חרצ של הקב"ה לדון
לסמאל' צחרצ. דחתיך תרין דינין, דוגא מפי צ"ד
לעילא, ודיגא מפי צ"ד דלתתא וכו', נרתקא דחרצא
אדניי, וכד עאל חרצא צנרתיקה אז וחמה המלך
שכה, ומתחברין תרין שמכן יאקדונקיי עיי"ש: אתמר
ביה כי ה' אלקיך אש אכלה הוא. ע"ל (דף י"ט
ע"ב) כי כמו שיש צד אותיות הוי"ה הכה של החרצ
לדון צחרצ כל המחיק, כן יש צו הכה של שריפה, ו'
גחלת, ו' שלהובא, ח"ה גוויין ונהורין דנורא, וז' איהו
שריפה דאחמר כי ה' אלקיך אש אכלה הוא עיי"ש,
ואמר הכה דכל זכ הוא כשהמלכות היא צר מצעלה,
לז' היא צחוקף הדינים: דנפול מצבורה לאוקדא
עלמא. היינו שאז היא התגברות כח האש חוקף הדינים,
וכמ"ש רצינו (צעי"ה פ"ו) משער הנסירה וצנחני
דוכתי

ואח"כ נחלקה לג' חלקים שהוא סוד ג' וויין של הש'
וכאן מתעטרת עליהו למחוי הגא ועטרה צרישא דג'
אצבן סוד ג' יודין שעל הג' וויין, ובינו כי כן הוא
ענין הטפה צעלמותה שהוא רק טפה אחת כניל דתהא
כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. ע"ל (תיקון
ה' דף כ' ע"א) שאמר שם צענין עליות המלכות כשהיא
עולה צנחני עטרה לראש צעלה איהי כתר תורה וכתר
כהונה וכתר מלכות, ועיי"ש צציוארנו שהצנחני מדברי
רצינו צכמה מקומות דהמלכות כוללת כל הג' קוים
חגיג', והג' כתרין דתורה וכהונה ומלכות הם שריין
צרישא דג' אצבן עיי"ש, ובינו כי כהונה הוא מסערת
דחסד קו הימין, כמ"ש רצינו (צעי"ה פ"ד) משער
א"ל וצפריע"ה פ"ב משער הצרכות, ופ"א משער הסליחות
וצלק"ה) כמה פעמים, ומלכית יוקבא היא מסערת
דגבורה קו שמאל, כמ"ש רצינו (צפריע"ה פ"ג) משער
הצרכות וצנחני דוכתי) ותורה ת"ת קו האמצעי צסוד
חתן אמת ליעקב, כמ"ש (צלק"ה פ' יתרו) וצנחני
דוכתי ודא רזא דש' תלת תגין עלה ע"ל (תיקון
י"ט דף ל"ט ע"א) שאמר כתרין דאחון איתון תגין,
ועיי"ש צציוארנו דש' צת גיר מירמ לסוד ג' תגין עיי"ש,
ואמר הכה להמשך הדרוש דהג"ר של הש' מרמח לסוד
ג' תגין שהוא ענין ג' כתרין של המלכות שמעטרת
לג' אצבן שהם סוד ג' קוים כניל. דרישא דחרבא
איהו י' וכו'. ע"ל (בהקדמה י"א ע"א), כי מי שהוא
עטר האות צרית, מיד הוא הפיס היחיד ליהוה ש"ד
ועל חרצא למקטל צחזיונים צסוד רוממות אל צגרונים
וחרצ פיפיות צידם, שהוא הכה של השם הוי"ה ליהוה
י' רישא דחרצא, ו' גופא דחרצא, וכו', ועיי"ש צציוארנו
כי רק מי שמטתו שלימה שנוער הצרית, הוא שיש צידו
הכה של צחי חרצ פיפיות צידם עיי' בד' אותיות הוי"ה
עיי"ש, חה הוא ציואר הצדדים כאן שמפרש להמשך
הדרוש חת דצריו שלמעלה שאמר עול קשת צידך וכו'
ומניה נחיתת וכו' וחרצא איהו חתיך לכו וכו', דלציואר
חרצ הכה מאן דכר שמייה, דהא לא אמר חלל קשת
דאיהו דיוק, ולפי האמור יתכן כי מי שמחזקן היסוד

ובזמנא דה' עלאה (י) אסתלקת מה' תתאה. איהי אמרה (שה"ש א) אל תראוני שאני שחרחרת. **ובזמנא דאיהי נהרא בגוונהא**. אתמר בה (בראשית ט) וראיתיה (יח) לזכר ברית עולם. **קמו** תנאים ואמוראים דלעילא. ואמרו, רבי, רבי, כמה תקיפא קירטא דילך. די סליקת לה עד אין סוף, ונחיתת לה עד אין תכלית.

פתח כמלקדמין, ואמר (מיכה ו) שמעו הרים את ריב יי'. אמר לון. אבהן אבהן. טורין רברבין. שמעו. דהאי אבן דאתגזרת מאלין טורין דלכון. דאיהי כתרא ברישא דכולהו. והאיתנים דאיהי כתרא על כולהו. איהי סליקת ריב עלייכו, בגין בעלה.

דאיהי מבועא סתימא כסלע. עד דייתי בעלה לא יהבא מימיו, דהא לישנין אינון כפטישין דמחאן בהווא סלע. ולית חד מינייהו דאפיק מינה נביעו, בר מבעלה, דידע לאמשכא לה.

פתח

באר לחי ראי

(הקדום) י' עלאה דמתמן אהנעילת, דג"ר חז"ד כחסת חשונות וגרמזין בלות י', וכמ"ש (צב) שרף פרע"ה פ"א משער התוכה דף ק"ב ע"ד, דז"ה והנה) שהג' מוחין חז"ד גרמזין בלות י', כי כולן תלויין באצא ונקראים על שמו עיי"ש דאיהי כתרא ברישא דכלהו ר"ל שהמלכות מהאי טעמא כשהיא בשלימותה הוא כתרא ברישא דכלהו י"ס דז"ה בסוד אשת חג עשרת בעלה, כי שורשה נחלצה ממקורה למעלה ראש עליון מכלם והאיתנים דאיהי כתרא על כללהו ר"ל דגם האיתנים שהם התנאים והלדיקים שנחלצים במקור נשמתם מרום גבוה מעל גבוהים כנ"ל, גם בראשם איחי כתרא, וכמש"ל (דף י"ז ע"א) דאיחי עשרה בראש כל דיוק עיי"ש, והיינו אפילו בראש האיתנים בגין בעלה כי עליהם ליחד בעלה עמה בתורה ומצות ומע"ע שלכם דאיהי מבועא סתימא כסלע זה נמשך עם מש"ל (צריש עמוד הקודם) בסוד איתן מושך ושיס בסלע קנך דקאי על התנאים, כי איתן הוא אותיות תנו"א, ושיס בסלע קנך, סלע היא המלכות דעתה צעורה נסתם המעיין שלה וכמש"ל צציאורנו, ולזה אמר גם הכא להמשך הדרוש, דעל זה היא הריצ להמלכות עם התנאים והלדיקים שהם מתרשלים בעבודתם ואינם מרחמים עליה, כי עתה צעורה עיי' העדר עזודת הש"י נסתם ממנה מעיין השפע סוד מימי חסדים כנ"ל עד דייתי בעלה לא יהבא מימיו היינו כמש"ל (צעמוד הקודם) הכווא דאתמר ציה צשגם הוא צשר, יעד דנחית לה לא עלה הסלע ולא יחב מימיו, וכמש"ל צציאורנו דהא לישנין אינון כפטישין וכו' פי' דלהכי נזה הקצ"ה ודצרתם אל הסלע להוציא מימיו, והיינו שעי' דיצורי התורה ותפלה מתקנים אותה שתוציא מימי החסדים ותתן ערך לציבה וחוק לנערותיה ולית חד מנייהו דאפיק מינה נביעו וכו' הוא דצרי השכינתא שמריצת עם הלדיקים והאיתנים מוסדי

דוכחי) ובזמנא דאיהי נהרא בגוונהא וכו' היינו כמש"ל (תיקון ה' דף י"ע ע"ג) והאי ה' איחי אהפשת לאנהרא צה' גוויין וכו' ה' עלאה ה' אור ה' תחאה ה' גוויין דהכין צה' ה' אי, וכד אהפשת ה' עלאה לאנהרא צה' תחאה צה' גוויין דהכין לה מיד אהפשת ו נצב וכו', דודאי כד איחי נהירא צגוויין דילה אתמר צה' ואיתיה לזכור צרית עולם, ואיתיה צהכשיטה כלל דמתקשטא לגצי בעלה, ומיד נוטם שמים כיריעה דאחי בעלה נצב עיי"ש וצציאורנו שם כמה תקיפא קירטא דילך שעי' הדרוש שלך נעשה יחד גדול להעלות מי' ולהמשיך מי' ושפט ככל העולמות די סליקת לה עד אין סוף ונחיתת לה עד אין תכלית היינו כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ה ע"ה) ונריך נהרבה לה צהנעם עד א"ס, ונריך נחחא לה עד אין תכנית לאמלכא לה על תחאין עיי"ש וצציאורנו שם, וכ"כ (צוהר בראשית דף כ"ד ע"א) ונריך נחחא לה עד אין תכלית עיי"ש, והיינו שכשמעלין אותה בסוד מי' למעלה, אז כשיורדת נחיתת מליחא שפט וכל עוז להשפיע שפט וכל עוז לעולמות התחתונים צלי שום צמזום פתח כמלקדמין כלומר חזר ופתח דדריש הראשון שדרש בפסוק שמעו הרים את ריב ה' הג"ל (צדף הקדום) דקאי על ענין הריצ שיש להמלכות, עם הלדיקים הקטנים והגדולים שהם צצחי תנאים ואמוראים, על שאינם מתקנין אותה בסוד הסלע דמשה וכמש"ל אבהן אבהן היינו סוד הרים כמש"ל (צדף הקדום) צריש דרוש שמעו הרים וגו' הרים אלן אצחן, היינו הלדיקים שנשמתן הוא מחג"ת וכמש"ל צציאורנו טורין רברבין היינו הלדיקים אשר נשמתם מגציה מרומים סוד חז"ד, ומדריגתם הוא למעלה וגבוה יותר מאותן שנשמתן מחג"ת, סוד סתם הרים כנ"ל דהאי אבן דאתגזרת מאלין טורין דלכון ר"ל כי המלכות שהיא סוד אצן, שורשה מחז"ד סוד טורין רברבין, וכמש"ל (צדף

פתח רבי שמעון ואמר, זכאח איבו מאן דמללי וידע לסלקא רעותיה לעילא (דהא פומי אפיק שמכן, ואזבעי כתיבין רזין), וכד סלקין שמכן [דף מ"ה ע"א] מפומי. כמה עופין פתחין גדפייהו לעילא לקבלא לון וכמה חיוון דמרכבתא בלבו מדמנין לגבייהו לנעלא לון כ"ש חס שכינתא שריא בללותיה ואסתלקא לקוב"ה ורחא דמלה (תהלים ס"ח) חס תשכבון בין שפחים אל תקרא **אם** אלא **אם**.

זכאה איבו מאן דסליק לה בללותיה דמללי בשפוי לעילא לגבי בעלה. בללותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי ח"ל, האל הגדול ודאי בללותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי חלקים. בללותא דערבית סליקת בשמא דאתקרי יקו"ק. ורחא דמלה (שם נ) אל חלקים י"י דבר י"ט ויקרא ארץ

ואמר

באר לחי ראי

לקבל דיבורים להעלותם למענה וכאמור. אם תשכבון בין שפתים וכו' לעיל (תיקון י"ח דף ל"ד ע"ב) ולהלן (צ"ע) דרש לה חס תשכבון על אחת ענאה, והבא דרש לה לאחא תחתא שהיא מלכות, שהיא שוכנת בין שפחים של האדם המתפלל בזיונה להעלותה, וכמש"ל (צ"ע) דנ"ה דלעילא חס סוד השפחים, והיינו ש"י התפלה בשפחים ממחקין המלכות השוכנת בנ"י להעלותה למעלה, וכמ"ש (בתיקונים צ"ח דף ע"ג ע"ד) בסוד חנני שפתי תפתח, דע"י דיבורי התפלה בשפחים מחברים השכינתא עם בעלה, וחו מתכנישים שרפים וחיות וחופנים בלבו, וגדפייהו כתיסן לקבלא קנא דיליה עי"ש בצלותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי אל וכו' ע"ל (תיקון י' דף פ"ו ע"א) דהג' תפלות שהם מרכבה ל"י אבהן חגי"ת, בהם מדווגת המלכות עם בעלה בתרין דרועין וגופא, עי"ש וצביאורנו שם באורך, ועיין (צ"ע פ"ב משער הכללים) דתתפלת שחרית הו"א מתחילת שכינתא צבחי חסד מסערא דדרועא ימינא, בסוד וימינו תהבקי שמעורר אהבה, ותתפלת מנחה צבחי גבורה מסערא דדרועא שמאלא, בסוד שמאלו תחת לראש, ותתפלת ערבית היא מתחלת עמו צבחי בגוף בין צ' דרועין עי"ש, וזה הוא ציחור הדברים כאן שאמר בללותא דשחרית סלקא השכינה בשמא דאתקרי אל, שהוא מאיר בחסד, בסוד חסד אל כל היום וזה אמר האל הגדול ודאי פי שהשם ח"ל הוא הגדול דייקא, שהוא כינוי להחסד, כמ"ש לך ה' הגדולה שהוא סוד החסד, וכמ"ש רבינו (בפרע"ש פ"ב משער הצרכות) ובסידור זכוונת האל הגדול ובשאר דוכתי בצלותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי חלקים צבחי גבורה בסוד שמאלו תחת לראש בצלותא דערבית סליקת בשמא דאתקרי יקו"ק היינו צח"ת שהוא סוד הגוף שצין צ' דרועין ששם מאיר השם הוי"ה צ"ה אל חלקים הוי"ה הוא סוד ה' קוים חגי"ת שהיא מדווגת עם בעלה צ' תפלות כנ"ל. ויקרא ארץ. הזמין את המלכות שנקראה ארץ לבדווג עמו בללותא דלוי' שכינתא: ואמר מארי סתני צ"ש (צרכות דף ל"ב ע"ב) המתפלל לרץ שישבה שעה אחת קודם

מוסדי ארץ שאינם עושים עבודתם כראוי להשתתף עם משה בעלה דמטרוניתא לתקנה, כי צב"ה"ר חין שום אחד עושה עבודתו בשלימות שיוכל לתקנה, חוץ ממשה רע"מ כנ"ל, והוא בעצמו אינו יכול לתקנה על מכוונה בלי עזר משאר האלקים פתח ר"ש (בדפוס מנטובא ואמ"ד) אלו הג' דפין מכאן עד דף מ"ה ע"א ד"א זקא וכו', לא נדפס בפנים בגוף התיקונים רק הגה צלז וכתב עליו זה מלאכי צבי אחד, חננים (בדפוס קונסטינטינופוליס) הוא נדפס בגוף התיקונים, (בתיקונים של הגר"א) נדפס זה בלוחות רש"י כמ"ש כח, וכתב צביאורו שכל חסר הרבה זכאה איחו מאן דמצלי וידע לסלקא רעותיה לעילא כמ"ש (צ"ע פ' בשלה דף ס"ג ע"ב) הכי תאנא כל צר נש דצבי בעותיה קמי מלכא, צבי לכוונא דעתא ורעותא מעיקרא דכל עיקרין וכו', ועיין (צ"ע פקודי דף ר"ס ע"ב) הכא איבו רעותא דלכא נחשכונא ולסלקא רעותא לעילא וכו', עי"ש דהא פומי אפיק שמכן ואצבעיו בתבין רזין תיבות אלו מוחק (הגר"א) שאין להם המשך עם המאמר כמה עופין פתחין גדפייהו לעילא לקבלא לון היינו כמ"ש (תיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) בסוד כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר עי"ש וצביאורנו שם, ועיין (באדר"י) בהאזינו דף רנ"ד ע"א) עה"פ כי עוף השמים יוליך את הקול, דמארי דגדפין נעלין לקלא דללותין וסלקין לה למלכא ועייל צאודנו עי"ש. ובמה חיוון דמרכבתא וכו' כמ"ש (צ"ע דף ג' ע"א) כמה מלאכין דלוינו חיון דמרכבתא וכו', בלבו פניהם וכנפיהם פרוות לפומי לקבל אליו אכרות בין צ"ש בין בללותא וכו' עי"ש. כ"ש אם שכינתא שריא בצליתיה ואסתלקא לקב"ה היינו כמ"ש (צ"ע פ' פנחס דף רכ"ט ע"א) דכל מאן דמללי בצדני, ומלך להו"ה, חננין דמלאכין ופניהם וכנפיהם פרוות לעילא לקבל מלין דללותא דנפקין מפומי דצ"י עי"ש כל המאמר. ח"ש כאן כ"ש אם שכינתא שריא, היינו שמכין בללותא בשם חנני, ואסתלקא לקב"ה, היינו שמעלה השם חנני לעילא לנרפו להו"ה, דא צודאי כנפיהן של המלאכים פתוחים

ואמרו מארי מתניתין דלריך בר נש בללותיה לשבות ב שעה אחת קדם דמללי. ושעה אחת לבתר דמללי. ורחא דמלה דישבה בללותיה שעתא חדא בגין דלתמר (ראשית כד) והאיש משתאה לה ממריש הכוה דלתמר ציה (שמות נח) י"ו איש מלחמה ולבחר דשהא ליה בר נש וללי אס שגורה תפלתו צפיו צודאי מתקבל ללותיה

ורזא דמלה בר נש לריך למשהא ואסתא לאקדמא כד"א (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה זכר ורחא דמלה אשה מזרעת תחלה וילדה זכר (ועוד) (תהלים קלו) שבשפלנו זכר לנו, ורחא דמלה שבשפלנו של אדם זכר יזכרו (לעובד)

ועוד אס שגורה תפלתו צפיו איבו רחא (בראשית כד) ויהי הוא ערס כלה לדבר והנה רבקה יולדת. ורחא דמלה (ישעיה סה) והיה ערס יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע

זכאה איבו מאן דלא מעבד מערוניתא לסלקא למלכא. דכל מאן דאיבו ללותיה שגורה צפומי בלא עכובא. הכוה ממחר מערוניתא למלכא ווי לון לבגי נשא דאיון אטיומן לבא ועיינין דלא משתדלין למגדע ציקרא דמאריבו

באר לחי ראי

מזרעת תחלה ובר שיהא סוד השכינה שמקדמת ומזרעת תחלה להעלות מימי, ועיי"ז יורד מיד מציא להוריד שפע לכל העולמות התחתונים עיי"ש ועוד שבשפלנו ובר למזובה. הוא מוסגר (ובגרי"א) כתב דלי"ג לה, והוא נכון, שאין להדברים המשך עם המאמר והנה רבקה יוצאת עיין (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ו ע"א, ולעיל תיקון י"ח דף ל"ד ע"א) דפסוק זה מיירי בסוד התפלה ורבקה, היא סוד השכינה עיי"ש, ולזה אמר דאס האיש משתאה לה לבוון תפלתו, אז יבנה רבקה יולדת דקדמא שכינתא נהגות מימי ואחיא נקראת המתפלל למלא משאלותיו עוד קודם שמתפלל צפיו וכאמור והיה ערס יקראו ואני אענה. וכמ"ש רבינו (בלק"ט תהלים, ובסידור בכוונת קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת רלון יראוי יעשה) דחותן שמתפללים באמת, היינו שמכוונים לבס בתפלתם, הקצ"ה ממלא משאלותם קודם שמתפללים והדבר אלס עוד ברלון עיי"ש. זכאה איבו מאן דלא מעבד מערוניתא לסלקא למלכא היינו כמס"ג בסוד אס תשכזון צין שפתים, דעיי התפלה שמתפללין בכוונת הלז מעלין המלות ששוכנת למטה צה"י למעלה לגבי צעלה, ולזה אמר הכא להוסיף על הדורש, כי מי שמכוון לבו קודם התפלה להיות השכינה צבחי ונהה רבקה יולדת וכו', הוא מקדים להעלותה קודם התפלה, משא"כ מי שאינו מכוון לבו כ"כ, הוא מעבד מלהעלותה עד שיתפלל צפיו דייקה, ולזה אמר זכאה איבו מאן דלא מעבד וכו', היינו שמכוון לבו קודם התפלה שלא תעבד השכינה מלעותה עד אחר התפלה לרצויו ליה בשכינתיה בבמה תחנונים ופיוסום. וכמס"ל (תיקון י"ט דף מ' ע"א) ונבקשו עמך, בכמה תחנונים ולחותן עיי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (ברע"מ פי"ד משער הק"ש), דכל הכוונת של התפלה הם כוונה אחת

קודם תפלתו ושעה אחת אחר תפלתו עיי"ש והאיש משתאה לה וכו', היינו כי רבקה היא ללותא כמ"ש להלן, ולריך כל אדם לשבות קודם התפלה ולחשוב על התפלה כדי שתהא התפלה שגורה צפיו, שבדבר שאדם חושב קודם שידבר איך לדבר הדבר שמדבר אח"כ הוא שגורה צפיו ואינו מגמגם, וזה הענין מ"ש שריך לסדר תחלה תפלתו, ודרש שזה סוד מ"ש והאיש משתאה לה וגו', דרש שאין זה העדר נחת רוח להקצ"ה במה שהאדם מתיישב צדעתו וממתין ויישב ושוכה ואינו ממחר להתפלל תפלתו, כי כן דרכו כצוול להמתין עד שיעלו תפלתו של ישראל מקרב לבס בכוונה רעויה, ועל זה נאמר והאיש משתאה לה, יר"ל שהקצ"ה שיקרא איש הוא משתאה לה וממתין להתפלה וכאמור ההוא דאתמר ביה ה' איש מלחמה כמס"ל (צריש ההקדמה דף א' ע"ב) איש דא הקצ"ה דלתמר ציה ה' איש מלחמה ולבחר וכו' אס שגורה תפלתו בפיו וכו' עיי"ש (ברכות דף ל"ד ע"ב) אס תפלתו שגורה צפיו יודע אני שהוא מקובל, (ופירש"י) אס תפלתו שגורה צפיו, היינו שתחנתי נוצעת מלבי אל פי עיי"ש, ולזה אמר הכא כי דוקא אס שהה קודם תפלתו וכוון לבו קודם, אז נוצעת התפלה מלבו אל פיו, ואז צודאי מתקבל ללותיה ב"ג צריך למשהא יכו' עיי"ש (נדה דף ל"א ע"ב) שמהבין ענאם צצטן כדי שחרעו נשותיהן תחלה עיי"ש, ולזה אמר כאן שכתו צגשמיות צאיש דלמטה כשהוא משהה על הצטן כדי שתהא הזרע עוצה ונכונה ועיי"ז מקדמת האשה להזריע תחלה וכו', כן גם בתפלה לריך האדם להשהות מתחלה ולכוון לבו כו"ל אז צעודא דלתחא איחער עיבדא לעילא שגורם צבחי זו גי"כ לעילא שמזרעת השכינה סוד מימי תחלה, וכמ"ש רבינו (ברע"מ פט"ז משער התפילין) בסוד אשה

דמאריבון לרזוי ליה בשכינתיה בכמה תחתנים ופיוסים לנחתא ליה לגבי שכינתא כ"ש לאתערא ציה רחיומו לגבה. כמה דתקינו בבזר צעמו ישראל צאהבה.

וכד קיימין קדמיה, לריך למיקס קדמיה דחולו

זכאי אינון ישראל, דידעין לפייסא למאריבון כדקא יאות ולאצרא צפומייכו בללוחתון תרין שמהן אלן דאינון יאקדונקאי דצהבוא זמנא (ישעיה נח) א"י תקרא וי"י יענה. וי"י הוא וצית דינו ודא שכינתא (י"א ודא חכמתא עלאה ושכינתא) (י"א חכמה) עלאה ותחתא.

ודא איכו חא (תהלים ס"ח) אס תשכבון צין שפתים דאיכו קרבנא דקוצ"ה דודאי שכינתא איכו קרבנא דיליה ובגין דא תקינו לנחתא בקרבנא.

היא

באר לחי ראי

אחת וכו' לחצר ולחד ז"יג ינזוגס עיי"ש לאתערעא ביה רחיומו לגבה היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ד משער הק"ש) שקודם שמדווגים בתפלת העמידה, לריבין לתת להם מוחין כדי לעוררם לזווג, וע"כ אומרים אהבת עולם קודם הזוג דעמידה שהיא היכל האהבה, שע"י מתעורר בהם צחי המ"י לעורר הזוג העליון וכו' עיי"ש. כמה דתקינן הבזר בעמו ישראל באהבה פי כי מה"ט תקנו חז"ל בצרכת ק"ש נוסח זה הבזר צעמו ישראל צאהבה, כי ישראל היא זעיר, כמ"ש (צפרע"ה פ"ו משער הק"ש ובשאר דוכתי), ולזה תקנו חז"ל הצרכה קודם ק"ש בלשון זה, משום דעיקר התיקון של הק"ש הוא צמה שמעוררים את ישראל שהוא ז"ל לאהבה ללורך הזוג וכאמור וכד קיימין קדמיה צריך למיקס קדמיה בדחילו היינו כמ"ש"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) צסוד לנחתא דעמידה ודש"ר ציה לנחתא דאיכו אדניי דאמרין ליה אדניי שפתי תפתח, ועיי"ש צציאורנו דהתפלה היא סוד המלכות, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה ריש שער התפלה) דהתפלה היא סוד המלכות ושם אדניי עיי"ש, ולזה אמר הכא דמ"ט כשמגיע לק"ש לריך למיקס קדמיה דחילו, דיראה הוא מסטרא דחל נוקבא ד"א, וכמ"ש רבנו (צע"ה פ"ג משער רחל ולזה ובשאר דוכתי) ולאברא בפומייהו בצלותהון וכו' דבהאי זמנא אז תקרא וכו' פ"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) דכד פתח פומיה בללוחתא בשכינתא וכו' יענה מיד, הכ"ד אז תקרא וכו' יענה, א"י תמנא אחון וכו' הוא וצ"ד הוי"ה אדניי עיי"ש, והיינו כמ"ש"ל (תיקון י" דף כ"ו ע"א) צבהי זמנא שעושין יחוד הוי"ה ואדניי בללוחתא, יעול מלכה דהיכליה, מאן דצעי למשאל שאלתיו יעול, דאז הוא עת רצון שהקצ"ה מקבל הפלתן של ישראל, עיי"ש ובציאורנו שם, וכיוצא בזה כתב גם להלן (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"ב) עיי"ש ובציאורנו שם - ודא שכינתא עלאה ותתאה. כונתו צה כי הכה מבזר (צפרע"ה

פ"ג משער יוה"כ) דסוד יוה"כ הוא עניות צרתא לגבי אמא, כי בכל אלו הימים מר"ה עד יוה"כ אף שמתקנים הצעיר וגם המלכות ומתוודים כחדא, עכ"ז עדיין אינו תיקון השלם שחובל להיות עמו פצ"פ, כי הוא אומר לה הסבי עיניך מנגדי דאינון מוקדין לי מחמת חוקף הדינים, וכדי למתקן, היא עולה לגבי אמא ומשם מקבלת מיתוק הדינים ע"י אמא, ומשם מתפרנסת על ידי ה' קולות של תפלות ישראל שמחפלין ציום זה ה' תפלות עיי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שאמר למעלה שע"י התפלות ומתקנים הדינים של הצ"ד שלמעלה שהיא המלכות כנ"ל, ואמר ודא שכינתא עלאה ותתאה, והיינו שמתקנים הדינים של המלכות עד שגם הצ"ד שהוא מסטרא דשכינתא תתאה נועה לחסד צצירוף שכינתא עלאה שעולת לשם, ומצין שניהם יולא הפסק לזכות לקבל תפלתו ודא איחו רוא אם תשכבון בין שפתיים. (הגרי"א) מוחק כאן פסוק זה, וכתב וי"ל ודא איכו מו זאת עולה מן המדבר, אמנם בכל הדפוסים איחא כמו הגי' שלפנינו, וקשה לשבש כל הספרים, וי"ל הגי' שלפנינו עפמ"ש"ל (תיקון ס"ט דף ק"ה ע"ב) קרבן לה' דא שכינתא תתאה, ואיכו יחודא דאחון יקו"ק דמתוחדין צצדיק דאיכו חות צרית שנקרא פ"ה צגימ מיל"ה, חכאס איכו מאן דמיוחד לון בללוחתא דאיכו קרבנא דקצ"ה ושכינתא דיליה צפומי", [ר"ל ציסוד דיק שנקרא פ"ה כנ"ל] עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך דדרוש עוד פי ע"פ אס תשכבון צין שפתים, שתיצות אס תשכבון מרמא לאמא עלאה ותתאה, ודרש אס תשכבון שפעלה אמא תתאה לאמא עלאה, בתיקון של צין שפתים, היינו בתיקון היסוד דיק לתקן קרבנא דקצ"ה ושכינתיה, צין שפתים היינו צפומי", וקרי ליה בלשון צין שפתים כענין היסוד דיק שהוא צין נו"ה סוד שפתים, ואז עולה אמא תתאה לאמא עלאה למתקן דיוניה ומתוחדת עס צעלה צהמתקת הדינים לחסדים מצורים כנ"ל. דאיהו קרבנא דקב"ה היינו כמ"ש

היא העולה, העולה ודאי זכאה חיכו מאן דסליק לה לגביה כדקא יאות דאיהו שאל בגיגה מי זאת עולה עולה ודאי מן המדבר, מן המדבר ודאי דפומי חשיב קציבא כעורא דסיני וצגין דא (שיר ג) מי זאת עולה מן המדבר וגו'

מקטרת מר דא ללוחא דשחרית. דתיקן אברהם סא דכורא מר

ועוד מקוערת מר נחור המור דודי לי ודא נח, דסליק לה צימנא דה"ד (תהלים י"ז) נעימות צימין נח ולבונה, דא הוד, דסליק לה בצבורה מכל אצקת רוכל דא לדיק דסליק לה בעמודא דאמאעיתא

ואם לא סלקא שכינתא בללותיה קרבנא לקוציבא הא כלבא קא מחית למיכל קרבנא דליה. ווי ליה, עב ליה דלא אחברי בעלמא ועלויא אחמר (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא עוז

וכד

באר לחי ראי

דף נ"ה ע"ב) ואיהי קרבן דיליה, וצביאור הענין ע"י ש"ס (ברכות דף ע"ו ע"א) הקירא ק"ש ומתפלל מעלה עליו הכתוב כאלו בנה מצח יבקריב עליו קרבן עיי"ש, ופנימיות הענין עיין (בזכר פי פנחס דף רמ"א ע"א וע"ב) איך שהיה חקוק בהבסח ד' דיוקנין, שמהד' דיוקנין אינן היו מקרבין קרבנין לעשות נחת רוח לקציבא עיי"ש בלחוד ובג"ד תקינו צלותא בקרבנא פי שהקנו תפלות במקום הקרצנות, וכמ"ש חז"ל בשי"ס (ברכות דף כ"ו ע"ב), וכ"כ (ברע"מ פי לו דף כ"ה ע"ב) ובג"ד תקינו תנאים יחמוראים ללוחין בלחוד דקרבנין עיי"ש היא העולה וכו' גם דברים אלו הם המשך עם המחמר דלהלן (תיקון ס"ט ע"ס) שדרש פסוק זאת תורת העולה, ה' עולה, דקאי על סוד קרבנא דללוחא דה' תחאה עולה ע"י התפלה לגבי ו' עיי' היסוד לדיק עיי"ש מאן דסליק לה לגביה כדקא יאות היינו שמעלה אותה קודם להצניגה אמת עלאה להמתיק דיניה לגמרי, ואז היא עולה לגבי בעלה מתוקן כדקא יאות כנ"ל דאיהו שאיל בגיגה מי זאת עולה עיין (בזכר בהקדמה דף י' ע"א) שדרש לקרא זה, מ"י היא הצניגה, וחל"ה היא המלכות, ועיקר התיקון של המלכות שהיא זא"ה, היא כשעולה צמ"י שהיא צינה, עיי"ש (במק"מ, ובאור החמה בדברי הר"א"ג) שכ"כ צביאור דברי הזהר שם, וכן הוא להלן (בתיקון זה דף נ"ה ריש ע"ב) וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דאיהו שאיל, היינו ז"א שואל להמטרוניתא, מ"י זא"ה עולה, אם עלתה זא"ה שהיא המטרוניתא למ"י כדי להמתיק דיניה, ולא יאמר לה הסבי ענין מנגדי כנ"ל אלא תחוד עמו ביחודה שלים וכחמור. עולה ודאי. ר"ל צמחי קרבן עולה שמורה על ענין היחוד ע"י עליות המלכות לאמא כנ"ל: מן המדבר ודאי. ר"ל ע"י ליצורי התפלה שצפה שער"י מתחידים כנ"ל. דפומי חשיב קב"ה כעורא דסיני ע"ל (תיקון ל"ט דף ע"ט ע"א) דלעתי' כשיהיה התיקון השלם, שכינתא תחאה עולה לשכינתא עלאה כגוונא

לחממר בעורא דסיני מי זאת עולה מן המדבר, זא"ה דאיהו אמת תחאה עולה צמ"י דאיהו אמת עלאה, דזה פתח קציבא בעורא דסיני חוכי עיי"ש, והכא דרש מדבר לשון ליצור ותפלה שצפה דפומי חשיב לגבי קציבא כעורא דסיני והכל חד, וכמ"ל (ריש תיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) יפומא דילך לחממר ציב וכו' סיני עשן כלו וכו', וימיניה וכל העם רואים את הקולות, דאיהו צחינון הכלים דסלקין צפומך עיי"ש דהוא מר. היינו כמ"ש (במד"ר ש"ש) צפוסק זה מקוערת מר, זה אברהם, ועיין (בפרע"ה פ"ד י"שער הקרצנות) בכוונת פעוס הקטורת, מור הוא צפוסק שהוא אברהם, כמ"ש אלך לי אל הר המור עיי"ש ועוד מקופרת מור צרור המור וכו' פי' דתיצת מקוערת מיר מרמז ג"כ למש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"ב) צסוד נחור המור דודי לי, שז"א הוא חבוש עם המלכות כענין קשר של מור שהיא קשור עם הכלה כדי לצמח, כן הוא ענין התקשרותו עמה כדי לצמח ולהמתיק הדינים שבה, עיי"ש וצביאורנו שם, ולהלן (דף נ"ה ע"ב) מצואר דסוד מקוערת מור ולבונה, הוא צחא דקטורת ועשן הקטורת דכליל ימינא ושאלא, דשכינתא תחאה שהיא מקוערת צחרין ירכין דילה ימינא ושאלא צסוד צחרין סמכי קשוע דילה, מכל אצקת רוכל דא לדיק יסו"ע דאיהו כליל בולא, וציה סליקת לגבי בעלה, ואיהי סוד קטורת דקציבא וסוד הקרבן דמתקין ישראל מאכלים דקרבנין דללוחא לקציבא עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן שאמר ועוד מקוערת מור ולבונה, שהוא צסוד הכחוד נחור המור, ששכינתא היא קשורה צרור הבשמים שהוא סוד עשן הקטורת דכליל ימינא ושאלא צחרין סמכי קשוע כנ"ל ודא נצח. ר"ל המור שהוא צסוד אברהם, מסערא דוימינא הוא קשור ציך הימין שלה סוד ספירת נחש שהוא צקו החסד ולבונה דא חוד. ר"ל שהלבונה קשור לה ציך שמאל שלה שהיא חוד מסערא דשאלא שהוא צקו הגבורה: דסליק לח בעמודא דאמצעיתא. כענין עשן הקטורת דכליל ימין

וכד סלקא שכינתא בללותיה, במה חיוון ומרכבתא וגלגלי דבורסייא, כולכו ויתערון לגבה בגנוגא צדודו וכלהו גדפייכו פתיחן לקבלא לה, והא ב) אוקמוכו (יחזקאל מ) ופניכם וכפיהם פרודות מלמעלה

וכד סלקא, סלקא כיונה וכד נחתת, נחתת כנשרא. דאידי מעקוניתא דלא דחילת מכל עופין דעלמא. ונחתא צכמה מחנין לבנהא ה"ד (דברים לב) כנשר ועיר קנו על גזניו ירחף [דף מ"ה ע"ב] מאן גזליו, אליו חיוון ישראל דחינו בגזליו מלפנין לה צכמה לפנין דללותא, ונחתת לגזייו לכל חד ב) נחתא ליה מזונא בדקא יאות ליה למאן נחתא מזונא דאורייתא דאידי מזונא דשמתא למאן נחתא מזונא דגופא לכל חד כפוס רעותה

דבר אחר אם תשכזון, דא חיומא עלאה דאידי ללותא דשבת. דלריבין שפון לקבלא לה בע"ש ב), דאידי נשמת

באר לחי ראי

כמ"ש (צמד"ר ש"ש פ' ד') צפוסק עיניך כיונים, דכנסי (שהוא סוד המלכות) נמשלה ליונה, מה יונה זו משוגרת רגליות הרבה ויחזרת בשוכה, ועיי"ש צמפרשים דר"ל שמשלחת רגליה למרחוק ואעפ"כ אינה מנחת שוכה שצטוה"ו ויחזרת בכל פעם מלאה כ"ע אמר גם כאן לגבי המלכות, אע"פ שהיא עולית לצעלה ע"י תפלתן של ישראל עד ריש כל דרגין, מ"מ אינה מנחת שוכה שצטוה"ו ויחזרות בכל פעם מלאה כ"ע חללו לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה, וכדמפרש ואזיל לכל חד כפוס רעותיה וכמ"ש (צוהר פ' יורה דף ק"ו ע"א). ותקם צעוד לילה ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה, וע"ד כי הוא לקנות הארץ יביט תחת כל השמים יראה, לכלכו בני עלמא למיכז לון מזונא וספוקא לכל מה דאצטריך כל חד וחד וכו' ועיי"ש, וחינו כי למי שצריך למזון התורה והחכמה הוא משפעת לו שפע רוחניות, ולמי שצריך מזון הגוף היא משפעת לו מזון גשמיות ד"א אם תשכבון וכו' עד עתה פ"י סוד פסוק זה על המלכות שכינתא תתאה סוד ללותא דחול, וכאן מפרש ליה על צינה אמא עלאה: דאידי צלותא דשבת וכו' ר"ל תפלת שחרית דשבת וכמ"ש"ל (תיקון י"ח דף ל"ד ע"א) ללותא דערצית אתה קדשת דא שכינתא תתאה וכו', ללותא דשחרית ישמח משה במתנת חלקו ודא נשמת כל חי דאידי אמא עלאה, עלה אחמר אם תשכזון בין שפחים, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (צוהר פ' תרומה דף קל"ח ע"א) שצבת בשחרית אומרים גשמת כנ חי שיש צה י' חיצין מספר מ"י סוד צינה אמא עלאה, כי אז נמשך לכל אחד מישראל גשמת יתירה מצינה אמא עלאה עיי"ש, ולפי' מוזן דמ"ש כאן דללותא דשבת אידי אמא עלאה, צודאי היינו ללותא דשחרית. דצריכין שפון לקבלא לה בע"ש. היינו כמ"ש"ל (תיקון י"ח שם) דבג' ללותין דשבת מקבלין גר"ג יתירה, זכא אידי מאן דאפתח פומי בג' ללותין לקבלא לון שצבת עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה הוא מוסף הכה להמשך הדיוש דעיקר ההכנה לקבל

ימין ושמאל שמיחד ע"י חזקת רוכל שהוא יסוד כנ"ל הוא כלבא קא נחית למיכל קרבנא דיליה היינו כמ"ש (צוה"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"ב) חי לא זכו, נחית כמין כלבא דאשא לקבל הקרבנות (היינו התפלות), וע"ז צקש דהע"ה הילה מחרצ נפשי מיד כלב יחידתי עיי"ש, וע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ריש ע"ב) וצביאורנו שם ועליה אתמר גם בלא דעת נפש לא טוב. עיין (צוהר פ' תזריע דף מ"ט ע"ב) ושלמה מנכא לזה ואמר גם בלא דעת נפש וגו', מאן הוא דעת, דא קצ"ה, נפש לא טוב, דא הוא נפש דחינו משכין צביאורנו לא טוב, דהא מסטרא אחרא אחמסכאן עליה נפשתה דלח אידי טוב דלא מכוני לצייו לקצ"ה, עיי"ש ועיין (צס' הלקוטים ריש פ' צראשית) צביאור פסוק זה, הנפש האדם לא חקרי טובה אלא כשמתקן צמה שצברא כדי לתקן צעוה"ו וצירר מה שצריך לצרר, ואם עושה מעשיו בלא דעת וכוונה רנויה אז הנפש לא טובה ומתקלקלת עיי"ש, ולזה מציא הכה פסוק זה דאם האדם אינו מכוון בתפלתו כראוי, עז ניה דלא אחברי בעלמא, כי גם אם עושה מלות ומע"ט ומתפלל, אם אינו עושה צכוונה לתקן מה שצריך לתקן, הנפש אינה טובה צמקוס שהיה צריך לתקן כנ"ל, ועוז לו שלא היה נצרה וכד סלקא סלקא כיונה וכד נחתת נחתת כנשרא וכו' ע"ל (תיקון ס"ט דף קי"ד ע"א) דשכינתא תתאה זמנין אתקריאת נשר זמנין חיה זמנין יונה בכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) ועוד שכינתא מסטרא דכורסיא אתקריאת נשר עיי"ש וצביאורנו שם, ולעיל (בהקדמה דף ע' ע"א) אמר שהמלכות נוקבא דז"א הנקראת יונה כשהיא לעילא, מלפנין לה צנהא צכמה לפנין עד דנחתא לה לגזיו עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר גם הכה להמשך הדיוש דכד סלקא לעילא לגבי צעלה ע"י תפלתן של ישראל, עולית רק צכחי יונה, ור"ל שאינה עולה להשאר שם למעלה, רק כיונה דכד מלפנין לה צנהא צכמה לפנין נחתין לָה לגזיו לתתא, והוא

גשמת כל חי. איכי נחתא על ראש לדיק דאיכו ויס השציעי לשון נמודים קריין ליה ואיכי שריא עליה בין תרין שפון דלוינן נלא וכו'.
ושבת איכי פה (נ"א פתח) דאחפתחא צע"ש לקבלה לה צהאי ללוחא דשבת

דהא ללוחא דשבת אחקריאת קבלה. ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין וצח ללוחא דבר נש מקיבלת קדם י"י. ואיכי

באר לחי ראי

נר"ג של ה'ג' תפלות דשבת הוא בתפלת ערבית דשבת, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ט משער השבת) דבתפלת ערבית דשבת עלוה המלכות צה"י, ועונות צ' עליות, עלוה הראשונה הוא בסוד חוספות קבלת שבת שעולה במקום נה"י דז"א, ואח"כ עלוה ה' צה"י שעלו במקום חג"ת עי"ש, ולזה אמר דעיקר קבלת חוספות שבת דנה"י כנ"ל הוא ע"י התפלה בשפתיים וגשון שהם סוד נה"י וכדמפרש ואזיל, ואמר לקבלה לה צע"ש, ור"ל בתפלת ערבית דשבת שנקרא צהר צבמה מקומום ערב שבת, וכמ"ש (צוהר פ' יתרו דף ל"ב ע"ב) את יום השבת, לאסגחא מעלי שבתא דאיכו לינה עכ"ל. איכה נחתא על ראש לדיק עיין (צפרע"ה צדכרי החזירים שם פ"ט) שכתבו שם בסוד גשמת כ"ל ח"י שאז מקבלים חוספות גשמה שפורחות מיסוד לדיק ח"י עולמים שנקרא כ"ל ח"י עי"ש, והיינו כמס"ל (תיקון ו' דף כ"ח ע"א) דלדיה מניח פרחין גשמתין חדתין בישראל צע"ש עי"ש, וגזה הוא מפרש שכל זה הוא מכה הצינה דנחתא על ראש לדיק חי עולמים ומתפשטת ציח עד היסוד, ועי"ז מאירא ביסוד הנקרא כ"ל ח"י, ועי"ז פורחות הגשמות יתירות לישראל אז דאיהו יום השביעי היינו כמס"ל (שם דף כ"א ע"ב ובש"ד) דשבת איכו יסוד לדיק, ועי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי (צוהר וצדכרי רבינו צלק"ת פ' וירא) דשבת שהוא יסוד לדיק נקרא שציעו, כי הוא שציעו לצינה עי"ש, וכ"כ לעיל (צחקדמה דף י"א ע"ב) וציוס ה' דא לדיק יסוד עי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש אס תשכבון בין שבתים, היינו שהחוספות גשמה שממשיכין בתפלת שבת מיסוד לדיק חי עולמים, הוא נמשך מצינה שהוא המקור של גשמות ישראל, וע"כ נקרא השבת יום השציעי של היסוד לדיק הוא שציעו לצינה שממש עיקר המשכה של היסוד, וע"כ אמר הכתוב אס תשכבון בין שבתים, היינו שהגשמה יתירה שממשיכין בשפתיים בתפלת שבת הוא נמשך מאחא עלאה וכאמור לשון למודים קריין ליה כוונתו דמשך דברים אלו לפרש דבריו שאמר למעלה דלריכין שפון לקבלה לה, ומפרש דלפמ"ש דעיקר מה שזוכין לקבל חוספות נר"ג הוא ע"י תיקון היסוד לדיק, מיון ממילא דלגורד תיקון היסוד לדיק לריכין לתקן קודם השפתיים שהוא סוד

נר"ג, וכמ"ש (צוהר פ' אחרי דף ס"א ע"א) בסוד ה' אלוקים נתן לי לשון למודים, דהיסוד לדיק נקרא לה"ק, ונר"ג נקראים למודי ה', ועיקר תיקון היסוד הוא ע"י נר"ג, וע"כ נקרא היסוד לשון למודים שמוציא השפע מהלמודים שהם נר"ג, עי"ש (ינמק"מ וצוהר"ה) שם, וע"כ (תיקון נ"ה דף פ"ט ע"א) חיכו נדיק עלוה אחמר ה' אלוקים נתן לי גשון נמודים עי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר גם כאן דמה"ט לריכין שפון נקבא לה צע"ש. שצ"י תיקון השפתיים שהם נר"ג שמתקנים בתפלת ליל שבת נותנים כח נה"י לדיק להמשך מהם שפע הקדושה שהוא סוד נר"ג יתירה של שבת וכאמור ושבבת איכו פה דאחפתחא בעי"ש וכו' ע"ל (תיקון י"ה דף ל"ד סוף ע"א) וצאה איכו מאן דאפתח פה צ"ג ליתין לקבל החוספות נר"ג בשבת עי"ש צביאורנו, ופינימות הענין עיין צדכרי רבינו (צפרע"ה פ"ב משער העמידה) דסוד פה מרמז לצינה, כי ס"ג עם כ"ב חתון היינאליס ממנה גימ' פ"ה עי"ש, ועיין (צפרדס צערכי הכנויים פ"ז, ערך פה) שמצאנו ענין הפה שנקרא לפעמים מלכות ולפעמים צינה, דשניהם אחת, כי השפתיים והלשון שהם סוד נה"י צבלותם נקראים פה, ופתיחת הפה היא סוד המלכות, ולמעלה מכוללת הפה הזאת הענין שאמרנו בסוד אס תשכבון וגו', דעיקר המשכה והלשון הוא ת"ת, ופתיחת הפה העליונה היא צינה עי"ש, וזה הוא ביאור הדברים כאן שחמר שזה היא ית פה אחר, שהם השפתיים העליונים סוד ח"י, של חוספת גשמה שהוא בתפלת ליל שבת הוא נמשך מאחא עלאה, ומפרש כי בתפלת ערבית דשבת שפולית במקום נה"י צע"ה ה' דפתיחת הפה היא צמלכות, ואח"כ צע"ה ה' שעולה צה"י ממש שהוא סוד חג"ת דז"א דפתיחת הפה היא סוד הצינה אחא עלאה, דמינה נמשך החוס' נר"ג, יהכל נעשה ע"י התפלה ליל שבת כנ"ל. דהא צלותא דשבת אחקריאת קבלה הוא מפרש עוד ונותן הצלן לדבריו הראשונים דתפלת ליל שבת איכי פה סוד פתיחת הפה העליונה שהוא צינה, משום דהמשכה חוס' גשמה היא מצינה אחא עלאה, ומפרש ואמר דהא ללוחא דתפלת ערבית דשבת אחקריאת קבלת שבת ע"ש החוספת קדושה שנשפע אז מאחא עלאה, שממנה מקבלים כל הספירות

ואיהי לנחמה דעשרת ימי תשובה ואיהי ה' עלאה דתקינו בה חמש ללוחין ביומא דכפורי
אבל שבת, איהי שכינתא תתאה כלילא מתלת אצבן דלוחין תלת ענפין דש' דשצ"ת צ"ת יחידה איהי נקודה
בחלל דיליה.

ואיהי (ה) חג (ג"א דליל כל), דכל יומין עבין עלה אחר (ישעיה מ) ה'ושב על חוג הארץ

אבל נשמתא יתירה (ה) בשבת וביומין עבין וצכל מוספין, איהי אימא עלאה תוספת רוח הקודש

לנחמה

באר לחי ראי

(צוהר פ' ויקהל דף ד"ר ע"א) שצ"ת איהו ש' צ"ת, דהצת יחידה מתעטרא בג' אצבן, עיי"ש (ובפרע"ח פ"ט משער השבת) בת יחידה דרש מנח צ"ת ששצת, לשון נקודה, ערה"כ אישון צת עין, וכמ"ש (צוהר פ' ויקהל דף ד"ר ע"א), וע"ל (סוף תיקון י"א דף כ"ו ע"ב) צסוד צ"ת דצראשית וצביאורינו שס, ולזה אמר גם כאלן שהמלכות מרומה דהנקודה התחתונה של הש' שהיא רק נקודה חדא סוד צת יחידה, וממנה מתפשט הג' ענפים נה"י שעולין למעלה לגבי אצבן חג"ת: איהי נקודה בחלל דיליה. ע"ל (תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) צסוד מחלליה מות יומת, דשצת הוא נקודה בחלל דילה עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפמשי"ל (תיקון ע' דף כ"ד ע"ב) צסוד מחלליה מות יומת הנאמר בשצת, כי בשצת עולה ג' תחתונים נה"י של המלכות למעלה בחג"ה, ונשאר המקום של נה"י חלל ופנוי ולא נשאר למטה רק הנקודה של מלכות שצמלכות, ולריכין לשמור השצת שלא יכנסו החלונים בחלל שלה שהיא נקודה המלכות שצמלכות עיי"ש וצביאורינו שס, ולזה אמר הכא שזה מרומה צלורת הש' של שבת, שהצ"ת שהיא נה"י שצמלכות היא כלילה בשצת בג' ענפים סוד ג' אצבן חג"ת שהיא הג' יודין של הש' דלעילא, והיא עצמה שהיא סוד נקודת המלכות שצמלכות נשאר למטה בחלל הפנוי, וע"ז מרומה הנקודה התחתונה של לורת הש' שמחצר למטה הג' ענפין, וכמ"ש (צמק"מ דהקדמת הזכר דף צ' ע"ב) צסוד לורת אות ש', ושס כתב דהנקודה התחתונה שמחצר הג' קוים הוא סוד אות ו', וכאלן כתבו שהוא מרומה רק לסוד נקודה אחת, שהיא הנקודה התחתונה שנשאר בחלל דלמטה וכאמור: ואיהי חג דכל יו"ט עיין (צמאורי אור, ערך חג) צביאור הדברים צוה. כי חג נקרא המלכות, וע"ז אמרו דתיקונים חג דכלהו חגין מתחוגגין בה, כי צמן שהיא עולית צחסד נקראת פסח, וכשעלה צח"ת נקראת שצעות, וכשעלה צגצורה אז נקראת סוכות, שהג' חגים הם ג' רגלים נה"י ועומדת המלכות כנגדם, ונמלא שכולם מתחוגגין בה עכ"ד, ולזה אמר הכא שזה מרומה צלורת הש', שיש לה ג"ר למעלה ותחתיו נקודה א' למטה, שכל הג' קוים חג"ת סוד הג' רגלים של חקופת השנה

אור וחיות ומשפיעים זל"ז, שהכל מקבלים משורשם אמא עלאה, וכמש"ל (תיקון י"ט דף ל"ט ע"א) צסוד מקבילות הלוחות דכנ ספיראן מקבצין דין מן דין, וכונם מקבלים ע"י לנחמה דנהר דנפיק מעדן מאתפשטות ה' עלאה דאיהי יס עלאה עיי"ש וצביאורינו שס, ועיין (צפרע"ח פ"ג משער יוה"כ) צסוד הזן את העולם כולו צעוצו, כי החסד שצציה מתפשט צז"א, וע"ז מתפשט צכל הספירות עיי"ש ובה צלוצת דב"ג מקובלת קדם ה'. דשס אין הקליפות שולטים [שולטים] וע"כ נתקבל תפלות, וכמ"ש (מהר"ש צפרע"ח פ"ט משער העמידה, וצביאור מהר"ש) צסוד כי אתה שומע תפלת כל פה, דר"ל פה העליון. דהיינו שאס מעטפין התפלה צלוצית הפה דאמא ענאה שהיא מילוי ס"ג, הקליפות נפרדים ממנו, ומועיל לתפלתו להיות נשמעת עיי"ש ואיהי צלוצת דעשי"ת כלומר דמה"ט קיי"ל דעשי"ת הם ימי רלון חמן קיבול תפלות ישראל, וכמ"ש צש"ס (ר"ה דף י"ח ע"א, יצצמות דף מ"ט ע"ב) דרש' ה' צהמלאו קראורו צהיוחו קרצו, אלו הימים עבין ר"ה ליוה"כ עיי"ש, משום דלזו היא ימי תשובה דרגא דאמא עלאה דאתפתח צאלו הימים, וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"א וצוהר פ' ויקהל דף ע"ו וע"ז) וצשאר דוכתי דמקור התשובה היא צציה אמא עלאה עיי"ש. דתקינו בה ה' צלוצתין ביומא דכפורי היינו כמש"ל (דף ס' ע"א) ועוד איהי תשיבה יוה"כ דא ה' כלילא מה' ללוחין עיי"ש, והיינו דמה"ט תקינו ציוה"כ ה' תפלות, משום דיוה"כ הוא זמן תשובה שהיא צציה ה' עלאה וכאמור אבל שבת איהי שכינתא תתאה וכו' כונתו לתרץ צזה שלא יקשה עמ"ש עד עתה צסוד תפלת שצת שהיא צסוד אמא עלאה, והלא קיי"ל צעלמא דשצת נקרא המלכות, וכמש"ל (ריש תיקון ע' דף כ"ד ע"ב) שצת איהו שכינתא, ועיי"ש וצביאורינו שציינתי מ"מ מחבר ורע"מ שמצוהר כן דשצת הוא סוד מלכות שכינתא תתאה, ולזה הוא כמתרץ כי כל מ"ש עד עתה ללוחת דשצת היא צאמא עלאה, לא אמרנו רק צללוחת דייקא, אלא שצת צעלמא כנים הדברים שאמרנו למעלה דאיהי שכינתא תתאה כלילא סג' אבהן וכו'. היינו כי בשצת עולית המלכות בחג"ת סוד ג' אצות, וכמ"ש

צלוחא דשית יומין דחול. תלת זמנין בכל יומא. איכי שכיחא תפלה כללא דתמיני סרי ללוחין. תלת זמנין
ציומא סלקין דר יומין ח"י. ועל שמיא אתקרי תפלה כ"ל פ"ה

ביומין דחול אייתי לה מזוגא ע"י שליח. אצל בשבת ויומין טובין, אייתי לה מזוגא ע"י חקיצ"ב. ווי לאתחא
דאתפרנסת ע"י שליחא ובהא חוקמיה ציונה דאתמר (בראשית ח) ויהי עלה זית ענף צפיה. ואמאי
עלה

באר לחי ראי

השנה מתחוגגים בה וכאמור. עלה אתמר חיושב על
חוג תאריך עיין (בזכר פ' קרח דף קע"ח ע"א) שדרש
פסוק זה על התחלת צריאה הראשונה כשעלה ברגלו
לברוא את העולם עי"ש, והיינו סוד הנקודה הראשונה
שהוא המרכז הפנימי של חלל הטהירו עלאה שממנה
הושגת העולם, וכמ"ש (צמק"מ ריש פ' בראשית דף
ע"ו ע"א ובשאר דוכתי), ולזה אמר הכא להמשך הדרוש
עלה מורה לשון הפסוק היושב על חוג הארץ, היינו
המלכות שהיא הנקודה שצורך חלל הטהירו, היא חוג
הארץ, היינו המלכות שנקראת ארץ, היא חוג ומרכז
לכל הספירות וכאמור. אבל נשמתא יתירה וכו'. הוא
חוזר לדבריו הראשונים שאמר למעלה דשבת הוא סוד
המלכות שכינתא תתאה צסוד ש' ב"ת, ומפרש ואמר
זה רק מסערא דשבת עצמו, אצל ענין הנשמה יתירה
שמגיע לכל ישראל בשבת וי"ע וזפרט הנשמה יתירה
שמקבל האדם בשבתות וי"ע בתפלה מוסף, היא
מסערא דציונה אמא עלאה וכמ"ל ובכל מוספין וכו'
עיין (צחיקונים מ"ח דף ע"ה ע"ד) דתפלה מוסף
בשבת וי"ע מקבלים ישראל תוספות קדושה מצויה,
ומינה הוא גם תוספות נשמה יתירה דתוסוף צצ"י
מע"ש עי"ש, [וע"ל חיקון י"ח דף ל"ד ריש ע"ב
ובציאורנו שם דד"ה תפלה מוסף דא לדיק], ולזה אמר
דכל ימין תוספות נשמה יתירה שנתוסף בשבתות וי"ע, כן מלך
קדושה שבה וי"ע, וכן מה שנתוסף מכה תפלה מוסף,
הכל נמשך מאמא עלאה כ"ל. תום' רוח"ק היינו
כמ"ל (חיקון י"ע דף ל"ה סוף ע"א) דתוספת נשמה
יתירה הוא תוספת רוחא דקדושה עי"ש, ור"ל כי
מעלה הנשמה יתירה היא צמה שנתוסף להאדם רוח"ק,
וכמ"ש (צ"ח צמדרש העולם פ' בראשית דף י"ז ע"ד)
דענין נפש רוח"ק שורה עליו ומכחיר ליה צכתר קדוש וכו',
והוא תום' רוח"ק הנקרא קדוש כי מכוצד עי"ש, ולזה
אמר הכא דבשבת משיגים נשמה יתירה שהיא צחי
רוח"ק מסערא דאמא עלאה וכאמור צלוחא דר
יומין דחול וכו' עיין בדבריו רבינו (צפרע"ה פ"ו משער
התפלה) דכמו שיש בשבת תום' קדושה ותום' נשמה,
כן יש גם ליראי כי ולחושבי שמו תום' הארה גם בחול
משמעת התפלה עי"ש, ולזה אמר הכא דאם כי גם
בתפלה דר ימי המעשה יש ליראי כי ולחושבי שמו

תום' קדושה ותום' הארה לנשמתם, מ"מ אין זה דוגמת
התום' קדושה ותום' נשמה דשבת, דהתום' הארה שיש
ליראי כי בחול צמן התפלה, אינה אלא ממלכות שכינתא
תתאה שהיא מקור התפלה כ"ל. כללא דר"ח צדותין
וכו' ועל שמיא אתקרי תפלה כ"ל פ"ה הוא מצא
זה הענין מ"ש שהארה של תפלה החול הוא ממלכות,
והיינו כמ"ש (צפרע"ה פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) שהמלכות
נקראת תפלה שהיא כלילא צלוחא דשחרית מנחה
וערבית מסערא דג' אצבן, ואיכי תפלה כ"ל פ"ה, כי
חיבת כ"ל מרמז ליסוד לדיק שנקרא כ"ל, וחיבת פ"ה
מרמז למלכות (צסוד מלכות פ"ה כמ"ל בהקדמה דר'
ובשאר דוכתי) ש"ע' החי צרכאן דלוחתא שהוא ליסוד
לדיק ח"י עולמים, מתיחדת המלכות בה' תפלות עם
בעלה עי"ש, וכיוצא בזה כי גם לעיל (חיקון י"ע דף
מ ע"ב) עי"ש וציאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך
הדרוש כי מ"ש שהמלכות נקראת תפלה כל פה, היא
מסערא דתפלה י"ח של הג' תפלות דימי החול, כי עי"ז
נתקן ליסוד לדיק ח"י עולמים ליחידה עם בעלה וכאמור.
ביומין דחול אייתי לה מזוגא ע"י שליח וכו' פ"ל
(בהקדמה דף צ' ע"ב) דר' יומין דחול מתיחדת
שכינתא עם בעלה צלוחא ע"י שליח שהוא מעטרוין
מלאך שר הפנים צסוד כי עיף השמים יוליך את הקול,
אצל ציונים השבת לא מתיחדת עמו ע"י המלאך, אלא
הקצ"ה שהוא עמודא דאמלעותא מתיחד עמה בצדיק
ח"י עולמים, ועי"ש וציאורנו שהצדתי מדברי רבינו
(בהקדמה פרע"ה) לעולם ימי החול הם ר' ענפים
דמעטרוין שאמרנו שנסתעפו יין השכינה, ויחודם של
ח"ה ומלכות הוא שם וכו', וגומר בגופו היחוד מלכד
מלאכתו שהוא מעביר הזרע אל הטקצא, משא"כ בשבת
וביו"ע יש תום' לנשמה ויש כח בתפלתם לעלות עד
היסוד וכו' עי"ש. ווי לאתתא דאתפרנסת ע"י
שליחא. פ"ל (חיקון מ' דף פ"ז ע"ב) דכשהמלכות היא
מתקנת כראוי, היא מתפרנסת ע"י הקצ"ה בצבדו
ובעלמו, ואם לאו ח"י היא מתפרנסת ע"י שליח שהוא
מעטרוין, וכל דא כפום עובדיהוין דישאל הכי מתפרנסת,
זכאם איכו מאן דסליק לה לאתרחא שחתפרנס ע"י
הקצ"ה ולא ע"י שליח עי"ש, ולזה אמר ווי לאתחא
דאתפרנסת ע"י שליח, והיינו שאין ישראל עושים רש"מ
ח"י ואינם מתפללים צכוונה כל תפלה השמיע כדי
לתקנה

על זית. אלא אמרת יונה הצון עלמין תבא מזוגא דילי מסורה צידך ותבא מרירא בזית ולא תבא מתוקה ומסורה ציד שליח. ושלח בהאי אחר דא מעטריין.

ועוד שכינתא אתקריאת ללוחא דפסחא מסערא דימינא ללוחא דר"ה מסערא דשמאלא ללוחא דשבעות מסערא (דעמודא) דאמלעיתא יקריק איכי בכל אחר לקבלה לה (ולתקוני מאני קרבא).

דבר אחר (מייכא ו) שמעו הרים את ריב יי, מאן ריב ה', ומאן הרים. ריב ה' דא שכינתא. הרים אלון אצבן. ריב איכי קטעא ומחלקת לקציבא סה על צבא דאינון בגלותא.

ובזמנא דלאו אינון בגלותא, איכי קצ לגביה על אינון מסכנין דאלון מתתרכין מאתרייהו בגין דירחס עליוהו

וקרא

באר לחי ראי

השחנות הזמן, בפסח בחסד, וצ"ה בגבורה, ובשבעות בחי' כנ"ל להזדווג עמה בין תרין דרועין וגופא ולתקוני סאני קרבא היינו כי בג' מועדים הנזכרים שמעלין אותה בין צ' דרועין וגופא כנ"ל, אז צעלה מזמן לה להזדווג עמה ביסוד לדיק סוד הקשת והקיעה שהוא יורה כחן להרוג הקליפות שלא יכנו מהשפע היורד אל המלכות, וכמש"ל (צדק הקדים) - הרים אלון אבהן להלן (דף מ"ו ריש ע"ב) מפירש המשך הדברים צ"ה, דר"ל כי בג' אבות אצרכס יחסי יעקב מרמזים ליחוד הגמור של זיוג המלכות בצעלה בחי' שהוא סוף הגי' וביסוד שהוא סוף נכ"י, והמלכות עושה ריב עם החי' המתרשלים בצדוהם ומונעים אותה מלהתייחד בצעלה גם בחי' ת, וכמ"ש להלן בציוארנו שם איהי קטטה ומחלוקת וכו' מה שכלל הדברים קטטה ומחלוקת, מוזן עפ"מ רבינו (צטע"מ ר"פ בראשית) שצויר יש צ' בחי' היינו שיש בחי' יחוד וצחי זיוג, כי בחי' זיוג הוא ביסוד צסוד העפע, אצל יחוד הוא רק חיבור הצ' בחי' גופים שנעשים אחד עיי"ש, ולא מוזן שאמר איכי קטטה ומחלוקת וכו' היינו דגלותא אחרתקת מצעלה מהצ' בחי' מצחי יחוד ומצחי זיוג, ע"כ היא מעוררת על שניהם קטטה ומחלוקת. ובזמנא דלאו אינון בגלותא וכו'. ר"ל דשלא בזמן הגלות אף אם שכיחוד דחוי הוא תדיר בחי' וביסוד כנ"ל, מ"מ הזווג שביסוד צעל לפעמים עיי' עונותיהם של ישראל שעושין פגם ביסוד: על אלון מסכנין וכו' כי הגם שיש יחוד דחוי צ' גופים, עכ"ז אם אין זיוג ש"ה יספיע לה עיי' היסוד לדיק כל הנצרך לה עבור העלמות התחתונים שחוכל לתת ערך לציחם וחוק לנערותיהם, מתרצב החוסר והעניות בעולמות התחתונים, ע"כ היא מריצת עבור החוסר והעניות של העונות התחתונים - דאיהו מסטרא דצדיק. ר"ל שאם פוגמים במדת יסוד לדיק, אז גורמים עניות בעולמות התחתונים, משום שגורמים העדר בחי' הזווג שהוא מסערא דיסוד לדיק שאינו משפיע

לתקנה כראוי כנ"ל והוא אוקסומו ביונה עיי' צ"ה (פירושין דף י"ה ע"ב) אמרת יונה יכא מונותי מרורין בזית ומסורין צידך יכו עיי"ש, ולזה אמר הכל להמשך הדרוש והא אוקמוכו ביונה, וכינוי כמש"ל (דף כ"ב ע"ב ובשאר דוכחי) דיונה היא סוד המלכות שכינתא תתאה, שהיא מצקשת שהשפעתה לא יכיה עיי' מעטריין שהוא לגור השפע ציעות החול, רק עיי' היסוד לדיק של ז"ה צעלנו כמו צענה וי"ע: ועוד שכינתא אתקריאת וכו' למעלה (ריש ע"ה) אמר זכאח איכי מאן דסליק להמלכות צללותא דשחרית מסערא דחסד, ובמנחה מסערא דגבורה, וצללותא דערצית מסערא דחי' להזדווג עם צעלה בין תרין דרועין וגופא שהוא חי' ת, וכמש"ל (תיקון ב' דף פ"ו ע"ה), ועתה לאחר שסיים הדרוש צ"ה הוסיף לומר כי כמו שכל יום יש ג' חפלות בסערא דג' קוים ימין ושמאל ואמצע, כן הוא בכל חקופות השנה שיש צ"ה ג' רגלים, ובחפלות של הג' רגלים מתקנים את המלכות להזדווג עם צעלה בין תרין דרועין וגופא כנ"ל - צללותא דפסחא מסטרא דימינא וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ד משער מקרא קודש ובשאר דוכחי) כי כפי השחנות הזמנים, כן הוא השחנות הזווג, בפסח בחסד, וצ"ה בגבורה, ובשבעות בחי' עיי"ש, ולזה אמר כי עיקר השחנות הזווג דיו"ע היא בחפלה, וכמ"ש רבינו (שם) צסוד מקרא קודש והכל לא קא חשיב חג הסוכות, כי סוכות נמשך מר"ה, וכמ"ש [צפרע"ה שם] דר"ה היא התעוררות הגבורה, וסוכות הוא גבורה מומחקת עיי"ש, וקא חשיב ר"ה וממילא נכלל צו סוכות - יקריק איהו בכל אחר לקבלא לה. כלומר כי ז"ה צעלה הוא סוד יקריק, כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ה משער חמץ, וצפ"ה פ"ב משער אר"ך ובשאר דוכחי) וידוע כי השם יקריק הוא כליל כל הג' קוין חגיגה, כמ"ש רבינו (צפרע"ה בהקדמה דף ג' ע"ב), ע"כ הוא חזמן לה לקבל אותה בכל דרגא ודרגא כפי

וקרא אורח, בה"ד (ישעיה כז) או יחזק במעוזו יעשה שלום לי שלום יעשה לי. חרי שלמי, חד עם שכינתא דאיהו ריב לגביה על מסכנא. ומאן איהו מסכנא דעבדה ריב בגיניה, דא מסכנא דאיהו מסערה דלדיק. וכ"ש כד לדיק איהו חרז ויבש בח"י ברכאן דלחא. ולוחין לגבי קוצ"ה ואחמר לגביהו (משלי ח) אז יקראני ולא אענה. **וכמה** דשכינתא תתא איהו ריב על לדיק דאיהו ח"י עלמין תרז ויבש (חרז מצי מקדשא. ויבש מנסכים ועולות) הכי איהו ריב שכינתא עלאה בגיניה עם קוצ"ה ועלייהו אחמר (דברים ח) דברי ריבות צעריך.

ובזמנא דחרווייהו אינון ריבות בגיניה עם קוצ"ה קוצ"ה לוח לגבי ישראל לחא (ישעיה כז) או יחזק במעוזו יעשה שלום לי שלום יעשה לי. חרי שלמים לקבל חרי ריבות. וקשיא איהו לה מכלא אפרשותא דקוצ"ה מינה ודא איהו מחלוקת לשם שמים.

וכד נפילת נפילת לרגלי, בה"ד (רות ג) וחגל מרגלותיו וחשבב ואתנפלת קדמיה בנפילת אפים בגין לדיק דאיהו ח"י עלמין עני צלוחא

ולדיק

באר לחי ראי

היסוד לדיק כנ"ל. חרי שלמים לקבל חרי ריבות. היינו שלום הכי זווים של ז"י ושל א"י כנ"ל: וקשיא איהו לה מכלא אפרשותא דקב"ה מינה פי כי אף שאמרנו שגם בזמן שבהמ"ק קיים שכינתא לוחת על העדר השפעת יסוד לדיק ממנה, מ"מ בזמן החורבן לעקתה גדולה, כי היסורין שנה אז קשה מכולם על שפדנה מצלה שבעל אז גם בחי היחוד והולכה בגולה ודא איהו מחלוקת לש"ש היינו הריב והמחלוקת שהשכינתא עושה בזמן הגלות, הוא רק לש"ש היינו על העדר היחוד שלה שנקראה שם, כמ"ש (צפרע"ח פ"ד משער העמידה), ובמאורי אור (ערך שם), כי שם מרמז להמלכות נוקבא דז"א עי"ש, ואין חווג עם בעלה בח"ה שנקראה שמים, כמ"ש (צבר פ' תרומה דף קע"ב ע"ב) מאן שמים, דא ח"ה עי"ש. וכד נפילת נפילת לרגלי וכו'. היינו כמ"ל (תיקון ל"א דף ע"ה ע"ב) כד חאצו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא, עלה אחמר בשכינתא תתא וחגל מרגלותיו עי"ש, וע"ל (דף ר"ג ע"א) דבזמן הגלות אחמר צה וחגל מרגלותיו וחשבב שכינתא לעפרא, ופי' הדברים כהז רבינו (צפרע"ח פ"ב משער תיקון חלות) בסוד וכוה אשה שוכנת מרגלותיו, דבזמן הגלות אחר חלוא שאין לה זוג עם בעלה, אז היא שוכנת תחת מרגלותיו של ז"א למטה ממנו, כי ירדה תחת רגליו מחמת העגות עי"ש. ואתנפלת קרמיה בנפילת אפים. היינו כמ"ל (דף ר"ג שם) דבזמן הגלות איהו נפלה לעפרא, דבגין דפרח מינה רוחא דעמודא דאמנעיתא דסמך לה איהו נפלה, ובהבוא זמנא דאיהו נחתה בין תרין רגלין, ישראל צבא אינון מבדוקין בין רגלין עי"ש, וביאור הדברים פי' בדברי רבינו (צפרע"ח פ"ב משער נפ"ח

משפיע לה טפת הזרע הנלך לה עבור העולמות התחתונים כנ"ל איהו חרב ויבש בח"י ברכאן דצלוחא וכו' היינו שאינם מכוונים לבס כראוי לתקן היסוד לדיק ח"י עולמים בח"י ברכאן דלוחא, כמ"ל (צברקמה דף צ' ע"ב) בסוד וברכות לראש לדיק עי"ש ובמאורנו שם, ולעיל (צדק הקדוש), אז היסוד לדיק שכיב לו להשפיע להמלכות היא חרז ויבש שאינו משפיע לה טפת הזרע כנ"ל. ואחמר לגביהו אז יקראני ולא אענה ע"ל (צברקמה שם דף ג' ע"א) וצאחר דוכתי' דא"י מרמז להצורא דהרין שמהן שיש צהם ח' אותיות הו"ו"ה אדני", שהוא סוד יחיד זו"י שנעשה ע"י התפלה, ולא אמר דאם אינו מכין לבו בחפלתו כראוי לתקן היסוד לדיק, א"י תקרא וגו' היינו אפי"פ שזי"ג הם צבחי א"י שהוא הכי אותיות דהו"ו"ה ואדני"ו ע"י התפלה, עכ"ל לא אענה, כיון שאינו רק בסוד יחוד, ולא בסוד זוג להשפיע להמלכות ביסוד לדיק ח"י עולמים כנ"ל וכמה דשכינתא תתא איהו ריב על צדיק וכו' היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"ו משער א"א, וצפ"ח משער הזווים) בסוד משחז"ל נשבע הקב"ה של יכנס לירושלים של מעלה עד שיכנס לירושלים של מטה, דשבעל חווג צו"י עכשיו צבחי"ר בזמן הגלות, אז לא אשתכח חווגא שלים גם למעלה בא"י, ונמנא שבעל גם השפעת היסוד אצח למעלה באמא עלאה עי"ש, ולא אמר הכא דגם באמא עלאה מריבה על אצידה השפעת היסוד לדיק דז"א להמלכות, שפי"ז חסר גם ממנה השפע מצעלה חממה עלאה: דברי ריבות. (ממנו רבים שמים), היינו צ' ריבות של שכינתא עלאה, ושכינתא תתא: קב"ה צווח לגבי ישראל לתתא וכו'. כי בידם חלוא מלוא שאין הדבר תלוי אלא בשמירת האות ברית קודש ולכות לבס בחפלתם לתקן

וצדיק בד איבו לבר מאתריה אתמר זיב (תהלים ז) נשקו כח) צר פן יאנק ושכינתא בד איבי לבר מאתריה אתקריאת ברייתא. איבו צר, ואיבי ברייתא. [דף מ"ז ע"א].

דשבת דאחוסף לפני דאיבו לדיק. יום השבת ודאי. דלית ליה מדליה חלא נשמתא יתירא דאחוסף לגביה. ובגין שכינתא אתקרי איבו מוסף שבת

וצהבוא

באר לחי ראי

עומד בחזן ופולטים צו זרים, ודרש נשקו צ"ר, לעשות חותם דדבורא שהוא עתה מחזן צעובי"ר, פן יאנק שלא ישלטו צו זרים לונק ממנו כיון שהוא בחזן ועיין (צקריי ערך יסוד) מ"ש הזה מדברי (הפס"ח פ"א מהקדמה לשער השבת), ומ"ש צסוד האומרים ערו ערו עד היסוד צב. ושכינתא בד איבי לבר מאתריה אתקריאת ברייתא. עיין (צפרדס שם ערך ברייתא) שמפרש הדברים הזה דהמלכות נשמה שיוצרת וגולה ממקומה בסיבת הגלות נקראת ברייתא, ר"ל החלוצה, שהיא חזן ממקומה עיי"ש, ומוצן שאמר זאת הכא להמשך הדרוש כי בזמן הגלות שהי"א הוא צנח"י צ"ר שהוא חזן ממקומו ואינו דבוק ציסוד דנוקצא כנ"ל, אז היא עושה מריבה וקטטה, כי אז היא נקראת ברייתא על שם זה, ומפרש דלכחי תקנו חכמים ללמוד ברייתא, כדי לתקן עיי הלימוד הקלוקל בצ"ר וצברייתא, ולעשות חותם לצי היסודות, ולתקן צסוד נשקו צ"ר פן יאנק כנ"ל: דשבת דאחוסף לעני (הגרי"א) הגיה שצ"ל ותוספת דשבת דאחוסף לפני וכו', וכוננו בהמשך הדברים חלי, כי כמ"ש צסם ברייתא שהוא עיי"ש המלכות נוקצא דצי"א, דבזמן שהוא נקרא צ"ר נקראת איבי ברייתא, כן הוא גם צסם חוספת"א, שהיא כינוי להמלכות, דשבת שנקרא בעלה מוסיף נקראת היא חוספת"א לגבי כל אדם, ולח"ה הלימוד תורה יע לו מדרגה זו גם ציומן דחול שמשגיג עיי לימודם נשמה יתירא, עיי נקראת חוספת"א, על שם החוסי נשמה שמשגיג עיי הלימוד וכדמפרש ואזיל: דאתוסף לעני דאיהו צדיק ובר עיל (תיקון י"ט) דף ל"ח סוף ע"א) דשבת נוחזק לכל דיוק חוסי נשמה יתירא צנח"י הלואה, דלעייג דאיבו עני דלית ליה מדליה כלום צכל ו ימי המעשה, הקצ"ה אחיף ליה ציום שייק צנח"י לוי עלי ואני פורע עיי"ש וצביאורנו שם, והכא אמר דשבת דאחוסף לכל דיוק נשמה יתירא צנח"י דצקה, וחינו שנותנים לו נשמה יתירא ויתר מכפי מעשיו שסיגל צאורו שצב צתורת דצקה לפני, ואמר דאיבו לדיק, היינו כמש"ל (דף מ"ז ע"ב) מאן עני דא דיוק עיי"ש וצביאורנו שם: יום השבת ודאי. ר"ל כי עיי הזמן של השפעת הנשמה יתירא צנח"י דצקה לפני הוא צודאי ציום השבת, שהוא ציסוד דיוק שהוא צנח"י עיי"ש, דשבת הוא ציסוד דיוק, וכמש"ל (תיקון ו דף כ"א ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם: דלית ליה מדליה. כמש"ל שבתוספת

נפ"א) דבזמן הגלות שפלה המלכות למטה צעובי"ר, אזו מפילים עצמנו צסוד נפילת אפים כאדם שופל מראש הגג עד הקרקע לירד עד העשיה, ועיי"ש מעלין אותה עד האילנות, ועיי"ש (צבנכה מהר"ש) דשנופל על פניו לריק שישים ראשו צן צרכיו ופניו טוחות עיי קרקע עיי"ש, ולפי האמור מוצן שמה"ע לריק שישים ראשו צין צרכיו, להורות דבזמן שהשכינתא נפילה לעפרא, גם ישראל צנכה אינו מהדוקן צין רגלין כנ"ל, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דבזמן הגלות שהיא נפילה לרגלו צסוד ותגל מרגלותיו ותשכב, ונפלה לעפרא חחת רגליו, אז אתנפילה קדמיה צנפ"א, היינו סוד נפילה אפים שאמרנו שנופלן צין הצרכים, להורות על עני הנפילה של המלכות וצנכה ישראל למטה צמקום הרגלים כנ"ל: בגין צדיק דאיהו ח"י עלמין עני בגלותא. עיין (צפ"ח פרק ד' משער מטי ולא מטי) צסוד הצדיק אצד, כי צמן שהמלכות מתחרתה מצעלה צגלותא, אז היסוד לדיק אצד, כי כאשר הי"א אינו מצדווג עם הנוקצא דיליה נפסק שפע של היסוד לדיק ונשאר חרצ ויבש, כי אי"א אין גותנים לו השפעתו חלא כאשר ישפיע למטה להנוקצא ולא זולת עיי"ש, ולזה אמר הכא כי המלכות נופלת על פניה, ותפול צנפ"א להתחזק על הגלות ועל ענייתא של היסוד לדיק חי עולמים שנופסק ממנו השפע צעובי"ר וכלאמר: וצדיק בד איהו לבר מאתריה אתמר ביה ובר. לאחר שצריש דרושי שמעו הרים את ריב ה' לעליל (סוף דף מ"ז וריש דף מ"ד) התחיל לפרש השמות של החנאים ואמוראים ולשון תני"א דלשכתן צש"ס, הוא הולך עתה לפרש שאר השמות של סוגיות הש"ס, ומפרש לשון ברייתא שהוא מלשון צ"ר: נשקו בר ובר. עיין (צפרדס צעריי הכינויים פ"ב ערך צר) שמפרש הענין צזה דר"ל דיסוד דדבורא כשכוא גולה ממקומו נקרא צר לשון חלץ, כי הצדיק אצד וצבר יתירא ויבש עיי"ש, ועיין (צשע"פ פ' תולדות צפסוק וירצו דעי גדר וגו', וצ"ה הליקוטיו, וצלקית צהלים צפסוק זכ נשקו צר פן יאנק) שמפרש על יסוד דנוקצא כאשר חסר ה"א של צא"ר ונשאר צ"ר הוא צחוקק הדיגים, ואמר נשקו צ"ר שצריך לעשות חותם ליסוד דנוקצא שנקראת צ"ר, פן יאנק שלא תשלטו שם זרים לצחוצח עתה כנ"ל עיי"ש, והכא דרש לה ליסוד דדבורא שנקרא ק צמן שאינו מצדווג ציסוד דנוקצא נקרא צ"ר, שהוא

ובההוא זמנא אתקריאת איבי תוספתא מסערא דיוס שבת כמה תוספות נחתין עמה לתלמידי חכמים. דאתקריאו נשמות יתירות, הכ"ד נשמת כל חי תבדק את שמך יי' חלקינו וכו'. ואלן (איון) דמתוספתא נעמא קדישא בערב שבת ירתין לון ת"ח ביומין דחול. וזכון אתעביד חול קדש ואלן אינון תוספות דקא נחתין מתוספתא.

דודאי שכינתא איבי תקונא דגופא דקוצי' איבי ברייתא, כד אתמר בה (רות ג) והגל מרגלותיו

ואיהי תוספתא, מסערא דח"י עלמין דאיבי מוסף שבת.

ואיהי משנה, מסערא דגופא, משנה תורה ודאי

ואיהי התקפתא מסערא דדרועא ימונא דמלכא הכ"ד (שמות עו) ימויך יי' נאדרי בכה בכה, תרגום בחוקפא

הלככה

באר לחי ראי

חבאן ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא, עלה אתמר בשכינתא תחאה והגל מרגלותיו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש איכו ברייתא כד אתמר בה והגל מרגלותיו, והיינו כמ"ש"ל שם דכד נחית לה לבר מאתרהא מדרגא לדרגא עד דנחית לרגליו, ששם למטה היא לבר מאתרהא, עיי"כ נקראה אז ברייתא מלשון ב"ר, היינו למטה לרגליו בנ"י"ה שהוא לב"ר מגופא, וכמ"ש (העשרה נבי פי שמות) צביאור הדברים צה, כי הצריחו"ת הם מסערא דנ"י"ה דז"א שהם לב"ר מגופא, ועיי"כ אמר שזה סוד והגל מרגלותיו, שהרגלים הם נ"י"ה מפני שהם לב"ר מגופא עיי"ש ואיהי תוספתא היינו כשמקבלת ההלכה מיסוד דדכורה הנקרא יוס"ף מסערא דתפלת מוס"ף שהוא ע"י היסוד לדיק חי עלומים כנ"ל משנה תורה ודאי. ר"ל כי תורה הוא סוד ת"ח גופא שהוא עמודא דאמצעותא והמלכות היא סוד משנ"ה תורה מלשון משנ"ה למלך. ואיהי התקפתא וכו' ר"ל לשון מתקוף ליה שחבר כ"פ בצוגיות הש"ס, הוא גי' מרמז לחיקון המלכות, בכה וכתופא כמו שהיה צימ"ל שנאמר ויזיאו בכהו בגדול וגו', והעיקר הוא מסערא דחסד, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ג משער הצרכות) דבכה החסד דז"א שנשפע להמלכות, נחתין החלונים והקליפות וגבורות הקשות עיי"ש, ועיין (צזכר פי ואתר דף כ"ז ע"א) דישכר דלעי באורייתא דאיכו ימונא, דכתיב ביה מימניו אש דת למו עיי"ש: מסערא דדרועא ימינא דמלכא. וכמ"ש (צזכר פי קרח דף קע"ח ע"א) בסוד כל אשר חמלא ידך לעשות בנחק עשה, דא איכו ימינא, כד"א ימויך כ' נאדרי בכה, ועיין (צזכר פי שמות דף י' ע"א) דלעמ"ל יגוח מלכא משיחא קרבא בכל עלמא ביומנא דקוצי' הכ"ד ימויך כ' נאדרי בכה עיי"ש: הצרכה. הוא הצריכותא דאשכחן כ"פ בש"ס, לשון לריכא, ולא נלכא: מסערא דשטאלא וכו'. עיין (בפרדס צמחי הכנאים סוף פי"ח, ערך לריכא) שכתב שכל לריכא וצריכותא

שהתוספת נשמה בא לכל אחד בצחי דקדק לעני, כי הוא בא במדרגה גדולה יותר מכפי ההכנה שמכין הלידיק עלמנו ב' ימי המעשה כנ"ל. אתקרי איהו מוסף שבת היינו כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ב משער השבת) כי עיקר הזוג דז"א בשבת ביסוד לדיק הוא בשעת תפלת מוס"ף, כי מוס"ף הוא מלשון יוס"ף שהוא ביסוד לדיק עיי"ש, ולזה אמר כי עיי"כ נשפע אז נשמות יתירות ללדיקים יותר מכפי ההכנה, בגין שכינתא שבעלה מזדווג עמה אז בתפלת מוס"ף ביסוד לדיק, ועיי"כ בא הנשמה בצחי תוספתא יותר מכפי ההכנה כנ"ל ובההוא זמנא אתקריאת איהי תוספתא ר"ל שהמכנית נקראת בשבת תוספתא, מתחת קבלתא מיסוד דדכורה צמוס"ף דשבת הנקרא יוס"ף מסערא דיסוד נדיק, ונשפע אז עיי' נשמות יתירות ללדיקים כמה תוספות נחתין עמה לת"ח וכו'. ר"ל כי לכל ת"ח יש צחי נשמה יתירה צח"ל, כתי שיש לכל ישראל בשבת, ובשבת נתיסב נכח ת"ח נשמה יתירה ביותר ויותר ממנה שהיה לו בחול, ועיי"כ נקראה תוספתא שהוא מלשון יתרון, עיי"ש יתרון וחסד נשמת שורדון בשבת מיסוד לדיק שנקרא כ"ל ח"י כנ"ל (צדף הקדום) דודאי שכינתא איהי תקונא דגופא דקב"ה. ר"ל כי עיי"כ נכונים דצרינו שאמרנו דצמן שמתקנים היסוד דדכורה שנקרא צ"ר בסוד נשקו ב"ר, אז נקראה השכינתא ברייתא, וכן צמן שמתקנים היסוד דדכורה בתפלת מוס"ף שנקרא תוספתא, נקראה השכינתא תוספתא וכאמור איהי ברייתא כד אתמר בה ותגל מרגלותיו. ע"ל (חיקון פי דף קל"צ ע"ב) דנשמתא כשהוא בלגא אתקריאת מערניתא, כד נפקה מלגא כפוס עובדיו דצ"ח, הכי נפיק לה מאתרהא, ונחית לה לבר מאתרהא מדרגא לדרגא ומאזר לאזר עד דנחית לרגליו דאתמר עלה והגל מרגלותיו והשכב, כגונא דשכינתא דאתמר בה ינשפעיקם שלהי אמנם עיי"ש, וכיוצא בזה כתוב לקמן (חיקון ל"א דף ע"ב ע"ב) כד

הצרכה איזי מסערה דשמאלא וצדוועא שמאלא אחיד צה וצדוועא ימינא אחקף [אחקיף] צה. ויימא קומי שצי ירושלים.

ועוד מסערה דימינא איזי תוקפא לצר נש ומסערה דשמאלא יחיד לן לרכיבון צארעא מדברא

שאלה איזי צפומא דמלכא רה"ד (דברים לב) שאל אצרך ותיוצחא לגביה רה"ד ויגדך ובה צר נש שואל כענין ומשיב כהלכה

שמעתתא איזי בלגא, דחמן מחשבה.

חיקו

באר לחי ראי

מז"ח דף ע"ה ע"ג) דשור דאיזי מסערה דשמאלא איזי ממנא על מדברא, וציה סיפק לרכיבון צארעא מדברא עיי"ש, וציאור הענין הוא עפ"ש רציון (צפרע"ח פ"ג משער יו"כ) דהמן שאלנו אצותיו צמדבר הוי מסערה דגבורה, שכל מזונות הוא מן צינה שהוא צסוד הגבורות, עיי"ש (ובנק"ת פ' וישב) צענין שר העצמים, (וצפרע"ח פ"ט משער העמידה), ועיין (צליקו"י הש"ס צרכות דף ג' ע"ב צד"ה צני חיי ומזוני) שכתב דהמזון נמשך מחסד, ומחגלה ע"י גבורות צסוד רצ צצואות צכה שור עיי"ש, ולא אמר הכא דענין הספקה שהוא סוד המן דאלנו ישראל צמדברא שהוא ענין הפרנסה גשמיית שניזון האדם, הוא נמשך מסערה דשמאלא, היינו מצויה סערה דגבורה וכאמור. שאלה. ר"ל האיציפיות צצגמ, וכמ"ש (מכר"ש הנגיד צמצור החלמוד). איזי בפומא דמלכא היינו שכששיחלת לרכיב מצעלה, היא רק כשפיה הוא כנגד פיו, וכמש"ל (סוף עמוד זה) צכאי זמנא דמלקא לפומא דמלכא, מיד יחקיים פל"פ אדצר צו, והיינו כי צזמן שהיא עולית אליו להיות עמו פנים צפנים, אז היא מדברת עמו פל"פ, ושיחלת ממנו לרכיב צפיה שפע קודש. הה"ד שאל אביך היינו כמ"ש (צזכר פ' האזינו דף רח"ץ ע"ב) אצרך דא קציה עיי"ש, ור"ל כי הלעצרות המלכות היא ע"י השאלה ששאלת שפיה צפיה מהקצ"ה הנקרא אצרך, וכאמור. ותיובתא לגביה. (הגר"א) גרם לגבה, כי חיוצתא הוא מלשון תשובה, שצעלה משיב לגבה על שאלתה. הה"ד ויגדך. עיין (צזכר שס) שדרש ויגדך שהוא יגלה עומקה דחכמתא עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שע"י הלימוד מתקנין להעלות המלכות פצ"פ, עד שהיא שואלת ממנו כל דבר הקשה לה, והוא משיב לה עומקא דחכמתא וכאמור. ובה ב"נ שואל כענין ומשיב כהלכה. היינו כי אם האדם לומד חורר לשמה ומחלצש עצמו צהמלכות להעלותה לגבי צעלה פצ"פ צסוד פל"פ אדצר צו, אז הוא שואל מקוצ"ה צעלה דמטרוניתא, כענין כל דבר הקשה לו צלימודו, וקצ"ה משיב לו כהלכה עומקא דחכמתא: שמעתתא איזי בלבא וכו'. עיי"ש צצ"ס (צרכות דף ו' ע"ב) אגרל דשמעתתא צכרל, (ופירש"י שחול

ולרכיבא שצצ"ס, הוא ענין המשכת השפע וסיפוק לרכיב של המלכות מצעלה עיי"ש, ואמר הכא שהיא מסערה דשמאלא המסייע לימינא, כי צימינא אין יכולין לעשות צלל שמאלא, דצשמאל אוחז הדבר וצימין עושה הדבר, והעיקר הוא כימין והשמאל הוא רק מסייע, וכענין הרכיבא שצצ"ס, דדבר הראשון ודאי הוא עיקר הדבר, וכו' לריך ג"כ, אצל אינו עיקר הדבר כמו הראשון, וצ"ש צדוועא שמאלא אחיד צה וכו': ובדרועא ימינא אחקף בה וייבא קומי שבי ירושלים עיין (צזכר ויקרא דף ו' ע"ב) כמאן דאחיד צידא דחצריה ויימא התעשרי קוס, כך הקצ"ה אחיד צה כצנס"י ויימא התעשרי מעפר קומי שצי ירושלים עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך דדרוש שיהיה אחז צה דיוקא ציד ימין שבה עיקר הכא לעורר צה חוקפא להקים אוחז צכחו הגדול, והוא כי אף שצצואר (צפרע"ח פ"ב צסוד צרכה שמי"ע מהצברים) צסוד ראה נא צענינו וכו' כי גואל חזק אחז, שגאולה העתידה יהיה ציד חזקה צדמה הגבורה עיי"ש, אומם יהיה הכל מסערה דימינא, וכמ"ש (צמד"ל פ' צשלח צפסוק ה' ילחם לכם). דצזמן ישראל עושים רש"י עושים שמאל ימין, היינו שגם חוקף הדינים שמתגבר על שואי ישראל הוא מסערה דימינא, ועי"כ נאמר צקיי"ס הוי"ה שם החסד צצימין ילחם לכם. ועוד מסערה דימינא איזי תוקפא לצר נש וכו'. לאחר שפ"י האתקפתא והלרכה צצגמ על המלכות שמקבלת שפע מצעלה, ועל הגאולה העתידה, הוא מוסיף ואומר שמרמז גם לעניני לורך העוב"ז, ולשון התקפה מרמז כי כל לדיק ולדיק הוא ממשיך ע"י לימוד חוררו כח וחזק לעמוד על המשמר לעבודתו יח"ש, ואמר דענין האתקפתא היא מרמז לבחי כח דשריא על ראשיבון ולדיקא החזק (צזכר פ' פנחס דף ר"ב ע"א) צסוד כל אשר המאל ירך לעשות צכחך עשה, דא כה ה' דשריא על רישא ולדיקא לאשחדלך ולמעבד רשיתא דמאריה, צגין האי נכורא דצונינא דאיזי כ"ח דשריא עליה עיי"ש, והוא צימינא כמ"ש ימין ה' נאדרי צכה, וכמ"ש (צסידור) צכוונה ימין ה' חרעץ אויב, ומ"ל (דף ה') עוד מוכ: ומסערה דשמאל יהיב לן צרכיבון בארעא מדברא. היינו כמ"ש (צחקוניס

תיקו איזי כד אסתלק מלכא מינה. הכ"ד (תהלים לט) נאלמתי דומיה הכשתי מעוב. וזה ליתא כשאי וכד איזי תיקו. אחר זב (משלי א) אז יקראני ולא אענה.

כד שריא זב יק"ק, אתקריאת הגדה, בהכח זמנא אז תקרא וי"י יענה.

שטה אתקריאת כד לא יהא קשיא ומחלוקת הכ"ד (ישעיה מ) כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו ויהי העקב למישור.

פסק

אתקריאת מכמה גוונים. אית בני נשא דמשתדלין באורייתא דצ"פ לשמח. ואינון בעלי אומנות לגבה.

אית

באר לחי ראי

מחזווג עמה צנחי פנים צפנים דבר הוי"ה עמכם, ודרש שצחי זו הוא צסוד מצי"ד משרים שהוא סוד הגד"ה, ואז נאמר אז תקרא וי"י יענה, כי שריא זב הוי"ה, וכמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) צסוד אדניי שפתי תפתח, וזכא איזי מאן דחי לאעלא להיכליה דקצ"ה דאיזי היכל הוי"ה דשריא צללותא דאיזי אדניי, דכד פומא פתח צללותא בשכינתא נאמר אז תקרא וי"י יענה מיד עיי"ש וצציאורנו שם כד לא יהא קשיא ופחלוקת היינו כי שטח הוא קו ארוך צרוחז היריעה בשמחיות ישר צלי עקמומיות של קושיות ומחלוקת ומריבה אשר זה נוטה לכאן חה לכאן, כשיהיה צטל אחת החלונים בהמלכות שמהם נמשך הקושיות והמחלוקת כמש"ל (דף מ"ד ע"א) עיי"ש וצציאורנו שם. כל גיא ינשא ובר שאל יהא מחלוקת שהוא ענין גבחות וגמיכות בהלכה א' מחצירו בשמחיות הארץ שהוא המלכות, אלא כלם שוים לעובד לא זה למעלה מה, ולא זה נמוך מה פסק אתקריאת סבבה גוונים ובר עיין (צ"ע"מ פ' לו דף כ"ז ע"ב) שהח"ה הלומדים תורב ומקשים קושיות ומתורבים, הוא בדרך החייתים האומנים העושים מלצושים להכלל לקשטה, שמחזקין ופסקין לה כבמה פסקות, ולצחר מחקנין לון ומפרקין לון כבמה פרוקין כל אומן ואומן לפוס אורחיה, וכן הוא בלימוד תורה"ק, שהח"ה העושים חכמים כלם צפולס בהתורה, יש מהם צחי אומנים שמחזקין הפרקים והמשניות לכמה פסקות וקושיות, ויש מהם אומנים שמפרקין לכל אלו הקושיות והפסקות ולבון ועיי"ש מחצירן המלצושים ומחזקין אותה, וסליקת הכלל בעליונה שכינתא תתא קדם מלכא עלאה שלימא בכלל מלצושהא ובהכשיטהא, עיי"ש וצציאורנו לעיל (בהקדמה דף י"א ע"ב צ"ה וצגין דלאו כל קושיות שוין) ולזה אמר דלאו דוקא צח"ה העושים צחי מלצושים להכלל הוא כן, דגם כח"ה שהם צחי האומנים הצוים צנינים וביכולות למלכא ומעורבותא, וכן כח"ה העושים כלי זין לנורד תפסוסי במלכות, הוא ג"כ צאופן זה שהוא ג"כ בדרך האומנים העושים הביכולות והתריסין שעושים

במה

שכחא ממשצ להבין טעמו של דבר עיי"ש, ולזה אמר ליומוד שמעתיא לחשוב להבין צשמעתיא טעמו של דבר, הוא תלוי בלכא, והיינו כמש"ל (תיקון פ' דף ק"ל ע"א) דצנינה תלוא שמעתיא עיי"ש, והיינו לחשוב ולהבין שמעתיא, הוא תלוי בלכא דחמן ממשצבה שהוא חושב בלבו להבין טעמו של דבר, וכמ"ש רבינו (צ"ע"ה פ"ד משער פרלופי ז"ל וצשאר דוכתי) תיקו איהו ובר עיין (צ"ע"מ פ' לו דף כ"ז ע"ב) דתיקו הוא מלשון שחיקה כמו שחוק כך עלה במחשבה עיי"ש, והיינו כי תיקו פ' תהא קאי ואינו יודע להשיב, וכמ"ש (מכ"ש הנגיד צמחא התלמוד). כד אסתלק מלכא מינה ואינו משפיע לה המוחין הנמשך מדעת, וחסר לה דעת שדע להשיב ולפשוט האיבעיות והפסקות הה"ד נאלמתי דומיה החשתי משוב היינו כמ"ש רבינו (צ"ע"ה פ"ד משער הקדישים) צסוד נאלמתי דומיה, דכשנסתלק המוחין דילה שהוא אותיות י"ק מן השם אלקים, נשארת אל"ם, צסוד וכאל"ם לא יפתח פיו, חה נאלמתי דומיה, דו"ם י"ה עיי"ש, ולזה אמר הכא שזכ סוד תיקו, דצמן שנסתלק ממנה המוחין, הוא שחזקת ואינו משפיע נהשאל ממנה כל ספק כמ"ל ובה צלותא בחשאי. היינו כשכחא למטה וכלל מוחין ואין לה חיתוך דיצבור רק צצחי נאלמתי דומיה, וע"כ לריכין להתאמן בהפלה ע"ז לתקנה ולתת לה מוחין, ועיין (בעצרת ל"ז פ' ויקהל דף ר"צ צ"ה תרין קלין) : וכד איהו תיקו. היינו כשאנינו מתקנת כראוי ואינו ראויה שבעלה ישפיע לה המוחין כמ"ל : אתמר בה אז יקראני ולא אענה. היינו כמש"ל (צדק הקדוש) דכד לדיק חרצ ויבצ צחי צרכאין דליתא, אחר זב איזי אז יקראני ולא אענה עיי"ש וצציאורנו שם כד שריא בה הוי"ה אתקריאת הגדה. עיין (צ"ה פ' לך דף פ"ו ע"ב) דהגדה הוא צח"ה דאיזי דרגא פנימאח דשליט על דיבור, וזה איזי מגיד משרים, מאן משרים, דא דרגא דיעקב עיי"ש, חה הוא ציאור בדברים כאן שאמר דהגדה הוא הוי"ה מתיק, כי הוא מרמז שבעלה שהוא ח"ה דרגא דיעקב דשליט על דיבור

אית דפסקין דה אגנין כטורין וסלעין הקיפין ולבחר דפסקין לון מתקנין לון דכמה פרוקן. ועליהו אחמור (דברים כו) אגנים שלמות חצנה. ועבדין דבון במה דניין למלכא ולמטרוניתא לדיירא בינייהו.

ראית פסקות דאיון לבושין דמטרוניתא. וחכין לון לכמה סטריין. ולבחר מתקנין לון דכמה פרוקן לאחמורא דבון מטרוניתא קדם מלכא. דהכא זמנא (ראשית ט) והאיתיה לזכור ברית עולם. ואלין איון לבושין דכהנא. דאיון ארבע בגדי לבן וארבע בגדי זהב.

ראית פסקות מאלין מארי תריסין דקא אחיין לצי מדרשא דפסקין וחכין דבון דלישנהו דאיון כרומחין וסייפין

באר לחי ראי

לוחיות אלגיי עיי"ש: וחתבין לון לכמה סטריין, ולבחר מתקנין לון בכמה פרוקין היינו המפללים דנגלות החורה, כן עושין גם הלומדים חכמה הקבלה, שמקשים כמה קושיות וסחירות ואח"כ מתראים ומחזרים הנפרדים, ועושים יחודים וזיונים ופרחים להלביש את המטרוניתא. בההוא זמנא וראיתיה לזכור ברית עולם. וכמש"ל (דף כ"ז ע"ב) דהכא זמנא דאחמורא דאיון לבושין דכפרה, אחמור ותלביש אסתר מלכות, ודבון עאלת לפני ולפנים, ודבון נשאת חן דעניו, ועיי"ש וראיתיה לזכור ברית עולם, היינו שמיחד דעלם עמה דיסוד לדיק עיי"ש וצביאורנו שם. דאיון ד' בגדי לבן וד' בגדי זהב פי' שעי' הלימוד דכחמה הקבלה, מיחדים ד' לוחיות הוי"ה סוד ד' בגדי לבן, עס כד' לוחיות אלגיי שהם סוד ד' בגדי זהב כנ"ל. ואית פסקות מאלין מארי תריסין וכו' היינו כמ"ש (צחקונים מ"ח דף ע"ו ע"א) וכמה מארי תריסין מחכנשין לגבייהו דצחקי' ופסקין עליה כמה פסקין דקלות וחמורות דלילה וכו', וכרחין נפקין מאן דנח קרבא וקטיל לחייה יהא הלכא דלילה, וכמה הלכות פסוקות איון עיי"ש, וכ"כ לעיל (דף מ"ג ע"א) כמה גצרין מארי תריסין אחכנשו צדי מדרשא לאחמור קרבא עס חויא דגיהה, וכמה תריסין אחכנשו פסקות דגין דרחא דמלכא וקטיל לחייה עיי"ש וצביאורנו שם, ולאחמור הכא דחון דעלי אומניות שהם דחיי דגוים דחיים ומגדלות, היינו הלומדים להבין טעמי המשניות והגמרא, וגם אוחן הלומדים חכמה הקבלה ועושים לזית ופרחים להלביש את המטרוניתא, יש עוד מדרגה דחיי"ה שהם לומדים תורה דרך פלפול לאחמור קרבא עס הקליפות כנ"ל, והם נקראים מארי תריסין כנ"ל: בלישגהון דאיון כרומחין וסייפין. לעיל (דף מ"ד ע"ב) אמר דהא לישנן איון כפשוטן דמחאן וכו', והכא אמר שהם כרומחין וסייפין, שכן נורה הלשון שמואל עיי' דיבורי החורה הוא כרומח וסייף, ועיין (בזהר פי' עקב דף ער"ב ע"א) שכתב שם דברים אלו על הבאים לצידיהן וקורין ק"ש שמגיחין גצרין דצריין קרבא דרומחין וסייפין דקשתא וצקירטא עס החיזונים, וכן הוצא לעיל

כמה פסקות וחכין לכמה חתיכות, ולבחר מתקנים ומחזרים האוכל להיות אחד, וכן הכלי זיון שיהיה מחוקן כראוי לפני המלך, והכל נכלל בחיצה פסק: אית דפסקין בה אבנין. (הגר"א) מוחק חיצה אית וד' של דפסקין, ש"ל ופסקין דה, ור"ל כי המשחלן דלימוד תורה שצ"פ משנה וגמ', הם דחיי האומנים דהנאים שגוים דגוים והיכלות למלכא ומטרוניתא, עיי' שאלמו אית דנין אלא דגוין, וכן הוא דש"ס (שנה דף ק"ד) דהח"ה נקראים דנאים עיי"ש, ועיי' דש"ס (צ"ב דף קמ"ה ע"ב) מסיע אגנים, אלו דעלי משנה, (ופירש"י) ששנה משניות כל היום ומחשבה דעמיהם ואיון יודע לפרש עיי"ש, ולזה אמר הכא שהלומדים תורה שצ"פ משניות וגמ' ומחשבים דהם ונותנים אל לבם להבין טעמיהם, הם דחיי דהנאים שדרסם לסתת אגנים גדולים וסלעים תקופים כדי ליישר ולאשר דגנין. ועליהו אחמור אבנים שלימות תבנה ע"ל (דף ס"ב ע"א) שדרש דפסקין זה אגנים שלימות חצנה, אית אגן דאורייתא דאחמור דה ואגן דחיה שהא מוטרא דעמודא דמנשיחא ואית אגנא מוטרא דשיניחא דאחמור עלה אגן שלימה ולדק וגו' ועל אחמור על אגן א' שצפה עינים עיי"ש, ולזה אמר הכא דעיי' אחמור אגנים שלימות חצנה, היינו כי יש כמה משניות שהם אגנים מוטרא דדכורא, ויש כמה משניות שהם אגנים מוטרא דנוקבא, והלומדים לריכין לסתת האגנים ולמלא עמם לכל משנה ולבנות היכלין למלכא ומטרוניתא דאגנים שלימות דחיי דבר ולא חיי דבר, ולא יא' דחיי דבר שאינו מחוקן כל לרבי: ועבדין דבון כמה דגנין למלכא ולמטרוניתא. היינו כמ"ש (בהקדמה דף ב' ריש ע"א) וצאצא קדישא חיכו יחודיה וזיתיה ולא מלון ואכסניא, אלא כפוס ההוא צ"ג דחוקן לה, עיי"ש וצביאורנו שם. דאיון לבושין דמטרוניתא וכו'. וכמ"ש גם זה לעיל (בהקדמה דף ג' ע"ב) קום אליהו חקין לבושי מלכא ומטרוניתא, ועיי"ש צביאורנו דעיי' חידושי תורה דלימוד הקבלה, עושין לבושין למלכא ומטרוניתא שהם סוד ד' בגדי זהב וד' בגדי לבן, שהם סוד ד' לוחיות הוי"ה וד'

וסייפין ואלין אינון פרשיין ותקיפין במגוהי קרבא צימא וציבשחא דאינון אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה.

זכאין אינון אס מלכא סג צינייהו. דאיהו עמודא דאמנעיתא כליל תרין תורות דאינון תורה שבכתב ותורה שבעל פה דאחיהבו מימניה ג ומשמאלא דביה נלחין קרבא ווי לון לאלין דיעלון לאגחא קרבא

בחרין תורות בלא מלכא דעליהו אחמר (תהלים יט) אין אמר ואין דברים בלי נשמע גא קולם
כל בעלי אומניות משתבחין בתורה גא שבעל פה ואיהו מלגא דה"ד (שם מה) כל כבודה בת מלך פנימה
איהו

באר לחי ראי

ודשמאלא היינו כמש"ל (בהקדמה דף י"א ע"ב)
דחורה שבכתב אחיהיבה מסערה דימניה דאיהו
חסד, וחורה שבע"פ אחיהיבה מסערה דשמאלא דאיהו
גבורה עיי"ש וצינאורנו סס דביה נצחין קרבא
פי בעמודא דאמנעיתא שמחבר הכי עטרין דחויג,
וכמ"ש (צד"מ פי פנחס דף רכ"ג ע"א) צסוד הי איש
מלחמה, שפי"ת דכליל חויג שהוא סוד תרחין שמחן
הוי"ה דלניי היה המלחמה עיי"ש, ולא אמר גם הכא
שחס לומדים הכי תורות שהוא עטרה דחויג צכוונה
ריויה לשמה, ונחית עליה קצ"ה שהוא ת"ת עמודא
דאמנעיתא, אז ציה נלחין קרבא צסוד הוי"ה איש
מלחמה כנ"ל. ווי לון לאלין וכו' ר"ל לאלין שלומדים
הכי תורות שבכתב ושבע"פ שלא לשמה וצלא כוונה, רק
לקחת או לאחז פניה ח"י, שאז לימודם הוא בלא
מלכא שאינם מיוחדים חויג, ולא נחבלה האור א"ס
צינייהם ולא נחית קצ"ה עליהו. דעליהו אתמר אין
אומר וכו'. עיין (צק"י ערך דבור אות כ) שכח
דיבור הוא תורה שבכתב, ואמירה הוא תורה שבע"פ,
ולכך מחבר תמיד בחורה שבכתב וידבר הי אל משה
לאמר עיי"ש, והנה נודע ממש"ל (בהקדמה דף צי ע"ב
וצד"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"א ע"ב) צסוד קול הי
על המים, דקול הוא סוד עמודא דאמנעיתא ומים
הוא התורה, שעלויות התורה שהוא מים הוא עיי
עמודא דאמנעיתא שנקרא קול עיי"ש, ולא אמר הכא
להמשך הדרוש, כי מי שאינו לומד הכי תורות שבכתב
ושבע"פ סוד אמירה ודיבור צכוונה ולשמה, והוא צלא
מלכא, אז אין אומר ואין דברים, שלא נחשב לו הכי
תורות, בלי נשמע קולם שאין האור א"ס שהוא צחי
עמודא דאמנעיתא סוד קול עמו להאיר לו ולהעלות
לימוד תורתו למעלה וכאמ"ר. כל בעלי אומניות
משתבחין בתורה שבעל פה. זה קאי עמש"ל ואינון
בעלי אומניות לגבה הית דפסקין צה אצנין וכו' ואית
דעדין לצושן ואית מארי תריסין וכו', ואמר דכל
בעלי אומניות החכרים הם רק צלומדי תורה שבע"פ,
כי עיקר עבודה של כ"א ואחד לפוס דרגא דיליה מה
שיש לו לעבוד את הי צלימוד התורה, הוא רק לחקן
את המלכות שהיא סוד תורה שבע"פ ואיהו מלגא.

עיי

(דף מ"ג ע"ב ובהקדמה דף י"א ע"א), והכא אמר זאת
על הת"ת הצאים לציבמ"ד ללמוד תורה ולחדש חידושי
חורה בדרך הפלפול כנ"ל ועיי"ש מגוהין קרבא כנ"ל.
ואלין אינון פרשיין ותקיפין וכו' (הגר"א) גרם
ואלין אינון פרשיין תקיפין דמגוהין קרבא וכו', ור"ל
שהת"ת מארי תריסין הם צחי פרשים הגבורים הרוכבים
על סוסים ללחום עם החילונים, וכמש"ל (דף מ"ג
ע"ב), דאינון מגוהין קרבא צסוסון, ועיי"ש צצינאורנו
שהצאתי מדברי (התיקונים מח"ה דף ע"ד ע"ב ע"ג)
דצמנא דלדיקויי מתעסקין צאורייתא, כל אינון הצלים
דסלקין מפומיהון צאורייתא, כמה נשמחין דצההוא
עלמא רצון עליהו ומתלצשין צהו, וקלין ודיבורין
דאורייתא אחעצידו לון כסוסון ורכבין עליהו וכו' עיי"ש,
ולא אמר שהת"ת הלומדים צציבמ"ד ומפלפלין צעיי
כנ"ל, הם צצחי פרשים הגבורים שכמה נשמחין רצון
על קלין ודיבורי אורייתא שלהם לעלות למעלה במגוהי
קרבא ביסא וביבשתא. פי כמו שדרך העורכים
מלחמה ללחום בין צים ובין ציבשה, כן המארי תריסין
עובדים עבודה הי צצחי מלחמה נגד החילונים, שלוחמים
בין צים ובין ציבשה, וכמש"ל (דף מ"ג ע"א) שהלדין
העומד ללחום נגד החילונים לקטול לחויה חיליה בין
צימא ובין ציבשחא עיי"ש דאינון אורייתא דבכתב
ואורייתא דבע"פ. היינו כמש"ל (תיקון מ"ב דף פ"ב
ע"א) צסוד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן איהו סוד
הגין סדרים דאורייתא דבכתב, ונהר הילא ממנו איהו
סוד תורה שבע"פ עיי"ש, הנה מצואר דחורה שבכתב
הוא סוד צחי יבשה, וחורה שבע"פ הוא סוד צחי
נהר ויס: זכאין אינון אס מלכא בינייהון וכו'. היינו
כמש"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) דעיי כוונה ריויה להא"ס
ציה לנורך יחוד העולמות שהוא יחוד נעלם, נחית עליה
קוצייה ומחבר הכי קוים ימין ושמאל ונעשה יחוד זויג,
עיי"ש וצינאורנו סס, ולא אמר גם כאן כי מי שלומד
הכי תורות שבכתב ושבע"פ שהוא מסערה דימין ושמאל,
אס הוא לומד צכוונה לעשות נחת רוח להא"ס ציה,
אז נחית עליה קצ"ה ומאיר עליו מאור א"ס ציה, שהוא
סוד עמודא דאמנעיתא דכליל ונחית לון לצ' קוים ימניה
ושמאלא שהוא יחוד זויג: דאחיהבו מימניה

איהי הלכה דמלכא. כד איכי אזלת גביה צהרין שוקין דליעון חרי סמכי קשוט.

וכד סליקת צנופא צהרין דרועוי דמלכא, אתקריאת קבלה.

וכד נשיקת ליה צפומיה, אתקריאת אורייתא דבעל פה צהכוא זמנא דסלקא לפומא דמלכא, מיד יתקיים צרעיה צא מהימנא (צמדצר יצ) פה אל פה אדצר צו.

כד קמה על רגלהא צגלוחא צחרהא, אתקריאת הלכה למשה מסיני.

וכד שרייא צדרועוי [דף מ"ז ע"ב] דמלכא, אתקריאת קבלה למשה מסיני

וכד

באר לחי ראי

עיין (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ח ע"ב) שהמלכות שהיא סוד סוכרא, היא מרווח צלורת אוח כ', ולפעמים קרינה למעלה, למזמין לצד מזרח, ולזממין לצד מערב, ונגיד עליה נקודה מסערא דחכמה, והבוא נקודה איכי למזמין כסא למיחצ עליה, ולזממין שערפך להדום רגליו, ואמאי אתקריאת לצג"ה, ע"ש ליצרון הלכה דאיכי מלגא, דאיכי כל כבודה צת מלך פנימה עיי"ש, ור"ל דכל השינויים ששינו כחן דלפעמים קרינה למזרח ולפעמים למערב וכו', וכן מה שנקודה החכמה מאיר צה לפעמים להיות צבחי עטרה, ולפעמים צבחי כסא וכו', וכן מה שצריכין ללצנה צסוד ליצון הלכה, כ"ז הוא רק צחלוציותה והמלצושים שלה, אצל היא צעלומתה ופנימיותה לא אשתנית צסוד כג כבודה צת מלך פנימה, ולזה אמר גם כחן דכל מ"ש שיש אומנים שינוים ומ"ז צענין לימוד הלכה לתקנה, שיש אומנים שהם צבחי צנאים, ויש אומנים שמתקנים מלצושים, ויש שעושים כלי זיון, הכל היא צבחי חלוציותה, אצל צפנימיות המלכות אינה צריכה לשום דבר, שכל כבודה צת מלך פנימה, ואין האומנים משנים צה מאומה אייה הלכה דמלכא וכו'. עיין (צפרע"ה פ"ג משער העמידה) צסוד מלך עזר ומושיע ומגן וצשאר דוכתי, דג' מדרגות י' ציחוד הנוקצא עם ז"א, דמתחלה היא עומדת עמו צנה"י שלו, ואח"כ מתגדלת ועולית צחג"ת וכו', והיחוד השלם הוא כשהיא עמו פצ"פ ומתיחדת עמו גם צחצ"ד עיי"ש, ולזה אמר הכא שהג' צחי אומנים הג"ל הם מעלין אותה צכל הג' מדרגות, דע"י הלימוד של נגלות החורה שהאומנים נקראים צנאים שעושים ההיכלות כג"ל שהוא לימוד פשטיות ההלכה, מעלין אותה צמקום נה"י ששם סוד הרגלים והבינו"ך, לשון הליכ"ה. כד איחי אזלת גביה בחרין שוקין דאיגון תריין סמכי קשוט. ר"ל שאינה נקראת הלכה דמלכא אלא כשלומדים נגלות החורה לשמה לכון אמיחיות ההלכה, אז היא שנקראת הליכ"ה דמלכא שעושין לה הילוך ממקום שהיתה למטה צבחי והארץ הדום רגלי ועולית לנה"י. וכד סליקת וכו' אתקריאת קבלה. ר"ל דע"י לימוד הקבלה מעלין אותה צמדרגה ה' צמקום חג"ת, היינו

שעושין לה קבל"ה שצעלה מקבל אותה צין חרין דרועין, וכמש"ל (צחקדמה דף י"ד ע"א) ולמחל לה לגבי צעלה למחוי לה קבל"ה צדרועוי ועיי"ש צציאורנו, דר"ל דרק ע"י לימוד הקבל"ה עושה להמלכות מעלת הקבלה, שמקבל לה צעלה צין חרין דרועוי. וכד נשיקת ליה בצפומיה וכו' היינו כי הזוג היותר גבוה מכל הזיוגין הוא זוג הנשיקין, שהוא זוג הג"ר דדכר, עם הג"ר דנוקבא, וכמ"ש רבינו (צלק"ת פ' וירא, וצפ"ה פ"ט משער מ"ז ומ"ד) צסוד ישקני מנשיקות פיהו עיי"ש, ואמר צזה שהמדרגה היותר גבוה צלימוד החורה הוא הלומדים חכמת הקבלה לשמה לעשות יחודים צעלומות העליונים צסוד יחוד נעלם, שהם מעלין אח המלכות צהעליה הג' שהוא צחצ"ד ששם הוא זוג נשיקין, ולזה אמר כד נשיקת ליה צפומיה, היינו שעושים יחודים עליונים צלימודם צסוד ישקני מנשיקות פיהו שהוא צחצ"ד כג"ל אתקריאת אורייתא דבעל פה ע"ל (צחקדמה ה' דף י"ז ע"ב) מלכות פה וחורה שצפ"פ קריין לה, ואמר הכא שהמלכות אתקריאת חורה שצפ"פ רק כשלומדים אותה לשמה צמדרגה היותר גבוה לעשות יחודים צעלומות העליונים, שהוא סוד הנשיקין צבחי ישקני מנשיקות פיהו וכאמור. מיד אתקיים ברע"מ פה אל פה אדבר בו היינו כמ"ש רבינו (צלק"ת פ' צהעלותך) צפסוק פא"פ אדבר צו, שמשם רבינו זכה לעשות זוג העלין היותר גבוה שהיא צבחי פא"פ אדבר צו עיי"ש, והיינו צסוד ישקני מנשיקות פיהו וכאמור כד קמת על רגלהא וכו'. היינו כמש"ל (צחקדמה דף י"א ע"ב) כי המלכות אתקריאת רק ע"ש מקום עמידתה לפי עיין קבלת שפעה מצעלה, וכד אתנעילת מחאי חכמה וכו' עיי"ש וצציאורנו שם, ולזה אמר גם הכא דע"י הג' צעלי אומניות, הלומדים חורה הלכה וקבלה והעושים יחודים צעלומות העליונים כג"ל, משנים צממה פעמים שמה למעלותה, והיינו שצ"י לימוד הלכה צפפשות שמעלין היכלות צנה"י ז"א סוד הרגלים ששם צחי הליכ"ה נקראת המלכות הליכ"ה למשה מסיני מלשון הליכ"ה וכאמור. וכד שריא בדרועוי דמלכא. היינו שאלד הלומדים חכמת הקבל"ה שמקבל"ה צעלה

וכד שריא בפומא דמלכא מיד פה אל פה אדער זו.

וכד איזי מרחקא הלכה ממשה שכינתא איזי ריב לייזי לתתא.

וכד לאו איזי דדרועוי קבלה איזי ריב לעילא.

ובגין דא שמעו הרים את ריב ה' אלן תלת אצבן מאי ריב דלכון דא שכינתא

ובהפוך אחון רייז איזי רציי דאיזי רבי מארן ישראל, ועמיה איזי שכינתא ריב.

והאיתנים אלן תרי תנאי איתנייס בהפוך אחון תנאיים מוסדי ארץ אלן לדיק ולדק.

דבר אחר שמעו הרים אלן ג' נקודין דאיון סגול. והאיתנים אלן תרין נקודין דאיון לריי

ועוד

באר לחי ראוי

כזה הוא מתקן המלכות ע"י עבודתו בשלימות כראוי ואין לה מה לרייז, עוד נעשה מחיצת רייז לירוף רציי שהמלכות נעשית שלימה בצחי רצוניות ושלטנות. דאיהו רבי מארץ ישראל ידוע (מהרי"ש הנגיד צמחא התלמיד) כל רבי מאלי ועיין (רש"י מדיק דף כ"ב ע"ב, דריה לגרמיה ר' זירא, וכתובות דף מ"ג ע"ב, דריה ר' זירא), ואמר הכא להמשך הדרוש שהוא מרמז ששכיחה התקון השלם שיהיה קיבוצ גליות לא"י, אז יהיה הירוף מרייז רציי, שהמלכות תהיה בצחי רצוניות ושלטנות ולא בצחי רייז חיו: ועמידה איהו שכינתא ריב פי' שהריב של השכינתא צומן בגלות הוא עמיה היינו ז"ל בענה מפני שאינו משפיע לה כל לרכיה, עד"ש בש"ס (צ"מ דף נ"ט ע"א) שאין המריבה מלווה בתוך ביתו של אדם אלא כד משלם שערי מכלא נקיע ואחא חוגרא צביחא אלן תרין תנאי להמשך הדרוש הוא מפרש כזה גם מ"ש כמה פעמים בש"ס תרי תנאי ואליצא דפלוני, שזה מרמז ג"כ לחיקון המלכות צ"י האוגוסט שצ"י מקומות צהגית וצנה"י כנ"ל, ע"י ה"י לימודים, שצלימוד הלכה שהוא נגלות התורה נעשה האוג ציסוד דלמטה, וצלימוד הכמת הקבלה נעשה האוג צה"ת, והיינו תרי תנאי, מלשון תני"א דמסייע לך, שהוא לשון חבור והתאחדות כמש"ל (דף מ"ד ריש ע"א) מוסדי ארץ אלן צדיק וצדיק. מוסדי הוא מלשון יסוד, וארץ היא מלכות, ואמר מוסדי בלשון רבים, כי מיעוט רבים שנים, שמתחילים ז"י צ"י יסודות לדיק ולדק, היינו יסוד דדבורא שנקרא לדיק ציסוד דנוקצא שנקרא לזק, כמ"ש רבינו (בליקוטו הש"ס ברכות דף ד' ע"א ובשאר זוכתי): ד"א שמעו הרים וכו' עיין (בזכר משפטים דף ק"ט ע"ב) צפוסק זה שמעו הרים את ריב ה', אית הרים דאיון עורין רמאין לעילא, ואית הרים דאיון בצחי נצשית שהם עורין תתאין לתתא מנייהו עיי"ש, ולא אמר הכא שהוא סוד הנקודות שמרמזים למקום עמידת המלכות, אס עומדת למעלה

צהגית כנ"ל, נקראת המלכות קבלה למשה מסיני: וכד שריא בפומא וכו' היינו המדרגה היותר גבוה צלימוד הקבלה, שעושים יחידים צעלימות העליונים, שעושין אוג הנשיקין צהצ"ד צסוד פא"פ אדער זו כנ"ל. וכד איהי מרחקא וכו' שאין ישראל לומדים נגלות התורה שהוא הלכה לעשית זוגין צנה"י כנ"ל איהי ריב לה' לתתא מפני שאין זוג צנה"י וכד לאו איהי בדרועוי קבלה היינו כשאין ישראל לומדים חכמת הקבלה להעלותה צהגית שיקבלה שם צעלה צ"י זרועותיו כנ"ל איהי ריב לעילא. על העדר האוג צהגית ובג"ד שמעו הרים את ריב ה' ר"ל צצביל המרחקה מחוג צ"י מקומות המזכרים צהגית וצנה"י שנקראים הרים, השכינתא מריבת כדמפרש ואזיל אלן ג' אבהן ע"י דדברי רבינו (צפרע"ת פ"א משער תפלת ר"ה, וצפ"ג משער העמידה) צסוד אלן אצרכס אלן יחזק ואלקו יעקב, כי אצרכס יחזק יעקב הם צסוד המוחין נה"י ד"א שכולן צהגית עיי"ש, והנה לא קא חשיב הכא רק צ"י מקומות של עמידת המלכות צהגית וצנה"י, ולא חשיב גם עמידתה צהצ"ד, והיינו כמש"ל (דף מ"ג ע"ב) צסוד תרין שלמא, דלפעמים נקרא האוג השלם של המלכות צצעלה גם כשהיא רק צכל קומתו צוי"ק לצד, צה"ת שהוא סוף חג"ת, וציסוד שהוא סוף נה"י, עיי"ש וציציאורנו שם, ולא אמר גם כן שהוא מריבת על התרשלות עבודת ישראל וטעמים ממנה האוג של השיעור קומה דו"ק, צלימוד נגלות התורה לאוגה צנה"י, וללימוד הכמת הקבלה לאוגה צהגית כנ"ל: מאי ריב דלהון פי' מי הוא העושה הריב - דא שכינתא. ר"ל דעיקר הפגם צהתרשלות התורה והעבודת כראוי הוא צהשכינה וכדמפרש ואזיל: ובהפוך אתון רייז איהו רב"י. לאחר שמפרש למעלה כמה מלות שרגיל בלשון הש"ס שמרמז לחיקון המלכות, הוא מפרש עוד בהמשך הדרוש גם מה שמליו בש"ס צכל גצרא רבה שממנה איתו בשם רציי, שמרמז שאדם גדול

ועוד שמעו הרים מאן הרים אלן תלת נקודין תניינין. דאינון שוריק.

והאיתנים אינון תרין נקודין תניינין דאינון שצ"א מאי ריב י"י (ד) דא חיריק ריב י"י לעילא חול"ם (ה) ריב י"י לתתא חיריק תרי ריבות אינון על א" שוריק דאיכו (חד) לדיק קשורא דתרוויכו (עמודא דאמלעיתא) כד איכו מתרחק א" מנייכו, איכו ריב. וכד מתקשר בין תרוויכו. איכו רבי. ואיכו שלום. ואיכו לח קשר. הכ"ד (בראשית מד) ונפשו לש קשורה בנפשו

ועוד תרי ריבות אינון חד לדיק וחד עמודא דאמלעיתא. (ואמאי) חד איכו ריב בין אצא ואמא. דאינון קמ"ץ ופת"ח דא עמודא דאמלעיתא איכו ריב בינייכו (נ"א דאינון ריב בין אריא דאינון קמ"ץ ופת"ח. ואמאי

באר לחי ראי

למעלה, או למטה, או מן הלד, וכדמפרש ואזיל, והיינו כמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"א) וצחוקן ה' דף כ' ע"ב) שורת אות א' צתמוגת נקודות כזכ" - מרמז לעמידת המלכות בכל אופנים, אס היא למעלה, או למטה וכו', שיש צורה זו כמה צחי, אס צחי סגו"ל דלעילא כזכ" - או צחי סגו"ל דלתתא כזכ" - או צחי ירי"ו... וכן צחי שצ"א : וצחי חול"ם , חיריק . ושרק , ושורק , וזכ"ל מרמז למקום עמידת המלכות עיי"ש וצביאורנו שס סאן הרים, אלין ג' נקודין דאינון סגו"ל, והאיתנים אלין תרין נקודין דאינון ציראי והיינו כמש"ל (שס ובהקדמה דף ד' ע"א) דנקודות סגו"ל דלעילא . היא מרמזת שהיא מהלכת בין חיוון עלאין, היינו שהיא למעלה מן חו"צ, ונקודות סגו"ל דלתתא : מרמז שהיא מהלכת בין חיוון תחתא, והיינו שהיא תחת חו"צ עיי"ש וצביאורנו שס, ולזה דרש הכא שמעו הרים את ריב ה', על המלכות שהיא עומדת לתתא תחת הרי"ו, שהיא ג' נקודות הסגו"ל דלתתא שעומדת צת"ת תחת הכ' גצעות שסס העורין דלתתא סוד חו"צ, והיא עושה מריבה וריב שצרכונה לעלות למעלה על הירי"ו צצחי סגו"ל דלעילא להיות מהלכת בין חיוון עלאין להיות עמידתה על הירי"ו דלעילא, שחיה צצחי כתר על חו"צ כנ"ל בסוד אשת חיל עשרת צעלה אלין ג' נקודין תניינין דאינון שר"ק כנ"ל, ושורק הוא עי"ם, כי שוריק הוא מה שנקרא בלשוננו מלופים חז א"ן לו רק נקודה א' בלמנע, ושוריק הוא מה שנקרא בלשוננו קיבוצ שהוא ג' נקודות זעג"ו. וכמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שס, וכשהיא עומדת למטה בנבי"ו היא מריבת לעלות צ' מדרגות תגי"ת וחצ"ד, וכדמפרש ואזיל. דאינון שבי"א וכו'. שהוא לורה צ' נקודות א' לתתא וא' לעילא שהוא צחי חיריק וחול"ם, וכשעומדת לתתא צצחי חיריק, היא מריבת להעלותה צ' מדרגות למעלה צצחי חול"ם : תרי ריבות אינון על שוריק ר"ל כי ציור בא' של בנקודות הכ"ל בה י"ש גי' לור כזכ" - היינו שציינון י"ש צ' נקודות שצ"א זעג"ו, וצורה י"ש נקודה א' בלמנע

לצורת הנקודה שעומדת בתוך ו של המלופים שהוא נקודת היסוד לדיק כמש"ל (בהקדמה שס), ולזה אמר הכא להמשך הדרוש, שלא מרמז הציור הזה : שהריב של המלכות צצחי שצ"א הוא ריב לעילא וריב לתתא, הוא על עסקי השוריק היינו נקודת היסוד לדיק שנמנע ממנה הזוג צ' מקומות לעילא ולתתא כנ"ל דאיהו צדיק קשורא דתרוויחו וכמש"ל (בדף מ"א ריש ע"ב, מהמק"מ) דשוריק הוא אותיות קש"ר, כענין הזוג דיסוד לדיק שמקשר ז"י ציחוד שלם איהו רבי. מלשון רצנות ושלטנות כמש"ל ואיהו שלום כמש"ל (דף מ"א סוף ע"ב) בסוד תרי שלומים נקב"ל תרי ריבות עיי"ש וצביאורנו שס ואיהו קשר היינו כמש"ל כי שוריק הוא אותיות קש"ר. הה"ד ונפשו קשורה בנפשו. היינו כמש"ל (בהקדמה דף ט' ע"ב) ולהלן (תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) שפסוק זה מרמז ליחוד ז"י בקשורה חדא צ' יסודות עיי"ש וצביאורנו שס חד צדיק וחד עמודא ראמצעיתא לעיל דרש נח בסוד הכ' נקודות שצ"א א' לתתא חיריק, וזכ" למעלה חול"ם, שהריב הוא בעצמו היחוד שצ"ן ז"י צ' מקומות למעלה ולמטה, צת"ת וציסוד, בסוד תרין שלומים כנ"ל, ויבא דרש לה להצ' נקודות החכמים באופן זה על העדר היחוד למעלה בארי"א שפ"י התרשלות עצות בני ישראל כראוי, גם בארי"א א"ן היחוד שלם. דאינון ריב בין ארי"א דאינון קמ"ץ ופת"ח, ואמאי אינון ריב בינייהו, בגין שבינתא וכו'. כנ"ל, והבאר נמחק, וציחוד הדברים הוא עפמש"ל (תיקון ע' דף קט"י ע"ב), ולעיל (בהקדמה דף ד' ע"ב), שחא' י"ש בצורתה קו רחב שהוא בצורת פת"ח — והצ' יודין שעליה ושתחתיה, מרמזים לסוד נקודת הקמ"ץ בצורה זו ד או בצורה זו . כי הי"ד מרמז לסוד המחשבה הקדומה לצריחת שלום, שהוא סוד חכמה צחי אות י' מהי"ו, וקודם התגלות המחשבה הוא צצחי קמ"ץ מלשון קמיל"ת כיד שהוא סוד אות י', סוד החכמה שהוא אצא, ולורה הקו של בא' שהוא בצורת פת"ח הוא מרמז לסוד פתיחתה כיד צ' אצעות דצבתא אפתח"ת קומ"ץ

ואמאי אינון ריב צינייכו) צגין שכינתא דליה לכ מזוגא בגלותא. צגין דתרעא איכו פתח דאתמר ציב (תכלים קמ"ב) פתח את ידיך, דאיכו י חכמה קמ"ץ סתום. עליב אתמר פתח את ידיך ומצביע לכל ח"י. ודא ח"י עלמין. דאיכו כליל ח"י צרכאן איכו חרצ ויבש צללותא דאיכו שכינתא וצג"ד איכו צללותא יבשכ וצגינייכו איכו ריב צין אבא ואימא.

וכד אתפתח (איכו) קמ"ץ צפת"ת. דאיכו תרעא דיליב. עמודא דאמנעיטא נחית מלא. ומכלך ה' מאב שגין עד דמעו לח"י עלמין. (דאיכו כליל ח"י צרכאן). ואתמלא מנייכו ומניב אחשקייא לשכינתא. דאיכו צללות

באר לחי ראי

כנ"ל: איהו חרב ויבש בצלותא דאיהו שכינתא היינו שאם אין מחפללין בטובה, לא נמשך השפע של החכמה להציה, ועי"ז נפסק נציעו ושקיא של המלכות, וכמש"ל (דף מ"ד ע"ב) ועטילת נציעו ושקיא מנייה לעילא, עי"ש וצגינאורנו שם: ובגינייהו איהו ריב בין אר"א פ"י שאם אין מחפללין בטובה ואין מעלין מי"ג ע"י התפלה, וכו"ל צללותא יבשה, אז יש ריב לאמא עם אבא, שאין אבא משפיע לאמא השפע כראוי כנ"ל. וכד אתפתח קמ"ץ בפת"ח ר"ל כשמחפללין בטובה ומעוררין להעלות מי"ג, אז אבא היא צבחי פת"ח, שהוא סוד פתיחת היד להשפיע מוח חכמה לאמא ענאכ כנ"ל. דאיהו תרעא דליה שהוא פת"ח ושע"ר, שעל ידו יולאין אורות החכמה כמש"ל עמודא דאמצעייתא נחית מלא היינו כמש"ל (צבקהמ דף י"ג ע"ב, וצחקון י"ט דף מ ע"ב ומ"א ע"א, וצרע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"א) דעמודא דאמנעיטא הוא צן י"ק, צסוד ונכר יולא מעדן להשקית את הכן, שהוא יולא מצין אותיות י"ק, ועי" ח"י צרכאין דללותא, הוא ממשיך השפע מחו"צ להמלכות עי" הכיסוד לדיק, צסוד וצרכות לראש לדיק, דצוב שריא ח"י צרכאין דה' ענאכ, ומנייה אחמשך לה' תחאכ עי" לדיק עי"ש וצגינאורנו שם, ועי' צדברי צדינו (צצ"ח פ"ד משער מי"ג ומ"ד), ולא אמר הכא שאם מחפללין תפלת י"ח בטובה כראוי עד שנתפתח דתרעא של השפעת החכמה להציה, אז העמודא דאמנעיטא שהוא נכר היולא מעדן להשקות את הכן, יולא מצין חו"צ מלא צרכה ה' צבחי צרכאין, להוריך השפע עי" הכיסוד לדיק להמלכות כנ"ל: ופתחך ד' מאה שגין וכו'. היינו כמש"ל (ריש חזקון י"ט דף ל"ח ע"א) צסוד עץ חיים מכלך ח"ק שנה, דז"א שנקרא עץ חיים הוא מקבל השפעתו מהציה אמא ענאכ, ואורות הציה היא סוד התפתחות כ"פ אור דמעשה צראשית, וכ"א כלול ממאכ, עיכ איכו אזיל צבון ח"ק שנה עי"ש וצגינאורנו שם, ולא אמר גם הכא דז"א כשמקבל אורות הציה כנ"ל כצ"לך להשפיע אורות הציה להמלכות דרך יסוד לדיק ח"י עלמים עי" ח"י צרכאין דללותא כנ"ל, הוא מכלך שיצור ח"ק שנה מהציה

קומ"ץ, וביינו סוד ה' ראשונה מהוי"ש שהיא אמא עי"ש וצגינאורנו שם, ולא אמר הכא להמשך דהרוב שענין הריב שיש להמלכות עתה צבגלות, היא על ענין אר"א, סוד י"ק, שהוא סוד קמ"צ"ת היד עתה צבגלות צבוכ"ר, עי" העדר היחוד שצין אר"א, ועי"ז אינו צבחי פת"ח"ת היד וכדמפרש ואזיל. בגין דתרעא איהו פתח פ"י כי אורות הציה נקראים שערים, ע"ד אמרם ז"ל י' שערי ציה, כי יש צה ענין סגירה ופתיחה, כדרך סגירה ופתיחת השער, וענין פתיחת שער של הציה הוא צחי התגלות אורות החכמה להציה להמשך השפעת ופרנסה לעולמות שלמטה מהחכמה דאתמר ביה פותח את ידיך וכו'. היינו כמש"ל (צבקהמ דף ז' ע"ב) פת"ח צחושצן אותיותיו איכו יו"ד, וכחיצ פותח את ידיך וגו' ואוקמוכו א"ת ידיך אלא יודיך, ואינון י"י מן יאקדינק"י, וצאן אחר מחפתחין צריקעל דאיכו פת"ח וכו', ועי"ש וצגינאורנו שהצאתי מדברי מרן צגינאור הדברים, דר"ל כי הפרנסה צבא מן החכמה דמתמן רוחא דמזוגא, וכו"ל סוד הי"ד, ומן הי"ד שהוא יולא עוד י', כי יו"ד צמילאוו הוא מספר צ"פ י', שחס בצ' יודיך של השילוב כנ"ל, וביינו כי הפרנסה נמשך מן י' ענאכ של הוי"ש שהוא החכמה כנ"ל, לה' תחאכ דאדניי שהיא המלכות, ונשאר צנחיים י' אותיות אקדוניק, שהוא כזרת פת"ח, שמרמז לענין פתיחת"ת היד ומפת"ח, להמשך הפרנסה מחכמה י' ענאכ, למלכות י' תחאכ עי"ש. סתום ר"ל שעי' העונות והעדר התפלה צבוכה כנ"ל נסתם הקומץ שהוא סוד השפעת אורות החכמה שהוא צבחי קמ"צ"ת היד, ואינו צבחי פתיחת היד כנ"ל: עליה אתמר פותח את ידיך. היינו כמש"ל שעל החכמה שהוא סוד אות י' אתמר פותח את ידיך, ומשביע לכל ח"י הוא סוד המשכת הטפה ממוח החכמה עי" הכיסוד לדיק ח"י עלמים: ודא ח"י עלמין. היינו שעי' התפלה דח"י צרכאין דללותין צבוכה כראוי, נחשור כנור דיסוד לדיק ח"י עלמים לעשות יסוד דא"א, ועי"ז נפתח ה' ענאכ שהוא צינכ צפתחת היד לקבל אורות השפע של החכמה, ועי"ז נמשך השפע להמלכות

נלוחא. ומאי דהוה יבשה, קרא ליה ארץ בה"ד (בראשית א) ויקרא אלהים ליבשה ארץ למיעבד פירין ואיבין. דאינון ארעא קדישא דישאל לחתא בה"ד (שם) ויאמר אלקים חדשא הארץ דשא.

ועמודא דאמלעיתא כד סליק לאבא ואימא לנחתא ממונא מתמן. קליה סלקא על כל אינון נחלין ומצועין. וכד נחתא, קליה נחתא על כל אינון נחלין ומצועין דאורייתא. בה"ד (תהלים נ"ג) נשאו נהרות י"י נשאו נהרות קולם.

נשאו נהרות, אלין אינון ב' נקודין דאינון לר"י

מאן חיבו דסליק על גבייהו בחרין דרעין, דא חול"ם. וזיב אהעצידו סגולת"א

ומאן

באר לחי ראי

בסוד כי הוא על ימים יסדה, אלין ז' עמודים דארעא סמיכא עלייהו ואינון ז' ימים, יפ"י (שם המפורשים) דר"ל שהשבעה בחי דמלכות שהם סוד ז' ימים, מקבלים השפעתם מהז' בחי דדבר שהם סוד ז' נהרות עיי"ש, ועל נהרות יכוונה, מאן אינון נהרות, אלא כד"ל ישאו נהרות קולם ישאו נהרות דכ"ס, אינון נהרות כד"ל ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, ובג"כ ועל נהרות יכוונה עכ"ל, ולפי הג"ל הנה מצוה שזה קאי על ז"א שהוא סוד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, שיולא מצין י"ק ושואב מציניהם השפע להשקות את הגן, שהוא ארעא כנ"ל, ואמר הכתוב נשאו נהרות קולם, היינו ז"א בשעה שפולה בכל הז"ם שלו לאריא לקבל שפע, הוא פולה צקול שיר, וקולו סלקא יותר על קלין דנחלין ומצועין דז' בחי של המלכות שפולה צקול שיר כנ"ל, וזיבור הדברים יתבאר להלן אי"ה: נחלין ומצועין דאורייתא. הוא כמפרש הטעם דז"ם דז"א נקראים נהרות, משום דז"א הוא התורה שכתב, וז"ם שלו הם ז' נחלין ומצועין שיולאין ממנו, וכת"ש (בזכר פי צא דף מ"ז ע"ב) שהנהר שהוא סוד אות ו נחלק לו מאינן יקירין, וקרא לון גדולה וגבורה וכו' עיי"ש: נשאו נהרות אלין אינון ב' נקודין וכו' (הגרי"א) מוחק ב' תיבות נשאו נהרות, והוא נכון, והמשך הדברים אלו להמשך הדרוש בסוד שמעו הרים את ריב ה' צרח דנקודין, ומפרש לעיל אחי נקודות שמרמזים לענין עליות ז"א לאריא וירידתו להשפיע להמלכות, ועשה חזר לפרש יתר הנקודות בהמשך הדרוש צה, ואמר אלין אינון ב' נקודין דאינון לר"י, ור"ל כי מה שכתבנו לעיל דז"א פולה [פולה] לאריא לקבל השפע, הוא ג"כ מרמז צרח דנקודות, כי אריא כשמתיחדים ציחודא שלים פצ"פ שור צהור, הם בסוד חמונה לר"י, שהוא ב' נקודות זה אלל זה שור צהור: מאן איהו דסליק על גבייהו וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ד' ע"א, ודף ז' ע"א, ודף י"ב ע"א) דהג נקודות של סגולתא כה"י. מרמזים לסוד חול"ם שעל לר"י, שהוא בחי כתר על חריב, וגי'

מבנייה עד דמעי ללדיק ח"י עולמים. ומאי דהוה יבשה קרא ליה ארץ וכו' היינו כמ"ש (בזכר בהקדמה דף י"ב ע"א) בסוד ויקרא אלקים ליבשה ארץ, שהוא מרמז לסוד יחודא תחתא דאשתלים ארעא כדקא יאות צמה דכות יבשה, וע"י חזווג צהאי יחודא לתחתא אהעצידא ארץ למעבד פירין ואיבין כדקא יאות עיי"ש: דאינון ארעא קדישא דישאל. עיין (בזכר פי וארא דף כ"ז ע"ב) בסוד ל"ה הארץ ומלואה, הארץ דא ארעא קדישא דישאל וכו' עיי"ש, והיינו כי ארץ ישראל דלתחתא שעושה פירין ואיבין והיא צה חלב ודבש, הוא מפני שהיא נגד הארץ דלמעלה סוד רחל נוקבא דז"א, שנותנת ערף לביתה וחוק לנערותיה: הח"ד וכו' תדשא ארץ וכו' הרי שכיניו ארץ על מה שמוליא פירות: ועמודא דאמצעייתא כד סליק לאר"א וכו'. כי ידוע שאין מוחין דאריא נמשכין למטה רק כז"א עולה בסוד מ"י לאריא חזווג, ועי"ש הוא ממשיך מוחין ושפע מחן ממקור העליון לעולמות התחתונים, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פי"ט ופ"כ משער הק"ש, ופ"ג משער התפלה ובשאר דוכחי). קליה סלקא על אינון נחלין ומצועין וכו'. ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) בסוד להלי קולך צה גלים, צה י גלגלים דסלקין צהון י"ד ק"א וא"י ק"א צעשרה מיני גונון וכו' צשור פשוט כפול וכו' דאינון יקירין, דקולו סליק כלי ימא, וגלי ימא דלעילא אינון י גלגלן, וכד סלקא צרחא צהאי שור סלקא צשית חיצין וכו', וכד נחתא נחתא צשית חיצין וכו' עיי"ש ובציבורנו שם, דכשהמלכות עולה להחזווג צעכלא שהוא עמודא דאמלעיתא, היא עולית צקול שיר, ולאחר שמקבלת שפע המוחין מצעכלא ויורדת לתחתא לתת ערף לביתה, נחתא ג"כ צקול שיר שהוא הקולות דעשרה גלגלים דגלי ימא כנ"ל עיי"ש, וכבר אמר קן גם לגבי הדבר עמודא דאמלעיתא, דכשהוא עולה לאריא הוא עולה צקול שיר, וכן כשיורד לתחתא להחזווג צמלכות ולתת לה שפע המוחין הוא יורד צקול שיר, וכמ"ש (בזכר פי וארא דף כ"ז ע"א)

ומאן

איהו דנחית תחותיהו ב' שוקין דא חיר"ק. וציה לתעבדו סג"ל בזהבא זמנא גשאו נהרות קולס.

דאיהו

קול יעקב קול השופר ולאן סלקין ליה לגבי אבא ואימא.

וכד

נחית, נחית בחרין נקודין דאיון שצ"א לטי. תרי ירכי קשט ה"ד (שס) ישאו נהרות דכיס כגון (במדבר

1) על כתף ישאו

ואבא

באר לחי ראי

משם נמשך סוד הקול עי"ש, ולזה אמר בזהבא זמנא כאשר עונה ז"א לחו"א ונתקן צפרלוק שלם בכל המוחין, אז גשאו נהרות קולס מסערא דעמודא דאמלעיתא, כי מה שגמשך הקיג מסערא דעמודא דאמלעיתא, הוא רק כשהוא בשלימות, ואז הוא ממר בקול שיר לפני הא"ס ב"ה בעליותו וצירידתו מלא כל טוב להשפיע להמלכות כנ"ל, וצירור הדברים בזה הוא עפמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ו משער מוחין דל"ס) שיש ב' מיני זווגים דחו"א, וזוג א' החדיר הוא בצח"י חילוניות העולמות, והוא תדיר כיון שהוא לנורך חיות העולמות, חווג ב' הוא בצח"י פנימיות העולמות והא כדי לתת מוחין לז"א, חווג זה אינו תדיר, ולזווג הא' שהוא בצח"י חלוניות העולמות אין לררך שיעלו ז"יג מ"ג, אך להזווג ב' שהוא לירך מוחין דז"א, אי אפשר נהיות אלף ע"י עליות מ"ג דז"יג עי"ש באריכות, והנה נודע מדברי רבינו (שס בדרוש ו' משער פנימיות וחילוניות) דחילוניות העולמות הוא בצח"י גוף, ופנימיות העולמות הוא צח"י קול עי"ש, ומעתה מובן הדברים שאמר הכא להמשך הדרוש בזהבא זמנא שעולה ז"א למ"ג לחו"א שאז נעשית היחוד דחו"א בצח"י פנימיות העולמות, אז גשאו נהרות קולס שהוא בצח"י פנימיות העולמות וכאמור. דאיהו קול יעקב הוא מפרש בזהבא הזה גם הענין מ"ש יחזק יעקב כשצא לקבל הצרכות הקול קול יעקב, והיינו כי יעקב שהוא ז"א כשהולך לקבל הצרכות שהוא המוחין דחו"א, עשה מה שהיה מוטל עליו לעורר מתחלה מ"ג לחו"א לעשית יחוד דחו"א בצח"י פנימיות העולמות, שעי"ז ימשוך הצרכות ששם המוחין כנ"ל, וכרגיש יחזק בזה ואמר הקול קול יעקב וכאמור. קול השופר עיין (בזהר פ' יתרו דף פ"א ע"ב) אמר ר"י ואת קול השופר, קול בשופר מצעי ליה, אלף האו קול דאקרי שופר, ועי"ש (במק"מ) דר"י מפרש דקול ושופר מדה אחת הוא, והוא זעיר שנקרא קול, ונקרא שופר, כי שופר הוא מלשון יופי ותפארת עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שיחזק דקול השופר מרמז לעצור, כי זעיר הוא סוד יעקב שהוא ח"ת, ועליו נאמר הקול קול יעקב, בסוד שופרי דיעקב האמור צ"ח (צ"מ דף פ"ד וצ"ב דף נ"ח) : ולאן סלקין ליה לגבי אר"א. הוא מסיים פי הפסוק גשאו נהרות קולס שאמרנו דקאי על עליות ה' נהרות שהוא סוד ז"ס דז"א

וג' נקודות סגול כזה : מרמז לסוד חיר"ק שתחת ליר"י, והיינו צח"י יסוד שתחת נ"יב עי"ש וצירורנו שס, יתחם דרש לה עליות המלכות לז"א וירידתה נחמה, והכא בזהמשך מדרוש דרש לה נז"א בעליותו לחו"א וכדמפרש דסליק על גביהו בחרין דרועין עיין (צפ"ח בדרוש צ' משער דרושי הללס ככללים דחו"ג אות י"ז) שכחז שס שח"ב הס תרין כתפין דחו"א, ועי"ש, ולהלן (פ"ז משער הנסירה), עיין (בזהר) השמש, בשער דרושי הללס שס אות צ' : שהאריך קצת בזה, ומבאר הדברים כי עליות ז"א לחו"א שהס סוד חו"ב הוא בחרין כתפין, והוא נקרא תמיד תרין עטרין דאחסונו חו"א לצריכו, כי הוא חלק המגיע לז"א, ומכאן נמשכין תרין עטרין לדעת דחו"א עי"ש, ולזה אמר הכא דג' נקודות סגולתא כזה : מרמז לעליות ז"א לחו"א בחרין כתפין כדי לירש המוחין דכח"ב, שהס כלורת סגולתא, כתר על חו"ב, שהס הדעת דחו"א דאחסונו חו"א לצריכו דא חולס וכו', היינו כמש"ל (בהקדמה דף ז' ע"א) דנקודת חולס שעל הסגולתא מרמז לסוד המוחין דג"ר כח"ב עי"ש וצירורנו שס, ולזה אמר גם הכא לענין עליות ז"א לחו"א לקבל המוחין דכח"ב, שהוא מרמז בזהחולס דסגולתא וכאמור. ובאן איהו דנחית תחותיהו וכו' עיין (צפ"ח פ"א משער פרקי הללס) שכחז שס סוד ברא כרעא דאברה, כי אי אפשר לז"א לקבל המוחין חז"ד דחו"א, אלף ע"י נה"י דחו"א, אשר נתנו חו"א מעצמותן וחלקם מנה"י שלהם עצמם שנכנסין ומחפשטין בז"א, ועי"ז יוכל לקבל המוחין דחז"ד, ואלו נה"י דחו"א הם בצח"י אשר נתנו חו"א לז"א מעצמותם להגדילו ולחקנו, ולסבה זו הכן חייב בכבוד חו"א, וע"כ אמחזל עובר ירך אמו הוא, כי הכן לוקח צח"י הכרעיים וירכיים שלהם עי"ש, ולזה אמר שז"ת סג"ל כזה"י. מרמז לזה, דלאחר שעולה ז"א לחו"א לקבל המוחין כח"ב כנ"ל, נותנין חו"א מעצמותן סוד נה"י שהס כלורת סג"ל, שיסוד הוא כלורת חיר"ק תחת ליר"י, שהס צח"י ב' ירכוס נ"יב כנ"ל : בההוא זמנא גשאו נהרות קולס. ע"ל (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב), ולעיל (בהקדמה דף י"ד ע"א) וכל העם רואים את הקולות, מסערא ד' שהוא עמודא דאמלעיתא, ועי"ש צירורנו שהצח"י מדברי (הזכר והרע"מ צכ"ה מקומות) דחו"א שהוא סוד אות ו' עמודא דאמלעיתא

(ואבא נחית) מ צלדיק דליבו שריק צנקודת (חיריק) חדא. (דברים לג) כי שם חלקת מחוקק ספון. קשורא דחרין ירכין דקשע. דליבו דכיס, דך יס. דך דכליל כ"ד אחון דיוחודא תניינא. עליה אחר (תכליס עד) אל ישו דך נכלס. דך איבו כ"ד ספרים דאורייתא. ושכינתא (צראשית כד) וכד"ה על שכמה וכד לדיק איבו מלא מעמודא דאמלעיתא. דאחרמר ציה (שם) ותמלא כדה ותעל

סליקת

באר לחי ראי

דז"א צבחי קול, וסיוס דצריי דסלקין ניה לגבי אר"א, כשהעלה מ"י לאר"א אז נתעלה לגביהו ומגדלין אותה ונכנסין צו המוחין כנ"ל וכד נחית נחית בתרין נקודין ובר עיין (צזרה ויקרא דף כ"ז ע"א) דנ"ה הם סוד הרחיים ורכב דעחנין מלא ללדיקא מהכחא מלא דאחיא מלעילא, וכל הכח עיבו מתכניש צגוויבו למיכב ליה לדרגא דלדיק, ומשם כל רחמי וכל עיבי דעלמא סגוי ומאניבו דצני נשא משתכחי בעלמא ובר עי"ש, ולזה אמר שנקודת השצ"ה שהוא צ' נקודות זע"ה, מרמז לנ"ה סוד הרחיים ורכב דעחנין מן ושפע דנחית לז"א מאר"א כנ"ל: ב' ירכי קשום. היינו נ"ה, כמש"ל (צבקהדמה צ' דף י"ז ע"א) ובשאר דוכתי חה"ד ישאו נהרות דכים הוא מפרש דכיס מלשון דכו צמדוכה, שהוא קול סביבת הגלגל של הרחיים ורכב שמואל קול צתנועתם הסביבות, וכמ"ש (הרב אבן יחיאל צתכליס צפסוק זה) עי"ש, ומפרש הכא להמשך הדרוש גם זה הפסוק נשאו נהרות קולם, היינו לאחר שמקבל ז"א שפע המוחין של פנימויות הזוג דאר"א שהוא סוד הקול כנ"ל, אז ישאו נהרות דכיס, שהוא משפיע ונחית זה השפע לעולמות התחתונים דרך נ"ה צסוד קול גלגל הרחיים והרכב ודכו צמדוכה כנ"ל כגון על ישאו. פי ישאו נהרות אינו לשון עליה והצבה למעלה, רק לשון משא, עדי"כ על כתף ישאו, שפי משא, והיינו שכל משא ההשפעה שמקבל מלמעלה הוא מניה על הרחיים דנ"ה לעחון המן להשפיע לעולמות שלמטה: ואבא נחית בצדיק (הגר"א) גרס ואזא נחית צלדיק, היינו כי נ"ה דז"א הם שצלי הורע והשפע היוור מאר"א דנחית לנ"ה שהם סוד צ' ציעין דדכורא, ומשם הוא יורד ללגור היסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש רבינו (צ"ה פ"ז משער השמות, וצלק"ת פ' עקב ובשאר דוכתי) דאיהו שורק בנקודה חדא כנ"ל, ור"ל דמ"ה שורק דהיינו מלופים שהוא נקודת היסוד לדיק הוא אות ו נקודה חדא צתוך בר כזה א, כמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ב ריש ע"ב) ונקודה מלופים שהוא שורק היינו אות ו נקודה צתוכה מרמז להמלכות, דליבו נקודה חדא שערומת צאמלע אות ו לקבל ממנו שפע עי" היסוד לדיק, עי"ש (ובתיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) וציוארנו שם: כי שם חלקת מחוקק ספון. עיין (צשע"פ פ' צרכה) צפסוק צרוך מרחיב גד וגר כי

שם חלקת מחוקק ספון, שהוא מרמז לזוג ז"א, והעור משפיע להנוקצא עי" היסוד לדיק זר"ע גד לכן, שהוא שפע קדושה הנמשך ממוחא עלאה שהוא מקום ראשית חכמה, ואמר כי שם חלקת מחוקק ספון, כי מחוקק הוא היסוד, והיינו שצמקים היסוד שם והיו לבשר אחד, ולשם נמשך השפע ממקום המוח של הראש עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדריש שזה מרמז נורת השורק נקודת היסוד שנתמן צתוכו הנקודה שהוא כלורת אות ו המרמז לחכמה כנ"ל, היינו שצמקים היסוד שהוא חלקת מחוקק כנ"ל, שם ספון ועומן זרע הנמשך ממוחא עלאה מקום ראשית חכמה כנ"ל: דאיהו דך ים פי שבהירות שהם נ"ה כנ"ל נושאים ועחנין הורע שהוא כ"ד אורות ללורך הנוקצא שנקראת י"ס, וכמ"ש (צנק"ת פ' חיי) צסוד ורצקה יולאח וכדה על שכמה, שהורע הנמשך לרחם הנוקצא מיסוד דדכורא נחלק לג' חלקים, והם ג"פ כ"ד, גימ' ע"ב כמנין חס"ד עי"ש: דכליל כ"ד אתון דיוחודא תניינא ובר וכמש"ל (צבקהדמה דף י"ד ע"א) צסוד אל ישו ד"ך נכלס, דעהה צהגלות הנוקצא הוא ד"ך ונכלס, שחסר לה שפע של היסוד לדיק שהוא סוד כ"ד אותיות דצשכמל"ו עי"ש וציוארנו שם דך איהו בכ"ד ספרים דאורייתא וכו'. גם זה מצויר לעיל (צבקהדמה שם) שהורע הנשפע מיסוד דז"א להנוקצא, הוא כ"ד אורות, דליבו כ"ד ספרים דשאיז מימא דאורייתא, עי"ש וציוארנו שם, ידצרי רבינו (צע"ה פ"ב משער לידת המוחין, וצזרה הרקיע צפי ספד"ל דף קנ"ז) - וכד"ה על שכמה. גם זה דרש לה לעיל (שם) וכדה, אותיות ד"ך ה', שזה קאי על ימי הגלות עתה צשוכ"ר דליבו כדה על שכמה, כ"ד ה' ועי"ש ציוארנו, דר"ל צשוכ"ר השכינה דליבו ה' תחאה הוא דכ"ה מן כ"ד ספרים דשאיז מן ימא דאורייתא: וכד צדיק איהו מלא מעמודא דאמצעייתא ובר. ע"ל (צבקהדמה שם) שאמר ומאי יוהו דשאיז מניח הוא כ"ד ובר דא לדיק דליבו נהר דנפיק מעדן עלאה, צגן דנחית ציה ו דליבו צן י"ק, ומצויר שם דהשפע היולא מאמא עלאה להמלכות, מקבלת תחלה דז"א שהוא סוד נהר דנפיק מעדן וכו' משפיע להנוקצא דך היסוד לדיק שלו, עי"ש וציוארנו שם, ולזה אמר כד לדיק איבו מלא מעמודא דאמלעיתא, היינו דשאיז דהשפע שמקבלת המלכות הוא מאמא עלאה, עכ"ה הוא

הוא

סליקת

האי נקודה דאיכו חד שוריק. על תרין דאינון שצ"א ואחשבידו שוריק

בתר

דאיכו מליא מסערא דיליכ. ומסערא דעמודא דאמלעיתא. אחמר בשכינתא. ותמלא כדח ותעל ותורד כדח מעל שכח כל הכורע כורע בצרוך. ותמלא כדח ותעל. כל הזוקף זוקף בשם סליקת ודאי מגלחא לגבי

בעלה

בהאי

שעתא [דף מ"ז ע"א] איכו אמרת לגבי לדיק, (בראשית כד) ותאמר שחא אדני וגם גמליך אשקה דאינון גמולי מחלב.

ועוד

באר לחי ראי

שמע ישראל וגו', אות ו' איכו נבר דנפיק מאמא עלאה דאיכו ימא דאורייתא ומיניא אחמליאח כ"ד דאיכו שכינתא תחאה ואחשבידת כ"ה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר כאן דאיכו מליא, היינו שהמלכות שהיא סוד אות ד' אחמליא כל עוב להיות צבחי ה' עיי' היסוד לדיק שהוא סוד נבר דנפיק מעין ואחמשך לגבה אות ו' שהוא כלול ו' חיצון דשמע ישראל וגו', ועיי' נמשך לה השפע צסוד כ"ה חצרכו, ואז ותמלא כד"ה ותעל, שעות עיי"ז לגבי בעלה כל הכורע כורע בברוך וכו' ע"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"א ודף ל"ז ע"ב ודף ל"ז ע"א) צסוד כל הכורע כורע בצרוך והזוקף זוקף בשם, דעיי הכריעה ציסוד לדיק, מורידה כד' אותיות הוי"ה לך אותיות אדניי שהיא המלכות, ועיי' הזקיפה חנו מעלין כד' אותיות אדניי שהיא המלכות לגבי בעלה שהוא ד' אותיות הוי"ה ומחבר לון תריוכו ציחודא שלים, עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש, שזה הוא הענין של רבקה שהיא אמא עלאה כמ"ש (צמאורי אור, וצלק"ת ר"פ חולדות) ובשאר דוכתי דמה שהורידה רבקה הכ"ד ואח"כ העלתה, היא צסוד הכריעה והזקיפה דתפלת י"ח, שהורידה ד' אותיות הוי"ה, והעלתה כד' אותיות אדניי לגבי בעלה ליחדם ציחודא שלים וכאמור. סליקת ודאי מגלחא דצוה חלוי הגאולה להעלות המלכות שהיא שם אדניי לבעלה הוי"ה, שיכיה היחוד הוי"ה אדניי צשלימות. בהאי שעתא איהי אמרת היינו רבקה שהיא הצינה סוד אמא עלאה, וכמ"ש (צלק"ת תהלים צפסוק יושב צשמים ישחק) שצגאולה העתידה תהיה הישועה עיי' צינה אמא עלאה עיי"ש. לגבי צדיק. היינו כמ"ש (צפרע"ח פכ"ט משער הק"ש) שהגאולה העתידה שתייה להמלכות, יהיה מזל היסוד ח"א המאיר לה הנקרא גואל, שהוא מעלה אותה וגואלה מן החלונים שלא יתאחזו צה, וכל הגאולה תהיה עיי' היסוד עיי"ש: שתה אדניי היינו היסוד שנקרא אדון, כמ"ש (צפרע"ח פי פנחס דף רמ"ז ע"ב) צסוד מנחם היא שלוחה לאדני, דא לדיק דאיכו אדון כל הארץ עיי"ש. וגם גמליך אשקה דאינון גמולי מחלב.

עיי

הוא מקבלת הכל רק עיי' היסוד ועמודא דאמלעיתא, והענין מוצן עפמ"ש (צוהר פי ויחי דף רמ"ג ע"ב) צסוד יהי דן נחש עלי דרך וגו' הנושך עקצי סוס וגו', דהיסוד דקדושה נקרא ג"כ נחש, כי הוא מצדד לכל כחות הדינין העממיים היוצאים מן המלכות, ומתחזין רכבין על סוסין והוא מצדד לון עיי"ש, ולזה אמר הכא דקודם שזה השפע ליסוד לדיק אי אפשר לה להוריד כדח לקבל השפע הנשפע לה מצעלה מפחד החלונים כדח היונקים ממנה, רק לאחר שורד השפע ליסוד סוד הנחש דקדושה שצבחו לצדד הקליפות הרוכבין על סוסין כמ"ל, והיא צעוהה שלא יינקו החלונים ממנה, אז אחמר צה ותמלא כדח ותעל סליקת האי נקודה דאיהו חד שורק על תרין וכו' הוא חור צוה לדבריו הראשונים שאמר למעלה תרין נקודין תניינון שצ"א וכו' תרי ריבות אינון על שורק דאיכו לדיק קשורא דתרוויכו ועיי"ש צביאורנו, ולזה הוא מפרש הכא להמשך הדרוש דזה הוא הריח של הענין שהעליה שלה היא שעולית נקודה חדא על צ' נקודות שצ"א ואחשבידו שוריק, היינו כי אי אפשר להמלכות לעלות, רק כשמקבלת שפע דרך היסוד ח"א שהוא סוד הנחש דקדושה מסערא דגבורה סוד נקודה שצ"א, כדי לצדד כחות הדינין העממיים שמתאחזין צה ורכבין על סוסין, ובחוקף הנחש של היסוד מסערא דצחי שצ"א הוא מצדד לון, ואז תוכל לקבל שפע ותוכל לעלות וכאמור בתר דאיהו מליא מסערא דיליה וכו'. כוונתו צה דמ"ט נקודה היסוד לדיק הוא צאות ו' שהוא עמודא דאמלעיתא, כי המסכת השפע להמלכות, היא מסערא דתרוויכו, מסערא דיסוד לדיק ומסערא דאות ו' דאיכו עתודה דאמלעיתא, וכמ"ל (בהקדמה שם) צסוד ותמלא כדח ותעל, כי כד"ה הוא אותיות כ"ד ה', והיינו שהמלכות קודם שמקבלת השפע היא צחי כ"ד אותיות ד"ך, צסוד אל ישוב דך נכלם, שהיא עניו ודלה שחסר מה' ה' שצחוכה, ושאר רק אות ד', ולאחר שנתמלאת כל עוב נמשך אות ו' לה' ונעשה ה', ונעשה מהכ"ד כ"ה, צחא דכ"ה חצרכו אח צניי, וצמאי אחצרכה ואחמליא צאות ו', דאיכו כלול ו' תיבך דיחודא דאינון

ועוד

חול"ם אתקרי עמודא דאמלעיתא לגבי מוחא. וחיריק לגבי לבא. שוריק אתקרי בקשורא דתרוויב.

ועוד

חול"ם אתקרי בכל סטרא דימינא. הכ"ד (ויקרא ז) על כל קרבנך תקריב מלת. וחיריק אתקרי בכל סטרא דשמאלא. ואיבו שוריק קשורא דתרוויב.

ועוד

חל"ם אתקרי באימא עלאה יום הכפורים. דאיבו עשור וזיב יהא מוח"ל וסולח חוצין דעמיב.

וחיריק

אתמר באימא תתאכ וזיב חוריק עליו שניו על סמאל"ל דאשחטציד צננו דשכינתא בגלותא.

דבר

אחר נשאו נכרות קולס, דא תרין זמני ∞ דמיחדין ישראל לקוצ"ב. וסלקין ליב זיב קלא ערצ וצוקר ונכרים דאינון ימינא ושמאלא. בתרוויבו סלקין קלא דאיבו עמודא דאמלעיתא

לגבי

באר לחי ראוי

שמחריק שיניכס של רשעים, ושוריק מרמז לחי"ת שמקשר המדות דימין ושמאל עיי"ש. הה"ד על כל קרבנך תקריב מלח. היינו כמש"ל (תיקון ס"ט דף ק"י ע"א) כסוד על כל קרבנך תקריב מלח, אותיות חל"ם, דכליל ג' טפין עלאין דאינון סגו"ל עיי"ש, וזיבו כי מל"ח וחל"ם הוא צגימ ג' הוי"ת שממחיקין כל הדינים שהוא מרומז בנקודת סגו"ל, וכמש"ל שהוא נקודה החסד שצימין. ועוד חולם אתקרי באמא עלאה יום הכפורים. היינו כמש"ל רצונו (צפרע"ח פ"ב משער יו"כ) שצוה"כ עולה המלכות לכתר דאמא עלאה, וז"ל אין לו עליה צוה"כ, שכל פיקר יום זה הוא רק ללוקח המלכות להעלותה לאמא עלאה, וכוא טפל אליה עיי"ש, ולזה אמר דהמלכות שהיא נקודה אחת אתקרי צוה"כ חול"ם, שהוא צחי כתר על עמודא דאמלעיתא, וכמש"ל (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"ב). דאיהו עשור פי ר"ל לכך יו"כ הוא בעשור לחודש, כי אז עולות המלכות לאמא עד הספירה העשירית ממטה למעלה, שהוא הכתר דאמא: וביה יהא מוח"ל וסולח חובין דעמיה. היינו כמש"ל (צבקה"מ דף י"ב ע"א) ועוד חולם מוחל עונות ישראל, כי חול"ם היא אותיות מוח"ל, ועיי"ש צביאורינו שבענין הוא כי מחילה עונות נמשך מי"ג ח"ד דאריך, שהוא סוד ג' הוי"ת מספר חל"ם סוד כתר דז"ל עיי"ש. וחיריק אתמר באימא תתא. היינו כמש"ל (צבקה"מ דף ז' ע"א) חירק דא מלכות והאריך הדוס רגלי, ועיי"ש צביאורינו דהמלכות כשהיא למטה מכל הספירות צעלם העשיה, נקראת חיריק שהיא סוד נקודה אחת ועומדת למטה: וביה חוריק עליו שיניו וכו' היינו כמש"ל (תיקון א' דף י"ח ע"א) דצנין דהשכינתא עמנו עתה בגלותא למטה, ע"כ קשה כשאול קנאה, דקצ"ב הוא מקנה עליהו וגוקס וצעל חימה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר גם הכא דנקודת חיריק היינו ששצול בגלות ירדה המלכות למטה להיות צחי חיריק עמנו בגלות, וע"כ הקצ"ב קנא וגוקס וצעל חימה וחוריק עליו שיניו וכו': ד"א נשאו נכרות קולס דא ב' זמנין דמיחדין ישראל לקצ"ב

עיין (צ"ח פ"ג משער הכללים) דצומן שאמא עלאה משפיע שפע לזיב זי"ג, היא צחי אמא המינקת את זיב חל"ב משדים ודדים שלה, וצומן שהאמא מסתלקת עממה ועולה למעלה מעל הצנים ואין זי"ג יונקים ממנה, היא צחי גומל מלשון ויגמל הילד עיי"ש, ולזה אמר דלעמ"ל כאשר יהיה התקון השלם, אז תחזור האמא עלאה לבורד ולחופף על זיב לזיניקס מ"ז שדיה ולהשפיע שפע לזי"ג שבו עד עתה גמולי מחלצ וכאמור. ועוד חול"ם אתקרי עמודא דאמצעיתא לגבי מוחא וכו'. עיין (צרע"מ פ' פנחס סוף דף ר"ג ור"ט דף ר"ד) דמוחא הוא סוד כסא רחמים, ולז' הוא כסא דין, וקצ"ב עומד מכסא דין דאיבו לז', ויושב על כסא רחמים דאיבו מוחא עיי"ש, ועיין (צזכר פ' ואתחנן דף רס"ב ע"ב) דזכ' רחיקין, היינו כז' כסאות הנ"ל כסא עלאה וכסא תתא, דא אתקשר צמוחא, ודא אתקשר צלצא עיי"ש, ועיין (צקה"י, ערך מוח) דכסא עלאה הוא צעיר, וכסא תתא היא צנוקצא עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש צחא דנקודות, דנקודה חול"ם מרמז לכסא עלאה שהוא צעיר מסטרא דמות, ונקודה חיריק מרמז לכסא תתא שהוא צנוקצא מסטרא דלצא וכאמר: שוריק אתקרי בקשורא דתרוויב. עיי"ש (צזכר פ' ואתחנן) שמשויס דרתיכא קדישא עלאה אתקשר צרתיכא קדישא תתא, ואתקשר דא צדא ואתעציד כולא חד עיי"ש, ולזה אמר הכא שלא מרמז נקודה מלפנים שנקרא שוריק שנקודה עומדת באמלע צין עלאה לתתא, להורות על ענין התקשרות רתיכא עלאה צרתיכא תתא למכויו כולא חד. ועוד חול"ם אתקרי בכל סטרא דימינא וכו'. עיין (צזכר פ' צראשית דף ע"ב ע"ב) והוא נקודה זרע צגו הכא היכלא חא דג' נקודין חול"ם חיריק שוריק, ואתכלילו דא צדא ואתעצידו חא חא, ועיי"ש (צד"א, וצמק"ה צ"ס החיט) כי עתה הזרע של החכמה הניחן צרחס אמא, הוא חא דנקודה חא דחול"ם חיריק שוריק דכליל כל ב' קוים תגי"ת, כי חול"ם מרמז למדת החסד שמתלים גופו של אדם, וחיריק מרמז למדת גבורה

לגבי מאן סלקין ליה. לגבי חימא עלאה. דאיכו כ"ה צימינא זכ"ה בשמאלא. ערב וצקר. ואינון חמשין תרעין דבינה. קראן ליה צהון. דמחית לגבי לדיק ולדק.

דאיהו ד"ך צשוקא ימינא. ואיכו כדכ על שכמא צשוקא שמאלא. דאינון חרי סמכי קשוע. וצגין דא ישאו נברות

באר לחי ראוי

ולקב"ה פי כי צחי נברות מרומ סוד ק"ש, עפמ"ש (צזכר פי ויקרא דף י"א ע"א) נבר עלאה אמא, נבר תחאה מלכות עיי"ש, ולזה דרש נברות על נבר עלאה ונבר תחאה, שהוא סוד הק"ש דשחרית וערבית, שמעלין המלכות שהיא נבר תחאה לצניה שהוא נבר עלאה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"צ משער הק"ש) דענין ק"ש הוא צסוד חנו עוז לאלקים, שאנו נעשים גדפין דשכינתא להעלות לרחל עד מקום הצניה אמא עלאה עיי"ש וסלקין ליה ביה קלא ערב ובקר וצהרים דרש חיצת קולם על ה' תפלות ערבית שחרית מנחה, וכמ"ש (צאד"ז פי האזינו דף ר"ג ע"א וע"צ) כי עוף השמים יוליד את הקול, כי מאריכוהו דגדפין נעלין קלא דתפלה ישראל שהם משמיעים לאזנם וסלקין ליה למלכא עיי"ש, ולזה אמר גם הכא נשאו נברות קולם, היינו שעי"ה ה' ק"ש שאנו נעשים מארי דגדפין צסוד חנו עוז לאלקים כנ"ל שאנו עושין המס"י להעלות המלכות לאמא עלאה, חנו עושים הכנה שיעלו ה' תפלות, דק"ש של שחרית מועיל לתפלה שחרית ומנחה, וק"ש של ערבית לתפלה ערבית וכמבואר (צפרע"ה פט"ז וי"ז משער הק"ש): דאינון ימינא ושמאלא בתרווייהו סלקין קלא וכו'. היינו שישאל הקוראין ק"ש, הם צ' גדפין חרי"ג צימינא ושמאלא, כמש"ל (הקדמה דף ג' ע"א וע"צ) צסוד שמע ישראל אותיות שי"ר ח"ל, שי"ר צשמאלא, וא"ל צימינא, ומתיחדין צעמודא דאמנעיתא דכליל תרוויכו, עיי"ש וציאורנו שם, וע"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"צ) דסליק על גדפיכו ופרח צהון איכו ו' כלול ו' חיצין דיתודא דשמע ישראל וגו' וסלקא צ' דרועין דאינון חרי"ג, עיי"ש וציאורנו שם. לגבי מאן סלקין ליה לגבי אמא עלאה וכו'. עתה הוא מפרש צהמשך זה סיפא דקרא ישאו נברות דכ"ס אותיות ד"ך י"ס כנ"ל, והיינו כמש"ל (צבהקדמה דף י"ד ע"א) שהוא סוד דק"ש דשאצין צכ"ד צאות ו' דאיכו כליל ו' חיצין דק"ש, וצ"ה אחעצודא כ"ה, היינו שנעשה מכ"ד כ"ה, וצ"פ כ"ה אחותן של ה' ק"ש ערבית ושחרית, הוא מספר י"ס, דאיכו אמא עלאה ימא דאורייתא וכו' עיי"ש וציאורנו שם, ולזה הוא מפרש ישאו נברות ד"ך י"ס, שעי"ה ה' ק"ש שחרית וערבית שואצין צכ"ד השפע מיי"ס עלאה, ונעשה מהכ"ד כ"ה, כי צ"פ כ"ה הוא מספר י"ס כזכר: כ"ה בימינא וכ"ה בשמאלא לקמן מפרש לה, כי חרי"ג איכו צגלח

ואיכו צה"ד, שהוא סוד ימין ושמאל, ועי"ה הפגם שנפגמו נרי"ה מיימין ומשמאל, אי אפשר לחרי"ג לקבל שפעם מאמא עלאה, עי"ב לריכוין להקן זאת עיי"ה ה' ק"ש דשחרית וערבית צ"פ כ"ה צסוד ג' שערי צינה, להמשיך להם שפע לימין ולשמאל סוד נרי"ה וכדפרשיות להלן: ערב ובקר. ר"ל עיי"ה ה' צ"פ ק"ש דערב וצקר שמעלין את המנכות צצחי מ"י לאמא עלאה כנ"ל, ונעשה צ"פ כ"ה מספר י"ס שהיא אמא עלאה, ומשם נמשך השפע צסוד שני שדיך וגו' צצמין וצשמאל כזכר: ואינון חמשין תרעין דבינה הוא התפשטות השפע הנמשך לז"א מאמא עלאה מכת ה"ה שצב שכל אחד כלול מיו"ד, וכמ"ש רבינו (צט"ה צדרוש צ' משער דרושי הללם צכללי חרי"ג כ"ו וצשאר דוכתי). קראן ליה בהון. שממשיכין עיי"ה ה' ק"ש אותן ה' שערי צינה לז"א וכאמור דנחית לגבי צדיק וצדק. שגאשר ישיג ז"א כנשי"ב מאמא עלאה, אזי הוא מדווג צמלכות ציסוד לדיק, ומשפיע דרך יסודו ליסוד דנוקצא, שנקראים לדיק ולדק, וכמ"ש רבינו (צליקוטי הש"ס צרכות דף ד' ע"א) דיסוד דז"א נקרא לדיק, וייסוד דנוקצא נקרא לדק עיי"ש דאיהו דך בשוקא ימינא וכו'. עתה הוא חזר לפרש דצריי הראשונים שאמר דאינון ימינא ושמאלא, והיינו כי מצואר (צלק"ה פי צהעלותך צפסוק והמן כורע גז) כי נרי"ה הם חרין ציעין השוחקים מן ללדיקים ללדיק ולדק עיי"ש, ונצנן דמעטם זה לריכוין צ' ק"ש צכל יוס, אי לימין ואי לשמאל, היינו אי ללדיק, ואי ללדק, ומפרש אמאי קרי ליה לסערא דדכורא ימין ולסערא דנוקצא שמאל, ואמר העטם כי אי אפשר לירד הזרע מייסוד דדכורא ליסוד דנוקצא, אם לא עיי"ה חיקון ה' שוקין שהם סוד ה' ציעין דימינא ושמאלא שהם נרי"ה, ועתה צעוכ"ד הוא דך צשוקא דימינא, וכמ"ש רבינו (צטע"מ פי וישלח) צסוד ותקע כף ירך יעקב, כי צדכר נפגם הגלח, וצנוקצא גפגם הכוד, וכו"ה הפגם צ' שוקיים נלח דידיה וכו' דידה עיי"ש, ולזה אמר דאיכו דך צשוקא ימינא, ר"ל כיון שנפגם ירך ימין דידיה ונחסרו האורות שלו והוא ד"ך צשוקא ימינא דידיה, עי"ב עיי"ה הק"ש לריכוין להשפיע אורות השפע מאמא עלאה לעשות מד"ך כ"ה כנ"ל: ואיחי כדה על שכמה בשוקא שמאלא. היינו כמש"ל (צבהקדמה דף י"ד ע"א) ואיכו כדה על שכמה, שהשכינה שהיא ה' תחאה, היא כד"ה אותיות דכ"ה מן כ"ד ספרים דשואצין מיימא דאורייתא

נכרות דכיס דך ים. ואיכי דך צכ"ד אחון דנשכמליו דערצית. ואיכי דך צכ"ד אחון דשחרית. ורחל דמלה (ישעיה כ"ד) ושמתו כדכ"ד שמשותין. ואיכי כד"ה בתרווייהו. ואל ישוצ ד"ך נכלס.

וצריך ללא ישמע קלא צכ"ה דך. אלא ישאו נכרות. נשאו לא כתיב, אלא ישאו. צגין על כחף ישאו

בההוא זמנא, (צראשית כד) ותמלא כדכ ופעל ותאמר שחא אדני וגם גמליך אשקב אלן אינון רמ"ח חיצין דך פרשיין דיהודא דק"ש דצכולכו אינון רמ"ח אברים דכלילן צברית דאיכו לדיק כולכו אחשקין עיי שגינתא. דאיכי כ"ד י"ם.

כ"ד

באר לחי ראי

וצכן דרש הבא כי רק נשאו משמע לברמת קול, אצל ישאו לא משמע לברמת קול צנעק, רק צחשאי מעומק הלץ, כי דכ"ה שחא מרמח ליחודא תחאכ הוא צחשאי, אלא כעין משא דבר ה' (צחכרי ומלאכי), שאינו ענין עקב צקול, רק הגדת דברים הנחוצים להגיד. בגין. (הגריא, וכן צשאר ספרים) הגיכו, שז"ל בגין על כחף ישאו, וכז"ל, וכוונתו זה להציא ראי שחיבות ישאו נכרות דכיס אינו לשון ברמת קול, אלא מלשון משא דבר ה', וכמו על כחף ישאו שפי לשון העמס: בההוא זמנא וכו'. היינו רצק ששורש הוא צחמא עלאה, לאחר ששחא היחוד של הצ"פ ק"ש צסוד ושמתו כדכ"ד שמשותין, אז: ותמלא בדה ותעל. ששששחא מוככ"ד כ"ה, אז העלחא את המלכות סוד כ"ד אחון דיהודא תחאכ לאמא לסוד כ"ה אחון דיהודא עלאה סוד כ"ד ה' כ"ל, אז ותעל, העלתה את המלכות לצעלה להזדות עמו ציהודה שלם כ"ל. ותאמר שרעה אדני. היינו כמש"ל (רש עמוד זה) שרצקא אמרה להיסוד לדיק דח"א שחא אדני, שיקבל השפע מאמא עלאה. וגם גמליך אשקה. ומשם תרד השפע לעולמות שלמטה, שחם עתה גמולי מחלץ צעוכ"ר וכמש"ל: אלין אינון רמ"ח תיבין דך פרשיין וכו' דבבולחו אינון רמ"ח אברים וכו' היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פכ"ה משער הק"ש) צסוד הרמ"ח חיצין דק"ש שחם נצנית המלכות צרמ"ח אברים, שנחלק לך פרשיין, ואכצת הוא מ"צ חיצין, ויהי חס שמוע עד ושמתו ע"צ חיצין, מן ושמתו עד פי לילית ה' חיצין, ופי לילית ע"צ חיצין, וי"צ חיצין דיהודא עלאה ותחאכ שמע וצרוך, ס"ה מספר רמ"ח, ועיי"ש (צפכ"ז) צסוד הג' חיצות ה' אלקיכם אמא שכולל הש"ן, להשלים הרמ"ח חיצין, כי כצינה היא משפעת ל"א לכל הרמ"ח אברים דיליה, וממנו נשפע להמלכות עיי השלית צסוד שהוא היסוד לדיק, ונתוסף להמלכות ג' אברים החסרים לה להשלים הרמ"ח עיי"ש, ולא דרש הכא ותאמר שחא, היינו לאחר שששחא רצקא התיקן של הק"ש דיהו"ש ותחאכ צסוד ותמלא כד"ה ותעל כ"ל, אז נחנה אמא השפעחא ל"א לחקו צרמ"ח אברים שכלל צדה פרשיות דק"ש, ונחנה

לאורייתא עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו עיי שנפגס הכוד ירך שמאל שלה וכאמור: דאינון תרי סמכי קשומ. היינו כי ז"ל איכו צנלה ואיכו צכוד, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פ"ו משער יעקב ולאח וצשאר דוכתי). דך ים היינו עיי הצ' ק"ש נעש מהצ"פ ד"ך שלו ושל סוד ים, מספר צ"פ כ"ה סוד נש"צ כ"ל שנשפע מאמא עלאה לז"נ: ואיהי דך בכ"ד אתנון דבשכמל"ו דערבית וכו'. גם זה מצוה לעיל (צכקדמא שם) אל ישוצ ד"ך נכלס, אל ישוצ ד"ך דאיכו לדיק צשכמל"ו ד"ך צשכינתא דאיכי כ"ד אחון דיהודא עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו כי השכינתא דאיכו יחודא תחאכ צשכמל"ו, אין צב רק כ"ד אחון אוחיות ד"ך, כי היא דך ועני צעוכ"ר וליה לה מגרמה כלום, וצריכין להמשיך לה עיי היסוד לדיק מאמא עלאה סוד כ"ה אחון דיהודא עלאה, חכ הוא ציאר דברים כאן שצריכין לחקן צכ"ה ק"ש שחרית וערציה להמשיך מיהודא עלאה עיי היסוד לדיק ליחודא תחאכ שהוא סוד כ"ד אחון דצשכמל"ו, לשעות מצ"פ כ"ד אוחיות ד"ך, צ"פ כ"ה מספר ג' וכאמור: ושמתו כ"דכ"ד שמשותין. היינו דלעתיל חאיר המלכות צכ"צ פעמים כ"ד של הצ' ק"ש, כשמש שהוא סוד קלסחר פנים של השכינה דלעילא ולתחא שנקרא שמש, כמ"ש (צז"ח איכב דף ל"ה ע"ג) עיי"ש. ואיהי בדה בתרווייהו. שצכ"ה יחודים דצשכמל"ו דנוקבא תחאכ דשחרית וערציה שחיה עד עתה רק כ"ד אחון ותוסף הקו להר לשעות מכ"ד כ"ה, חכ הוא רמח כ"ד ה' כ"ל (צכקדמא שם): צצריך דלא ישתמע קלא בההוא דך. ר"ל כי העטם שאומרים צשכמל"ו צחשאי הוא כדי שלא ירגישו החלונים שיש להם אחיכה צמלכות וידחו ממקומם, וכמ"ש רבינו (צלקית פ' יתרו), ולא אמר הכא שחא רק ציהודא תחאכ שאין צב רק כ"ד אחון ויהי צצתי דך דלה ועציה שבתלונים יונקים ממנה כעת צעוכ"ר, מש"כ ציהודא עלאה שחיה צחמא ששם אין שום מצע נכרי, ז"ל צקול רס שאין פחד מהתלנים: אלא ישאו נהרות נשאו לא כתיב וכו'. עין (פירש"י צחכלים) צפסוק זה שחכז נשאו נכרות ה', גשאו הוא לשון ברמת קול ולעקב צקול,

והנהגה אורחותיה להיסוד לדיק להשלים גם ה' חיצון
ה' חלקים אמת, דכחלו חינוך רמ"ח חיצון, להשלים
מנין רמ"ח חצרים דילה. דכלילן בברית דאיהו צדיק
כמש"ל (צחקמה דף ע"ב). דיסוד נקרא כל דנטיל
לון כלבו וירית לון כלבו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך
הדרוש ולכדי לריבין להשלים ה' חיצון למנין רמ"ח
עיי' הש"ך שהוא היסוד לדיק, כי כל האורות של אמת
לנורך הרמ"ח חצרים של כל השיעור קומה, הם צאים
ליסוד לדיק וכלולים בו, והוא נטיל כלבו וירית לון
לכלב כלבו אתשקיין עיי' שכינתא הוא משלים
דצריז שאמר למעלה וגם לגמליך אשקב שהם העולמות
התחתונים שהם עשה צבוע"ר גמולי מחלז כנ"ל ואמר
שכל השפעות ניתן מהיסוד להמלכות, והמלכות מחלקת
האפסנויה לכל העולמות התחתונים, כי היא הנותנת
ערך לביתא וחוק לנערותיה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח
פ"א משער הכניסה וצ"ח דוכתי). דאיהי כ"ד י"ם
היינו שהיא שואבת צ"ד סוד כ"ד אחרון דיוחדא תתא
מ"ם עלאה שהיא סוד ג' תרעין דצינה דאיהי ימא
דאורייתא, וכמש"ל (צחקמה דף י"ד סט) וכדמפרש
יחזיל כ"ד ספרין דאורייתא ודאי אינון כ"ד דאטמלי
מן ימא עלאה דאורייתא היינו כמ"ש רבינו (צלק"ת
פ' וירא) בצוד כי מניין תלז תורה, דהתורה שהוא יסוד
דח"א נפקא מיסוד דאמא, ועיין (צקב"י, ערך תורה)
שהצ"ח כן ממשמעות הבה, דהתורה שלנו נקראת
אורייתא דצריאח כי משם תלז תורה, דאמא מקננה
צצריאח בצוד אמא יסד צרז עיי"ש דאיהי כלילא
דחמשין וכו' דמיחדין בהון לקב"ה. היינו כמ"ש רבינו
(צלק"ת בישיב ס"י כ"ח) בצפסוק את מי יורה דעב
ומי יצין שמועה, כי מזה דח"א נעשה תלז הצניה,
ואמר את מ"י שהיא צינה שנקרא מ"י, יורה ומשפעת
מזה דעב לז"א, ואימתו ומי יצין שמועה, ר"ל כשז"א
עולב לאמא דיוחדא דשמי"ע ישראל אז מעטרת לו עיי"ש,
ולזה אמר להמשך הדרוש ולכדי חיקנו לומר ק"ש צ"פ
בכל יום דאינון כ"ה מספר אורות דצ"פ שם
ישראל וגר דמיחדין צהון לקצ"ה שהוא ז"א להעלותו
לאמא עלאה כחכר: וכד סליק י"ם חמשין. היינו

מה ו' מן ה' והשתארת ד' דלת ודאי. ובגין דא שמן כחית רביעית הכין. רביעית ה"א ודאי דאתחזרת דל"ת. והבוא כחית, איכו ו' זעירא, שלימו דה'. ועליה אתמר (שמות לא) ציוי וצין בני ישראל אות מה' היא לעולם. אות ה' ודאי. ובגין דא אתקריאת ה' על שמיא יום הששי. ה"א דששי.

מקולות מים רבים, אליו ז' (קליו) שמכן דמתפלגין לז' נהרות. וכולהון מתפלגין בזהוה נהר דנפיק מעדן ואינון בזהו ל"א. שצב אינון דאלזין על שצב שמכן. דאינון אצגית"ן וכו'. ואינון ז' מה' ספירן. קול

באר לחי ראוי

דיסוד הוא צחי ו' זעירא עיי"ש, והיינו ע"ד שאחזיל בש"ס (סוכה דף נ"ב) אחר קטן יש בחדס, ועיין (בפרע"ט פ"ג משער חג המלות) דהו' שבתוך ה' נקראת ו' זעירא צחית ראש עיי"ש, ולזה הוא מפרש הכא דהו' שבתוך ה' דליכו שלימו דה' איכו ו' זעירא, כי הוא מסערא דיסוד נזיק דליכו כחית וכתוס כחישין לכוילא השמן, ע"כ נקרא ו' זעירא כטעם אחר קטן: אות ה' ודאי. היינו כי מעלה שבת הוא כי אז מזדוג זעיר נוקבא ציסוד לזיק, וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"א וצרע"מ פ' תזריע דף מ"ד ע"א וצוהר פ' יתרו דף נ"ב), דבו שבת וניחא לנוקבא ציסוד לזיק דליכו שציעו לצינה, עיי"ש [ובלק"ת פ' וירא], ולזה דרש אות ה"א כאלו היה כתוב אות ה', והיינו שצצבת נשלים נורת אות ה' של המלכות שאינה צצחית ד' דל"ה ועניה, כי בעלה מזדוג עמה ב' זעירא שהוא יסוד שנקרא אות ונשלים הקו לתוך בד' ונעשה ה'. ובג"ד אתקריאת ה' על שמיא יום הששי וכו' עיין (בזכר פ' בראשית דף מ"ז ע"א) יום הששי, מ"ש בכלהו יומי דלא אתמר בהו ה' אלא הכא, כד אשתכלל עלמא אתחברא נוקבא דזכורא בחבור חד ה' ששוי דליכו יסוד למחוי כלל חד עכ"ל, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלכתי נאמר צצבת יום ה"ש, דצצבת נתחברו זוי"ג ע"י היסוד לזיק שהוא ספי ה' סוד אות ו' לתוך בד' ונעשה ה' ובאמור: מקולות מים רבים. עתה מפרש ואזיל סיפא דקרא דנשאו נהרות וגו', ולהלן מפרש גס תיבת אדירים משברי ים אלין ו' שמחן וכו'. ויי"ג (ז' קליו) והכל חד, והיינו כמש"ל (תיקון ס"ט דף ק"ד ע"ב), וציאור הענין ביותר עיין בדברי רבינו (בפרע"ט פ"ח משער השבת) שהו' שמות של שם מ"צ נחלקים צו' קולות שצממור בצו לה' צו אליס עיי"ש: דמתפלגין לז' נהרות וכלהון מתפלגין בההוא נהר דנפיק מעדן וכו' היינו כמ"ש (בזכר פ' לו דף ל"א ע"ב) שמד' קולות שצממור בצו לה', נפקי ז' ברכאין לעלמא, ועלמא מתברכא צהון, וכלבו מתגדלין על ימא ואתשקין צמיא לגדלא צסוד וכו' ואלא מעדן להשקות את הגן, וכלבו הכי מחשדי ברכאן לעלמא מהבוא שקיו דאתשקין כלבו עיי"ש: ואיהו אב"ג ית"ג. היינו כמ"ש רבינו (בפרע"ט פ"א משער

נקרא עניה ודכה, על שאין בעלה משפיע לה ליסודא דילה כנ"ל, ואמר הרמז ד"ך י"ס, שהנוקבא היא עניה וד"ך, מסערא דיסוד שלה, שאין משפיע בעלה לה מיה דחורייתא הוא השפעת הזרע הנמשך מאמא עלאה שנקרא מיה דחורייתא (וכמש"ל בהקדמה דף י"ד ע"א) דרך היסוד שלו ליסוד שלה, ואמר נשאו נהרות, שנמשך השפע מאמא עלאה לאמא תחתא ע"י היסוד לזיק, וצבעדר השפעת היסוד כאמור נקראת ד"ך י"ס: ואיהו כחית במשחא דחורייתא הוא מפרש דבריו מ"ש לזיק איכו ד"ך צמיא דחורייתא, ואמר כי עיקר תיקון הנוקבא היא כשמתבלת השפעתה מיסוד דזכורא משחא דחורייתא ליסוד דילה, וכמ"ש רבינו (בטע"מ וצבע"מ ר"פ תלוה) צסוד שמן כחית, דהחסדים היורדים מאמא להנוקבא הם רלים דרך היסוד דז"א צסוד כתוס כחישין, שכותש השמן שהיא אורות אמא עלאה להוילאו צסוד עפה עיי"ש, [ועיין (בפ"ח פ"ב משער תיקון הנוקבא יצאחר דוכתי) שזה הוא עיקר תיקון הנוקבא], ע"כ אמר דמה"ע דאס אין בעלה משפיע לה מיסוד שלו ציסודה צסוד כחית צמשחא דחורייתא היא דכה צמיא דחורייתא. אימתי בזמנא דאסתלק ו' מן ה' וכו' היינו כמש"ל (בהקדמה שס) דשכינתא תחתא כשהיא למטה היא צחי כ"ד סוד כ"ד אחרון דצשכל"ו, וכשעולית למעלה נעשית צצחית כ"ה סוד כ"ה אחרון דיחודא עלאה, ואמר שס דשכינתא אתמליאת צחות ו' וציה אתעצידת ה', ועיי"ש צציאורנו שהצחית מדברי (הזכר צצצא דמשפטים) דאות ה' היא אות ד' וצתוכה ו', וכשגחסר ממנה השפעת היסוד דז"א ואינה עולה לאמא עלאה, נשארית צצחית אות ד' שהיא דלה ועניה, וכשצחוג בעלה עמה ציסוד לזיק שהוא אות ו' נעשה מהר של כ"ד ה', ונעשית צצחית כ"ה תצרכו עיי"ש. רביעית ה' ודאי דאתחזרת ד' דרש רביעית מלשון אות ד', והכ"ן מלשון אות ה', והיינו שהתיקון של המלכות שהיא עתה סוד אות ד' להיות אות ה', ולזה אמר דאתחזרת דל"ת, כלומר שהמלכות שהיא עתה רק אות ד', כשהיה התיקון השלם ויחזור לתוכה ה' ע"י היסוד לזיק, תחזור להיות אית ה' ובאמור: וההוא כחית איהו ו' זעירא שלימו דה'. עיין (בזכר פ' אחרי דף ע"ב ע"א) שצממור שס

קול

י"י על המים (תהלים כט). דא חסד, ואיכו אצגיתין. דמחמן מיא מה דאורייתא.

קול

י"י זכח. דא קריע שנין. ודא גבורה.

קול

י"י צדק. דא נגיד יכ"ש. ודא תפארת. (שם פט) כסאו כשמי"ש נגדי. וזיב אחמר למשה (שמות לד) נגיד מה כל עמך אעשה נפלאות.

קול

י"י שובר ארזים דא צעיר לח"ג ודא נלח.

קול

י"י חונן להבות אש. דא חק"צ עניי. ודא הוד.

קול

באר לחי ראוי

שחמר דסנדלפון הוא גבול מחצירו עיי"ש, וכו"ל כטעם דקיי"ל זכמח מקומות דלגה גבול מהוד, וכמש"ל (בהקדמה דף טי ע"א) ובחיקון י"ג דף כ"ח ע"ב ד"ה שביעאה זנלח, ומעשה מוזן מ"ש ששם זה שמחיר בו סנדלפון חגא לקונו הוא זנלח דא חק"ב מנ"ע. הענין ששם זה מאור צהוד, עיין (בליקוטין מ"ה גאון) באריכות. ודא הוד. היינו כי בפסוק קול ה' חונן להבות אש (פירש"י) שהעשרה הדברות שהיה הדיבור יולא בלהבות אש מפי הקב"ה נחנץ ונחקק על הלוחות כחצניהם עיי"ש, והנה נודע כי הלוחות הם סוד נוי"ב כמש"ל (בהקדמה דף י"א ע"ב) לחי אצגין נוי"ב עיי"ש ובציאורנו שם, ועי' דצרי רציו (צ"ח פ"י משער לאח ורחל), ולזה אמר הכא שענין להבות אש שילא מפי הגבורה צשעה נחיתה הלוחות, הוה מסערא דהוד קו שמאל, ששם ענין להבות אש ורשפי אש שלהבת י"ג, כמש"ל (חיקון א' דף י"ה ע"א) וצריש תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) דסוד נחיתה החורה בלהבות אש הוה מסערא דשמאלא, עיי"ש ובציאורנו שם. קול ה' יחיל מדבר וכו'. היינו כי בפסוק קול ה' יחיל מדבר (פירש"י) שרומז על הר סיני שמדעצ צשעה מתן תורה עיי"ש, ויתכן שנקרא ג"כ מדבר קדש, שמשם נמשך קדושה לישראל שחלוי ביסוד לדיק, וכמ"ש רציו (צפרע"ה פ"י משער חג המלות) צסוד צרוך המקום צרוך שנתן תורה, דמחיסוד לדיק משם חלל תורה לישראל עיי"ש, ועיין (צזכר פ' ויקהל דף ר"ה ע"א) צסוד כי מלין חלל תורה, ולזה יתכן שמדעצ הכר צשעה מתן תורה, שהוא ענין התעוררות היסוד לדיק, כטעם אמרם ז"ל צמשנה (נדד דף מ' ע"א) הוה אוכל צחרומה וברגיש שמדעצו אצריו עיי"ש (וצפירש"י) שם, [ואחרי הקורא חלילה לך להתבונן ולנייר צמשצנתך אל גשמיות ופשוטן של הדברים ח"י, אלא להתבונן צעקן ברחמינות שבו, כי כל הדברים אלו וכו"ל צבהם הם רק צדק משל לצבר אה האחזן, וכמו שהאריך צא (מארח"י צבהחלת ספרו שער הבקדמות) ועיי"ש (צדף ל' ע"ד) שמצואר מדצריו דאפילו צדך משל

הקרבנות) דשם זה הוא החסד העליון עיי"ש. דמתמן מיא דאורייתא. שהוא השפעה החסדים של ז"א שנקרא תורה כנ"ל: קרי"ע שפ"ן היינו כמש"ל (דף כ' ע"ב) דשם קרי"ע שפ"ן מאיר ציומא חניינא שהוא גבורה וזיב קרע ימא עיי"ש, ועי"כ גאמר זיב קול ה' זכח, שכן צקריעה יס סוף גאמר יומיך ה' נאדרי זכח ודא תפארת כי חיצה צהוד הוא לשון תפארת, ולכן מאיר שם זה השם, והיינו כמ"ש (ר"ה גאון בליקוטין) צפי השם נגיד יכ"ש שהוא לירח אוחיות נגדי כ"ש, ר"ה כ"צוד ש"כינה עיי"ש, והיינו ענין הדי"ר ותפארת לכבודו ולשכינתו יחצ"ש. כסאו כשמי"ש נגדי היינו כי שמש הוא צח"ה, כמ"ש (צפרע"ה פ"ד משער הזמירות) צסוד שמש וירח עיי"ש, ולזה אמר הכא דמח"ע נרמז צפסוק זה השם ה' המאיר צח"ה, שכן הוא ענינו של שם זה שסאלו היינו כבודו יחצ"ש נגלה לשם ותפארת לעיני כל והוא כשמי"ש צחי הדר כבוד ותפארת נגדי וכו"ל: וביה אתמר למשה נגיד כל עמך אעשה נפלאות שזכ הוא כבודו ותפארתו של ישראל ושל הקב"ה, אס הקב"ה עושה נפלאות לעיניהם ולנגדם, ועי"כ מאיר שם זה צתפארת. קול ה' שובר ארזים וכו' היינו כי צפסוק קול ה' שובר ארזים (פירש"י) שהוא שובר מלכי האומות עיי"ש, ולזה אמר ודא נלח, והיינו כמש"ל (חיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) נלוח דא נלח, ועיי"ש ובציאורנו שהצחתי מדצרי (רש"י ד"ה) כי נלח הוא מלשון נלחין, והתגברות על החלונים עיי"ש: במ"ד צח"ג ודא צצח. מוזן עפמי"ש (בליקוטין מ"ה גאון) כי על שם זה גאמר חופן א' צאריך הגאמר צש"ם (תגינה דף י"ג ע"ב), דקאי על סנדלפון שקושר ומחכיר חגא לשם הוי"ה, ועיי"ש (צבהג) שכן צעיר לח"ג הוא צסוד סנדלפון חג"א ל"א עיי"ש, ועיין (צק"י ערך נוי"ב חות כ"ג) דמעטדין וסנדלפון איכו זנלח ואיכו צהוד, ועיי"ש (צעדך סנדלפון חות ב') שהציו מדצרי (הפרדים) כי המלכות מחלכשת צמעטדין חציר צסנדלפון עיי"ש, ודברים אלו יתוחדו עם דצרי הש"ם (צחגינה שם)

קול י"י יחיל מדבר. דא יג"ל פזיק. דליכו יסוד. בר סיני.

קול י"י יחולל אילות. דא שקי צ"ת. ודא מלכות. דעלכ אחרמר (שם כב) למנלח על אילת השחר. ודא איכו (שם לג) מקולות מים רבים.

אדירים משברי ים. אלון טעמי דאורייתא. דאחרמר זכו (שם מז) כל משברין וגליך עלי עברו. ואלון אינון זרק"א מק"ף שופר הולך סגולתא [פ"ז ע"ב].

זרק"א. קו דיוקנא דאת ו רישא דיליה ו תלת גלגלים סלקין (נ"א ח"ת) זיה צימא דאורייתא. ואינון סג"ל (נ"א סגולת"א), וכל גלגל סליק לעשר גלגלים לעילא. (יחזקאל א) וזאופנים ינשאו לעממתם. ולזמנא

באר לחי ראי

כי ע"צ) טעמי אינון מאני קרבא עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"ד רבינו (צ"ח פ"ב משער טנח"א) כי הטעמים הם מן הכתר ששם השערות שטופין כל הדינים, עיי"ש, וזכן הוא מפרש והולך איך הם משברים הקליפות ומצריחין אותם מהקדושה. דאחרמר בהו כל משברין וגליך עלי עברו עיין (צפרטי"א פ"ג משער השופר) דסוד גלי הים בעליון נוצעים מהב' צ"ן, א' שם צ"ן, והב' הוא הצ"ן אותיות משם אלקיים ומלא ומלא דמלא, שיורדים צמלכות ונעשים שם סוד גלי הים ומתנעשים ורועשים ומשם נאחזים החנונים עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שאמר דהפ"ה כל משברין וגליך עלי עברו, היינו כי דהפ"ה היה צידו הכה של הטעמים שהם משברים את החנונים הנאחזים בהב' צ"ן שנקראים גלי הים וכאמור זרקא קו דיוקנא דאות ו רישא דיליה ו, ע"י לעיל (דף מ"ד ע"ב) דלורת זרקא"א יש צו לורת אות ו, וצראשו שריא אות ו דכלילא מג' טפין יי"י עיי"ש וצביאורנו שם, ומפרש הכא להמשך הדרוש הטעמים זרק"א הולין סגולת"א שהם מאני קרבא לשבר כח החנונים בצגלים שנים בעליון בסוד כל משברין וגליך וגו'. תלת גלגלים סלקין ביה בימא דאורייתא ובר סליק לעשר גלגלים לעילא. ר"ל דלכתי יש כח בהזרק"א לשבר כח אחת החנונים בסוד גלי הים, כי סוד הב' טפין יי"י שכללים צאות ו דשריא צראש אות ו של הזרק"א הב"ל, הם בסוד שיר למעלות, ל' מעלות המכר לעיל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) זג' יודין יי"י, אינון רישא וסופא ואמצעי"א דאות א', וגלי ימא דלעילא אינון ו גלגלים שכל אחת היא צה ו גלגלים שעליהם נאמר לכלי קולך צה גלים, צה ו גלגלים בשיר פשע וגו' דקולו סליק כנלי ימא עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה מפרש כל משברין וגליך עלי עברו, היינו דכשמתקנים המלכות להעלותה בצבחי שיר למעלות צב' יודין שהם סוד הגלגלים, והגלים הקדושים דימא דלעילא אז מתגברים על החנונים שאחזים בצגלים דלחתא: והזאופנים ינשאו לעומתם. ר"ל כי זה לעומת זה עשה אלקים

משל אין לנו רשות לדמות שום ליור ודמיון כלל חלילה וחס]. דא יג"ל פז"ק דאיהו יסוד בטעם ששם זה מאיר ציסוד דליק, עיין (צקכ"י ערך יג"ל פז"ק, ובערך פז"ק) בצאריכות. קול ד' יחולל אילות וכו'. דרש פסוק זה צמלכות נוקבא ד"א, וכמ"ש (רש"י מהמדרש) יחולל אילות יפחיד ויחיל את העכו"ם שהם עומדים בחחק כאילות, כענין שנאמר משה רגלי כאילות, אר"ם כאילים לא נאמר אלא כאילות כנקיבות, שרגלי ה:קיבית עומדות יותר מן הזכרים) עיי"ש, יי"ינין צבחי זה לעומת זה עשה אלקים וכזה קס זה נופל, יכמ"ש רבינו (צ"ח סוף פ"ג משער מיטעו הירח) צסיד ומלכותו בכל משלה, כי כאשר נחקקה נוקבא דצ"י שהיא המלכות דקדושה, אז יתבטל ייקת הניקבא ד"א דקליפה עיי"ש, ולזה אמר כאן כי כאשר יתגבר מלכות נוקבא דקדושה בסוד קול ה', אז יפחיד ייחיל: אילות מלכות נוקבא דס"א, ועי"ב אמר ידא מלכית דא שקי צ"ת. עיין (צליקוטי"ס מרי"ב גאון, וצפי נר ישראל שם) כמה טעמים צמה ששם זה מאיר במלכית. דעלה אתמר למנצח על אילת השחר. ע"י צ"ש (ימא דף כ"ט ע"א). למנלח על אילת השחר, דתפלת לדיקים נמשל לאילת, מה אילה זו כ"ז שמגדלת קרייה מפלילת, אף לדיקים כל זמן שמרדין בתפלה תפלתן נשמעת, ועיי"ש (צפירש"י) דשחר לשון תפלה הוא עיי"ש, ולזה אמר הכא דמח"ע מתפללים צהשם ה' של השם מ"צ שהוא צמלכות על קיבול התפלות, כי צמלכות היא מקום התפלה, וכמשי"ל (בהקדמה דף ט' ע"א) ובשאר דוכחי) ולכן מתפללים צכה שם זה שועתיו קבל ושמע לעקתינו יודע תעלומת בסוד על אילת השחר, כי כל מה שמרדין בתפלה שהיא צמלכות תפלתו נשמעת. ודא איהו סקולות מים רבים. מפני שהיה לפרש סיפא דקרא אדירים וגו', חחר ומסיים דבריו הראשונים, כלומר עד עתה פירשנו ה' קולות שעליהם אה"כ מקולות מים רבים, דאיתן ו קלן וי שמכן דמתפלגין ל' הכרות: אלון מעמי דאורייתא. דאינון משברין צגולא כמו זרקא וכן צאורנו, והיינו כמשי"ל (סוף תיקון ה' דף

ולזמנא דינשאו האופנים לעמחם מיד נשאו נכרות י"י. תרין נקודין דלינון סגולת"א סלקין להכיא נקודא חדא על גדפוי. ואחעבירו י"י.

ודא איכו נשאו נכרות י"י לינון ב' נקודין דא. י לעילא וי לתחת. סלקין (נ"א סליק) ו על (גדפוי) גדפין. ולכן סלקין אלא חושבנא דלכוך לחושבן שמא דיקר"ק. וכד סלקין לה על גדפייכו לקבלא עלייכו עלת בעלות נחית על גבייכו.

ועוד זרק"א, איכו (תכלים מח) יפכ טף משוש כל הארץ. איכו ז' יום השביעי. ודא לדיק ואיכו ענפא מעופא דאילנא. דאיכו עמודא דאמלטיחא.

בר

באר לחי ראי

ומעלים הז"א עלמו עמחם להיות דבוק עמחם ומכח זה נעשים הכנפים עכ"ד, ולזה דרש הכא נשאו נכרות ה', שהוא מרמז לזורת אות א' שיש לה ב' יודין א' למעלה וא' למטה וקו שהוא סוד אות ו' באמצע, שהב' יודיין הם ב' כנפים שהם ב' חסדים סתומים שהם י לעילא ביינו חסד שזחסד, וי לתחת גבורה שזחסד, שהם סלקין בזנפיהם ה' שהוא ז"א להיות דבוק עמחם ולעלות עמחם, ודרש נשאו נכרות ה' ביינו שהב' יודיין של הא' שהם סוד חסדים סתומים שהם סוד הכנפים נקראים נכרות נושאים עמחם ה' שזאמצע שהוא סוד ז"א שנקרא הוי"ה ולאן סלקין. פי הלא באמת אינו עליה כלל אלא נענוע והתעופפות להיות דבוק עם השורש וכמ"ש רבינו שם בלשונו. אלא חושבנא דלחון לחושבן שמא דיקר"ק. ר"ל דאות א' צניור ב' גדפין וקו, שהוא יו"י, עולין כ"ו כמנין הוי"ה שהוא סוד ז"א וכלאמור. וכד סלקין לה על גדפיייהו וכו'. ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"ב) לזורת אות א' שיש בה יו"ד לתחת ויו"ד לעילא וגוי באמלטיחא, מרמז לעליית המלכות להיות עטרה על ראש ה' בסוד אשת חיל עטרת צעלה, ואמר שם יו"י דאיכו א' מרמז לעליית שניהם זוי' עד א"ס, להיות קרובין לעלת העלת עיי"ש, ובציאורנו שם, לזה דרש הכא להמשך הדרוש נשאו נכרות ה' שכאשר ז"א עולה צב' גדפין כנ"ל, הוא נושא על כחפיו גם את המלכות לעשותה עטרה על ראשו, וכו' מרומז בצורת הא' יו"י מספר הוי"ה, כי עליות שניהם הוא כדי להתקרב לעלת העלת אור א"ס צ"ה המכוון כל הויות וכלאמור: דנחית (בבגרות ימיין) מחק כד, וז"ל נחית על גביהו, ביינו כי כששניהם עולים לאי"א והמלכות נחקרה להיות צנחית אשת חיל עטרת צעלה כלאמור, אז הוא החיזוק השלם ונחית עלייכו בשפע מאור א"ס עלת על כל העלות המכוון כל הויות: ועוד זרקא וכו'. עתה הוא דורש באופן אחר הפסוק נשאו נכרות וגו' בסוד העצמים, ומתחיל בפס' זרק"א: זרקא איהו יפה גוף משוש כל הארץ. עיין (צבר פ' ויגש דף ר"ז ע"ב). יפכ טף, דא איכו יוסף

אלקים, שהאופנים שהם הגלגלים הקדושים כנ"ל, ינשאו ויתגברו על החזונים שאוחזים בצבגלים התחתונים: ולזמנא דינשאו האופנים מיד נשאו נכרות ה'. ר"ל כי לעיל (דף מ"ז ע"ב) אמר נשאו נכרות חלין לינון ב' נקודות דלינון לר"י, מאן איכו דסליק על גבייכו צב' דרועין דא חולם, וזכר אחעבירו סגולת"א וכו' עיי"ש ובציאורנו שם, ולזה אמר הכא דרך זמן שינשאו האופנים שהם הגלים העליונים מסערא דקדושה, לעומת הגלים התחתונים שמחם יניקת החזונים להכניעם, חעלה המלכות למעלה על הב' נקודות דלר"י להיות צנחית סגולת"א. תרין נקודין וכו'. (הגר"א) גרם תרין נקודין דלינון לר"י סלקין נקודא חדא על גדפיהו ואחעבירו סגולת"א, וכנ"ל, וביינו כמ"ל (דף מ"ד ע"ב) דעליות המלכות הוא בסוד הול"ך סגולת"א, שהוא סוד ג' עפין יו"י שעלות צסוד י' עלאה דאיכו כתר עליון עיי"ש ובציאורנו שם. ואחעבירו י"ק. (הגר"א) מחק זה, אמנם (בדפוס) קושטא מנטובה (ואמסטרדם) הגי' ואחעבירו ה', חכ נ"ל נכון יותר, ויחכן עפ"ד רבינו (בפרע"ח) משער הק"ש, וצלק"ת (איוצ) דאות ה' הוא צנחית כתר דנוקבא רחל הנקרא ה' עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש כי ליור אות ה' מורה לזה שהוא ב' קוים וקו א' למעלה על גביהו, כמו ליור סגולת"א שהנקודה עלאה שהוא צנחית כתר הוא עיי"ב ב' נקודות דחור"ב, שכשהמלכות עולה למעלה בסוד נשאו נכרות ה', אז נעשית כלורת אות ה' שהוא סוד כתר דנוקבא וכלאמור: ודא איהו נשאו נכרות ה' וכו'. (בדפוס) מנטובה (ואמסטרדם) הגי' ועוד נשאו נכרות וכו', וכ"ג (הגר"א) וזהו הגי' הנכונה, שהוא דרוש אחר על נשאו נכרות ה', וזהו לו להמשך עם המאמר שלמעלה: ב' נקודין דא' וכו' סלקין ו על גדפין וכו'. עיין (בפרע"ח) דרוש ב' משער דרשי הלל בדרוש החי"ג אות עיין) דסוד הכנפים שיש בצעלם האלילות, הם סוד חסדים הסתומים שראים לעלת אל שרשיהם שצדעת לקבל הארה שלהם, ולהיחסם צמקום לר אץ יכולין לעלות, ועיי' נענוע שמחשבתים מחשבותים

הר ליון ירכתי לפון. דא נקודא חדא. י (כ"א א) זעירא אות **מ** הכרית. ועל **ג** אחמך (שם ג) נשאו נכרות י"י. ומאי ניהו (שם מח) ירכתי לפון. דסלקין לה לגביה דיקויק דאיהו בעלה. וכד סלקין לה לגביה, אחקריאת בהיא נקודא קרית **מ** מלך רב.

צבאה

באר לחי ראי

ע"ב) ליון דאיהו עצור עלמא נקודה דמינה הושתת עלמא וכו' אות זרית נקודא צלמנעיתא עיי"ש, ולפי בג"ל הנה מצואר ליון הוא הנקודה חדא צלמנעיתא שממנה הושתת עלמא שהוא יסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ב משער הארת המוחין) דכל נקודה הוא סוד יסוד לדיק בין דובר וצין דנקיבה, ונקודה אחר הקדוש דדכורא שהוא נקב הארע הוא צלמנע בגוף, ונקרא נקודה הכרית עיי"ש, וזוהי מוצן המשך בדברים כאן שאמר שהארק"ל מרמז ליסוד לדיק שממנה הושתת העולם, ע"כ יש צו לורת ו' שהוא אחר יסוד לדיק הקדוש עס י' שהוא סוד נקודה חדא צלמנע, שהוא סוד נקב זרע אשר זרעו צו על הארץ, שהוא המלכות, ודרש צוה יפה יפה נוף משוש כל הארץ, שהוא היסוד לדיק הוא בר ליון שהוא הנקודה חדא צלמנעיתא שהוא נקב הזרע ליסוד לדיק שממנה הושתת העולם שהוא קרית מלך רב. ירכתי צפון דא נקודה חדא זעירא אות חברית עין (צלמ"ת פ' תרומה צע"מ) דכתי יסוד לדיק חין לו שיעור ומדה צפני עלמו, כי הוא צכלל נוי"ה שמועד צנתיים עיי"ש, ולזה דרש שיעור הכחוצ ירכתי לפון לכמשך דדרוש, שמדבר ביסוד לדיק שמקומו הוא צירכתי, היינו צצ' הירכים נוי"ה דז"א ששם הוא לפון ועמיר ונכלל צנתיים. ועלה אתמר נשאו נהרות ה' וכו'. עיין (צפ"ח פ"ט משער הכללים) ליסוד נקרא רוצע ישראל, דשיעורא דגופא הוא ד' צריתות, והמלכות הוא רביעית היסוד, וכשנחשלו יסוד ומלכות דז"א ונכללו צנתיים, אז נגדל היסוד וגעשה כמדת ת"ת עלמו, ואז נגדלה המלכות כמדת היסוד כלו שהוא כמדת ת"ת ממש, ואח"כ צגדלות המוחין נעשה פרטוף שלם, עיי"ש (ובשער תיקון הנוקבא פ"א סוף אות צ' וצבא מהד"ק שם), ולזה אמר הכא ועלך אחמך נשאו נכרות, היינו שעי' עליות נה"י שנקראים נכרות כג"ל, ממילא כיון שנחשלה היסוד עד ת"ת, נחשלה גם המלכות שהיא רביעית היסוד ונעשית צנתיים כד"ה צלמנע, היינו שנכללת צנתיים וגעשית כמדת היסוד כולו צקומה וצפרטוף שלם צכל כד' אותיות הוי"ה. ולזה אמר: דסלקין לה לגביה דיקויק דאיהו בעלה. כוונתו צוה דשיעור הכחוצ הוא יפה יפה נוף משוש כל הארץ, היינו כי היסוד דז"א שנקרא יפה נוף כג"ל, הוא משוש שהוא משוש של המלכות, צסוד ירכתי לפון קרית מלך רב, כי כשעולק בה"י דז"א שנקראים ירכתי לפון עס המלכות

יוסף הלדיק, דכתיב ציב ויחי יוסף יפה תואר ויפכ מראה, ועיי"ש (צמק"מ) דשיעור הכחוצ כך הוא, נוף שהוא יסוד הוא יפה עיי"ש, וציאור הדברים עיין (צלמ"ת פ' נח) כי היופי נמשך מיסוד, כי הדרת פנים זקן, והזקן צא מיסוד עיי"ש, ולזה דרש הכא על זרק"ל, שזריתו כמו ענף חלין שהוא מרמז לענין היסוד צסוד יפה נוף, כי יש צו לורת ו' עס י' צראשו כמש"ל שהוא סוד מדת יסוד לדיק, וכמ"ש (צוהר פ' אחרי דף ע"ב ע"א) ליסוד נעיל ו' עלאה ורישא ליסוד איהו י' עיי"ש משוש כל הארץ. שביסוד לדיק הוא משוש של המעורוניתא, דלית חדות לאחתא שהוא סוד הארץ חלא ציב, וכד אחמנע הוי"ה שהוא היסוד לדיק, הוא לווחת ו"י וכמ"ש (צוהר שם). איהו ו'. ר"ל כי מהאי טעמא האות ראשון של זרקא הוא ו', שהזרקא הוא לורת י"י כג"ל שהוא כלורת אות ו', וכמש"ל (דף מ"ד ע"ב) ובשאר דוכתי) וכד סליקת לעילא שריא ו' על ו' ואחשצידת ו' עיי"ש, היינו שאות ו' מרמז שהי נעשית עברה צראש בר שהוא יסוד: יום השביעי ודא צדיק כלומר דמכ"ע חיקצב שבת שהוא יסוד לדיק (כמש"ל תיקון ו' דף כ"א ע"ב) ובשאר דוכתי ציוס שבת דאיהו יסוד עיי"ש, וצלמ"ת פ' וירא) ציוס ו' כי אות ו' מרמז לאות ו' עס ו' צרישא שהוא יסוד לדיק עס עערת היסוד שמאיר צצבת ואיהו ענפא סגופא דאילנא הוא כמפרש העטם דאמרנו דספירת יסוד גקרא יפה נוף, כי הת"ת שהוא גופא דאילנא דאיהו עמודא דלמנעיתא נקרא צלשון יפה שהוא יופי ותפארת, והיסוד הוא ענף סגופא דאילנא, וכמ"ש (צוהר פ' פקודי דף רכ"ב ע"ב) יפה נוף נופא דאילנא דאיהו שפירו דכלא, עיי"ש (ובסוף פ' ואחמך דף ע"ר ע"ב) ואזדווג צה צחד ענפא שפירא דחיו חדותא דכלא, כד"א יפה נוף משוש כל הארץ עיי"ש. הר ציון ירכתי צפון דא נקודה חדא וכו' עיין (צוהר פ' פקודי גס ע"א). צפסוק זכ ת"ת כד צה קצ"ה עלמא אשדי חד אצנא יקירא מתחות כרסי יקריה ושקע עד סהומא, ורישא חדא דהאי אצנא איהו חד נקודה עלאה דקימא צלמנעיתא דעלמא, ומחמן אחשעש עלמא, וההוא אצנא איהו יסודא דעלמא ושחילי דכלא וכו', אשחבה דההוא נקודה קיימא צלמנעיתא, וכלהו גוויזן דאחשעשעיתא דעלמא סחגהיב וכו' אשחבה דההוא נקודה חיו דכל עלמא, וע"ד כתיב יפה נוף משוש כל הארץ וגו' עיי"ש, וע"ל (תיקון י"ח דף ל"ו

בההוא זמנא דסלקת הכיא נקודא בתרין ירכי. מקבלין לה תרין דרועין. דאזין צי נכרות עלאין וסלקין לה בעמודא דאמנעיתא. וזא איכו (שס לג) גשאו נכרות **ע** קולם.

תרין ירכין אזלין ג) לה לגבי צעלה. ותרין דרועין אינון מקבלין לה לגבי צעלה. ובגין דא תרין נכרות אתמר בזון נשאו נכרות י"י ותרין תניינין (שס) ישאו נכרות.

ועוד אתמר זכ סליקו ונחיתו בגוונא דא. כד סלקין לה לגבי עמודא דאמנעיתא, אתמר זכ נשאו נכרות קולם. אבל כד נחתין לה לגבי לדיק. אתמר זכ ישאו נכרות דכיס וזכ דרוכ סגולה לעילא בגוונא דא **א**. כד נחתא לגבי לדיק אתעבידת סגול בגוונא דא **א**, ובגין דא זכ דכות לעילא אתנעלת (נ"א אתחזרת) לתתא ובגין

באר לחי ראי

ישאו שכוז מלשון משא וכמש"ל. ועוד אתמר בה סליקו ונחיתו. ע"ל (דף מ"ד ע"ב) שכתב לזוהר זרק"א כוז משין לזרת אור א', שיש לה קו כעין י וי למעלה וי למטה, שמרמז לסוד אור ישר ואור חזר שמרמז לזרת א', כמ"ש (צנ"ח דרוש ע"ז משער מ"ג ומ"ד) וכמש"ל בלחור, ולזא כוז מפרש הכא שלפי האמור למעלה שס, יתפרש עוד החילוק שבין נשאו לישאו, וגם החילוק שבין קו"לם לדכ"ס, וכדמפרש יאזיל כד סלקין לה לגבי עמודא דאמנעיתא אתמר ביה נשאו נהרות קולם. היינו כמש"ל דכשעולה המלכות עד ראשו שוכ צעלה, אז היא צנח"פ פא"פ אדער צו, וע"ז אמר נשאו נכרות קולם, היינו שכנכרות הפעלונים שסם ב"י דרועין כנ"ל מעלין אותה לראשו למקום הקול והדיבור כנ"ל ופא"פ אדער צו אבל כד נחתין לה לגבי צדיק. כי כשירדת למטה צנח"פ שלו, היא צנח"פ ירדה וקטנות, שכוז מלשון ישאו ומשא, והיא עניב וזלז ונקרחת דכ"ה, ע"כ נאמר אז ישאו נכרות דכ"ס ומה דהוה סגולה לעילא וכי כד נחתא לגבי צדיק אתעבידת סגול. כנ"ל, והיינו כמש"ל (צחקומה דף ע"א) ד"י נקודין צורה כוז **א**. נקרא סגול דלחתא לעילא, ו"י נקודין צורה כוז **א**. נקרא סגול דלחתא עי"ש, ולזא אמר הכא דסגולתא דלעילא מרמז לעילא המלכות למעלה על גבי חו"ג דז"א צסוד פא"פ אדער צו כנ"ל, וסגול דלחתא מרמז לירידתא לתתא תחת נ"יב וכמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ב ע"א וע"ב) עי"ש ובציאורנו שס: ובג"ד מה דהות לעילא אתחזרת לתתא. ר"ל כי צחות לזכ שביחב כשעלתא למעלה שביחב צחות סגולתא נקודת א' ע"ב צ, תחת ונעשית בעלייתא לתתא צמקום היסוד תחת נ"יב צחות נקודת חזא תחת צי וכחכר: ובג"ד אתקריאת בצדיק דכ"ס. ר"ל דכשכוז למטה נקראת דכ"ה ועי"ש: ובה מים התחתונים בבאן. עיין (צמד"ר צראשית פי ב') שדרש ישאו נכרות דכ"ס, שכמ"ס התחתונים היו דכ"ס וצוכים על דאמחזיקו ועי"ש (צמערש"ס), ולזא הוסיף הכא להמשך דדרוש שסם ענין זכ מרמז צורה דאמחזיק שכוז

מעין

המלכות בכל קומת צעלה עד תג"ח, עי"ז עומדת המלכות עם ת"ת שכוז הו"יב שוכ צעלה בכל קומתה. וכד סלקין לה לגביה אתקריאת קרית מלך רב ר"ל עי"ז טיבנית ונעשית צפרוף גמור, צתיקון כל העולמות התלוים זכ מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין צנח"פ קרית מלך רב. בההוא זמנא וכו'. ע"ל (דף מ"ז ע"א וע"ב) דכד קמת על רגלהא אתקריאת הלכה למטה מסיוני, וכד שריא דדרועיו דמלכא אתקריאת קבלה למטה מסיוני, ועי"ש בציאורנו, כי עליות המלכות אל דודה אינו צפעס אחת, כי מתחלה עולית צנח"פ שלו שכוז מקום הירכים שסם הוא צנח"פ הלכה, צסוד הלכה למטה מסיוני, ואח"כ עולית צנח"פ שכוז מקום הזרועות והידיים שסם היא צנח"פ קבלה, שצמקבלה צידיו וצזרועותיו צסוד קבלה למטה מסיוני, וכד שריא צפומא היינו כשעומדת עמו פצ"פ אז נאמר פא"פ אדער צו עי"ש, ולזא אמר הכא צככוז זמנא דסלקת הכוז נקודת צי ירכין, ר"ל שהמלכות קודם תיקונה ועלייתה הראשונה היא מטה שביחב למטה תחת רגליו צנח"פ נקודת קטנה, ועולית לנכ"י סוד ב"י ירכין, ואח"כ מעלה אותה צעלה צעליה ב"י לחג"ה שלו שסם מקום ב"י דרועין ומקבלה שסם צי זרועותיו, צסוד קבלה למטה מסיוני. וסלקין לה בעמודא דאמנעיתא ע"ל (צחקומה דף ג' ע"ב) עמודא דאמנעיתא קשורא דתרוויכו עי"ש, והיינו דת"ת נקרא עמודא דאמנעיתא שכוז כלול מכו"ב קוים ימין ושמאל צנח"פ דבר ונוק, ולזא אמר הכא שכוז עולה אליו עליה ב"י צנח"פ פצ"פ שוכ צקומתו, היא נקשרת ומדווגת עמו ונכללת צו ציחודא שלים, ונעשה משניכס צנח"פ שכוז עמודא דאמנעיתא ציחודא שלים. וזא איהו נשאו נהרות קולם. כי שס הוא מקור מקום הקול והדיבור, ובעלייתא שס אשה מספרת עם צעלה צנח"פ פא"פ אדער צו וכמש"ל: ובג"ד תרין נהרות אתמר בהון נשאו נהרות וכו'. ר"ל שזכ הוא סוד החילוק שבין נשאו לישאו, כי נשאו הוא מלשון עליה ונשאו למעלה שכוז עליה המלכות לחג"ה, אבל כשעולית רק לנכ"י נאמר

ובגין דא חתקריאח צדיק דיי"ם. (אחכסיה לכתא) (אחקריאח צהוק דכיס) וצב מים הכחשוניס בצלן צבין דאיינן תיעין דדמעה. ועליהו חתמר שצרי דמעה לא נעלה. ובגין דליחי דמעה דלכון דכיס ודלי. וולדיק צב ד"ך י"ם. והא חוקמורו (שם עד) אל ישוד דך נכלס. וציה (שם לב) אל דמעהי אל חתרה. ועלה חתמר (שמות ב) לעקב בני ישראל צבא אלי.

תנועה דסליק לה לגבי בעל דא (ה) רבי'ע ובהווא זמנא תחקרי זק"ף גדו"ל ואיבי תחקריאם קריא מלך רב. ובאן איבו (ה) זקפא לגביה בתרין נהרות. לאתמר צהון (שס טו) ימינך י"י גאדרי צבה ימינך י"י תרעץ

באר לחי דאי

הנה נעקב צ"י צאח אליו וכו', ואמר שם האי מלך
ללני וצבי ונעק עד דלח יכול למרחש צשפותיה, הכי
לחחא שלימחא דהוא בללח, ולשולם לא דהרד ריקניא
עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש ועל אחר
נעקב צ"י צאח אליו, והיינו שחיה חפלתם צצחי
נעקב בלח דבור, כי לא היו יכולין למרחש צשפותיהו
מחמת גדול הכזיב בל"ל, זה חסוד לפניו וקרוצ אליו
לשמוע, כי אפי"ש ששערי חפלה ננעלו, שערי דמעות לא
ננעלו, היינו מי שהוא נועק צצכי בלח חיתוך הדבור
מקורית לבו מחמת הכזיב זה קרוצ אליו יותר: חבועה
דסליק לה לגבי בעלה דא רבי"ע לאחר שמפרש
טעמים דזרק"א וסגולת"א נענין עליות המלכות ותקאה
וירידה לפעמים שמרמז צצורה אחת א', הוא מפרש גם
יתר הטעמים שמרמזים נענין עליות המלכות וירידה
לפעמים, ומתחיל בטעם רביעי, שמרמז נענין עליות
המלכות שהוא נקודה למעלה, וכן הגנינה של מורה על
עלייתה, והיינו כמש"ל (חיקון י' דף כ"ה ע"א) ונריך
לארכל לה חנועה דאיהו רביעי עד א"ס לעילא, ועיי"ש
צביאורו שמדבר שם צצורה אחת א' שיש לה י' לעילא
צסוד טעם רביעי, וי' לחחא צסוד נקודה חירק, שמרמז
שהמלכות עתה צצוכ"ל היא למעב צצחי חירק ואין
לה חנועה, צסוד והארץ לעולם עומדת, ונריך לעשות
לה חנועה להעלותה למעלה, ונריך לארכל לה חנועה
דאיהו רביעי עד א"ס לעילא, זר"ל שאין די צמה שעושה
לה חנועה קטנה היינו להעלותה רק עד שחבא שיה
לגופו של ז"א להיות עמו פצ"פ, אלא שנריך לעשות לה
חנועה גדולה להעלותה עד למעלה ראש צסוד אשת חיל
עמרת צעל עיי"ש, ולזה אמר הכא דהי כעליונה של
הא' מרמז לסוד טעם רביעי שהוא מרמז לסוד החנועה
שנענין להמלכות, ומעלין אותה מעמידה למעב צצחי
חירק עד למעלה צצחי עמרת לראשו: ובחזוהא זמנא
אתקרי זק"ף גדול"ל. היינו כמש"ל (שם) דלח די צמה
שמעלין אותה צקופה קטנה עד שחביב שיה לגופו של
ז"א, אלא שנריך לעשות חנועה גדולה והיינו צקופה
גדולה עד שחביב צצחי עמרת לראשו וכאמור. ואיהי
אתקריאת קרית מלך רב. נענין שאמר למעלה וכד
סלקין לה לבזיב אתקריאת הכוא נקודה קרית מלך

מעין צורת אלה א' שכתב לעיל שהוא מרמז לסוד הכי
גשאו גברות קולס ישאלו נברות דכיס, ויבינו כמש"ל
(תיקון ה' דף י"ט ע"ב) לצורת אלה א' מרמז לענין
המחלוקת לשם שמים שיהיה בין מים העליונים למים
התחתונים, שהם העליונה הוא סוד מים העליונים,
וכי התחתונה היא סוד מים התחתונים, והכוין הוא
הרקיע שמפסיק ביניהם, והמים התחתונים בזכין ואומרים
אין צעיון למכוי קדם מלכא עלת העלות עיי"ש, ולזה
אמר הכא שזה מרומה בטעם זרקא"א שהוא בסוד ישאלו
נברות דכ"ס לשון כח"ה כג"ל כי נברות התחתונים
שם נה"י הם סוד המים התחתונים והם בזכין, וכמ"ש
רבינו (צפ"ח פ"ב משער הכללים) באורך: בגין דאינון
תרעין דדמעה וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צריש ליקוטי
הש"ס) בסוד מ"ש חז"ל מיום שחרב ציהמ"ק שערי
דמעות לא ננעלו, משום שדמעה הם צח"ה העיניים
העליונים שם נ"ה דחכמה, ולעילם צנ"ה יש בו דינים,
ולכן דמעה גימ ק"ב, כמנין ק"ב לירופי חלקים וכו'
עיי"ש, ח"ש דלכתי היו המים התחתונים שם סוד
נה"י בזכיס, כי שם צנ"ה דחכמה שם הוא מקום
העיניים שם שערי דמעה. ובגין דאיהי דמעה דלחוק.
היינו כי המלכות היא עיקר צח"ה הדמעה וכמש"ל
(תיקון י"א דף כ"ז ע"ב) עיי"ש ובציאורנו שם, כי צ"פ
דמעה גימ רח"ל כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ב משערת
הזמירות) עיי"ש: דכ"ס ודאי. פי דלכתי אמר ישאלו
נברות שם נ"ה, ד"ך י"ס דיוקא, שרומ על המלכות
צעה שהיא ד"ך ועני צעה שהיא למטה, והיא צח"ה
י"ס תחאכ כמש"ל (תיקון י"ט דף ל"ה ע"ב) עיי"ש
ובציאורנו שם, והיינו דכשהיא למטה היא צח"ה מים
התחתונים ע"כ הם בזכיס כמ"ל. וצדיק בה ד"ך י"ס
ח"ל כי כשורדת למטה כמ"ל אז אינה ראויה לזווג, אז
היסוד צח"ה ד"ך, בסוד הצדיק אבד, ונקרא אז ד"ך
של י"ס. אל ישוב דך נכלם. היסוד שהוא ד"ך עתה
צדק"ר לא ישוב נכלם מלכודווג עם המלכות כציוחא
צנויח על חלכ צפרצוף שלם כג"ל: ועלה אתמר צעקור
בני ישראל באה אלי. עיין (צובר פ' שמות דף כ'
ע"א) שאמר שם גדולה צעקו יותר מבן, שכלצק
הוא כלצ וקוצצ להקצ"ה יותר מחפלה. הכ"ד ועתה

חרען אויב. ועליהו אחרת (תכלים נח) נעשה צימין נח. מאי צימין, דא גדולה. בהבוא זמנא אחרת זק"ף גדול. וכד נחת צדיק אחרת זק"ף קטין

ומאי איכי תנועה דקא נחת לה. דא תציר.

רבי"ע לימנא. ארץ אפים על ציונים. וציה איכו מארץ ציור לשמאלא תציר דתיציה.

חד

באר לחי ראי

צח ט' שנים ועדין קטנה היא, ורק כשעולה צנהר העליון צהג"ח שנכלל השמאל צקו הימין העליון, אז נעשה גדולה צח י"ב שנים ויום, א', והוא צצחי זק"ף גדול כני"ל וכד נחת בצדיק, אחריות זק"ף קטין. עין (צפרע"ח פ"ו משער התפילין) צכוד מ"ש צחר דיכוד נטיל לשמאלא כי רוצו הוא דין, עיי"ש (וצפרדס פ"ב משער עשר ולא חשע), ול"א הכא וכד נחת המלכות ועומדת למטה במקום יכוד לדיק, אז נקראת קטנה צכוד זק"ף קטין, כי דיכוד לא נכלל שמאלא צימנא והשמאל שולט בפני עצמו ואף ששולט צכ"י וצהג"ח מ"מ כל זמן שאינה עולית צראש הקו האמצעי שהוא ח"ח ששם נכלל השמאל צימין כני"ל, נקראת עדיין קטנה ובאמור. ומאי איחי תנועה דקא נחת לה כלומר איכה תנועה מחטעמים מרמז לירידתה. דא תבוי"ר דעניה דילב נחיתו יופך הנגינה של הטעם ציי"ש, והיא לשון צברים כטעם נפית היכוד לשמאלא קו הנצורה רבי"ע לימנא וכו'. פ"י כי לעיל (תיקון י' דף כ"ה ע"א) מדבר שם צורה חות א' שיש לה י' למעלה וי' למטה, ואמר שם דה"ל דלפילא מרמז לסוד טעם צבי, והי' דלחתא מרמז לנקודה חירק שהוא מרמז לסוד מקום עמידת המלכות אס' היא למטה כחמונה נקודה חיריק, אז ששולט למעלה כחמונה טעם ציי"ש וצביאורו שם, ולזה הוא מוסיף הכא להמשך הדרוש דלכא עומדת הי' עלאה שמרמז לטעם ציי"ש צימין כא', והי' חתאה שהיא כחמונה חיריק שהיא ג"כ כחמונה טעם תציר צשמאל כא', כי כשעולית המלכות למעלה צהג"ח, אז נכללת בעמודא דאמצעותא ונכלל השמאל צימין ונעשה טולה צצחי ימין, משא"כ כשעומדת למטה דיכוד לדיק דנטיל לשמאלא, אז היא מליאה צורה צכוד השמאל: ארץ אפים על בינונים וביה איחו מאריך עין (צפרע"ח סוף פ"ו משער הסליחות) כי לאחר מדה וחזון הוא מדה ארץ אפים, כי צמדת ארץ אפים מתחבר לז' השמאל שבה עם לז' הימין שבה בנרמז צמדת וחזון ונעשה הכל ימין א' עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלכא מאריבין בחטעם צטעם צרי"ש וכמש"ל (תיקון י' שם) ואריך לארכא לה בחטעם עיי"ש וצביאורו שם, כי כטעם ציי"ש נכלל שמאלא צימנא ונהפך השמאל לכוהן ג"כ ימין כטעם מדה ארץ אפים הנ"ל, וע"כ סיים וציה הוא מאריך

רצ, אמר הכא דרך כשמעלין חוקפין אותה צצחי רבי"ע עד דאחרת זק"ף גדול, אז נקראת קרית מלך רצ בתרין נהרות. ר"ל צרי"ש וחור"ג, דאחרת צכוד נשאו נהרות, ישאו נהרות, כמש"ל שחלת עליהם היא צרי"ש, ומשם שולח צחרין דרעין סוד חוי"ג. דאחרת בהון ימינך ה' וגו'. עין (צחר פ' צשל דף י"ז ע"ב) צכוד ימינך ה' נאדרי צכה וגו', דהיחוד האמתי דור"י הוא כשהשמאל נכלל צימין, ונעשה גם קו השמאל צחי ימין, ועיי"ש (צכהות קכ"י אות ס"א) שזה הוא סוד שאי ידוכס קודש, דכשנכלל השמאל צימין אז עולים שניהם ז"ל למעלה ממדרגתם עד א"י"א ונחטעו לקודש עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלכא כפל הכי צ' פעמים ימינך ה', שמרמז לכא' עליות שהוא סוד הכי נהרות, כא' דנ"י, וכצ' דחוי"ג, דשניהם אי אפשר להם לפנות עד שיוכלל השמאל צימין. ועלייהו אתמר נעיסות בימינך נצח זה קאי על ימינך הכי, דלכא צימין הכי אמר חרען אויב, כי צימין הכי מרמז לפלית נ"י, שנכלל כוד צכוד שמאל צולה צצימין, ע"כ חרען אויב, צכספ"י נח תכיה הגולה לפחיל שצ"י ילנה כל הקמים, וכמ"ש צש"ס (צרכה דף י"ח ע"א) נח זה מפלחה של צבל, וככ"א וח נחם על צגדי וגו' עיי"ש, והיינו כמ"ש (צחר פ' צשל שם) ימינך ה' וגו' וכד אחרת שמאלא צימנא ואחרת ימינא אחרת שנאץ עיי"ש, והיינו מסערה דנח, וכמ"ש (צצ"מ פ' פנחס דף רמ"א ע"א) דצמדת נח ציה ייתי מארי נחון קרציה, וצנח מתצבר לנטלא נוקמין מהס"א עיי"ש, ועי"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) מארי קרצא צימנא נטיל לון דציה נחון דינא עיי"ש וצביאורו שם מאי בימינך דא גדולה וכו' עין (צצ"ח פ"ב משער תיקון הנוקצא כלל ז') שמפרש ענין הגדלה הנוקצא שנקראת גדולה כשהיא צח י"ב שנים ויום א'. כי תיקונה היא כשמאירים צה כל הכי קוים, שכל אחד הוא צ' ג' שנים הרי ט' שנים, וע"י הקו האמצעי שנכלל קו השמאל צקו הימין משגת עוד ג' מוחין סוד ג' שנים הרי י"ב, וע"כ נקראת גדולה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאמר למעלה בהבוא זמנא אחרת זק"ף גדול, דכשעולית עד תג"ח ונכלל שם השמאל צימין אז נקראת גדולה, כי למטה צנהר החתחון צכ"י היא

חד סליק בחקיעה ומאריך צה. וחד נחית לה בשצרים שלשליה דא תרועה. קשורא דתרוויכו. דיוקנא דשריק
לחתחא בשלשליה סלקא צשריק נחתא האי חיכו סלס (ני"א חלי"ס) דסלקא לעילא. והאי חיכו סלס (ני"א
חיר"ק) נחתחא לחתח. והיינו דרג"א תר"י עעמ"י.

וענויא דשכינתא אפי"ג דאיכו בחלת סטרין בחקיעה דאיכו דינא רפי"ה. ובשצרים דאיכו דינא קשי"א
דג"ש גבורה. לית לה ענויא כענויא דצעלה. דאיכו תרועה שלשליה ורזא דמלה (שמות לב) חין קול
ענות

באר לחי ראי

ועי' נקרא שריק לחתחא שנקרא קצון, והוא כעין דוגמא
השלשלת שזרתו כעין ג' נקודות זו למעלה מזו בשלשלת
סלקא וכו' פי' דשניס השלשליה והשריק מרמזים
לעליה המלכות וירידה, בהשלשליה שמקומה ע"ג האות
מורה לעליה המלכות צג"ס חצ"ד ע"ג חו"ג כני"ל:
בשר"ק נחתא. פי' שהשריק שהוא חתח האות מורה
לירידה המלכות לחתח צג"ס נכ"י כני"ל: והאי איהו
סלס דסלקא לעילא ר"ל לזרע קו האמנעי של הא'
שהוא צאנכסון כחצנית הסלס הנזכר בתורה, והנה סלס
מוצא ארזא ורזשו מעי' השמימה, ומצואר (צוהר ויל"א
דף קמ"ט ע"ב) דסלס הוא היסוד לזיק דאיכו סיומא
דגופא וקאי צין עלאה לחתח, וכל דרגין דעלאין ותחתין
ציה חליין, ע"כ הוא מוצא ארזא ורזשו מעי' השמימה
עיי"ש, ולזה אמר דלכזי אחודין צ"י יודין עלאה ותחתא
צחקו אמנעי של הא', שהוא דוגמא הסלס הרוח ליסוד
שעל ידו עולה המלכות צחתי שלשליה ע"ג חו"ג לחצ"ד,
ועי' יורחא למטה צחתי שריק חתח נכ"י וכתאמור.
והיינו דרג"א תר"י מעמ"י. פי' כי טעם הדרג"א
מרמז לסוד הסלס שעי' עליה המלכות וירידה צחתי
טעמי ממדרגה התחתונה לעליונה ומעליונה לתחתונה.
וענויא דשכינתא. ע"ל (תיקון כ"ה דף ע' ע"ב) צסוד
והנה סלס מוצא ארזא וגו' שהוא צסוד תקיעה שצרים
תרועה שמרמז לגלות השכינה, דחקיעה שהוא צחסד
קול ארוך, ושצרים שהוא צצצורה הוא צמחירות, ותרועה
הוא סוד עמודא דאמנעיחא דאיכו שלשלת שהוא תרועה
אחקאר, הוא מעה כלפי גצורה וחצלי משיח מחצצין
צדוחקא צחר דוחקא, ואם דפיקו אחאךר הא מעה
כלפי חסד ועם כל דא מעשה צגלוחא אחאךר, ואם
דפיקו איכו לא אריך ולא קצר כי דא איכו עמודא
דאמנעיחא, ועליה אחמר וצרחמים גדולים אחקאךר עיי"ש,
ולזה מסיק הכא להמשך הדרוש שחא' צארת שלשליה
ושריק וחיריק כני"ל הוא מרמז לענויא דשכינתא צכל
הג' צחתי, חה דלא כמשיל שצחתי האמנעי שהוא תרועה
הוא סוד עמודא דאמנעיחא שהוא צחתי רחמים, אלא
כי גם צחתי האמנעיחא הוא צחתי דין וענייתא לצעלה
כדמפרש ואזיל: אפי"ג דאידי בג' סטרין ר"ל אפי"ג
שאמרנו (סס) שסוד הא' שהוא צחתי הסלס מרמז
לעין הגלות צג' קוים חגי"ת, והיה מסתבר שבתרועה
שהוא

מאריך, היינו מה שהקצ"ה מאריך אפו כצו"ל, הוא
צכה ה' העליונה שהוא כטעם דצ"ע שמאריך לה
בתרועה לרמז לבונה זו, ואמר לציונים, דיוקא, כמשיל
(צחקדמה דף ד' ע"א) דסוד ג' ספרים הנפתחים
צרי"ה הם חגי"ת, ומצואר משם שהספר האמנעי שנפתח
לציונים הוא מסערא דאמנעיחא עיי"ש וצצאורנו שס,
ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דצ"ע שהוא סוד עליה
המלכות לעמודא דאמנעיחא, שס נכלל השמאל צימן,
מאריכין בתרועה, כי שס הספר של ציונים שהוא מסערא
דעמודא דאמנעיחא הספר האמנעי של הג' ספרים
וכתאמור: תביר"ד לשמאלא. שהוא צחתי ספר של רשעים
שהוא מסערא דצצורה לדון לעוצרי עצירה, וכמשיל
(תיקון י' דף כ"ה ע"א) דצ"י צה שצח צצורה מצחיתיהס,
ועיי"ש וצצאורנו שס. חד סליק בתקיעה. פי' שהי'
העליונה של הא' שהוא כטעם דצ"ע, עולה צגגיה צקול
ארוך כענין קול חקיעה, וכמ"ש (צוהר פ' צראשית דף
כ"ד ע"ב) ואריך לארצא צללוחא וצשמא קדישא, וסליק
הוי"ה דצצ"ע לארצא בתרועה דא דאיכו חא דחקיעה,
עיי"ש (וצמק"מ) שס וחד נחית לה בשברים פי'
הי' התחתונה של הא' שמרמז לנקודת דצ"י שיו"ד
צגגיהו למטה, הוא כענין קול שצרים שהוא מסערא
דצצורה, וכמ"ש גם זה (צוהר וצמק"מ שס). שלשלת
וכו' דיוקנא דשר"ק דלתתא. היינו כמ"ש (צוהר שס)
שחקו האמנעי של הא' שמיחד צ"י יודין לעילא ודלתתא,
הוא צחתי עמודא דאמנעיחא דאיכו שלשלת שהוא תרועה
עיי"ש, והיינו כמשיל (צחקדמה דף ז' ע"א) דהקו
האמנעי של הא' שהוא צאנכסון מרמז לאור נקודת שריק
שהוא צאנכסון, ועי' לעיל (תיקון י' שס) דנקודת שריק
הוא שלשלת לעילא עיי"ש, והיינו כי שלשלת יש צו ג'
מעלות זה למעלה מה, וששין צו ג' חנושה צגגיה
כעין השריק שיש צו ג' נקודות זו למעלה מזו, חה הוא
המשך הדברים כאן שאמר שלשלת דא תרועה היינו שששין
בתרועה ג' חנושה כענין השלשלת: קשורא דתרוויכו.
היינו שחקו האמנעי של הא' מקצר הי' העליונה עם
התחתונה כי הוא צחתי עמודא דאמנעיחא: דיוקנא
דשריק דלתתא. ר"ל כי יש שריק [צ' שנקרא מלופי"ס]
שחקודס שצחקו הן עומד צאמנע האות, ויש שריק
שסס ג' נקודות זו למעלה מזו ועומדת לחתח חתח האות,

ענות גבורה דא שצרים, ואין קול ענות חלושה דא חקיעה אלא קול ענות אנכי שומע, דא תרועה דסלקא צענויה דא צחר דא כתרועה.

ובגין דא (הכלים פט) אשרי הכס יודעי תרועה. אע"ג דשכינתא איכי צענויה מימניה ומשמאלא. לית ענויה כענויה דצנלה.

תרועה דאיכי תורע שצפין אנפין. ואיכי תרועה דיליה. ובגין דא [דף מ"ח פ"א] (הכלים פט) אשרי הכס יודעי תרועה.

גכר

באר לחי ראי

יודעי תרועה. היינו שאם ישראל משתתפים בצערך של השכינה הקדושה שהיא מתרפקת על דוד בן צדכי תרועה, אז גאליהם בלא חבלי משיח ואין בגלות מתמשך כ"כ, משא"כ אם אין מאטערים בצער השכינה בצהרי חנוכה, אז ממ"כ אם היא בצהרי חקיעה הכס שאינם סובלים יסורין כהם הוא רעב היותר גדול צמא דאחמשה גלותא צעורי, ואם היא בצהרי שצרים דלא אחמשה ויכי צמחירות, הכס קשה לסבול הסורים הגדולים כ"ל: אע"ג דשכינתא איהי בענויה מימניה ומשמאלא. היינו שסובלת לרוב הגלות מה"כ קליפ צימין וצמחאל, כמבואר (צרימ"פ פ) פנחס דף רמ"ז פ"ב) דנחש וצמחאל שם ה"ב שרים דאדום וישמעאל אדום צמחאל וישמעאל צימין, עיי"ש (וצ"י בלק דף ר"ז פ"ב): בענויה דבעלה. שהלער שיש לה מהגלות על דאחרתה מצעלה עמודא דאחמשה הוא יותר גדול דכלל תרועה ימין ושמאל: דאיהו תורה ע"י אנפין. פי שזכ הוא ברמז בתרועה שהוא סוד עמודא דאחמשה, דתרועה הוא אוחיות תור"כ פ, היינו תורה שצנחצ שהוא זעיר עם פי פנים שדורשין בתורה שצפין סוד המלכות, נפשה היותר דא"כ צענויה ואיהי תרועה דיליה. ר"ל שג"י כפי פנים שדורשין בתורה מחייתא המלכות עם צעלה, וספין הוא עפ"ש (צק"י ערך חורש שצפין, צסס רב חסיד אחד) דסוד חורש שצפין נמסר לחכמי ישראל לדרוש, כי חורש שצפין הוא סוד הצורין מ"י מלכין דבחי נוקבא, וע"י שמהדשין צה החכמים בכל דור ודור כן משקין נאמן ומקשטין אותה לגבי צעלה עיי"ש, ולא יתכן אשר דורשין אותה צמספר פי פנים דיוקא, כי לכל אחד מ"י מלכין לריכך לחקו בקומה שלימה בכל י"ס, ח"ש ואיכי תרועה דיליה, היינו שג"י שדורשין אותה צפין פנים מקשטין בכלל צהנאמן ד"י מלכין ומיחדין אותה צעלה וצמחור: ובג"ד אשרי העם יודעי תרועה דש אשרי הכס שדורשין בתורה צפין פנים, וכיוון שם יודעי תרועה ששקין היותר דא"כ צסוד חור"כ פי וצמחור: דא איהו ענויה דאצבי שומע פי שצקצ"כ שומע קול ענות אנכי, שהיא המלכות שנקראת אנכי, וכמ"ש

שהוא צח"ת הוא צדחי וצרחמים גדולים אקצנך, אלא דצחמח לא בן הוא כי גם צחי הממונעה שהוא צח"ת מרמז לעניו השכינה כדמפרש ואזיל: בתקיעה דאיהי דינא רפיא וכו' ע"ל (סוף חיקון ה' דף כ' ע"ב), לרא דגש ושוב צרפח, ועיי"ש צצחורט דר"ל כי דגש נחטפין האוחיות, משא"כ צרפח שהאוח שלפניה נמשך עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש דב"י יודין של האי מרחמים לסוד דגש ורפח, שהי העליונה מרמז לסוד התקיעה שהוא קול ארוך כ"ל. דאיהו דינא רפיא וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צצ"ה פ"ב משער העיבורים) כי דגש הוא צחי דין, וצרפח הוא צחי רחמים עיי"ש, ולפי האמור הוא מרמז להגלות, וצחמחור דאם בגלות הוא בצהרי חקיעה שמשך אז הוא רפיא סוד דיעא רפיא, אלא אם הוא בצהרי שצרי"ם שצקצ"כ ממחר את הקץ, אז הוא צחי דגש שהוא דיעא קשה צדחי קושי השעבוד למחר הקץ. לית לה ענויה בענויה דבעלה. היינו כמ"ל (דף מ"ח סוף פ"ב) וקש"א איכו לה אפרשותא דקצ"כ מייב: דאיהו תרועה שלשלת. ר"ל כי תרועה הוא כנגד ח"ת צעלה דמטרוניתא, שהוא צחי שלשלת דכלל כל ה' קוים, וכמ"ש (באר צראשית שס), [וע"ל חיקון י"ב דף פ"ה ע"ב]: אין קול ענות גבורה דא שברים פי שאין חלית העוצה של הגאולה כשהיא בצהרי שצרים מספרה גבורה אפי"ש שהיא צמחירות, כי הצבלי משיח גדולים הרבה כ"ל: ואין קול ענות חלושה דא תקיעה. וגם אין חלית העוצה כשהגאולה היא בצהרי חקיעה שאין החבליה גדולים כ"כ, כי עיי"ש נחטפין הגאולה הרבה צעורי כ"ל: קול ענות אנכי שומע דא תרועה. דש ענויה לשון עיווי ועניויה על עניויה דמלכות שסובלת ענויה דצנלה אחרתה ממנה, דלית לה ענויה כענויה דא שהוא מספרה דתרועה שהוא מספרה דח"ת עמודא דאחמשה צעלה דמטרוניתא כ"ל: דסלקא בענויה דא בתר דא בתרועה. שקול תרועה שהוא כמה קולות רחפים דא צחר דא, מורע על זכ כדוגמת המלכות שהיא מתרפקת על דוד ונאמקת על מלכותה בקולות דא צחר דא: ובג"ד אשרי העם

דבר אחר (שמיני לב) קול ענות חנוכי שומע דא איז עניו דאנכי שומע דאזי טוהת זכל יומא למעלה ה' וצבא. וקראן ליה חרין זמנין ערב ובקר שמש ישראל. וכל צד ע' דאזי ליה עניו משכינתא דאזי ע'א צבטותא רחיקא מן צעלה. וקרא ליה זכל יומא שמש ישראל. דיהא נחית לצבא. ודאזי עליה אחמר (שס) קול ענות חנוכי שומע קול דעניו דאזי עניא חנוכי שומע.

קם אחד בקירעא. ודא שכינתא תתא. וחד בקשתא. דא ברית לדת. עליה תתמר שפייר בולץ פזיר גוריל.
גירין דילא חינוך לדיקים דישראל דקבילו ברית. דכזכותיה נפקין מגלותא ורא דמלכא בא לכס זרע לחינוך
טפין.
דבר

באר לחי ראי

לנציונים, היינו שטפת השפע יולא מיסוד ד'יק רק
צ'ימי גלותו היינו צומן הזוג ע"י"ש. קם א' בקירטא
ורא שכינתא תתאה. גם לעיל (דף מ"ד סוף ע"א)
אמר ונעל קירטא דלויי שכינתא, פי ש"ס ד'יק אחד
וכתלש עלמו צצחי המלכות שהיא סוד הקירטא
שמעליה בטפין טפין של הלכות שהד'יק יסוד'ע מעלה
מ"ע ע"י לימודו שלמד, שהוא צצחי זרע היורה בחן
ש"ס אצני דקירטא למעלה לראש ז"א צצחי מ"ע ע"י"ש:
וחד בקשתא. ר"ל שצד ד'יק א' שהוא נוסר ברית סוד
הקשת צצחי אשר פרו יתן צערו והוא מתקן ע"י"א את
המלכות: דא ברית צדיק. בדברים האלה אמר גם לעיל
(סוף חיקון י"ג ש"ס), וכ"כ לעיל (צחקותא דף ז' ע"א)
הקשת דא ד'יק ע"י"ש וצביאורטו ש"ס. גירין דילה
ר"ל התאים של הד'יק הנוסר ברית החכר צצחי אשר
פריו יתן צערו הוא שמוליד גשמות הד'יקים שלומדים
חורר במס"ע ומעלין להמלכות בסוד גירין דקשתא כ"ל.
דקבילו ברית. היינו כמ"ש (צחקר פ' צראשית דף כ"ד
סוף ע"א) בגין דברית אחמר ציב א"ס לא צריתי יומם
ולילה וגו', והיינו שפ"י קבלת התורה שנקרא צרית,
חיקו היסודות לעשות היחוד חו"ע להעלות מ"ע ולבוריד
מ"ד ע"י"ש, ולזה אמר דהד'יקים נוסרי ברית כ"ל
זוכים להוליד גשמות הד'יקים שלומדים התורה שנקרא
צרית, ולומדים במס"ע ומתחדים ז"א ציסוד ד'יק בגיל
דבזכותיה נפקין מגלותא. ע"י ש"ס (צ"צ דף ח' ע"א)
גם כי יתנו צבוס פסח אקצ"ס, דבזכות הלימוד שיהיו
שנין ושסוקים בתורה פסח אקצ"ס ע"י"ש, והיינו
כשלומדים לשמה, וכמ"ש צ"ס (סנהדרין דף ל"ג ע"ב)
ורק בזכות לימוד תורה לשמה מקצבין בגאולה ע"י"ש,
ולזה אמר הכא להמשיך הכרח דבזכ מוכן הפעין כי
פיקר בגאולה תלוי בחיקון היסוד ד'יק, וכמש"ל (חיקון
י"ח דף ל"ז ע"ב, ולב"ל חיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) לא
תלפי לגרלו דמשיחא עד דתמוי קשתא צבונתי וכו',
ע"י"ש וצביאורטו ש"ס, דר"ל עד שיתוקן היסוד ד'יק
שנקרא קשת, ולזה אמר הכא דבזכ נש"ב מה דאמרינן
דבזכות לימוד תורה לשמה נפקין מגלותא, כי בלומדים

והמש"ש רבינו (צנק"ת פ' יחור) צפסוק חכ"י ח' חלקיק
עיי"ש: דאיהי צווחת בכל יומא למעלה היא ובנהא.
כמש"ל (דף מ"ג ע"ב) שמעו הרים את ריב ה', דא
שכינתא, דאיהי קטעה לקב"ה צגין דמרחקין לה מצעלה
ובצביל צנחא דליתין צגלותא עיי"ש: וקראן ליה ובר
שמע ישראל. היינו כמש"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) כד
נחית בק"ש ובר דנערין לפרא קדישא ישראל צבייכו
וקראן ליה לישראל דאיהו עמדה לאמשיחא וחייו שמע
ישראל הא נחית לבבה, עיי"ש וצביאורי שם. וכל בר
נש דאית ליה ובר. ר"ל שמשחתק צנער השכינה וסובל
עיניים צבצילה, ולועק בכל יום שמע ישראל צבצילה,
אז הכב"ה שומע תפלתו: עליה אתמר קול ענת
אגבי שומע. ר"ל שבקב"ה שומע תפלתו: קול דענויא
דדאי ענוא. פ"י כי לעיל (ריש חיקון זכ דף מ"ב ע"ב)
אמר צסוד חפלה לעני כי יעטוף, דכל לוחין מחעכבין
לסלקא עד דהבוא לנחא דעניא סליקא עיי"ש, ולזה
אמר הבא להמשך הדרוש כי החפלה של זה הדיק
כמשחתק צנער השכינה ולועק צבצילה ונקרא עני סובל
ענויא דילה, זה נקרא חפלה לעני וכאמור. קם אחד
וכר. (הגרי"ל) מוחק כל זה מבאן, וכתב שכל זה לא
שייך כאן חלל לעיל ובר, ולעג"ד חין הכרח לשבש כל
הספרים, ד"ל דהואיל דעסוק כעה דדרוש הטעמים
הוא חחר לדבריו שלמעלה שאמר לעיל (דף מ"ג ע"ב)
כען נייך לחתקא צקירטא ובר צקשחא צגירין דקשחא
(וצדף מ"ד ע"א) אמר קום אלעזר וגטיל קירטא דאיהי
שכינתא ובר, ולזה הוא סומך לסוף מאמר זה שהוא
מתאחד עם המתאמר שאמר לעיל (סוף חיקון י"ג דף
כ"ט ע"ב) שמדבר צעגין הטעמים דשופר הולך פור גדול
וחתי חד צ"י שליתא דיק שמח דכזה יחיד על מגדל
וקשחא צידה וזהו איך חלים לבני חויה יהוא שופר
הולך פור גדול, ועיי"ש צביאורי דשופר הולך, ר"ל כי
השופר מרמז ליסוד דיק, והקול דפיק משופר הוא סוד
טוב הנמשך ממנו, ועיי"ש שהשופר שהוא היסוד הולך וצא,
הוא ממשך הספח מן הדעה דק חוט השדרה עד
היסוד, והספח פור גדול היינו שביסוד נתן פחד

דבר אחר (א) זרקא, קמו תנאין ואמוראין דלעילא, וברכיכו ליה, ואמרו מטרה (ג"א עטרה) תהא אגינת עלך מחצים בגלותא. עלך אתמר (תהלים צא) לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם. וקשתא וחצא דסטרא דקדושה יגן עלך. (שם) ותחת כנפיו תחסה צנה וסחרה אמתו. צנה דא שכינתא תתאה. וסחרה דא שכינתא עלאה. אמתו דא עמודא דאמצעייתא.

קם איהו ואמר. תנאין תנאין. משנה (ב) תהא בעזרייכו. ולא תשתניאו מרחמי לדינא. הלכה אולת לימינא דילכון. לאתגברא בה על שנאיכון. קבלה תתקבל צלותכון. ברייתא אפיקת לכן

באר לחי ראוי

יסק לך דא אבר יסוד לדיק, עיי"ש וציוארנו שם, כי מטרה הוא ג"כ לשון שמירה ונעירה, ולזה אמרו וברכי נשמות התנאים והאמוראים דלעילא להבוא עליומא, וכן כי הוא עסוק בדרוש תיקון המלכות צסוד העומים שממחים לסוד הארע היורה כח מיסוד לדיק להמלכות צסוד לשלח לי למטרה, ע"כ תהיה המלכות מטרה ושמירה להגין עליו מחלים של סמאל וכל גינדא לדינה, ולא תירא מפחד וכו' כי בצצרת"י הוא סוד אצ"ר יסוד לדיק יסק לך, וכמ"ש שם באורך צנה דא שכינתא תתאה וכו' גם זה מצוהר לעיל (שם) לנה וסוחרה שכינתא עלאה ותתאה, היינו כי הצי הכיין של הוי"ה שמאל ציסוד לדיק, הם סוד הכנפים אשר יסק בהם בצצרתו, ותתחיהם חוסים כל הצדיקים שצאים לחסות תחת כנפי השכינה עיי"ש: אמתו דא עמודא דאמצעייתא. גם זה מצוהר לעיל (שם) אמתו דא עמודא דאמצעייתא וכו', זכאח איהו מאן דנעיר צרית מילה ואורייתא דאיהו עמודא דאמצעייתא, דתרוויכו מגינים עליה בעלמא דין ובעלמא דחיי עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דכסלומד תורה לשמה צמס"י להעלות מ"י טפין טפין צצח"י זרע היורה כחן לגבי המלכות, אז תהיה בעלמא שכוה סוד עמודא דאמצעייתא שנקרא אמת כמ"ש חתן אמת ליעקב כמש"ל (שם), היא מגינה עליו צצוה"י וצצוה"י, כי צלימוד תורה לשמה עושין התיקון של צחי קשת ואלת צרית דיסוד לדיק וכאמור: קם איהו ואמר לאחר שצרכו התנאים ואמוראים להעלוימא, חזר העלוימא והשיב להם צרכות. משנה תתא בעזרייכו וכו'. עיל (צצקדמה דף י"ד ע"א) דמטערוין נקרא משגיח צסוד משגיח למלך, ועיין (צצפעי"ה צשער הבהגה הלימוד) שכתב דכוונת לימוד המשנה הוא צמטערוין עיי"ש, ולזה ציחק אותם שמתערוין אשערופסא רבא דישאל שכוה צצח"י משגיח למלך יהא צצרתם ללמד זכות על ישראל צצות המשגיח אשר תלמדו אח צניי: ולא תשתניאו מרחמי לדינא. ר"ל כי (צצבר פ' צראשית דף כ"ז ע"א, וצצ"י כי תלך דף פ"ג ע"א) מצוהר כי מרכבת מטערוין הוא סוד עב"ד טויר, ודרבו להתכפר לפעמים מטוב לרע ומרע לקוב עיי"ש,

וכ"ה

תורה לשמה צמס"י הם המחקנים מדת יסוד לדיק ואחזיו קשתא צגווי נהיין להיות יורה כחן טפה הארע להעלות מ"י לגבי הנוקצא, ועי"י נעשה התיקון השלם וכאמור. הא לכם זרע עיין (צצבר פ' פנחס דף רע"ז ע"ב) דעל המשחל צאורייתא נאמר הא לכם ארע יזרעם צה"א עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דמכ"ע נאמר על המשחל צאורייתא לשמה צצח"י קשה, ותיקון הצרית ה"א לכם, חרעהם צה"א אחרונה שיהא המלכות. דאיון טפין ר"ל שהלימוד תורה לשמה צמס"י הוא צחי טפה הארע היורה כחן להמלכות וכאמור. ד"א זרקא (צצברית ימ"ן) הגיב ש"ל ודא זרקא, ור"ל שלמ"ש למעלה מרחם גם טעם זרקא שכלומדים תורה לשמה הם מסטרא דקשת שזרקין טפין לגבי המלכות וכאמור, חמס לפמש"ל (סוף דף מ"ד צדי"ה פתח ר"ש) (מכר"ה) שכל המאמר משם עד כאן הוא בגי' שכתב צדכ ואליו מצוף התיקונים, ואל לשבש הספרים שאינו המשך עם המאמר שצבריה, וכן הגי' ד"א כמו שהיא לפנינו ודרש זרקא לסוד הקשתא וקירטא שעומד נגד הצדיקים וצידם לתקן השכינה ע"י סוד קשתא וגירין דקשתא, והכותב הצדדים הקדושים על הספר, צה מספר קודם העצודא דוכה צשעה שדרש ר"ש דרוש זה, ואח"כ העתיק המאמר של רבי שמעון צזה שפתח ואמר צסוד הקירטא שיהא מרחם לשכינתא אשר צה אצדריקו חלת טיפין וכו' קמו תנאין ואמוראין דלעילא וכו' לסיוס צצרי העלוימא שפתח דצרינו לעיל (סוף דף מ"ד שם) קם עליומא צתר עולה אמר וכו', ואח"כ פתח ואמר וכו' אצכן אצכן עורין צצצין וכו' ודרש עד עתה, ע"כ קמו התנאים ואמוראים ואמרו לו יישר, לצרכו על שדרש צסוד העומים לסוד תיקון השכינתא צקשתא וצגירי דקשתא. מטרה תהא אגינת לך מחצים בגלותא ע"ל (סוף תיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) שאמר שם דעל שפע האורות הנשפע מיסוד לדיק להנוקצא צסוד זרע היורה כחן נאמר (שמאל א' כ') לשלח לי למטרה, ואמר שם מטרה ודחי שמיחא דאיהי אגינה על ישראל מחויא צישא וכו', ולמאן דאיהי אגינה עליה אחרת ציה לא תירא מפחד לילה וגר בצצרתו

לכח ולבנייכו מגלותא. ומשעבודא ודינא דההוא דממנא על גלותא על בנייכו. מיד דבריק (מ) לון סליק לאתריה.

קם רבי שמעון בקדמיתא. פתח ואמר. תנא תנא אסתמר לך, דהא קירטא לגבך. ודא שכינתא. ובה אודריקו תלת אבנין דאינון תלת טפין דמוחא עלאיין דאינון י"י. ואתכלילו בחכמה בתבונה ובדעת.

אמר

באר לחי ראי

עמיס, וכמ"ס (צפרע"ס פ"ב משער העמידה) צכוות רחא נא צענינו, שהגאולה תבוא מסערא דגבורה ללחיס מלחמתיו להשפיל ולהכניע שרי העמים של מעלה ויגאל ארצנו ביד חזקה עיי"ש ואמר תנא תנא אסתמר לך דהא קירטא לגבך. לעיל אמר קס אחד בקירטא דא שכינתא תתא, וחד בקשתא וכו', ולזה קס ר"ש ואמר לאחד מה' תנאים הנזכרים, השתא דאיתת להכי אסתמר לך מקירטא, והיינו כמש"ל (דף מ"ד ע"ב) קס עולימא דחר עולא ואמר רבי רבי הא טפח קא נחתא עול קשת בידך וכו' עול ליה ודרך ליה לגבה דקבילת לה עלך וכו', ועיי"ש בציוארנו, דר"ל כי עיי' הדורש שדרש עד עכשיו בסוד הקירטא והקשתא והטפח נחתא, המשך הטפח הקדושה ממנו ז"ל לזרך המלכות, אמנם כיון שאין הטפח נחתא רק דרך היסוד לזיק חי עולמים, באכירו כיון שהוא בלזיק יסודי שהוא דחי קירטא וציה בדבר תלוי לתקן מדת יסוד לזיק לזרך תיקון המלכות שעי' תוריק טפח החסדים שהוא דחי אבני דקירטא לירות צסוד זרע היורה כחן להמלכות, ואמר שם דקבילת לה עלך, ר"ל דעליך מוטל ליעול הטפח ולירות ולהלחם בצחיה כחן של הקשת והקירטא למערת המלכות עיי"ש, ולזה אמר ר"ש כהא להסתא אסתמר לך דהא קירטא לגבך, ר"ל שחבר לתקן השכינה צסוד הקירטא שגיגה לה השפע עיי' היסוד לזיק שהוא סוד הקירטא כנ"ל, דהא קירטא לגבך, היינו כיון שאחיה הוא בלזיק מסערא דקירטא ועלך מוטל הדבר וכתאמר וכמש"ל (שם) דהא קבילת עלך, כי כן דרך כל לזיק שצוד עבודתו תמיד רק לזרך תיקון המלכות, עיי' תשתדל גם עתה להאריך טפח הזרע מהמנו לגבי השכינה צחיה קירטא על ידך וכתאמר ובה אודריקו תלת אבנין דאינון תלת טפין וכו' היינו כמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) ג' יודין דאינון ג' טפין דנחתין ממנוחא ואתמשכו לגבי קשת הכרית, וצ"ה (לעיל תיקון ה' דף כ' ע"ב) ועיי"ש בציוארנו שהבאתי מדברי (בזכר ר"פ בראשית דף ט"ו ע"ב) דהזרע הנמשך ממנו ז"ל הם ג' נקודות חצ"ד דאסתלילו דא בדה ונמשכו דרך חוט השדרה להיסוד לזיק ומשם לגוקבה עיי"ש, ולזה אמר ליה כהא דציה תלוי הדבר להמשך כג' טפין שחם ג' מוחין חצ"ד סוד ג' אבנין דקשת

וכ"ה לכן (תיקון ס"ח דף ל"ט ע"א) צסוד מטה חלקים דא מטערוין דמתהפך מימינה לשמאלא ומשמאלא לימינה, מדינא לרחמי ומרחמי לדינא עיי"ש, ולזה אמר צצרכו דהגם שהסייעתא שלכם יהיה עיי' מטערוין, שחא דחי משנה שדרכו של מטערוין להסתפק ולהשתנות מרחמי לדינא, עכ"ז לגבי דידכו לא ישתנה מרחמי לדינא, רק יהיה נועה כלפי חסד לגבירו תמיד בכל עת וצכל שעה הלכה אולת לימינא דילבון. ע"ל (דף מ"ו ע"א). דהשכינה הקדושה נקראת הלכה חייה הלכה דמלכא כד חייה אולת גביה צ' שוקין וכו' עיי"ש, ולזה אמר להם שצוכות לימוד הלכיה שהיה לשון הליך כנ"ל, תלך השכינה הקדושה לגבי צעלה לימינה צסוד נצח שגל לימין, כמ"ס (צ"ח ריש פ"ו משער הכללים ציוסגר). לאתגברא בה על שנאיכוון היינו כמ"ס (צרע"ס פ' משפטים דף קט"ז ע"ב) מאן דאיהו צקי צהלכה דאיהו שכינתא וכו' דאסתמר צה הלימ, מפי הגבורה יהיז לך קצ"ה צרתא דליות וכו', על הלכה דילך דאסתמר זאת עליות על בלנה, דאתגברת על בלבי צגבורה, כמ"ס ה' עמך גבור החיל עיי"ש קבילה תתקבל צלותכוון היינו כמש"ל (תיקון י"ח דף י"ג ע"ב וצטאר דוכתי) דעל מארי קבלה הלומדים והדורשים צמעש מרצבה נאמר הראיני את מרחיק השמיעני את קולך וגו', ותתקבל תפלתן ויהיז לון שאלתין דליון עיי"ש, וע"ל (דף מ"ח ע"א) שאלתן היודעים לכוין צתפלתן ליחד זרע בדקא יאות ולהצטרף לתרין שמהן, צההוא אמנא ח"י תקרה וכו' יענה עיי"ש וצציוארנו שם ברייתא אפיקת לכוין ולבנייכו מגלותא. עיי' לעיל (דף מ"ח סוף ע"ב) דברייתא הוא לשון צ"ר וחזן, עיי"ש וצציוארנו שם, ולזה אמר דצוכית הצרייתות שסדרו לפני צנ"י ללמוד צחס, יחכו ללאת וצר לחזן ממדור הקליפות שחם עתה צעוכיך צגלות צארץ חיוצבים: ומשעבודא ודינא דההוא דממנא על גלותא על בנייכו. עיי' (צפרע"ס ערך צרייתא) שכתב דהמלכות נקראת צרייתא מלשון צ"ר, כי צעוכיך מלך הגבורה ותוקף דין הוא גולה עיי"ש, ולזה צרך אותם שצוכות וסכה של לימוד צרייתות דקדושה יצמוד להם לשאר כח הגבורה דמסתחא דקדושה להאזינא ישראל משעבוד ודינא של הקליפות וכתחיתם השולטים צגלות וארץ

אמר ליה, רבי שים בסלע קנך. דהא קשתא לגבך. דאיהו אות הברית. אסתמר מגידן דיליה. דאינון תלת וריז. דסלקין חיי (ט) בחושבן. ודא חיי (נ) עלמין.

קם תנא תניינא, ואמר ליה. הא תניא דמסייע לך. ברומחא דאיהי כלילא מארבע פרשיין. ודא ו דאיהו עמודא דאמצעייתא כליל שיית תיבין דיתודא. ורמיח תיבין דאתמב (רא וזאת) ביה (במדר כו) ושים בסלע קנך. דהא קרני פרה לגבך דאינון תרין נביאי קשוט. עליהו אתמר אצמיח קרן לדוד. ומצמיח קרן ישועה.

מסטר

באר לחי ראי

מושבך נרמז מדרגות הכנה רבי שמעון כי לחי' הוא לחותיות חניי'א, וחינו במשיל (רש דף מ"ד) לחי'א בטיפוך לחון, חני'א דמסייע לך בגלחא, ועלך אתמר לחי'א מושבך ושים בסלע קנך, ועיי'א וציוארנו שבבחי' מדרבי הזכר דלחי'א מרמז להיסוד לדיק בסוד ותשב בלחי'א קשת, המשפיע להמלכות שנקראת סלע, וחינו ושים בסלע קנך, שהמלכות שהוא סוד סליע הוא קין לז'א עיי' היסוד לדיק שנקרא לחי'א, ולזה אמר הכנה הכ' על רבי שמעון שהוא חני'א דמסייע להמלכות בגלחא בבחי' יסוד לדיק שצ, ועלוי גאמר לחי'א מושבך, חיינו שהוא בחי' ליסייע בסוד ותשב בלחי'א קשת, עיי' שים בסלע קנך, עיי' עלך לחקן המלכות שנקרא סלע שחבי בבחי' קין לגעלה שיצא להזדווג עמה וכלומר: ברומחא וכו'. עיי' (ברעמי' פ' עקב דף רצ"ע ע"א, ולעיל בהקדמה דף י"א ע"א) ק"ש לחי'א רומח, רמיח חיבין דק"ש, ושיית חיבין דיתודא הוא ר, לחותיות רמיח, כי עיי' הק"ש לוחמים ומתגברים על החגונים, ואמר לעיל שם שאי אפשר להתגבר עליהם אלא מי שצומד הלחות מסטרא דיסוד לדיק, אצל מי שאינו צומד הלחות חיי לא יעלה בידו להרגם עיי' הק"ש עיי'א וציוארנו שם, ולזה אמר הכנה הכ' לרבי שמעון, שאלה הוא פחי לדיק חי עולמים הנוער הלחות דיסוד לדיק, ואלה יש בידך זה הכה של החמי'א להרגו להחגונים עיי' הק"ש שלך: דאיהי כלילא סד פרשיין. כלשון זה לחי'א גם לעיל (חיקון ו דף כ"ב ע"ב) ואיהו כלילא מדי פרשיין דק"ש דלחי'א רמיח חיבין עיי'א, וכ"כ (ברעמי' פ' פנחס דף רכ"ח ע"א) ברמיח חיבין דלחי'א ו פרשיין דק"ש, ועיל (בהקדמה דף י"א ע"א) שמשפיע שם בענין שחדי פרשיין דק"ש הם סוד רומיח שהוא כנגד ר לחותיות חיי'א סוד עמודא דלמנעייתא שכל ידו לחטבין רומיח עיי'א וציוארנו שם: ודא ו דאיהו עמודא דאמצעייתא. ר"ל שחדי של רומיח שהוא סוד ו חיביות דשמש ישראל וצ, שהוא גוסף על כוללות רמיח חיביות דק"ש, שהוא מרמז לסוד עמודא דלמנעייתא דמתקנין ביהודא עלאה הוא גופא דחברא, וכמביל (שם) רומחא עמודא דלמנעייתא ו גופא דחברא עיי'א וציוארנו שם: דאתמר ביה ושים בסלע קנך. עיי' לחות

דקשה דלזדוריקו ממחא אל הנוקבא כדי לתקנה וכלומר א"ל רבי. אחד מהב' הנאים הנ"ל השיב לר"ש שים בסלע קנך וכו' ע"ל (חיקון פ' דף ק"ב ע"ב) לחי'א מושבך ושים בסלע קנך, חמן לחי'א, ואיהו חני'א, ק. קנ"ך, קני'א חכמה קנ"ה צינה, ה' קנני' ראשית דרש וכו' עיי'א, ולזה אמר זה הכנה הכ' לר"ש שעלוי נאמר ראשית הקרא לחי'א מושבך שהוא אחד מהחגונים שנאמר עליו גם סיפא דקרא שים בסלע קנ"ך שקנה חכמה וקנה צינה ה' קנני' ראשית דרש, כיון שר"ש הוא הלדיק יסריע המורה בקשה נגד הקליפות לצער הקוליס מן הכרס, וכמ"ש רבינו (צקל ברמז בבחי'א האדיר דף ה' ע"ב) עיי'א, אי' צודאי יחכן שעלוי נאמר פסוק זה, כי הוא מורה בקשתו ג' עפין ממחא עלאה סוד חז"ד וכלומר. אסתמר סגירין דיליה חיינו כמש"ל שאמרו החנאים והאמצעיים לעולמי'א מערה חכא לחי'א ענך מחנאים בגלחא, ור"ל כי הלדיק שהוא בחי' מערה לחן של השכינה, הוא נשמר מהחנאים של סמ"א' וחוי'א בישא הסוד נגד הקדושה וכמש"ל שם, ולזה אמר הכנה הנזכר לר"ש כיון דקשתא לגבך עיי' אסתמר לך וכו', פי' אלה נשמר מהחנאים של סמ"א' החוי'א בישא כגיל. דאינון ג' וריז וכו' עיי' בדברי רבינו (בשער הפסוקים פ' נח) שכתב ח"ל ג' קוים ימין ושמאל ואמלע שהם נכ"י דז"א, שלשם נכללים ביסוד, ובה ג' קוים הם ג' ויין שהם צניח חיי עכ"ל, זה הוא המנך הדברים כלן שאמר הכנה הנזכר לר"ש דהא קשתא לגבך שהוא סוד הקשה היורה חנים לגבי חוי'א כגיל, ובה לעיל אמר שהלדיק יסריע הוא סוד הקירעא שמורה ג' עפין ממחא עלאה שהם סוד ג' יודין שהם כזרת ג' חגין דקירעא, ולא כזרת חנים, ולא מוסף הכה שה' עפין הם ג"כ סוד ג' ויין כזרת ג' חנים דקשה, כי מהי'ע נקרא היסוד לדיק חיי עולמים, כי על ידו אדוריקו ג' עפין ממחא, שמהם נעשים ג' ויין כזרת חנים כגיל מספר חיי, להשפיע חי'א לכל העולמות שלמטה: קם תנא תניינא וכו'. לאחר שדרש הכנה ה'א וזכר הנאים הנזכרים הפסוק לחי'א מושבך ושים בסלע קנך על ר"ש, קם הכנה הכ' והוסף למר עוד שהפסוק זה מרמז למדרגות רבי שמעון: הא תניא דמסייע לך. פי' שצפוסק לחי'א

מסטרא דשכינתא אתקרי קרני פרה. מסטרא דשור וקרני ראם קרניו. ואינון משיח ראשון ושני. י ר בית ראשון. ושני היה.

ושכינתא נטלא פורפירא מאשא סומקא ואצטבעת בה. ואתקריאת סומקא (במדבר יט) פרה אדומה תמימה. אדומה ודאי מסטרא דגבורה.

מסטרא

באר לחי ראי

ואיתן שכול ז"ל סוד רומ"ח דק"ש כג"ל מתקנים המלכות לזוג אותה בצעלה שחכה קין לו. דהא קרני פרה לגבך דאינון ב' נביאי קשום פ"י כי אתה ים צידך הכה לגנה החלונים עיי' הק"ש בקרקך שכם קרני המלכות שנקראת פרה מסטרא דגבורה, וממ"ש (צובר פ' תתק דף ק"פ ע"ב, וברע"מ פ' פנחס דף רמ"ג ע"ב) והדינים היוצאים ממנה נקראים קרני פרה, כי אתה הוא דרגא דנביאי קשום ששורשם בשר"ה, ונודע מדברי רבינו (צעי"ח פ"ו משער א"ה) ח"ל שלשולם נ"ה הם סוד הדינים טולם כנזכר (צובר פ' לו דף ל"ב ע"א) בסוד ערבי נחל, ועיין (ברע"מ פרק ג' משער הל"ג) ומכאן מתפשט הדינים עיי"ש, ולא מוזן דרשב"י כיון שהוא נלוץ משה רב"מ כמ"ש רבינו (בליקוטי הש"ס שבת דף ר' ע"א), הכה הוא שורש של כל נביאי קשום, ע"כ יש בו הכה של הקרני פרה להבצר ולגנה ולהרוג בקרניו לכל החלונים: אצמיה קרן וגר ומצמיה קרן ובר. והיינו כי קרן דוד הוא מסטרא דהוד, וכמ"ש רבינו (בליקוטי הש"ס ברכות דף ד' ע"א) דוד הוא צחי כוד עיי"ש, וקרן ישועה הוא מסטרא דגלת, ועיי' לעיל (בהקדמה דף ד' ע"א) ישועה אתקריאת מסטרא דגלת עיי"ש ונביאורו שם, והיינו שפ"י הכ' קרנות אלו דע"ה נעשה כחוקן הגמור לצבר הקאים מן הכרם ולתקן מלכות בית דוד צ"ל: **מסטרא דשכינתא** אתקרי קרני פרה ובר. היינו כמשי"ל (מזכר וברע"מ) שהמלכות מסטרא דגבורה נקראת פרה, ולא אמר למסטרא דגבורה המלכות, נקראים גו"ה קרני פרה שהוא חוקף הדינים וכלאמור. **מסטרא דשור** וקרני ראם קרניו. עיין (צובר פ' ויקרא דף י"ד ע"א) בסוד צבור שורו כדר לו וקרני ראם קרניו שנאמר גיוסף, כי המלכות נקראת פרה, וכן זוגה נקרא שור, והוא דרגא עלאה ולא ח"כ כשור דעלמא אלא וקרני ראם קרניו ובהם עניים ינגה וגר, וביאור הדברים עיי"ש (צבור החמה) דפרה ושור שיהיה הם ומסטרא דשנאלא שמהם ילא הגבורה והכין, ואמר שהוא ללא כשורים דעלמא שכם צעלי הדין החזק המזיק, אלא הוא צחי שור שקרניו יפסו בצחי קרני ראם בסוד קרני כוד שכם קרני רחמים, ולכן עניים רק אשר בהם עניים יגת, וכל מיני קליפות גנבים תתחייבם עיי"ש, והוא הוא ביאור הדברים כאן שאמר שכלאמור המעידה יכיה צ"י מיני קרנים, מסטרא דשכינתא שהיא עלמא דנוקבא

ויכיה צנח"י קרני פרה שהוא חוקף הגבורה החזקה, וגם מסטרא דשור דדרגא עלאה בסוד וקרני ראם קרניו שכם מסטרא דדבורה שאין הדינים חזקים כ"כ, וממ"ש (צובר פ' בשלה דף י"א ובשאר דוכתי), והיינו כמ"ש רבינו (צעי"ח פ"ב משער הנסירה) דגבורה של הנוקבא נקראים גבורה גמ"ש, אלא הגבורה של הדבורה הם חסדים עיי"ש: ואינון משיח ראשון ושני היינו כי משיח בן דוד ילחם עם החלונים צכח קרני פרה שהוא מסטרא דנוקבא שהוא דרגא דדוד, כמ"ש רבינו (בליקוטי הש"ס ברכות דף י"ב ע"ב ובשאר דוכתי) ומשיח בן יוסף ילחם עם החלונים מסטרא דשור וקרני ראם קרניו הנאמר ביוסף וכלאמור י"ן בית ראשון ושני ח"ה. עיין (צובר פ' בחשית דף כ"ז ע"א) דבית ראשון הוא מסטרא דלמא עלאה, ובית שני הוא מסטרא דלמא תתאה עיי"ש, וכ"כ (צ"י שמות דף ע' ע"א) בית א' לקבל ה' עלאה, ובית שני לקבל ה' תתאה עיי"ש, והכל אמר שאתון י"ן דבורין של השם כו"ה הם מסטרא דבית ראשון, ומסטרא דבית שני הם האתון ח"ה דנוקבין של כו"ה, והיינו כך כי נודע מדברי רבינו (צעי"ח פ"ח משער הכללים) דכל מה דאתרין צעלמא דבית נקראת נוקבא הוא רק צמן שכיח למעלה עם אלא בדרך יחוד ולא נקראת נקבא צעק אלא כיון שאז הוא צנח"י מקבל מדבורא, אלא כשכניו רוצה על בניו ומשפיע בהם אז נקראת הבניה בשם דבורה דוגמת הזכר המשפיע בנוקבא עיי"ש, ומזן ממילא דבית ה' שהיה השלח השכינה עלאה בסוד והאם רוצה על בניו, היתה הבניה צנח"י דבורה ומשפיע לבניה כל ע"כ והיה מאירים בה ה' לאותיות דדבורין י"ן של הו"ה, אלא הבית ה' שהיה השלח השכינה מסטרא דמלכות היה צנח"י נוקבא תתאה, ע"כ היה מאיר שם ה' לאותיות ח"ה אתון דנוקבא של הו"ה: **ושכינתא** נטלא פורפירא מאשא סומקא גם זכר משפיר (צובר שם ע"ב) דלעיל יכין ליה חד פרפירא סומקא למעבד נוקמן, עיי"ש, (וב"י בחשית דף ל"ע ע"ב): **ואתקריאת פרה** אדומה תמימה ובר. סומקא ודאי מסטרא דגבורה. כג"ל, וכן גרם (הגרי"ל), והיינו כמ"ש (צובר תתק דף ק"פ ע"ב) פרה אדומה סומקא סרדא שהיא גורת דינא עיי"ש, היינו כי מסוד קרני פרה למסטרא דגבורה של המלכות שנקראת פרה אדומה נובע חוקף גזרת דינא על החלונים כג"ל: תמימה ובר.

צביות

תמימה מסטרא דההוא דאתמר ביה (באשית יו) התהלך לפני והיה תמים. אשר אין בה מום מסטרא דיעקב דלית ביה פסולת. דאתמר ביה (שם סו) ויעקב איש תם. יעקב דלעילא. ובדיוקניה יעקב דלתתא.

אשר לא עלה עליה עול (במדבר יט) משעבודא דגלותא. בגין דאיהי שכינתא עלאה אתקריאת. ולא עוד אלא דאיהי אתקריאת ס' שבת. דאיהי אסור במלאכה בגין דאתקריאת חרות.

ושלמה בגינה אמר (קהלת י) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. בגין פרה אדומה דאיהי מטהרת את הטמא ומטמאה את הטהור דאתעסק בה. ורזא דמלה (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד.

מטהרת

באר לחי ראי

למעלה במדרגתו עיי"ש צחיר, וזה הוא ציחור הדברים כן שאמר שפרה אדומה חמימה מרמזת ליעקב איש תם צ"י מדרגות שנקרא על שם איש תם, ששגיג כל המדרגות מרים כל דרגין עד סוף כל דרגין, דכיוני מצחי יעקב דלחתא עד צחי יעקב דלעילא. אשר לא עלה עליה עול משעבודא דגלותא וכו'. כיוני כמ"ש (ברע"מ פ' חקת שס) אשר לא עלה עליה עול, מסערה דשכינתא עלאה דליכו חירו, באתר דליכו שלטא וכו' הקרב מסערה אחרא, לית לה רשו לשלטא וכו' עיי"ש, ור"ל כי פרה אדומה שורשה צנינה, וסמ"ש רבינו (ברע"מ וצטע"מ ר"פ חקת) דסוד פרה אדומה מרמז לכ"ג שנמשכים מן אמה ה' עלאה למלכות ה' החאה עיי"ש, וכנה צינה הוא סוד יוצל עליון דחמק נפקין עבדן לחירות, וכמס"ל (חיקון ו' דף כ"א ע"א) אמה עלאה יוצל דחתמ צה וקראתם דרור עיי"ש וצביאורו שס, ולזה אמר שפרה אדומה כיון ששורשה בלמא עלאה עיי"ש גאמר צה אשר לא עלה עליה עול בגלות וכו' שצוד. ולא עוד אלא. (בגרי"ל) מוחק ג' חיבות אלו. דאיהי אתקריאת שבת וכו'. זה הוא המשך למ"ש דהפרה הוא מסערה דשכינתא עלאה שאין צה אחיה לקיפות משום שכי' עלמא דחירות, ומוסיק עוד ואמר דמ"ש אסור לעשות צה מלאכה, כי אמה עלאה אתקריאת שבת שאסור במלאכה, וכעין זה איתא (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ג ע"ב) ובגין דשכינתא עלאה אחפשטה בשבת על ארעא דחתמ צה פ"א חמימה, אסור לתרש בשבת וכו' מסערה דשכינתא דליכו חירו דכלא ולית רשו לסמ"ל לשלטא דליוני מסערה דגיבוס, ובג"ד אסור לתרש בלמא וכו' עיי"ש: ושלמה בגינה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. עיי"ש (יומא דף י"ד ע"א) שכי' שלמה מתקשה בבלכות פרה אדומה, שבחמק ומוין עליו טבור וכו' גמא, כיון שאמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני עיי"ש, ופנימיות הענין עיי"ש (בלק"ת פ' חקת) שאמר אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, כי מטבת עממא

בכוחו מדבר מענין פרה אדומה שיש צה הכה של קרני פרה מסערה דגזירה, הוא מפרש שיש צסוד פרה אדומה האורות של כל בג' קוים, כי יש צה ג"כ מסערה דחסד וחס"ת, ימפרש אגב אורחיה שאר הענינים של פרה אדומה ע"ד הנסתר מסטרא דההוא דאתמר ביה וכו' כיוני שיש צה אור מסערה דקו הימין שכי' החסד, וכמ"ש (ברע"מ ר"פ חקת שס, וצ"י פנחס דף רמ"ג ע"ב) חמימה מסערה דחסד דליכו דרגא דלצרכס יכו' מסטרא דיעקב. כיוני חס"ת קו האמצעי, וכמ"ש (צזכר פ' וילא צס"א דף ק"ו ע"ב) יעקב דא חס"ת קדישא, ועיין (ברע"מ שס) חמימה מסערה דעמודא דאמצעיתא שכי' יעקב איש תם עיי"ש. דאתמר ביה ויעקב איש תם כיוני כמ"ש (צזכר פ' שלח דף קס"ג ע"א) מה בין חס לחמים, בלצרכס כחיו חמים הכהכל לפני וכו' חמים, יעקב דאשחלים יחיר צגין דלא אשחאר ציכ פסולת כלל כחיו ציכ ויעקב איש תם עיי"ש, ולזה אמר כן דכ"כ כחיו חמימה, ואמר צזה שאינו מלשון חמים, שעדיין אינו צשלימות שלג חזקן כ"כ והפסולת דמסערה דגזירה גשאר עדיין צו, אלא מלשון חס מסערה דיעקב קו האמצעי שזיכר גם הפסולת של צד שמאל ונעשה צצחי איש חס צלא שום פסולת, עיי"כ כחיו אשר אין צה מום, שכי' מסערה דיעקב שזיכר גם הפסולת דקו השמאל ולא גשאר שום פסולת ושום מום מסערה דשמאל: יעקב דלעילא ובדיוקניה דיעקב דלתתא. עיי"ש צזכר (פ' וישלח דף קע"ג ע"ב) יעקב איכו רחיקא קדישא עלאה דקיימא לאכרה לסיכרל ואיכו רחיקא צלתודו עיי"ש, וציחור הענין עיי"ש (צפ"ח סוף פ"א משער הארת המוחין) צסוד אף ילא ילא יעקב צ' וילא, כי יש צ' מדרגות יעקב דלתתא ויעקב דלעילא, ויעקב אציוו הכחתון שצזה העולם החחיל לחקן משעיו ועלה מדרגה אחר מדרגה, ותחלה השיג ועלה למדרגת יעקב שכי' היסוד תחתון וקרוצ אלו, ואח"כ עלה ונחפלה למדרגת יעקב עלאה ונעשה מרכזה למדרגת יעקב פנימי שצחוק ז"ל שכי' יוסר

מטהרת את הטמא מסטרא דימינא. דכהנא מסטרא דימינא אתקרי איש טהור. בגין דלסטרא (ריא דסטרא) דימינא איהי מיא דאורייתא. דאע"ג דיהא טמא אתדכי בה. ומטמאה את הטהור. דא גבורה. דלסטרא סמאל דנפל סא) מקדושתיה. ומה דהוה טהור סב) סאיב ליה. בגין דשליט [דף מ"ח ע"ב] על חיילין דמסאבו.

וכהנא

באר לחי ראי

טמאים מלך הרחמים שבה שהם שמות הפנים, ומטמאה טהירים מלך הדינים שבה שהם שמות החריים, עיי"ש [ובע"פ פ"ג משער ק"ג], ולפי האמור שגורשה צנינה, יתכן כי בן הוא ענין הצנינה שהוא עומה היא רחמים וממנה דינן מחערין, וכמ"ש רבינו (בע"פ כ"ז משער ח"א), ועיי"ש עוד (בע"פ משער הזוגים) לא אחד היינו כי צינה נקרא אח"ד, וכמ"ש רבינו (בע"פ פ"א יחזקאלה נשער השנה) צסוד אתה אחד ושמן אחד עיי"ש דכהנא מסטרא דימינא אתקרי איש טהור עיין (צוהר פ' חרת דף ק"פ ע"ב) ת"ח כל מיא דלחטציד מהאי פרה צגין לדכאה ולא נקדשא עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"מ"ש (צוהר פ' קרה דף קע"ו ע"ב) דלית צ' דרגין קדוש וטהור, כהן איבו קדוש מסטרא דימינא, ולוי טהור מסטרא דסמאלה עיי"ש, ולא אמר (שם צ"ח חקת) כל מה דלחטציד מהאי פרה, רק צגין לדכאה ולא לקדשא, היינו מסטרא דטהרה שהוא צשמאל דרגא דלוי, כי חושלת הכפר פרה הוא לטהר טמאים ולא להוסיף קדושה, וכנה לכאורה קשה דלפ"ו אחאי נעשה כל עניני פרה אדומה רק עיי"ב, וכמ"ש (צמס' פרה פ"ד משנה א') רק אח"כ כי ואסף איש טהור את אפר הפרה, דלכאורה כיון שהוא צה רק לדכאה ולא לקדשא, אי"כ היה צ"ל צכל מעשה פרה אדומה רק לוי שהוא טהור מסטרא דסמאלה, ולא עיי"ב כהן דייקא שהוא קדוש מסטרא דימינא, ולזה הוא מתרן בצמס' דדרוש לפי האמור שכל ענין הפרה הוא להתגבר סטרא דימינא ולכלול סמאלה צימינא, ועיי"ב נעשה ענין הטהרה שהוא מסטרא דסמאלה עיי"ב כהן איש הכהן צצמין, כטעם האמור שהסמאל נכלל צימין: בגין דלסטרא דימינא איהו מיא דאורייתא. עיין (צוהר פ' פקודי דף רל"ז ע"ב) דסוד פרה אדומה איבו טהור דנפיק מטמא, דהא צקדמיתא טמא הוא והשתא דלחטציד צה דינא ואח"כ צליקדא חשא צנורא דליון ולחטציד עפר ואח"כ צמיא על הכהן אפר ולחטקרי מי חטאת ינעשה טהור מטמא, ויהי מסאבא אחכפיה ולא שלים כלל עיי"ש, והיינו שציי החסדים של המים מיא דאורייתא שהוא מסטרא דימינא שנהנו על האפר שנעשה עיי"ב האש שרש הגבורות מסטרא דסמאלה כדי להגביר הימין על השמאל ולצטל עיי"ב כה ייקח החלונים שאלחחן צשמאל, וכמ"ש (צוהר"ה) שם. ועיי"ו: אע"ג

דיהא טמא אתדכי בה כי גם השמאל נהפך לימין וכאמור. ופוטמאה את הטהור דא גבורה היינו כמ"ש רבינו (בע"פ פ' חקת) כי הפרה אדומה כיון שגורשה צנינה ומינה דינן מחערין, לכן יש צה ב"ג מלפ"ך ע"כ היא אדומה, חמס צהיחס צפנים הם בקדושה צצחי חמימה אשר אין צה מוס, אך כשצילאין לחון אחוז צהם הקליפות ונגלה שורש זוהמת הדינים עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כהן שאמר שמטמא את הטהור מכה ב"ג, דאף שכשהיו צפנים היו גבורות קדושות וטהורות צצחי חמימה אשר אין צה מוס, חמס לאחר שילא לחון אחוז צהם הקליפות חזרה הדינים שהיו הטומאה דלסטרא סמאל דנפל מקדושתיה. עיין (בע"פ פ"ב ופ"ו ופ"ח משער ק"ב) שצבאר סוד פרה אדומה צזה שהוא מטמא ומטמא, ומפרש הענין שאמר צחיקונים כהן שבה נפל סמאל מקדושה, כי הפרה אדומה הוא צסוד עץ הדעת עיי"ב ולהט החרב המהפכת דסמאל ונחש דנוגה דלילנות, מתחלה היו קדושים והיו יונקים מסטרא דטוב של הכה"ד, ואח"כ כאשר נצבר ונפרד הטוב מהרע נפלו מקדושתן לנוצבא דטהור צמקום הרע ונעמאלו עיי"ב הרע עיי"ש צאור, ואמר הכהן להמשיך הדרוש דכל זה הוא ענין אחד. כי כאשר נכלל סמאלה צימינא דקדושה עיי"ב הפרה אדומה ונצטל הרע מכשמאל דקדושה, נצטל ממילא ייקח סמאל וצח זוגיה מהקדושה ונפל מקדושתיה לנוצבא דטהור לקבל שם שפשו הרע מכשמאל דטומאה, כי צהשמאל צצקדושה אין לו עוד מקום להאחז וכהמור: ומה דהוה טהור סאיב ליה בגין ובר' היינו כי צכל י"ס דקליפות יש צחוכס נליות קדושות המהיח אותם צסוד ואתה מחיה את כולם, ואי אפשר להנלוצא בקדושות גלאת לאורח עד שיכיה החיקון השלם שרקליפות יחצבלו, וכמ"ש רבינו (בע"פ צפ"ו משער המלכים, וצפ"א משער הקליפות, וצטע"פ פ' תצא וצבאר דוכתי), ולא אמר הכהן להמשיך הדרוש כי לסטרא דסמאל שגפל מקדושתיה ונעשה מדור עומאה צפני ענמו, כווצרו כמה גליות קדושות וטהורות לירד ולשקע שם למטה צמקום העומאה צטהור כדי ליתן להם חיות וכהמור: בגין דשליט על חיילין דמסאבו כי לכן אלו מכנים למדור העומאה שגפלו שם הנליות לסמאל וצח זוגיה, מפני שירד שם למקום העומאה ונעשה

וכהנא דאיהו טהור. כד הוה משתדל לקרבא ליה לעזאזל. הוה מטהר לישראל מכל חובין דילהן. כד"א (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם וגו'. ואיהו דהוה טהור הוה מתטמא בהוה עזאזל.

והכי למי נדה. הוה כהנא מטהר לה. ואיהו הוה מסתאב עד עידן רמשא דהוה מתדכי.

ועוד מטהרת את הטמא. כד גולד משה אתמר ביה לגבי בת פרעה (ס) ותרא אותו כי טוב הוא. דחמאת עמיה שכינתא. ומיד נגעה איהי בה, אתדכיאת ואתסיאת מצרעתא דילה. ומשה אתדבקת ביה צרעת. כד"א (שמות י) והנה ידו מצורעת כשלג. דכהוה זמנא דנגעה ביה בת פרעה פרחת שכינתא מיניה. ובגין דא כד בעא לאתקרבא לגבה בסנה, אמרה ליה (ס) אל תקרב הלום של נעליך מעל רגליך. עד דיתפשט מהוה גופא דנגעת ביה בת פרעה. תמן אחזי ליה דגופא דבר נש בהאי עלמא איהו צרעת ממשכא דחויא. לבתר דאתפשט מיניה והדר לגנתא דעדן, אתלבש בגופא קדישא דילה. ודא איהו (ס) והנה שבה כבשרו. והכי אתלבש משה בה. ודא איהו והנה שבה כבשרו. כקדמיתא. דאתמר

באר לחי ראי

נוגה, ומשכ רבינו כשנולד היכ צשרו צחי השמיל ויכח מן הטוב לצדו, וזכ סוד ותרע אורו כי טוב הוא, ולכן זה פרעה נתרפא כשנלחם ידו וכתחיקה זו, מלך הכנענים הטוב של השמיל על הרע שלה, חזל משה אחזק ביה לרעה, שפרח ממנו מקלע הטוב ונדבק צו מקלע הרע ממנה, ופרח ממנו הגוף דהשמיל ונחלבש בנוגה דזה פרעה וזה סוד הטרעה עיי"ש: פרחת שכינתא בניה היינו הלבוש דקדושה שהוא צחי צשר הגוף שנקרא השמיל כיל, וקרא אורו צשם שכינתא עפמי"ש רבינו (צפי"ה צפי"ה משער השמיל) דשר דתבונה נקרא השמיל עיי"ש: של נעליך מעל רגליך עד דיתפשט מהוה גופא וכו'. גם זה מפרש רבינו (צפי"ה ס) כי צסנה אתפרש משה מהכוח גופא דקליפת נוגה, ועיי"ש חיל של נעליך מעל רגליך, שאז נעשה כלו טוב כיום הולדו עיי"ש. תמן אחזי ליה וכו' היינו כמי"ש רבינו (ס) צפי"ה שמי תמא אחזי"ר נאצדו ממנו כל המלבושים דקדושה ונחלבש דקליפת מנה שהוא טורר משכא דחויא, ונחמח זה נמלא שכלבוש של כל האנשים שנקרא גופא, הוא טורר משכא דחויא עיי"ש: לבתר דאתפשט וכו'. גם זה מפרש רבינו (ס) כי אחזי"ר לאחר שלקחו הקליפות ממנו הלבושים דקדושה, חזר הקדיש ועשה לו מלבוש אמר על הופש שלו מציע דעשיה ודלילות מצחי השמיל כסוצ אורו, ואחיי טעם לו עיד מלבוש דתחומה שר, וכנוד לבוש דתחומה אור שצניג הארץ, היכ כמז בתורתו של ר"מ כחומה אור עיי"ש: ודא איהו והנה שבה כבשרו. גם זה מפרש רבינו (צפי"ה ס) וזהו שבה כבשרו, ר"ל בגוף הא' דהשמיל כנקרא צשר, ועיי"ש צפי"ה

ונעשה שליו לכל חיליות הקליפות וכלם נקראו על שמו וכהנא דאיהו טהור וכו'. היינו כמי"ש רבינו (צפי"ה פ"ז ופ"ח וע' משער ק"י) כי זה הוא סוד שער המשלה לעזאזל, לצד הטוב מרע שנקבע דקליפות נוגה, ומכ"כ מתהפך אח"כ למילך סנגוריא צהאי שער מלך הטוב שבו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדורש, שהטעם שהוא טהור [כיינו חזן ממה שהוא קודש הוא ג"כ טהור] שכלל בו גם הטעם של הטענה שהוא מסערה דשמאל דקדושה במש"ל, עיי"ש היכ צכחו לצד הטענה מהעומא שצד שמאל ולהוויא צלעם מפיסה וכאמור. ואיהו דחיה טהור הוה מתטמא וכו' פי' שהטעם האוסף את אפר הפרה מפני שירד למטה למקום מדור הקליפות והוויא משם הטהרות, נטמא עומא מנע צשעה שהיכ מגרש הקליפות וכאמור. והכי למי נדה וכו' פי' כמו שהיכ הענין של האיש עמי אעפ"י שכל ידו נטהר וישראל מאחיצת הקליפות עיי' שהוא מנופל צכס וגחית ציוניה לגרש, כן הוא הענין שהטעם העוסק במעשה שריפת הפרה והמאסף את אפר הפרה אפי"ש שהאפר היכ מטהר את הטמא ומעומא הקליפות וגרשן מלחמח שר דקדושה, מ"מ הוא נשאר צטומאחו קא צטומאח קא עד השרש שאז נעצר מלחמי עיי' שנטפל צכס לגרשן כחצר: אתמר ביה לגבי בת פרעה וכו' עיי' (דילקוט שמעוני פי' שמח) עיי' ותר דת פרעה לחזן על הילוף, שהציא (מכאדריא) כי צתיה צה פרעה היכה מנוגעה בנגעים קשים וירדה לחזן צילוף, ותרע כנוד צוכה ושלח ידו וכתחיקה צו ותרפא מלרעה עיי"ש, וצילוף הענין מצוה צפי"ה (פי"ז משער ק"י) כי סוד הטרעה הוא מברע דקליפת

דאתמר ביה (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי. ובגין דא אמר ליה (שמות א) של נעליך מעל רגליך. דא גופא דהוה ליה כנעל. והוא דנגעה ביה בת פרעה, ואתלבש באחרא. ובהווא זמנא אהדרת עליה שכינתא.

ובגין דא אתחזי (ביא אחרי) ליה באתין דעבד באת קדמאה. ואמר ליה (שם ד) הבא נא ירך בחיקך וגר. ואמאי בחיקך, הכא רמיז (מסכת ז) משוכבת חיקך (סו) שמור פתחי פיך. (שמות ד) והנה ידו מצורעת כשלג. ולבתר אחזי ליה דאתדכיא באורייתא. והדיד בה (שם) והנה שבה בבשרו. ועוד

באר להי ראי

וצבאחא זמנא שנעש לו גוף קדוש, פירש מאסחו ואכדחת עליה שכינתא ונעשכ צעלב דמענויותא ובג"ד אתחזי ליה באתין דעבד באת קדמאה וכו'. כלומר שצחון האותות הראשונים צבסכ שנעש לו הקצ"ה קודם כל האותות והמפתים שנעש הקצ"ה צמלרים, ח"ל הקצ"ה כזה נא ירך בחיקך וגר, היינו שחיקר החיקון שהוא לריך עשה, הוא להסיר מקודם גוף הגעל שהוא כחנות עור דקלי נוגה שהוא האשכ הכושית, ולהכלש צלצוש הקדוש שהוא מצחי החשמיל סוד כחנות חור וכלמור, ועיי' וכל להחזק בשכינתא: ואמאי בחיקך ח"ל שיכרון ידו צסודר וכיואל ויסיר חותו מיד. הבא רמיז משוכבת חיקך וגר. היינו כמש"ל (בחיקונים בגוספות חיקון ה' דף קמ"ב ע"ב) נר"י חיון משכבא דשכינתא, ועל חומר משוכבת חיקך שמור פתחי פיך, שלח חטאת צאמרי פיך ועיי' יסחלק השכינה ממך עיי'. והנה ידו מצורעת בשלג. היינו שביי אחתו עד עתה צבגוף דק"י, ע"כ היה צו אחתת החלונים ושלג צו כרענת, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ז משער לאח ורחל) עיי', ויחכן מ"ש מלורעת כלליג דייקא, עפ"מ רבינו (סוף פ"ה שם) צסוד וכו' הכה אח הארי ציוס השליג, כי שליג מרמז לחוקף הדינים, ומשליג נעשכ שגיל צקדוש פסוד מצב שגיל לימין וכנגד צקליפה וכו' עיי': דאתדכיא באורייתא. היינו כמ"ש (צאכר פי קדושים דף ע"ט ע"ב) חיה לא חזוכך צ"י לעלמן חלל צמלין דלורייתא עיי', ועי' צצדרי רבינו (צפ"ח שם פ"ז) צצילור בענין צסוד זאת חכיה חורח המלורע, להחיקון של לרעח הוא עסק החורכ, שהוא המשכח כמלחן דח"ל דמאד חלח עיי', וימזן כזה בענין של הסכח והאותות שהראכ לו הקצ"ה שכיכ כזה סני צמקס מחן חורכ וכמ"ש (צחדרי פי מ') עיי', היינו כי צמקס כזה דייקא כראכ לו הקצ"ה חות זכ, להורוח לו שנצמל וייקח החלונים שהוא מכת כרענת, עיי' כח החורכ שעתידין ישראל לקבל וכלמור: הה"ד בה והנה שבה בבשרו. צצחי בגוף הקדוש דחשמיל נקרא צצח, היינו צכה עסק החורכ, כמ"ש חז"ל (צמדיר נשא פי י"ד סוסי י"ב) ולא כרענ יגיעה צצח, חס יגיעה צצית חלח

(צפ"ח) שחשמ"ל הוא צחי הכשר החופפת על נרנח"י דח"ל ועולם האלילות, וכו' צחי צצח סומקא צסוד כעין החשמ"ל מחוך האש הוא סומקא עיי', ולחא אמר להמשך כדרוש כי מרע"כ לאחר שחכן ונרפא מלרעתו של בגוף דמשכח דחיוא דצחיה צח פרעה, נאמר וכה שצב כצצרי, היינו שהשי"ת השיג לו בגוף של החשמ"ל שנקרא צצח הוא סומקא כח"ל. בקדמיתא דאתמר ביה עצם מעצמי ובשר מבשרי. עיי' (צרע"מ פי פנחס דף רנ"ג ריש ע"א) צסוד הקצנות שהקריצו צצח וית, שאין הכוונה על צצח נשמיות, חלל צצח קודם כרחתו וליכוי, צצח דיליח דלחמך כזה ע"ס מעלמי וצצח מצצרי צצח קודם דלוקמורו עלה מארי מחיצתאן צצצח חורד מן השמים עסקין עיי', ולחא אמר הכה להמשך כדרוש כי פמו שדרשין וצצח מצצרי צצח קודם כרחתו שורד מן השמים, כן הוא צס מ"ש צצ משה וכה שצב כצצרי, היינו צצצח קודם כרחתו שכיכ לו מחשמיל הנקרא צצח, קודם שנגעכ צו צחיה צח פרעה וכלמור. ובג"ד ח"ל של נעליך. היינו כמש"ל (חיקון י"ב דף כ"ז ע"א) ח"ל הקצ"ה למשח חל חקצב כלום של נעליך, הכה רמז דלחפפע מן גופא דיליח דליכו נעל וכו', ועיי' צצילורו דח"ל שהוא לו להפשיט בגוף וכלצוש דקליפת נגה שכיכ לו מעח שנגעכ צו צחיה צח פרעה, וכמ"ש רבינו (צפ"ב שם): דהוה ליה כנעל. ח"ל כי בגוף דקליפות נוגה שנעשכ לו עיי' צחיה, הוא צצחי נעל שהוא סוד כחנות עור שחלצש צו חדכ"ר לאחר החטא שהוא כלצוש ובגוף דקלי נוגה כח"ל: ואתלבש באחרא. בגוף קדוש דצחי חשמיל: ובהווא זמנא אהדרת עליה שכינתא. היינו כמו שכתב שם לקמן ואף דיימא של נעליך מעל רגליך דליכי לחתח היינו שנלעוה לפרוש מאסחו ולחלוצוה צחחח קדישא עלאח דליכי שכינתא, וכלל קצש ודא ודא חתח הוא, כי קודם שחלף לו בגוף דצחיה צח פרעה וכו' חורד לו בגוף קדוש דחשמיל לא היה ראוי לכחית צעלב דשכינתא, ע"כ חתח לו האשכ הכושית כשנשמית, חלל לאחר שחלף לו בגוף ונעשכ ספירו דצחי חשמיל, נלעוה לפרוש מאסחו כשנמי ולחלוצוה בשכינתא, ועיי' צצילורו שחלחתי עד פנמה מקומות, ולחא אמר הכה

ועוד שכינתא תתאה, איהי עגלה ערופה. ומסטרא דפרה שור. ודא איהו (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. ומסטרא דעגלה (ע' בזהר שמיני) (יחזקאל ט) עגל בן בקר לחטאת.

ופרה, ודאי אתקריאת שכינתא עלאה. כד נטלת מן גבורה. ושכינתא תתאה עגלה. כד נטלת מיניה.

ועוד קרני פרה, נצח והוד. (דברים לג) בהם עמים ינגח יחידיו. קרני ראם, חסד גבורה, דייעביד בהון קרבא בעמלק. וימחי ליה ולזרעיה מן עלמא.

ועוד

באר לחי ראי

התיקון נכנס נקדושה צסוד עג"ל בן בקר לחטאת וכלמור: ופרה ודאי אתקריאת שכינתא עלאה וכו' הוא כמפרש דבריו צזה צמה שאמר למעלה צסוד קרני פרה דשכינתא אתקרי קרני פרה שהיא פרה אדומה, ואמר שכן הוא גם סוד עגלה ערופה דשכינתא תתאה איכי סוד עגלה ערופה כ"ג, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאין הענינים שוים, דמ"ש דפרה אדומה היא סוד שכינתא לאחר הצירור מקלי נוגה, היינו שכינתא עלאה שהיא אמא, וכמ"ל מדברי (המק"מ) דפרה ושור הוא אריא דקלי נוגה אצל מ"ש דעגלה הערופה היא סוד שכינתא, היינו שכינתא תתאה נוקבא דריא דקלי נוגה וכמ"ל כד נטלת מן גבורה עין (צפ"ח פ"ג משער קיטור אצ"ט) שענין קלי נוגה נעשה יען כי אחר חטא אדמ"ר היו הגבורות קודמים לירד מהחסדים ולכן היה אחיהם להאנונים בגבורות מאד, ומשע' היה אחיהם בחסדים ג"כ, ולזה היו רוצים קליפות ומיעוט עוז ולכן נעשה רע, ולכן נקרא קלי נוגה עה"ד עו"ר צחי חוי"צ עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאמרנו דפרה היא סוד שכינתא עלאה שבקדושה אחר שנתצבר מהק"ג, היינו כד נטלת מן גבורה, היינו שנתצברו משע' החסדים מהגבורות שבק"ג כד נטלת מציה ר"ל מהגבורות ועוד קרני פרה נצח והוד ע"ל (צבדקמה דף ע' ע"ב) שאמר שם דתרין ראוין הם נוי"ה שהם צ' קרנים צסוד ובהקנים גבורות דאחודין צה' עלאה, ועיי"ש (צפ"ח) שאמר שצ"ה ראוות שהם צ' קרנים לוחמים עם סמא"ל, עיי"ש (וצפ"ח פ"ה משער התפילין, וצפ"ג משער הלולוצבשאר דוכתי), ולזה אמר הכא דקרני פרה מרמזים לנוי"ה שנקראים קרנים האחדים צאמא שכינתא עלאה שנקראת פרה כ"ל בהם עמים ינגח. כי כל המלחמות והנלחמות היא עיי נוי"ה, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ה) שער (החוכה) עיי"ש, (וצפרדס שער טעם האלימות פ"ו) צביאור היעב, ועיין (צפ"ח פ' פנחס דף רמ"ג ע"א) ע"פ למנחם על חילת השחר נלח, ציח ייתי מארי נלחן קרביית עיי"ש, ולעיל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"ב) שביעאל צנח וצביאורו שם: קרני ראם חוי"צ. ר"ל דסחם קרנים הם מסמאל דנוי"ה, אצל קרני ראם שהם יותר גבורים הם מסמאל דחוי"צ, וכמ"ש (צמאורי אור) חיל קרני ראם

אחא נעשה צשר עיי"ש, וביינו צשר קודש וכדאמרן ועוד שכינתא תתאה וכו'. עד עתה דרש צבמשך הענין שהתחיל דקרני פרה מרמז לשכינתא צסוד פרה אדומה שהיא צקלי נוגה, וכענין שעיור המשחלת לעזאזל שציוה"כ לצר צרורים מהקליפות, ועתה מוסיף לדרוש עוד דגם עגלה הערופה שהיא ג"כ צסוד קלי נוגה לצר צרורין מהקליפות, וכמ"ש (צזכר פ' ויגש דף ר"ו ע"ב) שהעגלה ערופה היא צגין לאעצברא דיניה דסמא"ל ללא יקטרג, ועיי"ש (צאזכ"ח) שכתב שעגלה הערופה היא כעין שעיור המשחלת לעזאזל ציוה"כ שערפו אותה צקופין כדי ליתן לסמא"ל חלקו שעי"ז לא יקטרג עיי"ש, וביינו כענין פרה אדומה שאמרנו ומסטרא דפרה שור עיין (צזכר פ' ויירא דף קי"ד ע"ב) ארי"ש שור פרה, עגל, עגלה, כלבו צחא עלאה אשכחכו, ועיי"ש (צמק"מ שהציו מדברי רבינו) כי ארצעתן הן צקלי נוגה דשור ופרה הם אריא דק"ג, ועגל ועגלה הם זוי"צ דק"ג עיי"ש, ולזה אמר הכא כי שור הוא מסמאל דפרה וביינו כמ"ל (צעמוד הקודם) מדברי (הזכר פ' ויקרא דף י"ד ע"א וצאזכ"ח) כי פרה ושור שניהם הם מסמאל דשמאלא שמהם ילאו הגבורות, אך חילוק יש, דשור הוא מסמאל דדבורא שהדינים אינם קשים כ"כ משא"כ פרה שהיא מסמאל דנוקבא שהדינים חזקים וקשים עיי"ש, והמשך בדברים הם כי לכן נקראים הדינים היואלים מציה קרני פרה, כי צציה דקלי נוגה שם הם צחוקק וחזקב, ע"כ הם צסוד הקרנים המנגחים: ומסטרא דעגלה עגל בן בקר לחטאת היינו כי העגל היה שורשו צקלי נוגה וכמ"ש רבינו (צפ"ח רפ"ז משער ק"ג) עגל גימ' ק"ב עם הכלל, וצקדושה היה הק"ב אופות שיש צה' אחוריים עיי"ש, [וצפ"ג משער אר"ך צסוד צעלי קצין צאורד]. וצטומאה היא עג"ל, וע"כ אחא (צזכר פ' ויקהל דף רי"ט ע"ב, וצרי"פ שמיני דף ל"ז ע"ב ולי"ח ע"א) ללאחר התיקון נלסיה אהרן להעלותו לקדושה, ע"כ נאמר קח לך עגל בן בקר לחטאת, צגין דיכפר חוציה, ועי"ז אחשלומי עלאין ותחאין ואשכחנה שלמא צכלא וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכא דגם סוד עגליה הערופה היא מקלי נוגה מסמאל דעג"ל שיש לו שורש צקדושה צסוד ק"ב חרובין, וללאחר

ועוד קרני פרה, אלין תלמידי חכמים דמתוכחין דא עם דא באורייתא. ומתנגחין כשורים דא עם דא. בגין דאורייתא דבע"פ איהי מסטרא דגבורה דאתקרי אלקים. וביה פתחת אורייתא בראשית ברא אלקים. בגין דא תלמידי חכמים אינון מתנגחין באורייתא כשורים דא עם דא. ובגין דא (ישעיה נב) יקריק כגבור יצא מסטרא דגבורה. יריע בתרועה. יצריח בשברים. על אויביו יתגבר בתקיעה.

בההוא זמנא כל ספירן נטלין מגבורה. ושמא דיו"ד ק"א וא"ו ק"א. ואפילו מלאכים דלעילא ישראל דלתתא. ולבתר דנטיל נוקמא מינייהו, יתמלא רחמין על ישראל. וקדם דיהא נטיל נוקמא מעמלק, לא יתיב בכורסייא.

ובההוא

באר לחי ראוי

י"ג דף כ"ח ע"ב) דלפתיל צסוף וימיל רעה החרעשה בחרועה, מוע החמוטעה ארץ בחקיעה, פור התפוררה בשצרים, כהרוא זמנא ג' אצבן מתקשרין בגבורה ואתעבדו תשי"ת, וצבון רעה התרועעה וגו' ועיי"ש צביאורטו שהצאתי מדברי רבינו (צלק"ת) שצומן הגאולה תהיה הישועה ע"י אמא עלאה באלמעות הגבורה לעשות נקמה בגוים עיי"ש, ולא אמר הכא דאז הקציה שהוא הוי"ה ומלא רחמים, כגבור ילא וגו' ויריע בתרועה וכו', היינו שגם סוד כסא רחמים שהוא חגי"ת ג' אצות סוד תרועה שצרים תקיעה שהם מלא רחמים, יתלצשו בסערה לגבורה לעשות נקמה בגוים, ככה תרועה שצרים תקיעה וכאמור בבהוא זמנא כל ספירין נטלין מגבורה. ע"ל (תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) שהתקיעות הם עשר קשר"ק קשר"ק קשר"ק קשר"ק בסוד הי"ם עיי"ש וצביאורטו שם, ולא אמר להמשך להמשך הדרוש, כי לאו דוקא סוד שצרים תרועה תקיעה שהם סוד הכית דין של מעלה דג' ספי חגי"ת מרמזים לענין נקמת כי בגוים כח"ל, אלא שגם סוד כל העשר סדרין דתקיעות שהם כנגד כל הי"ם, כלהון נטלין אז בגבורה להשמיד ולאצד את כל החלונים דמשקין לשכינתא: ושמא דיו"ד ק"א וא"ו ק"א ע"י דצדרי רבינו (צ"ח פ"ח משער ענת"ל) בסוד י"ם צלי מ"ח שהי"ם הם סוד י' אותיות דשם מ"ה, וע"ל (תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) שכתב שם דהשם יו"ד ק"א וא"ו ק"א שהוא גימ' מ"ה, הוא גי' מסערה דגבורה, כי מ"ה צמילואו מ"ם ה"א ציגוי חלקיים, עיי"ש וצביאורטו שם, ולא אמר כאלו להמשך הדרוש שאין זה תימכ מ"ם שכל כי ספירין נטלין לעתיל בגבורה, שהם נגד הי"ם, כי הי"ם הם סוד י' אותיות יו"ד ק"א וא"ו ק"א והלא שם זה הוא לפעמים מסערה דגבורה כי שם זה ציגוי מ"ה, ומ"ה צמילואו מ"ם ה"א גימ' חלקיים שורש הגבורה וכאמור: ואפי' מלאכים דלעילא וישראל דלתתא. עיין (צ"ח פ"ג, משער קיטור אצ"ע) שכתב שם שמהסודים והגבורות שיש בכל העולמות, מהסודים נשאו המלאכים, ומהגבורות נשאו השדים, ועיי"ש עוד (צ"פ"י) שכתב שיש חילוק בין שמות ישראל להמלאכים,

ראש הם חו"ג, קרני ת"ת שנקרא ראש עכ"ל דיעביד בהון קרבא בעמלק היינו כי ללחוס צעמלק שהוא ראש נרים יותר משאר עמים, לריכין קרנים דחו"ג שהם יותר גבוהים וחזקים, וכמ"ש כי יו"ד על כס י"ק מלחמה לה' צעמלק, והיינו שצריכין ללחוס צו צדיקים סוד חו"ג, שהם סוד קרני ראש וכאמור אלין ת"ח וכו' היינו כמ"ל (רש תיקון זה דף מ"ג ע"א) כמה גברין יחרי תריסין אחכשצו צדי מדרשא לאחא קרבא עם חו"ת עיי"ש וצביאורטו שם, ואמר הכא דהיינו הת"ח שמתוכחין זע"ז בגבורה בכל חוקף כדי לצר להלכה שנתורה שצ"ע"ס. ומתנגחין כשורים וכו'. כוונתו כהמשך הדברים צוה כי צציל שהת"ח מתנגחים כשורים בגבורה לצר להלכה, כשכר זה הקציה כגבור ילא וילריח על אויביהם, ואפילו השם מ"ה שהוא רחמים יוכיח צצחי גצורה לעצרתיו ויתמלא רחמים עלינו צצחי נגוף ורפא, נגוף לאויביו, ורפא לישראל. דאורייתא דבע"פ איהו מסערא דגבורה. וכמ"ל (בהקדמה דף י"א ע"ב) אורייתא שצ"ע"פ מפי הגבורה נתנה, עיי"ש וצביאורטו שם. מתנגחין באורייתא כשורים. היינו מסערא דשור שהוא צעמלק, כמ"ל בסוד ופני שור מהשמאל סערא דגבורה, ששם הוא שורש תורה שצ"ע"פ. יקריק כגבור יצא וכו'. היינו כמ"ש (צ"ח פ"י וישלח סוף דף קע"ג, ור"ע דף קע"ד) כי כגבור ילא וגו', אלא הא אחמר כי בכל אתר רחמי איהו, וזמנא אתקרי שמיח חלקים וכו' דינא בכל אתר וכו' עיי"ש, ולא אמר דלעילא גם השם הוי"ה שהוא רחמי בכל מקום, מ"מ מתחת דסגיון חייבין צעמלק, יקריק כגבור ילא וילריח להשמיד ולכלות כל החלונים ועברים ולעשות בהם נקמות: מסערא דגבורה. היינו כמ"ש (צ"ח פ"ח) כי כגבור ילא וילריח וגו', כגבור ולא גבור, כי קציה שהוא הוי"ה צ"ח צעמלק הוא מלא רחמים, רק בגין דסגיון חייבין דעמלק, הוא מתלצש עלמנו כציוכל בגבורה, ולא אמר מסערא דגבורה, ולא צצחי גצורה ממש צעמלק, כציוכל, כי קציה שהוא הוי"ה צעמלק הוא מלא רחמים: יריע בתרועה וכו'. היינו כמ"ל (תיקון

ובההוא זמנא דנטיל נוקמא מבני עשו, ייתי לפייסא לאילתא. ואיהי געי'א ובוכה. הה'ד (ירמיה לא) רחל מבכה על בניה. עד דאומי לה קובי'ה לאעברא לון מעלמא. ריקטול בהון עד דיצטבע ימא מן דמהון. ויקטול בהון עד דיתפרנסון מנהון חיוון ברא י"ב שנין. ועופין דשמיא שבע שנין.

ועוד געי'א, תלש'א, אזל'א גרי'ש. געי'א בתרועה. ויהיב בהון סקילה. הה'ד (ישעיה לח) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו.

תלש'א

באר לחי ראי

עד שיתראה לטובה מראה אדמימות כהשכינה שנקראת טור אודם וכאמור: דיתפרנסון בהון חיוון ברא י"ב שנין (הגר'א) גרם י"ב ירחין, וכמו שכוה הגי' (בזכר פ' אמור סס), והיינו כמ"ש חז"ל (צעדיות פ"ב) משפט גוג ומגוג לעת"ל בזמן הגאולה י"ב חדש, ועיי' (בחוס יו"ט) שכתב ע"ז מדברי הקרא (ישעיה י"ח) וקן עליו העיט וכל צהמות הארץ עליו תחרף קין וחורף עיי'ש, כרי שצהמות וחיות הארץ תחרף עליו קין וחורף היינו י"ב חודש. ועופא דשמיא ז' שנין. היינו כמ"ש (ביחזקאל ל"ט) שניצח על גוג ומגוג, על כרי ישראל חפול אחס וכל אגפיה וכל הסס אשר אהך לעיט נפור כל כנף וגו', חס יכיה צמשך ז' שנים רגופים וכמ"ל וילאו יושבי הארץ וגו' ובערו בהם אש ז' שנים, וכתב שם להלן, ואחס צ"א כה אמר א"י אמור לנפור כל כנף ולכל חית השדה הקצנו וצואו וגו' ואכלתם צמר ושחיתם דם וגו'. ועוד געי'א וכו'. לאחר שדרש עד עתה סוד הטעמים שופר הולך ופור גדול זקרא וקרי' פרה צסוד מאני קרצא להלחם עם הקליפות, הוא הולך ודורש גס שאר הטעמים איך הם מרמזים למאני קרצא ללחום עם הקליפות, ע"ד מש"ל (סוף חיקון ה' דף כ' ע"ב) טעמים חיוון מאני קרצא עיי'ש, ודרש הכל צסוד חקיעות שופר, וכמ"ל דחק'ש מרמז על זה, וכמ"ש וכי תצאו מלחמה בארצכם על החר הארר אחכם וזכרעוכם וגו' ונושעתם מאויביכם. געי'א בתרועה ויהיב בהון חנק כ"ג (הגר'א), וזיאוור הדברים הוא עפמי' (בזכר צהקדמה דף י"א ע"ב) צסוד והארץ היחס חכו וצבו וחושך וגו' ורוח אלקים וגו' הא אלן ד' עונשין, חכו לא חנק דכתיב קו חכו חצל מדה עיי'ש, ולא אמר הכה שזה מרומם צטעם געי'א, שכוה קו פשוט למטה חתח האות צסוד קו חכוה, שעי' ידן בקצבי' לעת"ל לכארים בארצים אוחנו צחנק שכוה בארץ חצל המדה שחונקין צו הנחנק צסוד קו חכו, ואמר שכוה בתרועה דייקא, ע"ד שכתב רבינו (צפרע"ח פ"ג משער ק"ש שצ"ח) שעי' מיתח חנק מחקנים מה שפגמו באות ה' אחרונה מהכ"ה עיי'ש, וגורע מדברי החיקונים להלן (דף נ"ז) דשכינתא חתחא אחקריאח תרועה עיי'ש וצזיאוורו שם, כרי לפנינו שעי' התרועה מחקנים

כי נשמות ישראל באים מפנימיות העולמות, ומלאכים באים מחלוניות העולמות עיי'ש, ולזה אמר הכה דלעת"ל בין מלאכים דלעילא שחס החסדים של כל העולמות צצחי חלוניות, ובין ישראל דלתחא שחס צצחי פנימיות העולמות, הכל יתגש צצורה כדי ללוח הקוים מן הכרס כ"ל ולבחר וכו' יתמלא רחמין על ישראל והיינו כמ"ש (בזכר פ' בשלח דף מ"ז ע"ב) ה' כגבור ילא ולא גבור, כאיש מלחמות ולא איש מלחמות, אלא ישי לבשויו וילגש לבושין אחרנין, כאיש מלחמות ישי זיניס ועכ"ד דינא הוא יחיר אכל רחמי ציב אעי'ג דעציד דינא חס על עוצדיו וכו' וצביר לון לישראל לחולקיה ואחסתיה עיי'ש, ועיין (בזכר פ' פנחס דף ר"ד ע"ב) חשך ה' את זרוע קדשו, דא דרועא חדא דציב תליא ישועה, דציב תליא נוקמא, דציב תליא פורקנא למיקם לה לכנס'י מעפרא ולקבלה לה לגביה עיי'ש. וקדם דנטיל נוקמא וכו'. וכמ"ש כי יד על כס י"ק וגו' מבני עשו ועמלק צכללס ואיהי געי'א ובוכה וכו' עיין (במאורי אור) שכתב ח"ל געי'א נקראת השכינה שכוה גועה וצוכה, כמ"ש רחל מצבכה על צביה וכו' מלד הדון עב"ד, ולא אמר הכה שזה הוא הרמז של טעמים געי'א תלש'א אזל'א גרי'ש, שלעתיד לבוא צחר שחצבכה רחל על צביה, ירחם הקצבי' על ישראל ויאצד את אובי'ע עוצדי ע"ז מן העולם וכדמפרש ואזיל. עד דיצטבע ימא מן דמהון. עיין (בזכר פ' אמור דף פ"ט ע"א) ר' אבא פתח מי זה צא מאדום חמוץ צגדים מצורה וגו', עד דישכחון כל טורי מעורי עלמא מליין מקטולי עמים, ולמקרי לכל עופי דשמיא עלייהו, וכל חיות צרא יחזון מציבו תריסר ירחי שחא ועופי דשמיא שצע שנין וכו' עד לבושין יסחלצון וכו' עיי'ש, והכא אמר דילעטבע ימא מן דמהון, ויוצן הענין עפמי' (בזכר פ' כי תלד דף רפ"ב ע"א) דהשכינה נקראת טור אודם, כי עשו הוא אדום ונוקצא דיליח מאדים, איחי שפיכה דמים דישאל, וגרמא דמערותחא אחקיים צה עיי'ש, וכ"כ (במאורי אור, ערך אדום) דעשו נקרא אדום ע"ש מראה אדמינותו שצו, ולכן כוכב מאדים מזרח על דם וש"ד עיי'ש, ולא אמר הכה להמשך הדורש שהש"ת ינקום גקמתיו מעשו שכוה אדום, וישפך דמו של עשו ושמלן

תלש"א בשברים. ת"ל א"ש. (דא שריפה) ת"ל דא חנק. כגוונא דא אש שריפה.

אזל"א גריי"ש בתקיעה. דאיהו כרומחא לקטלא לון בהרג.

שלשל"ת תרועה ^{סו} למתפש לון אסורין בבית אסורין דמלכא. כד"א (תהלים קמט) לאסור מלכיהם ^{סו} בזקים וגר.

שופר הולך, פס"ק, מק"ף. קלא דשופרא סלקא בתרועה [דף מ"ט ע"א] כרומחא. לעורר עלייהו קול תרועת מלחמה. ודא שופ"ר הולך.

פס"ק דא שברים. דעביד לון פסקות וקטרין (ס"א וקטרין או וקטרין). ודא מכת חרב והרג ואבדן.

מק"ף תרועה, דא חנק. ודא איהו (שמות יט) הולך וחזק מאד. מאד, דא מות. דאתתקף עלייהו כגוונא דמתן ^{סו} תורה.

ועוד

באר לחי ראי

ש"ל להלן (צ"ח דף ש"ח"ז) קודם שקר הכוס לתשועה וכו': קלא דשופרא סלקא בתרועה כרומחא ג"י (הגרי"ל) הוא סלקא בתקיעה, ויחזי נכון, אזל מה שמוחק תיבת כרומחא, הוא חזי גחון לענין, כי יש לפרש עפ"מ"ל (בהקדמה דף י"ז ע"א) וכל העם רואים את הקולות מסערה דלות ר', ועי"ש צביאורנו שהצאחי מדברי (הזכר צאחי מקומות) ש"כ דלות ר' חקרי קול עי"ש, ולזה יתכן שאמר דהעם שופ"ר הולך מרמז לסוד חק"ש, שהקול שופ"ר שהוא סוד דלות ר', והלוח של ה' הוא כוונת השופ"ר, והוא הולך וחזק בקול פשוט וישר ג"כ כענין דלות ר' כ"ל, והוא סוד כרומחא, וזכ"ש"ל ד"ה הוא סוד רומחא לעשות נקמה בגוים להרוג ולאבד לכל החלונים ואוב"ע עובדי ע"ז כ"ל: לעורר עלייהו קול תרועת מלחמה. תרועת לאו דוקא, אלא ר"ל כעם לשון תרועה הנאמר בחלונות בשעת מלחמה שהוא ענין התעוררות דינים על החלונים להלחם ולעמוד כנגדם להקם בהם ולאבדם פסק דא שברים. להמשך הדורש הוא דורש דרך אגב גם לשון פסק, שהוא ג"כ אחד מהעמים שהוא קו המפסיק, ואמר שהוא צבחי שברים שפוסק התקיעה לג' קולות קלרים, שזו מורה על דינים קשים מצחי גבורה, שהוא שברים סוד דינה קשיא: דעביד לון פסקות שפוסק חיות: וקטרין. כי בשברים ששן ג' קולות צמוד ג' קטרין, שרומז נקמת ה' צלוח"ע עובדי ע"ז והחלונים במכת הרג חרב ואבדן, ג' מיני פורעניות: מק"ף תרועה דא חנק. כ"ל, על כי מתק לורעו כלורה חזל ארוך שמקפין זו הלואה של הנחמק, וכמ"ש"ל (דף י"ט ע"ב) צמוד מקף וכולך, חיות ה"ה שהוא סוד מיתח חנק, חד מקף ליה, וחד הולך עד לחנקן ליה עי"ש, ונענן שהוא מסערה דוקא צמוד נקמה חסוד צב, ויחזי מרומז בתרועה, וכמ"ש"ל (דף י"ז ע"ב) דשכינתא התאה חתקריחא

מתקנים ה' אחרונה שהימים עליה חנק, ומוסיף ואמר שהוא מרומז בטעם גע"א שמרמז לתרועה, ע"ש צ"ח (ר"ח דף ל"ד ע"א) דתרועה גנוחי גנה וילולי ליל, והוא יצבא, קול שאדם משמיע כשהוא צובק ומילל ומקוק, עי"ש (וצפירש"י שם) וכייוו כעם גע"א שהוא מלשון צב"ה כ"ל תלשא בשברים ת"ל א"ש, ת"ל דא סקילה א"ש דא שריפה כ"ג (הגרי"ל) וכ"ל, ור"ל כי בשברים מתקנים מה שפגמנו בחטאים שהימים עליהם סקילה ושריפה, שהפגם הוא צ"י אותיות י"ק, וכמ"ש רבינו (צפירש"י שם) דסקילה ושריפה הם צ"י אותיות י"ק, והדברים יתאחדו עם מ"ש"ל (דף י"א ע"ב) שברים סניק קלא דגנייה לגבי י"ק צימניה ושמאלא עי"ש וצביאורנו שם, ואמר שהוא מרומז בטעם תלש"א אותיות ת"ל א"ש, כי ת"ל מרמז למיתת סקילה, דת"ל הם האצנים שסולקין בהם צמוד אצני צב, וכמ"ש (זכר בהקדמה שם) וצב דא סקילה, חזקין דמשוקעים גו תבומא רבא עי"ש, וא"ש הוא מרמז למיתת שריפה וכמ"ש (זכר שם) וזכר צוער צאש דא שריפה, אשא תקיפה דעל רישות דחייבא לאוקדא לון עי"ש: אזל"א גריי"ש בתקיעה דאיהו כרומחא לקטלא לון בהרג. כינו כי אזל"א גריי"ש, הוא לורת קו עקום כלורת רומח, והיינו כענין תקיעה המצוה להלן (דף י"א ע"ב) תקיעה הוא קלא ארוך צנוגה עד דסליק לגבי ימניה עי"ש, והיינו צבחי אזל"א גריי"ש שהוא קו ארוך וטועה בעקמימות ללד ימין, והוא סוד דלות ר', וכמ"ש (זכר פ' עקב דף ע"ב ע"ב וצרי"ת ר"פ שופטים), ולעיל (בהקדמה דף י"א ע"א) דלות ר' מהיי"ה הוא גופא דחרבא, עי"ש וצביאורנו שם, וצלות ר' מהיי"ה שם הוא תיקון מיתח הרג, וכמ"ש רבינו (צפירש"י שער ק"ש שער"ה שם) עי"ש: שלשלת תרועה וכו'. (הגרי"ל) מיתח מטאן חי אלו עד שופ"ר הולך, וכהנ

ועוד אזל"א גרי"ש. שכינתא אמרת לקוב"ה (בראשית כ) גרש האמה הזאת ואת בנה. אלין ערב רב דגרשוני מהסתפח בנחלת י"י. גרש לון מן עלמא דין ומעלמא דאתי. דלא יהא לון חולקא עם ישראל.

שופ"ר הול"ך, רבי"ע, שני גרישין, שלשל"ת. בההוא זמנא נטל קוב"ה רומ"ח. דאיהי רמ"ח תיבין דאית בק"ש. ושית תיבין דיתודא. ובה וידקר את שניהם. דכר ונוקבא דא סמא"ל ונחש. ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח.

שנ"י גרישי"ן, תריך לון קוב"ה מן שמיא וארעא. בההוא זמנא (תהלים לג) שקר סח) הסוס לתשועה

באר לחי ראי

אוחז חרצ פיפיות זידו וכו', ועיין (בזכר פ' עקב דף רכ"ג ע"א) דבקי"ש מגיחין קרבא בחילונים בחרצא וצנענע דחרצא, ועי"ש שמפרש איך ק"ש הוא סוד רומ"ח כנגד הקליפות עי"ש, ועיין (ברע"מ ר"פ שופטים) דבקי"ש אשתכח דונא להקליפות בצחי חרצא ברישא דחרצא וצנענא חרצא עי"ש ושית תיבין דיתודא הוא סוד אות ו' הרי רמ"ח עם אות ו' הוא רומ"ח וכמ"ש בזכר (שס). ובה וידקר את שניהם ר"י כי ב"רומ"ח דק"ש ה"ל הורג לשניהם ז"י דקליפה שנקראים רוצע ונרצע, וזהו רבי"ע, ח"ש דכר ונוקבא דא וכו' ורבי"ע דיוקנא דומיא דרומ"ח כי טעם רבי"ע נקרא קן ע"ש שהוא כלורת טבגא מריצעת והעוקן למעלה כענין לורת ראש החרצ אשר צ' לדיוו הולכים ומתקלרים עד שנעשה עוקן חד לדקור צו, [וצנענא שינו כמה מדפיסים והליגו טעם רביע כלרת נקודה עגולה, כי ל"ל מריצעת דייקא, והעוקן למעלה כחכר כאן ולהלן דף י"א ע"א] שני"י גרישי"ן. ר"ל דטע"ס צ' גרושי"ן מרמז לננין אזל"א גרי"ש לדוי"ג דקליפה, והן צ' גרושי"ן מן שמיא ומן ארעא, שלא יהיה להם עוד אחיכה לא בשמיא ולא בארעא. ואכן ל"ל מש"ל (דבד) הקדום (צסוף) שלשלת (תרועה) למתפש לון אסורין דמלבא כד"א לאסור מלביהם בויקים וגו' וביאור בדברים הוא שלשלת. הגר"א מוחק תיבה תרועה: למתפש לון וכו' וכ"ל. למתפש לון אסורין בבית אסורין דמלבא. היינו כמש"ל (בהקדמה דף ח' ע"ב) צקי"ש דליתא אדון המזיקין שהוא סמא"ל קשיר ולית ליה רשו למצתה, עי"ש וצביאורינו שם, ועיין (ברע"מ פ' כי תלך דף רפ"ב ע"ב) דביי תשי"ר מקשרין העצד שהוא סמא"ל תחת אדוניו ז"ל דקדוש, ועיי תשי"ר מקשרה השפחה ליליית צה זוגית תחת גצירתה מלכות דקדוש עי"ש בההוא זמנא שקר הסוס לתשועה עיין (ברע"מ פ"ו משער המזירות) צטונה השירה סוס ורוכצו רמח צים הוא סמא"ל ונוקבא דיליח עי"ש, והוא מסערא דשקר, וכמ"ש רבינו (בלקיח שמואל וצפאר דוכתי) דהקליפה נקרא שקר צסוד שקר

אהקריחת תרועה עי"ש וצביאורינו שם, ע"כ מסוים ודא חנק, כי חנק הוא מסערא דה' תחאה, וכמש"ל (בהפסוק וקול שופר הולך וחזק מאד ר"ל שהפסוק וקול שופר הולך וחזק מאד, מרמז איך שהקב"ה עשה נקמות צגוים צד מיתות צ"ד עיי התק"ש, כי תיבות וקול שופר הולך, מרמז לסוד שופ"ר הול"ך בחקיעה כנ"ל לעורר עליהם קול תרועה מלחמה לאצדס כנ"ל, וחזק מרמז נסוד שצרים שהוא צגצורה חזקה דעציד לון פסיקות כנ"ל מאד דא מות היינו כמשחז"ל (במד"ר בראשית פ' טו) והנה עוז מאד זה המיתה, ועיין (בזכר פ' בראשית דף מ"ו, ובפ' תרומה דף קמ"ט, וברע"מ פ' אחרי דף ס"ג), ועיי צש"ס (סנהדרין דף ק"ט ע"א) רעים והעלום לה' מאד זה שפיכת דמים עי"ש דאתתקא עליהו וכו' ר"ל דלעת"ל יתקוף עליהו חוקק הדינים, כמ"ש צשעת מתן תורה והיינו שדרש תיבות וחזק מאד, שהמיתה והשפוכה דם הרשעים שנקרא מאד, יהיה חזק וקשה עליהם צמכות קשות ואכזריות, ולא צמיתה קלה ועוד אזל"א גרי"ש וכו' עתה מפרש ואזיל עוד הדי' טעמים הנזכרים על ענין נקמת ד' צגוים דלעת"ל, ודרש אזל"א גרי"ש כציכול שהקב"ה ילך ויגרש איתם מארסא מדה כנגד מדה על גרשונו מא"י לגלות צעור"ר, וכדמפרש ואזיל גרש האמה הזאת וגו'. שהיה ליליית שפחה צישא, והערצ רב הם צגוי ליליית, כמש"ל (דף י"ג ע"ב), ועיין (בזכר פ' בראשית דף כ"ב ע"ב), וצח תלוי הגאולה שנתעבד עד שיתמחו הערצ רצ מעלמא שחם בקלי טונה מסערא דטו"ר, ויתצבר הרע וישאר רק עוצ, וכמ"ש (בזכר שם דף כ"ו ע"א) בההוא זמנא וכו' פ"י שזכו הרמז צטעמים שופ"ר הול"ך רבי"ע, שהשכינה הקדושה שנקראה שופ"ר כמש"ל (דף י"ז ע"ב) שכינתא תחאה אחקריאח שופ"ר עי"ש, הול"ך ועשה חרצ והרג ואצדן צגוים, עיי הרמ"ח תיבין דקי"ש, שהוא סוד הרומ"ח שגרמז צטעם רבי"ע שהוא כלורת רומ"ח כמש"ל, והיינו כמ"ש צש"ס (בצרכות דף ה' ע"א) רוממות אל צגרונים וחרצ פיפיות צידס וגו'. כל הקורא ק"ש על מטחו כאלו

לתשועה וגו'. דקב"ה רדיף אבתריהו. ונטיל לון בשלשלת על צואריהון. ולבתר קטיל לון ברומחא. דאיהו רבי"ע. בקדמיא תריך לון. ולבתר רדיף אבתריהו. ותפיש לון. ולבתר קטיל לון.

ורבי"ע ושנ"י גרישיין. ושלשלת. אינן תקיעה שברים תרועה.

שברים שבר תשבר מצבותיהם. אלין דאתמר בהון (איוב א) ויבאו בני האלקים להתיצב על י"י, בדינא על שכינתא וישראל. דאתמר ביה ויבא גם השטן בתוכם. דא סמא"ל דאתא לקטרג על בנוי דישראל. ולדון לשכינתא. וכיון דהוא בעי דינא על שכינתא ובנוי. כאלו קיימין עליה.

תרועה בה (תהלים ב) תרועם סחי בשבט ברזל.

תקיעה (במדבר כה) והוקע אותם ליי נגד השמש.

ושופר

באר לחי ראי

עליהם דינים ח"ו עיי"ש, ופנימיות הענין מצוואר צדרי רצונו (צט"ח פ"ג משער הכללים) צסוד ויבאו צני"י אלקי"ם, שהוא חוקק הדינים של הצ"ן אוחיות דאלקיי"ם פשוט ומלא ומלא דמלא, שמשם נעשה חרון אף סוד ש"ך דינים עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שזה נחצטל ע"י השצרים, וכמ"ש רצונו (צפרע"ח פ"ד משער הכוכב) דסוד שצרי"ם הוא, כי ש' הוא גימ' אלקי"ם דיודיין, ור' הוא אלקי"ם דאחירים, יאותיות צ"ים דשצרי"ם עונה צ"ן, הוא נ"צ אוחיות ש"ם דאלקיי"ם פשיט ומלא ומלא דמלא, וחס יורדים צמנכות ועשים ש"ם צחי גלי חס ומתגעשים ורועשים ש"ם, ומשם נחוצים החינוכים עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שצבא השצרי"ם נחצטל הכא של החינוכים שנלחצים צצ"ן אוחיות של אלקי"ם פשוט ומלא ומלא דמלא כנ"ל. דאתמר ביה ויבא גם השטן בתוכם וכו'. היינו שהחלוצים עיקר אחיחתם צהדינים קשים של הצ"ן אוחיות דאלקיי"ם סוד צני"י אלקיי"ם כנזכר לקטרג על בנוי דישראל ולדון לשכינתא. כי בכל נחתם לו ל' כצ"כ: תרועם בשבט ברזל עיין (פירש"י) שפי תרועם צצצצ צחל הוא החרצ עיי"ש, וכינוי החרצ של התרועה הנ"ל שהוא כח הגבורות של השכינתא חתאה, וכמש"ל (דף י"ז ע"ב) דשכינתא חתאה אחקריאת תרועה לז"א, עיי"ש וצידאורנו ש"ם, וע"כ אמר תרועם צצצצ צחל דייקא, וכמ"ש (צמאורי אור ערך צחל) כי צחל הוא חוקק הדינים הקשות של הנקוצה, ולכן הצחל מכלה עיי"ש. תקיעה והוקע אותם לה' נגד השמש. עיין (צזכר פ' שמות דף ג' ע"ב) מאי נגד השמש, נגד הצריח דלקרי שמש עיי"ש וכ"כ (צ"י פתחם דף ר"ז ע"א) אינן חלצו צצריח קדישא דלקרי שמש צנין כך דינא ותיקונא דלכון איחב נגד השמש עיי"ש, ולא יתכן שאמר הכא שהצריח עושה

חין לו רגנים, עיי"ש (וצזכר הכקיע פ' צראשית דף י"א ע"א יע"ב), ולא אמר הכא דלחתר שקושרין חוח, אז חין לו צצקרותו חשיעה נחמלע ולעמוד על נפשו. בקדמיא תריך לון היינו כמ"ש רצונו (צפרע"ח ר"ש פ"ב ופ"ג משער התפלה, ופ"ד משער הצרכות) צסיד נעונית ודיס שחרית ופסח ויעול ודיו, שמתחלה תריך להפריד ולהרחיק הקליפה מן הקדושה עיי"ש [ולפי השערה נראה שחסר כאן תיבת קדמא שהוא סמוך לשלשלת צסדר הטעמים של צני האיעטלייני"ם, ודרש תיבת קדמא מלשון קדמיות דתריך ליה צקדמיתא, ולאשר כי חין סדר הטעמים אשר לפנינו צתיקונים מתאיתים כלל לפי סדר הטעמים שנדפסם צחומשים דפוסים הספרדים והאשכנזים והאעילייקוס ע"כ לא נלריך צזכ]. אינן תקיעה שברים תרועה. נע"י (סוף דף הקדום) אמר דלז"א גרי"ש הוא צתקיעה שהוא מיתח הרג צחרצ, והכא מוסיף דגם טעם רצ"ע הוא צתקיעה, שהוא סוד אוח ו' מהוי"ה שהוא מיתח הרג צרומית, כי טעם רצ"ע יש לו צראשו עוקן כלורת רומ"ח וכאמור. שברים שבר תשבר. עתה מפרש ואזיל תקיעה צצרים תרועה עצמו שמרמז על המלחמה, ואמר שצרי"ם שצ"ר תשצ"ר, ר"ל דשצצרים נשצר מצבותיהם ולא יוכלו להחליצ ולקטרג עלינו, אלא גר"ש יגרש"ם צ' גרושיין כנ"ל, וע"כ כחצי שצ"ר תשצ"ר כנפל לשון. להורות על צ' גרושיין מתחא ומלעילא כנ"ל. מצבותיהם. דרש מלח מצבותיה"ם כמו להחליצ על ה', שלא יוכלו להחליצ לקטרג, לא על ישראל דלחתא, ולא על השכינה הקדושה מלעילא, וכדמפרש ואזיל. דאתמר בהון ויבאו בני האלקים עיין (צפרע"ח פ' פתחם דף ר"ז ע"א), ולכלן (צתיקונים כנוספות חיקין ה' דף קמ"א ע"ב) שפסוק זה נאמר על יום ר"ח סמא"ל וכל גונדה דיינה צחים לקטרג על ישראל ולעטר

ושופר איהו קלא. מיניה נפיק קלא בתקיעה שברים תרועה, תקיעה מן מוחא. שברים מלבא. כד"א (תהלים נא) לב נשבר ונדכה וגו'. דא איהו זבחי אלקים רוח (ט) נשברה. קלא בתרועה מכנפי ריאה. וכולהו אתכלילו בקנה וריאה. ואתעבידו קול. ובפומא דבור.

לעוד נשמתא ורוחא ונפשא דבר נש, אינון תקיעה תרועה שברים. נפשא בלבא. ודא שברים. כד"א לב נשבר ונדכה. נשמתא במוחא. ודא תקיעה. רוחא בכנפי ריאה. דנשיב על לבא. דאיהו

באר לחי ראי

והשמאל שהוא סוד יעקב כ"ל וכלהו אתכלילו בקנה (ורראה) ואתעבידו קול תיבת וריאה מוחא (הגרי"א), וציאור הדברים שהוא חזר חזר לזכרים הראשונים ור"ל דלאחר הולעה הזכרת, מוזן מ"ש דשופר איכו קלא דכלול תש"ר, היינו כי סוד קול שופר הוא יולא מן הקנה, והקנה נמשך מן הריאה שש מוליד הקולות עי"ש, והיינו דדברי (הרע"מ) הנזכר, דקול שופר הוא יולא מהקנה דנשיב מכנפי ריאה שהוא דחי רוח סוד יעקב דחי עמודא דאמלעיתא דכלול כל בגי קוים, תקיעה שברים תרועה וכאמור: ובפומא דבור זה הוא ג"כ מדברי (הרע"מ) שמפרש שם בסוד אלג"י שפתי תפתח, שהוא סוד רוח היולא מן הריאה דרך שית עזקין דקנה, לפומא אלג"י שפתי תפתח וגו' ומתחזקין צפומא חרין שמכן כו"כ אלג"י בחבורא חלא עי"ש, וצפומא גם מח דרוח היולא מכנפי ריאה לקנה, הוא דחי עמודא דאמלעיתא דכלול ז"י ימינא ושמאלא, והיינו דחי יעקב דכלול כל בגי קוים וכאמור ועוד גר"ג דב"ג אינון תש"ד בן בגי (הגרי"א) וכ"ל, והיינו כמ"ל תקיעה מן מוחא וכו'. נפשא בלבא עי' דדברי רבינו (צ"ח פ"ב צע"ח ענ"ה) ציאיור הדברים מ"ש דנפשא צלצא, כי הדם הוא הנפש, והדם משכנו צלצו זה הוא סיבת אדם המאטער כשידו מונחת על לב צניעותו, כי הנפש אינו יכול לדפוק ע"י הדם וכו' עד שיקראוהו ויעזר נפשו יאז ויכל הדם להחפשע מן הלב עי"ש ציאיור: נשמתא במוחא עי' דדברי רבינו (צ"ח פ"ב משער המוחין וצ"ח דוכתי) שהוא בסוד מל"ך דהנשמה שורב צמות, ומשם שולח פארוחיו לכל בגוף עי"ש. ולז"ל: ודא תקיעה. וכמ"ל תקיעה הוא מסערא דמוחא רוחא בכנפי ריאה וכו'. היינו כמ"ש (צ"ח פ"ב פנחס דף ר"ל ע"א) לב איכו נור ליק, ואמלעיתא דחמין לגביה מלכא עלאה כנפי ריאה דאחיין לקמיא רוחא מרוחא דנשיב וכו' עי"ש, וע"ל (צ"ח פ"ב ע"ב) שהלב הוא נור ליק חוקק הדינים של הל"ב אלקים דממשא בראשית, והרוח דנשיב מכנפי ריאה מכבד האש של נור ליק דלכא, עי"ש וצ"ח אורו שם, ואמר הכא להמשך הדורש שזכ הרוח דנשיב לכבד הכור לליק הוא צרחא דחרושה, מדא ח"ת עמודא דאמלעיתא סוד יד רמח ש"ל (צ"ח פ"ב ע"א)

זהם דין ע"י התקיעה דחי' והוקע אותם לבי נגד השמש דייקא, בסוד חרצ נוקמות נקם צרות, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער השופר) דתקיעה נעשה בחיקון של זוג בגמור ציסוד לדיק, והוא לשון תקיע' י"ק, מלשון תקיע' ציבתמו שהוא לשון יחוד וזוג ציסוד לדיק עי"ש. ושופר איהו קלא וכו' זה הוא הסיוס של הדורש שדרש עד פתח בסוד שופ"ר כול"ך רבי"ע וכו', על ענין תקיע' בתקיעה שברים תרועה, ואמר שופר איכו קלא, ור"ל ששופר הולך נכלל כל העניינים שגורמים דחי' כ"ל כי מיניח נפקו כולהו וכוללם כולם: תקיעה מן מוחא וכו' ע"ל (תיקון י"ב דף פ"ח ע"ב) בסוד עלה אלקים דחרושה כי בקול שופר, דתקיעה היא מסערא דימינא ודא מוחא דאיכו לימינא, ושברים מסערא דשמאלא דחמן לבא, וחרושה הוא מסערא דיעקב דאחמור זיכ עלה אלקים דחרושה עי"ש ועיין (צ"ח פ"ב פנחס דף ר"ל ע"א ע"ב) שאמר מסערא דמוחא דאיכו כסא רחמים, איכו רוח קר נועה דימינא לחסד ומסערא דשמאלא איכו חס דגבורה דחמן לבא, וקנה איכו כלול מימינא ומשמאלא שהוא סוד ח"ת גופא, דאיכו סלם דביב מלאכי אלקים עולים ויורדים זו, דאינון הכלים דסלקין מכנפי ריאה שבהם נשיב הרוח שהוא דחי עמודא דאמלעיתא דנשיב לימינא ולשמאלא, ואיכו קריר משמאלא וחס מימינא עי"ש, וצ"ח מוזן המשך הדברים כאן שאמר למעלה ושופר איכו קלא מניח נפיק קלא בתקיעה שברים תרועה ומצאנו דא כי סוד תש"ר הוא סוד ג' קוים, תקיעה שהוא מסערא דחסד הוא מן מוחא שהוא מסערא דימינא כסא רחמים שהוא דחי רוח קר כ"ל, ושברים שהוא סוד הגבורה כסא דין הוא מסערא דשמאלא דחמן לבא שהוא רוח חס. כד"א לב נשבר ונדכה וגו' מציא ריאה דשברים הוא מסערא דשמאלא דחמן לבא זבחי אלקים רוח נשברה. היינו כי שברים הוא דחי גבורה שהוא כסא דין בסוד אלקים ישב על כסא קדשו, ע"כ אמר רוח נשברים, היינו סוד שברים הוא זבחי אלקים דייקא, סוד אלקים ישב על כסא קדשו דחי הגבורה וכסא דין כ"ל: קלא בתרועה מכנפי ריאה היינו כי תרועה הוא מסערא דח"ת עמודא דאמלעיתא שהוא סוד הרוח העולה מכנפי ריאה דנשיב לימינא

דאיהו נור דליק, ואם לאו הוה דליק כל גופא. ורזא דמלה (שם שם) כנפי יונה נחפה בכסף וגו'. ורוחא כליל מאשא ומיא. ובגין דא איהו (שם שם) ועליה אתמר אשרי העם יודעי תרועה.

בגין דנשמתא איהי נשמת חיים. בינה דנטלה מחכמה. נפש מלכות תבונה. רוח תפארת. ואיהו דעת כליל תרווייהו. עליה אתמר (משלי כד) ובדעת חדרים ימלאו.

ומבינה

באר לחי ראי

(שם פ"א משער הלוג) צסוד חיי המלך, שהחיות שממשך להמוחין דזויג הוא מצוינה, כי הכינה נקרא אלוקים חיים, ולזה מתחין ומפרש הענין דככל חד, כי אם מתחין בחק"ש מוח החכמה ממילא נמשך מוחין לציונה, ואז חוכל הכינה להשפיע המוחין לזויג שהוא סוד החיות, וכמ"ש רבינו (צפ"ט) משער בצמחיה) כי השפעה המוחין שמשפיע אמת עלאה לזויג היא רק לאחר שמתחדת עם אלה עלאה להוליא ממנו מוחין, וזה יכולה להשפיע מוחין לציונה עי"ש, ועיין (צפ"ה פ"ח משער העקודים) דעיקר המוחין הבאים בזויג הם מחכמה שהם גורמים הזוג עי"ש, ולזה יתכן כי עי"י שמקבלת אמת עלאה מוחין דחכמה, היא תוקעת ז' הצלים צסוד עלה אלוקים בתרועה ינמשך חיות להמוחין דזויג מהכונה וכאמור. נפש מלכות תבונה עיין (צפ"ה פ"ב משער אח"פ) שמפרש דצורים צזה, ח"ל וגם הצין מ"ש בחיקויים מלכות נפש תבונה, כי תבונה הוא צחי מלכות וצחי נפש של הכונה עי"ד, והמשך דצורים צזה הוא כי הכה לכלורה קשה על דצורים שאמר למעלה דצורים הוא סוד הכנה השוכן צל צסוד לצ נצצר כ"ל, שקשה דהא קי"ל צבמה מקומות דנפש הוא מסערא דמלכות, כמ"ש רבינו (צפרע"ח צבקהמה) דסתם נפש היא צמלכות, עי"ש (וצפ"ח משער החפלין) כתצ דנפש הוא סוד שם אדריי עי"ש, וא"כ איך כתצ דצורים הוא מסערא דנפש, והוא צל"ב, דהלא דצורים סותרין זא"ז, דאם הוא צנפש הוא צמלכות, ואם הוא צל צהלא הוא ציונה, כמש"ל (צבקהמה צב' דף י"ז ע"א) ציונה לצא וצב אחמר כל צבין, ולזה מתחין שהכל אחת ונכון, כי מה שאנו מדברים צנפש שהוא שוכן צל"ב, היינו תבונה שהוא מלכות דציונה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח פ"י משער החפלין) דאמת עלאה נחלקת לצ פרלופין, ועד האזכ שלה נקראת אמת עלאה ציונה, ומשם ולמטה נקראת תבונה עי"ש, והכל עולה צקנה אחת: רוח ת"ת ואיהו דעת כליל תרווייהו. גם צזה צא לתחין מש"ל דחיה הוא סוד התרועה שהוא ת"ת יעקב כי הלא מצויר להלן (דף י"ז ע"ב) דתרועה הוא מסערא דנפש, וצ"ד אחמר אשרי העם יודעי תרועה, יודעי צדעת, דאחמר ציה ובר וצדעת חדרים ימלאו עי"ש, וא"כ איך אמר שבתרועה הוא צסוד הרוח, דהלא קי"ל דחיה הוא סוד ת"ת יעקב, ולזה מתחין שהכל אחת, דהתרועה

ודף כי ע"צ) שעי' נכפין דינוים צסוד ואח רוח הטומאה אעציר מן הארץ עי"ש וצביוארנו שם. ורזא דמלה כנפי יונה נחפה בכסף ע"ל (תיקון ס"ט דף ק"ו ע"א) פתחי לי וגו' יונתי ציומה תליחא דתמן ו' עיין (צפרדס פ"ב משער סדר האלימות) כי יונה הוא כנוי לת"ת עמודא דאמלטיחא שהוא סוד אלה ו' עי"ש צאורך, וגזה דרש הכה להמשך דרועה כי כנפי יונה שהוא סוד כנפי ריאה שהוא סוד ת"ת עמודא דאמלטיחא המנשכים רוח קר על נור דליק הם צסוד חסד, צחי נחפה צכסף שמקצר וממחוק הגבורות של כל ורוחא כליל מאשא ומיא. ר"ל שהרוח המנשך מכנפי ריאה הוא סוד מדת ת"ת עמודא דאמלטיחא דכלול מחויג וצו נמתקים כל דינוים, כי החסדים של כח המים שצו מכזה וממחוק דינוים של כח האש שצו כנ"ל ובגין דא איהו תרועה כי תרועה הוא סוד עמודא דאמלטיחא, כמ"ש (צזכר פ' צראשית דף כ"ד ע"ב) עי"ש, וכיינו צחי יעקב שהוא סוד רוח וכמ"ל: ועליה אתמר אשר העם יודעי תרועה היינו אשרי העם שיודעים לכוון בתרועה שהוא צחיה סוד צחי הרוח לכלול אשא צחיה שצו, שעי"י נכפין כל הגבורות מעל ישראל ונמתחן דינוים שכלל שמהלא ציומה ומיא מכזה אשא וכמ"ל: בגין דנשמתא איהי נשמת חיים וכו'. הוא מפרש דצרוי שהתחיל שהנשמה היא צמוחא ושם חקיעה, ונפש הוא צלצא ושם צצורים, וזה כנפי ריאה ושם תרועה. ומפרש דצרוי ואמר דנשמה איכה נשמת חיים, וחיים הם סוד המוחין, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ט משער הנסירה, וצפרע"ח פ"י משער הק"ש) וכיינו שמוחין הם חיות וקיום האדם עי"ש, הכה מצויר דנשמה שהוא חיי האדם כמ"ש ויפה צאפיי נשמת חיים הוא צמוחא. בינה דנטלה מחכמה. צזה הוא מפרש דצרוי שאמר שמוח ששם הנשמה שם הוא סוד חקיעה, דלכלורה קשה דהלא קי"ל (צפרע"ח פ"ד משער השופר) דחקיעה הוא סוד החסד שנעשה ממנו מוח חכמה עי"ש, וכיינו שעי' חקיעה מתחין סוד מוח חכמה, וצאמת מנינו להלן (סוף תיקון י"ב דף פ"ח ע"ב) ואיכו קול שופר מסערא דאמת עלאה דאויכו שופר עי"ש עוד (צפ"ח) שכתצ שכל עיקר חק"ש הוא מה שאמת עלאה תוקעת ז' הצלים עי"ש, אמנם ציאר דצורים הוא כי צאמת מצויר דצחי רבינו

מבינה נביאים ואינן (א) נצח והוד. וממלכות כתובים. ואינן חסד וגבורה. תפארת תורה כליל כולהו. וכולא על עמודא חד קיימא. ודא צדיק יסוד עולם.

כבד

באר לחי ראי

נביאים כ"ג, וע"י שצרים נתקן נפש המנכות ועומדת אללו צ"י זרועותיה שהם ח"י"ג שנה שנקראים כתיבים ע"כ אומרים פסוקי כתיבים בתק"ש, וע"י תרועה נחמלה המלכות רחל עד ת"ת שלו שהוא סוד התורה ע"כ אומרים פסוקי תורה בתק"ש, [וביאר הדברים מש"כ שאינה עולות ע"י תק"ש רק עד ת"ת שלי, אע"י דקו"ל שעי' התק"ש נעשה הנסירה הנקבא שלו ככנ קומתו ונחגל פרלופס עד הכתר, עיין (צט"ח צט"ר הנסירה) שמפרש דמה שכתוב דצ"ה נגדל פרלופ הנקבא עד הכתר שלו, היינו כי הנקבא נחלקת נ"י מכתר עד ת"ת הוא פרלופ לאה, ומת"ת עד למטה היא פרלופ רחל לצד כי גם צ"ה שנגלת קומת הנקבא פרלופ רחל, מ"מ הוא רק מהחזה ולמטה עי"ש ובשמן ששן שס] ואמר תורה כליל כולהו. היינו כי תרועה היא צרח דרוח צסוד וצדעת חדרים ימלאו וכמשי"י וכבר נודע מ"ש רציו (צט"ח פ"ז משער המוחין) דצ"ה רוח שנקרא דעת מתפשט בכל הגוף ככל הג' קיים עד נה"י עי"ש, והיינו צסוד עלה אלקים בתרועה שנעשה ע"י השופר וכמש"ל וכלא על עמודא חד קיימא עיין (צט"ח פ"ה משער הולדת א"ה) דסוד השופר הוא יסוד דא"ה, והוא אפיק קלא דכליל כל הג' קיים עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דחוקעין תקועה שצרים תרועה בשופר דיוקא, כי השופר הוא יסוד דא"ה דכליל כל הג' קיים, וצו נכלל סוד מוח לצו וריאה שהוא סוד חש"ת כעסם היסוד שנקרא כ"ל יכמש"ל (צבהקדמה דף ב' ע"ב) דיסוד לדיק הוא עמודא חדא ונקרא כ"י דנעיל לון כללו עי"ש. כבד ושחול וכו' לאחר שפי' סוד תק"ש בתקועה שצרים תרועה, להוסיף כה צ"י אצרים הקדושים העליונים מוח לצו ריאה, שהם סוד חג"ת שנכללים ציסוד לדיק שהוא השופר, הוא מוסיף לדרוש עוד שעי' התק"ש בתקועה שצרים תרועה, מתגברים על הג' קליפות סמ"ל עס הג' נקבות שלי נח"ש ויליות, שמשכנס צ"י אצרים כבד עחול ומרה, שהוא סוד הג' אשות, אשא סומקא ואשא אוכמא, ואשא ירוקא, שנכנעים ע"י תק"ש בתקועה שצרים תרועה, ונכללים בשופר שהוא היסוד דכליל כללו כ"ל, וכמ"ש (צט"ח פ' פנחס דף ר"ל ע"ב) תקועה דלצרהס, שצרים ליתק, תרועה דיעקב, ג' גוהין אסתחון צהי חזור וסומק וירוק, שנכללים צקשת שהוא היסוד שיש צו ג' גוהין הנצבים, וע"י הקשת שנכללים שלשתן יחד, נכנעים הדינים לרחמים, וצן הוא מקדים תחלה לאורך הדרוש כי כבד ועחול שהם אשא סומקא ואשא איכמא, הם

דחתרועה היא סוד הרוח מסערא דת"ת יעקב ומסערא דדעת כי רוח כניג תרוויחו דעת ית"ת, דשניהם הם צקו האמנעי צחי עמודא דאמנעיחא, שדעת הוא עמודא דאמנעיחא דכליל ימינא ושמאלא דח"י"ג, והוא עמודא דאמנעיחא דת"ת, דכלול ח"י"ג עליה אתמר ובדעת חדרים ימלאו היינו כמ"ש (צזכר פ' שמוח דף י"ד ע"ב) יעקב צרח דדעת, וצחאי אחקרי וצדעת חדרים ימלאו עי"ש, ומצוחר משם דיעקב שהוא ת"ת הוא ג"כ צחי דעת, ויותר מזה מצוחר (צזכר צ"י משפטים דף קכ"ג ע"א) דעת גניו צפומא דמלכא דחקרי ת"ת פשיעוהא דת"ת דכל אורזין, וכל גוהין אסתחין ציה, דכתיב וצדעת חדרים ימלאו וכו' עי"ש, הנה מצוחר מזה שאין כלן סתירה, דתרועה הוא מסערא דת"ת, ואסתפעוהא הוא מסערא דאורית דעת וכאמור. ומבינה נביאים וכו' עיין דצברי רציו (צט"ח סוף פ"ה משער הנסירה) שמפרש דצרי התיקונים מה שכתוב מציונה נביאים, כי נ"ה דא"ה הנקראים נביאים נעשו מציונה עולם עי"ש, וע"י עוד (דצברי רציו צ"י הארז"ל שצסוק התיקונים דף ק"ג ע"א וע"ב) שהארז"ל צה דדרוש ארוך, ותמלית דצברים לעניינו הוא כי המלכות מקומה צה"י של הדכר, ותרועה הכלה שהוא ח"י"ג שלה הם אלל השוקיים שהוא נ"ה של הדכר, ותרועה שמד הטלג נקרא כתיבים שהוא רוח"ק, ואלוד ומידד נחנצאי מדד זרועות הכלה צסוד ותמה עליהם הרוח והמה כתיבים, כי זרועות הכלה הם סוד כתיבים שממש צה צחי רוח"ק, ונ"ה של הדכר נקראים נביאים, דנצוהה הוא מעלמא דדכורה עכ"ד, וכנה להלן (תיקון כ"ה דף פ"ח ע"ב) איחא צסוד מ"ש צריה בתק"ש מלכיות זכרונות ושופרות שהוא סוד הג' קיים ימין ושמאל ואמנע, כי ע"י התק"ש סליקת אמא עלאה צ"י קיים ימין ושמאל ועמודא דאמנעיחא סוד מוחא ולצה וגופא, צסוד עלה אלקים בתרועה, ושופר הוא כלול כל הג' קיים עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שהענין שאומרים צריה בתק"ש פסוקי תי"ך, הוא מתאחד עס הענין שחוקעין צריה תקועה שצרים תרועה, לפמש"ל דתקועה הוא סוד הנשמה שהוא סוד השפעת המוחין שמשפעת אמא עלאה, ושצרים הוא סוד נפש המלכות, ותרועה הוא ת"ת שהוא דעת דכליל תרוויחו, ויתכן דמכ"ע אומרים פסוקי תי"ך, שעי' התקועה מתעורר כה הנביאים ע"כ אומרים פסוקי נביאים, כי נצוה נוצע מנו"ה דא"ה, כיון שנחשורר כה דאמא עלאה בתק"ש שממנה נצנו אירות נ"ה צסוד ימצויה

כבד וטחול, דא סמא"ל ונח"ש. כבד אשא סומקא. מרה אשא ירוקא. טחול אשא אוכמא. וותרת כלילא דכולהו.

כבד וטחול, סמא"ל ונחש. כבד, אל אחר. מרה, סם המות דיליה. וטחול ונחש נוקבא דיליה. חלב טמא. ומרה, איהו חרבא דמלאך המות. כד"א (שם ה) ואחריתא מרה כלענה. חדה כחרב פיות.

ובאורייתא דאיהי סם חיים (איתדסיאת וא) דאיהי נשמתא. טמא אתעברא מן עלמא. (כבד וטחול דא סמא"ל ונחש דאיהו אל אחר).

וכבד דאיהו אל אחר. בתרועה דאיהו רוחא. מתעברא מן עלמא.

טחול דהוא נחש. בשברים דאיהו נפש. מתעברא מן עלמא.

מרה

באר לחי ראי

סם משכן ז"ל דקליפ' סמא"ל ונחש, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער ק"ג) צביאור הענין, ומרה שהוא אשא ירוקא הוא משכן ליליית נוקבא ה' דסמא"ל וכמ"ש (צ"ח פ"ב שם רכ"ז ע"ב), וכללים כנס ציורת הכבד שהוא היסוד דקליפה כמ"ש (צ"ח פ"ב שם דף רל"א ע"ב) דיוורת הכבד הוא אשה זונה דזה תלוי כל שאר הקליפות, דזהבוא יומא דר"ה משטעא בעלמא למכנש כל חוץ עלמא וכו' וכדין כל ישראל בעתא, ונעלין שופר לאתערע ציח תקיעה שברים תרועה עי"ש, ולזה מפרש הכא איך מצעלין כח ה' קליפות ע"י חשיית ובאורייתא דאיהו סם חיים דאיהו נשמתא טמא אתעברא מן עלמא עיין (צ"ח פ"ב ערך לילית אוח ה') שכתב שרענין מ"ש צ"ח ליליית הורגת אח הילדים, הוא ענין אחד עם משחז"ל דבעון ציעול חורב ציון של אדם מתו"ם, כי ע"י החורב מצעלין קליפת ליליית עי"ש, והיינו שהקליפה הנ"ל היא שורש המות וסם המות שנאמר צה רגליה יורדת מות, ומצעלין אותה ע"י החורב שהוא סמא דחיי, וכמ"ש צ"ח (יומא דף ע"ג ע"ב, ובקדושין דף ל' ע"ב) ובשאר דוכתי) דהחורב הוא סם חיים עי"ש, ומבואר שעי" כח החורב שהוא סם חיים מצעלין להקליפה שהיא סם המות ואתעברא מן העולם, ומ"ש דאיהי נשמתא, להלן קא מפרש לה דנשמה היינו תקיעה כמ"ש דתקיעה הוא צכח הנשמה, ומוסיף כאן דזהתעוררת כח הנשמה שהוא סוד החיים וכמ"ש ויפת באפיו גשמת חיים, נחגלה כח החורב שנקראת סם חיים ומצעל כח המרה שהוא שורש המות וכאמור. וכבד דאיהו אל אחר בתרועה דאיהו רוחא מתעברא מן עלמא היינו כי ז"ל דקליפה מקרא אל אחר, כמ"ש (צ"ח פ"ב משער הקליפה), ולזה אמר שעי" התרועה שהוא צחי רוח שהוא סוד ז"ל דקדושה שנקרא חית, כמ"ש (צ"ח פ"ב משער הקליפה) מצעלין הכח של הכבד שהוא ז"ל דקליפה כנ"ל. טחול דאיהו נחש בשברים דאיהו נפש מתעברא מן עלמא היינו שנחש שהוא

הס משכן ז"ל דקליפ' סמא"ל ונחש, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער ק"ג) צביאור הענין, ומרה שהוא אשא ירוקא הוא משכן ליליית נוקבא ה' דסמא"ל וכמ"ש (צ"ח פ"ב שם רכ"ז ע"ב), וכללים כנס ציורת הכבד שהוא היסוד דקליפה כמ"ש (צ"ח פ"ב שם דף רל"א ע"ב) דיוורת הכבד הוא אשה זונה דזה תלוי כל שאר הקליפות, דזהבוא יומא דר"ה משטעא בעלמא למכנש כל חוץ עלמא, ואז כל אברים דשכינתה הם בעתא, וכדין לעלין ישראל שופר לאתערע ציח תקיעה ושברים תרועה עי"ש, והיינו שעי" השופר שהוא יסוד דקדושה מתגברים על היסוד דקליפה שהיא יורת הכבד וכאמור כבד אל אחר. היינו כמ"ש (תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) דסמא"ל נקרא אל אחר דחמין יסודות ועיקריה עי"ש ובציאורנו שם, ועיין (צ"ח פ"ב משער הקליפות) צסוד אל אחר אסתחם, דכדכר דקליפה נקרא אל אחר עי"ש מרה סם המות דיליה היינו כי ליליית נוקבא ה' דסמא"ל נקראת סם המות, וכמ"ש (תיקון ה' דף כ"ד ע"א) צסוד וחסרה הלכנה וצושה החמה, שהליליית שהיא הנוקבא ה' דסמא"ל נקראת חמה וז"ל סם המות דיליה, וציאור הענין נראה עפמ"ש (תיקון כ"ה דף ע"א) דסוד סירכא של ריאה הוא צחי נוקבא דסמא"ל שהוא נוערין ס"מ מות אל אחר, היינו כי המרה הוא ס"מ המות שלו שהוא ענין הסירכא, שנשכח צח להרוג הוא חורג ע"י נוקבא דיליה שנאמר עליה רגליה יורדת מות, דכלל אחר דאסתחין קטילת עי"ש. חלב טמא. ע"י צדברי רבינו (צ"ח פ"ב פרק ה' משער ק"ג) שכתב צסוד חלב טחול ונחש טמא, דממרחא מתניו ולמטה יש שם עו"ר, לחלב טחול הוא עו"ר, וחלב טמא הוא רע, סוד נוקבא דקליפות נגח עי"ש, ואמר הכא דטחול הוא צחי נחש שהוא מקום אחיח החלומים מסמא דרע דקלי טובה, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער החשמל) דסוד ענין נחש הוא הנוקבא דק"ג שיש צח עו"ר, ודטחול הוא מסמא לחלב טמא שהוא הרע

מרה דהוא סם המות. בתקיעה מתעברא מן עלמא.

זכאה איהו, דכליל נשמתא ורוחא עם נפשא. בקלא דאורייתא. דבאורייתא אתתקפון. דכל מאן דלא אתעסק באורייתא, חליש נשמתיה ורוחיה ונפשיה עילא ותתא.

ויותרת הכבד, איהי זונה. שוירין איהי, לכל אלהים אחרים מתתקפא. ואמאי אתקריאת יותרת הכבד. אלא בתר דעביד נאופא עם כולהו, יהיבת שוירין לבעלה. ועלה אתמר (שם ו) כי בעד אשה זונה עד ככר לחם. דאיהי אתחממת מכבד.

וטחול [דף מ"ט ע"ב] איהו שחוק הכסיל. ועליה אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו. בגין דאיהו שאול תחתית. דאתמר ביה צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע. כבד כועס וקטיל.

לב

באר לחי ראי

דף רנ"א ע"ב), ועיין (בשער הפסוקים צ"ב) הליקוטיו משלי ז' שפרש הדברים, ח"ל פי כשאינה יכולה לפחות לבני אדם שיזנו עמה, הולכת עם צעלה ליקח כח ממנו לחזור וזנוות צלותו הכח שמקבלת ממנו עם בני אדם עכ"ל. ועלה אתמר כי בעד אשה זונה עד ככר לחם. ר"ל כי היא כמו אשה זונה שמחלקת נכסי צעלה לאחרים שיזנו עמה, והמותר שמשירה איכלת עם צעלה. דאיהי אתחממת מכבד. ר"ל דלוי דוגמת האשה זונה שמחלקת נכסי צעלה לאחרים כנ"ל, כן היא מתחממת מכבד צעלה ולוקחת הכח ממנו וטוחנת זה הכח לגזאים אחרים. וטחול איהו שחוק הכסיל. הוא מימרח בגמי (צרכות דף ס"א ע"ב) טחול שחק, ועיין (צ"ע"מ פ' פנחס דף רל"ב ע"ב) טחול שחק ואיכו שחוק הכסיל, ובג"ד אוקמורו רבנן דמתני' אוי לו למי שהשעם משחקת לו עיי"ש, ודרש לה הכא על קליפה הנוקבא דסמאל"ה שהיא העחול כנ"ל, שהיא מראית פנים שחק"ת לעצרי עצירה שהשעם משחק"ת להם. ועלה אתמר. צ"ס (צרכות דף ז' ע"ב) - בגין דאיהי שאול תחתית. פי' כי צ"ס (שם) אמר ככלל רשע לדיק ממנו, דרשע שהשעם משחקת לו בולע אה כלדיק ממנו, אבל לדיק גמור אינו בולע עיי"ש, ומפרש הכא להמשך הדיוט דרשע שהשעם משחקת לו שהוא הקליפה הזונה כנ"ל הוא צחי שאל, וכמ"ש (צקב"י ערך שאלה) בסוד יסודו רשעים לשאלה, דשאל הוא מקום מרגוע של ליליית עיי"ש, והדברים מתאחדין עם מש"ל (בערך שאל) צ"ס (הזכר פקודי דף רס"ו) דעונש פגם צרית הוא צהיכל ה' דעומאש שנקרא שאל עיי"ש, ולזה אמר הכא שהקליפה החכרת שהוא השאל"ה, הוא בולע רק לדיק שאינו גמור, אבל לדיק גמור שהוא נוער צרית, הוא יכול להחציר עליה ואין ציבולתה לפתוחו ח"ו: כבד כועס וקטיל. דא הוא מפרש דבריו שאמר דכמחול שהיא ליליית נוקבא דסמאל"ה היא מפח

צחי נפש שהיא הנוקבא דקליפה מחצנת עיי' שצרכי, שהוא בסוד נפש ונוקבא דקדושה כנ"ל מרה דהוא סם המות בתקיעה מתעברא מן עלמא הוא חזיר לפרש דאחלה דבריו שאמר ובאורייתא דאיכו נשמתא טמא לחצברא מן עלמא, ואמר דכח נשמתא, היינו שפ"י סוד התקיעה שפ"י נחשורר כח הנשמה ונחשורר כח החיים שהוא צחי הנשמה נחשורר כח המרה שהוא סם המית כנ"ל. זכאה איהו דכליל וכו'. שפ"י לימוד הסורה מזוין הנר"י דאדם, וכמש"ל (חיקון ו' דף כ"ב ע"א) דהתורה הוא מזונו של נר"י, ועיין (צ"ע"מ פ"ג משער ליור העולמות) דהתורה הוא מזון הנר"י. ואמר: דכליל נשמתא ורוחא עם נפשא בקלא דאורייתא. היינו כמ"ש (צ"ע"מ פ' יתרו דף פ"ז ע"א) קלא דא נשמתא עיי"ש, ולזה אמר שמי שלומד תורה צקול, הוא נותן עם וטעמות נשמתיה, ובנשמה נכלל גם רוחו ונפשו דבאורייתא אתתקפין. פי' שמי שלומד תורה צקול היא מחזיק נר"י שלו דלעילא ותתא, כי הנר"י שיש לכל אדם לתחת צבוק שלו נשרש למעלה צנ"י דלעילא שנחלצו משם ויותרת הכבד וכו'. עתה הוא מפרש מש"ל דיותרת הכבד צחי יסוד דקליפ' דכליל בג' קליפות כבד טחול ומרה. איהי זונה עיין (צמאורי אור) שפרש הדברים דא, ח"ל זונה נקראת לילית הנוגה, כי הניחה הקדושה ויאלה לקליפה ודצק צ"ס וזיחה כמותה, ולכן חרגוס זונה נפקה צרא, כי יאלה מן הקדושה להצק צאלהים אחרים עכ"ל. שוירין איהי לכל אלהים אחרים מתתקפא. פי' שגשגית שויר ועל לכל אלהים אחרים, וטוחנת כח ותוקף להם צחמת נלוצין הקדושים שמשקעת בקליפה צבור"י: יהיבת שוירין לבעלה. היינו כי צעלה שהוא סמאל"ה נקרא כצ"ד כמש"ל, ועי"כ נקראת יותרת הכבד, שטוחנת נהכצ"ד שהוא צעלה רק המותר, וכמש"ל (חיקון ו"ג דף כ"ט ע"ב) עיי"ש, וציבולתו שם, (וצ"ע"מ פ' פנחס

לב מבין. לב יודע. לב רואה. לב איהו שכינתא. דלא נטלא אלא דמא צת. דאיהי קרבנא דצלותא. נקיה בלי חובין ובלי פסולת. וקריבת לגבי בעלה שופרא דכלא.

אבל יותרת הכבד לא יהיבת לבעלה אלא שיוירין ופסולת. ומאי ניהו בעלה. (טחול) (ס"א כבד) אל אחר. ומאלין שיוירין דנטיל מינה. אתעביד דם טחול חשוך ואוכמא.

הוא נחש רמאי. דפתי לחוה. דאיהי לבא. וגרים לה מותא. והא תרי בתי לבא אנון. למאן פתי מינייהו

באר לחי ראי

(א') למח ני רוב זכוכים וגוי רחמנ חזכי וגוי חדלי הרע וגוי, והנה עיקר החשודה הוא כלב, וכמ"ש בשי"ס (רי"ה דף י"ז ע"ב) בפסוק ולבנו יצין ושב ורפא לו, ועי' בשי"ס (תענית דף ע"ו ע"א) ובקבלה הוא אומר קרעו לבכם לבכם וגוי, (ובירושלמי תענית פ"ב ה"א) קרעו לבכם ואג בגדיכם וישבו אל ה' אלקיכם, אריז"ל אם קרעתם לבכם בחשודה, ומבואר שאין חפלה האדם מתקבלת אלא אם עשה חשודה מעומק לב, ואז נחשב חפלתו כאלו הקריב קרבן חרק הדם ע"ג המזבח כנ"ל, וכמ"ש בשי"ס (סוכה דף ק"ג ע"ב) כל הוזהר את יצורו ושב ומחודק כאלו הקריב כל הקרבנות, ולא עוד אלא שאין חפלתו גמאסת שנאמר לב נשבר ונדכה אלקים לא תצור עיי"ש, והיינו כי מי ששב בכל לבו קודם החפלה שאז מתלבן ונחצר הדם שבתוך הלב, אז החפלה היא בחי זריקת הדם של הקרבן בלא חובין ובלא פסולת, ואז נתקבל הקרבן לריח נחוח אשה להי וקריבת המלכות לקציה בעלה דמטרותיתא כנ"ל: אלא שיוירין ופסולת היינו יותרת הכבד כנ"ל שמבואר (בזהר פ' פנחס דף רל"א) דיותרת כבד הוא הקלופה נוקבא דסמאל"ה, שהיא משטתא בעלמא דצ"ה למכש כל חובי עלמא עיי"ש, ולזה אמר דיותרת הכבד הוא העציות והפסולת של הכבד, שהוא החטאים ועונות בית ישראל שהיא מכששת להציוס לבעלה סמאל"ה שהיא בידו לקטרג בזה על ישראל כנ"ל. ומאי ניהו בעלה כבד אל אחר כנ"ל, והיינו סמאל"ה שנקרא אל אחר כמ"ש"ל. וסאלין שיוירין וכו'. ר"ל מלך שמעשה ידיה שהיא יבצת לבעלה הם הסיגים ופגמים של ישראל שעיי"נ נמשך הקטרוג למעלה, מלך זה נתמלחא הנוקבא דיליה דיגוס קשים, ומה שהיחס מתחלה עחול שוחק ומרחא פנים שוחקין לעוצרי עצירה לאמר שלום יהיה לי כי בשמירות לבי אלק והשעה משחקת להם, נהפכה לדיגוס קשים ומרחא עולב ומציאה אף לעולם ר"ל. הוא נחש רמאי דפתי לחוה. היינו הנוקבא דקלי נוגה, כמ"ש (בפיה פ"ב משער ק"ג) דהנחש שהוא הנוקבא דק"י היחס מפחה לחוש עיי"ש: דאיהו לבא. היינו כמ"ש"ל (חיקון ס"ד דף ל"ה ע"ב) לחוזה דחוש תלוא בשכינתא עיי"ש, היינו כי חוה היה שורש בסוד שכינתא נוקבא דח"א, וכמ"ש

את האדם להורידו לשאול, ומפרש דרך אגב עפ"י דברי הגמ' (ברכות דף ס"א) כבד כועס ועחול שוחק, והיינו כי כבד ועחול הם זויג דקלופה, ומבואר (בפיה פ"ב משער ק"ג) דסמאל"ה וליליית שניהם לדבר אחד מחטותים שהם מפחים את האדם לעצירה, ושניהם פחו לאדרי"ר וחור, והיינו שסמאל"ה שהוא סוד הכבד הוא מפחה את האדם כדי להורגו והוא כועס וקטיל ליה בחרבא דמה"מ, וכמ"ש"ל כי סמאל"ה הוא המה"מ, והליליית נוקבא דיליה שהיא סוד העחול שהוא שוחקת היא מפחה את האדם כדי להורידו לשאול וכאמור לב מבין לב יודע לב רואה לאחר שפי עד עתה פרעות האצרים הפנימים, ומפרש עחול ויותרת הכבד, שהם מעשה נוקבא בישא שהיא מזנה תחת בעלה ומפחה בנ"א לזנות עמה, באומרה שאין בעלה מבין ויודע ורואה, ולזה מפרש להמשך הדרוש אשר לא כן היא כלב שהוא מסטרא דקדושה שהוא מרמז לשכינתא קדישא דמטרותיתא דמלכא, שכן חפלה וענינה הוא רק לגבי בעלה קצ"ה ולא יודעת איש אחר, בחשבה תמיד כי אם תצור ח"י וראה ויצין יודע בעלה הכל כי אין נסתר מנגד עיניו, ע"כ היא מתחתת תמיד רק בבעלה ולא הלכה אחר זרים ח"י. דלא נטלא אלא דמא צת וכו' היינו כמ"ש (בזהר פ' פנחס דף רכ"ד ע"ב) לב איבו זכין מכל האצרים עיי"ש, ואמר הכא כי כלב הוא זכין מטובה, משום שבהלב נחצר הדם שהיא ראוי להקריבו על גבי המזבח, והיינו סוד החפלה מעומק הלב שהוא במקום זריקת הדם על גבי המזבח, שעל ידו נעשה היחוד הגמור, כי הלב הוא סוד השכינתא דקריבת לגבי בעלה ומתחתת עמו ע"י החפלה, וכמ"ש"ל (דף מ"ה ע"א ובשאר דוכתו) בסוד אם תשכבון בין שפחים, דשכינתא איבי קרנא דקצ"ה בחפלה, ובג"ד חיקון ללותא בקרנא עיי"ש ובציבורינו שם, ומפרש הכא להמשך הדרוש דחפלה היא בחי זריקת דם הקרבן לריח נחוח להי, שהיא חפלה מעומק הלב ששם נחצר הדם מכל סיגי פסולת, בסוד כלב לגי דרשתי: בלא חובין ובלא פסולת היינו כי מי שאינו שב בחשודה קודם החפלה, אין החפלה לריח נפתי יתב"ש, וכמ"ש הנביא (ישעיה

מינייהו. אלא ההוא דשמאלא. דאתמר ביה (קהלת י) לב כסיל לשמאלו. ועליה אתמר (שם ז) ומוצא אני מר ממות את האשה.

לב חכם לימינו. דא אשת חיל עטרת בעלה. עלה אתמר מצא אשה מצא טוב. דאיהי יצר הטוב. מזליה דבר נש. עלה אתמר (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך. ברכת י"י היא תעשיר. ועלה אתמר (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת.

איהי בדיוקנא דשכינתא תתאה. כלילא מעשר. ואיהי גר מצוה. ורוחא דנשיב בה ת"ת ישראל

באר לחי ראי

לב חכם לימינו ואינו פוגם בצדוהו שנאמר עליו מלא אשה מלא טוב ואינו נועם לשמאל ח"י צדח"י מר ממות את האשה כנ"ל, אז הוא אחוז במלאה שהיא השכינה הקדושה שפחה עבא שממנה מקור חיים כנ"ל עלה אתמר להניח ברכה אל ביתך כי בית זה אשה, ומי שזכה לאשה טובה מסערה דל"ע שציון, אז השכינה שירה זה וזכרת ה' צדוהו, וכמש"ל (דף נ"ט ע"א) דזכרה הוא מסערה דיומנא עיי"ש ברכת ה' היא תעשיר עש"ס (יומא דף ע"א ע"א) אורח ימים ושנות חיים ושלוש יוסופו לך, וכי יש שנים של חיים ושנים שאינם של חיים, אר"א הרי שהיה עני בילדותו ונעשה עשיר לעת זקנתו דומה לו כאלו עבדו נעשה חי מחוץ מיתה עיי"ש וזה הוא המשך הדברים כאן שאמר עלה אתמר להניח ברכה אל ביתך, ומפרש כי האשה שהיא מסערה דיומנא שהיא ממשיכה חיים כנ"ל שנאמר זה להניח ברכה אל ביתך, אחיזה ברכה אמר, היינו זה שנאמר זה ברכת ה' הוא תעשיר, שעי' העושר הוא צדח"י חיים וכאמור: ועלה אתמר ראה חיים עם אשה אשר אהבת היינו שנמשך לו עשירות ע"י שהוא צדח"י החיים העוז כנ"ל איהי בדיוקנא דשכינתא תתאה כלילא מעשר. ע"ל (סוף תיקון ס"ב דף ל"ו ע"ג) ח"ח אדכ"ר דדיוקנא דיקו"ק ודדיוקנא ד"י"ס אדכ"ר דאינון יו"ד ק"א וא"י ק"א, ומסערה דיו"ד ק"א וא"י ק"א חוה אחקרי אדם, ובכל מה דכוח דדיוקניה לקח עיי"ש, וצדוהו הדברים הוא עפ"י רבינו (צפ"ח פ"ג משער התיקון) דחוש זה זוגיה דאדם היא מוקצא ד"א, כי אד"ס שהוא סוד ז"א גימ' מ"ה יו"ד ק"א וא"י ק"א, וחז"ה גימ' י"ט מילוי דשם מ"ה עיי"ש, ולא אמר דאדכ"ר שהוא שם מ"ה גימ' אד"ס הוא כלל צדוהו גם חז"ה, כי השם מ"ה שהוא אד"ס כלל המילוי שהוא מספר חז"ה הוא רק יקריק, וצדוהו חז"ה שהוא סוד המילוי מספר י"ט הוא צג"מ אד"ס, שהוא סוד י" חזויות יו"ד ק"א וא"י ק"א שהוא קומה דיליה י"ס, וממילא כשחפא חז"ה ונעשה פגם בצדוהו דשם מ"ה, נפגם כל השיעור קומה ד"א, ולא אמר גם כאן להמשך הכרזה דהוה הוא פירוש הפסוק ראה חיים עם האשה אשר

רבינו (צפ"ח פ"ג משער התיקון וצפ"ח דוכתי) עיי"ש, והיינו הלך, וכמ"ש רבינו (צנז"ת פי וירא) דהשכינה הקדושה מלכות נוקבא דז"א נקראת לב עיי"ש: והא תרי בתי לבא אינון וכו'. ר"ל כי הלא כל כנס"י היו וכללים צדח"י הלא שנפגם צדח"י דחוש, והלא כנס"י יש לדיקוס ורשעים שהם חרי חללי דלצא דיומנא ושמאלא, וכי ס"ד שגם נהגדיקוס יש לה כח לפחות ח"י. לב כסיל לשמאלו. היינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ד משער אצ"ע) ח"ל וזכר צדו ענין לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו, כי הלא יש לו צ' תללים, ומלאך הו"ע מתלבש בחלל ימין ומשם מתפשט בכל הגוף צפנים, ומלאך ה"ה"ר הכה ין הגבורות בחלל שמאל וכי עיי"ש, ולזה אמר הכה שהיא חז"ה יכולה לפחות רק נאותן הכסילים שנוטים חמיד ללד שמאל שנאמר זהם לב כסיל לשמאלו, ששם משכן ה"ה"ר כנ"ל ועליה אתמר ומוצא אני מר ממות את האשה עש"ס (צד"ת דף ח' ע"א) צמערבא אמרי מלא או מלא, דצדח"י עובד נאמר מלא אשה מלא טוב, וצדח"י רעה נאמר מלאה אני מר ממות את האשה עיי"ש, ופנימיות הענין מפרש רבינו (צפ"ח שס) כי הו"ע שהוא צימין שהוא קו החסד גורם חיים לאדם, וה"ה"ר שהוא צמאל שהוא קו הגבורות גורם מיתה לאדם, וזה ענין זכר נעשה לו מר לא זכר כנגדו, שהיא שפחה עבא, ושפחה צ"ש, אם הולך צדח"י שהוא צימין נעשית לו שפחה עבא שמצויה לו חיים, ואם לא זכר ונוטה לשמאל נעשית לו שפחה צ"ש שמצויה לו המיתה עיי"ש דאיהו יצ"ט. ע"ל (תיקון ס"ב דף ל"ו ע"א) דאדכ"ר צ' נשין הו"ל, חד יצ"ט וחד יצ"ה"ר, שהאשה ד"ה"ר היא עלם מעלמי גבורות קשות, והאשה ד"י"ט היא צמר מצדו חסדים עוזים עיי"ש: מזליה דבר נש עין דצד"ר רבינו (צד"ת ע"י הש"ס צד"ת דף ח' ע"ג צד"ה אל יכרה) שכתב בסוד פני ה' צדוהו רע להכרית מאחז זכר, כי עיקר המל של אדם שממנו נמשך לו חיים, הוא ממה שיש לו שם צמלמל, אמנם הפיגמים צד"ת דיק וכו' והוא צדח"י וכו' ער צד"ת יחודה רע וגו', נכרת המל של מאחז העליונה ונפסק החיות שלו עיי"ש, וזה הוא צדוהו הדברים כאן כי מי שהוא

ישראל איהו בכנפי ריאה. ודא איהו ותורה אור דנהיר בה, דא שכינתא עלאה נשמת חיים. דנחתא מן מוחא לאנהרא לון בלבא.

מאי נ"ר (עא) נפשא ורוחא. דנפשא איהי פתילה (נ"א על שם דאיהו שותפא דגופא). רוחא, דא זיתא. נשמתא (משלי כ) נר י"י נשמת אדם. (אדם דאיהו אור נר נהיר ביה אורייתא דבכתב. ונשמתא דאיהי נר נהיר בה מצוה. ובזמנא דלא נהירין בה אור ונר. אתמר בנשמתא (שיר א) אל תראוני (עב) שאני שחרחרת. ואתמר באדם (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות).

ומאי

באר לחי ראי

לכיות בצחי' הלז מצין עיי"ש, וזכ הוא ציבור הדברים כאן שאמר דסוד הרוח דנשיב ללצא דרך הקנה צנפי ריאה, הוא אורות הצניב שנמשך מן מוח החכמה לחוכה לכיות צסוד הכז מצין חכמה החוכה נשמת חיים ובר כ"כ גם (צוהר צראשית דף כ"ז ע"א) ויפה צאפיו נשמת חיים דא שכינתא עלאה, והיינו כי הנשמות הם מצניב, וכי"ש (צמק"מ פ' חיי שרש דף ק"ל ע"ב) עיי"ש דנחתא מן מוחא אל הלז שהוא המלכות דרך הקנה כנ"ל, ור"ל דלכיו נקרא הנשמה נשמת חיים, כי היא נחלץ מן המוח חכמה צנמות צינה, וחורץ נקראים חיים, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ה משער הליזית, וצפ"ה משער חפלת ר"ה) עיי"ש, ומקור משכנס הוא צמות שממנו מקור החיים, וכמ"ש רבינו (שם פ"ז משער הק"ש) דחיות האדם הם המוחין, עיי"ש (וצפ"ה פ"ט משער הנסירה), וכמ"ש (צעמוד הקדום) ציבור אדם דאיהו אור נר נהיר ביה אורייתא דבכתב ובר. פי' צדרי רבינו (צשער הגלגולים פ"א) שכתב דע כי האדם עצמו הוא הרוחניות אשר צתוך הבוף, וכגוף הוא רק לצוש האדם האמתי ורוחניות האדם עצמו עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש כי האדם הכולל הרוחניות שצתוך הגוף, והנשמה הוא סוד אי"ר וי"ר, כי אור הוא הרוחניות שצתוך הגוף שנקרא אדם, וכי"ר הוא הנשמה שבו, והחיות שלהם הם החוכה והמלכות, כי החוכה שצכת ממחית את הרוחניות שצתוך הגוף שנקרא אדם וכמ"ש (דף ס' ע"א) דחורה ומלכות הם ז"א ונוקצא, והיינו שהחוכה שצכת שהוא מסערא דז"א היא נותנת חיות לרוחניות האדם שהוא מסערא דז"א, וכמ"ש רבינו (צלקית פ' כי תשא, וצפרע"ה פ"א משער ספ"ה"ע וצשאר דוכתי) דאדם הוא סוד ז"א עיי"ש, והמלכות הם מוהנים חיות להנשמה שהוא מסערא דשכינתא נוקצא דז"א, וכמ"ש (דף נ' ע"ב) דגשמת אדם היא שכינתא עיי"ש וצביאורו שם: ובזמנא דלא נהיר בה אור ונר היינו חוכה ומלכות: אתמר בנשמתא אל תראוני שאני שחרחרת. היינו כי פי' בעד קיום החוכה והמלכות שהוא סוד חוכה אור ונר מלכות, נשאר הנשמה חשך ושחרחרות אלביש שמים קדרות. כי שמים

אשר חכמת, היינו אם הוא נותן לז נחקן החטא של חו"ה כנ"ל אז נחמלא כל השיעור קומה של ז"א, ומפרש העטם דשכינתא חתאה שהיא האשד דסערא דימינא היא נכללת צהי"ם די אחיות של ז"א סוד שם מ"ה, ונפגמו פי' החטא של חוכה כנ"ל: ואיהי נר מצוה ע"ל (דף נ"ה ע"ב) דשכינתא הקדושה איכי נר דדליק קדמיא, ואיכי נר נצניב מסערא דשמאלא, ואיכו אור לגצה מסערא דימינא, ועל חדוויכו אתמר כי נר מלכות וחוכה אי, עיי"ש וצביאורו שם, וזכ הוא המשך הדברים כאן דלאחר שאמר למענה דשכינתא איכי לצא, אמר דזכ מתוחד עם מש"ל דשכינה הוא נר מלכות מסערא דשמאלא, וכעטם הלז שהוא צשמאלא. ורוחא דנשיב בה ת"ת ישראל איהו בכנפי ריאה וזכ הוא המשך עם מש"ל (צעמוד א') רוחא צנפי ריאה דנשיב על לצא וכי' רוח חפלתא וכי' עיי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (וצפרע"ה פ"ט משער הק"ש). דרוח צא מח"א סוד ת"ת עיי"ש, ולזה אמר שהרוח דנשיב ללצא הוא מסערא דז"א צעלה דמערותיתא דנשיב על לצא מכנפי ריאה, סוד ת"ת ישראל שהוא ז"א שצקי יומן, צסוד איכו צלצא ואיכו צביד, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ט משער הק"ש) דלעולם דכורא נקרא יומן צסוד החסד שבו, והנוקצא נקראת שמאל צסוד עטרא דגצורה שצב עיי"ש ודא איהו ותורה אור. היינו כמ"ש צש"ם (חולין דף מ"ט ע"ב) למה נקרא שמה ריאה שמהאירא את העינים עיי"ש, וזכ הוא פי' הדברים כאן דלכלן (דף נ"ה שם) אמר ואיכי אור לגצה צסוד וחוכה אור, וזודע ממה שכתב ללכלן (חיקון כ"ה דף ע' ע"א) דהריאה הוא צסוד הכ"ס, שיש לה כי' כנפי ריאה בגוואה דזי' חומשי החוכה עיי"ש, ולפי האמור מוצן שהוא נשיב לגצה כה הרוח צנפי ריאה שמהאירא עינים שהיא סוד חוכה אור. דא שכינתא עלאה ובר. עיין (צפרע"ה פ' פנחס דף רל"ה ע"ב) שפערס הענין מ"ש על הלז שהוא המלכות הלז מצין, וכן מ"ש שהחכמה הוא צלצ, כי צאמת הלז הוא במלכות, והחכמה והצינה הוא צמח, אלא שפי' קנה הלז נחית מוח חכמה לצניח ומצניה ללצא וצכ הלז מצין, ור"ל שמהצניב נמשך מוח חכמה אל המלכות

ומאי נ"ר, נפשא רוחא. נ' נפשא. ר' רוחא. לקבל ג' קטרין אלין. אינון תלת גווינין. אשא אוכמא חורא ותכלתא.

מאן דנטיר נר ה' נשמת אדם באורייתא. בפקודין דעשה ולא תעשה. לא שליט עליה נורא (א) דגיהנם. ודא איהו כבד, ומרה, וטחול. כבד אשא סומקא. מרה אשא ירוקא. טחול אשא אוכמא. יותרת הכבד כללא דכולהו.

תכלת חשוד. (ע) ותכלת דציצית מצוה. ותכלת לית בסטרא אחרא. בגין דאיהו דומה לכורסייא קירא.

גווינין

באר לחי ראי

נחורין חור סומק ירוק אוכמא ותכלתא, חין סחירא דהעניינים, שדלושים כאלו דרך הזכר והחיקונים לשנות בזכו וכיולא צוה כי הפעוש יפולץ סלע וגר מאן דנפיר וכו' פי מי ששומר נר"י שלו בחורב ומלות שלא יפגום ח"ו, אז הוא נשמר שלא יוכלו לשלוט עליו בחי כבד טחול מרה שחם נר"י דקליפה, שחם בחי חג"ת דקליפה, שחם חג' אשוח דגהנס, אשא חורא, ואשא ירוקא, ואשא חכלא, כדמפרש ואזיל. לא שליט עליה נורא דגיהנם. שיש צו ג"כ כאותן חג' גווינים, כמש"ל (דף י"ב ע"ב) דכור של הסיא שהיא חשוכא דגיהנס. אית לה ג' גווינים, גוון סומק, הוא הכבד שהוא עשי הוא אדום, ומרה הוא גוון ירוק, וטחול הוא גוון שחור, וסימנך צאלין גווינין שקערורות ירקרקות או אדמדמות עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא להמשך דדרוש עפמש"ל (בעמוד הקודם) דלעומת חג' קוים העליונים דחג"ת דקדושה שמשכנס צמות לב וריאה שנכללים ציסוד דקדושה, יש ג' תחתונים דחג"ת דקליפה שמשכנס צכד עחול מרה, ונכללים ציותרת הכבד שהוא היסוד דקליפה, וכמש"ל צביאורנו. תכלת חשוד. הוא כמפרש דצרו שומר שצנר של הקליפ' יש ג' גווינים חורא סומקא חכלא כמו צנר דקדושה, אינו ר"ל שהמראה חכלא היינו מראה תכלת ממש, כי דקליפה המראה חושך הוא במקום המראה תכלת, אבל מראה התכלת אינה רק בקדושה וכדמפרש ואזיל: ותכלת דציצית מצוה, ותכלת לית בסטרא אחרא. כלומר דמראה תכלת הוא רק בקדושה, ומש"ע ז"ל הקצ"ח לתת תכלת צליית דעלית דכתיב צהם ורואים אותו חכרתם את כל מלות ה', דקאי על מראה תכלת שאינה רק בקדושה ואם מסתכלין בה נאצרים להדבק רק בקדושה לצד, ויש נוסחא ותכלת דלית צסערא אחרא, ויש מקום גם לגי ז', ופי' הדברים הוא כי תיבות צסע"א, פירושי כלשון צעסם אחר, וכעין מ"ש (בזכר צרעית דף י"ב ע"א) שאני משה דמיחה דליתא כוח צסע"א, שפי' צד הקדושה צעסם אחר, וכן הוא הפי' הכא דתכלת דליתא אינה ממראה חשוד שיש ג"כ דקליפה חלא כותה אחרת

יש

שמים הוח סוד ז"ל כמש"ל כמה פעמים, והוא יחיד רק נחורא דלורייתא ובלאמור: ומאי נ"ר נפשא רוחא הוא כמפרש דצרו שלמעלה שאמר כי הלז הוא סוד נ"ר מלוא, ומפרש כי נ"ר הוא ר"ת נפ"ש ר"ת אשך שניהם הם צלצ, כמ"ש רבינו (בע"מ פ"ה משער ענח"א) עיי"ש לקבל ג' קטרין אלין וכו'. עיין (בזכר חרומה דף קמ"ב ע"א) דנר"י הם מקושרין עם הגוף בג' קטרין עיי"ש, ולזה אמר גם הכא דהנ"ר כונן חג' קטרין דהנ"ר בכללה הוא בחי נשמה, וכמ"ש נר ה' נשמת אדם, ובתוכה נכלל גם נפש ורוח, ר"ת נ"ר, ע"כ יש נהגבז של הנ"ר ג' גווינים שמרמזים לסוד חג' קטרין דנר"י, שחם צסוד חג' גווינים, והיינו כמש"ל (בעמוד הקודם) שהנר"י הם סוד חג"ת, והצאחי לעיל שם (מהרע"מ פ' פנחס דף ר"ל ע"ב) שהג' גווינין חור סומק ירוק, הם ג"כ צביד חג' קוים חג"ת, ונכללים בקשת שהוא היסוד עיי"ש, ומ"ש דהג' קוים מרמזים צהג' גווינין שצנ"ר שחם סוד נפש רוח ונשמה, שהיא אוכמא חורא ותכלתא, והם לניגוד ולצעל חג' כחות של הסע"א שצנ' אשוח שהוא בג' קוים חג"ת דקלי' של נורא דגיהנס ואומר שחם בחי ג' גווינין סומק ירוק אוכמא אעפ"י שחם אחרים ואינם שוים לזכר גווינין דג' קוים דקדושה חג"ל, ובפרט לפמש"ל צזה (מהרע"מ שם) הכך רוחא דגם חג' גווינין שצנר דקדושה אינם מתאימים, דשם חשז חור חור סומק ירוק, וכאן חשז אוכמא חורא תכלתא, חין לדקדק ולהקפיד או להקשות איזה סחירה, כי עיקר הדרושים כאן, (וברע"מ שם) צענין הגווינין סוצב על סוד חג"ת שחם בג' קוים חלוקים זה מה כמו ג' גווינין חלוקים זה מה ואין לא' התייחסות עם חג' ואינו מקפיד על גוף הגווינין ויזה מה שיזה כל שחם חלוקים זה מה חם הם בקדושה או להבדיל צסע"א הם צצחי חג' קוים חג"ת, ולעולם חג' גווינין שחם בחי חג' קוין חג"ת דקדושה, הם לניגוד ולציעול חג' קוין דסע"א שהוא בחי חג"ת דקלי', ועיין (בפרדס פרק ג' וד' משער הגווינין), ומ"ש הכא (וברע"מ שם) ג' גווינין מאור הנר והלן (דף י' ע"א) חשז ח' גווינין

גוונין דשרגא, אינון לבושין לנר ה' נשמת אדם. גוון אוכם דאיהו טחול, כד מתלבשת תמן נפשא בחובין, איהי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת. שחרחרת בקדרותא דבני. בדוחקא דלהון. בעניותא דלהון. קדרותא וליצנותא ועניותא מטחול נפקא. כד נשמתא אסירא בה בגלותא. ודא איהו ושפחה כי תירש גבירתה. ובההוא זמנא טחול שוחק.

ולזמנא דייתי מלכא משיחא לנטלא נוקמא מטחול דאיהי שפחה, יושב בשמים ישחק. ישחק איהו באבודא דלהון. כד"א (משלי יא) ובאבד רשעים רנה.

רנ"ה איהו הנ"ר. איהו נה"ר יוצא מעדן. ומאי ניהו, מ"ע ומל"ת. כחושבן נה"ר גוין ה"א רי"ש. ואיהי הנר המאיר לאדם. ועל דא באבד רשעים רנ"ה עה.

ובההוא

באר לחי ראי

שיכח היחוד השלם צסוד וכהו ילחק מלחק אח רצקב אשתו, אז יכיה הייחוד דח"ג צג קשורין הוי"ה אקרי"ק, הוי"ה אלקרי"ם, הוי"ה אדני"י, גימ' נ"ה, וגם הנוקבא תתיחד רמ"ה אצרים דילה צרמ"ה אצרים דיליה צצ' דרעיון מספר נ"ה, כמ"ש רביו (צפרע"ה פ"ד משער השבת) צסוד נר שבת (וצשער החנוכה) צסוד נר חנוכה עיי"ש. איהו נה"ר היצא מעדן כלומר שהמ"ע ימל"ת ל"ת כחושבן נה"ר צמילולו הוא סוד הכ"ר המאיר לאדם צג"ש וסאי ניהו וכו'. ר"ל היינו סוד נ"ר מלוא, כי הכ"ר ונה"ר צמילולו, עילה כמספר מ"ע ול"ת שיתקיימו לעת"ל, אצל עתה צעור"ר שחקקים צנו רק ר"ע כל היום, אין לנו רק ר"ע מלות צגרמח הרשעים שטכסיסם רק ר"ע: כחושבן נה"ר גוין ה"א רי"ש. הכל תמחו כי הלא קיי"ל כ"ר שמל"ת (צסוף מכות דף כ"ג ע"ב) שחרי"ג מלות נאמרו לו למשה, ונה"ר צמילולו הוא מספר תרכ"ב, ודוחק לומר דהאי תנא פליג על ר' שמל"ת וס"ל שמספרם תרכ"ב, דהלא (הרמב"ן צרי"ש ספר המלות) העלה (מהצ"ה"ג) שאין שום חולק על ר' שמל"ת צז' עיי"ש, ועיין מה צדכרי (הר"ב קנ"ח סופרים) שם, ואולי י"ל דס"ל במספר תרי"ג הוא חזק מהעשה דאנכי והל"ת דלא יכיה לך, דאנכי וגו' ולא יכ"ה לך וגו', אינו ממנין המלות עש"ב ול"ת, וכמ"ש (הרמב"ן צמ"ע ס"ה א'), ובמלות ל"ת ס"ה א' (א') עיי"ש (ובמגלת אסתר) שם, הרי תרי"ג מ"ע ול"ת, ואנכי ולא יכיה לך הוא תרע"ו, ו' מלות דרצנן הרי תרכ"ב, ויחזק כי לא הזכיר כאן מנין תרי"ג כלל, וגם לא מספר רמ"ה עשין ושס"ה ל"ת, רק צסחם מ"ע ומל"ת, כי כוונתו לכל המ"ע והל"ת, היינו גם צ' מלות אנכי ולא יכיה לך שם בעקרים, וגם ז' מלות דרצנן וכלומר ולי"ע. שז' הראוי חכם אחד (צלק"ת משלי ס"ה י"א) צפסוק צאצוד רשעים רנה, שכתב רמ"ה היינו נה"ר, כי רמ"ה צמילולו ר"ש גוין ה"א ג"ה תרי"ג, ור"ש צלא וי"ד, כי הוא עולה צרי"ח ועם הכולל תרי"ג עיי"ש, ודעת החכם שגם כאן צריך להגיד כן, אמנם כד דייקין ל"ע, כי אם

יש צה בגין דאיהו דומה לכרסיא יקורא. יכמ"ש צש"ם (סוטה דף י"ז ע"א) מה נשתנה תכלת וכו' תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד, עיי"ש, (יצע"ה פ"ו משער סדר אצ"ע), ויהיני שאין מל"ת תכלת צקליפות כי מל"ת זו מרמז גסיד הכסא כצוד שהיא הציונה שהיא דומה לת החילונים, וכמ"ש רביו (צפ"ה פ"ו משער ל"ח ורחל) דצחי ציונה דומה לת החילונים צסוד תכלת עיי"ש: גוונין דשרגא אינון לברושין לנר ה' נשמת אדם ר"ל שה"ג גוונין דשרגא שהם מרמזים לה"ג קליפות אשר הם סוד ג' אשות, אש' סומקת, אש' חורא, אש' אוכמא, הם יחסיין ומלצבין לת המלכות שנקראת צשם נ"ה, וכמ"ש"ל (תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) ולחן אינון ג' לצושין דלתת כסויין וכו' ג' גוונין דשרגא עיי"ש וצצחורנו שם גוון אוכם וכו'. כוונתו צז' שהנפש שהוא סוד המלכות כה"ר יורדת צעור"ר צקליפות עתול שהוא ליג"ת מלכות דקליפות המל"ת אוכמא כחכר, אז נאמר אל תרלוני שאני שחרחרת מלך מל"ת אוכמא דקליפה הכ"ל שמתצרת עליהם לנפ"ס, ודחקתם ועניותם צגלותא צקדרותא וליג"תא וכו', שהוא ששכות השכל צאצוד החורה, וליג"ת להחלוץ צצעלי חורה ויראה וכל מפעיהם עוצים, שכל זה מחמת עניות הדעת, כשנשמתו נפלה צקליפת העתול, כי העתול אוכם הוא, והעתול שוחק, והיא עניי ודלה צעור"ר, וכל זה הוא ענין גלות השכינה שיוצרת הנשמה שהוא סוד השכינה צקליפת העתול שהיא הסע"ה צעור"ר כחכר: יושב בשמים ישחק. ר"ל דלאחר שצבעל קליפת העתול שוחק, יכיה צחי שחוק וקדושה, כמ"ש רביו (צפ"ה פ"ד משער לידת המוחין) צסוד אז ימלא שחוק פינו, כי עתה משהרצ ציכמ"ק אסוד שמל"ת שחוק פיו, כי שחוק מספר צ"ע אורי כי חסרו המאחור"ת צעור"ר, עד לעת"ל כשיצנה ציכמ"ק צ"צ ויחזרו כ"י אורות עיי"ש. כד"א ובאבד רשעים רנה. ע"י ש"ם (סנהדרין דף ל"ם ע"א): רנ"ה איהו הנ"ר. היינו שביי ציעול הקליפות ותיקון העולמות,

ובההוא זמנא הטחול דשוחק אתאביד. ואז יתקיים (תהלים קטו) אז ימלא שחוק צו פינו ולשוננו רנה, ודאי. ואז לא יכבה בלילה נרה. בגין דטעמה כי טוב סחרה.

ובההוא זמנא מתתקנא ירושלם דאיהי לבא. לבא איהו לה"ב המזבח. יכב"ה כחושבן הל"ב לה"ב הבי"ל. לא יכבה בגלותא דאיהי לילה. ואתבניאת ע"י דקוב"ה, כד"א בונה ירושלם י"י. (מאן דנטיר נר ה' נשמת אדם בפקודין דעשה ול"ת לא שליט עליה נורא דגיהנם. דאיהי כבד מרה טחול).

ועוד מרה, טחול, כבד, אינון גלותא לנשמתא, ורוחא, ונפשא. דאיהי שכינתא.

כד גלת בכבד, אתמר באברים דאינון עמא קדישא חילהא דילה (שמות ה) תכבד העבודה על האנשים.

כד גלת במרה, אתמר בה (שם א) וימררו את חייהם.

כד גלת בטחול, אתמר בה (שם ו) ולא שמעו אל משה מקצר רוח. (דהוה בבטנה מעבודה קשה דהוה

באר לחי ראי

זיכמ"ק שהוא סוד הל"ב, וזכר להקריב קדשות ע"י נה"ב המזבח, וילא הכ"ל מכנפי ריאה להגיף על חוקר הגזירות של הל"ב למחק הגזירות שלה, וכמ"ל בצורך בגלותא דאיהו לילה. וכמ"ל (תיקון ה' דף כ' ע"ב) אצל בליה דאיהו גלותא עי"ש, וכ"ה צהר (בראשית דף כ"ג ע"א) עי"ש מרה טחול כבד אינון גלותא לנר"נ. ע"ל (דף נ"ג ע"ב) דמפרש נה דטחול איהי גלות לנפשא, וכד לרוח, ומרה לנשמה עי"ש וצביאורי שם כד גלת בבבד. היינו דכר דקניפה כמ"ל אתמר באברים דאינון עמא קדישא. כמ"ל דישאל קדושים הם אברים דשכינתא שזכוכס נתלשבה השכינה, וצבוכ"ר צגלות ישראל משועבדים למשעבדים, שהוא כב"ד דכר דקניפה, ע"כ על ידו תכב"ד העבודה כד גלת במרה. שהיא נוקצא דקניפה שהיה חרבא דמח"מ וסם המות, שפליה נאמר מולא אני מר ממות את האשה וכמ"ל, ע"כ אמר דאם מחגבר הקניפה דמרה, אתמר צה וימררו את חייהם: מקוצר רוח. היינו כי רוח הוא ענין התעוררות לעבוד השי"ת מלך המלכות כמ"ש ורוח נכון חדש צקצק, ומצורר (צהר פ' וישב דף ק"א ע"ב) דרוח הוא המלכות עי"ש, ומח"ט כתב (צהר פ' וירא דף כ"ה ע"ב) ולא שמעו אל משה מקוצר רוח, היינו העדר הארת המלכות שכינתא תחתא ועבודת הצורא, ע"כ לא שמעו אל משה, ול"ה שזכ צא מחמת הגזירות הקליפה של הטחול שהיא נוקצא מלכות דקניפה, שעי"ז כאל כה המלכות דקדושה שכינתא תחתא לעוררו לעבודת השי"ת, כי כשה קס זכ נופל צבוכ"ר. מקצר רוח דהוה בבטנה. עיין דצרי (בגאולאנטי צבי קול צרכים, צפיה"פ דצקה לארץ צענינו) דכוותי נשמתיו נתכוו צהמלכות כמו הוית הולך

כונת רצונו שם לדברי התיקונים כאן הו"ל להזכיר דברי התיקונים בזה כדרכו בכל עת כאשר הוא דורש צענין אחיך לשון מזהיר והרע"מ או התיקונים הוא מזכיר בלשוננו כמ"ש צהר או כמ"ש צרע"מ, או כמ"ש בתיקונים, ומדלא הזכיר שם שום רמז לדברי התיקונים בזה, אדרבה נראה שהוא דרוש שלי וחינו מן התיקונים וי"ע. ואיהו הגר המאיר לאדם. וכמ"ל (דף נ"ה ע"ב) ואיהו נר דלוק קדמיה עי"ש וצביאורו שם: ובהאי זמנא טחול דשוחק אתאביד. כי כשיאצד קליפת הטחול דשוח"ק בליגותא צבעלי תורה ויראה שהוא חושך ולא אור כמ"ל, תתגלה הכ"פ או"ר מספר שח"ק דקדושה וכאמור. בגין דטעמה כי טוב סחרה (בתיקונים הישנים דהיינו דפוס מנועבה ואמסטרדם ודפוס אורטק) חסר כל זה עד ותצטניח ע"י דקצ"ה וכי וכפי הגרלה מענינו שהוא אחיך הגה שני"ב מחלח רב, וצדפוסים האחרונים העמידוהו צפנים, ואם גרסיון לה הכי פירושה בגין דטעמא כי טוב סחרה היינו התרי"ג מלות שנוכל לקיים לעמ"ל דאין עוז אלא תורה שנאמר כי לקח עוז נחתי לכם, כמ"ש צש"ס (מנחות דף נ"ב וצבאר דוכתי) הוא סוד תורה אור שהוא טו"ב, צסוד וירא חלקים את האו"ר כי טוב, והיינו שעי"י טוב סחרה שהוא עסק התורה נתרבה האור כי טוב צ"פ או"ר הוא סוד השח"ק צסוד ותשח"ק ליום אחרון כמ"ל: דאיהו לבא. כמ"ש דצרו על לב ירושלים, וכמ"ל (תיקון כ"ב דף ע"א) ותרין צתין אית צלצא, לקבל צית ראשון ושני עי"ש: יכב"ה כחושבן הלי"ב לה"ב הבי"ל. דרש פסוק לא יכבה בלילה נרה, דגם צגלות שנמשל ללילה אם יעסקו ישראל בחורה שהיא טעמה כי טוב סחרה, אז גם צגלות הזכ ירחם עלינו הקצ"ה לצנות

תקוני תקונא חד ועשרין [דף מיט מיט וי' ע"א] הזהר רסה

דהוה בטחול) והוה צוחין לקוביה מינה. הה"ד (יגה ב) מבטן שאול שועתי שמעת קולי. ואתמר בהון (שמות ב) ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה.

ונשמתא בגלותא בתראה. נדף גי ע"א אתמר בה (רות א) ותגל ע"א מרגלותיו ע"א ותשכב. שכיבת לעפרא. ווי ליה לבר נש דנשמתיא נחיתת תורת רגלוי. דבההוא זמנא אתמר במזליה. ע"א (עמס ה) נפלה לא תוסיף קום. ולית ליה עילוי וסלוק אלא בידא דקוביה. דאזיל שמא קדישא לימינא ואוקים לה.

ורזא דמלה (רות א) ליני הלילה והיה בבקר אם יגאלך טוב יגאל. טוב דאיהי ברית. יגאל. ואם לא יחפוץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי יי שכבי עד הבקר. אנכי דאיהי אימא עלאה. אנכי דיציאת מצרים. חי יי שכבי עד הבקר. דאיהו ימינא דביה תוקפא דאורייתא דבכתב. דאיהו עמודא

באר לחי ראי

לה, וכמ"ש (צובר פי ויקרא דף וי ע"א) לא אוסיף להקיים לא כחיי, אלא לא חוסיף קום, דמעמלח לא חוכל לקום עד דחמי לה קצ"ה שכיבת לעפרא ואחיד לה מלכא צידוי ואוקים לה עי"ש: אם יגאלך בר טוב דאיהו ברית יגאל. פי אס ויכל להחגבר עיי נעירי יסוד לדיק דקדושה שנקרא עוז על היסוד דקליפה ה"ל ויהי החיקון עיי היסוד דקדושה שנקרא עוז מה נכון, וכיינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פכ"ט משער הק"ש) צסוד סמיכת גאולה לחפלה, שהוא צרח דאס יגאלך עוז, דהגאולה לה"ל השכינת הקדושה מן שלטת החינוים הוא עיי היסוד שנקרא עוז עי"ש. ואם לא יחפוץ וכו'. שלא חוכל להיות הגאולה מן החינוים עיי היסוד לדיק מחמת עונות ישראל, וגאלתיך אנכי וכו' כמו שכיב דלימ"ל שגם אז לא היו ראויין ישראל לגאולה מלך מעשיכם, רק הקצ"ה צכצדו וצבעמו צא וגאלם, צכא אנכי דקצלת החורב דמפרש ואזי אנכי דאיהי אמא. היינו כמשי"ל (חיקון ו דף כ"ב ע"ב) אנכי דלימ"ל וכו' דאיהי שכינתא עלאה, ועיי"ש צציאורנו שצכצתי מדברי (הזכר פי יתרו דף פ"ב) דגאולה מלרים היה עיי אנכי שהיא אמא עלאה שהיא יוכל עליון שנקרא אנכי, שיש צכחא לדחות הקליפות ולגאול עיי"ש. שכבי עד הבוקר דאיהו ימינא וכו'. היינו כמשי"ל (דף נ"ו ע"א) ואיהי אנכי מסערא דאמא עלאה דאחידא צימינא ועיי"ש צציאורנו, ועיי"ש עוד (צריש דף י"ב) דצדרועא ימינא אחקיק לון ויימא לון שצי ירושלים, ועיי"ש צציאורנו שצכצתי מדברי (המדרי"ת) שצכגולה כעתידיה להלחם עצור ישראל יהיה מסערא דיימינא, וכיינו כמ"ש (צריע"ה פי משפטים דף ק"ט ע"ב) שכבי עד הבקר, עד שיחשורר כח הימין שנקרא צקר עיי"ש, ומפרש כח דכיינו צכחא חורב שצכצת שניחנה צימין: דביה תוקפא דאורייתא דבכתב וכו'. היינו כי הנקמה צכחינוים לעמ"ל יהיה עיי הצבורות שצימין, וכמ"ש

הולד צצטן אמו עיי"ש, וכ"כ צמ"א דהמלכות נקרא צמ"ן, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שעי החגצרות כח הנחש מלכות דקליפה דכוי צעחול, על המלכות דקדושה שהיה צמלרים צסוד צצטן שחוא הוויית נשמתו צהמלכות דקדושה, עיי"א צאו לדי קולר רוח, ועצודה קשה צעצדות כשי"ת כ"ל. והוה צוחין לקב"ה סינה ר"ל שכל צעקתם היה על גלות הנרי ציד הקליפות שהיה מעיל צהם צצדות צאצרים, וקולר רוח ועצודה קשה צעצדות הש"י: מבטן שאול שועתי שמעת קולי היינו כי עיקר קול צעקתו היה על צטן שאול, שצכגבר עליו כח הקליפה להחטיו ו להשפילו עד שאל ואצדון, על כח צצטן שחוא החכמות נשמחו צמלכות וכאמור ונשמתא בגלותא בתראה וכו'. היינו כמשי"ל (חיקון פי דף קל"ב ע"ב) צסוד ותגל מרגלותיו וחסכב, דנשמתא דצי איכי צאחר ידיעא צצצא, ואז אחקריאת מערוניתא וכד נפקת מלצא לא אחקריאת מערוניתא, וכפוס חוצוי דצי"א אס חטא נפיק לה מאתרהא ונחית לה לצר מאתרהא ונחית לה מדרגא לדרגא ומאצר לאצר עד דנחית לה לרגלוי, ועיי"כ כח"ב ותגל מרגלותיו וחסכב, וכפוס זכון דלילה הכי סליקת עד דסליקת לאתרה עיי"ש, וזה הוא ציאור הדצרים כאן שאמר דעי"א בגלות דנרי צגלות צתרהא עתה צעוכ"ר צקליפת כצד מרה עחול כ"ל, נחית הנשמה עד תחתית הרגלים ושכיבת צמדרגה כהחחוק: דבההוא זמנא אתמר במזליה נפלה לא תוסיף קום. עיין (צריע"ה פי לו דף כ"ה ע"ב) כד חוצין דישראל מצובין מצוכון, אחמר ותשלך אמת גפלה לא חוסיף קום עיי"ש, ולא אמר כחא כי מי שנחפתה לקליפת כצד מרה ועחול אחמר צככוא זמנא צמליה וכו' היינו צשורשו למעלה, עיי שצמרו ז"ל (צמדיר צראשית פי ס"ה ז) חין לך דצר למעב שאן לו מל מלמעלה, וכיינו שורשו למעלה: לא חוסיף קום וכו'. ר"ל שלא חוכל לקום מעמלה, רק הקצ"ה ויקום

עמודא דאמצעי'תא. דמי'נא אתי'היבת אורי'תא דבכתב (ס) ומשמאלא אתי'היבת אורי'תא דבעל פה. דא'הי גוקבא.

ובגין דא טוב צדיק חיי עלמין. איהו מסטרא דשמאלא דאיהו גבור, הכובש את יצרו, דאיהו סמאל. ובגיד שמאל דוחה. ובימינא יקום. דמאן דנפיל לא צריך לאקמא אלא בי'נא ימינא. ובגיד (שס) חי ימי שכבי עד הבקרא.

ושמאלא

באר לחי ראי

דיסוד לדיק חי עולמים שנקרא טוב. איהו מסטרא דשמאלא. היינו כמ"ל (חיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) ולדיק נטיל לשמאלא וזה סוד מימינו אש דת למו ועיי'ש צביאורנו, דר"ל כי החסדים הנשפעים דרך גבורה לדיק הוא צדי' אש דת שהוא נטיל לשמאלא שהוא עטרא דגבורות, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ו משער החפילין) דהחסדים שמשפיע ז"ל דרך יסודו להמלכות הוא מלוכש בעטרא דגבורות עיי'ש, ולזה חמר הכה דמ"ע נכון שחיה הגאולה מסטרא דטוב שהוא יסוד לדיק חי עולמים שנקרא טוב, כי ביסוד יש ג"כ הכה של הגבורה שהוא מלוכש בהם, ועיי'ז הוא עושה נקמות בהחיותים כדי לגאול אותנו, וכמ"ש (צפרע"ה בשער העמידה) כזונות ראה נא צענינו, שהגאולה חיה רק ככה ח"ג של הנקצא עיי'ש. דאיהו גבור הכובש את יצרו פי' כי צמחני' (צאצא פ"ד מ"א) אמרו לחיה גבור הכובש את יצרו, ואמר הכה דלכתי זוכה כלדיק יסוי'ע להחנצר על החיותים ולקצר הגאולה עיי' כה הגבורה שג' היסוד, כי הוא צא לדי מדח זו להיות נוער צרות עיי' כה הגבורה והחלש את עולמו צמחני' זו להיות גבור הכובש את יצרו דאיהו סמאל. עיין (צע"ה פ"ב משער קאצ"ע) כי סמאל' שהוא הראש של החיותים והקליפות הוא ה'ה"ר של אדם, ולזה אמר להמשך הדרוש שחי אפשר לכבוש את ה'ה"ר שהוא ככה סמאל' ראש של הקליפות והחיותים, אלא עיי' הגבורה של היסוד לדיק וכאמור ובג"ד שמאל דוחה עש"ס (סוטה דף מ"ז ע"א) יצ' וכו' חתא שמאל דוחה וימין מקרצא עיי'ש, ולזה מפרש הכה להמשך הדרוש ד'ה"ר שהוא סמאל' לריכין לחותו עיי' פה הגבורות של היסוד לדיק שהוא מסטרא דשמאל צמחני' גבור הכובש את יצרו, ועיי'ז יחיה ימין מקרצא את הגאולה ויוקיס לן מפילתנו ככה הימין, וכמ"ל צמחני' שצדי עד הבקר שיוקיס קצ"כ אחתנו צימחנא, ועיי' דצדרי רבינו (צלק"ת שבי"ש) בפסוק אחות לנו קטנה, ח"ל וכהו עיי' השמאל המהצק אחתה שס ככה הדינים נידחק משם, וזה שמאל דוחה, ואחר שגדחו אז ימין מקרצא לחזונה עיי'ש, וככה דרש ימין מקרצא את הגאולה לאקמא לן מפילתנו וכאמור: לא צריך לאקמא אלא בימינא. היינו כמ"ש (צבר פ' ויאל דף קס"ג ע"ב) כדן ימינא אחיד צדי' לטלקא ליה

וכמ"ש (צסדור, צסוד וימין ה' חרעץ אויב) דלעמ"ל צמחנא דמכח משיחא יחיה הנקמה ככה הדין שצמין בהחיותים עיי'ש, ולזה אמר הכה שיהיה הנקמה עיי' כה החורה שצמחש שחיה צימין, ויש כה חוקק דינים שג' האש דת, וכמ"ל (צברקדמה דף י"א ע"ב) חורה שצמחש דלחיהיבת מימינא דכתיב כה מימינו אש דת למו עיי'ש, ולזה אמר דכיה חוקפא דאורי'תא דצמחש, היינו שצחוקק גבורות האש דת של החורה שצמחש שחיה צימין, ישבר הקצ"כ על הגלות של הקליפות מעלינו ויוקיס לן מפילתנו וכאמור. דאיהו עמודא דאמצעי'תא וכמ"ל (צברקדמה דף ג' ג"ש ע"ב) עמודא דלמלשיחא כליל תרוויחו חוי'ג עיי'ש וצביאורנו שס, וכוסיף הכה שזה עינו שכלל צו שמאל צימחנא, וכמ"ש (צבר פ' קרח דף קע"ח ע"א) צסוד וימין ה' נאדרי ככה וימין ה' חרעץ אויב, שצמין נכלנו גם הגבורות שצמחנא ונכלנו הדינים של שמאל צימחנא, ועיי'ז וימין ה' חרעץ אויב בהגבורות שכללנו צה להליל את ישראל. ומשמאלא אתי'היבת אורי'תא דב"ע"פ דא'הי גוקבא הוא כמפרש דבריו שאמר דהחורה שצמחש הוא עמודא דלמלשיחא דכליל תרוויחו חוי'ג, כי צחורה שצמחש כתיב מימינו אש דת למו, משום שהחורה שצ"פ שהיא נוקצא דלחיהיבת מגבורה כמ"ל (דף י"א) נכללת צחורה שצמחש דליכא מידי דלא רמחא צאורי'תא, וממילא שכלל החורה שצ"פ שהיא מסטרא דגבורה שצמחנא, צחורה שצמחש שהוא מסטרא דימינא חסד, ויש צחורה שצמחש גם כה האש שהוא הגבורות של החורה שצ"פ, עיי' נקרא החורה שצמחש עמודא דלמלשיחא וכאמור. ובג"ד וכו'. הוא מפרש כזה להמשך הדרוש דבריו שלמעלה שאמר אש יגאלך עוז דא'הי צרות יגאל שהגאולה חתה מצחי יסוד לדיק, ואמר הטעם כי היסוד נקרא ג"כ עמודא דלמלשיחא וכמ"ל (דף מ"ג ע"ב) דא'הי עמודא דלמלשיחא, ועיי'ש צביאורנו שהצחי מדצרי רבינו (צלק"ת פ' דברים) כי משה רבינו היה צידו ג"כ הכה לחתם עם החיותים, כי הוא היה מסטרא לדיק יסוד עולם שהוא צחי עמודא דלמלשיחא דגוף וצרות חד הוא, ויהי צידו ג"כ הכה של הגבורות דסטרא דשמאלא עיי'ש, ולזה אמר הכה עוז לדיק חי עלמין, ר"ל דמ"ש אש יגאלך עוז יגאל, היינו מסטרא

ושמאלא איהו ראש השנה. וימינא פסח. וביה הוה אומאה בי"ד יומין. ודא איהו (שמות יז) כי יד על כס ית.

ועל ההוא זמנא, איהי אמרת (שיר א) אל תראוני שאני שחרחרת. אל תראוני, מסטרא דשמאלא דיצחק. דאנא בקדרותא ביה. הה"ד (בראשית כ) ותכהין עיניו מראות. מראות ודאי בפורקנא. דאיהי אור מראות דנבואה. דאתמר בהון (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלקים. ודא איהו ותכהין עיניו מראות. מסטרא דשמאלא. ואתמר בההוא זמנא בקוב"ה (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות.

גר

באר לחי ראוי

לוי, כד"א ותלחזני יומיך, וכתיב וימינו תחזקני עיי"ש
ושמאלא איהו ר"ה. עיין (בזכר פ' פנחס דף ר"ד
ע"ב) בסוד שמאלו תחת לראשי וגו', צרי"ה אחר דרועא
שמאלא לקבלא לה למטרוניחא, וכדין כל עלמא דחילו
דנינא עיי"ש, ועיל (דף ג"ז ע"א) פסח מסטרא דיימינא
ר"ה מסטרא דשמאלא עיי"ש, ועי' מה (צפרע"ה ריש
פ"ד משער ר"ה), ואמר הכא להמשך דדרוש שזכר הוא
לעובד ישראל עם קרובו, כי הענין שצרי"ה אחר סטרא
דשמאלא ודינא וכל עלמא דחילו דנינא, הוא כמ"ש
(בזכר פ' שופטים דף ע"ה ע"א) דכד מטי ר"ה אחי
סמ"ל למחצב דינא לזנוי קמיה קצ"ה עיי"ש, ע"כ
מוכן שאז לעובדיו הוא צנח שמאלו תחת לראשו וגו',
בסוד שמאל דוחה חוקף הדינים שמתערין ע"י קטרוגו,
אלא ישלטו בישראל ח"ו. וימינא פסח עיין (צפרע"ה
פ' משפטים דף ק"ב ע"א) פסח דרועא ימינא וכו',
והוא אויבו צניסן נגאלו וצניסן עתידין להגאל, לקיים צהון
ובחסד עולם רחמנך עיי"ש, והיינו כי בגאולה העתידה
יקיים צנו ימין מקרבה אה הגאולה לאוקים לן מנפילתנו
ביד ימינו וכאמור וביה הוה אומאה וכו' היינו
כמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ה ע"א) דדרועא ימינא ביה
אומא דפורקנא, הכ"ד נשבע ה' בימינו וצורע עחו,
ועיי"ש בציוארנו שזכר עיקר הישועה בגאולה העתידה
שיחגבר כח הימין על השמאל בסוד יומיך ה' תרעץ אויב
עיי"ש, ואמר הוה אומא צ"ד יומין, היינו כמ"ל
(צבקה"ה דף י"ג ע"א) בסוד י"ד וט"ו דפורים, שהיה
לא ענין מחיית עמלק בכה השבועה שנשבע הקצ"ה
בימינו בסוד כי י"ד על כס י"ק מלחמה לה' בעמלק,
דא י"ד י"ק, שענין הפורים שחל צ"ד וצ"ק שנעשה
בכס בכה השבועה שבימינו, עיי"ש וציוארנו שם
ועל ההוא זמנא. ר"ל על זמן הגאולה שיחגבר כח של
ימין לבלות הקוליס מן הכרס, דהיינו הקליפות והחילונים
שיונקים מן השכינהא כג"ל: איהי אמרה אל תראוני
שאני שחרחרת. ר"ל כי צמנא הגלות בעוכ"ר הוא
צנח שחרחרת, וכמ"ל (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) דצמנא
הגלות דאויב מתלבשה באלן קליפין ואויב מתחללת
אז הוא צנח שחרחרת עיי"ש, והיינו צנח חוקף

בסוד

נר איהו ה'. חמש גזונון נהירין בה. ואיגון חוור, סומק, ירוק, ואוכם, ותכלת. ו' אור הנר מלגא. סמאל חשך. נחש קדרות. ועלה אתמר אלביש שמים קדרות נוקבא דיליה. ושק אשים כסותם. ווי לנשמתא כד אתלבשא בקדרותא דלהון. ועליה אתמר ותכהין עיניו מראות. ואיגון חשוכין דמכסיין על עיינין. דלית לון רשו לאסתכלא בקוביה ושכינתיה.

ואור ונר דנהרין (ג"א וחשבו) בהון. אתמר בהון (קהלת יב) וחשכו הראות בארבות. כמה דאמר קהלת (עו) עד אשר לא תחשך השמש והאור וגר.

ואור ונר, עליהו אתמר (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור. ואמאי אתחשכן בהון. בגין דלא הו משתדלין באורייתא ומצוה, בדחילו ורחימו. דאיגון י"ק. ומיד דמשתדלין בהון בדחילו ורחימו. אומאה איהו לקוביה ביה. דאיגון דחילו ורחימו, לאעברא לון מעלמא דנשמתא. בגין דאיגון חשוכין אפרישין בין י"ק ובין י"ק. כמה דאוקמוה דכתיב (שמות יו) כי יד על כס י"ה. ובההוא

באר לחי ראי

דף כ"ב ע"ב) דהקליפות הם תצוג צענא ועלם אתמר סכות צען לך עיי"ש וצנאורנו שם, והיינו כי הקליפות שם תכלית החשך והשחרות, הם מחשכין עיני השכל שלא יוכל להשיג מאור קב"ה שמאיר צנן העולמות גלוי חלקותו יתצ"ש. ואור ונר דנהרין. פי כי מקור האדם והרוחניות שבו למעלה שנקרא אור והנשמה שנקראת נר כי שורשם צו"ג שנקראים אור ונר, ומשם מאיר לאדם התחתון ולנשמתו כמש"ל. אתמר בהון וחשכו הראות בארבות. היינו ששם צלוצות השמים צמקום שורשם, נחשכו עינים הרוואות מחמת עניי הקליפות המכסים צעד האור והנר. ואור ונר וכו'. הוא נותן עפע לדבריו שאמר שחשכו האור והנר, שהוא פנימיות רוחניות האדם והנשמה עתה צבגלות כאמור: דאיגון י"ק היינו כי מי שמשתדל להרצות תורה ומצות דחילו ורחימו, הוא ממשיך נוחין דחוי"צ שהוא סוד י"ק לזו"ג, ועי"ז נעשה הזוג צנייבם ציחודא שלים, וכמ"ש רבינו (צלקי"ת פי שמות, צפסוק וירא כי כי סר לראות וצפאר דוכתי) כי א"ל להיות הזוג דחוי"צ אס לא כשמשוי ז"ל המוחין דחוי"צ מאצא ואמא ועי"ז יש להם דעת לזוג עיי"ש, ועי"ז אי אפשר להחלונים לחחו ולנייק צנשמתו, כי האור של הזוג שמאיר צנשמתו הוא מדחם החושך של ייקת החלונים, אצל מי שאינו משתדל צתורס ומצות דחילו ורחימו ואינו ממשיך המוחין לזו"ג לזורך הזוג והם נפרדים זה מזה צעוב"ר, אז יש אחחם להקליפות צהם, שהם צחי החשך, וממילא שהם שולטים עיי"ז צצחי רוחניות האדם ונשמתו כנ"ל. אומאה איהו לקב"ה ביי"ק וכו'. וכמש"ל (תיקון א' דף י"ה ע"א) צסוד כי עזא כמות אכצב דאיוג רשפיה רשפי אש שלבצת י"ק, כד ישראל מיוחדין שמה דקב"ה צדחיר, צבכוא זמא יתער הכה רשפי אש שלבצת י"ק ויוקיד היכלין דקליפות, וקב"ה לומי צחרין לוחיות י"ק לנעלא נוקמא מיניה, כה"ד כי יד על כס י"ק מלחמא להי עיי"ש ומסויף

צסוד אלציש שמים קדרות, דמיומא דחרצ ציכמ"ק לא קיימו שמים נכורא דלכון עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך דדרוש דר"ל כי צזמן התיקון יאיר האור העוצ הגזח ללדיקום צצחי נפתחו השמים וארעא מרואת חלקים שהוא הכ"פ אור, אצל עתה צעוב"ר צזמן חגלות ששלטו החלונים צמרואת השמים, אז נאמר אלציש שמים קדרות, ושכינתא לומרת אל תרואני שאני שחררת, וכמש"ל (דף ס' ע"ב) עיי"ש וצנאורנו שם נר איהו ה' עתה תור לדרוש צסוד נר מלוח ותורס אור שדרש למעלה (צדק הקודם) שפנימיות ועלמיות האדם הוא סוד אור הנר והנשמה הוא הנר, וחיותם הוא עי"ז תורס ומלות, וצכן הוא מוסוף צבדרוש עיד כי נ"ר הוא סוד אור ה' אחרונה דכו"ה, והיינו כמש"ל דצזמן שאין ישראל עוסקין צמלות ח"ו, השכינה לומרת אל תרואני שאני שחררת, ומפרש כי השכינה היא סוד ה' אחרונה שהוא סוד ה' גוגין דכ"פ אור דמעשה צראשית כמש"ל, ואס אין מאירין לה צנר מלוח, אזי נחשבו כה' גוגין של ה"פ אור שמאירין צה' אחרונה של חו"ה, ונשארת שחררת צעוב"ר: ו' אור הנר מלגא ר"ל פנימיות רוחניות האדם שהוא סוד ז"ל כנ"ל, הוא סוד אור ה' של חו"ה שהוא סוד התורס וכאמור סמאל חשך נחש קדרות. ר"ל כשמצטלים צעוב"ר תורס ומלות ח"ו, אז סמאל נחש שהם זוי"ג דקליפס שנקראים חשך וקדרות, מלצישים ומכסים לז"ל דקדושה סוד ו' דכו"ה אלביש שמים קדרות נוקבא דיליה ר"ל כי נוקבא דקליפס שנקראת קדרות, מלצשת ומכסית לז"ל דקדושה שנקרא שמים, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פי"ג משער הקליפס), (וצפרדס פי"ז משער התמורות) צאורך. ושק אשים כסותם היינו כמ"ש (צפרדס שם, וצפ"י כ"א משער ערכי הכנויים) כי ש"ק היא הקליפס המלציש את הקדושה, ועליו נאמר כי אין לצא אל שער המלך צלצוש ש"ק עיי"ש. ואיגון חשוכין וכו'. היינו כמש"ל (תיקון ו'

ובהוא זמנא אתמר באדם לבשו שמים קדרות וגו'. ובהוא זמנא דמתעברין קדרותא וחשוכא מנשמתא, מיד (תהלים ק) כל הנשמה תהלל יה.

ומאן אינון אלין חשוכין. אלין סמאל ונח"ש. ומאן גרים לון לשלטאה עלייהו. אלא רזא דקרא אולף (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם. ודוד בגינייהו אמר (תהלים קיט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

ובהוא זמנא מה דהו שלטין חשוכין על נהורין דעיינין. מתהפכין נהורין ושלטין על חשוכין. ורזא דמלה שופ"ר מהופ"ך קדמ"א, זק"ף קט"ן. ההוא דאתמר ביה (בראשית לב) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת. אודקף ואקרי זקף גדול. ואין אמת אלא תורה. הה"ד (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו.

ובהוא

באר לחי ראי

קמן היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער השופר) דהשופר מלמעלה הוא קנר ורחב מלמטה צסוד מן המלך קרחי י"ק ענני צמרח י"ק, שביי תק"ש נכפס הדיונים צשורש ע"י אותיות י"ק שהוא סוד הדיקנא עיי"ש, ויתכן לפי המשך הדרוש עפמ"ש (צט"ז א"ח סוף ס"ה תקפ"ה) דתק"ש הוא כדי לצטל קטרוג השטן, כי שופר הוא ר"ח ש"טן ו"אין פ"גפ ר"ע עיי"ש, ולפמ"ש מוזן כי צתק"ש נכפס הדיונים וקטרוג הס"א צסוד מן המלך קרחי י"ק, וצסוד כי יד על כס י"ק, שהוא ה"ב מוחין חו"צ שנקראים כן, שעל ידם נחצטל הכח של המקטריגים סמאל ונחש שהוא שטן ופגע רע צמה שהוא מחשיך על הקדושה, ושכינה אמרה אל חרואי שאני שחרחרת, והשמים שהוא ז"ל לבוש קדרות שהוא ג"כ ענין חשך, ועתה ע"י תקונא דתק"ש שהוא צכח ה"ב אותיות י"ק נעשה צצח"י שופ"ר הפו"ך קדמ"א, דהיינו צמה שהיה מקדמת דנא צצח"י שטן ופגע רע, נכפ"ך הששכות עליו וכל גונדא דליה, דביי תק"ש נחספך הענין לעיז דשלטין נהורין על חשוכין וכאמור. ולא מסיים: זק"ף קמן והיינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ה משער הקרצנות) דכל החילונים אחיחם ויניקחם הוא ממוחין דקטנות, ולכן ראוי לחקן אותם להמשיך להם מוחין גדלות, והיינו שכשמשכיחן להם מוחין גדלות הם צורחים ומחצטלים, וכמ"ש רבינו (שם צשער חג המלות ובשאר דוכתי) עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן דכל עיקר מוחין דקטנות הוא מחמה אחת החילונים צהקדושה, אמנם לאחר שביי התק"ש נכפך השטן ואין מקטרג, יכולין להמשיך לזרי מוחין גדלות, ומה שמקודם היה צסוד קטנות חקף קמן, יהיה צצח"י גדלות חקף גדול: ההוא דאתמר ביה קטנתי מכל החסדים ומכל האמת. היינו כי צמן הקטנות צצו"ר אין ציעק חסדים רק צצרות ר"ל: ואין אמת אלא תורה. היינו כמ"ש ודוד בגינייהו אמר גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, שכאשר מחצרים החילונים ע"י העונות

ומוסף הכא להמשך הדרוש דלפי האמור מוזן ג"כ כי יד על כס י"ק מלחמה לה, שכשמשגי המוחין דלוי"א שם י"ק שאז נעשה הווג דזוי"ג, וצוה יהיה המלחמה צעמלק שפסוק השפע שלהם וממילא יחצטלו מעלמא דנשמתא שלא יוכלו להאחז צהקדושה ובהוא זמנא אתמר באדם. היינו צאדם דקליפה שנקרא אדם צליטל, כמ"ש (צפ"ה פ"א משער דרוש אצ"ע) עיי"ש. לבשו שמים קדרות. היינו סמאל, וכמ"ש (תיקון ל"א דף ע"ו ע"א) שיש שמים ואין דקליפות שם דסמאל ונחש כי שמים כעשן נמלחו והאין צבד צכל עיי"ש, וכיינו כי כאשר יהיה התיקון השלם ויפסוק מו"צ דקליפות ויניקחם והמשכת שפע אור דקדושה, ישארו צחשך ושחרחרת כנ"ל כל הנשמה תהלל י"ק שהנשמה מקבלת שפע המוחין דחו"צ מלוי"א, שם סוד צ"י אותיות י"ק שמאירין צה כנ"ל: ומאן אינון אלין חשוכין פי מה הוא הצצה של העדר המשכת מוחין דחו"צ שם י"ק לנשמה ישראל ועיי"ש יש השכות ושחרחרת צהשמות וכמ"ש כי אם עונותיכם וגו'. ע"י צדרי רבינו (צפרע"ה פ"ה משער השופר) צסוד וחשליך צמלוח ים כל חטאם, כי ע"י העצירות שהאדם עושה נצטלו מתיקן, ועיי"ש יניקים סמאל ונחש שם חשך וללמות מהקדושה עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש ומאן הוא בגורם להאי חשך וללמות שהוא סוד סמאל ונחש להמשיך השכות להנשמה כאמור, הם החטאים והעניות צצדלו מהם מתיקן, שפ"ז יש לסמאל ונחש מקום לינק חי מהקדושה של מעלה שעומדים צצו"ר כחומה צחל להצדיל ציניו וצין האור הנשפע מלוי"א שצשמים, וזה גורם הששכות וכאמור: גל עיני. להסיר החומה צחל של סמאל ונחש המצדיל ציניו וצין שפע אור השגות חכמת החורה הנשפע מלעילא, ואז ואביטה נפלאות מתורתך: ובהוא זמנא. צמן הגאולה: מתהפכין נהורין. כי הקדושה שהוא מקור האור שליט על הקליפה מקור החשך: שופר מחופך קדמא זקף

ובההוא זמנא מתהפכא כורסייא מדינא לרחמי. ודא היא רוא דאוקמוה מארי מתניתין צדיקיא מהפכין מדת הדין למדת רחמים.

ובההוא זמנא אתחשיב כאלו אתברי עלמא. ויסדר נהורין כדקא יאות. והה"ד (בראשית א) ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה. ויקרא אלקים לאור יום דא ישראל. דשולטנותהון יהא לזמנא דפורקנא. ורשיעיא ישתארו (בא אלהי) (פס) בחשוכא. והה"ד (ספ) ולחשך קרא לילה.

ואתמר בימינא (דף ג ע"ב) ושמאלא (ספ) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. דאיהו ערב דיצחק ובקר דאברהם.

בההוא זמנא מה דהות נשמתא מהדקא בין רגלין. והה"ד (דח א) ותגל מרגלותי ותשכב. דאתחזרת ללבא דאיהי בגוונא דירושלם.

בההוא

באר לחי ראי

ושמאלא וכו'. הוא חזר בזה ע"פ המשך הדרוש לדבריו שלמעלה שאמר בסוד אס יגאלך עוב שהחיקון השלם הוא מסערא דימין מקרבת שמאל דוחה, והיינו שזימין לחסד שהוא החורב ומסערא דשמאל שהוא צבחי אחא גבור הכובש את ילדו נעשה החיקון השלם, ולזה מוסיף בכה ע"פ המשך בדברים דתחלת הצריחא היתה לענין זה ע"כ כתיב - ויהי ערב ויהי בקר יום אחד היינו שכלל שמאלא צימינא שהוא סוד ערב וצקר ביום אחד שהוא ביום שקוינוכו זה ביום עשה כ' נגילה ונשמחה צו שיכיר הגאולה וחיקון השלם דאיהו ערב דיצחק מסערא דגבורה שכיב עבודתו צבחי אחא גבור הכובש את ילדו כנ"ל. מה דהות נשמתא מהדקא בין רגלין וכו'. במש"ל (ריש ע"א) ונשמחה בגלותא אתמר צב ותגל מרגלותיו ותשכב שכיבה לעפרה, ווי ליה לביי דנשמחיה נחיתה תחות רגלי ויעיי' צביאורנו שם שהצבחי ממש"ל (חיקון ע') דעיקר המקום של הנשמה הוא בלב ואז אתקריאת מערונתה ועיי' התגבורות הקליפות יורדת ממקומה עד דנחתה לחתא במקום הרגלים: דאיהו בגוונא דירושלים. ע"י צע"ה (פ"ג משער הקליפ') בסוד לא נחמלאה לור אלא מחורבנה של ירושלים, כי ירושלים שהוא סוד נוקבא דז"א דקדושה חרבה ונשארר בסוד מקודש א' לצד עיי' התגבורות הקליפות שנקראת לור, ושפחה כי חירש גבירתה, ועיי' בשליך משמים ארץ וגו' ולא זכר כדום רגליו שהם נכסי שבו שכיח עומדת בתחלת במקום החזה שלו, ועתה אפילו צב"י אינה יכולה לעמוד וירדה למטה תחת היסוד עיי"ש, ולזה אמר בכה להמשך הדרוש כי בדברים שאמרנו לענין המלכות, הוא גם לענין הנשמה בגלותא שהיא מהדקא בין רגלין ואינה עומדת במקומה בלב עד לעש"ל שיכיר החיקון לנשמה ישראל וישלם הנשמות עד בלב, כדוגמת המלכות שהיא ג"כ בלופן זה צב"י כי בזמן הגלות נשלכה למטה לבדום רגליו ויושבת

העמות, נעשים מסך המכדיל צינינו נצין העולמות הפעלונים מלכוריד לנו שפע אור והשגה בתורחיו הקדושה כראוי, וכ"ז הוא בזמן שהמוחין הם צבחי קטנות שאז שולטין השוכין על נהורין דעיינין כנ"ל: ובההוא זמנא מתהפכא כורסייא מדינא לרחמי. זה הוא מרומן צפופ"ר מכופ"ר, שעי' חק"ש שממשיכין מוחין וגדלות ונמתקין דינים של הקטנות, אז מהפך להם הש"י מזה"ר למזה"ר, ועומד כביכול מכסה דין ויושב על כסא רחמים, וכמ"ש (צמד"ר פ' אמור פכ"ט) עיי"ש, ובהשמות (לזהר שסוף ח"א צ"י גה דף ס"ב ע"ב) עיי"ש. דאוקמוהו מארי סתגי צע"ס (סוכה דף י"ד ע"א, ויבמות דף ס"ד ע"א): ובההוא זמנא אתחשיב כאלו אתברי עלמא היינו כי כל זה נעשה צרי"ה צחק"ש שאנו אומרים ביום הרת עולם, וכמ"ש רבינו (צפ"ע"ה פ"ה משער השופר) שהוא בסוד זה ביום תחלת מעשיך שנחשב כאלו ביום צרי"ה נברא העולם עיי"ש, ולזה אמר בכה להמשך הדרוש כי ע"כ נעשה צחק"ש החיקון של הצי' אוחיות י"ק כחכר, כי אז נעשה כמו שנחשדש עתה סוד צריחא העולם שכיב עיי' צי' אוחיות י"ק וכמ"ש צע"ס (מנחות דף כ"ט ע"ב) כי צרי"ה לור עולמים, עוב"ז נברא צה, ועוב"ז נברא ציו"ד עיי"ש, ועיי' אומרים אז צחק"ש מן המלך קראתי י"ק ענני במחצ י"ק וכאמור. ויסדר נהורין בדקא יאות. שהכווין ישלעון על השוכין, ויחול החשכות על הכסא שנקראים לילה, והאור יאיר על ישראל שנקראים יום כשעשים מעשה הדיקים, וכמ"ש (צמד"ר בראשית פ"א) ויקרא אלקים לאור יום אלו מעשיכם של לדיקים וכו' עיי"ש: דשלטנותהון יהא לזמנא דפורקנא. היינו כי בגאולה נקרא יום כמ"ש (צמד"ר שם פ"ב) בסוד ויהי ערב ויהי בקר יום אחד עיי"ש: הה"ד ולחשך קרא לילה. היינו כמ"ש (צמד"ר רכב שם) ולחשך קרא לילה אלו מעשיכם של רשעים עיי"ש: ואתמר בימינא

בההוא זמנא הלב רואה. הה"ד (ישעיה י) ולא יכנף עוד מוריד^מ והיו עיניך רואות את מוריד.

הלב שומע. דאתחזר עבודה וקרובים לבי מקדשא. דאתמר בהון (במדבר י) וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת מבין שני הכרובים. וכל עננין (דאינון רומי רבתא ורומי זעירא) דאינון מכסיין על צלותין. הה"ד (דמס ג) סכתה בענן לך מעבור תפלה. מתעברין. ונהרין עינין דאינון בית ראשון ובית שני. דבהון סלקין^מ צלותין.

דבזמנא דאינון ישראל מלוכלכין בטטפין דשאר עמין. נשמתא דאיהי שכינתא אמרת אל תראוני

באר לחי ראי

הנה עין צמוד עצים סתר נו ולא יראה, כענין העין המכסה הראות דלחמיר ביה סכחה צען לך מעבור חפלה עיי"ש וצביאורינו שם, ולא אמר הכא להמשך הדרוש וכל עננין וכו', ור"ל כי לעת"ל כאשר יחוקן חוש השמע צבחי וישמע את הקול מדבר אליו, אז יתקבלו החפלות וישמע הקצ"ה את קולונו, כי גם העדר קיבול קול חפלתונו הוא עיי סיכוך העננים, וכמ"ש צש"ס (צרכות דף ל"ב ע"ב) רצה לא גזר חפלתונו ציומא דעיצא משום שנאמר סכחה צען לך מעבור חפלה, ועיין (במד"ר ח"ב ג') פסוק סכחה צען לך, דומה אני שלא ירד ענן והקוף אלף כדי שלא חשמת חפלתו של רבי עיי"ש, ומוכן ממילא שגם ענין העדר השמיעה בקולו של הקצ"ה שמדבר עם משה כנ"ל הוא מבחי סיכוך עננים, וממילא לעת"ל כאשר יסחלקו העננים המכסין ועומדים כחומת צהל מעבור חפלה, צודאי שבהי אנוחנו שומעין גם הקול דנחית מן השמים במדבר אלנו. ונהרין עינין דאינון בית א' ובית ב'. עש"ס (צ"ב דף ד' ע"א) דצית המקדש נקרא עינו של עולם ואורו של עולם עיי"ש, ואמר הכא שהבי מקדשין הם כנגד ה' עינים, והחורבן של ה' צחי מקדשין הוא צמוד עינו עינו יורדה מים, ופנימיות העין עין (צ"ה פ"ב ו') משער מיעוט הירח: דבהון סלקין צלותין. כי החפלות עלייהו דרך ציבמיק, וכמ"ש (צטוש"ע ח"ה סי' ל"ד ו"ה), ועיין (צרי"ט פ' בשלה דף י"ט ע"ב) דלעננין למבני צי מקדשא לתחא ולללח צבויח ללחא בכל יומא, ולר"ד שיכיה צו חלונות שפיי ועלו החפלות עיי"ש, וחינו כמח"ל (חיקון ג' דף י"ח ע"ב וחיקון ו' דף כ"א ע"א) צמוד אין חפלתו של אדם נשמעת אלף צביכ"ג שהוא צמוד כי ציתי צית חפלה יקרא, צמנא דלפור מלאה צית דאיכו צי מקדשא ואתצניחא ואתחקת מיד אשתכח דדור ודא איכו כל הקובע מקום לתפלתו עיי"ש וצביאורו שם, וחינו כי צומן שמחקים המלכות צבנין שלם עיי החפלה להיות צמוד צית גבן ונשא צבחי ציבמיק, אז נשמע החפלה: דבזמנא דאינון ישראל מלוכלכין וכו'. שגורמים צענומס פגם למעלה צעורסם ועושים

ויושבה וממחנה על הגאילה העמידה שחעלה עד הכח צמקום הלך צמוד דצרו על לב ירושלים בההוא זמנא הלב רואה וכו' ע"ל (חיקון י"ג דף כ"ה ע"א) חיקונין דלכ, כמה דלוקומהו מארי מחניי הלך מבין הלך רואה הלך שומע עיי"ש, והכא דרש להמשך הדרוש רק צי חיקונים של הלך רואה הלך שומע מרמז והנשמה שחוקן לעת"ל שאז יתעלו נשמתן של ישראל צי חיקונים אל, והחיקון הא' הוא הלך רואה את השי"ת ולא יהיה שום מסך ומצדיל צינינו לבין אצינו שצשמים, וחינו כי למיל (צחקדמה דף ע"ז ע"א) אמר דעסה צהגלות צעור"ר המלך מסתחר צלבושו צביכול כדי שלא ישלטו החילונים בהשכינה, עד לעת"ל שיתגלה מלכותו ויחקקים צנו ולא יכנף עיד מוריד, ועין צעין ירחו צצ"ב ה' ציון, ואמר הכא כעין דברים אלו גם לענין נשמות ישראל כי ענין המניעה שאין נשמותיו רואות את אור פני מלך חיים, הוא צעור"ר מחמת המסך המצדיל אשר צינינו לבין אצינו שצשמים מחמת הקליפות שנגשו מן עומותיו הסוצים את הנשמה ומכסה לפנינו, ועיין אין באפשר להנשמה לראות את האור כי עוב עד לעת"ל שאז יתצטלו הקליפות כנ"ל, ואז לא יכנף עוד מוריד, פ"י שגא יהיה מסך וכנף צגדי הקליפות מפסיקים צינינו לבין מוריד, ויהיה עינינו רואות את מלכנו, וכמח"ל (חיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) דבזמנא דפורקנא יעצור קצ"ה בני ג' קליפין מעלמא ולא יחקקים ולא יכנף עוד מוריד עיי"ש: הלב שומע וכו' דאתמר בהון וישמע את הקול וכו'. עש"ס (יומא דף ד' ע"ב) וישמע את הקול מדבר אליו, מלמד שמשמע שמו וכל ישראל לא שמעו, והייתו כי אז לא היה עדיין החיקון השלם של כללות נשמות ישראל חן ממשה, עיי"כ לא זכו כולם לשמוע, עד לעת"ל שאז יחוקנו כל הנשמות ויבאו להמדרגה שהיה משה אז, ועיי"כ שאז יבנה המקדש צ"ב ויחזור לנו העבודה וענין הכרובים, כאשר ידבר הקצ"ה מבין צי הכרובים ישמע גם כל ישראל ולא רק משה לדוד: וכל עננין וכו'. ע"ל (חיקון ו' דף כ"ב ע"ב) צמוד כי עין צעין יראו צצ"ב ה' ציון, שבהי עין הוא צוד מלכות דקדושה, דיומא דצתי דאיכו תצטל דצינא, איכו עומד ומפסיק לעני

תראוני שאני שחרחרת. וצלותא נפלת. הה"ד (עמס ה) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. וכד נפלת, שכיבת לעפרא בין רגלין. והא אוקמוה (רות א) ותגל מרגלותי ותשכב. ואיה מצלי לקוב"ה דיוקים לה מעפרא. הה"ד (רות א) ופרשת כנפיך על אמתך כי גואל אתה.

בההוא זמנא (רות א) ויחרד האיש וילפת. ההוא דאתמר ביה (שמות טו) י"י איש מלחמה. מאי וילפת, כד"א (איוב ו) ילפתו עד ארחות דרכם.

בההוא זמנא ייתי קוב"ה ויימא לה (רות א) ליני הלילה והיה בבקר. ליני הלילה דאיהי שמאלא. והיה בבקר דאיהו רחמי ימינא. דמתמן נהיר אור. הה"ד (בראשית טז) הבקר אור. אם יגאלך טוב יגאל. אם יעביד בך ישראל עובדין טבין לסלקא לך מבין רגלין. שפיר תגאל על ידי דישאל עלאה. דאיהו בעלך טוב ודאי. ואם לא יעבדון בך עובדין טבין, וגאלתיך אנכי.

והא אוקמוהו (רות א) חי י"י שכבי עד הבקר. אומאה בחי. דאיהו כליל חי ברכאן דצלותא. שכבי עד הבקר. עד ההוא נהורא. דבההוא זמנא צלותא תהא נהרא בלבא ובעינין. ובגיין

באר לחי ראי

פ"ו משער הק"ש) דישאל הוא צחי דבר עיי"ש, ולזה אמר שכאשר ישראל יתקנו מעשיהם יזכו לגאולה העתידה שיהיה מסערא דקצ"ה שהוא ז"ל, וכמ"ש (צמד"ר פ' בשלח פ' כ"ג סוף סי' י"א) דגאולה העתידה נאמר לפניו שיר חדש על גאולתו לשון זכר, ועיין (צמאורי אור, ערך גאל) שזה סוד מ"ש דלעת"ל ה' כגזר יאל, כי כל הגאולות עד עתה היו רק מסערא דנוקצא, משא"כ הגאולה העתידה יהיה ע"י ז"ל עצמי כזה גבורותיו עיי"ש ואם לא וכו' וגאלתיך אנכי היינו כמ"ש רבינו (צפפ"ה פכ"ט משער הק"ש) צסוד גואלם שהגאולה חלוי ציסוד לדיק, דכל סוד גאולה הוא ציסוד (ועיי"ש צפ"ג וצפ"ט משער העמידה), ולזה אמר שכשזכר ע"י מעשיו הטובים לקרצ אח הגאולה, אז תהיה הגאולה מסערא דדכורא שהוא סוד ישראל עלאה כנ"ל, אמנם ח"ו אם לא חכה ע"י מעשיו כאמור, אז אנכי"ו אגאל, כי אנכי"ו הוא סוד המלכות נוקצא דז"א וכמשי"ל (חיקון ל' דף ע"ד ע"ב) אנכי דא שכינתא תתאה, ואגאל הוא צחי יסוד לדיק, שכל הגאולות הן מסערא דיסוד והיינו שתהיה הגאולה מסערא דיסוד דנוקצא שכינתא, חכו אנכי"ו אגאל"ל. שכבי עד הבקר עד ההוא נהורא וכו' עיין (צלק"ט פ' חולדות) צסוד הבקר אור דאור היולא דרך היסוד נקרא בקר עיי"ש, ולזה דרש הבא להמשך דדרוש שכבי עד הבקר עד שאורי הכור נהר דז"א צרכאן דללותא שיתגלה האור היולא מיסוד לדיק ח"י עולמים דנוקצא שהוא התפלה וכאמור: דאיהו כליל חי ברכאין דצלותא כמשי"ל (צבקהמ דף י' ע"א וע"ב) ולדיק ח"י עולמים איכו כלול ח"י צרכאן דללותא, והיינו שעי"ה הי"ח צרכות דשמ"ע מעוררין הכח של מדת יסוד לדיק

ועושים לבושי קדרות לגשמתם ולהשכינה הקדושה כנ"ל שאני שחרחרת מלד הקליפות שגולדו רחמתי עונות המכסים אותה כנ"ל וצלותא נפלת ואיהי עולה לרצון לפני אדון כל כנ"ל לא תוסיף קום מאליה אלא השו"ת יקים אותה כמשי"ל (צעמוד הקדוש) וכד נפלת שכיבת לעפרא צמקום הקליף למטה בין רגלין כמשי"ל (דף מ"ה ע"ב) וכד נפילת נפילת לרגלי עיי"ש וצביאורו שם. דיוקים לה מעפרא. מתוך הקליפות שצסוף כרגלים ויחרד האיש היינו ז"ל בעלה ואישה של המעורבות. וילפת ההוא דאתמר ביה וכו'. פי' דנחית בעלה ומתחבר עמה כדי לשמור אותה שלא ישלמו זה החלונות למטה שם וכמשי"ל (צבקהמ דף א' ע"ב) כן איש נודד ממקומו דא קצ"ה דאחמר ציב ה' איש מלחמה דלחתרך אצתרה לשומרה מן החלונות עיי"ש וצביאורו שם ליני הלילה ע"ל (חיקון ו' דף כ"א ע"ב) דצמן הגלות שהשכינתא היא חצו צגלותא, צגן רחיו דילה איכו אסור עמה ואחמר ציב צין שדי ילין, ועיי"ש צביאורו שהוא לשון לינה לילה שהוא לן שם עמה כל הלילה שהוא הגלות שדומה ללילה לשמרה מהחלונות עיי"ש: ליני הלילה דאיהו שמאלא. ע"ל (צבקהמ דף פ' ע"ב) לילה הוא מסערא דגבורה דאז הוא התגבורות הדינים והגבורות עיי"ש וצביאורו שם, ולזה דרש הכא ליני לילה דאיכו שמאלא, היינו שזמן התגבורות הגבורות והדינים שהוא ענין הגלות שהוא צחי לילה, אז הקצ"ה שהוא בעלה דמעורבותא הוא לן עמה בכל משך הלילה להאילה מתוקף הדינים והגבורות ושלא ישלמו זה הקליפות שצסמאל: ע"י דישאל עלאה עיין (צבקר פ' מקץ דף קצ"ד ע"ב) ישראל דא קצ"ה, ועיין (צפפ"ה

ובגין דבחי ברכאן דצלותא (ה) תליא פורקנא. וביה אתגליא. דאיהו יסוד חיי עלמין. אתמר ביה (יה ב ז) והיו עיני ולבי שם כל הימים.

והיו עיני ולבי. אדכיר עינין ולבא. בגין דצריך בר נש בצלותיה למהוי עינוי לתתא לגבי נשמתא. דאיהי שכינתא. דאיהי אסירא בגלותא. ולביה לעילא בקוביה.

ורוא דמלה (תהלים כה) עיני תמיד אל יי כי הוא יוציא מרשת רגלי. ולביה לעילא לנטלא נוקמא מעמלק. הה"ד כי יום נקם בלבי. בלבי ודאי. ביה עתיד לנטלא נוקמא. כמה דנטיל ביה נוקמא ממצראי. דאיהי לבי שם בן ארבעין ותרין. אבגית"ץ. ביה אפיק לישראל מגלותא. קר"ע שט"ן

באר לחי ראי

ולביה לעילא לנטלא נוקמא בעמלק היינו כי הלכ מרמא לסוד חו"ג, וכמ"ס (צפרדס) שער ערכי הכנויים (ערך לב) כי הסוד משח"ל זינה לבא, וכן מ"ס צש"ס (צרכות דף ס"א) הלכ מזין, היינו שעי' הזינה היא מקבלת ג"כ נתיבות החכמה עד שנקראת ל"צ עיי"ש, והיינו סוד ז' אותיות י"ק בסוד רשפי אש שלבנת י"ק שבהם לוחם עם עמלק בסוד כי יד על כס י"ק מלחמה לה' בעמלק, וכמ"ס (צעמוד הקודם) וכדמפרש לכן כמה דנטיל נוקמא ממצראי. והיינו כמ"ס רבינו (צפ"ע) צפ"ז משער חג המלות) בסוד נ"ש כימי לאתך מאמ"ל אראנו נפלאות, כי כמו שגאולה מלרים היה עיי' אמא עלאה, כמ"ס (צוהר פ') יתרו דף פ"ה ע"ב) מעטרא דיוצלא נפקו ישראל ממלרים שהיה זינה אמא עלאה, כן יהיה גם הגאולה העתידה שיהיה הגאולה עיי' חוקק הדינים של אמא ועיי' יתצטלו הקליפות והסע"א, וכדכתיב ה' כגבור ילא עיי"ש. דאיהו לבי שם בן מ"ב. היינו כמ"ס רבינו (צפ"ע) סוף פ"ה משער (ענתי"א) כי השם מ"ב הוא סוד ז' קולות דנפקו מלצ"א, שהוא סוד ל"ב חלקים דמצי"ע עם י' אומין עיי"ש, והיינו סוד נור דליק שצלבא, שהוא הענין חוקק הגבורות שצ"ב שמשם יולא הכה לעשות הריגה ונקמה צהלונים שיהיה לעת"ל צהגאולה העתידה וכאמור. אב"ג ית"ץ ביה אפיק לישראל מגלותא הוא מפרש מש"ל כי יום נקם בלבי, שצ"ס מ"ב תלוי בגאולה שהוא גימ' לצי", ומפרש סוד השם מ"ב איך מרומם צו ענין הגאולה, ואמר שצ"ס הא' יהיה הילואה מהגלות, והיינו כמ"ס (צעמוד הקודם) דנעקצחא דמשיחא צסוף ימי הגלות כאשר יפלו כנסי' צצחי נפלה ולא חוסף קום מעלמא, ואמר הקצ"ה שצ"י עד הכק, ויוקיס לן צימינא דציה חוקפא דאורייתא, ואמר הכא שצ' מרומם צהציותה של שם הא' אלא צכז גדולה ימיק תחיר לרורה, היינו שחזיר ישראל שצ' לרורים ואסורים צגלותא, צכז גדולה ימיק, שצימינא יוקיס לן מגלותא צסוד ימיק ה' תרען לו"ב, וכמ"ס (צעמוד הקודם) צסוד נשצ' ה' צימינא דהגאולה

לדיק חיי עולמים עיי"ש וצביאורנו שם דבחי ברכאין דצלותא תליא פורקנא. היינו ציסוד דנוקצ"ה כי חיי ברכאין הוא מסערא דיסוד לדיק חיי עולמים של המלכות דלגותא הוא צסוד המלכות נוקצ"ה ח"א, וכמ"ס (צבוקמה דף ח' ע"א) וצשאר דוכחי) צסוד סמיכת גאולה לחפלה, דגאולה הוא ציסוד, וחפלה הוא צמלכות עיי"ש וצביאורנו שם, וכן הוא (צפרע"ה) צשער העמידה שם, וצמאורי אור ערך חפלה) צסוד חפלה לדוד עיי"ש והיו עיני ולבי שם כל הימים היינו הכה של חפלה ישראל כדמפרש ואזיל אדכיר עינין ולבא ר"ל כי צגלות הכס שהקטרוג הוא גדול מאוד, עכ"ל הקצ"ה וזכר חפלה ישראל שמתפללין על הגאולה צכליון עינים צכל לצבס, ועל ידי זה הוא נותן לב ועין חמלה עלינו לגאלנו: למהוי עינוי לתתא וכו'. הוא מימרא צש"ס (יצמות דף ק"ה ע"ב) המתפלל לריך שיתן עינוי למטה ולבו למעלה עיי"ש, ומפרש הכה פנומיות הענין ע"פ המשך הדברים שאמר למעלה (צעמוד הקודם) דעתה צצוכ"ר אתלגש נשמחא קדווחא ועליה אתמר ותכדין עינוי מראות, כי שלטין חשוכין על נהורין דעינין שהוא סוד הנשמה כי נר ה' נשמת אדם, ולעת"ל יתעצר קדווחא וחשוכא מנשמתא, ונהורין שלטין על חשוכין צסוד גל עינוי ואצטוכ נפלאות מתורתך וכמ"ס, ולזה דרש הכה שעי"ז לריך להיות עיקר החפלה שיהיה התיקון השלם ויתעצר החשכות מן הנשמה ויאורו עינוי צסוד כי עין צעין ירלא וגר: ולביה לעילא בקב"ה. היינו כמ"ס (צפסיקתא) צפסוק אני ישנה ולני ער, זה הקצ"ה ארצ"א מנין שהקצ"ה לכן של ישראל, שנאמר לור לבני וחלקי עיין שם כי הוא יוציא מרשת רגלי. עיין (צמאורי אור ערך רשת) שכי ח"ל רשת מחלי המלכות ולחחא כי שם קיי עכ"ל, ולזה אמר הכה כי ענין תיקון הנשמה להיות עיניך רחוקת אף תוריק צצכירותה כגר ואור של העינים תלוי צגאולה העתידה כאשר יולא מרשת רגלנו שהוא סוד הק"ג שהוא העצ והחושך המכסה אור עינוי כר"ל.

שטין. דאיהו שמא תניינא. דיומא תניינא. ביה קרע ימא. ובהאי שמא אתמר (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים וגו'. נג"ד יכ"ש. (שמות לד) נגד כל עמך אעשה נפלאות. בכל שמא נטיל נוקמא ממזרים.

ופורקנא בלבא תליא. דאתמר ביה הלב רואה. ובגין דא (ישעיה ג) כי יום נקם בלבי. נקמה במאי בלבי ב"ה. דאתמר ביה כל הנשמה תהלל י"ה. ועליה אתמר כי יד על כס י"ה.

ופורקנא

באר לחי ראי

מז"ה דף ע"ב ע"ב) צקריע שטין וידן צגוים מלא גיוות עיי"ש, והיינו בזמן הגאולה העתידה צ"ב וכאמור נגד כל עמך אעשה נפלאות ע"י (בתקונים מז"ה סס) יציה עמודא דאמלעיתא דאתקרי נורא עבד פליאן, ה"ד נורא תהלות עושה פלא, וזה אמר משה נגד כל עמך אעשה נפלאות וגו', והאי איהו נג"ד יכ"ש עיין סס, וביאור הדברים מובן עפ"ד (הפרד"ס בשער ערכי הכנויס, ערך נורא) דת"ת נקרא נור"א, כי ת"ת ממוחז מחו"ג, ומסערא דגבורה שבו נקרא נור"א עיי"ש, ולזה אמר הכא דגם מסערא דת"ת יעשה הקצ"ה דין בהסע"א לעת"ל, אעפ"י שהוא צחי רחמים, עכ"ז מלד הגבורה שממוחז זו יתעורר הכח לנקום מהם צדוד נור"א תהלות עושה פלא, שהיא סוד השם ה' שמאיר צח"ת נג"ד יכ"ש שמרמז למ"ש למשה נג"ד כל עמך אעשה נפלאות, לעשות נקמה צגוים ולהטיל מוראו עליהם וכאמור. בכל שמא נטיל נוקמא ממזרים ר"ל כי כמו שה' שמוחז אצ"ג ית"ן, קריע שטין, נג"ד יכ"ש, עניינם לעשות נקמה צגוים ולהטיל ישראל כדי להוסיף מעבדות לחירות כמ"ש צינור"א, כן הוא סגולה כל ה' שמוחז של השם מ"צ שבהם נטיל נוקמא ממזרים, שכלם יש בהם מסערא דגבורה שהוא כח הנקמה ופורקנא בלבא תליא הוא כמפרש הדברים מ"ש כי יום נקם צלצי, שמקור הנקמה בסי"א הוא צלצי, סוד שם מ"צ מספר צ"ב שהוא סוד הלי"צ אלקים והי' מאמרים דמעשה בראשית שהוא שורש הגבורות כנ"ל, ואמר דמ"ע נרמ הענין צחיצה צלצי, משום שהגאולה תלוי בצנינה שהוא לצא צדוד צינה לצא כמשי"ל (בהקדמה ה' דף י"ז ע"א) עיי"ש וצינורונו שם, והיינו כמשי"ל צדוד וגאלחך אנכי, שיחפורר בגאולה הכח דאמא עלאה שהוא סוד הלי"צ, וע"כ יהיה אז יום נקם צלצי. דאתמר ביה הלב רואה. היינו כמ"ש צמאורי אור (ערך ראיה) ראיה גימ' גבורה ולכן היו מעגשין צראיה נחן צו עיניו עיי"ש ולז"ל דפפורקנא צתראה יתעורר כח הלי"צ שהוא סוד הלי"צ אלקים דשם מ"צ צדוד כי יום נקם צלצי וע"כ אמר הכא דאתמר ציה הלב רואה לבלות הסי"א ולהעבירם מן העולם צדוד נחן צו עיניו וכאמור: נקמה במאי בלבי ב"ק. היינו כמשי"ל שהלב שבו משכן אורות של ח"צ שהוא סוד צ' אותיות

דהגאולה העתידה יהיה מסערא דימינה צדוד ימין מקריצת את הגאולה וכאמור ביה קרע ימא והיינו כמ"ש (צב) ליקטום מריה גאון על השם מ"צ) שהשם זה ענינו שהוא קרוע שפרי חיצית הקשות וגזירות רעות אשר ציד סמא"ל שהוא מסעין ומקטרג בהם על ישראל, ועומד הוא לקרעם צקריע צ"ד למען יבעלו צטול גמיר נהשליך צמליות ים כל חטאחס, וגם צכה הגבורות של שם זה לקרוע פתחי שפריס להכניס צתוכס תפלות ישראל למעלה נקריע העליון, ומושל צכה גבורותיו על השטן וגוער צו נבל ישטן למנוע מלקבל התפלות עיי"ש, ויתכן שצ"ז מרמז זה השם ה' קצ"ל רי"ת עמ"ך, שצ"ז השם עולים תפלות וריתם של ישראל ומתקבלים להזין לפניו עיי"ש, ולזה אמר שצכה שם זה היה הנם דקרי"ס, כמ"ש (צמד"ר צלח פכ"א) דצשעה קרי"ס היה קערעו גדול שהשטן קטרג על ישראל ואמר שהם עוצדי ע"ז ח"ו, והנם היה שהקצ"ה קבל תפלתן ואמר מה תעק אלו כצר נתקבלו תפלות ישראל קודם לתפלתך, וע"כ אמר הכא שזה היה צכה שם ה' שהקצ"ה קריע השט"ה של השטין שהוא סמא"ל וגער צו צכה גבורותיו שלא יסעין, וקרע פתחי שפריס דלעילא להכניס התפלות ולא יוכל השטן לעמוד נגד התפלות ולמנוע מלקבלם ח"ו, ויתכן שמקרא הנם קרי"ס ולא צקיע"ת י"ס כמ"ש והים צקיע"ת לפניוהם, אלא שיעקר הנם דקרי"ס היה ע"י השם קריע שטין שהאיר אז לקריע השט"ה של השטין ולגוער בשטן לכל ישטינונו ועיי"ז נתקבלו תפלתן של ישראל וכאמור. ובהאי שמא אתמר יהי רקיע בתוך המים. היינו כמשי"ל (תיקון ע' דף קכ"א ע"א) הוכל תניינא [פי' כמ"מ שם הוא י"ס צ' ספי הגבורה] איהו צנוי צשמא דא קריע שטין, ואיהו רקיע דציה קרע ימא, ואפרש מהמחן השטן דאיהו מיון מסאצין, ובג"ד יהי רקיע צחוד המים ויהי מצדיל צין מים למים, דא הוא שמא דעקר שטן מן ימא דאורייתא ואפרש ליה מהמחן עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדריש כי צזה השם ישתמש הקצ"ה לעת"ל לעקור שטן מן ימא דאורייתא ולאפרשא ליה מהמחן ולצטל אוחו, שלא יוכל למנוע ישראל מללמוד תורה לשמה שצ"ז חכה לגאולה, ועיי"ז יוקים לן הקצ"ה צימינא דציה חוקפא דאורייתא וכמשי"ל, וכדברים יתיחדו עם מ"ש (בתקונים

ופורקנא בלבא תליא. דביה אתמר הלב רואה. ובגין דא (והכי) אוקמוהו מארי מתניתין. ללבי גליתי ולאברי לא גליתי. מאי ללבי. אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי. ואורייתא דבעל פה אתקריאת פומא. ואוקמוהו מארי מהגיתין (ס) מלבא לפומא לא גלי.

ללבי גליתי (ודאי). דא שמא דע"ב שמהן. ואינן שבעין אנפין לאורייתא דתליין מן ב (ס). ואורייתא

באר לחי ראי

באורייתא דככתב דליכא מידי ללא רמיזא באורייתא, אלא ללא אחפרש באורייתא דע"פ, על כן לא נתגלה עדיין לכל הלדקים, ופנימיות הענין הוא עפ"ש"ל (תיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) אורייתא דככתב איכו לימינא עליה אתמר וצניי יולאים ציד רמה וכו', דאיכו אורייתא דאחריכא מימינא דחמין חכמה אורייתא דע"פ שכינתא חתאה פה אתקריאת וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, ולהלן (שם דף ל"ה ע"א) ו' תורה שכתב מימינו אש דת לנו אורייתא דע"פ איכו לשמאלא דאיכו ה' תתאה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דבאורייתא דככתב שהוא מסערא דימינא דחמין חכמה שהוא מקור של הל"ב נתיבות החכמה, כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"י משער הליכות וצפ"ר דוכתי) שם יש התגלות הגאולה בצח"י וצניי יולאים ציד רמה, משא"כ מסערא דתורה שצ"פ שהוא מסערא דשמאלא שורש הגבורות נעלם מאחור הגאולה דא שפא דע"ב שמהן. הוא כמפרש דבריו שאמר שהגאולה העתידה צ"ב תהיה צכה כלל שהוא סוד ל"ב נתיבות החכמה ראש קו הימין שהוא צח"סד כמו שהיה צינורא מלרים בצח"י וצניי ישראל יולאים ציד רמה, ואמר שהרמז הוא כי לל"ב"י הוא גימ' ע"ב שמהן לסוד הכ"ב שמות של ויס"ע ויב"א וי"ע שבהם ילאו ממלרים ציד רמה, וכמ"ש (בתיקונים מ"ח דף פ"ד ע"ב) לל"ב"י גליתי דא שפא דע"ב שמהן דכחן נפקו ישראל מן גלותא וכו', ואיח צח"סד ע"ב תיבין דאינון חס"ד דרועא ימינא עיי"ש ואינן ע' אנפין לאורייתא דתליין מן ב. עיין (צ"ח בתיקונים דף ע"ח ע"ב) סוד ה' ליראוי איכו ע' אנפין דסתרי תורה עיי"ש, ולזה אמר הכא דהגאולה העתידה יהיה צכה הכ"ב שמהן סוד חס"ד כנ"ל, היינו ע"י לימוד התורה צ"פ אנפין דס"ת שיש בה"י תורות שכתב וצפ"פ הרי ע' וצ' מספר חס"ד, ואמר שלא מרמז לל"ב"י גליתי, לל"ב"י גימ' ע"ב, היינו שכתב הכ' אנפין דסתרי תורה דתליין צ"ב תורות מכה לחס"ד שיתגלה הגאולה צ"ב, וכמ"ש (בתיקונים מ"ח דף פ"ב ע"ב) ורחא חלקים מרחפת על פני המים, דאינון ע' אנפין לאורייתא, מיד ויאמר חלקים יהי אור יכא פורקנא לישראל עכ"ל, והיינו שצ"י לימוד חכמת הקבלה שהוא סוד ה' ליראוי מספר ע' אנפין דס"ת יהיה בגאולה צ"ב, וכמ"ש (מהר"י צוקרמאן) שפא דע"ב

אותיות י"ק הוא שורף תמיד צח"י נר דלוק צסוד רשפי אש שלהבת י"ה דצ"ה נעלא נוקמא מעמלק כמ"ש כי יד על כס י"ק מלחמה וגר וכאמור דאתמר ביה כל הנשמה תהלל י"ק וכו'. היינו כמ"ש (צפרע"ה פ"ה משער הזמירות), וצביאור יותר (בסידור ר"ש) צסוד כל הנשמה תהלל י"ק, שהשם חכ"ה שבו הכה משה את המרי צסוד ויאמר לרשע למח חכ"ה רעך, ר"ת כ"ל ה"שמה ח"ה"לל הוא יולא מן צ' אותיות י"ק וי"ד פעמים ה"י וכו', גימ' כה"ת עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שהלכ שהוא סוד חו"צ סוד צ' אותיות י"ק, שם הגמרה צכה השם חכ"ה שיולא מאותיות הללו, וע"ז נאמר כי יד על כס י"ק מלחמה לה' צעמלק וכאמור. דביה אתמר הלב רואה גם זה מובן עפ"מ רבינו (צפרע"ה שם) שהשם כה"ת הוא סוד עינים העליונים שבהם מציע צכה שם זה ומסתכל בראשונים להצידס צסוד רק צעיניך צח"י"ע [עם ד' אותיות גימ' כה"ת] ושלושת ראשונים תראה עיי"ש, ולזה אמר להכי אומי קצ"ה צ"י אותיות י"ק למחות את זכר עמלק ולכלות הקוליס מן הכרס, להיות צח"י כלל רואה צכה השם חכ"ה שיולא מן צ' אותיות אלו צסוד רק צעיניך מציע וגר וכאמור. ובג"ד אוקמוהו מארי מתני' וכו' צ"ש"ס. (סנהדרין דף ל"ט ע"א) כי יוס נקם צלצ"י, חרי' לל"ב גליתי לאברי לא גליתי עיי"ש. ללבי גליתי ולאברי לא גליתי. ע"י דצדרי רבינו (צפ"ר ביהודים פ"ב דף ג' ע"א) דכל לדיק יש לו ולנשמתו אחיכה צ"י מהאברים דשיעור קומה העליונה עיי"ש, ולזה אמר להלדקים ששמהם אחח צח"י כלל דשיעור קומה דלעילא גלה סוד הקץ כעטס דפורקנא צלצ"י תליא וכאמור, משא"כ ללדקים ששמהם אחח צפ"ר אברים ולא צלצ"י, להם לא גלה וכדמפרש ואזיל. אלא אורייתא דבכתב אתקריאת לבי וכו'. ע"ל (תיקון ע' דף קל"ב ע"א) פומא ולזה אינון לקבל אורייתא דככתב ואורייתא דע"פ, וצביאור הדברים עיין (צ"ח פ"י משער הקדושה דף ק"פ ע"ב) שהלכ הוא סוד תורה שכתב, והפך הוא סוד תורה שצ"פ, כי כמו שהפך מגלה מה שנסתר צלצ"י, כן תורה שצ"פ מגלה מה שנעלם מאחור צתורה שכתב עיי"ש, ואמר הכא שזה צביאור הדברים לל"ב גליתי, היינו שהקץ צדאי מרחמ

ואורייתא אית לה רישא וגופא ולבא ופומא ואברין (פח), כגוונא דאית בישראל. דאינון רישין. רישי עמא. ומנהון עיינין. הה"ד (במדבר טו) והיה אם מעיני העדה. ואית מנהון לבא. דאינון לקבל שבעין סנהדרין. ומשה ואהרן על גבייהו. דלא חסרין בעלמא (טו) כוותייהו. ודא איהו ללבי גלית. אבל אחרנין דאינון כשאר אברין אתמר בהון ולאברי לא גלית.

וכן באורייתא שבעין אנפין תליין מתרין תורות אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה.

ובגלותא (ו' תרע"ז) חל"ק לב"ם. דאינון ע"ב צדיקים. דאינון כגוונא דסנהדרין. ורזא דמלה (ישעיה ז) אשרי כל חוכי לו ז, ל"ו בחושבנא סליק תלתין ושית. ואינון ל"ו בארעא דישראל. ול"ו לבר מארעא דישראל. ודא איהו חל"ק לב"ם.

ומאן

באר להי ראי

והקדמות, והרמ"פ בהקדמתו להע"ה) שמשמע דזכר דכ"מ דע"י לימוד חכמה הקבלה יפקון ישראל מגלותא עיי"ש. ואורייתא אית לה רישא וכו' ע"ל (תיקון ע' דף קל"א ע"ב וקל"ב ע"א) אית פקודין דתליין דרגלין, ואית דתליין בידין, ואית דתליין ברישא צומחא צומחא צומחא וכו'. זכאח מאן דשריא ליה בכל אבר דיליה למיעבד ליה אחר לשריא חמון, וגאמלכא ליה בכל אבר דלא יכא אבר פנוי מניה עיי"ש, חזי הוא ביאור הדברים כאן שאמר שכמי שיש בכל אחד מישראל שנשמתו צחינה רמ"ה אצרים כענין הרמ"ה אצרים של התורה והגלות דשריא עליה, כן יש עוד דרך פרט בכלל כל עדה דכ"מ שיש מהן שנשמתן הוא צחי פלא דשריור קומה דלעילא כביטול, ע"כ נקראים רישי עמא, ויש מהם שנשמתם הוא מאחד משאר אצרים מנהון עיינין שהם התכמים שצדור שנקראים עיני העדה וכמ"ש (צפ"ה פ"א משער הנקודות) שהעין הוא צחי חכמה, חזי הוא העטם שחכמי העדה נקראים עיני העדה כמ"ש וזוהי אם מעיני העדה וגר עיי"ש מנהון לבא. הם הנצונים שהם מסערא דלכא כמ"ל (בהקדמה ה' דף י"ז ע"א) בינה לבא וזה אתמר הלכ מנין דאינון לקבל ע' סנהדרין וכמ"ש (במדרש רבה בפתיחתא דליכא סימן ע"ז) לנך, זו סנהדרין גדולה שהן קרויין לנן של ישראל עיי"ש. ומשה ואהרן על גבייהו עיין (בחד"א פ"ז) ובר לבד זה משה, והכא אמר דגם אהרן הוא צמדגת משה צה, וגם אהרן הוא צחי צר לבד, ולונו בהמשך הדברים צה למ"ש להלן דלעולם יש ע"ב צדיקים בכל דור ע' צדיקים, ועל גבייהו יש צ' צדיקים הדור, וע' צדיקים הם צחי סנהדרי גדולה, וכצ' צדיקים שהם על גבייהו הם צחי משה ואהרן, כרי ע"ב מספר נלצ"י שלהם נגלה קץ הפלאות, צמוד ללצ"י גלית. דלא חסרין בעלמא כוותייהו. ר"ל כי קן הוא בכל דור שחון ממה שיש ע' צדיקים שהוא צחי ע' סנהדרין, יש עוד צ' צדיקים על גבייהו שהם צחי משה ואהרן,

והקדמות, והרמ"פ בהקדמתו להע"ה) שמשמע דזכר דכ"מ דע"י לימוד חכמה הקבלה יפקון ישראל מגלותא עיי"ש. ואורייתא אית לה רישא וכו' ע"ל (תיקון ע' דף קל"א ע"ב וקל"ב ע"א) אית פקודין דתליין דרגלין, ואית דתליין בידין, ואית דתליין ברישא צומחא צומחא צומחא וכו'. זכאח מאן דשריא ליה בכל אבר דיליה למיעבד ליה אחר לשריא חמון, וגאמלכא ליה בכל אבר דלא יכא אבר פנוי מניה עיי"ש, חזי הוא ביאור הדברים כאן שאמר שכמי שיש בכל אחד מישראל שנשמתו צחינה רמ"ה אצרים כענין הרמ"ה אצרים של התורה והגלות דשריא עליה, כן יש עוד דרך פרט בכלל כל עדה דכ"מ שיש מהן שנשמתן הוא צחי פלא דשריור קומה דלעילא כביטול, ע"כ נקראים רישי עמא, ויש מהם שנשמתם הוא מאחד משאר אצרים מנהון עיינין שהם התכמים שצדור שנקראים עיני העדה וכמ"ש (צפ"ה פ"א משער הנקודות) שהעין הוא צחי חכמה, חזי הוא העטם שחכמי העדה נקראים עיני העדה כמ"ש וזוהי אם מעיני העדה וגר עיי"ש מנהון לבא. הם הנצונים שהם מסערא דלכא כמ"ל (בהקדמה ה' דף י"ז ע"א) בינה לבא וזה אתמר הלכ מנין דאינון לקבל ע' סנהדרין וכמ"ש (במדרש רבה בפתיחתא דליכא סימן ע"ז) לנך, זו סנהדרין גדולה שהן קרויין לנן של ישראל עיי"ש. ומשה ואהרן על גבייהו עיין (בחד"א פ"ז) ובר לבד זה משה, והכא אמר דגם אהרן הוא צמדגת משה צה, וגם אהרן הוא צחי צר לבד, ולונו בהמשך הדברים צה למ"ש להלן דלעולם יש ע"ב צדיקים בכל דור ע' צדיקים, ועל גבייהו יש צ' צדיקים הדור, וע' צדיקים הם צחי סנהדרי גדולה, וכצ' צדיקים שהם על גבייהו הם צחי משה ואהרן, כרי ע"ב מספר נלצ"י שלהם נגלה קץ הפלאות, צמוד ללצ"י גלית. דלא חסרין בעלמא כוותייהו. ר"ל כי קן הוא בכל דור שחון ממה שיש ע' צדיקים שהוא צחי ע' סנהדרין, יש עוד צ' צדיקים על גבייהו שהם צחי משה ואהרן,

תקוני תקנא חד ועשרין [דף כ ע"א ע"ב] הזהר רעז

ומאן חלק לבם, [דף נ"א ע"א] שאור וחמץ דאינן ערב רב. ורזא דמילתא (פראשה א) ויהי מבדיל בין מים למים. (ג"א וכלהו אתמר בהון) דעלייהו אתמר (שמות יב) אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם. אך חלק. ואומאה דיתמחון ב"ד. דאינן ארבע סרי יומי דפסחא. לקיימא (מ"ב ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. (דא ז' יומי דפסחא דגלותא קדמאה וז' יומי דפסחא דגלותא בתראה.) ה"ד (במדבר כח) חג שבועת ימים מצות יאכל.

ובגין דא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר. ודא אור הנר. דאיהו אורייתא ופקודיא. דאתמר בהון (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור.

נר בלבא. אור בעיינין. דאיהו אור הנר. בדחילו ורחימו ב"ה. מתעברין חשוכא וקדרותא מינייהו. ובגין דא (ישעיה סג) כי יום נקם בלבי.

ועוד

באר לחי ראי

ע"א), ועיין (בליקוטי הש"ס יצמות דף י"א ע"ב) צסוד המכלך ד' אמות צא"י. ומאן חלק לבם שאור וחמץ. ע"י ש"ס (פסחים דף ה' ע"א) לענין העשה דתשבתו, ואימא מלפרא אף חלק, (ופירש"י) חלק, חליו לאיסור וחליו להיתר עיי"ש, ופנימיות הענין ע"ל (תיקון י"ג דף כ"ה ע"ב) שריק לצערא שאור וחמץ דאינן ע"ר דלא יתחון צין ו' לשצט דאינן זוי"ג עיי"ש וצביאורט שם, ולא אמר הכא להמשך הכרוש דלהכי צא הכח צעשה דתשבתו חמץ ושאור צאך חליק, כי החמץ ושאור שם הקליפות, הם בגורמים להיות חלק לצ"ס, שאין החס"ד שז"א משפיע להנוקצא שם, וחלק לחי וכלמור. דאינן ערב רב. היינו כמ"ש (צוהר צראשית דף כ"ה ע"ב) דערב רב נשמחון מעווא ועזא, ועיין (צרי"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"ב) דערב רב מעורב צעשו וישמעאל עיי"ש, הנה מצוהר דערב רב הם שורש הקליפות שדרכם לניק מהשפע שמשפיע ז"א להנוקצא ומונעים ממנה השפע ורזא דמילתא ויהי מבדיל וגו' עיין (צשע"פ פ' חולדות) צסוד וישתר יתק, כי הא' שורחה הוא כזה א' י"ן למעלה הוא של חכמה, י"ן למטה הוא של צינה, וכשם מתאחדים הם מספר ל"ב סו"ד ל"ב נתיבות החכמה, וכשמאירים צינה נעשים ל"ב חלקים של מעשה צראשית שהוא צינה עיי"ש, ויותר מזה עיין (צפרים"ה פ"א משער העמידה) צסוד סמיכה גאולה לתפלה, דכא' של אדניי שפתי תפתח הוא כנורת י"ן למעלה, וי"ן למטה, כשקו האמנעי של הא' נתקן ל"ב חלקין צאורך, חליו הוא מים עליונים עם ה' עלאה, וחליו הוא מים בתחתונים עם ה' תתאה, והתיקון השלם הוא כשמתיחדים כצ"פ י"ן להיות צבחי ל"ב אחד, ואז נעשה השם אדניי צשלימות, אצל כשמפרידן צין המים עליונים לתחתונים, ונעשה פירוד צין הי"ן עליונים לתחתונים, אז חסר הא' מאדניי ונשאר דיין עיי"ש, ולא אמר שבער רב שם סוד חמץ ושאור, עליונם נאמר חלק לצ"ס, כי הם גורמים שנחלק הלי"ב סוד הא' של אדניי שהוא כנורת צ"פ י"ן, והוא צסוד

ויהי מבדיל צין מים עליונים שהוא י"ן דלעילא, וצין מים תחתונים שהוא י"ן דלתתא, ונשאר דין סוד הגלות המר שהוא צחוק קדינים צבוכ"ר ואומאה דיתמחון ב"ד וכו'. דרש כי י"ד על כס י"ק וגו' על י"ד צניסן שהוא זמן השבתה שאור וחמץ שהוא הערב רב כמ"ל (דף ה' ע"א) וימינא פסח וצ"ה כזה אומאה עיי"ש וצביאורט שם, והיינו שפ"י השבתה שאור וחמץ כמ"ל, יתגלה צחי חס"ד דרועא ימינא שמאיר אז שהוא מספר לצ"ס כמ"ל וצ"ה אומאה לצטל החמץ ושאור שהוא הערב רב שלא יוכלו להצדיל צין מים למים צסוד חלק לצ"ס וכלמור. כימי צאתך מאמ"צ אראנו נפלאות. שיכיה גס הגאולה העתידה צכח חס"ד דרועא ימינא, וכמ"ל (ריש דף ו') דחזיל קצ"ה לימינא וחוקים לה כמ"ל וצביאורט, ואמר הכא דל"ל צימינא דייקא קו החס"ד מספר לצ"ס שזי יכיה עיקר הגאולה שלא יכיה עוד חלק לצ"ס וכלמור. ה"ד חג שבועת ימים מצות יאכל. דייק מדלא כתוב תאכלו, אלא יאכל, שמשמע לעתיד, והיינו כי חוץ מהז' ימי פסח של גאולת מלכים יכיה לעת"ל צגאולה העתידה עוד ז' יומי דפסחא ואכילה מלכ אור ל"ד. היינו האור של סוד י"ד ימין חס"ד דרועא ימינא וכמ"ל: בודקין את החמץ לצטל כח הערב רב סוד חמץ ושאור שעומדים להצדיל צין מים העליונים למים התחתונים צסוד חלק לצ"ס כמ"ל. לאור הנר וכו'. היינו כמ"ל (דף מ"ב ע"ב) דלזמנא דייטו מלכא משיחא יטול נוקמא מהשפחה צישא צסוד צאצוד רשעים רכ"ה איתו הכיר שהיא נכ"ר יולא מעדן שהוא סוד מ"ע ול"ה דליחו הכיר המאיר לאדם עיי"ש וצביאורט שם, ולא אמר דא אורייתא ופקודיא, הייט שפ"י אורי הכיר המאיר לאדם, שצבם מכלים הקוליס מן הכרס, צודקין צ"ד יומין את השאור וחמץ שלא יצטלו אור הכר של חג הפסח, שעל ידו נעשה הגאולה צמלרים, ושעתיד להיות צגאולה העתידה צסוד חסד דרועא ימינא וכלמור: נר בלבא אור בעיינין וכו'. זה הוא המצב עם מ"ש"ל (דף ה' ע"א) ואור ונר עליוכו אתמר כי נר מלכ

ועוד בלבי, דא ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. ועשר אמירן, דאינון י' מן לבי.

ולב האי איהו לב דביה גהיר ההוא דאתמר ביה (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא. וביה עתיד לאתגליא קוב"ה למשה באורייתא בגלותא בתראה. כגוונא דפורקנא קדמאה. דאתמר ביה (א ש) וירא מלאך יי אליו בלבת אש. בקדמיתא בלבת אש דנבואה. ובגלותא בתראה בלבת אש דאורייתא.

ודא בת (א) מן בראשית. דאיהי כלילא מעשר אמירן. ול"ב אלקים דעובדא דבראשית. בת כלילא מעשר (ב) אמירן. איהי בת עין אוכמא. דאתמר בה שחורה אני (ג) ונאווה.

וביה

באר לחי ראי

מלוא ותורה אור, ואמאי אתחשכן כהן, צגין גלגל משתדלין באורייתא ובמלות דחילו ורחימו דאינון י"ק, ומיד דמשתדלין כהן דחילו ורחימו, אומאח כהן קצ"ה צייק וכו' כי יד על כס י"ק וגו', ולהלן (צ"ב צ"ב) אמר דלעמיל התפלה תהיה נהרא בלגא ובעינין לנטלא נוקמא מעמלק עיי"ש וצביאורטו שם, ולזה אמר הכהן דמח"ט צודקין את החמץ והשאור שהם קליפות סמא"י ונוקבא דיליה לאור הנר שהוא סוד דחילו ורחימו וכמח"ל (תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) דההבה הוא מסערא דימין דחסד, ויראה מסערא דשמאל דגבורה, ומסערא דצ' דרגין חלקי אתקרי עמודא דאמנעיתא אור ונר, אור הוא סוד ה' עלאה, ונר היא סוד י', וזה ה"י מן חלקי"ם, ה' לימנא וי' לשמאלא עיי"ש, ואמר הכהן להמשך הדורש להכי נעיל נוקמא מעמלק צעינא ולגא כנ"ל, כי עינא ולגא הם סוד נר ואור שהוא סוד אהבה ויראה שהוא סוד צ' אותיות י"ק, ואמר שצודקין אז החמץ לאור הנר היינו ככה אהבה ויראה, וכמח"ל (תיקון י' דף כ"ה ע"ב) י"ק הוא דחילו ורחימו עיי"ש וצביאורטו שם, והיינו שצ"י אהבה ויראה נתעורר הכהן דצ' אותיות י"ק דכזהן אומאח להחגבר על החלונים, צסוד כי יד על כס י"ק כנ"ל, ועי"ז יתגברון נהירין על חשוכין ויהיה התיקון השלם וכאמור ובג"ד כי יום נקם בלבי ר"ל דעיקר הנקמה שיהיה לעמ"ל, יהיה ככה הלג סוד הכי"ר אותיות רנ"ה צסוד צאצוד רשעים רנ"ה וכמח"ל. דא ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. ע"ל (דף ס"ב ע"א) צסוד כי יום נקם בלג"י, אותיות ל"ב י', דהנקודה ראשונה שנעשה צתחלת הצריאח שהוא כזרת אות י' עלה אחמר צי מאמרות נצרה העולם, וזה נכלל הליב חלקים דעובדא דבראשית, ועי"ז נאמר וירא חלקים את כל אשר עשה וכוהן עוב, דלויכו חל הגאמר במשה וירא מלאך ה' אליו בלבת אש בלבת דאורייתא עיי"ש, וצביאורטו דברים ע"ל (ריש תיקון י"ב) דצג"ד גאמר למשה בלג"י אש לשון ל"ב חלקים דעובדא דבראשית שורש הצבורות אשא סומקא עיי"ש, וע"ל (תיקון ד' דף י"ט ע"א), וזה כי יום נקם בלג"י, היינו דלעמ"ל יהיה הנקמה עיי משה דלחגלגל ליה קצ"ה מסערא

וביה נהיר אור. הה"ד (מש"י 1) ותורה אור. ל"ב אלקים ביה נהיר מצוה. דאתמר ביה (שם כ) נר
י"ר נשמת אדם כ"ו. (סוף חסד והוא בתקונים מזהיר חדש וגדפס בסוף הספר).

וגדפוי דשכינתא אינון כסוי דם חיה ועוף. דמכסי עלייהו ברחימו. וכד מכסי עלייהו ברחימו
דאהבה. מי טופנא לא שלטא עלייהו. מים רבים (י) דמי טופנא לא יוכלו לכבות את
האהבה דישאל באבהון דבשמיא.

בההוא

באר לחי ראי

וכו'. כאן חסד תחנת המאמר וכמ"ש המדפוס הא',
 ומ"ש שהוא (בתיקונים מז"ה וכו') עיינתי שם (בז"ח)
 ושם מסיים בענין הלי"צ חזקים דמעשה צראשית ולא
 יוחר, אצל תחנת המאמר השייך לדברים אלו וגדפוי
 דשכינתא לא נמלא שם שום ענין מזכ, (ובציור הנרי"א)
 כתב שמאמר זה הוא סיום לדברי הז"ח (דפוס
 אמסטרדם דף כ"ד ע"א) למח שסיים שם ולא יכנף
 עוד מוריד, ואמר ע"ז דכנפי השכינה יהיו מכסין וכו',
 ואמר שם דבגלותא מחגבר מי עיפנא, אצל מים רבים
 וגו', וע"ז שייך מאמר זה וגדפוי דשכינתא וכו', וסיים
 אצל נראה יותר שכו"ן אין מקומו כאן ולא שייך למאמר
 זה, וכאן לריד להתחיל בהוא זמנא כרסיוא וכו' והוא
 סיום לדברי המאמר שם שאמר דכרסיוא צימיונא
 אחתקנת וכו' בההוא זמנא דקצ"ה יתיב על כורסיוא וכו'
 אמנם אי גרסין נה כאן, י"ל שסמכו המדפוסים המאמר
 הזה הכח שיש לו שייכות בהמשך הדרוש שדרש עד עתה
 בסוד כי יד על כס י"ק מלחמה לה' צעמלק, שאמר שעי'
 סח אהבה ויראה שהוא סוד צ' אותיות י"ק יהיה לעת"ל
 המלחמה דבהליונים כנזכר, והביא המאמר הזה וגדפוי
 דשכינתא אינון כיסוי דם וכו', והיינו כמ"ש (דף נ"ט
 ע"ב) גדפוי דשכינתא אינון כיסוי הדם של חיה ועוף
 דאינון כנפי יונה, ואלון אינון כנפי מאור דמכסין על
 דמיהון דלא שלטין כללים דאינון חלופין וכו' עיי"ש,
 וביאור הדברים עיין (בס' הלוקוטס פ' אחרי סף י"ז)
 בשם א' מחלמידי הארז"ל דעוף רומן ליסוד לדיק, ותיב
 רומן ליסוד ומלכות, ומאור לכסות דמן כבעס שצריך
 לכסות היסוד שלא ישלנו צו החליונים ולא ינקו ממנו
 עיי"ש, ולזה אמר הכא בהמשך הדברים כי עיי' בצי'
 אותיות י"ק שם דחילו ורחימו שם הכנפים, וכמשי"ל
 (תיקון ו' דף כ"ה ע"ב) בסוד וצנל כנפים יגיד דבר,
 שעי' פורחות התורה והמאור למעלה עיי"ש, על ידיהם
 יהיה המלחמה לעת"ל עם עמלק, שעי' יכסה הקצ"ה
 על היסוד ומלכות שהוא סוד כיסוי דם חיה ועוף שלא
 יהיה להחליונים שום יניקה, ועי"ז ישארו כל החליונים
 והקליפות כפגרים מתים מכלי מזון ומחיה ויתבעלו.
 מי טופנא לא שלטא עליהו. עיין (במצי"ג פ' נח
 צד"ה נח) שכתב בסוד עי' אמר גברו במים, כי נח
 הוא צחי יסוד לדיק, סיפוך אנשי דור המבול שחטאו

מסערא דאמא עלאה דאתמר צה שחורה אני וגאולה,
 ואמא תחתא נעילת גוון זה מאמא עלאה עיי"ש, ולזה
 אמר הכא להמשך הדרוש שזה הענין שאמרנו דצימיו"ל
 היה התגלות מסערא דנצואה שהיה שכינתא תחתא
 והיינו סוד לצח אש שהוא סוד צח עין שהוא גוון חוכם
 שבתוך העין שמרמז שהגאולה שהיה צכה השכינתא
 תחתא במלכים היה מסערא דאמא עלאה דאתמר עלה
 שחורה אני וגאולה, וכמשי"ל אנכי דהיה אמא עלאה
 אנכי דימיו"ל, וכמשי"ל צציורנו מדברי (הזהר פ' יתרו
 דף פ"ה ריש ע"ב) מסערא דיוצאל נפקו ישראל ממלכים
 עיי"ש, ושם הוא דרגא דנצואה בסוד ומצינו נציאים,
 חה היה דרגא דמשה וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף
 רכ"ג ע"ב) אמר צינינא קדישא אי הכי צינה דרגא דילך
 עיי"ש, ועי' בדברי רבינו (בשער היחידים פ"א) דצינינא
 הוא אותיות נצי"א, אלא שהא' נתחלף צה' באותיות
 אחר"ע עיי"ש וביה נהיר אור בהמשך הדרוש הוא
 לפרש עוד דבריו שלמפניה שאמר נר צלצא אור צעיינין,
 דבמלכים היה צבחי נר שצלצא, והגאולה העתידה יהיה
 צבחי אור שצעינין, כי האור שצבחי עין שהוא הצח
 עין יהיה עיי' משה לעת"ל מסערא דכורא בסוד צלצא
 אש לאורייתא שהוא סוד ותורה אור וכאמור ל"ב
 אלקים ביה נהיר מצוה וכו'. ר"ל כי נר הוא מסערא
 דמאות בסוד כי נ"ר מאור, ומאור הוא שכינתא תחתא,
 וכמשי"ל (תיקון י"ח דף ל"ג ע"א ולהלן דף נ"ט ע"ב
 ודף ס' ע"א, וזכר צראשית דף כ"ד ע"א וצשאר
 דוכתי) ולא אמר בסוד נ"ר מאור נהיר צלצ"א בסוד
 ל"ב אלקים דמע"צ, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ג
 ע"ב) כד אחלילנא ל"ב אלקים צברחא אחקרייתא ל"ב,
 וכ"כ (צורה פ' ואחחן דף רס"ב) עיי"ש דאתמר ביה
 נר ה' נשמת אדם וגו'. היינו כמשי"ל (תיקון פ' דף
 ק"ל ע"ב) דכל פקודא אחקרייתא נ"ר, כמ"ש כי נ"ר
 מאור נ"ר ה' נשמת אדם, שזה לריד למבוי חופש כל
 חדרי צנן ולצבור מנייהו שאור וחמץ וכו' עיי"ש, ולזה
 אמר הכא דגאולה מלכים היה צכה נר מאור שמאור
 נשמת האדם ועי"ז הוא חופש כל חדרי צנן לצבור האמץ
 ובשאר מהקדושה, שזה הוא ענין ימיו"ל שלא הספיק
 צאקס של אבותיו להחמץ שהאור הכיר של נשמתם
 בסוד חופש כל חדרי צנן וכאמור: וגדפוי דשכינתא

בההוא זמנא כורסייא יהא על ארבע חיוון. ודא איהו שופר הול"ך. רבי"ע מרובע, דרג"א, בשית דרגין. דאינון (מלכ"ס א י) שש מעלות לכסא. הא איהו מלכא על כורסיא.

בההוא זמנא (במאשית כו) ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי, מפקודין דעשה דאתייהבו (מא) מאהבה. ולא מפקודין דלא תעשה. דהוא אקריב ליה ממנא דעשו לקטרגא בהון (כז) לישראל. דבגינייהו אתמר (מלאכי א) ואת עשו שנאתי.

ודא איהו דרג"א תר"י טעמ"י. דמסטרא דפקודין דלא תעשה. ממנא דעשו איהו רבי"ע על ישראל. ואיהו דרג"א עלייהו.

ואי

באר לחי ראי

בעריות, ופגמו צי שצאש וזי שצאש, ולזה גברו המים ע"י אמה, כי השם י"ק עשה משפט דדור המבול עכ"ד, ולפי האמור כאן מוזן הענין כי ע"י הצי אוחיות י"ק שכיבו את נח שהוא היסוד לזיק שלא ינקו החלונים, ע"י נעשה משפט לדור המבול שהם החלונים שצרכו לנק ינק ממנו וכאמור בההוא זמנא כורסיא יהא על די חיוון לסיוס הדרוש של הפסוק כי יד על כס י"ק וגו', הוא מוסיף כי ע"י לימוד תורה ומצוות צ"י גדפין דחילו ורחימו, מתקנים די רגלי הכסא צ"י חיוון דמרכבא אשמי"א, וכמשי"ל (תיקון י' דף כ"ה ע"ב) דככה תורה ומצוות שהוא אוחיות ו"ק צאשכא ויראש שהוא אוחיות י"ק מתקנים די חיוון נושאי רגלי הכסא ששורשם צ"י אוחיות יק"ק ע"י"ש, אמנם אם אין עושין מאלה צ"י ויראש שהוא סוד י"ק, אין התורה והמצוות חשובים לפניו יתצ"ש, כי צאל דחילו ורחימו לא פרחין לעילא ונעשה הפגם גם צאחיות י"ק, ולזה דרש כי יד על כס י"ק מלחמה לה' צעמלי, היינו שעמלק רצה לצטל את ישראל מלקיים התורה והמצוות שהם סוד ו"ק דחילו ורחימו שהוא סוד י"ק, וע"י נעשה הפגם בכל די חיות הנושאים די רגלי המרכבא צסוד די אוחיות יק"ק וכאמור ודא איהו שופר הולך רבי"ע מדובע וכו' ע"ל (דף נ"א) צסוד שופר מהופך קדמא וכו' שהצאתי מדברי רבינו (צפרע"ה צע"ר השופר) דהשופר הוא קצר למעלה ורחב למטה צסוד מן המזר קראתי י"ק עניי צמרח י"ק, וע"י תקי"ש נכפים החלונים צשורשם, וגמ"ש (כע"ז שס) דשופ"ר הוא ר"ת ש"ען ו"ל"אין פ"צ ר"ע ע"י"ש, ולזה מוסיף הכא להמשך הדרוש עד"ז עוד גם שופר הולך רביע וכו' היינו שכאשר נתקנו הצי אוחיות י"ק ע"י דחילו ורחימו כ"ל, אז נחבטל כח השען ופגע רע וילך לו ונתקנו כדי חיות של הכסא, וכמ"ש צפ"יט צקדושת מוסף צרי"ה ויו"כ וחיות אשר הנה מרובעות לכסא, וע"י"ש צמפרש שכל הענינים של די חיות הכסא הוא מרובע די חיות די פנים די נכפים ע"י"ש, והיינו כי שורשם הוא די אוחיות יק"ק וכמכר. דרגא בו' דרגין דאינון ו מעלות לכסא. ע"ן (צוהר

פ' תזריע דף מ"ח ע"א) אימתי אחקרי שלימותא דלעילא כדי יתיב קצ"ה צבורסו וכו' ע"י"ש, וענין תיקון הכסא צסוד צא אדם לשבת על כסא, וע"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) ואינון ו' דרגין דבורסו ו' מעלות לכסא וכד סליק ו' בהון יתפרון לגציה לקצלא ליה שרפים צגדפיו ו"ע"י"ש צציאורנו, דר"ל כי צשרפים נאמר שש נכפים שש נכפים לאחד, שהשרפים מלחזין צ"י נפיהם די מעלות של הכסא לקבל כז"ל שהוא אדם שיצא לשבת על כסא ע"י"ש, וזה דרש הכא להמשך הדרוש רבי"ע מרובע" דרג"א, היינו שהתיקון של די חיות המלחזין די חיות הכסא צסוד מרובעות לכסא הוא ע"י ו' נכפיהם מלחזין ו' מדרגות של הכסא שיצא אדם לשבת על הכסא, שזכ הוא השלימות של הכסא וכאמור בההוא זמנא ועשה לי מטעמים וכו'. היינו כמשי"ל (דף נ"ה ע"א) צחר דסליק קצ"ה צדרגא צסוד ו' מעלות לכסא יומר לישראל ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה וכו' דאינון מלכ"ס דקצ"ה, ופקודין דל"ת פרנסה לסמאל"ל למאן דעצר עליהו וכו' ע"י"ש, וציאור הדברים היא עפמ"ש (צוהר פ' פנחס דף רנ"ה ע"ב) דצרי"ה עבדין ישראל מטעמים ותצליק צלא דעתא דסמאל"ל, דהא יחזק משדר ליה לאוד לידכ דחוצין דצני עלמא ולאיתאש לגציה, וצעוד דאיהו אזיל ישראל נעלי עיטא צצצקא ועבדין כל חיוון פולחנין וכל חיוון ללותין מזמני שופר ותקעין ליה צגין לאתפרא רחמי וכו' ע"י"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן שמפרש שכאשר מתקנים ישראל הכסא צסוד ויבין צחסד כסאך ע"י אהבכ ויראש כ"ל שיעלה קצ"ה צ"י מעלות לכסא לשבת על כסא רחמים, אז אומר קצ"ה לישראל עשה לי מטעמים כאשר אהבתי דייקן, והיינו שיעשו פקודין דעשה צאשכא. דבגינייהו אתמר ואת עשו שנאתי. ר"ל שאמר ועשה לי מטעמים לעשות סגוריא על ישראל כאשר אהבתי, כדי לדחות דברי עשו שהוא סמאל"ל ונקבצא דיליה שנקראים איזב ושוגא, וכמ"ש (צמאורי אור, ערך חו"ב) : ודא איהו דרג"א תר"י טעמ"י להמשך הדברים שלמעלה הוא מוסיף עוד לדורש הכעמים

יְאִי תִּמְא דְשִׁלְטָא עַל שְׂכִינְתָא דֵאִיהִי עֲמָהוּן בְּגִלּוּתָא. הָא אִמְר קֵרָא (יִשְׁעִיה נב) אֲנִי יְיָ הוּא שְׁמִי וּבְבוּדִי לֹא אַחֲר לֹא אַתָּן וְתַהֲלִיתִי לִפְסִילִים. וּבְבוּדִי (ז) שְׂכִינְתָא עֲלָאָה. לֹא אַחֲר לֹא אַתָּן. אֵל אַחֲר. וְתַהֲלִיתִי לִפְסִילִים דֹּא שְׂכִינְתָא תַתְּאָה.

וּבְגִין דֹּא בִשִׁית יוֹמִין דְשִׁלְטָא סָם הַמּוֹת אֵל אַחֲר. אַתְמַר בְּשְׂכִינְתָא (יחזקאל מו) יִהְיֶה סְגוּר שֶׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בַּשַּׁבָּת וּבִרְאֵשִׁי חֲדָשִׁים דְּלֹא שְׁלִטִין מִמֶּנּוּ בִישִׁין. אַתְמַר בְּהוּן (נ"א בָּה) וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת יִפְתָּח וּבְיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתָּח.

וְעוֹד רַבִּיִּע. אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דֹּא כ. וְלִזְמִינִן כְּגוּוֹנָא דֹּא ט. בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה סְגִירָא בְּבִיתָא. וְאִיהִי סִיְהֵרָא קְדִישָׁא לְעוֹלָם לֹא אִסְתַּכַּלַת בָּה חֲמָה בִישָׁא גִיהֵנָם סָם הַמּוֹת נֹקְבָא בִישָׁא. כ"ש

באר לחי ראי

מִדְּצִרִי (כֶּרֶס"מ פ') שׁוּפְטִים דָּף עֶכ"ר ע"א) שֶׁזֶּה הוּא דְרָיָה שְׂזָא הַשֵּׁטֶן לִמְחַבֵּעַ דִּינָא קְמִיה קְבִיָּה, וְהוּא יִימָא לִיב דִּיִּיתִי סְכָדִין, וְאִזִּיל לְמִיִּיתִי סִיכָרָא וְהוּא מִחֲכָסָה וְסִלִּיקָה לְהֵאֵל אַחֲר דְּצִיב סִלִּיקָה שְׂכִינְתָּא דִּלְחַמְרָה זֶה צְמֻכָּסָה מִמֶּךָ אֵל תַּחְקוּר לְפִיִּים לִיב עַל צִנְכָּא, וְזֶה שְׂאֵכִיִּי תַּחְקוּר צְחֻדָּשׁ שׁוּפֵר צְבָכָא לְיוֹם חֲגִינוּ, אֲזַל צֻמֶּן שְׁאִינֵה מִתְּחִירָתָהּ מִפְּנֵי אֲהֻדָּתָה אֲנִפְכָּה לְחַתָּא צִנְחָתָהּ אִחוּר מִפְּנֵי שְׁמִלְחָה חוּצָה עַל צִנְיָה עִיִּישׁ, וְזֶה הוּא מוֹסִיף הֵכָּא לְהַמְשִׁיךְ הַדְרָשׁ שְׂדֵרָה לְמַעַלָּה שׁוּפִיר הוֹלִיךְ רַבִּיִּע דְרָג"א וְכִי כִי דְרָג"א צְתָקִישׁ כִּשְׂהֶשֶׁטֶן וּפְגַם רַע הוֹלֵךְ לְמַעַלָּה לְקַטְרָג עַל יִשְׂרָאֵל, אֲזַל רַבִּיִּע שְׂהִיָּא נִקְוֶה אַחַת קַטְרָה מִמְרָמָא לְסוּד הַסִּיכָרָא קְדִישָׁא מִחֲכָסָתָהּ וְעוֹלָה לְמַעַלָּה דְרָג"א לְעִילָלָה לְהֵאֵל אַחֲר דְּצִיב סִלִּיקָה שְׂכִינְתָּא דִּלְחַמְרָה זֶה צְמֻכָּסָה מִמֶּךָ אֵל חֲדָשׁ וּכְמֹכֶר סְגִירָא בְּבִיתָא. ר"ל כִּי נִקְוֶה הַפְּנִימִית שְׂכִינְתָּא הוּא סְחָדָה וְסִיכָרָא וְנִשְׁעִית כְּצִנְחָלָה צֻמֶּן שְׁלִיטָה הַחֲלִינִיִּים שְׁלָא יִחַזְזוּ זֶה הַקְּלִיפּוֹת, וּכְמִיָּשׁ (צִפְיָה פֶּרֶק ט' מִשְׁעַר מִיָּד וּמִיָּד) עִיִּישׁ, וְהִיִּינוּ צְסוּד יִיכִיָּה סְגוּר שֶׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, שְׂצִימִי הַחֹל הַמַּלְכוּת סְגִירָא וְעִמְרִירָא צִנְיָהּ כְּצִנְיָתָהּ הַנְּקוּדָה שְׂצֻחָךְ הֵב דְּרָאֲשִׁית כְּמִשְׁלִי (צִבְקָדָמָה דָּף י"ב ע"ב וְצִרִיִּים תִּיקוּן ה' דָּף י"ט ע"ב) דְּנִקְוֶה שְׂצֻחָךְ הֵב דְּרָאֲשִׁית הוּא צְסוּד נִקְוֶה זֶה־כִּלְכִּיל עִיִּישׁ, וְהֵכָּא דִּרְשׁ לֵה לֹאֹת כִּי שְׂנִקְוֶה צְחֻכָּה שְׁלֹרְחָה כְּלֹרָה חֲזִי לְצִנְיָה שְׂנִחְצָרָה לְיוֹרָה לְעוֹלָה (צִבְקָדָמָה דָּף ט"ו ט) דְּכִשְׁעוֹלָה לְמַעַלָּה הוּא כְּלֹרָה כִּי שְׁאִינֵה מִהִפְכָּה פְּנִיָּה שְׁאִינֵה מִתְּחִירָתָהּ מִן הַחֲלִינִיִּים, אֲזַל כְּשִׁוְרָה לְמַעַלָּה מִהֻדָּתָה אֲפֵה שְׁלָא יִסְחָלוּ זֶה הַחֲלִינִיִּים וְלֹא יִחַזְזוּ זֶה כְּמִיָּשׁ שֶׁסֶּ בְּצוּרֶךְ. וְאִיהִי סִיְהֵרָא וְכִי לֹא אִסְתַּכַּלַת בָּה וְכִי. כִּי אִינֵה עוֹמֶדָה צְפִינֵה לְגַד שְׂמָלָהּ, אֲלֵא כִּשְׁעוֹלָה לְמַעַלָּה צְמָקוֹס שְׂאִין שֶׁסֶּ שׁוֹם אַחֲרֵהּ לְחֲלִינִיִּים, אֲזַל כְּשִׁוְרָה לְמַעַלָּה שִׁישׁ חֲשֵׁשׁ שְׁלָא יִסְחָלוּ זֶה הַחֲלִינִיִּים שְׂצָדָה שְׂמָלָהּ, הוּא מִהֻדָּתָה אֲנִפְכָּה לְיִמִין וּכְאֻמֹּר: חֲמָה בִישָׁא. שְׂכִינְתָּא מוֹנִין לֵה שְׁעוֹלָה נִחְמֵר וְכֹשֶׁה חֲמָה שְׂהִיָּא הַנּוֹקְבָא דְקִלְפֵּה וּכְמִשְׁלִי (תִּיקוּן ח' דָּף כ"ד ע"א

הַטַּעֲמִים עַל עֵינִין רַיָּה שׁוּפִיר הוֹלֵךְ רַבִּיִּע דְרָג"א תַּרְיָ טַעֲמִיִּי תַּרְיָ, וְדִרְשׁ שׁוּפִיר הוֹלֵךְ כְּמִשְׁלִי שְׂנִחְצָטֵל וְהוֹלֵךְ קַטְרָגוֹ שֶׁל סְמָחָל כִּיִּיל שְׂרֹחָה לְקַטְרָג דְרָג"א צִנְחָה חֲקִישׁ וּנְפִיל מִן הַמְּדִרְיָנוֹת שְׁעוֹלָה זֶה לְקַטְרָג עַל יִשְׂרָאֵל וְלִכְוִיָּה רַבִּיִּע עֲלִיכּוֹ וְלִחְצָבֵר עֲלִיכּוֹס ח"ו, תַּרְיָ טַעֲמִיִּי הִיִּינוּ שְׂהֻדָּרָה וְהַמּוֹתָהּ הֵם תַּרְיָ טַעֲמִיִּי וְרִיָּל שְׂעִיִּי שְׂהֻדָּרָה אֲרֻכָּה אֵת הַתּוֹרָה וְהַמּוֹתָהּ שְׂהוּא צִי טַעֲמִיִּי הִיִּינוּ הַמַּעֲמָמִים שְׂעוֹשִׁים יִשְׂרָאֵל וְעוֹשִׁין סְגִירָא עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹשֶׂה הַקְּבִיָּה תַּחְזִיר וְשְׂצִירָה לְהַשֵּׁטֶן שְׁלָא יוֹכַל לְקַטְרָג וּכְאֻמֹּר, וְדִרְשׁ תַּרְיָ טַעֲמִיִּי הִיִּינוּ טַעֲמִים מִחֻקִּים שֶׁל פְּקוּדִין שְׂהֻדָּרָה אֲרֻכָּה וְטַעֲמִים מִתּוֹרָה שֶׁל עֲצִירוֹת לִיָּת שְׂהֻדָּרָה שׁוּגָה, וְעִיִּי הַטַּעֲמִים מִחֻקִּים שֶׁל הַמּוֹתָהּ וְעִיִּי שִׁיְהֵרָא עוֹשִׂים שִׁיכּוֹר לְהַקְּבִיָּה לְנַחַח רוּחַ, פּוֹעֵלִם שְׂהֻדָּרָה מִפִּינִי לְסִמְחָל מִמְדִּרְגָּתוֹ זֶמָה שְׂהִיכּוֹ מִקְטָרָה מִחַמַּח הַמַּעֲמָמִים שְׁלֹו שְׂעָרֶךְ מַעֲצִירוֹת לִיָּת שְׂעָרֵי יִשְׂרָאֵל צְעוּרִיִּי. דְּמִסְפָּרָא דְּפִקְדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה פִירוּשׁ שְׂהֻדָּרָה לִיָּת שְׂעוֹבִרִים יִשְׂרָאֵל צְעוּרִיִּי עוֹשֶׂה סְמָחָל קַטְרָג עֲלִיכּוֹס וְרֹחָה לִכְוִיָּה רֹבֵעַ עֲלִיכּוֹס וְלַעֲלוֹת צִדְרָגָה עֲלִיכּוֹס ח"ו סְמָכָה דְּעִשּׁוֹ וּכְמִיָּשׁ (צִרְסִיִּי מ' פִּנְחָם דָּף רַמִּי ע"ב) דְּסִמְחָלָהּ הוּא מִמּוֹנֵה דְּעִשּׁוֹ. דְּשִׁלְטָא סָם הַמּוֹת אֵל אַחֲר הוּא סְמָחָלָהּ וְנֹקְבָא דִּלְיָה כְּמִשְׁלִי (דָּף מִיָּט ע"א) עִיִּישׁ וְצִבְיָאֻרָנוּ שֶׁסֶּ. אַתְמַר בְּשְׂכִינְתָּא יִהְיֶה סְגוּר שֶׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּכְמִשְׁלִי (תִּיקוּן ו' דָּף כ"ב ע"א) וְצִבְיָאֻרָנוּ שֶׁסֶּ דְּשִׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה שְׂהֻדָּרָה עִם יִשְׂרָאֵל צִנְחָתָהּ הוּא סְחִימָא כְּשׁוֹשֶׂה שְׂהִיָּא אֲטִימָא צְבִיִּי עֲלִין דְּסִחְרִין לֵה כְּדִי שְׁלָא יִשְׁלַע זֶה הַחֲלִינִיִּים, מִשְׂאֵכִי צִנְחָה וְיִיָּיִשׁ שְׂאִין שְׁלִיטָה לְחֲלִינִיִּים, מִיָּד אֲחִפְּתָחֵהּ כִּיִּיִּי עֲלִין לְקַבֵּל רִיחָן וְכֹסֶםִין, חֵה סוּד הַכְּחֻצַּי יִיכִיָּה סְגוּר שֶׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וְכִיִּים הַשֶּׁת יִפְתָּח עִיִּישׁ. וְעוֹד רַבִּיִּע אִיהוּ כְּגוּוֹנָא דֹּא וְכִי. ע"ל (צִבְקָדָמָה דָּף ט"ו ע"ב) וְתַחֲוִיכּוֹ צִנְיָרָה דֹּא כִּי יִיָּתִי סְמָחָלָהּ לְאִסְתַּכַּלָּה זֶה לְחַתָּה אִסְתַּכַּלַת לְעִילָלָה וְאִתְכַּסִּיָּתָהּ אֲנִפְכָּה מִיָּנִיָּה וְאֲהֻדָּתָה אֲנִפְכָּה מִיָּנִיָּה לְחַתָּה וְכִי, וְעִיִּישׁ צִבְיָאֻרָנוּ שְׂהֻדָּרָה

כ"ש אל אחר. דהכי אוקמוהו קדמאין לעולם לא חזא חמה פגימותה דסיהרא. דבזמנא דחמה נפקא (נפקת) ממזרח, סיהרא חזרת אנפאה מיניה. כגוונא דא C.

ובגין דא אמר בלעם הרשע (מדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל. עמל זאון, סמא"ל (ח) וגחש.

ובזמנא דדחקין לה לאסתכלא בה. אתכסייא (ט) מכל וכל. ואימתי בירחא שביעאה. הה"ד (תהלים סא) תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה בירחא דאתכסייא ביה סיהרא.

בההוא זמנא דאתכסייא מיניה, איהי אמרה לישראל דיתקנון צלותין במאכלין טבין מפקודין דעשה. דצלותא שקילא ככל פקודין. [דף ג"א ע"ב].

בההוא זמנא י"מא קוב"ה לישראל (בראשית כז) ועשה לי מטעמים. ברעותא דשכינתא. כאשר אהבתי מפקודין דעשה. ותקינת שכינתא עם ישראל מאכלין דצלותין. דאינון קרבנין. ובזמנא דאיהי תקינת מזונא למלכא. יהיבת לון עיטא לאתערא C בשופר. דביה עתיד קוב"ה לאכנשא ביה לישראל מן גלותא מארבע סטרין. הה"ד תקע בשופר גדול C לחירותינו ושא נס לקבץ גליותינו. ואיהו חשיב דאיהו יומא דדינא דיליה (ב) וברח. (ס"א ובר"ה).

עד ההוא זמנא קוב"ה מאריך עליהו דחייביא. ולבסוף אפסיק לון. וחריב לון מעלמא. ודא איהו מארי"ך טרח"א סוף פסריק.

ועוד

באר לחי ראי

ע"א) וזושה החמה שהוא הגיבנס וסס המות עיי"ש, והיינו סוד נוקצא דקליפה שהוא לילי"ת שנקראת כן כמ"ל (דף מ"ט ע"א) עיי"ש וצדיאורנו שס - כ"ש אל אחר. היינו סמא"ל דכר דקליפה שנקרא ח"ל אח"י, כמ"ל שס שכתו ממוטע יותר מנוקצא דיליה, וכמ"ש (צב) חור החיים פי ויהי צפסוק אורסי לגפן) שזא עוצלח לידו יכבש הדכורא דקליפה חויקף ולא הנוקצא עיי"ש. דהכי אוקמוהו קדמאין. צש"ס (ר"ה דף כ"ג ע"א) מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לונה עיי"ש: דבזמנא דחמה נפקא ממזרח עיין (צזכר פי ויהי דף רל"ה ע"ב) כד אחכניש שמשא לגבי סיהרא ואחזקצ מחר צמערצ עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדורש שכשמתחיל המקטרג להתנוגץ מסחי מחר כאומר בערם עלייתו למעלה כ"ל, שאז גם הסייכרה היא למטה ויראה שלא יסתכלו צב החיזונים, ע"כ היא חחרה פניה מנייה כ"ל, משא"כ לאחר שעולה סמא"ל לקטרג שאז עולית המלכות למעלה ממנו שאין שם שום מנע נכרי, ח"ל לבפוך פניה וכחכר: דצלותא שקילא ככל פקודין. וכמ"ש צש"ס (צרכות דף ל"ב ע"ב) גדולה חפלה יותר ממעשים טובים, ומשה רבינו אפי"פ שזיה גדול צמעשים טובים לא נענה חלל צחלה עיי"ש: ועשה לי מטעמים ברעותא דשכינתא. היינו כמ"ל (מחר פרשת פנחס) דליחק אחר לעשו לא כשה וזוה

זי לידה כדי שילך משם ולא יקטרג, ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי אחר ליעקב שיטמע לעלת רצקה לעשות מטעמים ממזות ומע"ט קודם שיצא המקטרג כ"ל, ולזה אמר הכי צרעותא דשכינתא ח"ל צעלת רצקה סוד שכינתא עלאה ובאמור - ותקינת שכינתא עם ישראל היינו כי רצקה היא סוד המלכות, כמ"ש (צמאורי אור, וצפרדס צערכי כניוויס, ערך רצקה), ואמר שזי היא הענין אשר רצקה שהיא השכינה תיקנה המטעמים ונתנה ציד יעקב להביאם אל אציו קודם שיצוא עשו שהוא סמא"ל לקטרג כ"ל: לאתערא בשופר. דרש צזכר עוד שופ"ר הול"ך רצ"ע וכו', והיינו כמ"ש (צרע"מ פי אמור סוף דף ג"ח ור"ש דף י') דציומא דר"ה נפיק ילחק וקרי לעשו וכו', ורצקא אמרה אל יעקב צזכר רחוימא דנפשה ואחערזו צליונון מטעמים דיליה, ויעקב אחער צללותין וצעותין וצקול קול יעקב צזכורא שופר דקא סליק וכו' עיי"ש: דביה עתיד וכו' מארבע וכו'. דרש שופ"ר הול"ך רצ"ע, דרצ"ע לשון ארצ"ע, והיינו דבשופר עתיד הקצ"ה להוליד אותנו מארצ"ע כנפות הארץ לארצנו: ודא איהו מארי"ך טרחא סוף פסוק. ח"ל דלפי המשך הדורש שופר הולך רצ"ע שמרמז לזמן הבאולה שזכיה צ"ב, מוצק ג"כ כרמז של יתר בטעמים מארי"ך טרחא סוף פסוק, והיינו שכתשפירוח סוד השופר בגדול לחירותנו, ומתעורר הדין על השמן ומתחבב

ועוד שופ"ר הולך רבי"ע דרג"א תרי"ט טעמ"י. בההוא זמנא דיתמחון חייביא מעלמא. סלקא צלותא בנגונא בד' ^(ק) מינין. דאינון שיר פשט ודא י'. שיר כפול ודא י"ק. שיר משולש ודא יק"ו. שיר מרובע ודא יק"ק.

בשמא דיקו"ק סלקא צלותא. דאיהי שכינתא. אורייתא בנגונא. שכינתא בנגונא. ישראל סלקין מגו גלותא ^(ק) בנגונא. הה"ד (שמות טז) אז ישיר ^(ק) משה ובני ישראל את השירה הזאת ליי".

צלותא דאיהי שכינתא סלקא לגביה דמלכא בעשרה ^(ק) זכרונות. ובעשרה מלכיות. ובעשרה שופרות. דאינון ^(ק) י"י. ועשרה כתות דמלאכים יתערוך לגבייהו. וסלקאן לון לגבי עשר ספירן. ונגונין סלקין מנייהו. מרובעים מסטרא דרבי"ע בארבע חיוון. ואינון חיות קטנות

עם

באר לחי ראי

ומתכבד וצורה ואינו מקטרג עוד על ישראל, אז הקב"ה שהוא מאריך אף וגושא עון, וקשה לפניו כביכול הטיחא להאריך אפו מהם ולערות כביכול לסבול אותם, וכמ"ש (זכר פ' מקץ דף ק"ז ע"א) משא דבר ה', דאיהו על דינא דשאר עמין, בגין דמשא ומטולא עליה דקב"ה כביכול שלום דשאר עמין, וכד אחגור דינא עלייהו מעבר מניה הוהא מעולא דאיהו סבול עלייהו עיי"ש, ע"כ כאשר יבי עת קץ בסוף יומיה אז אפסו"ק לון ויחריו לון מעלמא. בההוא זמנא דיתמחון חייביא מעלמא וכו' ע"ל (ריש תיקון זה דף מ"ב ע"ב) דמלאכין מארי צלותין נחתין לאגחא קרבא בכה י' אחון דק"ש עם כמה חילין דחויא דרדפין אצתרייהו ב כמה חובין דישאל לעכב התפלות מעלות דאינון מארי צלותין מסתכלין בשם יקריק שהוא תוקפא דצורה דצינה ועי"ז בלהו נפלין מקיניהו עיי"ש וצביאורנו שם, וציאור הדברים מ"ש ומסתכלין בשם יק"ק ו"ק, מוזן עפמ"ל (בהקדמה דף ג' ע"א) כד נחית קב"ה בק"ש, איתמר צחין ואשמע קול כנפיהם בעשר מיני הילולים, צשיר פשט דאיהו יו"ד, כפול דאיהו יק"ק, משולש דאיהו יק"ו, מרובע דאיהו יקריק עיי"ש וצביאורנו שם, וזה הוא המשך הדברים כאן כי לעתיד לבא יהיה הישועה שיצטל כה המקטריגים חילין דחויא דרדפין צתר צלותא דישאל המתפללים על הגאולה, ומתגברין המלאכים מארי צלותין להטלות תפלות ישראל בכה ה' אחון דק"ש שמשין בכה דין בהיטוינים בסוד ואשמע את קול כנפיהם בק"ש צשיר פשט כפול וכו'. בד' מינים מפרש טעם רבי"ע שמרמז ל' אותיות יק"ק ומסתכלין בכה מלאכים מארי דללותין צד' מיני נגוהא שהוא סוד שיר פשט כפול משולש מרובע כחצר: בשמא דיקו"ק סלקא צלותא וכו'. מפרש ד' מינים שאמר למעלה דסלקן צלותא בנגוהא, היינו בסוד ד' אותיות יקריק כחצר: צלותא דאיהו שכינתא סלקא לגבי דמלכא וכו'. ע"ל (תיקון י"ב דף כ"ז ע"ב) בסוד שיר למעלות, ל'

עם גדולות. אינון תמניא. ואינון יאקדונק"י. ועלייהו אתמר (ס) אז ישיר משה. כד יהא קוב"ה בשכינתיה בחיוון תמניא. דאינון חיוון דאשא עתים חשות עתים ממללות. וכלהו מחאן בגדפיהו בנגונא. ונגונא בהון (ג"א סלקא) בארבע אנפין לכל סטרא מרובעין. הה"ד (יחזקאל א) וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים לאחת להם. לכל חיה תמניא אינון בין אנפין וגדפין. לקבל תמניא די בהון שבח משה א"ז.

ידד בגין דא תקין מנא בתמניא נימין. ושבח לקוב"ה בתמניא, הה"ד למנצח על השמינית. ותמניא אתוון לכל חד תמניא סלקין כולהו ע"ב. יאקדונק"י תמניא. ותליין מנייהו ס"ד. תמניא לכל חד סלקין כלהו ע"ב. דא איהו רזא דחשמל.

ואית נגונא דסלקא בעשר. ודא איהו י"ד ק"א וא"ו ק"א. ועלייהו אתמר (ש"ד ה) ידי גלילי וזהב.

ואית נגונא דסליק בשית. הה"ד שוקיו עמודי שש. י"ק יקר"ק צור עולמים. י"ק י"ק י"ק אד"ם. ארבע

באר לחי ראי

אנפין ודי גדפין של החיות בחיצורא חדא צסוד יאקדונק"י הם צסוד חיות אש ממלות זמנין חשות חמנין ממללות, דצשעת חזווג חשות, ושלל צשעת חזווג דהיינו צשעת עליוותן ממללות עיי"ש וצביאורנו שם, (ועיין צע"ה פרק ו' משער קיזור אצ"ש), אמר הכא כדצרים אלו לגבי כד' חיות קטנות עם כד' חיות גדולות: בתמניא גימין לעומת הקול ערצ ויגון נעים שעולה מקול כנפי כה' חיות קטנות עם גדולות שמנעמים זמירות לקונס צשעת עליוותם לייחד כה' אותיות בו"י"ה אצ"ש וכאמור. ותמניא אתוון לכל חד תמניא פי' שכל אות מח' אותיות אלו הרוחמים לח' חיות כל אחת ואחת כלול מח' אותיות אלו סלקין כלהו וע"ב. ר"ל כי כמו שאמר לעיל (שס) שד' חיות המרכבה יש לכל חד ד' אנפין ודי גדפין ויש לכלם מספר ל"צ פנים ול"צ גדפין ושניהם ציחד הפנים והגדפין מספרם ס"ד וצבאלערק עוד אות א' מכשילוב הו"י"ה אצ"ש שיש לכל א' מהדי חיות הנ"ל כרי עוד ח' וס"ה ס"ד וח' מספר ע"צ גימ' חס"ד צסוד וזוכן צחס"ד כסא עיי"ש וצביאורנו שם כדצרים אלו נאמר גם לגבי כה' חיות קטנות עם גדולות וכאמור. ודא איהו יו"ד ק"א ואו ק"א. היינו כמס"ל (חיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) צסוד אכלי קולך צת גלים דסוד עשרה מיני גנונים שהמלכות מנגנות צעליהם צסוד שיר פשוע כפאל משוגש מרובע צחיקון הכסא צד' חיות המרכבה הם סוד העשרה אותיות של השם מ"ה שהוא שורש העשר ספירות צלי מ"ה עיי"ש וצביאורנו שם: ועלייהו אתמר ידי גלילי וזהב. גם זה מצויר לעיל (שס) דליוון עשרה מיני נגונים צסוד עשרה נגלים חיוון יו"ד דליוון לקבל עשר אלצעות שצ"ה בודים דצטשן צבונא דלתמר עליהו ידיו גלילי וזהב ממולאים צחרשים עיי"ש וצביאורנו שם: ואית נגונא דסליק

שופ"ר הול"ך רצ"ש, היינו שקול שופ"ר שחוקטין צמלכות זכרונות ושופרות הול"ך וסליק על כנפי ד' חיות המרכבה שהוא סוד רצ"ש, ומשם נחלקים לעשר עשר כחות של מלאכים, ע"כ אומרים עשרה מלכיות ועשרה זכרונות ועשרה שופרות וכאמור. ואינון חיות קטנות עם גדולות. צזכ הוא מפרש הרמז של העצמים שופ"ר הול"ך רצ"ש דרג"א חר"י טעמ"י, והיינו כמ"ש (צזכר פי' צראשית דף מ"ד ע"ב) צסוד חיות קטנות עם גדולות, שיש צמרכבה ד' חיות צרצבין ודי חיות זעירין ואינון זועי אצחכלין צרצבין עיי"ש, חכ הוא המשך הרמז שופ"ר הול"ך רצ"ש דרג"א, שהקול הול"ך ועולה למעלה דדרג"א של הכסא כבוד ע"י ארבע חיות נושאי הכסא, ודרש חר"י טעמ"י היינו צ' מיני חיות המרכבה קטנים וגדולים, שעי' שניהם עולה הקול שופר לפני כסא כבודו. ואינון יאקדונק"י היינו כמס"ל (דף מ"ג ע"ב) חיות קטנות חיוון ד' אחון דאצ"ש, עם גדולות חיוון ד' אחון דיקר"ק דליוון מרכבות דקצ"ה ושכינתיה עיי"ש. ועלייהו אתמר אז ישיר משה. עיין (צרע"מ פי' פנחס דף רכ"ז ע"א) שבה אנפין ודי גדפין דכל חיה דלעילא דליוון כה' אותיות יאקדונק"י, הם צסוד א"ז ישיר משה, היינו כי שירת משה היה צצירוף כד' חיות צד' אנפין ודי גדפין דכל חיה וחיה דלעילא, א"ז צצריח א"ז צצור וכו' עיי"ש, ואמר הכא א"ז ישיר שהוא צסוד כה' אותיות יאקדונק"י, ורמז לכצ' מיני חיות ד' חיות גדולות ודי חיות קטנות כמספר א"ז. עת"י"ם חשות עתים ממללות. ר"ל דהחיות קטנות עם הגדולות אשר מספרם ח' מסיטרא דח' אותיות הו"י"ה אצ"ש, הם צסוד הכשמ"ל אשר עתים חשית ועתים ממללות, וכעין מ"ש (צרע"מ שם דף רכ"ה ע"א) ולעיל חיקון י' דף כ"ה ע"ב) דכד מתצרים כד'

ארבע כנפים אריה שור נשר, מרכבה (יקריק יקריק) יה יה אדם. תניינא ייק יקריק. ייק יקריק. ייק יקריק. יהוה יהוה יהוה, לעילא מכולהו. ייק יקריק חכמיה ביניה כתר. אקריק אשר אקריק. ועלייהו אתמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד

באר לחי ראי

ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שאין כאן סתירה, דלפי האמור שיש חיות גדולות וקטנות, והוא כענין משיל (בהקדמה דף ד' ע"א) שיש חיות עלאין וחיות תחתאין, והחיה ששמה אד"ס חיהי מהלכת צין החיות דליתן תחת חיות דלעילא שמקורס בחגיגה שהם סוד ג' שמות יקריק יקריק יקריק, והמלכות שנקראת אד"ס היא חיה הרביעית להן, ותלת חיות דנתתא שמקורס צנהיי והמלכות ששמה אד"ס הוא רביעית גם להן, עיי"ש וצביאורנו שם, ולפמ"ש דצנהיי מאיר השם צן ששה אוחיות ייק יקריק, מוזן ממינא כי צמרצב דחיות עלאין דמקורס בחגיגה ששם מאירים צאריה שור נשר ג' שמות של ד' אוחיות יקריק כגיל שם יש להם לכל ח' ד' כנפים, אצל צמרצב תניינא של חיות תחתא שמקורס צנהיי ששם מאיר צכל ח' השם צן ששה אוחיות ייק יקריק, שם יש לכל אחד ששה כנפים: לעילא מכלהו ייק יקריק חכמה ובינה בחר. ר"ל כי לא לצד בחיות דנתתא שצנהיי מאיר השם ייק יקריק וששה כנפים להם, כי גם להשרפים העומדים ממעל לו לכסא, שהם צתת רישון כח"צ דח"א, גם להם יש לכל אחד ששה כנפים מה"ע כי צח"צ מאיר השם הזה ייק יקריק, והיינו כי השם ייק הוא צחכמה והשם יקריק הוא צצנה, וכמ"ש (צבר פ' ויקרא דף י' סוף ע"ב) קדמא ייק, צגין דחכמה ייק אקרי, תניינא יקריק דאקרי אלקריס והיינו צינה עיי"ש, [ועיל' ריש חיקון זכ דף מ"ב ע"ב] ומסתכלין צשם יקריק דאיהו צינה עיי"ש וצביאורנו שם] ושני השמות הגיל מאירים צבתה, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פרק ח' וז' משער מצו ולא מצו) צסוד כי צייק יקריק גור עולמים עיי"ש, [ועיין צמצוא שערס שער ג' חלק צ' חלק פרק י"ג]: אקריק אשר אקריק. הוא כמפרש דבריו כי צשם זכ ייק יקריק שמאיר צבתה וכללים גם חכמה וצינה שהוא צסוד אקריק, וכמ"ש (צבר פ' אחרי דף ס"ה) צסוד אקריק אשר אקריק, כי צבתה אנה זמין לאתשיבו ולאולדא צפרסם פרק צ' משער השמות) כי אקריק מורכ על כלא דהיינו חכמה וצינה, וכמו שצבתה (הרמ"ק הענין צפרסם פרק צ' משער השמות). כי אקריק מורכ על הצפצפות החכמה וצינה עיי"ש צאורך: שרפים עומדים ממעל לו. עיין (צמאורי אור) שפרשם הדברים צזה דשרפים הוא צמיו לאורא עיי"ש, והיינו שהם למעלה מייק של ז"א צצח"צ שג, ושם הוא מקור השרפים שיש לכל אחד ששה כנפים, כי שם מאיר השם מ"ב שחלק

בשית. עד עתה דיצר צשיר של עליות המלכות צכל קומת ז"א, דאז סלקא נגונא צכל שיעור קומתו צכל עשר ספירות שלו, ועתה מוסיף דלפעמים גם אם אינה עולית צכל קומתו רק צצנהיי לצד, משצתה גם על זה ומנגנת צכל עשר ספירות שלה, כי גם שם צצנהיי היא צצנית צכל קומתה וכמ"ש שם ונגונא בד סליק סליק צשית וכד מאיר מאיר צשית, ועלייהו אתמר שקויו עמודי שם ועיי"ש צצביאורנו, דר"ל דכמו שיש צק"ש ציתודא עלאה זיווג למעלה צמקום הצרועות צסוד שצמאלו תחת לראשי וגר, כן יש ג"כ זיווג למטה כשנתתא לתתא ציתודא תחתא צצנהיי שלו ששם הוא סוד השקויים, ואמר עמודי שם היינו סוד יתודא תחתא צשית פרקן שצשקויים עיי"ש, ודרש הכא שקויו עמודי שם כי צמקום השקויים שלו מאירים הששה אוחיות של ייק יקריק שצמאורים צצנהיי, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פרק ד' משער רפ"ה נילוף) דצנהיי דח"א צכל אחד יש צו שם ייק, ומכל ייק שנתמלא כזה ויי"ד ק"א נעשה השם יקריק, כי ייק צמלואו גימ' כ"ו עיי"ש, ולזה אמר הכא ואית נגונא דסליק צשית היינו גי' גם אם עומדת צצנהיי שלו יש לה ג"כ אמר ונגנן כי גם שם יכולה להיצנות צכל קומתה צסוד ששה אוחיות של ייק יקריק, כי צצנהיי ח' אוחיות ייק שצמאורים שם צצמלואן נעשה השם הוי"ה צשלימות וממלא צצנית עיין צכל עשר ספירות צכל שיעור קומתה, וכמ"ש רבינו (צפ"ה דרוש י"ג משער פנימיות וחילוניות וצשאר דוכחי) שאין הוי"ה שאינה כוללת עשר ספירות עיי"ש. ייק ייק ייק אדם וכד' טונתו צהמשך דברים אלו כי מה"ע נקראת הנקצא אד"ס כמ"ש (דף ד' ע"א) שהמלכות הוא חיה הדי של חיות המרכבה ששמה אד"ס והוא מהלכת צין החיות ועליו נאמר דמות כמראה אד"ס עליו מלמעלה, כי היא טולת כל הדי אגפן של ד' חיות המרכבה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דמה"ע שיעקר צינה הוא מהג' ייק שצצנהיי, ע"כ נקראת אד"ס שהוא מספר גי' ייק וכמ"ש רבינו (צפ"ה פרק ד' משער רפ"ה נילוף) עיי"ש צאורך: ארבע כנפים וכד'. יש נוסחאות שונות צזה, ולפעמ"ד שהנוסחא המצורפת הוא כן, ארבע כנפים אריה שור נשר יקריק יקריק יקריק, מרכבה תניינא ייק יקריק, ייק יקריק, ייק יקריק, וציאור הדברים הוא, כי הכז צש"ס יציגיה דף י"ג ע"ב) פריך כחצו אחד אומר שש כנפים לאחד, וכחצו אחד אומר וארבע כנפים לאחת מהם עיי"ש,

לאחד. ודא אנגית'ץ. בשתים יכסה פניו לישראל דלא יסתכלון בהון שנאיהון. ובשתים יכסה רגליו דלא אדכיר לון עובדא דעגלא. ובשתים יעופף מן גלותא. הה"ד (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי.

וראית נגונא דסלקא בתרין. כגון הללויה.

ואית נגונא דסליק באת חד. כגון הללי ב'.

ואית נגונא דסליק בחמש. כגון ה'. והא אתמר בכנור דחמש נימין.

אבל נגנא דסליק בשית. דאינון אבגית"ץ. מן ו' איהי.

ואית דסליק ליה בתלת. ודא יהי דאיהו אקייק. וסליק נגונא ביה בתקיעה שברים תרועה.
בתקיעה

באר לחי ראוי

כל שם לשמה ששה אותיות עיי"ש ודא אב"ג ית"ץ
פי' כי ה"ז שמות של שם דלצ"ג ית"ץ הם סוד הכנפים,
ובמ"ש רבינו (צט"ח צע"ח) פנימיות וחילוניות שם,
וצפ"ח צ"ח צ"ח חלק א' השייך לשם הקדש, וצמ"ד
הארי"ל צמ"ח ק"ש) כי צרישא דמלכא צנ"ר דז"א שם
מאזר השם מ"צ דלצ"ג ית"ץ, ולכן יש לכוון צ"י והצ"ח
בשם זה לחקן רישא דז"א עיי"ש. ובמה פניו לישראל.
י"ל כי כנפיים הוא מלשון ולא יכנ"ף עוד מוריד שהוא
מלשון כיסוי, ובמ"ש רבינו (צט"ח שם), והיינו כמ"ש
(צתיקונים מז"ח דף ע"ג ע"א) שסגולה שם זה הוא
לכסות על הנשמות של ישראל העולים בכל לילה מפני
המזיקין ומלאכי חבלה עיי"ש. דמסקין בתרין. לאחר
שפי' דאית נגוה דמלכא צע"ח דמלכא צמ"ח צמ"ח וצ"ח,
מפרש עוד סוד נגוה דמלכא צ"י וצ"ח וצ"ח כגון
הללויה. שהוא אותיות הלל"י י"ק, והיינו שהעליה
הוא עד חו"צ סוד צ"י אותיות י"ק הלל"י ב"י. היינו
כמ"ש (צפרדס שער האותיות פ"ג) צציאור דצי
התקונים עיל (תיקון ה' דף י') י קיאל דילב לעילא
וקיאל לחתא וגיו דילב צאמנעיתא, שהוא מרזח
להתאחדות הכוללות עילא וחתא ואמנעיתא צסוד ואני
ראשון ואני אחרון ומצדדי חין חלקים עיי"ש לדרכו,
ולזה דרש הכה דחיבה הלל"י צ"י, מרזח למד דמלכא
המלכות צנגוה להאזר ח"ם צ"ח שהוא סוד אחדות
הכוללות צחא דאני ראשון ואני אחרון וגו' שהוא סוד
אות י' כחכר. כגון ה'. והוא חלל"י אותיות חלל"י
ה', והיינו כמ"ש (דף מ"ז ע"א) כד אסתלק י' מן ה'
השאר ד' ועיי"ש צציאורנו שהצ"ח מדרבי (הזכר
צצ"ח דמאפע"ס) דעשה צצו"ר כשחבר להמלכות
השפע של היסוד לדיק חסד הקו של ה"י והיא רק ד'
צציא דל"ח ועניו צצו"ר, ולעמ"ל כאשר יהיה התיקון
השלים ויחזור לה השפע יתעצב מאות ד' אות ד'
בשמות עיי"ש. ולזה דרש הכה חיבה חלל"י מלשון

אֶלְכִיל ה', שְׁחַזְמַר כְּכּוֹר שֶׁל ה' נִימִין לַעֲמִיל עַל יִשׁוּעָה
שֶׁנִּשְׁעִיטָה בְּחַי אֹת ה' בְּשִׁלּוּמוֹת: וְהָא אֲתַמֵּר בְּכַנּוּר
רַדְה' נִימִין לֹא יִדְעָתִי הִכָּה אֲתַמֵּר כֵּן, וְשִׁשִּׁים (פִּירוּבִין
דָּף י"ג ע"ב) אָמַר רַ"י כּוֹר שֶׁל מִקְדָּשׁ שֶׁל ז' נִימִין הִיכָה,
וְשֶׁל יְמוֹת הַמִּשְׁחָה שֶׁל ח' נִימִין, וְשֶׁל עוֹבֵד"ב שֶׁל י', וְיִלְיָף
לֵב מִקְרָא, וְהִכָּה אָמַר דְּכּוֹר שֶׁל ה' נִימִין, וְלֹא יִדְעָתִי
אִם כּוֹתוֹ שֶׁנִּמְקָדֵשׁ הִיכָה כֵּן, אִלּוּ שִׁלְעָל וְדִימוֹת הַמִּשְׁחָה
וְעוֹבֵד"ב יִהְיֶה כֵּן. מִן ו' אִיהִי וְהוּא הִלְלִיז אֲחִיּוֹתָי
הֵלֵל ו', וְהִינֵנו כְּמִשֵּׁ (בְּזִכַּר תְּרוּמַה דָּף קל"ב ע"ב) דְּכָל
הַעֲלִוֹת הוּא עָיִי הַשֵּׁם מִי"ב דִּלְצִיג יח"ץ וְכִי עִי"ש,
וְדַשׁ הִכָּה הִלְלִיז, הִלְלִיז ו', עַל זְמִירוֹת הַמִּלְבוֹת כָּל
הַעֲלִוֹת שֶׁלֶּה שְׁהוּא עָיִי הַשֵּׁם מִי"ב שְׁהוּא מִן שֶׁשֶּׁ שֶׁשֶּׁ
אֲחִיּוֹתָי בְּג' אִיהוּ יק"ו. כֵּן גַּרְם (הַגְרִימָה) וְכִלְ"ל, וְהוּא
הִלְלוּ"י"ה וְכִדְמַרְשָׁה וְחִזּוֹל דְּאִיהוּ אקו"ק הִינֵנו כְּמִשֵּׁ
רַבִּינוּ (בַּפַּעֲמָה פִּי"ג מַשְׁעַר הַקָּמָ"שׁ) שֶׁהֵשֵׁם יק"ו מֵאִיר
בְּצִינָה אֲמַת עֲלָהֵה כִי הוּא עוֹלֵה בְּמַסְפֵּר אקו"ק עִי"ש,
וְלֹא אָמַר שֶׁהַמִּלְבוֹת בְּרַחֵם וּמִלְכָּה מַזְמִרָה וּמִגְנָה
בַּעֲלִיתָה לַחֲצִיד דְּאֲמַת עֲלָהֵה כִי שֵׁם מֵאִיר שֵׁם זֶה שְׁהוּא
בְּאֲמַת סוּד שֵׁם אקו"ק וְכִלְמִר: וְסִלִּיק גְּבוּזָה בִּיה
בַּתש"ר. עִיל (תִּקְוָה) כִּי"ה דָּף ע' ע"ב) בְּסוּד שִׁקּוּי
עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, שְׁהוּא מִרְמָה לְסוּד ו' דְּפִיקוּן לְמִלְכֵי אֱלֹקִים
דְּפִקוּן בְּתַקִּי"ש וְנִחִית בְּכוֹ בְּזִרְיָו דַּחֲסָד שֶׁל תְּקִיעָה,
בְּחִצְרֵי דְּגִבּוֹרָה דְּחִינוּן שְׁזָרִים, בְּמִכּוֹר דַּעֲמוּדָה
דְּאֲמַלְעִיתָה דְּחִיכוֹ תְּרוּעָה, דְּכֹחַן סִלְקֵן בְּחִגִּית, וְנִחֲחִין
בְּהִי"ה, וְכִלְכוֹ דְּפִקִּין לְגִבֵּי שְׁכִינָתָה דְּחִיכוֹ ו' דְּרִגִין
דְּמִרְסִיָּה דְּכֵה מִלְכֵי אֱלֹקִים סִלְקֵן וְנִחֲחִין עִי"ש, וְלֹא
אָמַר הִכָּה לְהַמְשֵׁךְ הַדְּרוֹשׁ שֶׁל הַמִּלְכִּים בְּעֵלֵי ו' כְּנַפְיָה
שֶׁכָּלֵל בָּהֶם וְהִם הַגִּי'ת נְהִי"ה, הֵם עוֹלִים בְּנוֹנוֹת בְּג'ִ
אֲחִיּוֹתָי יק"ו שְׁהוּא סוּד הַגִּי'ת, כִּי בְּג' סְפִירוֹת אֵלוֹ הֵם
עוֹלִין בְּתַקִּי"ש בְּתַקִּיעָה שְׁזָרִים תְּרוּעָה, וְכֵן זֶה הוּא בְּכֵה
שְׁכִינָתָה עֲלָהֵה שְׁהוּא סוּד שֵׁם אקו"ק, וְכַמֲּוֹשִׁל (דָּף יז
ע"ב) שְׁכִינָתָה תַּחֲלֵה אֲתַקְרִיבָה שׁוֹפֵר מַסְעִרָה דְּשְׁכִינָתָה
עֲלָהֵה

בתקיעה הוא קלא ארוך בנגונא. עד דהוה סליק ליה לגבי ימינא. דאיהו חסד.

בשברים הוה סליק קלא דנגונא לגבי גבורה. דתמן י"ק. בימינא ושמאלא. והוה נחית מיניה בחדוה חכמתא ועותרא. כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים. להעשיר יצפין.

בתרועה הוה סליק קלא דנגונא לגבי עמודא דאמצעיתא. והוה נחית מיניה מלכא לגבי יד-

בההוא זמנא יתערון כל מיני נגונא. הה"ד (תהלים קו) הללוהו בתקע שופר, הללוהו בגבל וכנור, הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במינים ועוגב, הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה.

שופר איהי שכינתא עלאה. תקע דילה שכינתא (ס) תתאה. דאתמר בה (ראשית לב) ותקע כף ירך יעקב בגלותא. בההוא זמנא סלקא מן גלותא בשופר גדול. ואתקריאת תקע בשופר גדול לחירותינו.

בנביל

באר לחי ראוי

דממא דקב צגין דתמן קא אחי מלכא עיי"ש וצביאורנו ש"ס. בההוא זמנא יתערון כל מיני נגונא. ע"ל (בהקדמה דף ג' ע"א, ובסוף תיקון י"ב דף כ"ז ע"א, ובתיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) צדור לכלי קולך צה גלים, צה י גלגלים, שהמלכות צעלייתה לגבי צעלה מזמרת צי מיני נגוניק עיי"ש, ועיין (צזכר פ' פקודי דף ר"ב ע"א) שהמלכות איהי צסוד חושצחתא צחראש דהכלים, דאיהי כלל דחושצחתא דטולא דכתיב הללויה כלל אל צקדשו וגו', דאיהו על עשר מינים, דהיינו י"ס הנרמזים צהללו אל צקדשו וגו' עיי"ש (וצמק"מ) ש"ס, ואלה אמר הכה צההוא זמנא שעולית המלכות לגבי צעלה עיי' חק"ש צחש"ר, הוא צמרת אה הממור שכללו צו כל העשר מיני נגוניק: הה"ד הללוהו בתקע שופר וגו' לאחר שהגיע דלעת"ל כאשר יהיה התיקון השלם חזמר המלכות אה הממור, וכאמור הוא מפרש איה פסוקים שצממור איה שמרמזים לענין חזמירות שחזמר המלכות לעת"ל צתיקונה, ומתחיל צהללוהו צחק"ש להמשך דדרוש שאמר למעלה שכל התיקון יהיה צכה חק"ש צחש"ר וכאמור ואינו מדקדק לפרש כל העשר הללוהו ומדלג צחתלכ וצחמלע שאינם מרמזים לענין אה רק לענין אחר, ומפרש רק אלו הפסוקים שמרמזים לענין אה: שופר איהו שכינתא עלאה. היינו כמ"ש רבינו (צפרעית פ"ב משער השופר) דע שהשופר הוא אור מקיף של הצינה עיי"ש (וצפ"ג ש"ס), וכי"צ כתב עוד (ש"ס צשער הסליחות פ"ה) דצינה דל"א נקרא שופר, עיי"ש (וצפ"ח פ"ג משער א"ה): תקע דילה שכינתא תתאה. כלומר שפעולת התקיעה של אמא עלאכ הוא לנחך השכינתא חתאכ לאפקאכ צעלותא: דאתמר בה ותקע כף ירך יעקב. היינו כמח"ל (סוף תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) דצגלותא צאלף חמישאל פרט ממך ו דאיהו ירך

עלאה שעולית צחק"ש לגבי אמא עד חצ"ד עיי"ש, (ועפ"י פ"ד משער השופר מה) לגבי ימינא דאיהו חסד וכי' היינו כמ"ש רבינו (ש"ס) תקיעה צסוד אצרהס, והנה חוקצין ומעלין אלה התקיעה היואלת מפיו שהיא סוד ההצל וכי' ואל עולה ומעי לגבי אצרהס, פי שמגיע עד אצרהס עלמו שהיא חס"ד של י"א, שנעשה אח"כ ממנו סוד חכמה חלל דוגלגלתא עכ"ל. בשברים וכי' לגבי גבורה. כמ"ש רבינו (ש"ס) כי צשצרים עולה צצלל זה יחק שהיא גבורה דז"א, שנעשה ממנו מוח צינה עיי"ש. דתמן י"ק וכי' הוא כמפרש איך סליקו צנגונא המלכים צתל דאיהו יק"ו עיי' חק"ש, ואמר כי צתיקיעה שצרים תרועה עולה צי' קוים חג"ת עד חצ"ד, והיינו כי צתיקיעה שצרים עולה עיי' חריג ימן ושחאל עד חריג דתמן י"ק, וצתרועה עולה עד הדעת עיי' עמודא דלמלעיתא שהיא סוד אור ו', כרי יק"ו שצכה עולין צנגונא. והוה נחית מציה וכי'. עכה הוא מפרש הענין מח"ל (תיקון כ"ה ש"ס) דלאחר דסלקן צחג"ת וחצ"ד נחתין צנה"י, ואמר שהירידה הוא כדי להוריד השפעות טובות שמקורם צחצ"ד וחג"ת וכדמפרש ואזיל: כמה דאוקמוהו. צש"ס (צ"ב דף כ"ה ע"ב) וכמח"ל (בהקדמה דף ג' ע"ב) צימינא ציה הרוח להחכים ידרים וכי' עיי"ש וצביאורנו ש"ס: והוה נחית מציה מלכא לגבי כלל. כי עיי' התרועה עולה ח"ת עד הדעת, וממשך משס הכפה עד היסוד לדיק להזדווג עם המצוניתא, וכמח"ל רבינו (צפ"ח פ"ג משער הנקודים, וצפרעית צשער חללצ פ"ג וצשאר דוכתי): דאיהי קול דצמח דקה וכמח"ל (בהקדמה ש"ס) דכמו שצחאל דלמלעיתא קשורא דחרויכו, כן יסוד לדיק קשורא דחרויכו, וציה מתיחדין ורי' צחשאי צסוד צעמדם חרפיתא כתיבין ללא למשמע קלא דתמן קול

בנב"ל בין ל"ב. בההוא זמנא בין יעול להיכליה דאיהו ל"ב. ואתמר ביה (משלי טו) וטוב לב
משתה תמיד. ומה דאתמר בקדמיתא (בראשית ו) ויתעצב אל לבו בגין חייביא. מיד
דאתאבידו אתקיים ביה (משלי יא) ובאבד רשעים רנה.

כנור כ"ז נ"ר. קוב"ה דאיהו יקר"ק. דאתמר ביה (תהלים כז) י"י אורי וישעי. נהיר בנ"ר דאיהו
שכינתא. מצוה דיליה וחד"י בה.

צלצלי שמע חסד גבורה. צלצלי תרועה נצח והוד.

ובכולהו כל הנשמה תהלל י"ק. דאיהו חכמה ובינה. די בהון יהא פורקנא ל"ו ולה. דאינון
בן ובת. ובהון יתמחון עמלקים מעלמא. ודא איהו סוף ק"א פסוק.

דבר

באר לחי ראי

דילכ, ולעמ"ל יחזור לה ה"י עיי"ש, ועיין (בזכר פ' יחור
דף פ"א ע"ב) ויחי קול השופר, ארי"ו הוא קול דאקרי
שופר, ועיי"ש (במק"מ) דעיר אקרי שופר עיי"ש, ולזה
דרש הכא הללוהו נחקע שופר, שהמלכות מנגנת עיי
החקיעה שאמא חוקעת, שעי"ז נחקעה להתיחד בצעלה
שכוא סוד שופר סוד אור ה' אשר צעורה בגלותא נאמר
וחקע כף ירך יעקב דפרח מניח אור ה', ועמ"ש עיי חק"ש
הוחזר לה ונחקעה בחיקון השלם: בנב"ל בין ל"ב וכו' בין
יעול להיכליה. ע"ל (חיקון ו' דף כ"ג ע"א) לול"ז
ל"ו דאיהו אחרונ עיי"ש, והיינו כי המלכות נקראת
ל"ב, והחיקון השלם של ז"א הוא כשמתיחד עם המלכות
שנקראת ל"ב, אבל אם אינו מתיחד עם המלכות צעורה
הוא חסר ל"ב ולזה אמר הכא דלעמ"ל יוכיח השיר צנצל
אוחיות צין ל"ב, כי ח"ת שכוא ז"א נקרא צין, וכמ"ש
רבינו (בפרש"י פ"ב משער הכריתות, ובפ"ב משער
הק"ש) וצאח דוכחי' והישועה יוכיח שהח"ת שכוא ז"א
שנקרא צין יתיחד עם המלכות, ולא יוכיח חסר ל"ב:
בין יעול להיכליה. ובמשי"ל (חיקון י"ח דף ל"ג ע"ב)
המנך דא קצ"ה היינו ז"א, היכל המנך דא אדני"ן,
דאתמר ביה וכו' צהי"ל קדשו, עיי"ש (ובחיקון י"ג
דף י"ח ע"ב). ואתמר ביה וטוב לב משתה תמיד
עיי צ"ש (צ"ב דף קמ"ה ע"ב) ועוד ל"ב משתה תמיד,
זכ שיש לו אשה טובה, והיינו כי אשה היא סוד
שמחת ל"ב צעלה, וכמ"ש צ"ש (שבת דף קנ"ז ע"א)
וכשריו צלל אשה שריו צלל שמחה, כמ"ש צ"ש (יבמות
דף ס"ז ע"ב): ויתעצב אל לבו בגין חייביא. פי
שמחת קלקול הרשעים גורמים שהתאונים יש להם
אחיה כהמלכות ומונעים היחוד ואינה משמחת ל"ב
צעלה ודאמור: באבוד רשעים רנה. שבהסרת המונע
חולל המלכות להתיחד בצעלה ושריו בשמחת ל"ב וכחכר.
נחיר בנ"ר דאיהו שבינתא. כי יחוד האדם עם אשתו
הוא כנוי לנ"ר, וכמ"ש צ"ש (גיטין דף נ"ח ע"א)
צ' פחילות צנ"ר ה', ופינימות בענין עיי בדברי רבינו
(בפרש"י פ"ב משער השבת, ובפ"ד משער התשובה)

שתיחד דז"י נקרא נ"ר, שנכללו רמ"ה אצרים דילכ
בשלו, והוא עומדת צין צ' דרועין דילכ ולא היא מספר
נ"ר עיי"ש, ויחכן בדברים עם המנך הדרוש עפ"משי"ל
(דף נ"א ע"א) נ"ר מלכ ויחור אור נ"ר צנצל עיי"ש
ובציאורנו שם מצוה דיליה. בסוד כי נ"ר מלכ.
וחד"י בה. היינו כמ"ש צ"ש (שבת דף ל' ע"ב) אין
השכינה שורה אלא מחוץ שמחה של מלכ. צלצלי שמע
חז"ג. עיין (צלקית פ' יחור) בפסוק ועמ"ש א"ס שמע
תשמעו בקולי, אמר צ' שמועות, כי שמוע הוא החסדים
דאמא שחס צו"א, תשמעו הם הגבורות דאמא שחס
צוקצא עיי"ש, ולזה אמר הכא שהמלכות כשעולה
להזדווג עמו בסוד נ"ר צין צ' דרועין, היא אומרת
הללוהו צנצנ"ל שמיע שכולל צ' שמועות דחז"ג דאמא
שצבחס היא פולח להזדווג צ' ארועותיה לגבי צעלה.
צלצלי תרועה נ"ה דרש תרוע"ה מלשון ריפוי
ואחור כמ"ש בספרים, והוא כנוי לנ"ה כמ"ש רבינו
(בפרש"י פ"ה משער הסליחות) דנ"ה הם חצרים
ורעיים זל"ז, כמאמר חז"ל קול צ' רעיים אני שומע,
חכום אל חכום קר"ה כי הם פלגי דגופא עיי"ש, והנה
ידוע מדברי רבינו (צ"ח פ"ט משער א"יך ועוד צאח
דוכחי) דצו"ג יש צ' זוגים, ה' הוא זוג ז"א ונקצא
דיליה, וכצ' הוא זוג יעקב עם רחל הקטנה מחלי קומחו
של ז"א ולמטה, יעקב צנצל של, ורחל הקטנה צבד של
עיי"ש. ולזה אמר דלעמ"ל ל"ב חמור גס יעקב ורחל הקטנה
צווגם ביהודא שלים צעמדם למטה צווגם בסוד חרש"ה
שהוא רמל לנ"ה שחס רעיים ואחים זל"ז וכתאמר. ובכ"הו
כל הגשמה תהלל י"ק. עיי צ"ח (פ"ה משער המוחין)
דכש"א ונקצא הם צעלימות ותיקונם ועולן צמקים
ארי"ל, אז הם עלמם נקראים ארי"ל עיי"ש, ולז"א הכא
דלעמ"ל כאשר חזקון המלכות בכל היים ותגן בכל
העשר הללוהו כחכר תגן עוד צסוף צשיר כל השמחה
הכלל י"ק כי חתפלה עם צעלה עד ארי"ל, והם עלמם
יכוין נקראים י"ק שהוא חר"צ כ"ל: די בהון יהא
פורקנא ל"ו ולה' דאינון בן ובת. כ"ל, והיינו כמשי"ל

כמה

דבר אחר (ראשית כז) ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי מפקודין דעשה. ולא כאשר שנאתי מפקודין דלית.

פקודין דלית תליין מדחילו דיראה. ואיגון לרחקא השטן מינייהו. דלא יתקריב לגבי כורסיא. דאיהו לבא. לתבעא דינין על אברין קדישין. דאיגון ישראל. ולבא שכינתא בינייהו.

השטן איהו סמאל שלטנותא דיליה בכבד. דעליה אתמר (ראשית לו) עשו הוא אדום. ערקין דכבדא, חיילין ומשירין דיליה. וכבד נטיל כל לכלוכין וחובין דערקין. הה"ד (ויקרא טו) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. עונות תם. דההוא איש תם. אל ארץ גזירה, אתר דגזרת עירין.

מרה

באר לחי ראי

ג"כ וכו' עיי"ש. על אברין קדישין וכו' היינו כמ"ש (צובר וצורע"מ פי פנחס דף רל"א ע"ב) דכנס"י איגון אברין דמערותה דלויכא לצא, וצרי"כ שהקצ"כ יושב על כסא דין, כל ישראל דאיגון אברין וערקין דלצא איגון צעקן, ונטלו שופר לאתערע ציב וכו' עיי"ש. ולבא שכינתא בינייהו. ר"ל כי השכינתא היא סוד מרכז ונקודת כלב הפנימיות של כל נשמות ישראל, וצ"י כס צחי אברין דילכ. שולטנותה דיליה בכבד וכו'. כמ"ש (צובר וצורע"מ שם דף רל"ב ע"ב) דמלצא אחי כל בריאותה דכל אברין, דכחי הוא כיון דלצא נטיל כל זכור וצורע"מ ונחומה, אצל כבד נטיל כל לכלוכא וענופה חריק לכל שאר שייפין דאיגון שאר עמין אחרת ונטיל כלל צע"כ דכ' ונשא השעיר עליו וגו' עיי"ש. עונות תם נועריקן עונות"ם, והיינו כי הקליפות חיותם רק ממחא שארם כשר עובר על מליה, ומחא וניקחם: דעליה אתמר עשו הוא אדום. וכמ"ש (צובר שם רל"ב ע"ב) וכל הכוח עכירו וענופה ולכלוכא דאיגון עובדין ציטן, אנה לכבד דאתמר ציב עשו איש שעיר, וכל ערקין דיליה דאיגון שאר עמין, הכ"ד ונשא השעיר עליו אח כל עונותם עונות תם, דאתמר ציב ויעקב איש חס וחובין דעמיה וכו' עיי"ש: אל ארץ גזרה אתר דגזרת עירין. עיין (צובר פי וילא דף קס"ג ע"ב, וצ"י פקודי דף רנ"ז ע"א) דזכיכלא דדרועא שמאלל דחמן שירותא דכל דינין, וכל דינין מחערין מחמן, ומחמן אחזוח כל דינין דעלמא דלחחא, ע"י נאמר בגזרת עירין פחגמא עיי"ש, ולחא אמר הכא שפיי שפיר המשחלה נפדרדים דיניים מסערה דדרועא ימינא דחמן ישראל קדושים, וכולכין לסערה דדרועא שמאלל שנאמר עליה בגזרת עירין פחגמא דחמן שורש כל עמין אחרת, ועיין (צובר פי אחרי דף ס"ג ע"ב, וצ"י אמור דף ק"ב ע"א) אריי ווי לן לעמא דעשו צעפחא דכחי שפיר משדרי וכו' עיי"ש, וממילא כאשר כולכין דיניים לשורשם לנד שמאל ששם לחי"ע

כמה פעמים צבור כי יד על כס י"ק, שהגאולה העתידה תלוי בזה כצ' אותיות י"ק, וצ"כ אומאכ, והיינו כי אז יכ"ה התיקון השלם שיעלו אותיות ו"ק שהם סוד צרה וצרחא לגבי אותיות י"ק שהם אר"א, וכמ"ש רבינו (צפרי"ח פי"ג משער הק"ש וצפ"ח דוכתי), ואז יכ"ה השם שלם וכסא שלם ובזכור למעלה ובהון יתמחון עמלקים מעלמא. גם זה מזכור לעיל צבור כי יד על כס י"ק, שצחגלות האור של י"ק שהוא אר"א יתפעל קליפת עמלק. סוף פסוק. כי זה יכ"ה בסוף של הגלות שיפסוק קליפת עמלקים מהעולם, שצ"כ תלוי פורקנא וכאמור. ד"א ועשה לי מטעמים וכו'. הוא חוזר לדבריו שלמעלה (דף כ"א ע"א) דפסוק זה נאמר על לעמיל שהקצ"כ יאמר זחא לסמאל המקטרג צומחא דלויכא מלכא על כורסיא שלא יקטרג על ישראל מעצירות דפקודין דלית, ובכן הוא טפל דבריו הראשונים ואמר ד"א ועשה לי מטעמים, כמו לשון גופא הנזכר צ"ש, שחוזר אח"כ דבורים ממעיל והולך ומסויף בדרוש זה. ואיגון לרחקא השטן מנייהו. עיין ש"ס (יומא דף כ' ע"א) ובמדרי קרח פי"ח סי' י"ז) שהשט"ן גימ' שס"ד מנין ימות השנה שצא להלשין על ישראל בכלן עיי"ש, ולחא אמר הכא כי ע"י עצירות של שס"כ לית, צא השטן שהוא גימ' שס"ד לקטרג חי"ו, אצל ע"י קיום מ"ע נעשים מלאכים המלמדים זכות על ישראל [כמשחז"ל (צאצות פי"ד משנה י"ג) כל העושה מזה ח' קונה לו פרקליט ח' ומהרקין השטן המקטרג צכח עצירת כל"ה, ודרש ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי, מ"מ שצ"כ נעשין פרקליטין טבין, אצל משמירת הלואין בלבד צכח שארם יושב ולא עבר עצירה, לא ועשה מחא פרקליטין רק שמרחקן השטן שלא יכ"ה לו צכח הקטרג: דלא יתקרב לצבי כורסיא. שלא יקרב המקטרג לגבי הכסא צעשה שחמלך יושב על כסא דין לשפוט לקטרג על ישראל: דאיהו לבא. כמ"ש (צפרי"ח פי פנחס דף רל"ד ע"א) כורסיא איזו לבא וקצ"כ עומד מכסא דין דלויכא

מרה. חרבא דיליה. עלה אתמר ועל חרבך תחיה. ומנ"ל דמרה איהי חרבא דמלאך המות. דכתיב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיפיות. איהי חיים לכבד. וסם המות קיב) ללבא.

מרה איהי גיהנם. ואית לה תרי פיות דאמרין הב הב. הה"ד (שם ז) לעלוקה שתי בנות הב הב. שתי בנות דאמרין הב חייבין לגיהנם.

שבעין ערקין אינן בכבדא, לקבל שבעין ממנו. כבד ויותרת ע"ב.

יותרת דיליה איהי נחש אשת זנונים. בגין דשיוורין דיליה (נ"א דיליה) נטלא טחול. דאיהו חשך. ועלה אתמר ולחשך קרא לילה. דשולטנותה בגלותא דאיהו לילה. ובגלותא שעתא קיימא ליה. דאיהי לילית. אימא דערב רב. ואיהי שחוק הכסיל (ס"א הטחול). ובגינה אתמר (א"ב ז) כלה ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה.

ודא איהו צדיק ממנו בולע. דרשע ודאי דאיהו כסיל. עליה אתמר (חבקוק א) למה תביט בוגדים תחריש

באר לחי ראי

לילית. לשון לילית. ואיהי שחוק הכסיל. (בס"א) הגי הטחול. (ובגכות ימיין) כתב להגיט טחול שחוק הכסיל, וחינו כמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ב ע"ב) טחול שחוק ואיכו שחוק הכסיל, ובג"ד אוקמוכו רבן אוי למי שהשעב משחקת לו, וקבלת אימר טוב כעס משחוק, טוב כעס דכד דאיכו מרה לזעב דקצ"ה לאלקאב צה לדיקא בעלמא דין צמרעין גישין וצמכחשין, משחוק דשחוק לון בטחול וכו', ועי"ש עוד שאמר (רע"מ) דטחול אכו זחיל עפר ואיכו תקיף יתור מארס דמרה וכו' עי"ש. ובגינה אתמר וכו'. עין (בזכר סוף פ' וילך דף רפ"א ע"א) דאותן דנחתין בכווא מדורה תחאב דגיכנס אחאצדקן ולא סלקין מניה לעלמין, ועליכו נאמר כלב ענן וילך כן יורד שאול לא יעלה עי"ש, ועיין (בזכר פ' תרומה דף ק"ג ע"ב) דאותן שברכוו בתשובה על פגועתם נאמר עליהם מוריד שאול ויעל, אבל אותן שלא הברכוו בתשובה, נאמר עליהם כן יורד שאול לא יעלה עי"ש, ועיין בש"ס (פ"ז דף י"ח ע"ב) א"ל רבא לרבנן לא תתלוזזו ולא ליתי עליכם יסורים וכו', אמר ר"ל כל המתלוזז טפל בגיכנס וכו', אריח כל המתלוזז גורם בלייב לעולם עי"ש, ולא אמר שאותן שנלכדו לעצירת הניאוף עיי מושב לנים של אותן צי נשים זונות כניל אשר עליהם נאמר כל צאיח לא ישובון, הם יורדין למדורה תחאב של גיכנס שהוא גקרא טחול, שממס צא מקור הלינות שנאמר עליהם כן יורד שאול לא יעלה, ור"ל שזב קשה נגיכנס של מרה ששם נתפסין אחס ששם בכלל לדיקים רק שנתפסין לפעמים צאיח עצורה ר"ל אבל אינו חיי עיי מושב לנים כניל ואינס בכלל כל צאיח לא ישובון, משא"כ גיכנס של טחול וכו': דא איהו צדיק ממנו בולע וכו'. עין ש"ס (ברכות דף ז ע"ב) ככלע רשע לדיק ממנו, לדיק ממנו צולג, אבל

אוכ"כ, נשארין הכסדים שצד ימין לישראל שעומדים שם צימין צלי שום תערובות רע ח"ו, ומשך להם רק חסדים טובים מרה חרבא דיליה וכו'. כמ"ל (דף מ"ט ע"א) ומרה איכו חרבא דמ"מ עי"ש איהי חיים לכבד. ר"ל דמ"מ נאמר עליה ועל חרבך תחיה. ב' בגות. היינו נח"ש ולינ"ת, צי נקצות דקליפכ שמשחולין להחטוא צי אדם להצאם לניכנס, ששם יותרת הכבד וטחול וכדמפרש ואזיל. ע' ערקין וכו' ע"ב עיין (בזכר פ' פקודי שם) דצבהוה היכלא דלד שמאלא דחוקק הדינים שנאמר עליה בגזרת טירין פתגמא ע"ב גבורין דכליגן ציב דמנייכו אחגזרו כל דיגין דעלמא לתחא עי"ש, וחינו צחי ע' סוכרדין וצ' עדים שמהם יוגא הפסק דין לעונש לרשעים, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ב סוף ע"ב) עי"ש, ולא מפרש הכא שאר מרמזים מספר העורקים וגידים ששם עי, וכד וטחול הרי ע"ב, כמספר הציצ אורות שצביכל השמאלני שממס יולאין תוקק הדינים לעונש לרשעים וכאמור: יותרת דיליה איהי נחש. וכמ"ש (בזכר פ' פנחס דף ר"ג ע"ב) דכד הוא עשו שהוא סמאל, ויותרת הכבד היא נוקצא דיליה עי"ש, וכ"כ לעיל (דף מ"ט ע"א) עי"ש ובציאורנו שם. בגין דשיוורין דילה נטלה טחול. וכמ"ש (בזכר שם דף ר"ב ע"ב) דכד נטיל כל לכוכלא וענופל, חריק לכל שאר שייפין דאינון שאר עמין אחרנין, ומפסולת דפסולת דכד נטיל טחול עי"ש: דאיהו חשך. שהטחול ככה צמרליתיה צחי חשך וכמ"ל (דף מ"ט ע"ב) טחול חשך ואוכמא ועי"ש להלן טחול אשא אוכמא שהוא גיכנס עי"ש. בגלותא דאיהו לילה. במ"ש (צחדי"א סוף פ"ל) וגם לילה, אלו השנים הרעים וקשים שנחתו דרים צן אוכ"כ עי"ש: דאיהו

נחריש בבלע רשע צדיק ממנו. ואוקמוהו מארי מתניתין צדיק ממנו בולע. אבל צדיק מור אינו בולע. ובגיניה אתמר מוריד שאול ויעל. ווי לנשמתא כד בלע לה טחול.

י"י לישראל כד אתבלעו בערב רב. דעלייהו אתמר (ראשית טז) ולא נודע כי באו אל קרבנה קרב) ומראהו רע כאשר בתחלה.

בזמנא דגלותא כל ממנן דאומין דעלמא וערב רב אתמר בהון (א"כ) ה"ו צריה ק"א לראש אויביה שלו. צריה, ודאי ק"ד אינון ערב רב. עלייהו אתמר (ישעיה א) שריך סוררים וחברי גנבים כלו אהב שחד וגו'. אויביה שלו, אלין עשו וישמעאל ושבעין ממנן. דאינון כלהו בשלה בעותרא. וישראל בדחוקא בעניותא.

ובגין דא ווי לעלמא כד אתבלעו בערבוביא בישא. ומאן גרם דאתבלעו במעיהו (סו) ולא נודע כי באו אל קרבנה. בגין דעובדיהון בישין בידיהון. ה"ד (תהלים ק) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם.

בגזונא

באר לחי ראי

החטא של יסוד לדיק שקלקו הדורות הראשונים וצאו למלכים לחקן חטא זה כהחוק הכסף עיי"ש, ומצאור שהחזק מוטל על ישראל לחקן דורות הללו פגם של דור אנוש ומצול והפלגה, ומוזן שגם עתה שנגלו ישראל צין האומות הוא כדי שיחוספו עליהם גרים וימשכו גם משרשעים אור"ש שהלכו עד עתה אחר עתה צ" נשים זונות בי"ל לחקן מעשיהם, אבל צעור"ר לא ין הוא כי נצלו ישראל צין אור"ש ע"ר שמקלקלים בחטא זה, ולא די צמח שהאור"ש לא ילמדו ממעשה הלדיקים שבישראל שגם גדורים צערות ומרחיקן של אור"ש רע כאשר בתחלה ולא נחוספו עליהם גרים כדי לקרב הגאולה, אלא שישראל מקלקלן מעשיהם ויתערבו בגוים וילמדו ממעשיהם הרעים צעור"ר וכאמור. בזמנא דגלותא וכו'. עין (צרי"מ פ' פנחס דף ר"ז ע"ב) כד ערב רב אינון מעורבין בישראל כחזי היו לריה לראש עיי"ש, וציאור הדברים ביותר כחז (צמר פ' שמוח דף ע"ז ע"ב) דהשרים של אור"ש יהיו שלטנותא קב"ה לדין אנהיה לדין ולא להשרים שלטנותא אלא בגין ישראל שציויהם הכ"ד היו לריה לראש עיי"ש, ולזה אמר הכא שזה הוא העונש של ישראל בגלות שמעורבין צאור"ש וצ"ר, ונחגבר הכח של ה"ר שרים שגשרים צ"ר עורקים דכד, וצליחוק העחול הוא ע"ב שרים של פ' אור"ש ועשו וישמעאל ס"ה ע"ב, וכדמפרש ואזיל שצ"ר יהיו לכו שלטנותא לעמר אותנו בגלות צבחי היו לריה לראש כמכר: ועליהו אתמר שריך סוררים וגו'. דייק לשון שריך, היינו שהגלות שגלינו עתה צעור"ר צין אור"ש, אינו ציד הגוים הגשמיים שצעור"ר, רק ציד השרים שלטנותא של אור"ש כמכר, ואמר שריך, היינו השרים שלן שאתה נותן להם חיחוק ותוקף שימשלו עליך ע"י שאתה מחערב צין האומות ולמד ממעשיהם כנ"ל: ומאן גרים דאתבלעו וכו'. שנעמנו ציויהם עד שלל

לדיק גמור אינו בולע עיי"ש, ודרש הכא דמי שיש צמוש ליום אף שאינו רשע כמותו וכו' לדיק מכס, עכ"ז כל צא"ח לא ישובו וכלכד בשחיתותם צעור"ר ה"י נשים זונות הכ"ל, והגיהנם של עחול בולע אותו שלא יעלה משם, אבל לדיק גמור שאינו יושב צמוש ליום, כגם שנכשל לפעמים צא"ח צעור"ר ר"ל עכ"ז הוא צודאי מהרהר חיכך צהצורה ואין הגיהנם בולע אותו לגמרי, ועליו נאמר מוריד שאול ויעל וכמכר. דרשע ודאי דאיהו כסיל. עין (צמאורי אור, ערך כסיל) שכתב דכסיל הוא כנוי לנוקבא דקליפה עיי"ש, ולפי האמור היינו רשע גמור שנלכד צחוק הכסיל שהיה ה"י נשים זונות צ' נוקבין דקליפות שזדין אלם ע"י לגינותם וכמכר: ווי לישראל כד אתבלעו בע"ר. היינו כי לילית איכה אמר דערב רב ואור"ש הרשעים שעוסקים כל ימיהם צניחוק ודברי לילית וניבול פה הם נקראים ערב רב, וכמ"ש (צמר פ' צראשית דף כ"ז ע"ב) דקליפה לילית איכה אמר דע"ר, וע"ר הם עריות דילכ עיי"ש, ולזה אמר ווי לבו לישראל צמה שג ציויהם כמה רשעים צעור"ר שגם מעורבים צין ה"ר צגלות כזה שגם שטופים ציויהם, ונאמר עליהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, וזה הוא עיכוב הגלות, וכמ"ש (צמר צראשית דף כ"ז ע"ב) וצפפפכם שולח אהכם, דעל צצירות ג"ע גלו ישראל ושכנתא בגלותא, וזהו צסוד ערות אמך לא תגלה דא גלותא דאיכה גילוי ערוה דשכנתא, ואפי ערוה איכה לילית אמר דע"ר, וע"ר אינון עריות דילכ עיי"ש: ולא נודע כי באו אל קרבנה וגו' פ"י כי נודע מדחז"ל צש"ס (שנה דף פ"ז ע"ב) גלו ישראל צין האומות כדי שיחוספו עליהם גרים עיי"ש, ופנימיות בענין הוא שפמ"ש רציו (צפרי"מ פ"א משער חג המנחות) צסוד אל חקר מ"ה אלא מא"ה, ר"מ ימצול יאנש י"הפלגה, שכל ענין גלות מלכים היה לחקן

כגוונא דא נשמתא איהי כנסת ישראל. כד [דף כ"ב ע"ב] איהי שלימא בפקודין דעשה. אתמר בה (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. בההוא זמנא שדיא שם י"י עליה. ואתמר בה (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם י"י נקרא עליך ויראו ממך. וממנן דכבד וערקין דיליה. וממנן דטחול וערבוביא בישא דיליה. מתכפיין תחות לבא דתמן (ע"ב) נשמתא.

ואם נשמתא איהי מתטנפא (ס"א פגימא) בחובין. או גרע מינה אפילו פקודא חדא מאינן פקודין. כמה דאוקמוהו מארי מתניתין עבירה מכבה מצוה. בההוא אתר (נ"א אבר) דשריא עבירה ואסתלק מצוה מיניה ההוא אבר איהו פגום. ואיהו מום דנשמתא. בגיניה לא שריא קב"ה על ק"י נשמתא. הה"ד (ויקרא כג) כל אשר בו מום לא יקרב. נשמתא דאית בה מום בחד מרמי"ח פקודין דילה לא אתקריבת בגיניה לגבי קוב"ה.

אבל נשמתא מסטרא קיד' דשכינתא, לית בה מום. הה"ד (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. אם יצה"ר בעי לקרבא לההוא אתר, כיון דשכינתא שריא תמן. דאיהי נשמתא. אתמר בה (במדבר א) והזר הקרב יומת. בגין דעלה אתמר (ישעיה מב) אני י"י הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. דהיינו אל אחר אל זר.

דנשמתא

באר לחי ראי

מלוא, ואינו אדם השלם אל"כ הוא חסר ג"כ מלעבור על השם"כ ל"ת, אבל אם עובר אפילו רק על עבירה א', הוא מגרע גם השיעור קומה של הרמי"ח אברים של הנשמה, כי השם"כ גידין הם מתפשטין צהרמי"ח אברים ואם חסר אפילו רק גיד א' מהשם"כ גידין, נעשה פגם צחותו אבר שזכ הגיד משכנו צחותו ונעשה צעל מום וכדמפרש ואזיל: כדאוקמוהו מארי מתני'. צ"ש (סוטה דף כ"א ע"א): בגיניה לא שריא וכו'. שמואל הפגם של הל"ת שיעל הכח של הגיד ששייך לצחותו אבר ניעל החיות של האבר, כי מבשרי אחזק חלק שאם ניעל הגידין מהאבר נשאר האבר מת ואין בו שום חיות: אבל נשמתא מסטרא דשכינתא לית בה מום. כוונתו צהמשך דברים אלו לצאר כי הכח איתא (צליקוטי הש"ס, תענית) צביאור דברי ר' חזקיה דנשמתו של אדם מעידה צו, היינו כי אם חוטא אדם הנפש שצו חוטאת, וכמי"ש והנפש החוטאת תמות, אבל הנשמה אינה חוטאת, ובפרט מי שיראת חטאו קודמת לחכמתו שהוא מרוצה לנשמה עליונה יותר, צודאי שאין נשמתו חוטאת, ולכן אמר נשמתו מעידה עליו כיון שהיא אינה חוטאת עיי"ש, ולכאורה יבא מדברים האמורים פה סתירה שהרי אמרנו שפ"י פגם צהרמי"ח מלות נעשה פגם צהרמי"ח אברים וגידין של הנשמה, ואיך איך חובל להעיד, ולא הוא כמתחן שכל זה שאמרנו פה שפ"י עבירה לית נעשה פגם צהרמי"ח הנשמה, הוא רק צהנפשים של הנשמה, אבל עצמות הנשמה שמשכנה צלצ אי אפשר לפגום עיי"ש שום חטא, והיינו כמי"ש (צאצא פ' ענחם דף רכ"א ע"ב) דכל שייפין אית אצבעותין שאת או ספחת, משא"כ כלל אין צב מכל הני כלום, אלא איהו נקי צריח ולי"ת צב מוטא,

שלא ניכר הקדושה, צגין וכו' ויתעברו וכו' מלד הצערות שחתעברו עצמם עמם: כגונא דא נשמתא איהו כנס"י. כלומר כי כמו שאמרנו צענין גלות כנס"י צין אוב"ע, כן הוא ענין גלות הנשמה צחוך אברי הגוף הגשמי, שהנשמה הוא דוגמת כנס"י, ואברי הגוף הגשמי הם דוגמת אוב"ע שמתערים את הנשמה, וכדוגמת אוב"ע שמתערים את ישראל בגלות צע"כ: בההוא זמנא שריא שם י"י עליה וכו'. עיין (צ"ב) שפ"ק למחרתו פ"א) שפ"י קיום צהרמי"ח מלות מקבלים ישראל חיות צהרמי"ח אורות התליון צ"י אורות יקריק, צסוד י"ק עם שמי"ש שס"ה י"ק עם זכר"י רמי"ח עיי"ש, ולזה אמר הכח כי מי שהיה שוקד לשמור הרמי"ח עשן ושפ"ה ל"ת, אז אין כח להיחל"ר שהוא עומד מלד חלות הגוף לשנוע על הנשמה, כי עיי"ש קיום צהרמי"ח מלות מאיר צנשמה ד' אורות יקריק, וכאשר שם הוי"ה נקרא עליו אז מתחיל נפש הצהמיות של הגוף מהנשמה לנגוע צב ולהמשיכה אחר החלות הגופניות ח"ו: ומסנן דכבד וכו' מתבפייין. שכל הממונים של היחל"ר וגונדל דיליה כלם נכנעים תחת ידה מחמת קדושת נשמתו, ולא ירחצו צנפסם להכשילו צעצירה ח"ו: או גרע מינה אפילו פקודא חדא וכו'. כוונתו צהמשך דברים אלו כי הכח קיי"ל דכמו שיש צגוף רמי"ח אברים ושפ"ה גידין, כן יש לנשמה עצמה, ולעומת זה נתן לנו הקצ"ה רמי"ח עשן ושפ"ה ל"ת, וכמי"ש רבינו (צלק"ה פ' שמות צאורך, נמנא לכאורה שמי שמקיים כל הרמי"ח עיי"ש יש לו חיות וכו' צכל רמי"ח אבריו של הנשמה, ואפילו אם עבר ח"ו על השפ"ה ל"ת, לא חסר לו מהרמי"ח אברין שלו ועדיין הוא אדם השלם, ולא אמר שזכ אינו, כי עבירה מכבה

דנשמחא איהי יקריה. ואיהי תושבחתיה דבה משבח ב"נ לקב"ה בצלותא בכל יומא בכמה תושבחן והודאן. ובג"ד אני י"י הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים. אלין ע' ממנן דלא יהיב לון קוב"ה רשו לשלטאה עלה, דאינון ערקין דכבד. דאיהו אל אחר. טחול נחש. יותרת הכבד אשת זנונים. בתר דעבידת זיופא (ס"א נאופא) עם אלהים אחרים. ופליגת דמא דילה. דאיהי תמצית דילה לכל ערקין. שיורא קריבת לגבי טחול דאיהו בעלה כסיל דלא נטיל טחול אלא תמצית (נ"א שמרים) דדמא. ולא יהיב ליה מדמא אחרא. ובג"ד אתקריאת יותרת הכבד. בגין דלא יהיב ליה אלא שיוורין.

וכבד איהו קטרוגא דריאה. דסליק לגבי לבא. נורא מיניה. ואי לאו דנשיב ביה כנפי ריאה הוה אוקיד ללבא. (ס"א והוה אוקיד כל גופא נורא דלבא).

הדרא דכנתא לויתן. לקבל חלב טמא. ועליה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. אבל עקרב פוסק.

שרף

באר לחי ראי

כלא לגבי הלז עיי"ש ור"ל שפולח אש וחום מהכבד שהוא ענין הקטרוג של סמא"ל אל הלז שהוא סוד כסא דין ואחלמא כנפי ריאה שמנשצין על הלז שהוא משה רע"מ שמלמד זכות ה"כ הלז נשרף שהיה האש של הלז שורף הכל בסוד והמלך קם נחמתו כנ"ל: הדרא דכנתא לויתן לקבל חלב טמא ע"ל (דף מ"ט ע"א) נוקבא דליה חלז עמא עיי"ש וצביאורנו שם, וזיינו עפמי"ש (צזכר כסבא דמשפטים דף ק"ה ע"ב, וצאזכ"ה שם) דכמו שיש לויתן בקדושה שהוא יסוד לדין, כן יש לויתן בקליפה וכו' כנוי לראש הקליפות סמא"ל ונוקבא דליה לילי"ה עיי"ש, וע"ל (דף מ"ג ע"א וע"ב) וצביאורנו שם, ועיין (צצ"ה פ"ג ופ"ה משער ק"נ) דאזכרים הפנימיים של הכהמה מחזה ולמטה הם בסוד נוקבא דק"י, ע"כ יש שם חלז עכו"ר וחלז עמא, חלז עכו"ר הוא מסערא דעוב דק"י, וחלז עמא הוא מסערא דרע דק"י, דחלז עמא הוא שקועה בקליפה עיי"ש, ולא מוכן הכא דלאחר שמפרש ענין לב וריאה וכבד ויותרת הכבד ועחול, הוא מוסיף לבאר שגם הדורא דכנתא ומרה, מרמזים ע"ז, כי הדורא דכנתא שזורתו כחש עקלתון ולויתן הוא מרמז ללויתן דקליפה שהוא מסערא דנוקבא עמא"ל של ק"י שהיא לקבל החלז עמא שמקומם מהחזק ולמטה ששם משכן הקליפות הקשות וכאמור: ועליה אתמר אפי' נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. ע"ל (ריש חיקון זה דף מ"ב ע"ב) שכחז שם ג"כ כדברים אלו ועיי"ש צביאורנו שהטובה בזה כי ד"י דקליפות הם המקטרגים על ישראל אשר שם ה' נח"ש שהוא הדבר, ושם ה' עקרי"ש שהוא הנוקבא, אמנם חילוק יש בין נח"ש שהוא הדבר דקליפה ובין עקרי"ש שהוא נוקבא דקליפה, כי הדבר דקליפה אינו חזק וקשה כ"כ כמו נוקבא דקליפה שהיא רע וקשה וטמא ביותר, ולא אמר שאם נח"ש כרוך על עקבו שהוא הדבר דקליפה

ששומד

וע"ד כתיב כלך יפה רעיתי וחום אף כך עיי"ש: דנשמחא איהו יקריה ר"ל דעל עמם הנשמה נאמר וכבדו"י לאחר לא חתן, שאין הולכה"ר יכול לשוטט בזה: דהיינו אל אחר וכו' דרש וכבדו"י לאחר לא חתן, על א"ל אחר סמא"ל ונח"ש ולילי"ה שם כב"ד ויותרת כב"ד דמפרש ואזיל, ומהלתי לפסילים על הכ' שרים שם סוד ע' ערקין דכבד שמסתעפים מא"ל אחר סמא"ל ונח"ש ולילי"ה כנ"ל, וע"ל (דף מ"ט ע"א) שאמר דכב"ד הוא א"ל אחר עיי"ש וצביאורנו שם: ואיהי תושבחתיה וכמ"ש כל הנשמה"ה כהלל י"ק, יאמר כ"ל, משמע אפילו הנשמות של עושי עבירות, וצ"כ היינו דוקא עמם הנשמה שמסכנה בלב שלא נפגמה ע"י העבירות וכאמור: ובג"ד אתקריאת יותרת הכבד וכמ"ש (צזכר פ' פנחס דף רל"א ע"ב, ולעיל חיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין עוד (צזכר שם דף רל"ב ע"ב) ומפסולת דפסולת דכבד נטיל עחול עיי"ש. וכבד איהו קטרוגא דריאה עיין (צצ"ה פ' פנחס דף רל"ד ע"א) דלז הוא נור דליק שהוא כסא דין, וכד חוצין מתרצין על כורסאי דדינא, אחרת בלזא והמלך קם נחמתו, וצממא דכנפי ריאה מנשצא שהוא צחי משה רע"מ הממליץ טוב על ישראל אחרת חמה המלך שכבה עיי"ש, ולא אמר הכא דהכבד שהוא סמא"ל איזו קטרוגא, סוד נור דליק דלזא שהוא המקטרג ומעלה חימה לפני כסא כבוד שהוא בלז סוד כסא דין, וכמ"ש (צזכר שם דף רל"ב ע"ב) שהמקטרג סמא"ל שהוא הכבד נשא כל חוצין על גדפיו וכמא"ל כבד יכבדו ממנו למיעבד בזה קורא"ל קמי קוב"ה על ישראל ח"י עיי"ש: נורא צדיה. כמ"ש צצ"ה (דף רכ"ד ע"א שם) ערקין דכבדא חלץ אשים וכל אינון חיילין וע"י צזכר (ע"ב שם) שאמר דהכבד והערקין הם סמא"ל וכל חילי דלכלין כל חלצין דקרבנא וכדין קריב

שרף איהו מרה קטרוגא דריאה. בגין דמרה איהי שריפת כל גופא.

בגין דא תקיעה שברים ותרועה, אינון תבירו דילהון. ועלייהו אתמר (תהלים סט) אשרי העם יודעי תרועה י"י באור פניך יהלכון. מאי פניך, אלין תקיעה שברים ותרועה. דאינון תקיעה חוורו דאנפין. שברים סומקו דאנפין. תרועה ירוקא דאנפין. ובה נפקין ישראל מן גלותא. בזמנא דמתהפכין אנפין דישאל לירוקא כאתתא עוברא.

ובאלין תלת גוונים נהרא שרגא. דאיהי (משלי ט) נר י"י נשמת אדם. מאי אדם יו"ד ק"א וא"ו ק"א.

תלת

באר לחי ראי

שעמוד לקטרג עליו בחפלתו שלא תעלה ח"ו, לא יפסיק בחפלה ולא ימנע עצמו מן הרחמים שע"י החפלה יוכל להצטר עליו, משא"כ אם עקרי"ב כרוך לו שהיא הנוקצא דקליפה כשעומדת לקטרג עליו ח"ו, יפסיק, כי לא יוכל לעמוד כנגדו עיי"ש, ולא אמר גם כן כי הדרא דכחא הוא כנוי ללויית דקליפה שהוא כולל הצי מקטרגים נח"ש ועקרי"ב דו"י דקליפות כו"ל שעליהם נאמר ענין זה וכאמור: שרף איהו מרה עיין (בזכר פי תרועה דף מ"ז ע"א) דהקליפה היותר קשה שהיא חויה תקיפה נקרא שר"ף, צדוד וישלה ה' צעם את הנחשים השרפיים, שהיא הנוקצא דקליפה, ועל אחרת כן דרך אשה מנאפת עיי"ש, ולא אמר הכה דהקליפה היותר קשה שנקראת שר"ף שהיא הנוקצא דקליפה משכנה צמרה, וכמ"ש (צדע"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"ב) כי צמרה שם משכן ליליית נוקצא דקליפה הקשה עיי"ש, ועי' לעיל (דף מ"ט ע"א) וצביאורו שם, ולא אמר דלכדי נקראת הנוקצא דקליפה שרף, שהיא הקליפה היותר קשה מכלם שקשה לעמוד כנגדה להקר רחיצת הדינים הקשים ומרים השורפים כל הגוף צעוקי"ר: בג"ד תש"ר. היינו כמ"ש (בזכר פי פנחס דף רל"א ע"ב) שהנוקצא דקליפה שנאמר בה ואחריתו מרה כלענה, ובהוא יומא דר"ה משטטא צעלמא למכנש כל חוסי עלמא וכו', וכדין כל ישראל צעקו ונעלין שופר לאחצרה ציה תש"ר, ועיי"ש עוד (צדק שח"ז ע"ב) מזה. מאי פניך אלין תש"ר. עיל (דף מ"ט ע"ב) דה' קליפ' סמאל' מח"ש וליליית המקטרגים על ישראל, הם סוד ג' אשות אשא סומקא ואשא ירוקא ואשא אוכמא עיי"ש וצביאורו שם, ולא אמר הכה להמשך הדרוש שע"י התק"ש צחשי"ר מצטלין כה הקטרוג של ה' קליפות כצ"ד עחוי"ר מרי"ה, ומכדין החמימות ותוקף הדינים של ה' אשות אשא סומקא ואשא ירוקא ואשא אוכמא, בכה לור הפנים דעתיק שחשורר בתק"ש צדוד הארת פני החוקע צחשי"ר אש"י בעם וגו' צדוד פניך יהלכון שע"י נמחקין הדינים, וכמ"ש (צדע"מ צ"א משער השופר) עיי"ש, וגודע מדברי (בזכר צא"ר פי נשא דף קליג ע"ב) דסוד

תלת גווינ דשרגא. ותלת גווינ אלין אינן לבושינ לתלת אבהן. דאינון חוזר סומק ירוק.
גוון אוכמא אייה קדרותא דלהון. ועלה אתמר (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות. ובהון מתלבשין
 הויה. תכלת לבושא דאת י' דאיהו תכלית דכלא.

נר איהו י'. שלהובא דסליק מניה ר'. ונענועא דיליה הכא והכא דא ה"ה.

ולסטרא אחרא, אית נר חשוכא דגיהנם. ואית ליה תלת גווינין. גוון סומק דא כבד. (ראשית לו)
 עשו

באר לחי רא

(כ"ג שער השופר שס) שעי' אורות אמת מפחידים
 הקליפות ונפרדים מן הקדושה עיי"ש, ולזה יתכן שהגווינ
 דנהרין מז"ל להמלכות הם רק ג' חג"ת, אבל גוון כד
 שהוא גוון אולם מסערא דאמת עלאה אינו נחשב
 במספר הגווינ דנהרין מז"ל להמלכות, כי עיקרו הוא
 אולם שאין לנו בו שום השגה ועינונו הוא להחשיך על
 הקליפות ולהפחידם ויפרדו ויזרחו מהקדושה ועיי"ש
 יוכלו להאיר בה ג' גווינ וכאמור אלביש שמים
 קדרות. היינו שז"ל שהוא סוד שמים מתלבש עליו
 במראה קדרות שהוא מראה אוכמא דאמת עלאה, ועיי"ש
 יוכל להאיר להמלכות בהג' מראות בסוד חג"ת כג"ל
 כדי שלא יוכלו הקליפות לניק כהשפעת הנשפעת להמלכות
 וכאמור. ובהון מתלבשין קו"ק ע"ל (בסקדמה דף
 ג' ע"ב) בסוד ואלה והנה רוח סערה וגו' ענן גדול
 ואש מתלקחת בא איתנו ג' דרכינין בזה ג' אותיות קו"ק
 קול דממח דקב דא י' מן יקו"ק, ועיי"ש בציאורנו דקא
 השיב ג' דברים במעשה המרכבה רוח ענן אש, שהם סוד
 ג' רגלין דכסא שבהם מתלבשין ג' אותיות קו"ק, וקול
 דממח דקב הוא הרגל דה' שהוא סוד אות י', ואמר שם
 שזה קאי על ק"ש ותפלה, כי עיי' ק"ש וברכותיה עושין
 מרכבה לג' אותיות קו"ק שהם סוד ג' רגלים, ובסוד
 התפלה שהוא סוד אות י' רגל דה' שם נאמר קול דממח
 דקב כי התפלה בחשאי וקולו לא ישמע עיי"ש, ולזה אמר
 גם הכא להמשיך הדריש ובהון מתלבשין וכו', כי בשמים
 כן פורסיה כן לבושיה שעי' בחשיך מאירין להמלכות
 בג' רגלי המרכבה שהם סוד ג' אותיות קו"ק, ובמראה
 דה' שהוא מראה אוכמא סוד תכלת הוא סוד אות י'
 רגל דה' ונקרא תכלת שהוא תכלית כל דה' גווינ סוד
 ד' רגלי המרכבה ד' אותיות יקו"ק וכמ"ל (דף ר' ע"ב)
 כל י' אחזי יקו"ק. היינו כי האות י' נכלל בחוכו גם
 בה' אותיות קו"ק, כי בכלל מאתים מנה: נר איהו י'.
 הוא חוזר וזה לדבריו הראשונים שהפסוק כי נר ה'
 נשמה אדם מרמז לענין ד' גווינ כג"ל שמרמזים לד'
 רגלי המרכבה כג"ל, כי כללו של יר' יש ב' ד' אותיות
 יקו"ק, ולכן נקרא יר' יקו"ק, וככל הוא צנשמח
 דאיתו יר', ועי' אמר לעיל ובג"ד נשמח וכו' בהכח
 זמנא שריא בה שם יקו"ק וכאמור: ולספ"א וכו'. כי

של בג' גווינ חוזר סומק ירוק קדושה, ונהרין בשכינתא
 קדישא לבטנ בזה בג' מלאכים קדושים הנזכרים ג'
 קליפות נח"ש שר"ף ועקר"ב, ונעשה כסא רחמי"ם בסוד
 אל מנך יושב על כסא רחמי"ם וכאמור מאי אדם יו"ד
 ק"א וא"ו ק"א. עיין (צ"ח רות דף פ"ה ע"א) בסוד
 זכר ונקבה בראש ויקרא את שמם אד"ם העולה מ"ה
 עיי"ש, ותכלין לזה ענן (כלק"ת פ' מאורע, ובמלכים) כי
 השם מ"ה יש בו ג' אלפ"ין וכל א' הוא בחי' אור ומחש
 נבנית הנוקבה, עיי"ש (ובצ"ח פ"ב משער לידת המוחין)
 בסוד וישראל עושה חיל עיי"ש, ולזה דרש הכא להמשיך
 הדרוש נר ה' נשמה אד"ם גימ' מ"ה, שיש בו ג' אלפ"ין
 סוד גימ' אור שמקבלת בג' נהרין בסוד ג' גווינ
 דשרגא להאיר פניה מבעלה ז"ל שהוא השם מ"ה גימ'
 אד"ם, וכמ"ל (תיקון פ' דף קכ"ז ע"א) עיי"ש. אינון
 לבושינ לג' אבהן היינו כמ"ש גם זה להלן (שס)
 דכחאי זמנא שמאירים בג' אורות בזה בג' תפלות
 שחרית מנחה ערבית שאז הוא בסוד אל מנך יושב על
 כסא רחמים, אז נאמר אשא עיני אל הרים אלו האצות
 עיי"ש, והיינו כמ"ש (צ"ח פ' פנחס דף רע"ו ע"א)
 חוזר דא אברהם, סומק דא יצחק, ירוק דא יעקב עיי"ש,
 והיינו בסוד ב"ד של מעלה שהקב"ה מתלבש בזה
 כשהוא יושב על כסא רחמים וכאמור: גוון אוכמ איהו
 קדרותא דלהון. פ"י כי להלן (שס, ובדף קכ"ה ע"א)
 אמר דאשתניחא שכינתא בד' גווינ שפירין נהרין, גוון
 חוזר מסערא דחסד, סומק מסערא דגבורה, ירוק
 מסערא דעמודא דאמנעיתא, אולם מסערא דאמת עלאה
 עיי"ש, ואמר הכא שאף אלו אומרים דשכינתא מאירה
 בג' גווינ דשרגא, אין זה סתירה, כי הכל חד, דאף
 שאנו אומרים דאשתניחא שכינתא בד' גווינ נהרין,
 מכל מקום לבוא למספר כמה שיש לנו בהשגה הוא רק
 ג'. כי גוון דה' שהוא גוון אולם מסערא דאמת עלאה
 אינו במספר, כי אור אמת עלאה נקרא חושך שאין לנו
 בו שום השגה, וכמ"ש (בפריעה פ"א משער הק"ש,
 ובסידור מהר"ש צנכ"ה ית' אור וצורא חשך) שאור
 בצריחא דאמת עלאה נקרא חשך, משום שמחמה גדול
 בהירא חן לנו בו שום השגה עיי"ש, והיינו להמשיך
 הדריש לענין חק"ש שאמת חוקעת מבור צדרי רביני

עשו הוא אדום. מרה גוון ירוק. טחול גוון שחור. ועליה אתמר (שם כז) ותכהין עיני מראות. וסימניך לאלין גוונין (ויקרא יד) שקערורות ירקקות או אדמדמות. ומראהן שפל מן הקיר. שפל הוא גוון אוכם. דאתמר [דף י"ג ע"א] ביה (ויקרא יג) ושפלה איננה מן העור והיא כהה. ואיהי שפלותא דנשמתא בגופא.

נ"ר (נ"א כד) נשמתא ורוחא ונפשא אתגליין בכבד מרה וטחול. כל אינון אברי דגופא דאינון עמא קדישא כלהו דחקן במרירו. בגין דנשמתא אתרא דילה מוחא. יונה קדישא. נשמתא נשרא. דבהאי יונה אתפרנסת בכמה צלותי ופולחנין. ספינה דיונה קרקפתא. וכמה ממנן אית בהאי ספינה דמנהיגין לה. ואינון אודנין עיינין חוטמא פומא. שבע ממנן אינון. וסלקין לשבעים לשון דהוו בספינה דיונה.

וילינה איהי צלותא שכינתא תתאה. נשרא דאתפרנסת בה. דא שכינתא עלאה. אם ישראל לא משתדלין

באר לחי ראי

נשרא. (הגר"א) גרם שכינתא נשרא, ור"ל שכינתא עלאה וכמש"ל, והיינו כמ"ש (בתיקונים מ"ח דף ע"ג ע"א) דנשמות ישראל דא היא נשמת כל חי פרחא לעילא בכל ליליא וליגיא לאמא עלאה דאיהי הנשר הגדול בעל כנפים צכה כז' שמות דמ"צ דאיהי שכינתא תתאה דכלילא מו' ספי עיי"ש, ולזא אמר הכא שעי תפלה ישראל שהיא יונה קדישא סוד שכינתא תתאה פרחין נשמתיהון דישתאל להנשר הגדול שהוא שכינתא עלאה. דבתאי יונה אתפרנסת וכו'. וכמש"ל (דף י' ע"א) ואמאי אתחשכן בזון אור הניך, בגין דנא הוו משתדלין באורייתא ומלוא וכו' עיי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ז משער התפלה) שעי התפלה נחברת המלכות כל הצורות ומעלה מ"ז לז"א ועולות למ"ז בלמא ועי"ז הוצרכו כל הצורות עיי"ש, נמא שאמא עלאה מקבלת בכל יום מהמלכות צורות ואלות חדשים צכה התפלה, וממילא מוצן שעי התפלה עולין נשמתיהן של ישראל צכה המלכות לאמא עלאה ובאמור: ספינה דיונה קרקפתא. כי סוד גולגלתא הוא כולל כל כלי המוח משכן הנשמה: ובמה מביין וכו'. ששורש צ' ניקבי דגולגלתא שהם צ' אודנין וצ' עיינין וצ' נוקבין דחוטמא נקבא א' דפה כרי ז', ופנימיות ענין כז' נקבים אלו עיין (צפ"ה פ"ז משער ל"א) צסוד ז' תיקוני דגולגלתא באור: ז' ממנין אינון וסלקין לעי לשון שכל א' כולל מ"י הרי ע', ומשם נשלשלו כפי אמות שורש כפי שרים של קליפות הקצות ותקופות שיש להם אחיכה כרישא דנוקבא וצרישא דז"א, וכמ"ש רבינו (שם פ"ב וכו') עיי"ש: דהוו בספינה דיונה. כמ"ש (צפירש"י ציונה א') צפסוק ויצטקו איש אל אלהיו, שהיו שם צספינה מן כל האמות עובדי ע"ז עיי"ש: ויונה איהו צלותא וכו'. כלומר שהתפלה הוא סוד המלכות יונה קדישא הנזכר למעלה המצדד כל הצורות, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פ"ז משער המלכים) עיי"ש: נשרא דאתפרנסת

אח זה לעומת זה עשה חלקים. שפל איהו גוון אוכם. מציא דאיה מדכחיז ושפלה איננה מן העור והיא כהה, הרי דשפלה היא יותר מכהה, דשפל הוא אוכם לגמרי, וכהה אעפ"י שהוא גוון אוכם אינו אוכם לגמרי ועדיין אינו שפל. ואיהו שפלות דנשמתא בגופא. ר"ל כי מראה הטחול שהוא המראה הדי של הכיר דס"א שהוא קשה מכלם שמשכנה בטחול שהוא שפלה בגוף צשפלות האצרים הפנימיים של כל הגוף צחיי שאלו תחתיות והיא המדרגה השפלה ושארית ותחתונה לגולתא דנשמתא והיא יסוד עפר שעליה נאמר ישפילנו עד עפר התנערי מעפר: כד נורר"צ אתגליין וכו'. ר"ל כשהנרי"צ דקדושה שהוא סוד הנשמה הם צגלות דג' קליפי כד מרח טחול הני"ל, אז ישראל קדושים שהם אצרים דשכינתא במש"ל כלם צמירות ועני צעורה"ר. בגין דנשמתא אתרא דילה מוחא. ר"ל כי צומן שמאיר הניך דקדושה שהוא סוד נרי"צ צומן שישתאל עושין רצון של מעלה באמור, אז הנשמה צמות, ורוח צננפי ריאה, ונפש צלצא וכמש"ל (דף מ"ט ע"א) והם צרום המעלות וצחבולות השלימות וכדמפרש להן, אמנם צומן שאין ישראל עושין רצון של מעלה ח"ו שאז מאיר הניך דחשוכא דגהינם ולא הנרי"צ יורדין לשאל וגהינם צמדור החתחון ומשכנס צכד מרה טחול כנ"ל: יונה קדישא. עיין (צובר פ' ויקהל דף קל"ט ע"א) שמפרש סוד הענין יונה דנחית לספינה, יונה איהו נשמתא דצ"י דנחיתא להאי עלמא למחוי בגופא דצ"י דאיהו ספינה עיי"ש, ולזא אמר הכא להמשך הדרוש כי גם צענין זה צירידה יונה קדישא מדרגות מדרגות יש, כי כשעושין רצון של מעלה אז אף שהיא ירדית לנשמה יונה קדישא שמכנסה להגוף שהוא צחיי ספינה, מ"מ עכ"פ היא צמקום הגבוה צצספינה שהוא המוח כנ"ל, אזל אס אינם עושים רש"מ ח"ו אז הוא ירדית גדולה להנשמה כי יורדת צמדור החתחון צצספינה שהוא כד מרח טחול כנ"ל: נשמתא

משתדלין בצלותין ובעותין ופולחנין דנשרא. דאיהי ריאה. מיד (מנה א) וימי הטיל רוח גדולה אל הים דאיהו רוח סערה.

רוח יי תניחיהו בקדמיתא. רוח דנשיב בכנפי נשר"א. דאיהו עמודא דאמצעיתא. דביה פרח נשרא. באינן תרין שפון. רוח דנשיב בכולהו. דא רוח דחוטמא.

האי

באר לחי ראי

קליפת רוח סערה כ"ל תניחיהו להספינה צחי רוח כי שנקדושה שהוא ז"ל חית עמודא דאמצעיתא, אמנס כד ישראל לא משתדלין צללותין כ"ל מיד ובי הטיל רוח גדולה וגר כי נעשה הקלקול בעמודא דאמצעיתא שהוא רוח כי, והשליט צמקומו קליפת רוח סערה וכחכר דנשיב בכנפי נשרא ר"ל צחוטס וכנפי הריאה וכדמפרש ואזיל. דא עמודא דאמצעיתא. ר"ל שסוד רוח כי שחניה להספינה בקדמיתא שאמרנו דנשיב צנפי ריאה להקיר החמימות ותוקף הדינים של הלג, הוא סוד ז"ל דאיכו עמודא דאמצעיתא, ועיי' נקרא רוח חויי' וכאמור. דביה פרח נשרא וכו'. ע"ל (תיקון י' דף כ"ב ע"ב) ו' דא אורייתא דשרי' צפומא, וברוחא דפומא פרחת על נשר, דנשר איכו חוטמא, צ' גדין דילכ צ' שפון, ועלה אחמר כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר ועיי' צביאורנו, וכדזכרם היוצאים משם לענייננו הוא כי דבורי הכורס שאדם מוילי' מפיו הוא צחי נשר שצמרנכר צסוד דרך נשר בשמים שהוא סוד אות ו' של חויי', ודבורי תורה יולאים מרות פומא צין השפתיים ופוחים להחוטס שלמעלה מהפה, כי השפתיים הם צחי צ' גדין שפותחין וסותמים ויאת הכל הפה של דיבורי הכורס ופוחין למעלה צכה הכנפים דרך החוטס, כענין גורת החוטס שלמעלה מן הפה שהוא כלורת אות ו' שהוא עמודא דאמצעיתא צסוד כי עוף השמים יוליך את הקול צצחי דרך נשר בשמים שהוא חית למעלה ראש עיי'ש, וצא מוכן המשך הדברים כאן שמפרש דבריו שלמעלה שאמר שעי' דבורי חפלות ותחנונים משלין גשמות ישראל לאמא עלאה שביא סוד הנשר הגדול בעל כנפים, כי גח החפלה שהוא סוד רוח דנשיב צנפי נשרא דאיכו עמודא דאמצעיתא דציה פרח נשרא צציון צ' שפון, וביינו שדבורי החפלות היוצאין מן הפה פרחין לעילא כענין פריחת הנשר צצ' שפון שכה הכנפים דרך החוטס שהוא סוד עמודא דאמצעיתא עד למעלה סוד הנשר הגדול שהוא אמא עלאה וכאמור: רוח דנשיב בבלהו דא רוח דחוטמא. כלומר כי כוללות כל הכנייה אצרים של הגשמה דנשיב מאמא עלאה לברמיה אצרים של הגוף, ככל הוא דרך החוטס וכמ"ש ויפה צאפוי וגר, ומוכן ממילא שגם דרך עליות הגשמה למקור מתצנכת

בה. ר"ל שאמא עלאה שהוא סוד הנשר כמ"ל, מתפרנסת עיי' המ"ג שמעלת המלכות שכינתא תתאה מתפלגת של ישראל ומצרתה בצוררין שלכ כ"ל: אם ישראל לא משתדלין וכו'. היינו כמ"ל (דף ו' ע"א) ואמאי אחשכין צכה אור הכי', צגין דלת הו משתדלין צאורייתא ומלוך וכו' עיי'ש וצביאורנו שם: בצלותין ובעותין ופולחנין דנשרא וכו'. היינו כמ"ל (תיקון י"ח דף נ"ב ע"ב) אם שכינתא לאו חמן, רוח סערה חמן דאספיר גופיה דצ"י דכתיב ציח והאניח חשבה להשבר, דהגוף הוא הספינה וכד לית שכינתא סמיכת לה רוח סערה מכפק לה וחצר להו עיי'ש, ולא אמר גם ככה דאם ישראל אין עוסקין חיו צתפלה ותחנונים להמשיך קדושה להגשמה צכה החפלה כ"ל, אז רוח סערה צא ומכפק להספינה וכאמור: דאיהו ריאה. היינו כי כי כנפי ריאה הם סוד ה"ה של אמא עלאה שמושכין רוח קר להקר על הצורות של הלג, וכמ"ש (צזכר פי' פנחס דף רכ"ד, וצמאורי אור, ערך ריאה) שכלל הוא סוד חית ויש צו כי' וכו', ולולא כנפי ריאה שכה ה"ה דאמא המושכין רוח קר שהוא מלך הארת חסדי אצא שצמוח ששם הגשמה, היה נשקף הגוף כדרך מחלה הצאח לגוף מחמת חסרון רוח הצא מן הריאה עיי'ש, והכל הוא עיי' חפלת ישראל שמתקנים המלכות וממתיקין הצורות שלה וכאמור: מיד ובי הטיל רוח גדולה וכו'. כי את זה לעומת זה עשה אלקים, וכצא נופל זה קס, ומלך שאינו עוסק צתיקן סוד הריאה להקר חמימות הצורות של הלג עיי' רוח הקר הצא מן הריאה כחכר, נחשורר כה ה"ה צרות סערה קליפה קשה מהג' קליפות הקשות, וכמ"ש רבינו (צצ"ה פ"ג משער ק"י וצלק"ת פי' תחימה וצשאר דוכחי): רוח ה' תניחיהו בקדמיתא. עיי' (זכר צראשית דף ע"א ע"א) צענין קליפת רוח סערה שראי יחזקאל רוח חזק מפרק הרים לא צרות כי, ששם חויי' לא שריא צבהוה רומא, ועיי' (צאצ"ה וצמק"מ שם) צביאורי כדזכרם, כי הרי קליפות אשר רוח סערה הוא אחת מכם שראי יחזקאל, קודם הקלקול היו צקדושה, ולאחר הקלקול שנעשה מכשנן רע ותכשנן לרע ונעשה מצחי רוח כי שצקדושה צחי רוח סערה שצקליפה עיי'ש, וכה הוא ציחור כדזכרם כאן כי קודם הקלקול ששליט על הספינה

האי רוח בכל אתר דאיהו. שכינתא עלאה ותתאה תמן אשתכחו. איהו ו' דנשיב בכנפי ריאה ועל לבא. דתמן נר י"י. דא נשמתא במוחא. רוח בכנפי ריאה. נפש בלבא.

ולזמנין תלת בתלת מוחין. ומחשבה רכיב עלייהו. דאיהו אדם. והכי תלת בלב. נ"ר ג"שמה ריח.

רוחא

באר לחי ראי

שכס כג' מדורות של ג"ע עליון ותחתון, ומדורא כג' הוא מדורא עלאה ודרגא עלאה קדישא דאקרי נשמה, ובשבת קודש מחשברים כג' מדורות נפש ורוח במדורא כג' שהוא נשמה ומחשק נפש ברוח ורוח נשמה שבג"ע העליון, וזה שאמר ויהי מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יצא כל בשר להשחחות וגו' עיי"ש, ולפי האמור למעלה דמשכן הנשמה הוא צמות כחיל מצואר דבשבת וריח שעולים גם הנפש ורוח למקום הנשמה הכה שלשון משכס אז צמות, ואמר הכה דגם צמות יש ג' מדרגות חב"ד, וכשעולים נר"י בשבת וריח לדרגא עלאה קדישא, אז נכללים שלשון ג' מוחין חב"ד, וכמ"ש רבינו (צ"ע) פ"ט משער חניך) שכג' מוחין חב"ד הם כהן לוי ישראל וכוהן משכן נר"י עיי"ש: ומחשבה רכיב עליהו וכו'. לעיל דרש בסוד נר ה' נשמת אדם בעמידת נר"י צמות לב וריאה, ועתה לאחר שאמר שיש להם עוד מקום גבוה יותר ג' מוחין חב"ד, חזר לדרוש שגם ע"ז מרמז הפסוק נר ה' נשמת אדם, והיינו כמ"ש (צ"ע) פ' נח דף ס"ה ע"א) אר"ש ארימת ידי צללו נעילא וכו' וברין דא נהירו דמחשבה דלא אחידע וכו', עיי"ש (צמק"מ) שהאור דע"ק נקרא מחשבה עלאה, והאור שממנו מאיר ע"ק שנקרא מחשבה עלאה אקרי א"ס שהוא סוד א"ק, כי א"ס צעלם הוא אור א"ק עיי"ש, ולזה דרש נ"ר ה' נשמת אדם כי האור שמאיר צנני' ריח נ"ר הוא ממה דרכיב עליהו מחשבה עלאה שהוא סוד א"ק שהוא שורש כג' מוחין שבהם שוכנים הנר"י: והבי ג' בלב. ר"ל כי כמ"ש דלפעמים שוכנים שלשון נר"י צמות, כן הוא ג"כ לפעמים שכל כג' חלקי נר"י שוכנים בלב, וכדאשכחן צעלמא דנפש ורוח שוכנים בחרי צחי לבא, כמ"ש רבינו (צ"ע) פ"ט משער ענח"א) ונשמה שצמות נחלצה ג"כ בנפ, כמ"ש רבינו שם צפ"צ בשער פנימיות וחלוציות) . נ"ר ג"שמה ר"ח. ר"ל דגם משכן שלשון בלב כאמור מרומ צבד נר ה' נשמת אדם, והיינו כמ"ש (צ"ע) פ"ט משפטים דף ל"ט ע"ב) נשמה מלעילא ורוח מלחתא ומתחברין כחדא כגותא דדרי, וכד מתחברין כחדא כדון נהרין צהורא עלאה וצחורא דתרוויכו אקרי נ"ר ה' נשמת אדם, מכו נ"ר נשמה ריח, ואמר הכה שגין זה עיקרו הוא בלב, וכמ"ש רבינו (צ"ע) בשער פנימיות וחלוציות דרש י"ב) כי ברוח עיקר גילוי הארתו הוא בלב, והנשמה עיקר הארתו הוא צמות ומשם

מחשבת

מחלצתה לאמא עלאה הוא ג"כ דרך גשר בשמים שהוא כחוטם וכאמור . האי רוח בכל אתר דאיהו שכינתא עלאה ותתאה תמן אשתכחו. הוא כמפרש דבריו שחמר למעלה שחפלה יונה קדישא שהוא סוד מלכות שכינתא תחתא עולה למעלה לגבי אמא עלאה בכה אות ו' שהוא רוח דחוטמא סוד עמודא דאמנעיתא משום דהאי רוח שהוא סוד עמודא דאמנעיתא בכל אתר דאיהו שכינתא עלאה ותחתא אשתכחו חמן, וכמ"ש (צ"ע) ר"ש פ' ואלה דף כ"ב ע"א) בסוד צעחו צ"י עדי עד היינו צ"א, דחיובתא דכלא צ"ח לנגדא עליה צרכאן מחרין אמרן נוקצין צ"ח ומלכות עיי"ש (ובמק"מ) שם: איהו ו' דנשיב בכנפי ריאה ועל לבא והיינו כמ"ש (דף מ"ט ע"א) רוח בכנפי ריאה דנשיב על לבא דאיהו נור דליק, ואם לאו הוא דליק כל גופא עיי"ש ובציאורנו שם, ואמר הכה להמשך הדרוש דאם ישראל משחלוק בלחותין ובעפותין ופולחנין דנשאר, ממשיכין בחי ברוח דחוטם שהוא סוד אות ו' דנשיב בכנפי ריאה להקרי ולמחיתין חוקק החימיות והדינים של נור דליק שכלל וכאמור: דתמן נר ה' כלומר שהרוח דנשיב מכנפי ריאה להקרי חמימות הלב שהוא נור דליק, הוא סוד נ"ר ה' שהוא חית היפוך בחי נר"י דליק וכאמור דא נשמתא במוחא וכו'. עין (צ"ע) פ' משפטים דף ל"ט ע"ב) בסוד נר ה' נשמת אדם, נ"ר ריח "נשמה ריח", נשמה מלעילא, רוח מלחתא, ומתחברין כחדא וחיבורא דתרוויכו אקרי נ"ר ה' וכו', ועיי"ש (צ"ע) פ' צדרי מברח"ו ז"ל) צציאור הדברים כי הנשמה הנמשך מצויה אינה יכולה להאיר כ"א ע"י ברוח שהוא ז"א, ע"כ אמר דצחורא דתרוויכו שהוא נשמה ורוח אקרי נ"ר ומאירה, אבל הנשמה בלא רוח לא אקרי נ"ר ואינה מאירה עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שאמר למעלה כד נר"י חגליון וכו' בגין דנשמתא אתרא דילה מוחא וכו', ואמר הכה בסיום הדברים דאם ישראל עוסקים בתפלה צנונה כראוי ומתקנים את הנר"י והנשמה נכללה ברוח ורוח נשמה, אז נשיב רוח מכנפי ריאה על נפש שכלל להקרי חמימות הלב שהוא נור דליק סוד נר חשוכא דגהימם כחיל, ונשמה צמקום הלב נ"ר ה' נשמת אדם מספר שם מ"ה, כמ"ש שהוא ז"א סוד אות ו' וכאמור: ואמא ג' בג' מוחין וכו'. עין (צ"ע) פ' אחרי דף פ' ע"א) דג' דרגין אינון צנני',

רוחא דנשיב בהון. נ"ר בתרי בתי לבא. ואינן נפ"ש ורו"ח סימן נ"ר.

והאי ו' איהו דנשיב בדרועין. בשית פרקין דלהון. ואיהו נשיב בתרין שוקין. בשית פרקין. דאתמר בהון שוקיו עמודי שש. ועליה אתמר (ישעיה יא) ונתת עליו רוח יי.

כד אברין דגופא מתנהגין בהאי רוחא. באורייתא קדישא ובפקודין דאורייתא. ספינה מתנהגת לכל סטרא דבעי בר נש. כד"א (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. דספינה איהי רישא. ואיהי לבא. ואיהי גופא.

ואם אברין דגופא. דאינן מארי דספינה. דאינן עמא קדישא. לא מתנהגין באורייתא. דאיה נשמתא

באר לחי ראי

מתפשט למטה עד הלז ומתפשט תוך הכוח אשר שם עיי"ש, ואמר שזה מרמז נ"ר ה' נשמת אדם, וחייו כמ"ש (צדק פ' ויקרא דף ד' וז') דת"ת ומלכות שניהם ציוד נקראו אדם עיי"ש, ולזה הוא המרמז נ"ר ה' חיונו שהצניחה שמתחברים הנשמה והכוח שהוא ענין הכ"ר כנ"ל הוא נשמת אדם צכה הארת עמודא דאמלעיתא דשנימותיה הוא כשנקרא אדם לכליל דו"ר וכאמור. רוחא דנשיב בהון נ"ר בב' בתי לבא. הוא משלים דצרו מ"ש שענין הארת סוד הכ"ר שהוא ענין נשמה ורוח צא צכה אדם שהוא עמודא דאמלעיתא, ואמר כי סוד עמודא דאמלעיתא הוא כענין רוחא דנשיב צ"ר שילק יפה, וכמש"ל לסוד רוח דנשיב צחותם וצכופי ריחא הוא סוד אות ו' שהוא עמודא דאמלעיתא, ועיין (צפרע"ה פ"ב משער הק"ש) דצחי רוח שכל ה' חלקי נרנח"י צל לאדם מציא הנקרא ת"ת עיי"ש, ומזכר שכל זה הוא צ"י צחי לצא, כמ"ש (צפרע"ה פ' פתחם דף ריחא ע"צ) דלצא הוא סוד יעקב עמודא דאמלעיתא עיי"ש, ואמר הכא כי ע"כ שם צ"י צחי לצא הוא משכן נשמה ורוח שמאירים הכ"ר צכתיחידם וכאמור: ואינן נפש ורוח ס' נ"ר. עיין (צפ"ה דרוש ה' משער מ"ג ומ"ד צמדי"ק) שקודם חטא אדמ"ר ה' ז"ל צסוד נשמה והמלכות צסוד רוח, אך אחר חטא ירדו כל העולמות ממקום קדושתן וירדו המלכות להיות צסוד נפש והז"ל ירד להיות צסוד רוח עיי"ש, ולזה דרש עד עתה צסוד נ"ר של ז"ר צצחי גשמי"ח רוח צמדרגתם שהיו קודם החטא כמו עליות העולמות צצצת דרוח דנשיב צבון הוא ליחידם צ"י צחי לצא, והוסיף הכא כי גם התיחידם צכח צימי החול צצחי נפש ורוח הוא צ"י צחי לצא להאיר סוד הכ"ר צצמדרגה כ"י שהוא ג"כ מרומם צ"ר ר"ת נפ"ש רוח: והאי ו' איהו ובר. הוא תחור צזה לדבריו שלמעלה שאמר צסוד אות ו' שהוא צחא דרוח צחותם דכ"ה פרט נשרא דאיהו עמודא דאמלעיתא איכו ו' דנשיב צכגשי ריחא ובר, ולזה צל עתה להשלים דבריו שלל נעשה כי כה הכוח דנשיב הוא רק צכחשטותו

צקו אמלעי לצד חלל כי כה החפשטותו הוא צכל כג' קוין שלו צדרועין וצירכין צכל ה' פרקין שלהם. ועליה אתמר ונחה עליו רוח ה'. חיונו כמ"ש (צדק פ' נשא דף ק"ל ע"צ), ולכלן (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) דצכחי קרא מרומם כי חיים המתפשטים צצחי רוח, רוח ה' דא חויר קדמאם שהוא כתר דז"א רוח חו"צ עיי"ש, הכה מצוהר שהחפשטות צחי רוח הוא צכל הע"ם שהוא צ"י קוים וכאמור. כד אברין דגופא. עתה הוא חוזר להוסיף על דבריו שאמר למעלה חס ישראל לא משתדלין צללותין ובר, מיד וז' הטיל רוח גדולה וכו' ומרמז דצדור צזה. ובפקודין דאורייתא. דהכוח שהוא עמודא דאמלעיתא השורר צלז שהוא מדת יעקב עמודא דאמלעיתא כנ"ל הוא רק ע"י אורייתא שהוא ת"ת כדמפרש ואזיל: ספינה מתנהגת ובר. ע"י צדק (פ' צשלח דף ו' ע"א) היתכ כלניות סוחר דספינה היא כנוי למלכות עיי"ש ולז"ל דאם ישראל קדושים אצרים דשכינתא מתנהגים צדרך התורה אז מנשצ כה רוח חו"ה והספינה מתנהגת כרצון יראיו לכל צד לעוצה ישראל עם קרובו: דספינה איהי רישא ואיהי לבא ואיהי גופא. ע"ל (צכקדמא דף י"א ע"צ) דשכינתא נקראת ראשית שהוא ראש לצדאים עיי"ש וצצחורנו שם, וע"ל (ריש תיקון י"ז דף ל"א ע"א) עלה אתמר ראשית מעשר וגר וזה מלכות עיי"ש, וכן נקראת המלכות לצא, וכמ"ש רביו (צלקית פ' וירא) דשכינה הקדושה נקראת לצ עיי"ש וצ"כ (צפרע"ה פ"א משער ר"ח) דלז הוא המלכות, וגם ענין גוף הוא כנוי למלכות ונקבא דז"א, וכמ"ש (צדק פ' וישב דף קפ"א ע"צ) אשה דא הוא גופא עיי"ש, וצחור דצברים עיין (צלקית פ' הש"ס צרכות דף ו' ע"א) צסוד משח"ל אשהו כגופו עיי"ש, חס הוא המשך דצברים כאל דלחצר שאמר דספינה הוא כנוי למלכות מקור נשמתו של ישראל, כי מצינ נקראת המלכות שהוא ספינה רישא וגם לצא וגופא אשר שם משכן נפשות ורוחות ונשמתן של ישראל, ואם עוסקין צתורה וצמלאת כחיו אז מתנהגת הספינה צנר"א

נשמתא. ובמצוה דאיהי נפשא. פרח רוחא מבינייהו. בההוא זמנא (יונה א) וי"י הטיל רוח גדולה אל הים. דאיהי רוח סערה. דאיהי גזרת דינא קשיא. דסערה גופיה דבר נש דאינון ישראל. וישראל אינון בסערה והאניה דאיהו גופא חשבה להשבר.

בההוא זמנא (שם) ויונה ירד אל ירכתי הספינה. דא שכינתא תתאה. דאתמר בה (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב. שכיבת לעפרא. ודא איהו (יונה א) וישכב וירדם. ואמאי נפלת בגין דפרח מינה רוחא. דאיהו עמודא דאמצעייתא. דסמך לה. ואיהי נפלת. ובההוא זמנא אתמר בה (איכה א) איכה ישבה בדד. ומאן גרים נחית דילה. בגין דבטילי ישראל אורייתא ומצוה.

בההוא זמנא דאיהי נחתת בין רגלין. ישראל בנהא אינון מהודקין בין רגלין. ואינון במרעין במכתשין.

בההוא זמנא דגופא בבי מרעין דאינון ישראל. ושכינתא עמהון דאיהי יונה. מה כתיב ביה (יונה א) ויקרב אליו רב קית) החובל. ההוא דתביל בשרא בבי מרעא.

ועוד מאן רב החובל. ההוא דאתמר ביה (שמות כב) אם חבול תחבול שלמת רעך. חבול בבית ראשון, תחבול בבית שני. ואיהו רב דכל מנהיגי ספינה. ומה אמר ליה (יונה א) קום קרא אל אלקיך. דהא דינן קא אתיין עלך ועל בניך. הא מארי דחובין מתכנשין. דאינון סחרין לספינה דילך. דאינון רוחין בישין. אסתכל בזכוון דילך באלין אברים דמשתדלין באורייתא ובפקודין טבין

באר לחי רא

שמעכס כראש וכלב זגוף לעוצת ישראל בשלימות כחכר. פרח רוחא מביניהו. היינו כמש"ל דרוח הוא ז"א בעלה דמטרוניתא, ואם ישראל עוסקין בתורה שהוא ז"א צחי רוח, אז כוד רוח ה' אשתכח תמן עם מטרוניתא ומזדוג עמה כג"ל, לכל אם ח"ו אין עוסקין בתורה אז פרח בעלה שהוא צחי רוח ממנה ואשתארת בלא בן זוגא בעוכ"ר: בההוא זמנא ויונה ירד אל ירכתי הספינה וכי' היינו כי יונה הוא כנוי לנר"י של ישראל כג"ל וצומן שישראל מתרשלין בעבודת הש"י כראוי ח"ו אז השכינה יורדת למטה בעוכ"ר להיות צצחי נקודה קטנה וממילא שישראל דגרידן בתורה צנר"י יורדין למטה עמה עד ירכתי ההפינה בעוכ"ר. ותגל מרגלותיו שגלתה למטה במקום הרגלים דלילה: שכיבת לעפרא. במקום מדור הקליפות שנקראים עפר וישכב וירדם היינו כמ"ש רצונו (צפרע"ה פ"א משער הכוהנים ונשאר וזכתי) צמד אלקיכם יזן הוא, כי צומן הכרדימה שהוא הסתלקות המוחין אז הוא חוקק הכוהנים. אתמר בה איכה ישבה בדי כמש"ל (צבקה"מ דף ג' ע"א) דצומן שכינתא אחתרכת מאתרכה גם הכנים אחתרכו מאתריהו אז נאמר שכינתא איכה ישבה דוד עי"ש וצבאורנו שם: ישראל בנהא אינון מהודקין בין רגלין. עין (צפרע"ה פ"ג משער חג הסוכות) דכסוס קליותיין של ז"י שהוא מקום הרגלים שם ויונקים קליפות עשו וישמעאל עי"ש, ולזה אמר הכא דצומן שאין ישראל עושין רש"מ כשהקליפות הללו גוזרים ויונקים כסוס

הקלות של ז"י שהם במקום הרגלים, אז הם מתגזרים על ישראל קדושים בעוכ"ר במקום הרגלים והם מהודקין תחתיהם צלות אדום וישמעאל אשר שם במקום הרגלים: ושכינתא עמהון כי לנורך ישראל השכינתא ירדה עמו ממטה במקום הרגלים, וכמ"ש צ"ש (מגילה דף כ"ט ע"א) [בכל מקום שגלי שכינה עמהם וכו'] והשיב לא מאמר אלף ושב, הכתיב הקצ"ה גאולה לעמו עי"ש. ההוא דחביל. סמאל"ל ראש הסטנים בבי מרעא. היינו כמש"ל (צמד"ש מוצא בן ידן מאמר י"ג אות כ"א) צמד ויצא עמלק וגו' מה הצד צד במקום שלם אינו עוקץ כ"א צמד וכו', כך עמלק חנו ישראל צרפדיים צרפין ידים עין התורה מיד ויצא עמלק עי"ש סודו, י"ש הכיח דחביל צשרא צדי מרעא דייקא, כי במקום שלם אינו עוקץ, ואם ישראל עושין רש"מ ועוסקין בתורה ומלות וחפלה אינו יכול לגנוב כסם: ועוד מאן רב החובל וכו', עתה דע רב החובל על הי"ע שהואשש לבדוד הקצ"ה, ומזהיר לישראל שלא יחטאו ויגדמו שיתמשכן ב' צחי מקדשות וכמ"ש (צב"ה פ' ויקהל דף ק"ט ע"א) מאן רב החובל לא י"ע דאינו מנהיג בלא עי"ש. ההוא דאתמר ביה אם חבול תחבול וגו'. והיינו כמש"ל (צחקוניס הכוספים חיקון ה' דף קמ"ב כ"ב) שפסוק זה נאמר על חזקן דב"י דמתמשכין צ"ד דלעילא עד דפרע כל חזקן דעבד עי"ש: חבול בבית ראשון תחבול בבית שני. מ"ש (צמד"ר ר"פ פקודי) משכן משכן, שמתמשכן צ"ש, זה שאנשי כנע"ג אומרים

טבין. ויחזירון שכינתא עלאה דאיהי תיובתא עלך. ואיהי אגינת עלך. דעלה אתמר (דברים לב) כנשר יעיר קנו דא ירושלים. (שם) על גזוליו ירחף דאינון ישראל. (שם) יפרוש כנפיו עליהו בשבתא וביומין טבין. ובגינה מברכין בהון. [דף כ"ג ע"ב] בא"י הפורס סכת שלום. ובזמנא דפרישת גזפהא על ישראל. אתמר (דברים לב) יקחהו ישאהו על אברתו. כמה דאוקמוהו. (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים וגו'. ובג"ד קום קרא אל אלקיך. דאיהי שכינתא עלאה. דאיהי תיובתא דילך. ותוב בה למארך. דאיהו קב"ה. אסתכל דשפתה בישא שלטא עלך. דאיהי טפה סרוחה. ועלה אתמר (איוב א) ואמר י"י אל השטן מאין תבא. דכל חובין אינון מאברין דטפה סרוחה. דבגינה אתמר לגבי חייביא מאין באת מטפה סרוחה. (יונה א) ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה בתיובתא. ולא יכולו. כי הים דאיהו גזרת דינא. הולך וסוער עליהם.

בההוא זמנא (שם ב) וימן י"י דג גדול לבלוע את יונה. דא גלותא קדמאה. דאתמר ביה (שם א) ויונה ירד אל ירכתי הספינה. ודא הוא (ראשית טז) אנכי ארד עמך מצרימה. כמה דאוקמוהו בכל אתר דגלו ישראל שכינתא עמהון.

קלקלו ישראל עובדיהון, ביה זמנא אתמר בהון (שמות א) ויקם מלך חדש על מצרים. ודא פרעה. עליה אתמר וימן י"י דג גדול לבלוע את יונה. דבעא לבטלא ישראל מעלמא. הה"ד (שם) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו.

לקבליה

באר לחי ראי

חובין אינון מאברין דטפה סרוחה. היינו כמ"ש (צספרים לפתח חמטא רוצן) שמכעפה ראשונה שאדם מעיל צהאשכ נעשה הי"ה"ר וע"כ נקרא טפה סרוחה, וכדצרים יתיחדו עם מ"ש רציו (צע"ה פ"ג משער קאציו"ע) דצאדם יש גוף ונשמה, הגוף הוא הי"ה"ר ועליו נאמר לפתח חמטא רוצן והנשמה היא הי"ה"ע עיי"ש, ולזה אמר שיעשה חשוכה לכדיל כה הי"ה"ע שהוא הרמ"ה אצרים דנשמה, ולצעל כה הי"ה"ר שהוא הרמ"ה אצרים של הגוף שזא מעפח סרוחה שמכס נעשים העצירות. להשיב אל היבשה בתיובתא. הנה להן אמר שהים שזעזע צו יונה, הוא צחי" מים הדזויס שהוא חוקף הדיונים שכולן וסוער וידועת הכפכים א' ממילא דיצב מרמז להמתקת הדיונים ומקור החסדים שנעשה ע"י החשוכה שהיא צינה ששם נמתקים הדיונים צשורשם, ואמר דכשהמלכות היא צשלימות ולא ישלעו עליה הקליפות סוד מים הדזויס היא צצחי" יצבש: דא גלותא קדמאה שהיה ציד פרעה התמן כגדול, וכמ"ש (צוחקאל כ"ט ג) פרעה מלך מצרים התמן כגדול, וכדמפרש ואזיל ודא פרעה וכי ודא איזו דג גדול וכי: ויונה ירד אל ירכתי הספינה. עין (צמכרש"ה צחי"א כ"צ דף ע"ג) צהאי גלל דמעצב לספינהא, שהגלות הוא כזוי לספינה המעורפת צים והגלים עוצרים עליה עיי"ש, ולזה מפרש הכא דשכינה שנקראה יונה כנ"ל ירדה עמנו צגלות ועמדה עמנו צירכתי הספינה צשפל המצ צגלותא, שהוא עין הספינה המעורפת צים: כמה דאוקמוהו. צש"ס (מגילה דף כ"ט ע"ב): קלקלו ישראל עובדיהון וכי. כותחו צכמשך

הכול חצלו לך ולא שמרנו את המלות וגו' מכו חבול חצלו לך, כזי שנתמשכן צ"פ ואין חבול אלא משכון עיי"ש. דעלה אתמר כנשר יעיר קנו דא ירושלים וכמ"ש (חיקון ו' דף כ"ב ע"ב) לית מלתא דא תליא אלא בתיובתא, דע"י החשוכה שכינתא עלאה כנשר יעיר קנו דאיהו ירושלים קנ ו' על גזוליו ירחף ופרוש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו עיי"ש וצביאורנו שם. יפרוש כנפיו עליהו בשבתא וי"ט. גם זה מפרש לעיל שם צביאור הפסוק יפרוש כנפיו יקחהו, דצמנא דשכינתא צגלותא לא מלאה היונה מנוח אלא צשצחות ויו"ט, דסהכא זמנא אחיחדת עם צעלה גם צגלותא עיי"ש וצביאורנו שם: הפורס סכת שלום המשך הדצרים ע"י לעיל (שם) שדרש זה לענין שבת ויו"ט שאמא עלאה מסכתא ככנפיה על צינא, וכבא דרש צכמשך הדצרים שאם ישראל עושין חשוכה ממשיכין עיי"י להיות אמא עלאה מסכתא ככנפיה על צינה להגן עליהם מן המזיקין שרואים להנכם מהם על עוונותיהם כחכר: דאיהי תיובתא דילך היינו כי השם אלקים הוא צעולם הצריאה, כמ"ש רציו (צע"ה פ"ג משער מוחין דקטנות) ושם הוא עולם החשוכה, וכמ"ש (צכר פ' ויקרא דף ע"ו וע"ז) ובשאר דוכתי, ונה אמר קום קרא אל אלקיך, לעשות חשוכה לעורר עולם הצריאה שהוא צצינה עולם החשוכה: דאיהו קב"ה, אסתכל וכי. כי מחמת החטא אמא עלאה מסתלקת מעל צינה, ועיי"ש יש כה להשפח צישא לשלום חי, ע"כ צריך לעשות חשוכה וע"י החשוכה חחרת שכינתא לשכון צחוכיו והאם רוצא על האפוחים וגו', וממילא נחצעל שלטת השפח צישא מאתנו: דכל

לקבליה (קט) וימן י"י דג גדול לבלוע את יונה לקטליה. לבלוע יונה לא כתיב, אלא לבלוע את יונה. את אתא לרבות רעיא מהימנא. דעתיד לאתייהבא אורייתא על ידיה. דאיהי מאל"ף ועד תי"ו. כל אלין גלגולין על ידיה הוו. ודא איהו דג (ק) גדול. דאתמר ביה התנין הגדול. איהו דג מצרים ובת זוגיה דגה. (יונה ב) ויתפלל יונה אל י"י אלקי ממעי הדגה. מאן מעי הדגה אלין מצראי.

ועוד וימן י"י דג גדול, דא טחול לילית. דאיהי ערב (קא) רב. מההוא רב החובל. (נ"א דא סמאל. דגה דא נח"ש לילית בת זוגיה. מההוא רב החובל. טחול דאיהו ערב רב). דאתמר ביה (שמות יב) וגם ערב רב וגר. וטחול איהו שחוק הכסיל. עליה אתמר (קהלת ו) כי כעס בחיק כסילים ינוח. לבלוע את יונה דא נפשא. מסטרא דיליה ולא שמעו אל משה מקצר רוח. ומעבודה קשה מסטרא דכבד. דאתמר ביה (שמות ו) כבד לב פרעה. תכבד העבודה. מסטרא דמרה (ש) וימרו את חייהם.

דג גדול איהו ערב רב. דאינון (נ"א דאיהו) רב החובל. מאן חובל, אלא רב מכל מלאכי חבלה. איהו חובל ואיהי חבלה.

ערב

באר לחי ראוי

רב החובל שמצור לעיל שהוא סמאל, וכן הוא כענין לערב רב שכן חוקק הקניפות דעמול ומרס וכדו שנחבאר לעיל (דף מ"ט ע"א ודף י"ב ע"א) שטומדיס לניגוד לישראל, ומכאן נמשך חוקק הגלות צעור עליה אתמר כי בעם וגר וכמשי"ל כדו כעס וקטיל שהוא סמאל, וטחול שהוא לילית נוקביה שחוק עיי"ש וצניאורו שם באור. לבלוע את יונה דא נפשא ע"ל (דף מ"ט ע"ב) דמרה טחול כדו אינון גלותא לנשמתא ורוחא ונפשא, ואמר שם למעלה דנחול גוף אוקס מחנכשת חמן נפשא צחוצין ועיי"ש צניאורו כי הנפש היא צחי מלכות וקדושה, ואם מחנכשלים צעדות כשי"ת מתגבר כה טחול מלכות דקליפה, ולזה אמר הכא דהרב החובל שהוא סמאל אשר כל הקליפות הם צרועו רב להחגבר צח קליפת לילית שהוא מסטרא דטחול לבלוע את יונה שהוא נפש מלכות דקדושה מסטרא דיליה ר"ל מסטרא דטחול, וכמשי"ל (ש) שכינתא כד גלת בטחול אתמר צח ולא שמעו אל משה מקור רוח ועיי"ש צניאורו כי סוד רוח ענין החטירות לעבוד את הש"י מלך המלכות צדור ורוח נכון חדש בקרבי צח המלכות, וכאשר גלת נפשו שהוא כה מלכות דקדושה יטל מהם כה הרוח שהוא ענין החטירות לעבוד את הש"י מלך המלכות צדור ורוח נכון חדש ומעבודה קשה מסטרא דכבד וכו'. גם זה מצור לעיל (ש) שכינתא כד גלת בכד אתמר באצין דאינון עמא קדישא חילתא דילכ תכבד העבודה על האנשים, כד גלת במרס אתמר צח וימרו את חייהם עיי"ש: ע"ר דאיהו רב החובל. כמשי"ל (דף י"ג ע"א) וערב רב אתמר צח כי צריכ לראש, ועליהו אתמר שרץ סוריס

בהמשך הדברים אלו כי ענין הטלח יונה לים הוא כמו ענין ירידת ישראל למצרים שהוא יס שבו התנין הגדול שהוא פרעס ועדיין לא צלע אוחס דג התנין הגדול עד שקלקלו מעשיהם אז החטיל לבלוע אוחס ויקס מלך חדש וגר. כל אלין גלגולין וכו'. כמ"ש ככה נחמכמה לו ופירש"י למושיען של ישראל וכו' דעונתם בחוקק הגלות וכזירות היה לטל כמו של משה שמחיד ליתן החורס לישראל: איהו דג ומצדים בת זוגיה דגה בן גירסת (הגרי"א), וכו"ל, ור"ל דפרעס עלמו הוא סוד דכר דקליפה ע"כ נקרא דג לשון זכר, והמארים הם סוד נוקצא דקליפה צח זוגיכ דפרעס שהיו משעבדים צחם נקראים דגה לשון נקצא מאן מעי הדגה אלין מצראי היינו כמ"ש (רבינו גלתי"ת יבואע בסוד צ' אנשים מרגלים) כי דוינים דקלי' דדכורא אינם קשים כ"כ כמו דוינים דקלי' דנוקצא עיין שם, ועיין צניאורא צח (צדור החיים פי יוחי) שהקליפה של הדכר דקליפה אינו קשה כ"כ כמו הנוקצא דקליפה וכי שם שצא עובדא לידו וכצ"ה דדכורא חיקר ולא הנוקצא עיי"ש ולזה"ל הכא דמתחלה כאשר היו ישראל במצרים תחת יד פרעס שהוא הדיג הגדול שהוא דכר דקליפה לא נעקו כ"כ רק אח"כ כאשר נחרצו חוקק דוינים קשים שצאו תחת יד המארים שהיו משעבדים צחם שהיו צחי דג"כ נוקצא דקליפה אז נאמר ויתפלל יונה ל"י ממעי הדג"כ מתחוקק הגלות ודינים הקשים של הנוקצא דקליפה ויחזקו ויחזקו שועתם אל אלקים וגר ונאעק אל ה' וגר: ועוד וימן ה' דג גדול דא סמאל, דגה דא לילית נחש בת זוגיה מתחוא רב החובל, דאיהו ע"ר דאתמר ביה וגם וגר. כן גירסת (הגרי"א) וכו"ל, ור"ל כי דג גדול הוא לשון

ערב רב, בגין דלילית חייבא, דבהון חאבו ישראל. ותבילו ית בשרייהו באת ברית. אינון רב עלייהו בגלותא. ואינון דגה לישראל ובגיד אמרו (סוכה א) זכרנו את הדגה וגו'.

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מיניהו סגיאין. ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך לקטלא לון. ודא איהו (שמות י) והדגה אשר ביאור מתה. ויבאש היאור דא אורייתא. דאתמר בה (משלי י) ותורה אור. סרחת לגבייהו. דאתמר בישראל (שמות א) כל הבן הילוד היאודה תשליכוהו. אור איהו (כב) ר"ז. היאודה. בת זוגיה דההוא אור. דאתמר בה (שם י) ולכל בני ישראל היה (כב) אור במושבותם.

כגוונא דא בגלותא בתראה (היאורה). הוזהר ביה הוה ר"ז. דאידו אור דפורקנא (קס) בתרייתא. לקיים (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. ודא איהו כל (קכה) הבן הילוד היאורה תשליכוהו וכל הבת תחיון. אלין דמשתדלין באורייתא דבעל פה.

דבר

באר לחי ראי

והיינו משום שנתצרכו צדורים רצים מקליפת נוגה ונארו בקדושה, וכרשעים מע"ר שזורשם הוא מהסגים נארו פגרים מתים: ובגלותא בתראה עתיד הקב"ה לקפלא לון. וכמ"ש (צבר צראשית שם ע"ב) דצמן הגאולה מיד דייטי אור דליכו קפ"ה, ימחן מן עלמא ויתאצדון, עיי"ש עוד להלן (דף כ"ח ע"ב) צבכוא זמנא יתעצרון ערב רב מן עלמא, דלתעצר ערוה מן הארץ דליין דגרע גליחא עיי"ש. ודא איהו והדגה אשר ביאור סתה דרש יאז"ר מנשן אור"ה שיאיר לעמ"ל, וכמש"ל (מכזכר) דלעמ"ל מיד דייטי אור"ר יתמחן מעלמא וייצדון וכאמור. סרחת לגביהו. היינו כמ"ש צ"ס (סוף סוטה) צעקצות משיחא חכמה סופרים חסרת, ולזה אמר סרחת לגביהו, היינו לגבי הע"ר המואסים בתורה וסודותיה ואתמר בישראל וכו'. כלומר משא"כ בישראל קדושים חכים התורה חזיצה, וכל כהן הילוד היאור"ה תשליכוהו להמשך לו אור"ר תורה: אור איהו ר"ז. ר"ל שאין התורה מאירה לישראל, אלא אם לומדים גם סודותיה עיקר האור"ר הנגזר צסתרי תורה ורזן דלאורייתא, ע"כ אור"ר גימ' ר"ז. היאורה בת זוגיה דתורא אור. ע"ל (דף נ"ח ע"א) דשכינתא תתאח אחקריאת קבלה, ח"א נקרא בעל קבלה עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (צ"ש ס' שער הכוונות פ"א דף א' ע"ב) דח"א נקרא אור"ר עיי"ש, ולזה דרש כל כהן הילוד היאור"ה תשליכוהו, לתקן המלכות שנקראה אור"ה, ע"י לימוד הקבלה בת זוגיה דח"א שנקרא אור"ר: חיה אור במושבותם. ה"י"ה אור"ר, הוא אותיות היאור"ה, היינו שזה ה"ה הכה שנגאלו ממזרים על שעסקו בתכנת הקבלה שצ"י חקנו מדת המלכות: חזוהר בית הור"ה ר"ז. ר"ל כי הכו"כ הוא אותיות ה"י"ה ר"ז, גימ' אור"ר, והיינו שישימת ישראל שנגאלו ממזרים, ה"ה ע"י לימוד התורה שזה מרומה בתוכה הכו"כ ה"י"ה אור"ר המאיר להם צמזרים, שכו"ל לימוד התורה של חכמה הקבלה

סוררים וגו' עיי"ש, ולזה אמר הכא שענין דג גדול
שחזקן ליונה שהיא כנסי מרווח לראשי אורשי ושרים
הגדולים שאנו תחתיהם בגלות שכם צחי ע"ר, הכל הם
תחת יד השד דקליפה סמאל שהוא נקרא רב החובל
שהוא רב וראש לכל הממונים ושרים החובלים ומאפרים
את ישראל בגלות: רב מכל מלאכי חבלה. עיין (צ"ר
פ' אחרי) שחש שם י"צ כחית של מחזנים ומקטרגים
על י"צ שצטי ישורין, וכן יש עוד י"צ כחית אחרים
ממונים על ז' ימי השבוע וחשד שמוחם וכלם הם צרשות
סמאל ותחת ידו עיי"ש, ולזה אמר דלכן נקרא ר"צ
החובל שהוא ר"צ ושר על כל המלאכים המחזלים
המכרים. איהו חובל ואיהו חבלה. היינו ד"י:
דקליפה. בגין דלילית חייבא. וכמש"ל (דף י"ב ע"א)
ובגלותא שעתא קיימא ליה דליכי לילי'ת אמא דע"ר
ואיכו שחוק הכסיל עיי"ש: דברון חאבו ישראל. ר"ל על
זיוכן שם הגורמים לישראל לכל חטאתם שעליהם נאמר
קשים גרים לישראל והם השאור שצניעם וחתא הפגל
וכן העריות כמ"ש והאספסוף וגו' זכרנו את הדג
ואמר בש"ס (יומא דף ע"ב ע"א) שהוא עריות שהיה
ע"י הס"ר וכמו שפירש"י שם: אינון רב עלייהו
בגלותא. וכמ"ש (צ"ר צ"א) דף כ"ב ע"א) ואלון
דאשתארו מנהון בגלותא רביעאח אינון רישן בקיומא
סגי ואינון קיימין על ישראל עיי"ש: ותבילו ית בשרייהו
וכר. וכמ"ש ובשר קודש יעברו מעליך, ור"ל שלכן נקרא
חובל משום דחבולו וכר: ואינון דגה לישראל. ור"ל
שקליפות כללו בלעו אותם כענין הדג שבלע את
יונה, והם הקליפות של עריות שנסעט ישראל על ידם
ובאחרי ויש גורסין אינון דאגה לישראל, שהם מזרים
לישראל ועושין דאגות לישראל כמש"ל: ובזמנא דנפקו
ישראל מסבירים קפיל מניהו מגיאין. וכמ"ש (במד'ר
פ' צא וצפירש"י שם בפסוק ויחי חושך אפלה ג' ימים)
שמהו אז כמה רשעים שצדור שלא ראו ללכת עיי"ש.

דבר אחר (ינה ב) וימן יי דג גדול לבלוע את ינה. דא עניותא. דאיהו עצב. ונוקבא דיליה עצבון. (כפ) דכורא דג. נוקבא דגה. דא הוא (ש) ויתפלל יונה אל יי אלקיו ממעי הדגה. מכפנא דעניותא דמטי למעוי דישראל. בההוא זמנא (ש) ויאמר יי לדג (כפ) ויקא את יונה וגר. בדוחקא דדאגה דלהן דדואגין מן עניותא. מדוחקא יפקון מן גלותא, הה"ד (שמהל ב כ) ואת עם עני תושיע. דא נבואה דיונה דנתנבא דיפקון ישראל מן גלותא בדאגה (ס"א בדוחקא) דעניותא.

ובימינא יפקון. [דף כ"ג ע"א] בגין דצדיק חיי עלמין איהו (כפ) עני. דאתקשר בימינא דאיהו פסח. כגוונא דישראל דאתמר בהון (יחזקאל טו) ואת ערום ועריה. והאי יונה איהי יונה דתיבת נח.

דבר אחר (ינה ב) ויאמר ה' לדג ויקא את יונה (כפ) אל היבשה. קם סבא מבתר טולא, פתח ואמר. (במדבר יא) והמן כורע גד הוא. מאי כורע גד. אלא ג"ד איהו ימינא ושמהלא (ק) ג"מול ד"לים. כורע גד דא יונה. י' ודאי. טפה חוורתא. דביה אשתלים גד ואתעביד גיד. ועל

באר לחי ראי

מתורה ומלות והקצ"ה גאלס ופסה על הפתח אש"פ שלל היכ נכס זכות מסטרא דחסד, וכמ"ש (צור פ' ויקרא דף י"ד ע"א) עיי"ש, כן יהיה גם לעתיד, שהקצ"ה יגאלנו מסטרא דחסד אש"פ שגא יהיה בידיו זכות. בגין דצדיק וכו' דאתקשר בימינא דאיהו פסח. וכמ"ל (תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) דלעיל אתקיים קרא עולם חסד יצנה וכו', דאתקשר שצעי דא לדיק וכו' וכו' וכו' חסד כסא וציה חקוס, ודא דמלכ וחסד עולם רחמסיד, וכל ספין מתקשרין בימינא וכו', כהכא זמנא חסד ה' מלאכ הארץ וגו', ועליה אתמר שצעי עד הצוק, ודא איכו צוקר דאצרכס דכתיב וישכס אצרכס צוקר, וישכס לפורקנא, וציה צוקר אור דאתמר ציה ודורס אור, ודאי איכו אור דאתמר ציה ולכל ציי היה אור, ודאי איכו פסח דרועא ימינא, וציה עתידין להגאל עיי"ש: דאתמר בהון ואת ערום ועריה. כלומר כמו במלכים שהיו עניים ויאלו בימינא עיי' דוחק בעניות כמ"ש ואת ערום ועריה ואתעביד עילך וגו': והאי יונה איהי יונה דתיבת נח. שהוא ג"כ צנח דוחקא דעניותא שצקס היונה שיהיה מחונתי מרורין כית ומסורין צידך ולא ציד צפר ודס, כן עתה צנלות צעור"ר יש הרצב עניים ואציונים שמונחם מסורין ציד צו"ד ומצקשים עיי' ונא אל חלרככו ליד מחנת צו"ד, וכן כל עזרד דמצול ושלחות היונה מתפרש הכל על עין הגלות האחרון הזה והגאולה בעתידה: אלא ג"ד איהו ימינא ושמהלא ג"מול ד"לים. עין (נלק"ה פ' צעלפתך) ציבור כדברים צא, ודא ודמס סרע גד, ג"ד גימ' ז' יסוד שציעי וכו', ויש צו ח"ג, ודס ג"ד, רי"ס ג"מול ד"לים וכו', ודמספ י' נכנסת צ"ד ונעשית ג"ד גימ' עיי' אמר לדיק כי עיי' עב"ל: כורע גד דא יונה וכו'. ציבור כדברים

שהוא ספר הזוה"ר, וכמ"ש בכמה מקומות בחיבורא דא יפקון מן גלותא בסוף יומיא כל הבן הילוד וכו'. עין (צפ"ה פ"ו משפר מוחין דלס) שיש צא"ר צ' צחי' זור, א' צחי' חילוני שהוא לחיות העולמות, וכו' זור פנימי לת מוחין לז"ג, ולזור הא' אינו לר"ך שיעלו זיי"ג מ"י, אבל לזור צ' לר"ך שיעלו זיי"ג מ"י לאז"ר כדי שידווגו עיי"ש, ולזר דש הכא כל הכן הילוד וגו' היינו שהח"ה האמתיים שהם צחי' צנים (כן המחפש צנחית דאצור) שלומדים חכמה הקבלה שהוא פנימיות החורה, הם מעלים מ"י מחז"ל לאז"ר לעשות מוחין לז"ג, צהם נאמר האז"ר חשליכוכו, שמדומה צו ענין הזור של אז"ר ויאז"ר שהוא הזור הפנימי דז"ג כ"ל, אבל כל הצח תחזין שאותן שומדים צנלות החורה שהוא מצחי' חילוניות החורה ואינם למדים פנימיות החורה כ"ל אונס גורמים צלמוד לעלות מ"י לזור צ' כ"ל, ואז"ר מדווגים רק לצחי' חית העולמות וכאמר דא עניותא. כי גם דאג צא' הוא משורש דג, כמ"ש (צנחמיה י"ג ע"ז) מציאים דאג, ודרש הכא שהוא מלשון דאג"ה של עניות וחסרון כים שהוא קשה מכל היסורים ר"ל דאיהו עצב וכו'. ר"ל דסמאל ונוקבא דיליה נקראים ע"ז ועצבון, עיי' שמציאים עצבון לעניים צעור"ר, ודס הכי' של סוף הגלות וסמח"ל ציי"ס (סנהדרין דף ל"ט ע"ב) אין צן דוד צא עד שחלכל פרוטס מן הכים עיי"ש: ויאמר ה' לדג. ר"ל צציל דג שהוא לשון דאג"ה מדוחקא דעניותא: ויקא את יונה. היינו שגא מן הגלות: בדוחקא דעניותא. ר"ל דעי' דוחקא דלגלות עניותא וחסרון כים ישלמו סאחס ליגאל: ובימינא יפקון. ר"ל כי גם צאח יתקיים לעיל כימי לאתקמאמ"ל אראנו נפלות, שחכיה בגאולה מסטרא דימינא, כמו שחיה צנלות מלכים שחז עניים

ועל דא האי זרעא דאיהי ירד. דאיהי טפה קדישא. אתמר (יזח ב) ויקא את יונה אל היבשה דאיהי נוקבא. וממה דהות יבשה ה' אתקריאת ארץ. לאפקא זרעין ואיבין. הה"ד (ראשית א) ויקרא אליקים ליבשה ארץ, ולמקוה המים קרא ימים. דא (ירמיה יד) מקוה ישראל מרשיעו בעת צרה.

מקורא דנביעו מההוא זרע דאתמשך ממותא עלאה. והאי (נ"א וההיא) טפה איהי י' זעירא. כד נפקת (א) קלא מן מותא דאיהי חכמה. כל ספירה נטלת חלקהא עד דאתפליגת לט'

באר להי ראי

לדיק שנ ז"א כיון שכוה מקבץ כל אורות השפע מכל סערין הנובעין מצינה להשפיע להמלכות, ע"כ נקרא מקוה ישראל דאיהו מקורא דכלל ואיהו נטיל כלל עמ"ש וצמק"מ שם, ולזה אמר הכא להמשך בדרוש צמון ויקרא חלקים ליבשה ארץ שמתחל לחיזקן המלכות ע"י היסוד לדיק שחכיה צמחי ארץ המגדלת נמחים, ומפרש דלכחי סיים הקרא ולמקוה המים קרא ימים, שהמלכות עיקר חיקון שלה בשמשך אליה עפת מים ע"י היסוד לדיק שכוה סוד המקוה ואז היא בשלימותה, ומקוה ישראל כיוון צמחי עפת כזרע ואור השפע של רצון העליון הנמשך מ ישראל שכוה ז"א דרך היסוד שנקרא מקוה להמלכות, שזכ היא ישועתה צמח לר"ה וכמ"ש (צפניה כטוונת צין במלרים) צברתה לר"ה, שהמלכות צמון שאין צמח מזדווג עמה הית סוד חלקים צמילוי כה"ן צמחי לר"ה, וכשמתקנים אותה נעשית צמחי לר"ה ורצון עי"ש, ולזה אמר הכא ששמשך אליה הטפה חורחת מלפון העליון דרך מקוה ישראל שכוה יסוד דז"א, הוא ישועתה צמח לר"ה ונעשה מלר"ה לר"ה ובאשר מקורא דנביעו מההוא זרע וכו'. הוא כמפרש דבריו שאמר למעלה י' טפה חורחת דכיה אחעביד גיד, ומפרש הטעם שבעט חורחת נקראת י', כי המקור דהכוה זרע נובע ממנו העליון שכוה מוח אבא ומלעוירא באמא עלאה וממנה משך לז"א ומשם דרך היסוד להנוקבא ככל מקום שכוה יש עליה שם י' שכוה מרמז למוח חכמה שמשם הוא מקור מחלצתה, ועיין (צפניה פ"ג משער הק"ש): וההוא טפה איהו י' זעירא וכו'. ע"ל (בהקדמה דף ח' ע"א) שהמלכות נקראת י' זעירא עי"ש, ומפרש הכא הטעם להמשך בדרוש דכיה אמר למעלה מהמלכות מקבלת צרחם של י' טפה חורחת, ואמרנו שכוה סוד כזרע הנמשך ממנו החכמה שכוה איה י', ולזה אמר כי זה הי"ד שנמשך ממנו חכמה דרך יסוד דז"א למלכות איה בשלימותה כמו שנקרא ממקומה, כי כאשר באה עד רחם המוקבא לא נשאר ממנה רק חלק עשירית, והיה רק י' זעירא, ופי' חלקים ממנה נשאר צ"ל וכדמפרש ואזיל: כד נפקת מן מוחא. בדפוס קונסולטנטינא וליווארנו כגי' כד נפקת א, אבל בדפוס מנטובה ואמסטרדם ל"ג לאות

עיין (צלקית יונק) ח"ל דע כי יונה רמז לגשמה, ויוני"ב גימ' כ"ו מ"ב, שכוה סוד הטפה של הגשמה הנכנסת צ"ל ויורדה דרך חוט השדרה עד שנכנסת צנוף שלו שכוה הספינה, ומשם יורד לירכתי הספינה לנ"ה צ' ירכן ומשם ממדמן דג גדול הוא היסוד כצולע אוחו ע"ל: ודאי טפה חורחת דביה אשתלים גד ואתעביד גיד. ע"ל (דף מ"א ע"א) וכמן כזרע גד צמחא י' אחעביד גיד, ויצאור הדברים הוא כי יסוד דכורא הוא ג', ויסוד דנוקבא הוא סוד ד', וכשנמשך הטפה שכוה איה י' מיסוד דכורא ליסוד דנוקבא אחעביד ג"ד, וכמ"ש (צלקית פ' בהעלתך): ויקא את יונה אל היבשה. כי היסוד נותן הטפה שכוה הגשמה שנקרא יונה צרחם הנוקבא שנקראת יבשה, וכמ"ש (צלקית פ' וילא) בדרוש ז' טובבי למה שהמלכות נקראת יבשה עי"ש: וממה דהות יבשה ה' אתקריאת ארץ עיין בדברי רבינו (צפניה פ"א משער הכרח) כי המלכות צקטותה נקראת ה' תחלה ובפלה אל השם הו"ה, וכאשר נשלמת עמו פ"פ יש לה שם אחר צפני עננה אלדני או חלקים כפי הזמנים או המליחות ואיהו עננה אליו עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדברים דע"י כזוג ממה דהות מלכות מתחלה ה' יבשה, כיוון שלא היה לה עדיין שם צפני עננה וכיהת רק איה ה' תחלה נעננה להו"ה, וכיהת יבשה שלא היה יכולה להו"ה פירות, נעשית ע"י כזוג צמחי ארץ שכוה חלקים צמילוי חלפין גימ' ארץ, וכמ"ש (במאורי אור, ערך ארץ) ח"ל ארץ נקרא הנוקבא כשם לה זוג ומקבלת מהרצו, וארץ גימ' חלקים צמילוי חלפין ע"ל. לאפקא זרעין ואיבין וכו'. וכמ"ש (חיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) וצמון שאין צמח מחייד עמה איהי יבשה צמוד וכך יחבר ויבש ולא חוכל להו"ה דשא, וכאשר צמח מזדווג עמה ממנה דכוי קרא לה יבשה קרא לה עננה מקוה המים וימים, צמחא זמנא אתקרי ארץ דכתיב צה ויאמר חלקים הדשא הארץ, לאפקא זרעין ואבין דאיתון נשמתן וכו' עי"ש: דא מקוה ישראל מרשיע בעת צרה. עיין (בבב צרשית דף ל"ג ע"א) צמוד מקוה ישראל ה', ר"ה אמר דא לדיק דאיהו מקורא דכלל ואיהו נטיל כלל, ועי"ש (במאורי חכמה) דר"ל דיסוד

לטי' נקודין. וכד נטיל כל חד חולקיה. אשתארת עשורא מכולהו טפין דנטילת ההיא יבשה. דאיהי עשירית האיפה סלת. ובגינה משערין.

וההיא טפה בעמודא דאמצעי'תא אתארכת ואתעבדת זרע. ו' דכליל שית סטריין. וכמה דכל ספירין נטלין חולקיהון מההוא טפה. הכי נטלין מזרע (נ"א מההוא זרע) דאיהו ו'. כד איהו זעיר אתעביד שית. כד נטיל ביר"ד סליק לשתין. שית זמנין עשר. אבל כל ספירן כל חד איהו תשע. ומלכות קלב) בה אשתלים כל חד לעשר. וכולא אתמשך לגביה דגיד דאיהו צדיק. ומיניה לההוא יבשה.

ובההוא

באר לחי ראי

נחלקה לטי' חלקים סוד ט' יודיין לטי' שלו, והמלכות היא ו' זעירא העשירית, כן גם לאחר שנתארכה זו הטפה צווג התחתון ועצרה דרך ו"ק דז"א נעשית כלורת אות ו', יען כי נחלק ל"ק שלו. כד איהו זעיר אתעביד שית עיין (במצב שטרים ש"צ ח"צ פ"א וצ') שכתב דז"א נקרא זעיר, להורות שנתחלה הוא קטן מכלם ואין לו חלק ו"ק חג"ת נכ"י עד אח"כ כשנתגדל משיג גם הג"ר דחצ"ד עיי"ש, ועיין (בפ"א פ"א משער המוחין) דעיקר ז"א הוא רק ו"ק לצד צח"י כללות העולמות, אמנם צח"י פרטות עולמו יש לו עשר ספירות כי מלכד היות לו מתחלה ו"ק בזמן הגדלות יש לו גם הג"ר חצ"ד עיי"ש, ולזה אמר הכא כי ז"א קודם הגדלות כשהוא עוד צח"י זעיר נעשה מהזרע הנמשך אליו לכל אבריו לורת אות ו', כי צח"י כוללות העולמות הכל אלא צח"י ו"ק ובאמור: בד נטיל ביר"ד סליק לס'. עי' דצדרי רבינו (בפס"ח פרק ד' משער הזמירות) ציונה צ"ש דלות ס' מרמז ליסוד דז"א הטלל לכל הוי"ק וז"א כלול מ"י הרי ס' עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כיון שאי אפשר לז"א להזדווג ולתת טפה הזרע דרך יסוד לדיק להנוקצא עד שיגדיל ויקבל גם המוחין, וכמ"ש רבינו (בפס"ח פ"ד משער הק"ש ובשאר דוכתי), ומזן ממילא שצטעה שמשפיע טפה הזרע צח"י ו"ק שיש בו דרך כלל יש בו גם צח"י פרטות דע"ס כיון דאי אפשר לו להזדווג ולהשפיע טפה הזרע דרך היסוד שלו עד שיכיר לו גם כ"י מוחין דג"ר, ממילא מוזן דלז געשכ היסוד שלו צח"י ס', כי הוי"ק דכללות עולים צע"ס דפרטות ואחעביד שיתין ובאמור: אבל כל ספי' כל חד איהו ט' ובר' משום שאמר שהטפה כשנמשך לז"א צימי גדלתו נחלקה ל"י וסליק לס'. הוא מפרש דלז חיתא שז"א כולל צפרעות ע"ס, דצמחא אין צעמחותו רק ע"ס וכמ"ש רבינו (בפ"א פ"י משער סת"א ובשער פרצופי ז"י דרוש ג') ח"ל כצד נדע כי ז"א אין בו רק ע"ס והמלכות משלימתו לעשר ולז די זכ דז"א בכללות אין בו רק ע"ס ומלכות משלימתו לעשר, חלל

לחות א', וכן (בתיקונים של הגר"א, וגם צ"ס שטח רטון) לא גרסו לה: כל ספי' נטילא חלקהא עד דאתפליגת לטי' נקודין. פי' כי ז"א כאשר מקבל הטפה שהיא מוח החכמה מאכל דרך מוח אמא, כל ספי' וספי' של השיעור קומה שלו נטלת חלק המגיע, ומתחלק בין ע"ס דז"א ט' חלקים של הטפה, ולא גשאר למלכות נוקצא דיליכ חלל חלק עשירית שבה, ועיין (בפ"א פ"א משער מיעוט הירח) אשתארת עשורא מבלהו טפין ר"ל ולכך נקראת רק ו' זעירא ובאמור: דאיהי עשירית האפה סלת. והיינו כמ"ש בזכר (פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) ועשירית האפה, לקבל כ"י דאיהי עשיראה דרגין עיי"ש. ובגינה מעשרין. וכמ"ל (ריש חיקון י"ז דף ל"א ע"א) ראשית מעשר דגנך דא מלכות דאיהו מעשר ואיהי עשירית ל"ס וצנינה מעשרין עיי"ש וצניאוריו שס', ועי' דצדרי רבינו (בפ"א פ"ג משער הכללים). וההוא טפה בעמודא דאמצעי'תא אתארכת עי' דצדרי רבינו (בפ"א סוף דרוש ה' משער מ"ג ומ"ד) שכתב שהטפה מתחלה היא כלורת ו', וכשירדת מן הח"ת אל היסוד אז היא מתארכת ונעשית כלורת ו' ושומר כלל זה, ועיי"ש עוד להלן (בדרוש י"ד) שכתב צניאור ויחר שיש צ' זוגים זוג עליון חווג תחתון, זיווג העליון הוא זוג נשיקין, וזאוג תחתון הוא הגופני, ומזאוג העליון הקודם לזוג התחתון נמשך הטפה מהג"ר ממח החכמה שהוא סוד אות ו', ומזאוג התחתון נמשך הטפה מהפסעות ה"ח שצו"ק שהוא סוד אות ו' עיי"ש, וזה הוא ציאור הדברים כאן שאמר והכוח טפה ר"ל אותה הטפה שנמשכה מתחלה מזאוג העליון שהוא זוג נשיקין שנמשך ממח החכמה סוד אות ו' שהוא כלולה מע"ס כ"ל, מתארכת אח"כ צאוג התחתון: ואתעבדת זרע ו' דכליל ו' ספירין. כלומר שאותה טפה הזרע שהיה מתחלה צווג העליון כלורת אות ו', מתארכת אח"כ צווג התחתון ונעשית כלורת אות ו' משום שנמשכה צו"ק דז"א ובאמור: הכי נטלין מההוא זרע דאיהו ו'. פי' שכ"ס שהטפה שנמשכה ממח החכמה מזאוג עלאה צח"י ו',

ובההוא זמנא דאריק בה כולא. אתקריאת תיבת נח. ורזא דמלה (ראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי. מה דהות ה' יבשה, אתעבידת ה"א השביעי. ודא איהו ותנח התיבה בחדש השביעי. ותנח ודאי בחדש השביעי. ודא איהו גיד צדיק ח"י עלמין. בגין דמיניה נפיק זרע להאי יבשה.

וכל מאן דאפיק האי זרע דאיהו נביעו מלעילא דלא קלא) בהאי יבשה. גרים פרודא בההוא נביעו. כביכול כאלו אתפסק נביעו דשכינתא. ויתרבה נביעו דסטרא קלא) אחרא. דאינון מי טופנא. הה"ד (סו י) והמים גברו מאד מאד על הארץ.

בההוא זמנא דלית נביעו בההיא יבשה דהיא [דתהא] קלה) כבדה, אתעבידת קלה לאסתלקא מעל

באר לחי ראי

שגם כל ספי וספי צפרעות שגב אינה אלא צפנת ט"ס פרעות ומלכות פרעות משלימותו לשפר, וכ"כ עוד צ"ח (פ"א משער מיעוט הירח וצפ"א משער הירח וצפ"ג משער חיקון הנוקבא) צסוד מ"ש דליכו שלימו דכל ספי עיי"ש. ובולא אתמשך לגבי דגיד. ר"ל בין צוזוג כעליון דנשיקון הכוחי שחורע הוא צסוד י, ובין צוזוג הכחתון שהוא צסוד י, ובין צהתכללותם דסלקא י צי, הכל נמשך דרך היסוד לדיק דכורא שהוא סוד אות ג' לרחם של הנוקבא שהוא סוד אות ד' שהוא יבשה ודלי"ה עד שמקבלת הטעם שהוא י כמ"ל: אתקריאת תיבת נח. עיין (צפ"ח פ' צכר דף ק"ח ע"ב) ותנח הכיבס דא שכינתא תחלא עיי"ש, וסכל קרי לה תיבת נח, וכייוו כי נח הוא יסוד דח"א כמ"ש נח איש לדיק, והכיבס הוא הנוקבא שלו שהשפעתו מתקבץ צחיבה, וכמ"ש (צכר ר"פ נח דף י"ט ע"ב) דנח אחקרי לדיק יסוד דעלמא, ולדא אנטריך למעל לחיבה לאתחברא צב ולקיימא צב זרעא דעולא דכתיב לחיות זרע, מאן חיבה דא ארון הכרית וכי עיי"ש: ותנח התיבה בחדש ה' ר"ל חדש ס' מרמז ליסוד, כמ"ש (צלק"א פ' צהעלותך) צסוד וסמן כזרע ג', ג"ד מספר ז' שהוא יסוד ז' לצינח עיי"ש, ולא דרש הכא דצחודס כ' שהוא יסוד לדיק דח"א נחס הכיבס שהוא המלכות שכן ענינו דיסוד דעציד נייחא לנוקבא וכחצר: סה דהוית ה' יבשה אתעבידת ה"א. עיין (צפ"ח פ"ד משער חיקון הנוקבא) שהמלכות צקטטחא וקראת כ' תחלא, ולאחר שמקבלת הכוחין מצעלה יקראת היא שמרמז ל' מוחין של צ' ששח חלקים דכרין ודאלפיין עיי"ש, ולא אמר הכא דקדס שמחזיון עמה צעלה והוא יבשה חן צב רק אחא כ' תחלא לצד צלל מילוי ח' דכייוו צלל מוחין, ולאחר שגוון לה צעלה בשפעת נסתמלא צב' מוחין דכרין ודאלפיין ונעשה היא מליאה וכתמור: השביעי. דרש כ', שביעי, פי מלכות שכיבס תחמל רח כ' תחלא יש לה מייחא עיי שביעי

מעל ישראל. ואתמר בה (ס) ותרם מעל הארץ. ולא נחתת עד ירחא שביעאה. דאתמליאת בזכון דילה. ואיהי כבדה (נחתה) הה"ד (ס ה) ותנח התיבה בחדש השביעי. דאיהו תשרי דרועא שמאלא. דאי הוה נפקין ביה יפקון במיתה. ולא ישתארו אלא חד מעיר ושנים ממשפחה. חד מעיר כגון נח. וב' ממשפחה כגון שם ויפת. ומאחרנין, שנים שנים. שבעה שבעה. מאינון עמי הארץ דדמיין לבעירין ועופין וחיוון. ואלין אינון דאוקרון ימים טובים וחגיגין. דאינון שנים שנים. תרין יומין. חד דראש השנה. וחד דשבועות. תרין יומין דפורים. שבעה שבעה. אלין שבעה יומין דפסחא. ושבעא יומין דסכות. או דמתפללין ח"י ברכאן דצלותא בכל יומא דסלקין וד' נ"ד ע"ב לחושבן שנים שנים שבעה שבעה. ח"י, או אלין דהוה נטרין י'. דאיהו אות ברית מילה. דאיהו לשמנה. דכלא ח"י. או אלין דמנחן תפלי בכל יומא. דאינון אות י'. כד"א (שמות יב) והיה לאות וגר. והוה קשרין ליה בח' בתי דתפלי. דאינון ד' בתי דתפלין דרישא. וד' פרשיין דתפלין דיד. או אינון דנטרין אות י' שבת בתוומא דיליה. דאיהו ח'. תרי אלפי אמין לכל סטרא. וכלא ח"י. לאלין אינון מקבלין בתשובה. דאיהו תבת נח יום הכפורים. אבל לאחרנין לא יקבל לון בתיובתא. ואם יפקון ביומא דדינא. אלין דלא הוה נטרין. אתמר בהון (ראשית י) ויגוע כל בשר הרמש על הארץ. ואלין אתקריאו רשעים גמורים. דנדונין לאלתר למיתה.

דבהון בשית יומין הות שכינתא מתתרכא. הה"ד (ס ה) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה. ואלין

באר לחי ראי

דניסן עתידין ליגאל ולא בחשרי, דחשרי הוה דרועא שמאלא דכח חתמא שחכא שמאל דוחה, ענין דלא ייתי משיח בן אפרים אלא דניסן עתידין להגאל לקיים זכון דזחמד טולס רחמתיך וכו' עיי"ש. ולא ישתארו וכו' וכמ"ש (ירמיה ג') ולקחתי אתכם לי מעיר וכו' ממשפחה. כגון שם ויפת. אבל חס הוה אחרו אציו עבד עבדים יוכיח לחייו. ואלין אינון דאוקרון י"ם וכו'. פי דמח שישראל לי מעיר וכו' ממשפחה או שבעה שבעה מאלין עיי' דדמיין לבכמות וחיות זכ הוא חס חס כשרים ומיקרים עכ"פ יר"ע דכיוונו חס חס עכ"פ בעלי מלות יללו וישאלו לחיים: חד דר"ה וכו'. הגר"א כחז שכי"ז ע"ס, ואל' ד' יומין דר"ה ויוכ"כ ד' יומין דעלמא שבעה וכו', וכוונו כי תרין יומין דר"ה ויוכ"כ שניכס חס ענין לי, וכן ד' יומין דעלמא ר"ל שבעה ושמיים דשניכס נקראים עלמא: כד"א והיה לאות על ירך. כיוונו כמש"ל (צבדומה דף ע' ע"א) חל חל וכו' לאות על ירך קשורא דתרוויכו דא י': דאיהו תיבת נח יוח"ב. כמש"ל (דף כ"ח ע"ב) ויפתח נח את חלון התיוכא מרמח על ישראל דפתחין בתיוכתא ודרש תיב"כ לשון תיוכתא ותשובה וע"ל (פיקון ו' דף כ"ב ע"א) ויפתח נח את חלון התיוכא דא יוח"ב, דתיוכא נח הוה אמתא עלאה שהוה מקור התשובה עיי"ש וצ"ל אורנו שם: דבהון בר יומין הות שכינתא מתתרכא. זכ חס לן המשך עם הדברים שלמעלה מענין הגאולה, רק שמענין לענין צלותו ענין שמדבר בענין התיוכא שזכ מלאך היונה מנוח לקץ העולם, וגם בענין

שזכ הוה קלקול דור המבול שכתבנר רק הכ"ג בלא כ"ח ע"כ אהעצידה קל, וכמ"ש רבינו (צלק"ת שם), ולא אמר דמכ"ט אסתלקא השכינה שהוה התיוכא מעל הארץ, ואתמר דכח ותרם מעל הארץ כענין דחיי אור חוזר וכחמור: עד ירחא ו'. שמחמלחא שפע עיי' היסוד שהוא ו' כ"ל ממעשים עוצים חכיות שישראל מסגלים בחדש זכ שגרמו לה שבעה יסופיע לה זרעו דרך היסוד, ואז נעשית כדכד בשפע אורות כל עוב של בעלה, ח"ש ותמה התיוכא בחדש הז' שהוא חדש חשרי שאז יש לה גם בחי כ"ח שהוא אור ישר וכחמור: דרועא שמאלא. עיי' צלק"ת (פ' בראשית) צסוד משחיל דחשרי צצרא הטולס שהוא צסוד שמאלו חחת לראשי עיי"ש וכוונתו דהמשך דברים אלו לתוך דאס גדלה כ"כ מעלת חשרי צכיות של ישראל, וכן מצוהר להב' (דף י"ח ע"ב) דחיקון בגאולה העתידה חכיה מסערא דתחק שהוא ר"כ מסערא דרועא שמאלא שהוא סוד הבגדור. חס כן מדוע לא ילאו צו ממנרים, וגם בגלות זכ קיי"ל דניסן עתידין ליגאל, וקשה לבחורה למח לא יוכיח בחשרי, ולא צל לתוך שיש צ' ענינים צמני בגאולה, דעוקר זמן בגאולה שוכיח נגמר דחיקון צעלומח העליונים לזורך בגאולה וכו' צרי"ה, אבל בגאולה צערי"ז צפועל ממח שוכיח הולאח לחייתא יוכיח צע"כ דניסן ולא צרי"ה וצחודש חשרי להיותו צצרי דרועא שמאלא תגבורה דין, ואם יפקון ציומא דדינא אלו וכו' וכדמסיק. דאי הוה נפקין ביה וכו'. עיי' צערי"מ (פ' משפטים דף ק"ב ע"א)

ואלין אינן יומין דחול. צדיקים גמורים אלין אינן דנטרין (קל) ח"י. ושבתות ויומין טבין. עליהו אתמר (ש) ותבא אליי היום לעת ערב (קל), ודא ע"ש ויומין טבין. דשכינתא קא אתיא לשריא עליהו. בגין דאינן קדש (קלח) כד"א (ירמיה ג) קדש ישראל ליי, (זכריה ו) ואתם הדבקים ביי אלקיכם חיים כלכם היום.

ואינן צדיקים גמורים דנכתבין ונחתמין לאלתר לחיים. וכתבין בספרא דחיי (קלט) כד"א ובספר חיים ברכה וכו'. בינונים דכלילן מחול וקדש תליין עד יום הכפורים. דאיהו כגוונא דתיבת (ק) נח. אם תייבין בתיוכתא יקבל לון ויכתבון לחיי. ואם לאו יכתבון למיתה עם אחרנין דאתמר בהון (ראשית ז) ויגוע כל בשר וגו'. ובינוניים בגין דאית בהון פקודין וחובין. אתמר בהון (ש) ומכל החי מכל בשר וגו'. מכל החי מסטרא דזכוון. מכל בשר מסטרא דחובין.

(ועוד) דזמנא דייחא משיחא, כל אינן דענזי אות צרית, ישזיב יתכון ממנונא. דזככאזא זמנא יתצעל מנונא. דהו מתנצחין אינן גביאזא דאספקלריא דלא נכרא דלא ישתארוז אללא חד מעיר ושנים ממשפחה. כגון הכהן דכתיב (שם ז) שנים שנים צלו אל נח. ואית מאן דאמר ז' ז' מסטרא דבת שצב. ואלין אינן חד מעיר. נח דא

באר להי ראי

וכו'. כל המוסגר מכאן עד לאשתחא צגלותא ליתא בדפוס ממעוזב ואמסטרדם. ובתיקונים של הגר"א הוא מוסגר ונאותיות רש"י: באספקלריא דלא נהרא. וכמ"ש צ"ס (יבמות דף מ"ט ע"ב) כל הנביאים נסתכלו באספקלריא שאינה מאירה חוץ ממשרעי' שהסתכל באספקלריא המאירה עיי"ש, ולזה אמר שנביא ז' דלא ישתארוז רק ח' מעיר וצ' ממשפחה הוא מנביאות נביא ח' משאר נביאים שהם באספקלריא דלא נכרא שהם לו להסתכל שלא יהיה כ"כ נדחים, אבל נביאותו של משרעי' לא היה כן, כי משה דרכו היה להסתכל על הדורות הבאים שלא יודחו מלכתפחה צגלותא כי שאמר ואם אין מחייבי נח אחריות מיי ר"ח דממסיק לקמן: ממסרא דבת שבע. היינו כמ"ש (ברעי"מ פי צבר דף ק"ח ע"ב) דשכינתא מסטרא דיסוד לדיק אחריותא בת שבע דאיהו ז' לניכא, ואיהו בת שבע מסטרא דאמא ענא עיי"ש, ולזה אמר הכה דאחזן הנוטרי צרית שהם מסטרא דיסוד לדיק כנ"ל, הם חכו לגאולה שהם מתקנין המלכות בסוד שצפה שצפה שהוא מסטרא דיסוד לדיק שהוא ז' לניכא אשר שם הוא שורש הגאולה ויכל עליון דחמק נפקין עבדין לחירות: נח דא שבת דביה נייחא וכו'. עיין (ברעי"מ פי תרעי' דף מ"ד סוף ע"א) דשנת איכו חא דצרית קדישא, וע"ל (תיקון ו' דף כ"א ע"א) בסוד אשר פרו יתן צעחו עתו לדיק צוגא דקצ"ב ושכינתא דיסוד לדיק דחמק איה ליה נייחא עיי"ש, ולזה מוזן דלאחר שאמר למעלה דנח היה מסטרא דיסוד לדיק ולא השתיה דרכו כשאר בני דורו, אמר הכה עוד שרמזו כל זה שאמרנו בענין הגאולה צנה כחצר, דשמו מוכיח עליו שנקרא ר"ח שהיה צנחי שנת יום מנוחיה דכ"ב נייחא ליסוד לדיק שעי"ז זכין לגאולה ובאמור:

צענין ה' ספרים שנפתחים צ"ב הוא מוסף נביאור הענין שהעיקר מה שהשכינתא לא מלאה מנוח הוא רק צימיו החול משא"כ בשנת ויר"ע וכמ"ל (דף כ"ב ע"ב) דזמנא דשכינתא איכי צגלותא אחרת צב ולא מלאה היורה מנוח אללא בשנת ויר"ע עיי"ש וצבאורנו שם וצבם נאמר ענין השלש ספרים שנפתחו צ"ב וכדמפרש ואזיל. ואלין אינן יומין דחול. עיין (ברעי"מ פי זו דף כ"ט ע"ב) דת"ח ולדיקים דלאו אינן צעלי מלאכה ומי"מ שחורתן ואומנתן נקראים שנת ויר"ע, ואגרא דלחון לענגא לון צעלמא דין וצעלמא דחתי צמאלל ומשפחה וכו' נקיה ולצוין שפירין, משא"כ שאר ע"כ צע"מ ומי"מ אינן כשאר עבדין צנוי דחול עיי"ש, ולזה אמר דצמנשיהם של המון עם שאין חורתן ואומנתן לא מלאה שכינתא מנוח כי הם נקראים יומין דחול משא"כ צת"ח ולדיקים שהם נקראים גם צימיו החול שנת ויר"ע ובאמור: אלין אינן דנטרין ח"י דשבתות ויר"ע. קן גרם הגר"א וכנ"ל, ור"ל ח"י דיר"ע כנ"ל, וכן ח"י דשנת ואות שנת צחומיח כנ"ל: בגין דאינן קודש. גם זה מבוחר (ברעי"מ שם) דתת"ח וכנדיקים נקראים קודש וכלי קודש עיי"ש: ואתם הדבקים בה' אלקיכם וגו' הוא מפרש בענין שהת"ח ולדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים, כי בעצם דת"ח ולדיקים נקראים קודש כי הם דבקים צב' וכל הנטפל להשם הוא קודש כמו השם עצמו, וע"כ הם נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים, כמ"ש ואחם הדבקים וגו' חיים כלכם היום: מכל דחיי מסטרא דזכוון. דנכתבין לחיים צכזת זכיותיכן שהם דבקים צו יתצדק שורש החיים שעליהם נאמר ואחם הדבקים וגו' חיים כלכם היום כנ"ל: מכל בשר מסטרא דחובין. וכמ"ש שנים הוא צצר וגו': ועוד דבומנא

דא שנת דצ"ב נייחא דירית לב לדיק. שנים שנים תרין יומין. חד דר"ב וחד דיוס הדין דתנינא ליכו מספק. ויימא חדא דיוס הכפורים. ויימא חדא דשבוות. ושבע שבע חיון שבע יומי דסוכות. ושבע יומי דפסחא. דמאן דעיר חיון יומין עתיד לאשחזא בגלותא)

ובגין דגלי כל דא קב"ה למשה. שאיל רחמי עליהו. ומסר גרמיה למיתה. ה"ד (שמות לב) ואם אין מחני נא מספרך. ובפיוסא דיליה אדבק במלכא. ואחיד בדרועא דימינא. ואמר (שם) זכור

באר לחי ראוי

וכר עיי"ש. וד יומי דפסחא. חיונו כי גם לחיון של ז' ימי הפסח, זוכין רק ע"י תיקון יסוד לדיק, וחינו עמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ה משער חג המנוחות) כי כלל אי' דפסח יש להמלכות תיקון גמור צבחי יסוד המדווג עמם ומקבלת הטעם ונחשבת מן כוונת הכוח כל משך ימי החג עד ז' דפסח שהוא זמן הלידה ביסוד דוקצח שרחמך לר עיי"ש. וממילא שהכל תלוי במעשיו בענין זה לתקן בכל ז' ימי הפסח צבחי היסוד לדיק בשלימות וכאמור דמאן דנפיר חיון יומין עתיד לאשתובא בגלותא חיונו כפי הכח המזכר שכן חלו כימים המזכרים ונעשים כל תיקונים הוא רק ע"י נעירת אות צרית קודש וכחמור, וממילא שחיון יללו ממתחא ומחבלי משיח וכאמור: ובגין דגלי כל דא קב"ה למשה שאיל רחמי עליהו. ע"י צ"ש (ר"ב דף ע"ז ע"ב) ג' ספרים נפתחים צ"ב וכו' ארנבי מאי קרא ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת, מחני נא זה ספרך של רשעים, מספרך זה ספרך של לדיקים, אשר כתבת זה ספרך של ציונים עיי"ש, ועיין (צחיקונים מ"ה דף פ"א ע"ב) ולמא חתגולא זה דכוי עתיד למכוי ולא צבי רחמי עליכו עד דאתא משה וצבי רחמי עיי"ש, ועיין (צב"ר פ' נח דף ס"ז ע"ב), ולכלן (צחיקון ס"ט דף ק"יג ע"א) שאמר משה ואם אין מחניי נא, אותיות מ"י נ"ה, שהשלים פגמו של נח שלא צבי רחמי על בני דורו עיי"ש, ולא הוא מרכיב הדברים הבא להמשך הדורש שענין מי המצול וחיבת נח מרמז ג' ספרים שנפתחים צ"ב, ומשה רבינו צעצע חפלתו צבי רחמי על בני חתול של בני ספרים שנפתחים צ"ב לתקן פגמו של נח שלא עשה כן: ומסר גרמיה למיתה. נא, מלמד שמסר נפשו עליהם עיי"ש, וז"ל (צב"ר פ' נח ט"ז) ולא שניק ליה לקב"ה עד דמסר גרמיה למותא וכו' עיי"ש: ואחיד בדרועא דימינא. ע"י צ"ש (צב"ר ט"ז) ועתה הניחה לי מלמד שפסו משה להקב"ה וכו', ולא מפרש הכא שהפסח - כי צ"ב צחי דרועא ימינא שהוא סמל דחסד, ודרועא שמאלא שהוא סמל דגבורה, וצופא שהוא עמודא דאמתותא ח"ה, לבקש רחמים על ישראל שחט צבחי בני ספרים הנפתחים צ"ב שכן סוד ג' קוים חגיגת וכמ"ל צב"ר

חד דר"ה וחד דיוס הדין. חיונו כי ענין דר"ב הוא צח לתקן תיקון הפגם דיסוד שקלקלו אדם והוא שמשני צ"ש, וכמ"ש (צפרע"ה פ"ה משער ר"ב), ואמר הכא דלעת"ל יכיה חתיון צ"ב ימים דר"ב חד דר"ב וחד דיוס הדין, חיונו כמ"ש רבינו (צפ"ו ט"ז) דסוד הטעם שאנו עושים צ' ימים ר"ב, כי יוס אי' הוא ר"ב דצחי הנשמות שהוא פנימיות העולמות שהוא דינא קשיא, וציוס צ' הוא ר"ב דצחי דינא רפוא צחיוניות העולמות, וציוס שצב"מ קיים ה"ב הכל ציוס אחד, אינל עתה בגלות נחלקו לב' ואשר יאכזר ה' יוכיח וידין דינו ציוס צ' דר"ב שהוא דינא רפוא עיי"ש, ולזה אמר דלעת"ל כאשר יתוקן היסוד לדיק שיהיה רצון הבורא לגאלנו ידיו צחסדו יחצ"ש על זה ציוס צ' דר"ב שהוא דינא רפוא, וע"כ נחלקו ימי ר"ב לב' כדי שלא יתערב דינא קשיא דיוס אי' עם הדינא רפוא דיוס צ', ועי"ז יכיה צניקל שיתגולל רחמי על מדותיו שנכתב צ"ב הגאולה צב"ר רחמי: דתנינא איהו מספק. חיונו כמ"ד צ"ש (צ"ב דף ה' ע"א) דמתקנת ריב"ז הבינה מותרת ציוס צ', דעשיית צ' י"ט של ר"ב חיון אלא מספק, וא"כ צ' ימים הם, וע"כ קראן הקרא צ' לאפקוי מדרג ושמואל דס"ל מלכה צ"ב אסור צ"ב דשתיבן קדושה אחת כן דכיומא אריכתא הוא, לדצריהם לא שייך לומר שנים: ויומא חדא דיומ"ב ויומא חדא דשבוות. פי' צחית שנים, כ"ב מרחמך לב' י"ט, אי' דשבוות שהוא יוס הצבורים, וז"ל יו"כ שהוא ג"כ צחי צבורים, וכמ"ש (צב"ר פ' פנחס דף ר"ג ע"א) יו"כ הוא יוס מאינון צבורים עלאין עיי"ש, וכבר כתב לעיל (סוף תיקון י"ד דף ל' ע"ב) דסוד נעירת יסוד לדיק צעפה צוכר צווגא דיליה, הוא מתאחד צסוד ראשית צבורי אדמתך הציא בית ה' אלקין עיי"ש וצב"אורט שם. ולז"ל דע"י נעירת ותיקון יסוד לדיק מתקנים המלכות צ"ב י"ט של חג השבועות יו"כ דשנים הם צחיקון ענין הצבורים וכאמור: ז' יומי דסוכות. חיונו כי לחיון של ז' יומי דסוכות זוכין ג"כ ע"י נעירת יסוד לדיק, וכמ"ש (צ"ח צ"ב ח' חתיונים דף ע"ב ע"ג) חג הסוכות דא יסוד דליכו כלול מכלכו וכו' דליכו חזיל מחלך ח"ק שני וממי ליסוד דליכו חג הסוכות צ"ב לאתחזא צכלה דיליה

זכור לאברהם. ולבתר אחיד בשמאלא. ואמר (ש) זכור ליצחק. ולבתר אחיד בגופא. ואמר (ש) ולישראל. ואמר קובי'ה לאלין בינונים. לגבייהו תמה זכות אבות. כיון דלא תאבו בתויבתא. הא אינון כרשעים גמורים. ואם תאבין בתיובתא. אתמר לגבייהו חלה זכות אבות. ובגין דלא יתאבידו אלין בינונים, אמר משה וכי יימרון בני עלמא דאנא כנת. דלא בעי רחמים על דריה. בההוא זמנא מסר גרמיה עלייהו. הה"ד (ש) ואם אין מתני נא.

ובגין דא עתיד רעיא מהימנא למהוי בגלותא בתראה. וביה יתקיים (ישעיה ג) והוא מחולל מפשעינו, אתעביד חול בגינייהו. מדוכא מעונותינו במכתשין דיטורין קמא דעניותא. בכמה דוחקין דסביל עלייהו. ובגינה (שמות לב) וינחם יי על הרעה וגו'. והה"ד (ישעיה ג) ובחבורתו נרפא לנו. ובגיניה שמאל דוחה לבינונים דאיהי ראש השנה. וימין מקרב לון בתיובתא. דאיהו פסח. דרועא [דף ג"ה ע"א] ימינא לקבל שבים. ויוקים לון מנפילו דלהון ואחיד בידיהון. וימא לון קומי שבי ירושלם. ובשבועות יפקון בזכותא דמשה. דאיהו מתן תורה רחמי. (וגלי לון ספר תורה ויתכנסון לירושלים ותראה היבשה מלכות הרשעה ורחמי על בנו), וביה (דברים לב) כנשר קמא יעיר קנו. מאן קנו. ירושלם קנו (לשכינתא).

בההוא זמנא שופ"ר מהופ"ך קדמ"א זקף קט"ן. אתהפך ממשלה דאומין (פלחי כוכביא) דעלמא. וישראל דאינון מזרעא דההוא דאתמר ביה קטנתי קמא מכל החסדים אסתלק ואזדקף. ואתמר ביה קמא זקף גדול.

בימינא

באר לחי ראי

יכיה יום הדין שלכם צימי הדין מחמת חוקי הנצחות כנ"ל עד חודש גיסן שבו ימי חסדים ויאלו גם הציונים נחסד ונרחמים וכמ"ל. ויוקים לון מנפילה דלהון ואחיד בידיהון. וכמ"ל (דף ג' ע"א) דצימנא יקים לון, דמאן דנפל לא נריך לאקמא חלל צידא דימנא עיי"ש וצביארנו שם: ובשבועות יפקון. פי שכתחלת הפקודה חסיד נחסד גיסן צפסח, וגמר בגאולה יכיה חג השבועות נכח התורה שכתב, וכמ"ל (שם) וגאלתיך מאי חו כי שכני עד הצוק דליכו ימינא חוקא דאורייתא דכתב דליכו עמודא דאמנא, דמימנא אחיכיה אורייתא דכתב עיי"ש וצביארנו שם: וגלי לון ס"ת וכו' עד ורחמי על בנו. כ"ז היא מוסגר בחיקויים של כגרי"א כי צדפים מנעוצה ואמסטרס ליחא, וכגרי"א שם כך הוא דליכו מתן תורה רחמי וצבי כנשר יעיר קנו, ור"ל דהתורה הוא עמודא דאמנא ת"ת, ועי"ש יכיה גמר בגאולה חג השבועות כדי שיהיה צדפים ברחמים שבו ת"ת, וכו' עד נשר שבו מוסר דיעקב שבו צדפים, וכמ"ל (צדק פ' יחזק' דף פ' ע"ב) דרך נשר צדפים ממנו וכו' נשר צדיקים וכו', ועיי"ש עוד (צדק פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) אדם נחית לגבי נשר דרגא דיעקב, ועי"ש מצעיתו בגאולה שיהיה ברחמים צדפי כנשר יעיר קנו וגו' שכתב הוא רחמי מאל, וכמו (שפירסי בחומש פי באר) צפסח כנשר יעיר קנו: שופר מחופך וכו'. הוא מוסף לדרוש עוד שופר מחופך על ביטול שליעת

כחולות

(נכדמא דף ד' ע"א ונשאר דוכתי). ואמר קב"ה לאלין וכו'. קודם צקח משה וכדמפרש ויזיל צגין דלא יתאביד וכו' וצגיניה וינחם וכו': לגבייהו תמה זכות אבות וכו' אתמר לגבייהו חלה זכות אבות. עי"ש (שם דף כ"ב ע"א) פלוגתא דשמואל ור"י, שמואל אמר תמה זכות אבות ור"י אמר תחון זכות אבות עיי"ש, ודרש נח הכה דאלו ואלו דא"ה, דאם ח"ו לא יעשו הציונים תשובה גאמר תמה זכות אבות, חלל אס חצין צדיקתא דאמר לגבייהו חלה זכות אבות, היינו כר"י דס"ל תחון זכות אבות, וכמ"ל (חיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) צדפים זמנא חלה זכות אבות עיי"ש וצביארנו שם: וכי יימרון בני עלמא דאנא כנח דגביהו. וכמ"ל מהזכר (פי נח שם): ובג"ד עתיד רע"ם וכו'. וכמ"ש צמדי' ואסתחן פי צ' ס"ה (ה' א"ל הקציה למשה אס אחי גקצר כון אלן, צדפתן כן צאן עמך ואחכ צא צדפים שגאמר וירא ראשית לו וגו' ויחא ראשי עם עיי"ש: והוא מחולל מפשעינו אתעביד חול. היינו כמ"ש (צדק פ' תרומה דף ק"ז ע"א) כמוליך צמדבר הגדול והטורא צדפים מדברא דשליטא חוקא דס"א, ומשח חקצר תמן צגין דאינון מתי מדבר יקומון וכו' וכו' רע"ה דלכון עיי"ש, ולא אמר כפי כי עיי חטא הדור חקצר משה צדפי צמדבר שליטא כס"א ולא גמס לא"י כדי שצמי מדבר יקומון שם למח"ל עמו ויעל עמו לא"י: שמואל דוחה לבינונים. שלא יהא יום הפקוד צדפי, כדי שלא

בימינא אסתלקו מן גלותא. בגין דמוליך לימין משה. דדרגיה עמודא דאמצעיתא. דאיהו שבעות. וביה מאריך טרחא. ביה מאריך קוב"ה. דאיהו ארך אפים על בינונים. וטרח בגינייהו לקיימא. (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך. וביה יפקון. על ידא דההוא דאתייהב אורייתא על ידיה בשבעות. דאזיל לימינא. דהיינו פסח. בההוא זמנא (שמות טו) אז ישיר משה. ובסכות (ראשית לג) ויבא יעקב שלם. שלם בגופיה. שלם בממוניה. ואסתחר בשבעה ענני יקר. כגונא דקדמיתא כד נפקו ישראל ממצרים. לקיים (מכה י) כימי צאתך מארץ מצרים וגו'.

ורשיעיא דאינון ערב רב, אתמר בהון סוף פטריק. דאינון מורעא דעמלק. דאתמר ביה (שמות ח) ויאמר כי יד על כל ייה. ואינון חמש מינים. עמלקים גבורים נפילים ענקים רפאים. דכולהו

באר לחי ראי

בחילונים ע"פ המשך הכרש דסליק מיניה, כי שופ"ר ר"ת ש"מ וי"ח פ"ג ר"ע ע"ד ש"ל (דף נ"א ע"ב) מכע"ז: בגין דמוליך לימין משה. עין (צדק"מ פ' כי תלך דף רע"ז ע"ב) צפוסק מוליך לימין משה זרוע חפלתו צוקע מים, דכח הימין צקע משה מיא דאורייתא ונתן הכורח נמכו ליה שם עולם, וע"ל (תיוקן כ"ב דף ס"ז ע"א) צסוד מימיו אש דת לנו דמימיו אחייבא אורייתא בג"ד מוניך לימין משה זרוע חפלתו שכוה חסד דלצרכס עיי"ש, וע"ל (תיוקן י"ג דף כ"ח ע"א) חרוע ה' על מי נגלתה עיי"ש וצביוארנו שם, ונזח אמר צכמשך הדברים כלן דגס בגאולה העתידה תהיה צמדת החסד שכוה סעריא דימינא, צגין דמוליך לימין משה היינו כיון שחוכה בגאולה ע"י משה שנתן הכורח צימין שכוה חסד דלצרכס וכלמור: דדרגיה עמודא דאמצעיתא וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צלק"ת פ' ואלה וצשאר דוכחי) דמשה הוא סוד ז"א, ואלותיות מ"ה דמשה הוא שם מ"ה שמאזר צ"א עיי"ש, והיינו סוד חג השבועות שכוה צחית שצו יגמור בגאולה וכלמור. ביה מאריך וכו'. ר"ל צכחו של משה שכוה עמודא דלמעניתא שיש צו כח הכורח שכוה סוד ח"ת עמודא דלמעניתא, הקצ"ה מאריך וממחין מלגמור כדן צעגין בגאולה צשציל מעשה צבינונים שאינם לדיקים צצימין ואינם רשעים צשצמאל רק צקו האמצעי, ואינו גומר כדן צעגין בגאולה צתשרי יומא דדינא כזכר וממחין עד חג השבועות וכלמור: וברחמים גדולים אקבצך. היינו צשצושת שכוה ח"ת שכוה מדה כרחמים קו האמצעי ככולל ח"ג, וכמ"ש רבינו (צביה פ"ה משער פרופי זריג וצשאר דוכחי): בההוא זמנא אז ישיר משה. ע"י ש"ס (סוכה"ר דף ל"א ע"ב) שר לא גלגל אלף ישיר דעיקר השירה חסיד לעת"ל צתכ"ת עיי"ש, ואמר ככא כי משה דייקא ויכח ראש כמסורדים לעת"ל כי הוא היה כמשחל לשינה ישראל צעגין בגאולה: ובסוכות ויבא יעקב וגו'. ר"ל כי צפסח הקצ"ה ויקום לישראל מגלותא, וצשצושת ויכח כגמר דין שילאו

מגלותא, וצסוכות יצאו לירושלים, וכמ"ש ויעקב נסע סוכה וגו'. ויבא יעקב שלם שכוה סוד סוכה שלם, וכמ"ש (צדק"מ פ' פחם דף רכ"ז ע"א) עיי"ש: שלם בגופיה ובממוניה. שלא ימותו צבינונים ולא יצטלו דלגב ודוחקא דשעיתא וכמש"ל (סוף דף ג"ג) ואסתחר בז' ענני יקר וכו'. היינו כמ"ש (צילקוט שמעוני פ' אמור ס"ה תרנ"א) דלעת"ל יעשה הקצ"ה סוכה ללדיקים ומלפין וממחין אותם לחוכה שנלמד כי ילפניו צסכב ציוס רעב, דלעת"ל עתידין כל אכ"ע ליכנס על א"י ולעשות מלחמה עמכם, מה הקצ"ה עשה מסבך על ראשם של ישראל עיי"ש. כגונא דקדמיתא וכו' היינו כדעת ר"ה צש"ס (סוכה דף י"א ע"ב) דעניי הכצוד הקופס עיי"ש. ורשיעיא דאינון ע"ר וכו'. והיינו כמ"ש (צדק"מ פ"ג משער הק"ש) שעגין הסוכה מרמז לחיצת ישראל עם קרצו שגלו מממלך ע"י העגן שחקיפן, משא"כ הערצ רצ שלא היה העגן קולטתן צכס היה מכה עמלק עיי"ש (וצסודור מבר"ש) צצרכת אכצת עולם, ולא אמר ככא שברשעים יהיו צסוף"ק פסוק, ר"ל צסוף יומיא צצחית משיח יחפסקון מעלתא, כי בסוכה שכוה ענני כצוד לא יקלטס ויכרגו צכס האומות: דאתמר ביה ויאמר כי יד על כל ייה. עין (צדק"מ פ' משפטים דף ק"א ע"ב) דכגאולה העתידה נחשכ עד דיתצטר לכול מתוך הפסולת דהיינו קש דלינון ערצ רב, דיתצטרו וישתמודשו ישראל צינייכו כמח דלחצציר צר מגו גמץ וחסן, צגין דמון וחסן אינו מחוייב צמעשר עד דיתצטיר, ולצתר דלחצציר קש וחסן מכניסין לה ללואי, וקודם צבידור לא שריא י' דלואי מעשר על ה' דלואי נכמא דה' מינים לקיים השבועה כי יד על כל ייק, וצתר כתי יחנשין ישראל דליון צר לירושלים עיי"ש, ולא אמר ככא דלעת"ל לא יקף הקצ"ה את הס"ר צעגין כצוד שכוה סוד הסוכה, כדי שישלע צכס עמלק וגומל דליל וישמידם. כדי לצרכס מתוך הקבל צסוד צירור מון וקש מתוך הצר שצ"י נלמד כי יד על כל ייק וכמכר: ואינון די מינים וכו'. עין (צכר פ' צראשית דף כ"ח ע"א)

דבולוהו מסתלקין ומתגברין על ישראל בגלותא. הה"ד (בראשית ז) ויגברו המים וירבו מאד על הארץ. (ד"א) ארבע זמנין כתיב ויגברו וגברו. לקבל ארבע גלוהו. ועלייהו אתמר (ספ) סוף פסוק. דפסיק לון קב"ה לסוף יומיא מעלמא.

ובהוא זמנא (ישעיה ס) הקטן יהיה לאלף מסטרא דשמאלא. (שם) והצעיר לגוי עצום מסטרא דימינא. (שם) אני י"י בעתה אחישנה. מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ומיד יתפסקון עמלקים מן עלמא. וקב"ה יתיב על כרסייה. ודא איהו שופ"ר הול"ך אתג"ח יתי"ב. בההוא זמנא דיתמחון עמלקים מעלמא. יהא קב"ה נח גיחא לישראל. וייתיב על כורסייה. כמה דאתמר ביה (תנאל ו) ועתיק יומין (ספ) יתיב לבושיה כתלג חוור. לקיימא (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ולגבי עשו וישמעאל כתיב (תנאל ו) כרסייה שביבין די נ"ר. [ס"א רומי] (ספ). ומאינן שביבין דכרסייה יוקדון כל טעוון דילהון. גלגלוהי נור דליק. דנחתין מיניה עשר גלגלין. מסטרא דאת י. ושביבין מסטרא דאת ה. תרין אתוון יתערון בגורא. לאקדא טעוון דלהון. בההוא זמנא (ישעיה א) והיה החסן לנעורת וגר.

בההוא זמנא סליקו על דרגא דיליה. דאיהו שש מעלות לכסא. ודא איהו דרג"א, תרי" טעמי. מאי

באר לחי ראי

לכמנך כדנש דזמנן שיפסיק הכב"ה כקליפות מן עלמא בסוף יומיא, ואז יכיר כתיבן ככל כ"ג קיס ימין ושמאל ואמנא, כינוי סוד זקף גדול חקף קטן שהוא סוד ז"א מסטרא דימינא ושמאלא, ואז יכיר ממילא כתיבן גס בקו כאלמעי ואז נאמר: אני ה' בעתה אחישנה וכו'. והיינו כמ"ש רציו (בלק"ט קבלת) בסוד י"ד פתים דכשמועווגים ת"ת ומלכות נקרא פת עי"ש, והיינו סוד קו כאלמעי דכלל ימין ושמאל כמ"ל נח גיחא לישראל דרש אחי"ה מלשון וכוונת למדינות עשה, שדכב"ה יי"ח לנו ולא יחבש מלחנו על חטאינו: עשר גלגלים מסטרא דאות י' ושביבין מסטרא דאות ה'. כינוי כמ"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) ועשר גלגלים איוון י', הכה מצוה דכעשר גלגלים של הכסא הם סוד אות י' מכו"ה, ואמר הכה דכשציון דאשא מהכסא הוא מסטרא דאות כ' מכו"ה, וע"ל (תיקון כ"ט דף ע"ג פ"א) י"ק איוון לימינא ושמאלא, י' לימינא כ' לשמאלא, ולפי האמור מיון כי הכסא החמים של ישראל שצד ימין הוא מסטרא דעשר גלגלים דאות י', וכסא דין של ארכ"ש שצד שמאל הוא מסטרא דשציון דאשא דאות כ': ב' אתוון יתערון בגורא וכו'. היינו כמ"ל (תיקון א' שם) בסוד רשפי אש שלכב"ה י"ק, שצד אחיות י"ק יתער שמאלא צלכב"ה דלילא דאיוון רשפי אש שלכב"ה י"ק ויוקד ככלן דצני ע"ז ויעול וקמין מעמלק, דארכ"ה ארכ"ה צד' אתוון אלף דאיוון י"ק לנעלה נוקמא מניה וכו' עי"ש וצ"ל דאש דאש בההוא זמנא והיה החסן לנעורת וסיפא דקרא וצנו שניכס וגר: בההוא זמנא סליק ו' על דרגא דיליה

דע"י חטא של משה שלקה את כע"ר גרם שפול כ' תתאכ צניכון, וצ"ד איכו לא יעול לארשא דישאל עד דיתב כ' לאתרכ וע"ז אתמר מולך לימין משה ואפיק לה מתחן ואייתי ליה עמיה ומיד שריא עליה י"ק ואלשחלס אומאכ כי יד על כס י"ק מלחמא לה' צעמלק וגר, וכו' מיינס בן צע"ר ואיוון נפילים גדורים ענקים רפאים עמלקים, וצניכיו נפולת כ' זעירא מאתרכא עי"ש, וכו' הוא ציחור בדברים כאן שפסקו של משה רציו יכיר לעמ"ל לצער הפסולת שהוא כ' מיינס שצער צד מתוך האוכל והאמור: וסחגברים על ישראל בגלותא. וכלל הוא לאורך הגאולה כדי לצר הפסולת שהוא כע"ר מתוך האוכל כ"ל: ועלייהו אתמר סוף פסוק. ר"ל דאז כרמז של מאר"ך ערתיא סוף פסוק כ"ל שדכב"ה מערי"ה אותה צארכ"ה הגלות וכוונת כדונגים שהם רשעי ארכ"ש מתגברים עלינו וכלל הוא כדי שיפסקו רשעי ישראל שם כע"ר מן העולם כסוף הקץ וכמכר: הקטן יהיה לאלף מסטרא דשמאלא. עין (בתיקונים מז"ה דף פ"ד ע"ג) שדרש זקף קטן חקף גדול, בסוד הקטן יכיר אלף והצעיר לגוי טעם וגר, דכאולהו העצירה יכיר צד מסטרא דכורא וצין מסטרא דנוקבא, ודרש הקטן יכיר אלף מסטרא דנוקבא שכיז זק"ף קטין, והצעיר לגוי טעם מסטרא דכורא שהוא זק"ף גדול, ועי"ש (צצ"ח כג"ה) שפערס בדברים כן, ודציו נטונים עפ"י (בתיקונים מז"ה שם דף פ"ג ע"ג) קס נער ואמר צעיר אני לימים מסטרא דח"א עי"ש, הכה מפרש שם דכקטן יכיר אלף כינוי ממלכות שנקראת זק"ף קטין דכורא נקרא זק"ף גדול, ולא אמר הכה

מאי תרי טעמי. אלא בתר דסליק לדרגיה. יימר לישראל (בראשית כ) ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי. מפקדין דעשה. דכלילן בה' דאברהם. דכליל רמ"ח פקודין. דבהון אתקריב ה' לגבי ה. וקרבנא דא איהו קריבו דקובי' עם שכינתיה. בכל אתר ואתר (נ"א אבר ואבר) קריבו י"ה. ה' חמשת אלפים לבריאת עולם. ו' אלף הששי. ברמ"ח, ובשמאלא דתמן לבא. יטול נוקמין מאומין דעלמא

באר להי ראי

ברמ"ח מ"ע מספר אצרכ"ס ששורשם הוא בעלמא דזכורא סוד ה' דאצרכס וכלמור, ועי"ז יתעורר הכה של הכסא דין לעורר חימה על הקליפה של ישמעאל שכוה מסערה דיומין: דבהון אתקריב ה' לגבי ה. כעסם האמור (צ"ע שם) צסוד זכרי עם ו"ק הוא רמ"ח מספר אצרכ"ס, וזכיינו כי שם צעולס הכסא שעולה ז"א לישב על הכסא מחייהדים זוי"ג ונתאחד ו' עם ה' תחאכ ברמ"ח אצרכס דיליח מספר אצרכ"ס, ואותיות אצ"ר עם מ"כ שהוא סוד זוג ז"א שהוא שם מ"כ צנוקצא דיליח בכל אצרכס דלכת, וכמ"ס (צלקיח פ' לך) עי"ש. בכל אתר ואתר וכו' אתכלילן בעמודא דאמצעותא. כ"ז ליתא צדפוס מנעובה ואמסטרס, אמנס צדפוס קאנסטנטי ליתא כמ"ס כאן, אמנס גס צגי' זו יש לחקן כי מ"ס צכג' קריבו ו"ק קשה לפרש ע"פ המשך הדברים, ויותר נכון לגרוס כמ"ס (צבאר ילחק) קריבו ו"ק, וציאור הדברים הוא עפ"ד (צבאר פ' לו דף ל"א ע"א) זה קרצן אכרן וצינו, תא חזי חייצי עלמא גרמין ליה לקציב לאסתלקא מכ"י וכו', אחא אכרן וכו', ועי"ז מתקריבין תרוויכו ואזדוג מלכא צמטרויחא ועי"ז מתצרכאן עלאין ותחאין ומשתכחין צרכאן צכלכו עלמין עי"ש, חכ הוא המשך הדברים כאן שאמר שעי"ז פקודין דמ"ע עושין חיקון השלם צסוד הקרצן שמתקריב ו' עם ה' שהוא יחוד קצ"כ ישכינתיה וכלמור: ה' חמשת אלפים וכו' ע"ל (חיקון ו"ג דף כ"ח ע"ב) צסוד תולין כל ה' ושורפין צחלת ו', שהאלף החמישי לצריחא בעולם, ותחלת אלף הששי הוא מיועד מאת הקצ"כ לגאול אותנו עי"ש וציאורינו שם, ולא דרש הכה להמשך הדרוש שזה הוא בענין ו"ק עם זכרי רמ"ח שאמרנו לעיל שעי"ז רמ"ח פקודין יתנוצץ בגאולה לישראל צסוד ה' עם ו' צחלתא ה' לאלף, שהבי' מרמז לאלף החמישי לצריחא בעולם, וכו' מרמז לאלף הששי, וכמ"ס (צבאר פ' וירא דף ק"ט ע"א) דיתפרקן ישראל מגו גלותא צרחא דלות ו' דליכי צאלף שתיחא עי"ש. ברמ"ח. כלומר שהפקודות והחסדים שצחיד הקצ"כ להשפיע לנו צומן בגאולה ויחיד מסערה דיומיןא שהוא דרגיח דאצרכ"ס סערה דחסדים עי"ז נעירה ברמ"ח מ"ע וכלמור: ובשמאלא. כלומר צכה נעירה שסיכ ליה שהוא מסערה דשמאלא, יתעורר כה בגבורות ששמאלא

דיליח. וכמ"ס"ל (צבקרמה דף ט"ז ע"א) דלעת"ל יתוקן לוח ו' צסוד ו' דרגין לכסא, וכמ"ס"ל (חיקון ו"ג דף כ"ז ע"ב) צסוד ו' מעלות לכסא שהוא סוד לוח ו' דזיב סלקא צרתא ונחתא וכו' עי"ש וציאורנו שם: ודא איהו דרגא תר"י מעמ"י. פי' שפי' כה בגבורות של כ"ו אותיות ו"ק שיתעוררן לאוקדא בעי"ז ועשוין דלכת, יחא חיקון השלם שיעלה ז"א צשש מעלות אשר לכסא צסוד צא אדם לשבת על כסא: מאי תר"י מעמ"י. הוא מפרש צכ, אמאי נקראים כ"ו אותיות ו"ק צ' טעמ"י שהוא צסוד ועשה לי מטעמ"יס וכדמפרש ואזיל. אלא בתר דסליק לדרגיה וכו'. חיינו כי דרגיח דז"א שעולה צסוד צא אדם לשבת על כסא הוא סוד כס ו"ק כ"ל, כי הכסא עלמא הוא סוד ה' עלאה שהוא שולס הצריחא דתמן שולס הכסא, וכמ"ס רצינו (צפרע"ח פ"ד משער הצרכות וצשאר דוכתי) והכסא לוח לה ו' גלגלים סוד לוח ו' כ"ל, כרי יש צככסא הכה של צ' אותיות ו"ק, ואמר שכשעולה ז"א לשבת על הכסא שהוא סוד אותיות ו"ק וכלמור, אז יאמר לישראל עשה לי מטעמים, סוד הכה של הכסא דין צ' טעמ"יס של כ"ו אותיות לעורר חימה על או"י' וכדמפרש ואזיל: דכלילן בה' דאברהם וכו'. עיין (צרע"ח פ' פנחס דף רמ"ג ע"ב) ציומיןא דאצרכס דדרגיה חסד נטיל נוקמא מישמעאל עי"ש, וציאור הענין הוא עפמ"ס רצינו (צע"ח פ"ד משער קאצ"י'ע) צסוד ו"ק עם זכרי רמ"ח, כנגד רמ"ח מ"ע שהם כנגד החסדים של צחי' אצרכ"ס מספר רמ"ח שהם מחא ולמטה כמו ו"ק של השם, ועי"ש צבגס דמ"ע הוא צדכר, ומל"ח הוא צנוקצא עי"ש, וכו' צרכים יתאחדו עם מ"ס (צבאר לך דף ל"ז ע"א) שמתוסף ה' צאצרכס מה' עלאה דליכו עלמא דזכורא עי"ש, ומזין דמ"ע אצרכ"ס גימ' רמ"ח נגד המ"ע כיון שמתוסף צ' ה' עלאה מעלמא דזכורא שהוא צחי' כמ"ע וכלמור, חכ הוא בענין דמהחסדים דאצרכס שהוא סוד רמ"ח מ"ע שישראל מקיימים נטיל קצ"כ נוקמא מישמעאל, חכ הוא המשך הדברים כאן דז"א צתר דסליק לדרגיה שהוא שולס הכסא סוד שולס הצריחא הצריחא שהוא ה' עלאה כ"ל, ואמר לישראל עשה לי מטעמים מפקודין דעשה דכלילן צה' דאצרכס שהוא ה' עלאה סוד עלמא דזכורא ששם הוא מקור

דעלמא. ורוא דמלה (ישעיה סג) כי יום נקם בלבי ודאי. אתכלילן בעמודא דאמצעיטא. דפקודין דעשה אתיהיבו מימינא. ופקודין דלא תעשה משמאלא. ואלין אינון תר"י טעמ"י. ופקודין דעשה אינון מאכלין דקוביה. ופקודין דלא תעשה פרנסה לסמאל. למאן דעבר עליהו. ואלין הוה קריב (נ"א אקדים) (נ"א ובאלין מתקרב) עשו ליצחק. ואמר ליה (בראשית כ) יקם אבי ויאכל מציד בנו. וסמאל בגינייהו הוה אקדים (נ"א קריב) לשמאלא. לאטעמא לקריב'ה משובין דבנוי. דאינון מאכלין מרירן. דבגינייהו אתמר (מלאכי א) ואת עשו שנאתי. עמודא דאמצעיטא מתמן אתיהיבת אורייתא. [דף נ"ה ע"ב] דאיהי כלילא דימינא ושמאלא.

בההוא זמנא עשן יתער לגבי שמאלא. לאעברא מתמן סמאל. ומיד סליק עשן אחרא דאיהו עשן הקטרת. [איהו כללא דאורייתא. קשורא דיליה פקודין דעשה], לקשרא ולקרבא ימינא בשמאלא. דעמודא דעשן איהו עמודא דאמצעיטא (ברחיומו). ופקודין דלא תעשה בדחילו (נ"א איהו עשן הקטרת) עמוד הקטרת. מאי קטרת דיליה. שכינתא תתאה. דאיהי סלקת בכמה ריחין ובוסמין טבין. וכד סלקא לגביה. אתמר בה (שיר ג) מי זאת עולה מן המדבר וגו'. דסלקת

באר לחי ראי

עיי"ש, ולחזר אמר הכה שחאשר יחצול יניקת החיותים שניקתם מנחי עשן כרע שטעב לשמאלא ככה התפוצות הגבורה כ"ל, אז יעלה העשן הטוב שהוא עשן המערכת של קטורת שהוא החי"ת קו החמשי עיי' כה לימוד התורה דכליל ימין ושמאל: איהו כללא דאורייתא. ר"ל דהעשן הטוב הוא כללא דאורייתא שהוא חי"ת קו החמשי דכליל ימין ושמאל: קשורא דיליה פקודין דעשה ברחיומו ופקודין דל"ת בדחילו לקשרא ולקרבא ימינא בשמאלא דעשן איהו עמודא דאמצעיטא. כ"ל, וכמ"ש (צדק יחזק סק"ת), וצ"חור הדברים הוא עפ"מ (ברע"מ פ' לו דף כ"ט ע"א) מאי עשן, דא דעה עמודא דאמצעיטא, לצדק דנחית עשן חכמה לגבי צינור דחיון דא לשמאלא ודא לימינא איהו נחית מאח"א מלא ייק לאוקדח עשן דחיון חי"ת מסמאל דען החיים צלבוין דאורייתא ובר עיי"ש חכ' הוא צינור הדברים כאן, שאמר שגין עשן הקטורת שהוא עשן הטוב הטוב למעלה ענין עליות לימוד התורה וקיום מ"ע ולי"ת דחילו ורחיומו שעי"ן פרתה לעילא ונעשה היתר דחיו, כי צדור התורה צו קשורים ימינא ושמאלא שהם סוד מ"ע ולי"ת כוונתם מאח"א שהם סוד דחילו ורחיומו וכמ"ל, ועיי"ן עולה העשן הטוב למעלה למי' לאח"א וכלומר, ודע קפודית מלשון קפודית וקשורא, וכמ"ש (צדק פ' פנחס דף רכ"ד ע"א): איהו עשן הקטורת, מאי קפודית דיליה. כ"ל, ור"ל כי עד שחז' צינור ענין עשן הקטורת, ושחז' הוא שאל מאי הוא ענין נוף הקטורת סמים שהוא רחוק מרחקת מכל מיני צמחים: סלקת בכמה ריחין ובוסמין טובין. כיוון סוד ח"ת שמשל המלכות צמחא ומעיי"ן של ישראל, וכמ"ש (מכילתא צמחא דחז"ל דכ"ב פ' תרומה דף קל"ז ע"ב) דל

שמשאל על אה"ע לעשות כהם נקמות. ואלין אינון ב' טעמ"י. ר"ל כי עיי' קיום כרמ"ה מ"ע שישראל מקיימין, וכן צמח שחז' לאדם עבירות של הש"ס ל"ת ופורש מהם, הם עושים צ' מטעמ"ס לז"א, ולכיוון חס אינם מקיימים כמ"ע וכן חס עבירות ח"י על ל"ת עושין מטעמ"ס לכס"א ח"י: הוה קריב לשמאלא. דהג"ח דחזק. ואת עשו שנאתי. דהוא קריב מטעמים מרחיק שחז' עבירות של ישראל לקטרג כהם, ולכן אמר כאשר אהבתי דיוקא דחיונו המטעמים של קיום כמ"ע ולי"ת וכחומר: דאיהו כלילא דימינא ושמאלא דהתורה כלול מ"ע ונל"ת, ומכ"ע נקראת עמודא דאמצעיטא דכליל ימינא ושמאלא וכמ"ל (תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א וצ"חור דוכתי): בההוא זמנא יתער עשן ובר. הוא עשן הקטרת והמערכת של מצח של מעלה שמקריבין ישראל בכל עת מן המטעמים דמ"ע ולי"ת, ומחז' נמשך תפוצת הדיונים על הקליפות ואה"ע, צדור כי אז יעשן אף כי עלה עשן צדור, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) עיי"ש: לגבי שמשאלא ובר. כיוון כמ"ש (צדק פ' תרומה דף ק"ל ע"ב) דעשן הקטרת של אה"ע ופודים ה"ח מחשקם ללד נפח אשר שם מתקדשים כל החיותות של הכס"א וחס חיות מלאו עשן עיי"ש, ולחז' אמר דלפ"ל יתער הקצ"ב לגבי שמשאל צמח הדיונים של עשן הקטרת, דקיום הש"ס ל"ת כחז' להשמיד ולעצור מ"ס יניקת החיותות אשר שם מקומם ויניקתם וכלומר: חז"ל סליק עשן אחרא ובר. עיי"ן (צדק צדור הכוונות, עדן עשן) דעשן עשן רע העולה ממנו למעלה ונעשה לשמאלא צמחא הגבורה, ויש עשן סוד וכלא עשן המערכת וכלא חי"ת הטוב צמח התפוצת צמח על החכמה ומתחילים צדור דעשה

דסלקת בהון. דא ה' תתאה. זא"ת סלקא במ"י. (סו) מקטרת מר ולבנה. תרי ירכי קשוט. (סו) מכל אבקת רוכל דא צדיק. דאיהו כליל כולא. איהו רוכל. ואיהי אבקת דיליה. הה"ד (בראשית א) ודבק באשתו. וביה סליקת לגבי בעלה.

שכינתא תתאה איהי קטרת דקוב"ה. ואיהי קרבן דיליה. מזבח דיליה. דבה מתקנין ישראל מאכלים

באר להי ראוי

מר דא נח, ולבנה דא כוז עיי"ש וצניאורנו שם, ויינו שאמא מקטרת לצרחא סוד מור ולבנה צ"י ירכויה שם צ"י ירכי קשוט, צכה לימוד חורב ופלפולא דשמעתא דאמר מר וליצן הכלכל לאמיתא של חורב, וצקישור שג אצקת רוכל שהוא סוד קישוע של מיני צשמים דחורב ומלוא ומע"ט בעמס היסוד שנקרא כל דכליל הכל שצח הוא מזווגת עם צעלה צנח"י, ועי"ז כוז מעלה אותה צחג"ת וכאמור: דאיהו כליל כולא. ר"ל דא שאמר מכליל אצקת רוכל, דכל המלות ומע"ט כלכו קשרין ציסוד לדיק דאיהו כ"ל. איהו רוכל וכו'. היינו כמ"ש (צזכר פ' וישלח דף קע"ז ע"ב) דא אצקת רוכל, דא קטורי דקוסטרי ואצקי דפולמי כלכו צידיה, כ"ג יוסף איכו קיומא דאורייתא, צגין דאיהו קיים לה, צגין דכל פקודי אורייתא מתקשרין צנטורי דצריה קדישא עיי"ש: ואיהי אבקת דיליה. ר"ל שמתאצק ומתחצק צה עיי ריח הפז של הקטורה מכל מיני צשמים שם המלות ומע"ט של ישראל, ויינו שהתקצא הוא אצקת של ז"א שהוא רוכל, ודרש אצקת על הנוקבא, לפי שיהא לשון נקבה, ור"ל שהמלות מקטרת מכל מיני אצקת דצעלה שהוא רוכל, וכל קטורי דקוסטרי ואצקי דפולמי כלכו נתן צידיה כמ"ל. הה"ד ודבק באשתו. ר"ל כי ע"כ נקראת אצקת רוכל, על שם הדצקתא מה שצעלה מתאצק ומתחצק צה לאכצת הריחין וצושמין של מר ולבנה כמ"ל: וביה סליקת וכו'. ר"ל דפי' הפסוק של מי זאת עולה וגו' הוא כן, שעי' אצקת רוכל דהצחשעי הצשמים שמתקשעת צהם שם מלוא ומע"ט של ישראל היא מתקצרת אליו ונושאת חן צעיניו לצדווג עמה: שכינתא תתאה איהו קטרת דקוב"ה. לסיום המשך הדרש הוא מפרש שזכ הוא ענין הקטרת שמשכ מכל מיני צושמין וריחין דשכינתא תתאה שמשכא לצעלה שהוא קצ"כ: ואיהי קרבן דיליה וכו'. צביותו מפרש ענין ענין הקטרת והקטרת על ענין חיוקן זרי' לנודך כחוג, הוא מפרש כחוג גס ענין קרבן ומלוא ומשק וכל כניו על ענין זכ, ואמר ואיהו קרבן דיליה וכו', וכמנ"ל (דף מ"ב ע"א) דאיהו קרבנא דקצ"כ ודאיהו שכינתא איהו קרבנא דיליה עיי"ש, (ונוכח פ' פנחס דף רמ"א ע"א) דסוד הקרבנות הוא ענין חיוקן הכסא כצד שהוא המלכות שחוקן צה ד' דיוקנן סוד חיון שגס

דכל ענין ריח וצושם הוא סוד צחי מי שמשעת המלכות בעמס חלו צשמו עיי"ש. אתמר בה מי זאת עולה מן המדבר. וסיפא דקרא מקטרת מור ולבנה מכל אצקת, שם סוד ריחין וצושמין דחורב ומלוא ומע"ט שהמלות שנקראת זא"ת עונה למי לאו"י: דסלקת בהון דא ה' תתאה. פי' כי חיצת מי מרמ לאמא ה' ענאה, כמנ"ל (חיוקן מ"ט דף פ"ב ע"ב) צסוד ורואו מי צרה אלה, חא"ת נקראת כמנכ"ה ה' תתאה כמ"ש (צרי"מ פ' תרומה דף קנ"ח ע"ב), ואמר להמשך הדרש שפי' הפסוק מי זא"ת עולה, חיו ר"ל שצונה ה' ענאה שהוא סוד מי עולה, רק זא"ת שהוא ה' תתאה עולה וכדמפרש ואזיל: זא"ת סלקא במ"י ע"י להנן (חיוקן ל"ח דף ע"ט ע"א) צהכא זמנא שכינתא ענאה ותתאה סלקין דא ע"ג דא כגוונא דתחמר צעורא דסיני דתחמר חמן מי זאת עולה מן המדבר, מי אמא ענאה עולה צא"ת עיי"ש, ולזכ דרש הכא דלעמ"ל כשיכיה החיוקן השלם תעלה המלכות לגבי צעלה צקשעי כלכ מכל אצקת רוכל דאמא מקטרת לצרחא, ודרש מי זא"ת עולה כלומר זא"ת שהוא ה' תתאה עולה לגבי צעלה צכל מיני חכשעין וצשמים צמה שאמא ענאה שיהא צונה ה' ענאה שנקראת מי מקטרת לצרחא כדי שתיכיה ראויה לזווג: מקטרת מר ולבנה תרי ירכי קשוט. היינו שציקר עניוה המלכות לגבי צעלה הוא לנודך זוג, ואח"כ יחצק לה צעלה צ"י דרועין ומעלה אותה אללו, וכמנ"ל (דף מ"ז) צהכא זמנא דסלקת הכול נקודה צ"י ירכין מקבל לה צעלה צ"י דרועין וסלקין לה צעמודא דלמנעיתא עיי"ש וצניאורנו שם, ולזכ אמר חא"ת סלקת צמי צמה שאמא ענאה מקטרת לה צמור ולבנה ואצקת רוכל צ"י ירכויה גרי"ה שם צ' סמך קשוט, שהוא סוד לימוד חורב שצעי"פ וגירסא דשמעתא לאמיתא דחורב, וכמנ"ל (צחיקונים ה'ספסופ חיוקן ו' דף קמ"ב ע"ב) מי זאת עולה מן המדבר מקטרת מר ולבנה מר, אמר מר, ולבנה דא ליצן כלכ, מכל אצקת רוכל דא לדיק דאיהו ציה כל מיניו ודא נכיר לה לאורייתא דצעי"פ, ומיד דאיהו מתקשעת צכל מיני חכשעין וכו' מתחצק לה צ"י דרועין וכו', ואמר הכא כי החיוקן של מר ולבנה הוא צ"י ירכין מי"ה, וכמנ"ל (דף מ"ב ע"א) מר ולבנה,

מאכלים דקרבינן דצלותין לקביה. דאינון לקבל קרבן השחר. וקרבן דבין הערבים. וקרבנא דאמורים ופדרים דמתאכלין כל ליליא. ואיהו [ואיהו] קרבן מוסף דאיהו צדיק. ואיהו [ואיהו] קרבנא דשבתות ויומין טבין. דלית קרבנא (קריבו לעלמא קדישא לקביה בשבת ויומין טבין) אלא בה. הה"ד (ויקרא טו) בזאת יבא קמח) אהרן אל הקדש. (ירמיה ט) ואל יתהלל המתהלל כי אם קמח) בזאת.

איהי משכונא דיליה. דבגינה איהו שארי בגווייהו. הה"ד (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וגו'.

איהי ארון דיליה. ואיהו ס"ת גניז בגווה.

איהי מנרתא דיליה מנורת המאור. מההוא דאתמר ביה (משלי ו) ותורה אור. ואיהי גר דדליק קדמיה

באר לחי ראי

וכי (בתקונים מ"ח דף ע"ז ע"א) ואהרן צב עאל לקיץ ואחשבהל קרבינה הכ"ד בזמ"ת יצא אהרן אל הקדש עי"ש: ואל יתהלל המתהלל כ"א בזאת. וכמ"ש כל מאמר זכ (צד"מ פ' תרומה דף ק"ח ע"ב, וצ"פ פנחס דף רנ"ו ע"ב) כי זמ"ת מקראת במלכות שכיח עיקרא דכלל עי"ש: איהי משכונא דיליה. וכמ"ש (צד"מ פ' פקודי דף ר"ח) צפוסק ויצילו את המשכן אל משה, כי משה הוא סוד הכהן, וכמשכן הוא סוד הכלל דלית שכיח בשם אדני עי"ש: הה"ד ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם וכו'. עין (צד"מ צמחש הנועם פ' ח' שרש דף ק"ע ע"א) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, צמחשו סגיא דה"ל עם ישראל, אמר ליה למעבד ליה צי מקדשא בגוואל דהתיבה עלאה וייתי דיוויכ עמכון עי"ש, ועיל (תיקון פ' דף קל"ב ע"א) מאן ועביד ליה צי מקדשא הכ"ד ועשו לי מקדש קביה עביד ליה צבאחא עלמא ציט לדיורה חמן דליבו קיץ צבחי ושכנתי בתוכם עי"ש, ולא אמר הכה דבגוינה איבו שריא בגוויכו, דהיינו כפי מה שישראל מתקנים מעשיכם ומתקנים כשכניכם ש"י נחשור האכבה צינס לבין אציהם שצמחים, ק ראי צא לשריא ציניהם: איהי ארון דיליה ואיהו ס"ת וכו'. וכמש"ל (תיקון כ"ה דף פ' ע"א) שהמלך ישראל לאו איבו מלכא אלא מסטרא דמלכות, וארץ למכו ליה עמיה צבא אחר ס"ת דליבו עמדה דאמלעוהא לאתקשרא קביה עם שכינתא עי"ש, ולא אמר הכה שזי ג"כ הסוד שמכניסין בס"ת צלחן, כי צלחן הוא סוד המלכות, כמ"ש (צלקית צמח"מ פ' תרומה) דהצחן הוא סוד המלכות, והעשם ליה עין (צמח פתק ג' משער מיעוט כירה) צלחן והס"ת שכיח צחן צלחן סוד ח"ת שכיח ז"ל עי"ש: איהי מנרתא דיליה. וכמש"ל (צלקית דף י"ג ע"ב) שכינתא חתאח איבו מנרתא, ועי"ש צבאחורו שכינתא

היו מקריבין קרבנין לנחת רוח לקביה צעלה דמערותיה עי"ש צלחור, ועין (צד"מ פ' ט דף כ"ז ע"ב) דשכינתא איבו אש אוכלת כל קרבינא דצלותין ופקדין דמ"ע ולי"ת עי"ש: מובח דיליה וכמש"ל (צלקית דף ח' ע"א) דכונקא כ' חתאח הוא מצח כ' עי"ש וצבאחורו שם: קרבנין צלותין וכו' ע"ש (צד"מ דף כ"ז ע"ב) תפלה כנגד חמדין תקנים, ועין (צד"מ פ' פנחס דף ר"ד) אחקינו ג' ללותין לקבל קרבנין, את הכבש ה' חשש צבקר דא ללותא דשחית, ואח הכבש השני חשש צין הכרדים לקבל ללותא דמנחה, ללותא דערצית לקבל אצנים ופדרים דמתאכלין כל הלילה וכו' עי"ש, ואמר הכה דהכל הוא מסטרא דמלכות שכינתא חתאח, וכמ"ש שם להן (צד"מ דף כ"ז ע"א) דלותא איבו כלה, וצ"ד ואתהן אל כ' צלחני לשינתא צמחוניים וכו' את הכבש אחד חשש צבקר ואת הכבש השני חשש צין הכרדים עי"ש. ואיהו קרבן מוסף דאיהו צדיק. היינו כמ"ש (צ"ח דף ע"ב ע"ד) דשכינתא אחקריאח תוספתא מסטרא דליק דליבו כלל כל מוספין ותמן איבו שכינתא קרבן המוספין עי"ש, והיינו כי צבצח וי"ע מוסף לה צעלה השפעה ע"י היסוד דליק יותר מצימות החול ע"כ מקריבין צבצח וי"ע קרבן מוסף על חוס' השפעה שמקבלת השכינתא ע"י היסוד דליק, ועין [צד"מ פ"ב משער השבת, וצלקית פ' יתרו]: ואיהו קרבנא דשבת וי"ע. היינו כמ"ש (צד"מ שם דף רנ"ג ע"א) צבא יומא לריך לשחור דוראח למלכא בידא דמערותיה אי איבו צבצח צעלה לריך חוס' כגון מוסף צבצח וצ"ח ומוסף דל י"ע עי"ש: הה"ד בזאת יבא אהרן אל הקדש. וכמש"ל (צלקית דף ע"ז ע"ב) דאהרן לא עאל לפני ולפנים אלא ע"י המלכות, הכ"ד בזמ"ת יצא אהרן אל הקדש, דכ"י יצא דכ"ה עיקרא דכלל דליבו קרבן לה עי"ש וצבאחורו שם,

קדמיה. כד"א (ויקרא כ) להעלות נר תמיד. ואיהי בת קא שבע. מנרתא כלילא משבעה בוצינין.

איהי נר לגביה. מסטרא דשמאלא. ואיהו אור לגבה מסטרא דימינא. ועל תרווייהו אתמר (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור.

איהי קדושין דיליה. מסטרא דשמאלא. בגין דקדושה מסטרא דלויים. כד"א (שם) וקדשת את הלויים. ועלה אתמר תהא לי מקדשת בטבעת זאת.

ואיהי

באר לחי ראי

מקדרי מתן בכימ כי נופ המנורה הוא מלכות רחל שכינתא תחתא דלית לה מגרמא כלום, רק שבשפע שמקבלת מי"א בעלה שהוא סוד פעולת המנורה שהוא בכלי שבו ניתן השמן שהוא המוחין אשר ציב נהיר מנרתא שהוא ענין ה' נרות של המנורה סוד ויק שבה שפולים בקו האמצעי סוד הוי"ו שהוא ז"א עיי"ש: מנורת המאור. ביינו כי אור הוא כנוי לז"א, כמ"ש (בזכר צדאשית דף כ"ג ע"א), וכ"כ (צפ"ח פ"ד משער סוד לביי"ש וצפ"ח פ"א משער הכ"ש) דסתם לוי"ו הוא בחי' דכורא עיי"ש, וכיינו כמ"ש ותורה לוי"ו שכתורה שהוא ז"א הוא בחי' לוי"ו, ולזה דרש מנורת המאור שכתורה שהוא רחל הוא ביכל של באר שהוא סוד ז"א הוא המאור שבה: ואיהו נר דדליק קדמיה. ביינו כמ"ש (דף מ"ט ע"ב) ואיכו הגר במאור לאד"ס עיי"ש: כד"א להעלות נר תמיד. ביינו כמ"ש רבנו (צפ"ח פ' תזריע) כסוד להעלות נר תמיד, שדולקת המנורה ה"כ מה שכלכות שנקראת י"ו תעלה אור ממטה למעלה להעלות מי"א מי"א בעלה חכ הוא תיקונו עיי"ש: ואיהי בת שבע וכו'. עיין (צפ"ח פ' שבת דף ק"ח ע"ב) דכל צדיפות היא מסטרא דשכינתא דאחריא שבה ואיכו בה שבה וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכה לפני האמור שהמנורה היא סוד שכינתא תחתא, מוזן שנקראת בה שבה ע"ש ז' נרות שבה, וכמ"ש (צפ"ח פ"א דהעלות) דהמנורה הוא סוד רחל, ח' נרות המנורה הם ז"ק שלה מחסד עד מלכות דילא עיי"ש: איהי נר לגביה מסטרא דשמאלא וכו'. ביינו כמ"ש (תיקון ל"ג דף ע"ז ע"א) בסוד לוי"ו וכו', לוי"ו הוא לימינא שהוא אכזה רחמי, וכו' הוא לשמאלא שהוא יראה דונו, וכמה דעמודא דאמנעוהא נטיל מתרוויכו מרחמי ודינא דאיונו לימינא ושמאלא, ככי איכו נטל מתרוויכו מסטרא דשמאלא יראה ומסטרא דימינא אכזה עיי"ש, ולזה מפרש הכה איכו י"ו לגביה מסטרא דשמאלא ביינו כי במקצת מאירה שפע מי"א לבעלה מכה סוד י"ו יראה ודינא מסטרא דשמאלא, ובעלה משפיע לה שפע מי"א מכו אכזה ורחמי שהוא סוד לוי"ו מסטרא

ואיהי ברכה דיליה. מסטרא דימינא. דאיהי כהונה. הה"ד (במדר) כה תברכו את בני ישראל. ואתקריאת כלה דיליה. מסטרא דצדיק. דאיהו כ"ל. ודא איהו כליה כ"ל ה'. בגין דאיהו ברית דאחיד בתרווייהו. ומסטרא דצדיק איהו יחוד דילה. דאיהו קוצא דאת ד' מן אחד. דקשיר בין איה ובין ד'. ואיהי צלותא דיליה. מסטרא דחיי עלמין דאיהו חיי ברכאן דצלותא. **איהי** אות דשבתות ויומין טבין. שבת איהו כללא דתלת אבהן. בגין דאיהו בת כלילא בגי ענפי אבהן. דאיןן ש.

איהי

באר לחי ראי

שלו ששם הוא העטרה מקום המלכות נוקבא דיליה. הוא יחודא דיליה, שמחצת שם עם המלכות ספי כי ונעש שם לנף אחד דשלימות דעל י"ס וכלומר. דאיהו קוצא דאות ד' וכו'. וכמש"ל (דף ק"ב ע"ב) ויהי ע"ל) צסוד לח"ד, א"ח שכו"ל ז"ל נעיר ד' שהיה המלכות של יתקריב לגבא לח"ד. וכלי נקודא ביינו קולא דאות ד' דכוא אות ברית דכא אשתליס א"ח שכו"ל ז"ל לעשר וכה אשתעיר י', ומאן דמשקר דברית מילה ואשתעיר קולא מן ד' ואשתאר לח"ד, גרם לאשתלקא מניכ שכינתא דכוא יחודא דק"כ, ושלט עליו ש"ד דכוא אל אחר עיי"ש וצביאורו שם, ולפי האמור הדברים מחיידים כי מקום המלכות נוקבא דח"א שעי' נשם לע"ס הוא דעטרה של כיסוד, ומאן דפגם דכיסוד לזיק דקשיר דן א"ח וצן ד' גרם לאשתלק מניכ שכינתא שמעטב שם דקולא דאות ד': ואיהי צלותא דיליה מסטרא דחיי עלמין. ע"ל (תיקון י"ח דף ק"ב ע"א) דעליות השכינה לגבי בעלה הוא עיי' ליתא, ובעי"ש הכי ד' סליק שכינתא דליתא דיליה לגבי ק"כ עיי"ש וצביאורו שם, ולא אמר הכא להמשך דכדוש שם זה הוא מסטרא דלזיק חיי עלמין, וכמש"ל (בחקדמה דף ד' ריש ע"ב) דחיי דרכאין דליתא סלקין לעילא לגבי ק"כ דכא לזיק חיי עלמין צסוד דרכות לראש לזיק, וכי לעיל (תיקון י"ח דף ק"ב ע"ב), וע"ל (תיקון י"ח דף ק"ב) מארי דחיי דרכאין דליתאין מסטרא דחיי עלמין דמחידין לק"כ ושכינתא חמן עיי"ש וצביאורו שם: איהי אות דשבתות וי"ט. פי ש"ס (מנחות דף ל"ז ע"ב) דשבת יו"ט כן אות, ועיי"ש (בפירוש"י) שמצא מלאי דכחזי גדי שבת (צ"כ כי השם) כי אות הוא, וע"ל (בחקדמה דף י"ח ע"א) דשכינתא איזי אות שבת אות י"ט אות ברית, ואיינו כמש"ל (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) דכלי נקודא איזי אות שבת אות י"ט אות הפולק אות ברית עטרה דברית עיי"ש, ולא הוא כמפרש הכא בעטס שהמלכות נקראת אות שכו"ל יסוד לזיק אות ברית, משום שמקומה בעטרה דברית, ולאמר להמשך דכדוש שמעטס זה שאמרנו לאיזי כל ואיזי

לכ תכא מקודש"ט לי ביינו המלכות שכו"ל סוד הקדוש"ין דיליה מסטרא דשמאלא, תקבל גם אור הכחמה שצקו ביינו שכו"ל ענין הטבע"ט, ותכא נכלל גם צסוד דכר"כ ומסטרא דימינא שעי' כיחוד יכא נכלל שמאלא דימינא: הה"ד כה תברכו. ביינו כמ"ש (צובר פ' נשא דף קמ"ז ע"א) וצגין כך אשתמר דא לכתן דחיי מחסד, צגין דתחצק ותחצס המלכות שנקראת כ"כ כה"ד כ"כ דכר"כ עיי"ש, ודרש כ"כ דכר"כ דכר"כ הנמשך להמלכות הוא מסטרא דחסד שכו"ל ימינא ששם מקור דכר"כ. ואתקריאת כלה דיליה. עיין (צאד"ן האזינו דף ק"ב ע"ב) כי דתראכ אחקרי כ"כ דשעתא דאשתכחא דכדורא צעי לאשתכר אעב כדן אקרי כליה עיי"ש, ומפרש הכא להמשך דכדוש דנקראת כליה ע"ש דהכללה"ט שעי' כיחוד צסוד יצ"ק וכדמפרש ואזיל: מסטרא דצדיק דאיהו כ"ל. וכמ"ש (צאד"ן שם דף ק"ב ע"א) ואקרי יסוד ודא הוא דרגא דמנשם לנוקבא וכל חיונתא דכדורא לגבי נוקבא דכוא יסוד עייל לנוקבא וכו' עיי"ש, ולא אמר דצמן דצמן שהמקבא אשתכחא דכדורא צעי לאשתכר אעב אחקריאת כליה מסטרא דיסוד לזיק דאקרי כ"ל משום דכל חיונתא דכדורא לגבי נוקבא הוא דכוא יסוד שכו"ל דחיי כ"ל עייל לנוקבא וכלומר: בגין דאיהו ברית דאחיד בתרווייהו. וכמש"ל (בחקדמה דף ע"ב) צסוד כי כ"ל דשמים וצא"ר, ותרגומא דאחיד דשמים וארעא, דפי' כיסוד לזיק דאקרי כ"ל מקשר שמים וארץ סוד כיחוד דחיי עיי"ש וצביאורו שם: ומסטרא דצדיק איהו יחוד דילה. וכמש"ל (תיקון י"ח דף ק"ב ע"א) יחודא דיליה דלזיק, וצא"ר דכדורא הוא עטמ"ש רצון (בלק"ה פ' דרשית דחקדמה לסעיף) כי חילוק יס דן חזון ליחוד, כי חזון הוא חיצון עטב בעטב פנימיות, אצל יחוד הוא שמחצתים ד' גופים דחיי ונעשכ אחד עיי"ש, ונדע מדברי רבינו (בטי"ה פ"א משער פירי עיי"ש) ובעל דוכאין) דחיי אין לו רק ע"ס, והספירה כי' שלו הוא המלכות, ומקומה הוא בעטרה שלו והוא ככלל כיסוד עלמין עיי"ש, ולא אמר הכא דמלך יסוד לזיק

איהי תחום דיליה. ואיהי רשות דיליה. רשות היחיד. דגבהו עשרה. ודא יו"ד ק"א וא"י ק"א. ורתבו ארבעה. דאינון יק"ק.

איהו (קב) עירוב דילה. מסטרא דימינא ושמאלא. דאינון ע"ב רי"ו. דהיינו חסד וגבורה. ואיהי ערבית דיליה. עיבור דיליה.

איהי טלית דקביה. ובה אתעטף קוביה, כד"א (תהלים קד) עוטה אור כשלמה.

ראיהי ציצית דצדיק. דאיהו עני בגלותא. הה"ד (שם קב) תפלה לעני כי יעטף. עני ודא. דביה אתעטף

באר לחי ראי

זכ. איהו עירוב דילה וכו'. גם זכ מצואר נהבן (ריש חיקון כ"ד סס) עירוב איוב עמודא דאמלעיתא עיי"ש: דהיינו חו"ג. ע"כ גימ' חס"ד, רי"ץ גימ' גבור"ה, וזיינו סוד עמודא דאמלעיתא דלול חו"ג שהוא ח"ט בעלל דמטרוניתא. ואיהי ערבית היינו ע"ש עירוב"כ געלל נקראת הוא ערבי"ט בלשון נקבה, וכו"מ (צקביי, ערך ערבי"ט) דמכ"ט יעקב חיקון ערבי"ט, כי יעקב הוא סוד ח"ט עמודא דאמלעיתא נקרא עירוב"כ, שהוא בעלל המחקן אוחכ עיי"ש. עיבור דיליה. ר"ל עיבור שנה, וזיינו כמ"ש (צקביי ערך עיבור שנה) דסוד עיבור הוא להשוות לזכר נחמה, שיכא אור הלבנה כאור החמה, ועיי"ז חסד לזכר נחמה, וכו"ל בסוד התקצות הדודים בסוד הזרועות שמאל זימן שס"ס ע"כ רי"ו, ועיי"ז מקרבן הלבנה אל החמה עיי"ש. איהי טלית דקוביה וכו'. עיין (צובר בראשית דף ל"א ע"ב) דקדן עור פני משה עד דזיכר מסוכ על אנפוי ואחטפך זה בטלית הכ"ד עוטה אור כשלמה עיי"ש, וזו"ע מדברי (המד"ס פ' תרומה) שהקדקדן עור פניו של משה היה במלכות דכתיב ויחי בשרון מלך עיי"ש, הכה מצואר דסוד עוטה אור כשלמה הוא מצחי אור המלכות שהוא כענין עיטוף בטלית בסוד נקבה חסודצ גבר, וכן מצואר (צובר פ' זא דף ל"ט ע"ב) דלבושין דחזק היו מצנדי החמודות אשר אחכ צבית, החמודות צנדי מלכות, ואמר שם שעי"ז נאמר מלמד שחטפך הקצ"ב צאור וצרה ית שמיא עיי"ש, וזיינו אור המלכות שחטפך זה בטלית בסוד נקבה חסודצ גבר וכלאמר: ואיהי ציצית דצדיק וכו'. היינו כמ"ש (צרי"מ פ' שלח דף קע"ח ע"א) לזית איוב נקבה עיי"ש, ועיין (צרי"מ פ' משעב ה"א) שער ה"א) הכעס שנקרא לזית בלשון נקבה ולא לץ לשון זכר, כי ה"א לזית מקופים את הכקבא, וגם נרץ להחטפך כעטיפה הישמעאלים להחזיר ה"א לזית לזר שמאל כי שם הוא עיקר יריאת המלכות עיי"ש, ומ"ש לזית דלזיק מוכן עפ"מ רבינו שם לזית יחלץ מן היסוד הנקרא לזיק עליון עיי"ש. דאיהו עני וכו'. עיין (צרי"מ פ' חלה דף רע"ה ע"א) בסוד

ואיוב כלי"כ צגן דאיוב צרית וכו', היינו שנקראת כן ע"ש התכללות שעי"ז האות צרית דמקומה בעטרת צרית דלית, וע"כ מוכן ג"כ הא דשבת וי"ט נקראים אור כמו שמליו כמו פעמים אור שבת ואור וי"ט, משום דאז הוא חיקון המלכות שמקומה בעטרת יסוד וכלאמר: שבת איהו וכו'. הוא כמפרש זכר הכעס דשבת וי"ט הם סוד שכינתא שעי"ז יעיד שם שבת, ש' ית לה ג' ראשין שמרמז להמלכות ששולל לג' ענפי אצבן וכו', וכמ"ל (דף מ"ב ע"ב) וצרי"מ פ' פנחס דף רי"ז ע"א) שכינתא אחקריאת שבת דכלילא מחלת אצבן דאינון ג' ענפי ש' וכו' עיי"ש, וממילא דה"כ יו"ט דקוי"ל דו"ט נמי אחקרי שבת, וכו"מ ש"ס (מנחות דף ס"ה ע"ב), ועיין ש"ס (ב"ב דף צ' ע"ב צפיר"ט) דה"כ ואז וי"ט מוכן לשבת, עיי"ש: איהי תחום דיליה. היינו כמ"ש (צובר בהקדמה דף ה' ע"ב) דהמלכות נקראת תחום, וכ"כ לעיל (בהקדמה דף י"ב ע"א) דרשות דילל איוב תחום שבת, וצ"ל אור הענין עיין צדברי רבינו (צרי"מ פ' שער השבת, וצרי"מ פ' משעב ה"א) כי תחום הוא אחריות תחום, לומר ע"כ תחום של הקדושה ומשם וכלאמר הקליפות, ולכן חסוד לזית חוץ לתחום שבת עיי"ש: ואיהי רשות דיליה. וכמ"ל (חיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) רשות היחיד איוב שכינתא, רחצו ד' יק"ק, וגבהו י' יו"ד ק"א וא"י ק"א, וע"ל (בהקדמה סס) ושכינתא איוב רשות דחודא דעלמא דאיוב גבהו י' אחרון דשנא מפרש יו"ד ק"א וא"י ק"א ורחצו ד' יק"ק ועיי"ש צ"ל אורנו דר"ל כי השכינתא נקראת צה יחוד"ל ע"כ נקראת רשות היחיד שהוא סוד הכסא של ז"א שסודו הוא גבהו י"ט שהוא סוד י' חתיות של שם מ"ב ורחצו ד' סוד ד' חתיות השורש של הוי"ו וע"י צרי"מ (פ"ג משעב חו"ג) וצרי"מ משעב שצרת כלים) ולזה אמר הכה ואיוב רשות דיליה ר"ל דלכ"י שיעור רשות היחיד שהוא סוד המלכות הוא גבהו י' ורחצו ד' כי הוא הכסא והכיכל של ז"א בעלל וזיין שז"א שיעורו הוא כן ממילא דם המלכות דאיוב כיכל הוי"ו שיעורא לא פחות משיעור

אתעספ. בגין דאיהי כסותה לבדה. היא שמלתו לעורו. דא משכא דתפלי. דאתמר בהון (ראשית ג) ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ארבע בתי דרישא אינון אקייק. ד' פרשיין. דאינון (שמות יג) קדש לי (שם) והיה כי יביאך (דברים ו) שמע ישראל (שם יא) והיה אם שמוע. דא יקריק. ארבעה בתי דיד דא אדניי. ארבע פרשיין דא יקריק. ובהון מ"ב אזכרות. בתמניא פרשיין. דאתמר בהון (תהלים סח) יי' בם. דא איהו (שמות כב) (כי היא כסותה לבדה) הוא שמלתו לעורו. ואיהי תכלת שבציצית.

איהי סוד היבום. יבמה דיליה בגלותא. יבמה ב"י מ"ה. [דף כ"ו ע"א] תלת גלגולין דילה אינון תלת אבהן. דעלייהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

איהי

באר לחי ראי

שעש פירוד צלויא שכוה כוייח אקייק וצוויא שכוה כוייח אדניי וכדמפרש ואזיל. ארבע בתי דרישא ובר עיין (צפרע"ה צשער תפילין) צציואר דברים אלו צאורך. ארבעה בתי דיד. עיין לעיל (בהקדמה ט"ו ע"א) ואי תימא לאו אינון ציד אלא ציתא חדא ובר, ועיי"ש צציוארטו מה שזיינא לזכרי כס' עטרת לצי. ובהון מ"ב אזכרות. ר"ל שצבד פרשיות דיד וד' פרשיות דראש יש בכל אחד כ"א שמות כוייח, ומספר האזכרות דשנים הוא כמנין צ"ס. דאתמר בהון אדניי ב"ם. כל"ל, כי כג"ה שלפנינו ה' צס, לא גמלא צמקרא רק אדניי צ"ס, ור"ל כי ע"י כ"ב תפילין של יד ושל ראש שיש צהס מ"ב אזכרות מתקנין את המלכות שכוה שם אדניי וכאמור. דא איהו כי וגר הוא שמלתו לעורו. וכיינו כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ב ריש ע"ב) דאס כי קיי"ל דסוד כי הוא כסותה לצדכ היא שמלתו לעורו קאי על המלכות של בהשמה צעו"כ שפעש מליית שסס סוד כסותו ותפילין שסס שמלתו לעורו, עכ"ז עיקר מליית ותפילין שסס סוד כסותה לצדכ ושמלתו לעורו, מרמז לסוד האורות מקיפין של הנוקבא השכינה הקדושה עיי"ש וצציוארטו שם. ואיהי תכלת שבציצית. וכיינו כמ"ש רביו (צפרע"ה פכ"ז משער הק"ש) צטותה פתיל תכלת, כי פתיל דתכלת הוא סוד המלכות עיי"ש. ומקור הדברים הוא (צבאר צראשית דף נ"ג ע"ב, וצ"י פקודי דף רכ"ו ע"ב וצבאר דו"ה): איהו סוד היבום ובר. כיינו כמ"ש (צפרע"ה פ' תלך דף ר"ב ע"ב ורש"י ע"א) פקודת דא ליצם אשת אח, דאשת אח איכי ד', ועס איח איכו אח"ד, ואס ח"ו איש מקיים מצות יבום עבד פחדל צן ד' דאיכו שכינתא וצן איח דאיכו קב"ה, וצו"ה איכ צצחי יבם ע"כ איכ מקיים מצות יבום, ואמר על הגאולה ועל התמורה כי צעו"כ המלכות שכוה צחי היבמה היא צגלותא ואזלת נע וד עד דאשכח פירקא ומעמדת צמטמדין כדי שלא יתלמו צכ החיזונים עד דאשכח פדיון היבם שכוה

כסוד תפלה לעני כי יענוף, עני הוא לדיק דאיכו עני צגלותא דלית ליה מדיליה אלא מה דירצין ליה צללותא, צגין דא גלותא דלית תפלה לעני כי יענוף צעמיפת מליית ותפלה דיד ובר עיי"ש, וכיינו כי היסוד נקרא עני וכמש"ל (דף מ"ב ע"ב ודף מ"ב ע"ב), ועיין (צפרע"ה פ"ז משער חג המלות) דצוקן שאין היסוד לדיק מקבל שפע משלמות העליונים אלא נקרא עני, וכיינו כמ"ש (צפרע"ה שם) שצגלותא הוא עני כי לית ליה מדיליה אלא מה דירצין ליה צללותא, שעי"י הצללותא ממשיכין שפע ליסוד לדיק עיי"ש, ולא אמר ככא להמשך בודח, כי דייקא עיי"ש עטופה מליית ותפילין נאמר פסוק זכ תפלה לעני כי יענוף, וכמ"ש (צפרע"ה פ' פנחס דף רכ"ו ע"ב) כי רק מאן דאיכו רשום צצולין סימנים צלצושים צתכלת צכנפי מליית ותפילין וטעופות צין עיניו תחקבל מלוחי עיי"ש, וכיינו שאס מתפלל תפלתו כשכוה מענוף צעמיפת מליית ותפלה דיד וראש, הוא משפיע להמלכות אור השפע דיסוד לדיק שמקבל משלמות העליונים וכאמור: דבה אתעספ. כל"ל, דכוונתו צזכ דצוקן שצרומו יתצ"ש להשפיע מהיסוד לדיק להמלכות, כציוול מחטטף היסוד צאורות המקיפים של הנוקבא, וכדמפרש ואזיל, וכיינו כמש"ל (תיקון ס"ט דף ק' סוף ע"ב) דצמקום שיש השגש שלמות החיזונים חזק לר"ך כסויא, וצג"ד מליית ותפילין אינון כסויא דלויכ, כי הוא כסותה לצדכ סוד מליית, היא שמלתו לעורו עור ותפילין עיי"ש, ולא אמר ככא דצוקן שכוה לדיק שכוה עני מקבל שפע משלמות העליונים כנמשך לו צכח תפלתו של ישראל, הוא מעטף עצמו מליית ותפילין כסוד היא כסותה לצדכ היא שמלתו לעורו, לכסויא שלא יתלמו החיזונים צהשפע, ויכל להשפיע כל השפע רק להמלכות כסוד וי' ק' לצדק ולא לזרים אחר: דאתמר בהון ויעש ה' אלקים וגר. פ"י ש"ס (סופסד דף י"א ע"א) ויעש כי לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, דבר ככא מן כסוד, ודחש ככא דכיינו שחן לו מלית תפילין שכוה מן העור שעי"י תיקון נשמתו מעגס העלוי

איהי ישועה דיליה. גאולה דיליה. בגין דקובי"ה (עג) לית ליה רשותא לאפקא מן גלותא עד דאיהי נפקת עמיה.

היא

באר לחי ראוי

ז"ל בעלה, וזכר מוצן הדברים כאן שחזר צדק לדבריו הראשונים שחשב בחיקון זה כל ענינים וכן המנות של חיקוני המכות, חמר עוד איכי סוד היצום, ר"ל כי גם סוד היצום הוא נגוד חיקון המכות צדק שמוטט על ז"ל נפדות את המלכות צדק זוגיה שהיא יצמ"ה דיליה מן גלותא ולחצר את האוכח טביות אח"ד. יבמ"ה ב"י מ"ה. פירוש יצמ"ה הוא אוחיות צ"י מ"ה, ור"ל כי אף שצמ"ה החול הלבוש שצמוד היצום הוא צמטערין כ"ל, מ"מ עיקר הזוג הוא צס מ"ה, (וכגרי"ל) גרם יצמ"ה י"צ מ"ה, וציאור הדברים הוא עפמט"ל (צקדמה דף ו' ע"א וע"צ) דסוד חיקון המלכות ע"י בעלה הוא צסוד צא אד"ס נשבת על כסא, שהוא סוד שם מ"ה דז"ל הוא סוד ג' אוחיות יו"ד ק"א וא"ו, והמלכות היא סוד ה"א אחרונה, ועי"ז נשגם השם מ"ה צסוד צא אד"ס נשבת על כסא, וסוד ג' אוחיות יק"ו ה"ל שהוא סוד צא אד"ס נשבת על כסא הוא רחל דג' אצבן שכן אחד הוא מרכבה נשם מ"ה, כי ה"ג אבות הם סוד ג"פ מ"ה עי"ש וציאורנו שם, ועי"ש לכן (דף ו' ע"א) דחיקון המכות לאחר שבעלה מזדווג עמה וצא אד"ס נשבת על כסא, הוא צרח דג' שמות הוי"ה שיש צבם י"צ אוחיות, וצבם השם י"צ נחקקה המלכות צ"צ אצבן של ד' מלאכים הנושאים פני הכסא וצ"צ גדפין ועל כלבו פני אדם עי"ש וציאורנו שם, וצדק מוצן מ"ש הכא דלכתי נקראת בחיקוקה צסם יצמ"ה שהוא אוחיות י"צ מ"ה, היינו דצמנא דבעלה מיצמ"ה ומחיחד עמה צסוד צא אד"ס נשבת על כסא, נעשה הכיתוף של י"צ היינו סוד השם י"צ שהוא רחל דג' אוחיות יק"ו שכלל צו סוד ג' שמות הוי"ה צמ"ה אלפ"ן שהוא סוד ג' אצבן צרח דצא אדם נשבת על כסא וכאמור: תלת גלגולין דילה אינן תלת אבהן. פ"י כי לפיל (חיקון ו' דף כ"ג ע"ב) מצואר שענין היצום הוא צא לחקן נשמה הנפטר צנא צנים שר"ך להחלגל צ' וג"פ לקבל ג' שלוחים דיונה שכל פעם לא מלאה היונה מנחה לכך רגל עי"ש וציאורנו שם, ועי"ן (צרי"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"ב ורמ"ז ע"א) שצמ"ה שם שה' גלגולין של נשמה הנפטר צנא צנים שר"ך ליצום, הוא לחקן ה"ג אוחיות יק"ו שר"ך להחלגל ויפול פעמים ושלש עם גבר עי"ש, ואמר הכא להמשך הדחש ולכתי צא הרמז י"צ מ"ה, דכ"ג גלגולין דרמ"ג של הנפטר שחקן ע"י היצום הוא צבם ה"ג אצבן שהוא ג' שמות מ"ה שהוא סיד שם צן י"צ שכלל צ' ג'

שמות מ"ה כמט"ל, והיינו ג"כ כמ"ש (צרי"מ פ' חלא סוף דף ר"פ, ור"ש דף רפ"א) דסוד יצום הוא כדי להגיל את הנפטר מ"ג גלגולין צסוד צן כל אלה יפעל אל פעמים ושנש עם גבר, וצמ"ה צמדת המלכות ה' חחאה שמנע ממנה שפע שג' ה"ג אוחיות יק"ו דלכין ג' אצבן, והחיקון הוא ע"י היסוד שמשפיע ליצום ה', והיינו שר"י מלות יצום מחקקין המכות ע"י היסוד לדיק להשפיע וההמשך לה שפע ואור של ה"ג אוחיות יק"ו שמאירים ע"י היסוד שכלל צבם ה"ג אבות להחזירם לחיקונם ולקשרם צד' אחרונה ולחצר את האכל להיות אחד צבן ד' אוחיות הוי"ה וכאמור. איהי ישועה דיליה. עי"ן (צקד"ה ערך ישועה) שכתב דישוע"ה הוא סוד שכינתא צין חרין לדיקים יחצא, ומשפעת מ"ג מלדיק החתחון לדיק הענין ומח צא צחי הישוע"ה עי"ש, ועי"ן (צב"ה חרומה דף קס"ט ע"א) מאן דנטיל כוס של צרכה ומצד, עניכ כתיב כוס ישועות אשא, ועי"ש (צרי"ש הקדמה) ה' עלין חקיפין דסחרין לשונא ולינין ה' אקרין ישועות, ועי"ש (צמק"מ צסם הרצ ערומות הצושט) דשונא הוא סוד המלכות כנח משה, וה"ג מנאפ"ך סובצים אוחה נהלילה מן החיגונים ואינון אקרון ישוע"ה שמושיע"ם את הנפטר, ולפי האמור ויחיוד הדברים כי יען שהמלכות מעלה המ"ג מן יסוד החתחון ומשפעת ליסוד העליון של ז"ל להאיד מ"ד, והכל נעשה על ידה, ע"כ לריכה שמירה צד' עלין חקיפין שנקראים ישוע"ה, וצדק נוכל להצין הדברים כאן שאמר שהמלכות נקראת ישוע"ה דיליה, שר"י שמירה צסוד ה' עלין חקיפין שנקראים ישוע"ה כנ"ל עולה המ"ג מיוסוד החתחון ליסוד העליון, אשר מח צא צחי הישוע"ה צבורה מ"ד לכל העולמות החתחונים: בגין וכו'. הוא כמפרש דבריו צמ"ש דהמלכות נקראת גאולה כי היא גאולה של ז"ל, והלא קיייל דז"ל נקרא גואל שהוא גואל את המלכות, וכמט"ל (דף ו' ע"א) ואם לא יחפון להאך וגאלחיד אנוכ, וכן הוצא צבמה מקומות, ואיך אמר שהמלכות היא גאולה דיליה, ולא הוא מתוך צין וכו' וא"כ שפיר קרי לה גאולה דיליה: דקובי"ה לית ליה רשותא וכו'. וכמט"ל (צקדמה דף צ' ע"ב) דז"ל מתחדק מאחזירם צגלנא ואזיל צמר שכינתא שלא להניחם לצדק וכאמור נודדת מן קרבן אים טרד ממקומה, ועי"ש (צדף פ' ע"א) שכתב דצבין דא חין חבוש מתיר עצמו מצית האפורים, ועי"ש צציאורנו דר"ל דמח"ט חין ז"ל יוכל להחזיר עצמו מהלכות

היא גבואה דיליה. גבואה כלילא שית דרגין. מסטרא דאת ר'. דאיהו עמודא דאמצעיתא. ואיהי חלום אחד משתי בנבואה. ומאי שתי, אלא לית שיביה (נ"א שינה) פחותה (ענ) משתי. ודא ישראל סבא. דסליק באת ר'. שית זמנין עשר. דאיהו שתי.

ואיהי יראה מסטרא דשמאלא. אהבה מסטרא דימינא. ואיהי תורה מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

ואיהי אנכי מסטרא דאימא עלאה. דאחידא בימינא. בגין דאנכ"י איהו כס"א בתושבן. ואתמר ביה

באר לחי ראי

פ"ב) וע"ד כש"ס (צ"ב דף ע"ב) דלמר בן ע' נשיבה, וכו' ס"ג בן ס' נשיבה, ומפרש הכה להמשך הדרוש דלס' כי בדרך כלל אין צנזור רק ר' דרגין, עכ"ל בין דמקור הצנזור הוא נוצע מחכמה עלאה וכמשי" (ר"ש תיקון י"ח) ואית דלס' לעילא מלדס' שהוא סוד החכמה כ"ח מ"ה, ומשכ' רצונו שבעי הצנזור ממקורו מלדס' עלאה נלמד עליו חכס' עדיף מנביא עיי"ש וצביאורו שס', ושורש החכמה הוא צלות י' של הו"ה, ומעשה מוצן שכל דרגא מכשית דרגין עולין צלות י', וממלא י"פ ר' הרי ס', וע"כ אין שיבה פחותה מס', כי החכמה הוא מקור השיבה בצדו דסבין וכמשי" (בהקדמה דף ג' ע"א) צדו דסבין דסבין ודל חכמה עלאה עיי"ש, וכיון שחכמה שהוא מקור הצנזור יש בה ס' חלקים, ע"כ אמרו שאין שיבה פחותה מס'.

ודא ישראל סבא דסליק באות ר' וכו'. בהר"א גרס דסליק צלות י' וכו' נכון וצבאור הדברים הוא עפ"ד רצונו (צ"ח פ"ג משער ז"א) צבאור ענין ה' פלופים וכו' שס' דישראל סבא וצנזורה כס' נעפלין לפרטין העליון דחכמה וכס' נכללים ממ"ה וצ"ן עיי"ש ומובן דיש"ס שהוא דבר הוא סוד מ"ה וצנזורה הוא סוד צ"ן ולז"א כהן להמשך הדרוש ודל יש"ס ור"ל דמכ"ט נקרא פרטין זה ישראל סבא כי הוא צבורו צנזר סוד שס' מ"ה שהוא אות ר' דהו"ה וכו' סליק להיות נעפל להפרטין העליון של החכמה שהוא סוד אות י' מהו"ה ונעפל אות ר' צלות י' ועולה למספר ס' בצדו צן ס' לשיבה כנ"ל וע"כ נקרא ישראל סבא דיוקא וכלומר: ואיהי יראה מסטרא דשמאלא וכו'. כמשי" (תיקון כ"ט דף ע"ג ע"א) שכללותו מסטרא דימינא לחקירות אכבה, ומסטרא דשמאלא לחקירות יראה, ומסטרא דעמודא דאמצעיתא לחקירות תורה עיי"ש, וע"ל (בהקדמה דף ר' ע"ב) אכבה מסטרא דחסד, וירא מסטרא דגבורה, מלכות אידי אכבה חסד, וירא מסטרא דגבורה, ואורייתא מחורו וכו' מלכות וירא אכבה חסד לישראל ודל עמודא דאמצעיתא מסטרא לחקירות מלכות תורה כ' עיי"ש וצביאורו שס': ואיהי אנכי מסטרא דאימא עלאה. בינו כמ"ש (בהר"א פ' יתרו סוף דף ז' ור"ש דף ז"א) אנכי אצטלה צדא

דבריהם

מבגנות וללא חפשי כי אי אפשר לו להיות הנוקבא גבדכ, וכו' מיכר להיות חמיד עמה צדו לא זכר ידי מתוך ידכ, וממנה מוצן דגאונה ז"א הוא חנוי צנזורה דיליה, וגאולה הוא גאולה: היא גבואה דיליה. ע"ל (ר"ש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דמבואר שס' ר' דרגין דמבואר חסד צדו שוקיו עמודי שס', ועיי"ש צביאורו שס' צדו מדברי (בהר"א פ' חמור דף ז' ע"א) שצנזור שס' דשפס' הצנזור נוצע משיית פרקין דמ"ה דז"א, וע"ז נלמד שוקיו עמודי שס', וכ"כ (צ"ח פ"ג ע"ב) פנחס דף רל"ו ע"א) דהצנזור נמשך משיית פרקין ענאין, דמ"ג דז"א דרך ח"ה שהוא סוד אות ר' לנ"ה ומשכ' נמשך לנביאים עיי"ש, ואמר כהן אצפ"י שצנזור נמשך מ"ה, עכ"ל אי אפשר לז"א להיות הצנזור לנביאים חלל ע"י המלכות, וכמשי"ל (תיקון ר' דף י"ט ע"א) דלית רצו לנביא וחכמה נמדע לעילא שס' מדע חלל בה, וכ"כ לעיל (בהקדמה דף י"א ע"ב) דלית השגה לנביא ותחב וחסד פחות מ"ה, וע"ל (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) חמא חסד נבואה מלדס' צאחג"א, ועלל חסד וצד הצנזורים חסד, אידי דמיון לכל צבאור ולכל חד כפוס חילוק עיי"ש. גבואה כלילא ר' דרגין וכו'. לאחר שאמר דאידי נבואה דיליה, ומבואר דמקור הצנזור של המלכות הוא מ"ה, הוא מפרש ואמר כי הצנזור כלילא ר' דרגין מסטרא דאות ר', כי הוא נוצע מכנ"י דז"א שהוא סוד עמודא דאמצעיתא ואיהי חלום א' מס' בנבואה. הוא מפרש צ"ח (צ"ח דף כ"ז ע"ב) חלום אחד מס' מצנזור. ומפרש כהן להמשך הדרוש, שגס' זה הוא מ"ה מסטרא דנוקבא שס', וכו"ו כמ"ש (צנזור יחזק חלום ע"ז) ע"כ דברי רצונו (צ"ח שער מחזק דקטנות), וכילול צו כח גס' (הר"א קב"י ערך חולם) שס' כחלום הוא צד מחזקין דנוקבא שצ"ה, כי כלילא מסתלקין המחזקין דז"א וגאולה צו רק כרשינו דמחזקין דנוקבא ומכ"ס צד סוד כחלום עיי"ש, ולא אמר כהן כי גם ענין כחלום אצ"פ שהוא מסטרא דז"א עכ"ל הוא צדו רשומין דמחזקין דנוקבא וכלומר: אלא לית שיבה פחותה מס'. וא"ל חלל פליג על (יהודה בן חנניה, בצלות סוף

ביה (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא. ועלה אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני מסטרא דסמאל ונחש. דאינון אלהים אחרים.

ואיהי פסח מסטרא דימינא.

ואיהי ראש השנה מסטרא דשמאלא.

ואיהי מצה פרוסה מסטרא דשמאלא. ואיהי מצה שלמה מסטרא דימינא. בגין דסטרא דצפון (קה) לאו איהו שלים. ובגיד (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה. והיא (מצה) מצוה באת ו'. מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

ואיהי

באר לחי ראי

השיב אחור ימינו שמענת לה רק כשכיה אחידה צימינא ולא בשמאלא דשס היא מסטרא דסמאל ונחיש ואיהי פסח מסטרא דימינא. עיין (זכר פי תלוב דף קפ"ז ע"א) פסח הוא לה' ודאי, ועי"ש (במק"מ) דהמלכות נקראת כסא, והיא לה' שלא ישלטו עליה הכ"ס עי"ש, וכ"כ (זכר פי יוחי דף רכ"ו ע"ב) בפסח נדונין על הצוואה, כי פסח הוא מלכות דינא דמלכותא דינא עי"ש, ואמר הכ"ס שהיא מסטרא דימינא צרא דלנצב שגג לימיק, וכיינו כמ"ל צסוד השיב אחור ימינו, שכי שחכי המלכות צסוד פסח היא לה' שלא ישלטו בה החלונים שבשמאל, עומדת לו לסטרא דימינא, והדברים מיוחדים עם מ"ש (ברע"מ פי פנחס דף רנ"ז ע"ב) ואית דיימא פסח דרועא ימינא וכיינו כדאמין. ואיהי ר"ה מסטרא דשמאלא. וכמ"ש רביו (צפרע"ה פי"א משער ר"ב, ובריש פי"ד משער מקראי קודש ובשאר דוכתי) כי צרי"ב הוא התעוררות הגבורה, ואז מזדווג ז"א עם המלכות צסוד שמאלו תחת לראשי עי"ש. ואיהי מצה פרוסה ובר. היינו כמ"ל (חיקן ה' דף י"ט ע"ב, וחיקון י"ג דף כ"ה ע"ב) דעתה בגלות צעור"ר נקראת המלכות מאה פרוסה, שהיא עניו ודלה, ודרכו של עני צפרוסה, אבל לעת"ל תהיה צבחי מאה שלמה ועשירה עי"ש ובציאורנו שס, ואמר הכ"ס להמשך המאמר דהמלכות שהיא עתה בגלות צעור"ר צבחי מאה פרוסה היא מסטרא דשמאלא, ששס היא התגברות הדינים ויניקה החלונים, אבל לעת"ל כאשר יתגבר סטרא דימינא שהיא זמן הגאולה וכמ"ל (דף נ"ב ע"א) צימינא אסחלקון מן גלותא עי"ש, אז תהיה המלכות צבחי מאה שלמה. בגין דסטרא דצפון לאו איהו שלים. וכמ"ש (זכר פי יתרו דף פ"א ע"ב) תחת רצא דלחער ציגמוסי גבורה לעילא צאח מן הלפון עי"ש, הכ"ס מצייר דמסטרא דלפון נוצע חוקק בגבורות העדר השלימות ובגיד מצפון תפתח הרעה. היינו כמ"ל (דף י ע"א) גבורה תמן סמאל עי"ש, וכיינו כי כל יניקה החלונים הוא רק מסטרא דגבורה, ע"כ סטרא דלפון ששס

דכורסיה שהיא סוד סיכרה דקיימא בשלימות ואיהי אחתקנת צחיקונא וכד איהי שפירא צחזו ובעלה אחי נצב כדן חקרי אנכי עי"ש, ולא אמר הכ"ס שהמלכות שמחשקטת ואחתקנת צחיקונא להזדווג צבעלה שהיא צרא דלנכי היא מסטרא דלמא עלאה, כמ"ל (חיקן נ' דף פ"ד ע"ב) אנכי דא שכינתא תתאה, אמא עלאה אנכי לעילא, ואמא תתאה אנכי לתתא, וכיינו צסוד אמא מקשטת לצרחת, שחיקשטין של אנכי שיש גאמא תתאה היא ממה שאמא עלאה מקשטת תחת צרא דלנכי דלעילא: דאחידא בימינא עיין (זכר פי יתרו דף פ"ד ע"ב) שה"ל לוחית היו כי דברות צימינא וכי בשמאלא, מין דהוי צסטרע דימינא קרי צרא דלנכי כי חלקין וגר, מאן דהוי צסטרע דשמאלא הוי קרי לא יחיה לך וגר, ואינון דשמאלא כניין צימינא, ואינון דימינא כניין בשמאלא ואחלקיון חלק צאלין עי"ש, ולא אמר הכ"ס כי מ"ש מענין הקשטין דלמא מקשטת נצרתא מסטרא דלנכי, אפי"ס שאמא שהיא ציגה בעממותה היא כלול כל קו שמאלא וכמ"ש (צפרע"ה פי"ד משער החפילין), עכ"ז כיון שקו שמאלא שהוא לא יחיה לך הוא כלול גם מקו ימין שהיא אנכי, הנה כדי לקשט לצרחת להמשיך לה מאנכי דלעילא היתה אמא אחודא גם צקו ימין שהוא אנכי וכאמור. בגין דאנכי איהי כסא ובר. וכיינו כמ"ל (צחיקון י' שס) דלמא עלאה כד סליקת לעילא עם המלכות אמא תתאה, אחעצידת כסא למלכא עלאה ובה פתח אנכי דהכי סליק לחושבן כס"א: ואתמר ביה והוכן בחסד כסא. היינו כי חסד הוא שורש קו הימין: ועלה אתמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני ע"ל צח כדף (ע"ב) צסוד השיב אחור ימינו מפני חויב, מאי חויב, דא סמאל, דכל אלכיס אחרים חיונון לאחור. וצבין דלא יסחלקון בשכינתא דאיהי למערב דאיהי אחור, שוי לשכינתא צימינא עי"ש ובציאורנו שס, ולא אמר הכ"ס להמשך הדורש דמכ"ט מקשטת אמא לצרחת צרא דלנכי דלחידא צימינא כחבר, אפי"ס דשורש חויב היא מסטרא דשמאלא, כי היא צסוד

ראיהי שבועות. מסטרא דעמודא דאמצעיתא. שבעה שבועות ודאי אית בהון שבע שבתות. ובהון מ"ט יומין. כחושבן מ"ט אתון דק"ש. דאינון שמע ישראל וגו' ברוך שם וגו'. בימא דחמשין שריא שכינתא עלאה בה.

ואתקריאת מתן תורה. ועמודא דאמצעיתא איהו תורה. דאתייהבת בחמשין יומין דשבועות. ועליה

באר לחי ראי

שכיל צינח נ"ז דרגין דלחחא שכיח מנכח דכלילא משצב וכאמור. כחושבן מ"ט אתון דק"ש וכו' היינו כמ"ל (חיקון י"ט סוף דף ל"ח וריש דף ל"ט) ושיניחא תחאח איכי ספירה העומר, ו' שבתות היא מ"ט דאינון מ"ט אלפין טכור שמע ישראל וגו' ברוך ש"כ וגו', דצחון אהדכיאח שכינתא תחאח לגבי צעלה צמקוד דילכ עיי"ש וצניאדרנו שם, ולזה מציא מאמר זכ כאלן לפרש דכריו שאמר דחג השבועות הוא מרמז להמלכות מסערא דעמודא דאמצעיתא שכיח סוד עזילה הכלה צליל חג השבועות צמקוד דאחדכיאח לגבי צעלה עמודא דאמצעיתא מעומחא מלרים ממ"ט אלפין עמא ע"י כמ"ט אהון דיהודא עלאה ותחאח מסערא דמ"ט אלפין טכור וכאמור. ביומא דחמשין שריא שכינתא עלאה בה וזיינו כמ"ט (דכינו צפרע"ה וצשכ"כ שם) דכחי כתר שלו ושלח היא סיד שער הכי דצינה שנקנסים צחג השבועות לאחר ספירה כמ"ט, וככתר נקרא שער הכי דצינה, כי הכתר נעשה מעופה דצינה עיי"ש, ולזה הוא כמפרש דכריו כי חיקון הנקצא צמקוד העליונה צסוד ק"ש הנזכר נעשה צחג השבועות, כי הוא יום הכי שנקנסים לשער הכי דצינה, שעל ידו שריא אמה עלאה צב לתקנה צסוד הכתר ע"י עהרת מקוד העליונה דאמה עלאה וכאמור. ואתקריאת מתן תורה וכו'. עיין (צמאורי חור ערך מתנה עוצה) שהמלכות נקראת מתנה עוצה עיי"ש, איצרא (דצכר פ' עקב ריש דף רע"ד) מצוהר שהמלכות שכיח סוד כוס של צרכה משגרו צמתנה לאנשי ציתו, כי מתנה הוא מסערא דצינה שנאמר צה ישמה משכ צמתנה חלקו, וציאור הדברים עיין (צמאורי חור שם) שכתב דהמלכות נקראת מתנה מלך הצינה שכיח סוד מ' תמי"ה, היינו מ' סחייתא שכיח אמה עלאה ותמי"ה כס ג' מיליוי אקיק עיי"ש, ולזה יאמר הכל להמשך הדורש דלהכי נקרא חג השבועות זמן מיה, כי ציוס זכ מקצלה המלכות שפעה ותקנה לקבל אורות הכתר מסערא דעמודא דאמצעיתא מלחמא עלאה צסוד ישמה משכ צמתנה חלקו, שמעטס זכ נקראת מתנה עוצה וכאמור: ועמודא דאמצעיתא איהו תורה דאתייהב בחמשין יומין דשבועות. היינו שבועות נקרא יום מתן תורה עפ"מ"ש (צמאורי חור שם) דגם זיל נקרא מתנה עיי"ש, ותוסף הכל לכמשך

שם הגבורות אפי"ש שציניחאם הם גבורות קדושות, עם כל זכ לאחר השתשנות חוקק הדינים ושליעת החילונים והקליפות, נחכוכ מהם גבורות מסערא דרע ומלפון נפתח הרעב צשכ"ר, וע"כ עהכ צגלחיו שכיח זמן התגבורות סערא דשמאלא נקראת המלכות מלך פרוכה, כי הוא עניכ ודנה מחמה שליעת החילונים אשר שם צסערא דשמאלא צשכ"ר. והיא מצוה באות ו' וכו'. כמ"ט (צזכר פ' ויאל דף קנ"ז ע"א) שהמלכות צומן שאין צענה מצדווג עמה וזיח צצחי לחם עוני, נקראת מלך צלל ו', וכד אהחצרת דכורא חקרי מל"ה צתוספה ו' עיי"ש, וכ"כ גם לעיל (חיקון י"ג שם), ולזה אמר הכל דצמן שכיח צצחי מלך שלמה ואינה פרוכה כענין לחם עוני כנזכר, אז נקראת מל"ה צתוספות ו', שכיח ח"ת צעלה דמטרונחא דאיהי שבועות וכו'. היינו כמ"ט (צס' המגיד פ' צהר) דחג השבועות הוא מרמז לחיקון המלכות, כי מעיין ליומא חמשין דמלכות אחיכיצה אורייחא, ומשום דמלכות איכי עלמא דמיכלא ומשחיא אכליון ציה, ומשום הכי מקריצין צכחי יומא עומר דמרמז להמלכות וכו' עיי"ש. ואמר הכל שכיח מסטרא דעמודא דאמצעיתא היינו כמ"ט רכינו (צפרע"ה פ"א משער חג המלות, וצשער הכוונות דרוש א') דצחג השבועות נחקן המלכות רחל נקצא דז"ל צצחי כתר שלה ע"י הכסד שצח"ת שגגל אחרתו ונחלק חליו לצורך כתר שלו וחליו לצורך הנקצא, וע"כ חנו מוליכין אח הכלה לציה העזילה ומקצלת טכור, וצצוקר עולה עד כתר דז"ל ומדווגה עמו ו' שבועות עיין (צרע"מ פ' פנחס דף רנ"ה ע"א) שכתב דחג השבועות נקרא ע"ש כז' שבועות דספרי"ע שמרמז להמלכות מסערא דלחמך ציה שצב ציוס הללחך דאיכי מלכות כלל כלילא מ"ט עיי"ש, וזה אמר הכל לפרש דכריו דחג השבועות הוא צמלכות, כי ע"ש זכ נקרא חג צלפון שבועות ע"ש כז' שבועות דספרי"ע שמרמז לכלל שכינתא תחאח דכלילא משצב"ע. ודאי אית בהון ו' שבתות. היינו כמ"ט (צזכר פ' פנחס דף רנ"ד ע"א) וע"ד צשצווחיכס למינה דלחון מומן אהון ו' שבתות, וכדן משך קצ"ה משיכו ד' דרגין דלעילא צככאח דרגא דלחחא דלחחא צאינון ו' שבתות עיי"ש, וזיינו שמהאי עממא נקרא חג השבועות שממשך להמלכות משיכו מ' דרגין דלעילא

ועליה אתמר בן חמשים לזקנה (נ"א לבינה). בההוא דאתמר בה כי זקנה אמר. ועלה אתמר (משלי כ) כי אם לבינה תקרא. בגין דאיהי ה'. וסלקא באת י' לחמשין. חמש זמנין עשר. ועלה אתמר בן חמשים לזקנה. בההוא דאתמר (שם כ) ואל תבזו כי זקנה אמר. (ו' בן י"ק) וזמנין אתקריאת מ' סתימא. ואתמר בה בן ארבעים לבינה. (כד לא איהי) בשותפא דאת י' אתקריאת

באר לחי ראוי

להמשך הדרוש דהג זה נקרא מתן תורה שמרנו לחיקון ה"ז שכול התורה שניתנה ביום ה' סוד שער הכי דבינה כי אז מקבל ז"ל כתר מכה בבינה כ"ל, וע"כ נתנה התורה שכול עמודא דלמנעיהא צנחא מתניה צמוד ישמח משה צמחיה חלקו: ועליה אתמר בן חמשים לזקנה. (צלבות שס) איתא בן ס' לזקנה, והאי תנא פליג וס"י דבן י' לזקנה וכמ"ל, וביאור הענין צדק עיין (צמחיהא פ' יתרו צפסוק חנוכי כי אלוקין) דצמחיה נגלה הקצ"כ כוקן, וביאור הדברים עיין (צפרע"ה צפסוק חג השבועות) ש"כ שם העטם שנגלה עליהם אז צנחא זקן לובש לבנים, והבא אחר להמשך הדרוש העטם בפשוטו שאז הם צאים לשער הכי שמקבלים ז"ל הכתר משער הכי דבינה ונעשים ז"ל צמוד בן י' לזקנה. בההוא דאתמר בה כי זקנה אסך. עיין (בירושלמי סוף צרכות) אל תבזו כי זקנה אתם, אר"י בר בון אס נתישנו דברי תורה צפין וכו', ועי"ש (צפי החדשים) כי אחר היינו תורה עי"ש, ואתם הכא להמשך הדרוש כי בן הוא הענין דתורה שייך לומר עליה לשון זקניה אמיך, כיון שנתנה ביום החמשים לזקניה שכול סוד שער הכי דלמחיה עלאה וכאמור. ועלה אתמר כי אם לבינה תקרא. והיינו שפיקר נביעת התורה שנקראת אמת צמוד כי זקנה אמיך הוא צנח השבועות ביום שמאיר שער הכי של הבינה וכנ"ל: בגין דאיהי ה' וסלקא באת י' עיין (צפרע"ה פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) דצבינה י' י' תרעין דלות ה' סלקא צי"ד ה' פעמים י' עי"ש, ואתם הכא להמשך הדרוש כי מה"ע נתנה התורה שכול ז"ל צנח השבועות ביום הכי צמוד בן י' לזקנה, דיו"ד סלקא צ"ה שכול סוד הבינה, והיינו כמ"ש רבני (צפרע"ה פ"א משער חג המנוחות) כי צנח עליות ז"ל לאר"ה עלאה הנקראים זקני"ם שחס סוד תרין סבין עלאין, אז נקרא גם ה"ז זק"ן ממנו דוגמת חר"ב עי"ש, אמנם כל ענין שאמת משפעת הסוחין לצד צמוד זקניה ושיבכ הוא ממנו שמקבלת מחכמה עלאה, וכמ"ש רבני (צפרע"ה פ"א משער מוחין דקטנות) כי הסוחין דזקניה ושיבכ הוא נוצע בצלחא שנקרא סצ"ה עי"ש, ומזן כי צומן קבלת התורה שאמת בארבעה להשפיע לבניה הכסודים והחמשים ממעלה דשיבכ והזקניה כאמור, צל עתה שבהרבה לעלות לאבא

אתקריאת ארבעים. ואיהי עלמא דאתי. דלית ביה אכילה ושתייה. וכד סליק משה לגבה. אתמר ביה (שמי' כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה וגו'. מתן תורה דא שכינתא תתאה. ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו. בגין דאיהי דוגמא דעמודא דאמצעי'תא.

ועוד שבו'עות. על שם (ראשית כט) מלא שבוע זאת ונתנה לך גם את זאת. מלא שבוע זאת דא שכינתא עלאה. (מלא שבוע ה' מלא י"ק). דאתמר ביה (שמי' יז) כי יד על כס י"ק. ונתנה לך

באר לחי ראי

מכתבונה כ"ל, הוא משום דמשה הוא סוד ז"א שהוא עמודא דאמצעי'תא מפני זה השיג הוא למדרגתו כעומק הכחכים וכמש"ל (תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) ויציאה אל האדם דא עמודא דאמצעי'תא דרגא דמשה, עיי"ש וציבורינו שם: על שם מלא שבוע זאת וגו'. וכמש"ל (תיקון ס"ט דף ק"ז ע"ב) שצעות אחד צבורינו, ודא עמודא דאמצעי'תא, הכ"ד מלא שצעות זאת ונתנה לך גם את זאת וכי עיי"ש, ואמר הכא להמשך בדרוש לפמש"ל דסוד חג השצעות הוא צמה שז"א נשלים צתיקון הבוקצא שלו שהיה רחל, וכוסוף עוד לומר ועוד חג השצעות הוא חא דמלא שצעות זאת ונתנה לך גם את זאת, סוד כ"ב נקצות שלו ללח ורחל, כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ב משער ללח ורחל) כי ז"א יש לו ב' נשים זו למטה מזו, כי ללח היא עד החזה שלו, ומן החזה שלו ולמטה היא רחל, וכתב שם ודע כי משה רבינו אשר עליו נאמר צהר שהשיג כל המוחין עד הצינה, אינו חלל מן ללח שהיה סוד שצעות זאת עיי"ש. ולפי האמור הכא הוא סוד חג השצעות כי נשלים שער כ"ב של הצינה שאז הוא סוד ישמח משה במתנת חלקו כ"ל שזכה למוחין דללח צסוד מלא שצעות זאת, ואז נתנה לך גם את זאת כשנית שהיה רחל שנחאקצא צחג הכא ע"י קצלת החורב וכאמור: דא שכינתא עלאה. ביינו ללח כנזכר. מלא שבע ה' מלא י"ק ובר. ע"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"א) חלקים מליא י"ק ודא איזי צינה, וציבור הענין הוא עפמש"ל (תיקון ל"א דף ע"ב ע"ב) דבזמן צתיקון אז בשם חלקים שהוא צינה הוא מליא י"ק, חצל צומן בגלות צעור"ר חסר חותיות י"ק מאלקרים ואשתארת כ"י יחידה אל"ם צסוד נאלמח"י דומי"ח דר"ס י"ק, וע"ז אמר ככתוב אני מליא"ח הלכתי לעורא דסיון, מליא"ח היא לרחק מליא י"ק, וכען פרח ממני י"ק וריקס השצוני כ"י עיי"ש, ולזה דרש הכא להמשך בדרוש דצחג השצעות שהוא סוד צתיקון מסיטורא דצינה, ע"כ נאמר מלא שצעות, ר"ל מלא כ"י, ביינו שימלא החסרון של כ"י ואשתארת יחידה אל"ם להשלמה לבית צסוד מליא י"ק צסוד אני מליא"ח הלכתי לעורא דסיון סוד קצלת החורב מצינה שהיה חלקים מליא י"ק וכאמור: דאתמר ביה כי יד על כס י"ק. ביינו כמ"ש (צדע"י פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב) אל"ם עם י"ק הוא חלקים, ותיקון השם הכא יחפך מאל"ם

יורדת למטה ומתגלית תמיד, משא"כ צינה בעליונה וכי עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך בדרוש דצחג"י זו של הצינה שהיה צחג"י מ' סתומה היא נקרא עלמא דאתי שהיה סוד הכצונה חלק צ' של הצינה: דלית ביה אכילה ושתייה. וכמש"ל בש"ס (צרכות דף י"ז ע"א) עור"ב חן צו לא אכילה ולא שתייה. וכד סליק משה לגבה. עיין (בספר הליקוטים ולק"ת פ' יתרו) צפסוק ומשה עלה אל האלקים, ומצורא משם ועליות משה לקבל החורב הוא לצינה, ומשם קבל החורב ונתנה לישראל שיש להם חלק לעור"ב שהיה סוד הצינה, חכ הוא כה חאמר לבית יעקב וחסיד לגבי ישראל עיי"ש: מתן תורה דא שכינתא תתאה. לאחר שאמר לעיל דציומא דחמשין שריא שכינתא עלאה צה ואתקריאת מוחן חורב, ואמרנו דאתקריאת מ"ח מלך הצינה חמל חמל וכמש"ל, הוא מוסוף לפרש להמשך בדצרים דמשה שנקרא צלשון מוחין חורב, חמ"ג דקיי"ל וכל מחנה הוא במלכות ובמ"ש (צמחורי חור ערך מחנה עובד) חן זה סתירה למש"ל דחתינה החורב היא מלך שכינתא עלאה שהיה חצונה סוד מ' סתומה שמשם ניתנה החורב לישראל וכמש"ל וביינו כמ"ש (צקבלת יעקב. ערך מחנה חנס) דסוד מחנה חנס הוא צחג"י המלכות שמקצלת מהצצונה צשעה שחוצלת על צינה ומשפעה להם שהוא ע"י המלכות שעל ידה מפרנסת כל הצוראים צסוד וחתן ערך לצינה. ונמלא שמתנה חנס הוא מצחי המלכות מלך קצלת מהצצונה עיי"ש ולא אמר הכא להמשך בדרוש דמכ"ט נקרא קצלת החורב מוחין חורב, מלשון מחיית חנס שהיה מצחי המלכות שכינתא חחלח מלך קצלת מהצצונה סוד מ' סתומה כנזכר: ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו. פי כי לבין (דף י"ט ע"א) מפרש ישמח משה במתנת חלקו, ביינו עוג עור"ב, כי עור"ב נקרא מחנה דלויי שכינתא עלאה דחאמר עלה מוחן צסוד צגין דלויי סתומה ועור"ב נקרא מחנה. עיי"ש, ולא אמר הכא שצחג"י זו איזי צחג"י של הצינה, רק צחג"י של הצינה חצונה סוד מ' סתומה ששם הוא סוד טעם כביש שמאיר צשעה: בגין דאיהו דוגמא דעמודא דאמצעי'תא. ביינו משה ששמה במתנת חלקו ששם סוד המוחין שמקבל ז"א

לך גם את זאת (ע) דא שכינתא תתאה. ה' זעירא. מלא דכלא עלאה ותתאה. דא ר. איהו מלא י"ק לעילא. דאיהי מליאיה אלקי"ם. ועלה אתמר (דף א) אני מלאה הלכתי. מלאה הלכתי לטורא דסיני. ובגלותא (ע) ריקם השיבני י"י. ואיהו מלא ה'. ובה (ס"א וביה) מלאה הארץ קנינך.

ושכינתא תתאה (ע) איהי סוכ"ה, כ"ו ה"ס. דאיהי יקו"ק אדנ"י. כלילא מתרין שמהן. סוכה חבורא דתרווייהו. בגונא דא יאקדונק"י. בגין דאיהי כלה דיליה. ואיהי בת שבע. כללא דשבע ימי סוכה. וכד נטלא מאמא עלאה. דאיהי שמחת תורה. שמחת בית (ע) השואבה. ואיהי חופה דיליה. אתקריאת שמיני חג עצרת.

בההוא

באר לחי רא

(צפרע"ה פ"א שער הק"ש) דהשם הוי"ה אדנ"י בשילוב עיקר סודו הוא ניסוד המחבר עמו המלכות כדי להעלותה אל ת"ת עיי"ש, ולזה הוא כמפרש דבריו שאמר דסוכ"ה מרמז לחצוצרת דתרוויכו בשילוב, ואמר הטעם בגין דאיהי בלי"ה דיליה, והיינו כמ"ש רבינו (שם פ"א משער חג הסוכות) דחג הסוכות נקראת המלכות בלי"ה על שם ה"ה שמקבלת המלכות ניסוד שלה מיסוד ז"ל שנקראת כ"ל ועל שם זה נקראת היא בלי"ה עיי"ש, ולפ"ז מובן ממילא דבסוכה שנתחדש הוי"ה ואדנ"י בשילוב וחזונו הוא מיסוד שלו ליסוד שלה, מ"ש נקראת בלי"ה. ואיהי בת שבע וכו'. גם זה מובן עפ"י רבינו (צפרע"ה שם) שכתב שה"ה שמקבלת הטקצא מיסוד שלו ליסוד שלה הם במספר ז' חסדים, ה' הם המהפשים במלכות בחג"ה י"ה שלה, וצ' בוללים אחד ניסוד שלה, והצ' הוא במלכות שלה, והדברים יתיחדו עם משי"ל (צחקדמה דף ע"ו ע"ב) ובאל"ף ז' שמחן אתקריאת איהי בת שבע עיי"ש וצביאורינו שם, ואמר הכא דמ"ש נקראת המלכות בת שבע מטעם ה"ז שמחן שמקבלת מיסוד שלו ליסוד שלה ע"י היחוד והשילוב של סוד סוכ"ה כזכר. וכד נטלא מאמא עלאה וכו'. עין (צחקקונים מ"ח דף ע"ב ע"א) ומעיו ליסוד דאיהו חג הסוכות בגין לאתחברא בכלל דיליה דאיהי חג שמיני עצרת, ובשעתא דאיתון בחצוצרת חזא אתקריאי תרוויכו כ"ל בלי"ה עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"י הידוע מדברי רבינו (צפרע"ה שער הסוכות שם) שאין הטקצא ראוי לחדווג צעלה עד שנוטלת החסדים פנימיים ומקופים דאמא שכם מנחיקים את הגבורות שלה ועי"ז היא ראוי לבל לצעלה לחדווג עמה, והמקופים דחסדים דאמא אינם נגמרים לכוטם בנקוצא חלל צ"י ימים דסוכות ע"י מלות סוכה, ואז בשמיני עצרת מתחדשים זריז וכוונקצא עולת עפת הזוהר, ולכן נקראת שמיני עצרת עיי"ש, ולזה אמר (צחקקונים מ"ח שם) ומעיו ליסוד לאתחברא בכלל דיליה, ור"ל שזה הוא הענין של שמיני עצרת שאז ז"ל חזווג במלכות ניסוד דיוק והעשה היחוד של כ"ל וכל"ה שהוא יסוד דדבורא ויסוד דנקוצא, וזה הוא המנך הדברים כאן שאמר בגין דאיהי כלה דיליה וכד נטלא מאמא עלאה וכו' אתקריאת שמיני עצרת, ור"ל

מא"ס לכו"ת לירוף מלי"ה שיתמלא עם אוחיות י"ק, והיינו כי יד על כס י"ק עיי"ש, והיינו עיקר מלחמה ה' בעמלק הוא ללורך תיקון הנוקצא העליונה שהיא צינה, שיתמלא השם אלקי"ם בלחות י"ק וכלאמור. דא שכינתא תתאה ה' זעירא היינו רחל שנקראת שכינתא תתאה שהיא סוד ה' זעירא שנתקנת בחג השבועות וכמשי"ל. דא ר. היינו בשבועות שהוא ז"ל סוד אור ר', נעשה התיקון דצ' הנקבות שלו שהיא ה' עליונה סוד לאה וכו' תחתונה סוד רחל וכלאמור: ואיהו מלא ה' וכו'. ר"ל כי תיקון ז"ל הוא כשהוא בשלימות עם הטקצא דיליה שהיא ה' אחרונה, ובזמן הגלות חסר ממנו ה' אחרונה, ולזה דרש כי בחג השבועות נאמר אני מליאה הלכתי לטורא דסיני, דבזמן קבלת התורה על הר סיני היה מאור השם הוי"ה צ"ה בשלימות וזהו מלא ה' אחרונה, אלל בזמן הגלות צטו"ר ריקם השיבני ה' שהשם הוי"ה צ"ה הוא ריקם וחסר ה' אחרונה כנ"ל: ובה מלאה הארץ קנינך. היינו כי המלכות נקראת ארץ, והתורה נקראת קנין וכמ"ש (בבב"ב פ"א מ"י), וצ"ס (פסחים דף פ"ז ע"א) עיי"ש, ומפרש דבשעת קנין תורה שהוא חג השבועות נחקק ונתמלא"ה הארץ שהיא המלכות סוד ה' אחרונה וכלאמור: ושכינתא תתאה איהי סוכה. וכמ"ש רבינו (צפרע"ה צדוק פ"א משער חג הסוכות) סוכה צמילואו סמך ו"ו כ"ף ה"ה גימ' רח"ל, והיינו כי בחג הסוכות נתקנה המלכות שצעלה מתחדש עמה צטו"ר צבור וימינו תחזקני דסוכ"ה גימ' הוי"ה אדנ"י כמ"ש (צפ"ה), ולזה אמר הכא להמשך הדורש שאמר למעלה דחג השבועות נאמר מלאה הארץ קנינך, והוסף הכא כי גם התיקון של חג הסוכות הוא צבור מלא"ה הארץ, והיינו צבור מילוי של מלכות שנקראת ארץ שכן סוכ"ה צמילואו גימ' רח"ל שכינתא תתאה וכלאמור: דאיהי הוי"ה אדנ"י. היינו דעיקר תיקון הנוקצא צ"ס הכא הוא צמה שמיחד עמה צעלה צבור וימינו תחזקני כנ"ל ומעשה השילוב הוי"ה עם אדנ"י גימ' סוכ"ה, וכמשי"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) צבכוא זמא חזא סוכ"ה שלימותא כ"ו ה"ס יאקדונק"י עיי"ש וצביאורינו שם: בגין דאיהי כלה דיליה. עין

תקוני תקונא חד ועשרין [דף נ"ז ע"א וע"ב] הזהר שבט

בההוא זמנא דשמחת תורה. שוין (נ"א שריא) עטרה בריש כל צדיק לעילא. כד"א (שיר ג) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו. ביום חתונתו. דא שכינתא תתאה. וביום שמחת לבו, דא שכינתא (ע"א) עלאה. והכי צריכינן ישראל לאתעטרא בכולא (נ"א כלהון). בעטרה על רישיהו [דף נ"ז ע"ב] ביומא דשמחת תורה.

ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וגו'. אתרוג אייהי שכינתא תתאה. ודמ"א ללבא. דאיהו לשמאלא. דאיהו גבורה. ובגין כך צריך בר נש לנטלא אתרוג בידא שמאלא. וצריכא למהוי אתרוג דדמ"א ללבא. שלימא בתיומת דילה. בגין ההוא דאתמר ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם. למהוי שלימא עמיה. וכמה דלית פסול ביעקב דלעילא. כן צריך

באר לחי ראי

דף כ"ט ע"א) דא אתרוג דאיכא שכינתא לנא, ועי"ש צביאורו שבבאחי מדברי (כמד"ר אמר פ' ל' ס' י"ג) דהאתרוג דומה לנא, וציאור דודרים עיין (בדברי הרב מהר"י מערז"י בפרש"ה פ"ג משער הלולא) שבהתרוג דומה לנא שהיא סוד המלכות עי"ש. דאיהו גבורה. וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רנ"ו ע"א) אתרוג לסעודא דגבורה לשמאלא לנא, ובג"ד אתרוג הדומה לנא תקינו למכוי ביד שמאל עכ"ל: שלימא בתיומת. ע"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) פרי עץ הדר עץ איכו לולא ל"ו ל"ב דאיכו אתרוג ועי"ש צביאורו שבאחור, דען מרמז להולא, וצולא נרמז גם בהתרוג, וכמו שהיה מרמז ל"ו ל"ב משום שעל ידו נמשך השפע מ"א להל"ב שהוא התרוג עי"ש, ולזה הוא מפרש הכא להמשך כדורש הזה הוא הענין דקו"ל בש"ס (סוכה דף ל"ב ע"א) נעלה החיומת או נחלח החיומת פסולא (ופירש"י) חיומת הוא מלשון דיבור וחיבור כענין תאומים שצריך שיכיו הענין העליונים מדובקים ומחברים עי"ש, ולפי האמור שהתרוג הוא נרמז בכללות הלולא מדין שבה למח לשלימות התרוג סוד שכינתא דאיכא לנא שלימא עם צעלה ומדובקת בו כענין החיומת של הלולא שהם תאומים ומדובקים זה בזה, (וכג"ל) מוחק חיות בחיומת, וכאז שאל שלימא בפוטמת וכו'א פשוט יותר, וביינו כי (במשנה כיכב דף ל"ד ע"ב) איחא אס נעלה פעמחו פסול, (ופירש"י) פעמחו ראש התרוג עי"ש, ואמר הכא דמ"ט שבהתרוג מרמז לסוד המלכות ע"כ צריך להיות שלם בפעמחו שהוא ראש התרוג, וביינו שלא יחסר המוחין שלה, וכענין זה כתב גם לעיל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) ובג"ד אתרוג דא שכינתא אי נעלה פעמחא וכו' פסול, בגין דאיכו דמ"א לשכינתא דאתמר בה כלך יפח רעיוני ומזם חין כך עי"ש, וביינו כי עיקר השלימות של המלכות הוא צמוחין שלה: בגין ההוא דאתמר ביה ויעקב איש תם. ביינו כמ"ש (צוה"פ) תרומה דף קצ"ה ע"ב) ויעקב איש תם שלם למחד עלאה ולגבורה עלאה ואשלים להאי ולבאי עי"ש, חס סוד אתרוג ולולא שעי"ז בכללים הצורות העליונים בבהמדים העליונים

ור"ל שזה הוא עיקר התיקון של ז' ימי הסוכות שהתקבצו מקבלת החסדים הפנימיים מאמא עלאה שעי"ז היא ראוי לזווג עם צעלה ביסוד לדיק שנקרא כ"ל ונקראת עי"ז כל"ל דליתא וכאמור דאיהי שמחת תורה שמחת בית השואבה. ביינו כמ"ש (צוה"פ פ' ואלא דף קנ"ד) בסוד אס הכנים שמח, דמאמא כל חידו נפקא, ועי"ש עוד (דף קס"ג) מח, ולזה אמר הכא להמשך כדורש דמ"ט הימים האלו הם ימי שמח דימי הסוכות הם שמחת בית השואבה ושמיני עשרה הוא שמחת חורב, כי כל תיקון הנוקבא שנתקנה צימים ההם להיות ראוי להזדווג בצעלה היא ככה בשפעת חסדים הפנימיים ומקיפים מאמא עלאה דמינה כל חידו נפקא: ואיהי חופה דיליה. ר"ל כי מ"ט מלוא ליטא בסוכה זו ימים אלו, כי סוד הסוכה הוא ענין חופה, וכמו (שיסוד הפייטן) חופות בחופות בחליות אחחות וכו', וכו'א נעשה לנורד שמחת חתן וכלה ציום חתונתם וציום שמחת לבם והיא מסערה דציונה, וכמ"ש (צוה"פ ערך חופה) דעיקר ענין חופה הוא ציונה שמוחפפת ומסככת על החתן וכלה בסוד סוכה עי"ש, וביינו כדאמין: בההוא זמנא דש"ת שוין עטרה וכו'. וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רנ"ו ע"ב) דבחו שמיני עשרה נובגין ישראל למעבד עמח חדוה ואתקריאה ש"ת ומעטרינן ל"ת צבת דלית, לרמז שה"ת היא ח"ת, ודשכינתא היא עטרה ח"ת דאיכא סליקת לאחר דלחגורה מתמן דאיכו א"ס ואיכו גבול מכל ספיראן עי"ש, וביינו כי אז כאשר נתקנה המלכות היא עולית למעלה ממנו בסוד אשח חיל עטרה צעלה, וכל הוא ע"י מה שמקבלת העטרה מאמא עלאה, וכמ"ש (צוה"פ דף י"א ע"ב) כד חתונתיל מחר אתקריאה עטרה ח"ת עטרה בראש כל לדיק חגא דס"ת עי"ש וצביאורו שס: ביום חתונתו. דשמיני עשרה נעשה כלל דלית כ"ל: וביום שמחת לבו וכו'. לכל חידו מאמא נפקא וכמ"ש: ולקחתם לכם וכו'. עמח הוא מפרש ואזיל כי גם כד מניסם שגולג שנוטלין בנה הסוכות מרמז לתיקון המלכות וכדמפרש (צוה"פ פ' ואלא דף כ"ד ע"א) עי"ש: ודמ"א ללבא. ביינו כמ"ש (תיקון י"ג

צריך דלא יהא פסול באתרוג. לקיימא קרא (שיר ד) כלך יפה רעיתי ומם אין בך. ואם היא ירוקא (ס) היא משובחת יתיר. כדיוקנא דהות אסתר ירקרקת. דאתמר בה (אסתר ה) ותלבש אסתר (סא) מלכות.

ואתקריאת הדסה. על שם הדס. והדס אית ליה תלת הדסין. לאשתכללא בתלת אבהן.

ואתקריאת ערבה. מסטרא דתרין שפון. דאינון למודי י"י.

ואתקריאת לולב. מסטרא דח"י דעלמין. דאיהו כליל ח"י ברכאן דצלוחא. ולקבליהו עבדין עבדין ח"י נענועין בלולב בשית סטרין. תלת לכל סטרא וסטרא. שית סטרין דכלילן בגופא. דאיהו עמודא דאמצעיתא, דלולב על שמיה אתקרי ל"ו ל"ב.

ואינון

באר לחי ראוי

(דף מ"ב ע"ב) דשלימות של מלכות שכינתא תחאכ
היא כשהיא כלילא מנ' אצבן כסוד ש' צ"ח יחידה, עיי"ש
וצינאורנו שס. מסטרא דב' שפון. עיין (צמד"ת ש'
אמור סי' י"ט) הערבה דומה לשפתיים עיי"ש, וכ"כ
(צרע"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) צ' בד"י ערבות נ"יב
ודמיון לז' שפון עיי"ש, וצינאור בדברים עיין (צניקוטי
כש"ס סוכה דף ח' ע"א) כי הערבה הוא נ"יב שצאצרי
הפך (מלכות פכ) שחם צחי שפתיים עיי"ש.
דאינון למודי ה'. וחינו כמ"ש (צרע"מ שס דף ר"ג ע"א)
דכלשון נקרא לשון למודים, והשפתיים דאינון נ"יב
נקראים למודי ה' עיי"ש, וע"ל (דף מ"ב שס) וצינאורנו
שס, והוא אמרם ז"ל צש"ס (סוכה דף מ"ד ע"א) ערבה
יסוד נציאים, והנציאים נקראים למודי ה' כמ"ש (צבר
פ' אמור דף ז' ע"ב) למודי ה' אלץ נציאים, וחינו כי
הנציאה צאח ממ"ה כמש"ל כ"פ: ואתקריאת לולב.
חינו כמש"ל (חיקון ו' דף כ"ג ע"א) פרי עץ הדג
עץ אויבו לולב [ל"ו ל"ב] דאויבו אחריו שכתבנו נקרא
ל"ב עיי"ש וצינאורנו שס: מסטרא דח"י עלמין ובר.
חינו כמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) לולב
דא יסוד לדיק דדמי לחוץ השדרה דצ"ח ח"י חולין לקבל
ח"י נענועין לולב ואינון לקבל ח"י צרכאן דללוחא
עיי"ש, עיין מחל לעיג (חיקון י"ג דף כ"ע ע"א)
וצינאורנו שס שכתבתי צינאור בדברים מדברי מן
(צפרע"מ פ"ג משער הלולב) דהלולב חונא אל היסוד
שמעורר חוץ ומציא הפסח מהמחין דך חוץ השדרה
עד היסוד וממשיך ומכניס כל אורות הכסדים מציא
למלכות, וע"כ לדיק נענוע ח"י נענועים כי בכל הוא
בכה היסוד לדיק ח"י עולמים עיי"ש: דאיהו כליל ח"י
ברכאין דצלוחא. חינו כמש"ל (חיקון י"ח דף ל"ג ע"א)
מארי דח"י צרכאן דללוחא מסטרא דח"י עלמין דמחידין
לקב"ה ושכינתיה חמן עיי"ש וצינאורנו שס, וע"ל
(צברקמח דף ו' ר"ש ע"ב): בשית ספריין. חינו כמש"ל
(חיקון ו' דף כ"ג ע"א) ולדיק נענוע לשית ספריין וכו'
לחאפסרל סליח ו', ועיי"ש וצינאורנו שכתבתי מדברי רבינו
צפרע"מ

העלוינים ועי"ן נחצטל יניקה החלואים שלא יבא להם
שום אחיזה צברקמח צסוד כלך יפה רעיתי ומם אין בך :
ואם הוא ירוקא. חינו מרחב גע"ל שהוא כמרחב וצב
וכחנמון צ"ח שהוא מרחב אחריו, וכמ"ש (צחוס' סוכה
דף ל"א ע"ב צ"ח הכירוק), ועיין (צפרע"מ ח"ה סי'
תרמ"ח צ"ח ס"ק כ"ד אות א'): היא משובחת יתיר
וכו'. וחינו כמש"ל (דף נ"ב ע"ב) תרועה ירוקא דלנפין
וצב נפקין ישראל מן גלותא צמנא דמתהפכן אנפין
דישראל לירוקא, ופנימיות הענין הוא דנשעת בגאולה
יתחפכו כל פנים לירקון שהוא התעוררות כרחמים
וכמחשבת הדינים ש"י מרנא הכירוק וכמו שכתבתי שס:
כדיוקנא דהות אסתר ירקרקת. חינו כמ"ש (צפרע"מ
פ"ו משער הפורים צסוד דברי הצדירים) צסוד אסתר
ירקרקת היתה שמרחב ירוק הוא צ"ח עיי"ש, וע"ל
(צ"ח סוכה דף ו' ע"ב) וצינאורנו שס (צ"ח זכר
מצביק וכו') שכתבתי (מדברי הפסדס) דגון ירוק
יתחם לח"ה שהוא כולל צ' מדות ח"י עיי"ש, ולאח אחר
הכל דאחריו ש"ס לו מרחב ירוק הוא משובחת, כי אז
הוא צחי ח"ה מדתו של יעקב שנקרא איש חס דכליל
ח"י, וכללו הגזירות צכסדים צסוד מדת כרחמים
וכאמור: דהות אסתר ירקרקת. הוא מימרח צש"ס
(מגילה דף י"ג ע"א): דאתמר בה ותלבש אסתר
מלכות. חינו כמ"ש (צרע"מ פ' חלא דף עכ"ר) ותלבש
אסתר מלכות, דאסתר אחלנשע צרכי"ק דשכינתא, אשר
עליה אמר קב"ה אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אפן
ותכלתי לפסולים עיי"ש, ולפי האמור חינו סוד שלימות
האחריו שהוא מתיוחדת צבעל צאופן שלא יוכי כח
אחיזה להחלואים לנח ממנח כ"ל: ואתקריאת הדסה
וכו'. וכמ"ש (צש"ס שס) ויחי אומן את כדסכ, אסתר
שמה, ולמה נקראת כדסכ וכו', ריצי"ק אומר ירקרקת
היתה כדסכ עיי"ש, הכה מנאור לפי האמור דמלכות
כשהיא חתיוקנה כשהיא צחי ירקרקת הוא נקראת כדסכ:
לאשתכללא בג' אבהן. וחינו כמש"ל (צברקמח דף כ'
ע"ב) דג' כדסים רומים ל' אצבן עיי"ש, וחינו כמש"ל

ואינן נענועין, חיי ד' זמנין. דסלקין ע"ב. ואינן חיי נענועין בנסילת לולב. חיי חיי תרין זמנין בהודו ליי תחלה וסוף. חיי באנא יי הרשיעה נא (ספ) הא ע"ב. ואינן תליין מן דלת דאיהי שכינתא (ספ). וצדיק בה אתקרי. ד' זמנין חיי חיי חיי. דסליק ע"ב. מסטרא דתלת אבהן. ושכינתא דאשתתפת עמהן. דאינן חיי (פרקין) בדרועא ימינא. וחיי בשמאלא. וחיי בגופא. לגבי שדרה. וחיי בברית מילה.

ואינן ר' סטרין. תרין דורעין דמלכא. ותרין שוקין דמלכא. דאינן תרי נביאי קשוט. וגופא וברית הא שית. י"ח נענועין. לקבל חיי חולין דשדרה. מסטרא דגופא.

וכל

באר לחי ראי

שם, וציואור כדבר ציוחז עיין (ברע"מ פ' משפטים דף קט"ז ע"א) דה"ד דלחיד הוא השכינה הקדושה, וזקן של ד' הוא יסוד לזיק דלחיד צין אי"ה שהוא ז"ל ל"ד שהוא המלכות, וע"ד אמרם על מה בעולם עומד על עמוד אחד ששמו לזיק עי"ש, ופנימיות הענין עיין (בזכר הרקיע פ' בראשית דף י"א ע"ב) דזקן של ד' דלחיד שהוא נקודה זעירא, הוא השפעת טפת היסוד היושבת בג' ד' ונעשה ד' עי"ש, ולא אמר כהא דלכדי מעטנים ד' פעמים חיי נענועים, להמשיכה השפעת טפת היסוד לזיק מ"א לנוקבא, שהוא בחי' הקין של ד' היו"א מן העמוד דיסוד לזיק חיי עולמים המשפיע מ"א לנוקבא וכלאמור. וצדיק בה אתקרי. עיין (בלקי"ת פ' בבעלותך) צפסוק וסמן כורע גז, דיסוד לנוקבא אקרי ד' עי"ש, ולא אמר כהא להמשך הדורש שדברים מחוידים שהמלכות נקראת ד' על שם יסוד דדכורא המיוחד עמה, וגם היסוד לנוקבא נקרא ד' מהאי עעמא, שזו עיקר שלימותה כשצפלה מחויד עמה ציסוד לזיק חיי עולמים על ידי בחי' נענועים וכלאמור: מספרא דתלת אבהן ובר. היינו במשיל דשלימות המלכות היא כשהיא נכללת בג' חצבן צסוד ש' צית: דאינן חיי פרקין בדרועא ובר. י"ד פרקין צאלגעות [כי בגודל אין צו כי אם צ' פרקין], ד' צחקק וקנח וכך כיד ועלם במחצת: וחיי בגופא לגבי שדרה. כי השדרה יש ג' חיי חוליות: וחיי בברית מילה. כי ציסוד לזיק יש חיי עולמן, ומהאי עעמא מלן דנטיר צרית נקרא לזיק חיי עולמים: ואינן ר' ספריין. הוא פ"י למשיל צנענועים ללולב צצית סמרין ובר ר' סמרין דכלילן בגופא דלחיד עמודא דלמנעיותא: תרין דורעין דמלכא. היינו דרום הוא דרועא ימינא חסד, לפון הוא דרועא שמאלא גבורה, ובמ"ש (צפרע"ה שם): ותרין שוקין. היינו כי מעלה הוא נח, ומטה הוא כוז: דאונן תרי נביאי קשוט. במשיל (בצקדמה דף צ' ע"ב) שזכר דזי ערצות שזכר ט"ה כס צ' וציוא קשוט, וכיינו במ"ש רצינו (בשער חוכים פ"א) דעיקר הצבואה אינו חלל צנח"כ עי"ש: וגופא וברית. מרח הוא פ"ה שהוא בחי' גוף, וכמשיל (שם) פ"ה גופא, ומעבר הוא ציסוד לזיק שהוא סוד חות

(צפרע"ה פ"ב משער הלולב) דטווח הנענועים הוא להמשיך האור מן ר' חסדים העליונים שצדעת ז"א עי"ש: תלת לכל ספרא. היינו שעי' הנענועים ג"פ לכל הריק ותעוררים בג' וויין של ויסע ויצא ויע שורש החסדים של הצ"צ שטות וכמש"ל (שם). שית ספריין דכלילן בגופא. היינו כמש"ל (שם) ולריך לגעגועא ל"ר סמרין ובר להמערע עליה ר', ובמ"ש רצינו (בשער הלולב שם) דהלולב הוא כנורת חוט השדרה שהוא כנורת אור ר' שהוא סוד הדעת שורש הריק שנתקן עיי' הנענועים אור ר' המרמז להדעת שנמשך ממנו החסדים דרך חוט השדרה עיי' החיי נענועים עי"ש, ולא אמר כהא דכלילן בגופא היינו סוד ר' שהוא בחי' חוט השדרה ובחי' גופא דז"א, ובמ"ש רצינו (צפרע"ה פ"ב משער העמוד) עי"ש: דלולב על שמיא אתקרי ל"א ל"ב. עיין (צצ"ה פ"ד משער פרלופי ז"א) שצבאל ענין ל"ב האדם, שלפעמים מנכוו צובר מ"א, ולפעמים למלכות, וכתב שם דהכל אחד ושניהם אחת, דהכל הוא סוד מוחין ואורות דלחיד הנשפעים דרך כ"ב יסודות למקום החזק ששם הכל דז"א שצמקום המלכות עי"ש, וציואור כדברים עיין (צ"ב) אחת ליעקב מערכת ל' אור כי"ה פ' ל"ב) שמפרש הענין צדך פשוע כי נודע דהכל הוא משק לרוח שהוא ז"א וכו' ח"ת כרי דהכל הוא צח"ת, וגם נודע דהמלכות נוקבא דז"א מקום עמידתה היא צמקום הח"ת סוד החזק דז"א ששם כלל כרי שכלל היא צמלכות, וממילא דהא וכו' אחת ושניהם אחת עי"ש, ולא אמר כהא להמשך הדורש שזכר הוא הרמז דלולב ל"ו ג"ב, היינו שעי' בחי' נענועים ממשיכין האורות הנשפעים מיסוד ח"א לז"א, וממנו להנוקבא שזכר הוא ענין אורות הל"צ וכלאמור: ואינן נענועים חיי ד' זמנין. לקמן מפרש הסעם שריכין לנענע ד' זמנין לסוד החיי עולמן דיסוד לזיק: חיי באנא יי ובר. ע"ל (חיקון ר' דף כ"ג ע"א), וצבגכות חקונים שם דפים מעטבה ואחמסמרים, וציואורנו שם שכתבו צצם (הארח"ל) דגרם צ' צאלא כ' עי"ש: ואינן תליין מן דלת דאיהי שכינתא. ע"ל (דף כ"ד ע"ב) צסוד ד' דאחד שמרמז להמלכות שנקראת ד', עי"ש וציואורנו

וכל דא מסטרא דאילנא דחיי. ומסטרא דאילנא דטוב ורע.

אתרוג דמי לצדיקיא. והדס לבינונים. וערבה לרשעים.

ושכינתא אתמר בה (תהלים ק) ומלכותו בכל משלה. אע"ג דאתמר בה (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה. איהי שלטא על עץ הדעת טוב ורע.

מסטרא דיליה היא קריבא למלכא. (נ"א ומסטריין אלין לזמנין איהי נוקבא קריבא למלכא).
הה"ד (ויקרא טו) בזאת יבא אהרן אל הקדש. מסטרא דימינא.

ולזמנין

באר לחי ראי

ערב, כס מסטרא דעב"ד טו"ר, אשר שורשם הוא מק"א שיש בכס מסטרא דטוב ומסטרא דרע, אשר משם שורש נשמות ג' כחות ישראל, לדיקים ובינונים ורשעים, הכל הולכי שבו מספר חיים הוא מרמז לסוד עץ החיים שאין בו שום רע רק כולו טוב, ועושים הנענועים עם הג' מינים שהם מסטרא דעב"ד טו"ר צדיקין הולכי שבו מסטרא דעב"ח, לתקן נהמלכות להעלותה מבחי שכינתא דליכי מסטרא דאילנא דטו"ר, ולעשותה לביות שכינתא מסטרא דעב"ח דלין בכס שום רע רק טוב צמוד ומלכותו בכל משלה, שאז מחובר הטוב על הרע ובעל הרע לביות וכלו טוב: אע"ג דאתמר בה עץ חיים היא למחזיקים בה. עין (ברע"מ פי משפטים דף קנ"ז ע"ב צדיח פתח רע"מ) שכתב שם דשכינתא היא מעמלא דלחי, ומאן דליכו מעמלא דא חסרי חיי כמה דכתבי עץ חיים היא למחזיקים בה חיים חמון, משא"כ בעולם אגשמי עלמא תחאח דליכו מלכש צאלין קליפין דשור וצער וכו' עיי"ש, ולא אמר הכא להמשיך הדורש דלכאורה איך שייך ליקח כדי מינים שהם מסטרא דעב"ד טו"ר לכוון לחיזוק המלכות כאשר, כלל המלכות היא מסטרא דעב"ח שאין שם שום קליפה ושום רע רק חיים וטוב, וא"כ לכאורה איך לנו ליקח לבושת חיזוק המלכות רק הולכי לבדו שמרמז לסוד עב"ח כנ"ל. איהי שלטא על עץ הדעת טוב ורע. ר"ל שלא הוא הרמז שאמרנו ומלכותו בכל משלה, שכלמכת יתן שהוא אחידא בעמלא עלאה שהוא סוד עב"ח, ע"כ יש צידה ככה לשטע על עלמא תחאח שהוא סוד עב"ד טו"ר דליכו מלכש קליפין כדי שיתבעלו להקדוש צמוד אני כי השוכן אהם בתוך עומלותם: מסטרא דיליה היא קריבא למלכא. ר"ל מסטרא דעץ החיים שהוא הולכי כנ"ל, וביינו כמש"ל (חיזוק ס"מ דף קמ"א ע"ב) ודלי הכל אחגלי חא עלאה כמה דאוקטבו מארי מחזי אשמו בבוש דמא ואשתכח דליכו חיים דילי ככ"ד ראה חיים עם אלה אשר אכבה עץ חיים היא למחזיקים בכ עיי"ש: מסטרא דימינא וכו'. ע"ל (דף י"א ע"ב) ש"כ שם יד ימינא רחמי, יד שמאלא דיעה, ומסטרא דיד ימינא דליכו רתן אחמר בה באת יבא אהרן אל הקדש, ומסטרא

אות צרית קודש, וכמ"ש כל זה (צפרע"ה ס). וכל דא מסטרא דאילנא דחיי ומסטרא דאילנא דטוב ורע. עין (צמד"ר פי אמור פי ל' סי ד') ולקחתם לכם ציזם הראשון, הכ"ד אז ירננו עלי היער, אלו אילנות שעושין פירות, כל עלי היער, אלו אילנות שאין עושין פירות עיי"ש, ודרש הכא דכ"ד מינים הם צבחי עלי כי מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, ופן החיים, ובינו כמ"ש דזכר פי פנחם דף ר"ז ע"ב) עלי כי אלן עץ החיים ופן הדעת טוב ורע, ועיי"ש (בהגהות צהר"ח, וצמק"מ, וצבאבות קב"י) דויק דז"ח הכא צמוד עץ החיים, ושם קלות דנוקבא נקרא עץ הדעת עיי"ש, ולא אמר הכא להמשיך הדורש וכל דא מסטרא דאילנא דחיי וכו', ור"ל שענין הנענועים שעושים לכל ויק צענאי כי שם סוד פרי עץ הדור ועץ הולכי, הוא להמשיך הכרת החסידים מדעת עליון לויק דז"ח שהוא סוד עץ החיים, ולויק דנוקבא שהוא סוד עץ הדעת טוב ורע וכתאמר, והזכרים מתחידים עם דברי רבינו (צפ"ה פי"ג משער לזר עולמות) דכתבא אדם הראשון גרם שגכס כהנש עד עץ הדעת, ונגע בו, ולעק כעץ ואמר רשע אל תגע בו, והוא האחרון שהוא כנגד העטרה וכו' עיי"ש: אתרוג דמי לצדיקיא וכו'. עין (צמד"ר פי אמור פי ל' סי י"א) מה אחרון יש בו טעם ויש בו ריח, כך ישראל יש בכס בני אדם שיש בכס תורה ומע"ש וכו' עיי"ש, ולא אמר הכא להמשיך הדורש דעושין הנענועים כדי מינים לתקן חטא אדכ"ר צעב"ד טו"ר, וע"כ מרחים כדי מינים לדיקים ובינונים ורשעים אשר נשמחם הוא מסוד קלי נוגה, שיש מהם שם מבחי דמינע שהוא טוב גמור בלא רע, ויש מהם מבחי יחכ"ר שהוא רע גמור בלא טוב, ויש מהם צחי צינונים שמעורב בכס טוב ורע, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פי"ג משער ק"ג) עיי"ש: ושכינתא אתמר בה ומלכותו בכל משלה וכו'. עין (ברע"מ פי משפטים דף ק"ז ע"ב) וזית כל שכינתא שקולין, וזית שכינתא מסטרא דאילנא דטו"ר, וזית שכינתא דאילנא דחיי דאתמר עלה לא יגורך רע בגין דאתמר בה ומלכותו בכל משלה עיי"ש, ולא אמר הכא להמשיך הדורש שעושין הנענועים בכדי מינים, ובינו שבו מינים אחרון הכס

לזמנין איזי רחיקא מיניה. מסטרא דשמאלא. (ס) ואל יבא בכל עת אל הקדש.

מסטרא דימינא איזי לא מקבלא טומאה. טוב הוא ימינא. אבל אתרהא טוב מקבלא טומאה (ס) מרע ומות. הוא אתר לית ליה קריבו. (נ"א אל הקדש איזי לא מקבלא טומאה. אבל אתרהא טוב מקבלא טומאה מרע. ומההוא אתר דלית ליה קריבו). ותמן צריך קורבנא. לקרבא. וקטרת לרחקא רוח הטומאה מההוא אתר. ולקרבא זכותא לשמאלא גבירתא. ולרחקא שפחה מתמן.

באר לחי ראי

יורדת לתחת למקום עב"ד עו"ר שאז ביא לריכה לסוד הקרבן, וכמ"ש (צוהר פ' זו דף ל"א ע"א) זה קרבן אהרן וצניו אשר יקריבו לו, תא חזי חייבי שלמא גרמין לקב"ה לאסתלקא וכו' ואינון מפרישין לואת מחז דלויכו שלמא דביתא ואינון זוגא חדא, אחא אהרן קדישא וצניו וצני מתקרבין תרווייכו ואזדוג זה זכא ה"ד זכא יבא אהרן אל הקדש וגר ואינון מחווגי למלכא קדישא עלאכ בעמרוניה עי"ש, ומפרש הכא דלענין זה זכא הקרבנות, שזמן שהמלכות יורדת למטה במקום עב"ד עו"ר בסערה דימינא שבוט טוב, אז ע"י הקרבנות היא מתקרבת לבעל בסוד זכא יבא אהרן אל הקדש ולא צנח ואל יבא בכל עת אל הקדש חיי כ"ל, והקטרת הם לרחקא להס"א ורוח הטומאה מלך שמאל של עב"ד ששם היא מליאות הקליפות במקום כרע דשם, וכמ"ל (דף י"ב ס) צהבא זמנא עשן הקטרת יתער לגבי שמאלא לעצרה מתמן סמ"ל וכו' עי"ש וצניאורו שם. ולקרבא זכותא לשמאלא גבירתא וכו'. עיין (צוהר פ' פקודי דף רנ"ז ע"א) שכתב אברהם עקד אח יחזק צנין לאכללא דינא דשמאלא דימינא, ולאשטעא דימינא על שמאלא למחוי בולבו עב דינא צותא, וע"ד צני צ"ר דדאן דינא למידן דינא צותא, דלית שלמא דינא חלל צותא, ולאצרה דינא צותא, צנין דכ קיימא דינא צותא צחצורא חדא לית רשו לסמ"ל לאשטעא ולקטרגא בעלמא, ועי"ש (צמק"מ) דהמלכות נקראת זכותא, כי צידה הכה הכה להצניר החסדים דצימינא על השמאלא, ולאשר היא נקראת זכותא ע"כ צידה הכה להמחיק הדינים שצשמאלא כאשר היא מתקרבת אליהם עי"ש, ולא הוא מפרש הכא להמשך הדרוש שזכר היה ענין הקטרת בזמן שהמלכות יורדת למטה לז שמאלא שצנח עב"ד טוב ורע כדי לקרבא זכותא לשמאלא גבירתא ולרחקא שפחה מתמן, והיינו שהמלכות בזמן שהיא נכללת בצבור ומתקנת צנחא לאשטעא דימינא על שמאלא להמחיק הדינים דלא יבא רשות לשפחה צינא לאשטעא ולקטרגא, מקטירין אז הקטרת שנין כגולתא היא לרחקא את החיונים והשפחה צינא וכל גידול דילב שפ"ז לא יאמרו עוד לאשטעא ולקטרגא, כיון שכלל דינא צותא וכלמור: ובג"ד כל שסחן אית בת. ר"ל

ימסטרא דיד שמאלא דלויכו עת דדינא אתמר צה ואל יבא בכל עת אל הקדש, ולא אמר הכא למסטרא דימינא של עב"ד עו"ר שבוט טוב והחיים, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ב משער ק"ג) דמסטרא דעת רלון ורחמים היא קרינא לגבי בעל בסוד אשתו בגופו ואיזי חיים דלויכו שבוט למסטרא דימינא, אצל למנא דלויכו נעויה למסטרא דשמאלא דעב"ד עו"ר ונתחת תמן כדי לשטעא עליכו צסוד אני ה' השוכן אחס צחוד טומאות, אז מלך זה. איזי רחיקא מיניה וכו'. כי שם הוא שורש כרע ומיתא שבוט למסטרא דשמאלא שבוט עת דדינא, ולא נאמר ואל יבא בכל עת אל הקדש. מסטרא דימינא איזי לא מקבלת טומאה וכו' עיין (צוהר פ' תזריע דף מ"ז ע"א) האי דכתיב צי מקדש ה' עמא עמא ממא, כד שארי חוית לאסתללח חוית תקיפא שריא ואטיל זוכמא וצדן אשתכח מקדשא מסאב, ועי"ש (צוה"כ"ה) דמקדשא היא המלכות שפגמח ע"י התגבורת כה הנחש עי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש דכל זה היא רק צמן שיורדת למטה להשגיח ולשלוט במקום לז שמאל דעב"ד עו"ר צסוד השוכן אחס צחוד טומאות, אז צעו"ר יש נכס אחיח לעמא את מקדש ה' בצינל, אצל למסטרא דימינא דעב"ד עו"ר לא מקבלת טומאה, כי גם הנחש למסטרא דימינא הוא קדוש, וכמ"ש (צ"ח ס) וצאח דוכתי: איזי לא מקבלא טומאה וכו'. ר"ל דגם למסטרא דשמאלא דמקבלת טומאה חין זה מלך עצמיחה, כי כלל אמרנו למעלה שהמלכות נקצת דז"א בעמחה היא קרינא למלכא, כי כשהיא בעמחה היא טוב, כי המלכות צאתהא היא למסטרא דעב"ד כ"ל, ורק מה שמקבלת טומאה לפעמים ויש להחיונים אחיח צה צעו"ר, הוא ממה אלפעמים כשצרכ לירד למטה צאתה דעב"ד עו"ר, ולא נפעמים האורות דמסטרא דימינא דטוב שמאירים צה מאורות העב"ד עו"ר ע"י הסערה דשמאלא דרע כ"ל: מההוא אתר דלית ליה קריבו. ר"ל לז כרע ומסטרא דשמאלא שטמנו למעלה דמכחא אתר לית ליה קריבו וכלמור: ותמן צריך קרבנא וכו'. ע"ל (דף י"ב ע"ב) שבינתא חתאח איזי קטרת דקב"ה ואיזי קרבן דלויכו עי"ש וצניאורו שם, ואמר הכא להמשך הדרוש שכל זה הוא צמן שהמלכות

ובגין דא כל שמהן אית בה. ואתקרי שדרה אחור. מסטרא דסיהרא. ומסטרא דעמודא דאמצעיתא. אתקרי קדם. ורזא דמלה (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני.

ובגלותא (איהב ב) השיב אחור ימינו מפני אויב. מאי אויב, דא סמא"ל. דכל אלהים אחרים אינן לאחור. ובגין דלא יסתכלון בשכינתא. דאיהי למערב. דאיהו אחור. שוי לה בימינא.

ובגין דא אסור לצלאה למערב. דאיהו אחור (קהל). בגין דתמן אלהים אחרים. ותמן סם המות. שבתאי.

ובגין

באר לחי ראי

כי מהאי טעמא אמרנו למעלה (בדף הקדום) שהמלכות נקראת קרבן דליכי קרבן דיליכ, וגם נקראת קמרת דשכינתא תחאכ איכי קמרת דיליכ, וגם כתב שם ונקראת נר דליכי נר דיליכ מסטרא דשמאלא, וגם נקראת אור דליכי אור דיליכ מסטרא דימינא כמ"ש שם בציורונן, ולפי מ"ש כאן מוכן כי הכל כולק נמקום אחד וכאמור. ואתקרי שדרה אחור. ר"ל דהשכינה אתקריאת שדרה, וכן אתקריאת אחור, והכל חד כי מצארי אחזכ אלקי שבהדרה הוא באתורי הנוף, וציאור הדברים הוא להמשך הדורש שאמר למעלה שפועל חיי נענועים לקבל חיי חוליון דשדרה מסטרא דגופא, וביינו כמ"ש (החזירים בפע"ה פ"ג משער הלולג) דעיקר טוהת נענועים הוא להמשיך הטעם מדעת דח"ל דרך חיי חוליון שבהדרה לרחל העומדת נגד החזק אתורי זי"א עיי"ש, ולזה הוא כהנא צנין גופו של אדם שהוא דוגמת האדם שלמעלה שבהדרה הוא באתוריו, ועיי חיי חוליון שבהדרה שצאתוריו הוא משפיע טפה הזרע להנוקבא העומדת לו מאחוריו בכל קומתו שם וכאמור: מסטרא דסיהרא. בינו כמ"ש רבינו (בפע"ה פ"ב משער מיעוט הירח) שכלצב מחללת בריאתה קודם שנחמטת, נגדלח צ"י צחי צחי פרוף גמור ועמד לצי"א באתורי החזה, ושם היה כל שיעור קומתה משם ולמעלה, והטעם ששם היה מקומה, ועיי"ש עוד (בפע"ה משער הירח) שכתב הטעם ולשום לא תמלא המלכות אלא באתורי זי"א כנגד קו האמצעי, כי המלכות אינה יכולה לקבל אורותיה רק בעמידתה שם צמקום הכוא עיי"ש, ולזה אמר הכא דכל מ"ש דטוהת נענועים הוא ללורך המלכות העומדת כנגד החזק דח"ל מאחוריו בכל אורך שדרה, הוא כענין הסיכור שהיה פרוץ וקומתה באתורי צמל שם צמקום הכוא ואינה יכולה לקבל אורותיה רק בלפון זה: ורזא דמלה אחור וקדם צרתני. צמור 17 פרוץ סיכור באתור של זי"א שהוא קדם סוד פנים, וביינו כמ"ש (בזכר פ' ויקבל דף רי"א ע"א) נוקבא דאתורי דכורא דא איכו חא דכתיב וראית את אתורי כרי"א אחור וקדם לרתי עיי"ש: ובגלותא חשיב אחור ימינו

תקוני תקונא חד ועשרין [דף כ"ז ע"ב וי"ז ע"א] הזהר שלה

ובגין דהות בקדמיתא למערב. וחזרא לימינא. שאלין עלה אלהים אחרים שבתא"י. איי שבת. שבתאי אתון דיליה אי שבת.

וצריכין ישראל לשני לה אתר ושמא ועובדא. ודא איהו שינוי מקום ושינוי השם ושינוי מעשה. בגין דלא ישתמודע ביה אויב. דאיהו סמאל. ודא איהו השיב אחר ימינו (ספ) וגר.

אם זכאן [דף כ"ז ע"א] לגטרא שבת. צריך לשנוי ליה מיומין דחולא. בלבושין. ומיכלין. דאינן ענג שבת. דאם הוה רגיל למיכל ב' סעודות ביומא דחולא. בשבת אכיל ג' (ספ), דכתיב (שמות טו) ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה.

ובכולא צריך למעבד בשבת תוספת. (דאיהו) דאם הוה רגיל למיכל ביומא דחולא נהמא וחמרא. יוסיף בשבת בשרא. דא תוספת (ספ) שבת.

שנוי מעשה. דאם הוה רגיל למעבד עובדא בחול. לא יעביד בשבת, הה"ד (שם ב) ששת ימים תעבד וגר.

שנוי השם. לכל יומא קארי ליה מעשה. כד"א (יחזקאל יז) ששת ימי המעשה. וליום השביעי קארי ליה שבת. דאיהו השבתת מעשה. ביטולא דעובדא.

שנוי מקום. אם הוה רגיל לאוקדא נורא בחולא. דישני ולא יוקיד ליה (ספ) בשבת. הה"ד (שמות לה) לא תבערו אש בכל משבתכם ביום השבת.

ועוד

באר לחי ראי

איהו שינוי מקום ושינוי השם ושינוי מעשה. כינוי כמש"ל (תיקון ס"ט דף ק"א ע"א) ולקבל גלגולין שינוי מקום ושינוי השם ושינוי מעשה, שינוי מקום כגולה דקצ"ב דאחמר ציב הכה כ' יולא ממקומו, וכד נפיק אשתני מדינא לרחמי וכו', שינוי השם דא מלפ"ן דלויכו בל"ת צ"ש יקו"ק, שינוי מעשה דא שבת וכו' עיי"ש: בגין דלא ישתמודע ביה אויב וכו'. וכמש"ל (צחקדמס דף ע"ז ע"א) ואשתניאת בגין דלא אשתמודעין צה חיינין, ומכ דלויכו מעריניתא, וצמאי היא מחכמיא עיי"ש וצניאורנו שם: דכתיב ויאמר משה וגר. ואיתא במכילתא מכאן לשלש סעודות בשבת עיי"ש, וגם צ"ש (שבת דף ק"ח ע"א) אסמכטור למאמר דכל המקיים ג' סעודות בשבת וכו' מפסוק זה עיי"ש. דא תוספת שבת. עיין (צ"ח פ"ז משער ק"ג) דעניי תענוגי עוכ"ז שכל ר' ימי כמעשה הוא מסטרא דרע דק"ק, אלל כשעושין לעונג שבת הוא עמנו חורר להיות תוספת שבת מסטרא דרע נמור עיי"ש: הה"ד ששת ימים תעבד וגר. עיין (באדר"ג פ"א) שדרש מבאי קרא כיון שזאמר שבת ימים חסוד מאי חיל ועשוה כל מלאכתן, אלל לכניא מי שיש לו חזירות או שדום חריות יק' ויספוק צ"ח, משל"כ בשבת חס שינוי מעשה עיי"ש: ביפולא דעובדא. דשינוי השם של שבת מורה על השינוי של ציטול כמעשה וצניתא מעבוד: שינוי מקום וכו' הה"ד לא תבערו אש וכו'. עיין (צ"ח פ"ז ע"א) שם דף כ"ז ע"ב

ע"ל (תיקון ע' דף קל"ד ע"א) צסוד מעשה לו מר כנגדו, זכר נעשה לו מר, לא זכר נאמר מולא חני מר ממות את האשכ דא עחול שבתאי וכו', אי"כ מאי חקתיה למאן דלויכו לדיק ואית ליכ אסתא צישא, יעביד ליכ שינוי מקום ושינוי השם ושינוי מעשה עיי"ש, ועי"ל (תיקון ע"ז דף ל' ע"ב) דאשכ מסטרא דרעו כיא צצחי זכר נעשה לו סס חיים עיי"ש וצניאורנו שם, חס כוא כמעך דצברים כון שאמר השיב אחר ימינו מפני אויב, כינוי שכוכב שבתאי שכוה מורה להקליפא שצחי היא מולא חני מר ממות את האשכ כי היא צסוד לא זכר נעשה לו סס כמות, ולריך לעשות לה שינוי מקום להרחיק מהקדוש ולגרש כג"ל, עיי"כ שינוי קצ"ב מקום השכינתא צצמער שכיב צאחור ולקח לימינו וכלומר: איי שבי"ת. עיין (צ"ח פ' יתרו דף כ"ז ע"ד) דשבתאי מסטרא דיסוד דקדושא אקרי שצ"ת, אלל מסטרא אחרא אתקרי שבתאי, וצממא דכאי דס"א שלע על עגמא אסתלק שצ"ת דקדושא ואמרין אושפחין דלויכו נשמות יתרות איי שצ"ת אסתות שבתאי עיי"ש, ולא אמר כי בשבת נדרש שבתאי איי שצ"ת, כי שבתאי שכוה צס"א ששולג ציום בשבת שולג ציום בשצ"ת איי שצ"ת שכוה בשכינתא משום שאז נעשה שינוי מקום להשכינתא דלויכו שבת דקדושא שמשנה אוחה קצ"ב ממש שכיחא צאחור צימי חול שכוה מקום כס"א, ועשה לה מקום צימין שאן כס"א יכולן לגנוע צכס שם וכלומר: ודא

ועוד אית שנוי. דצריך לשנות מעבדא למטרוניתא. דלא יהון שוין. דמטרוניתא איהי מקומו דקוב"ה. צריך לשנות למלכא. ה"ד (מסכת ב) וישנה ואת נערוותיה. ביום השבת. דאשתני יומא דשבתא מיומא דחול. דשלטא ביה עבדא דמלכא.

ועוד מושבותיכם. מושב דבר נש איהו מקום. דיליה.

ועוד שנוי מקום. לתקנא ביתא בשבתא תוספת מבחול.

ועוד שנוי מעשה. אם הוא עציב בחולא. דיהא חדי (ק) בשבתא. ואם אית ליה קטטה בחולא עם ב"נ או עם אתתיה. דיהא ליה שלמא עמה בשבתא. ובדא (קא) לית רשו לקרבא לסם המות (קב) חללה. ולבעלה דאיהו אל אחר. חלול (קב) שבת (לית לון רשו (קג) לקרבא). ובג"ד אמרו

באר לחי ראי

שעל זה מזכיר הקרא אל ילא חיש ממקומו ביום השני, היינו כי ביום השבת לריבין לעשר המטרוניתא שהיא מקומו של הקב"ה שלא יגרמו שחלש המטרוניתא בעבד ואמח ח"ו ויחפרש בענה ממנה ח"ו כנ"ל: ה"ד וישנה ואת נערוותיה. עיין ג"ס (מגילה דף י"ג ע"א) שדרש רישא דקרא ואת שבע הנערות, שהיו שמות ה' נערות כשמות ה' ימים של ימי השבוע, והיחב משמשת ד' יומין דשבת בכל יום בלחח מה' נערות ששמה כשם אותו יום של ימי השבוע, וכשבת יום הנער ששמה שבת יודעים שהיום שבת, ולזה דרש הכא להמשך הדרוש סיפא דקרא לענין השבת וישנה ואת נערוותיה, היינו כשכגיע היום של הנער ששמה שבת, היחב יודעת לעשות שינוי במאכלי שבת ושינוי מקום וכאמור, ופנימיות הענין היא עפ"מ"ל (צחק פקודי דף ר"ם ע"ב) ח"ה צהיכלין אלן כלבו חיוון רחיקין כלבו משניין דא מן דא לאחללל אלן צאלין נעב לאחחקל וסומך וישנה ואת נערוותיה וג' עיי"ש, ולזה אמר הכא שצריך לזהר לשמור את השבת בשינוי מעשה שלא יעשה עובדין דחול, כדי שיהיה שינוי בעובדיו להמלכות ולנערותיה להיות כלבו משניין דא מן דא, כדי לאחללל אלן צאלין וליחד הדודים בכל ההיכלות: ועוד מושבותיכם וכו' הוא מפרש עוד הפסוק לא תצטרו את כל מושבותיכם, שמרמז לסוד שינוי מקום דשבת ע"פ הפשט, כי ע"י מניעת הצטרת האם בכל מושבות נעשה שינוי בזה צדדי המקום של צ"ה, כי מושבות דצ"ה איבו מקום דיליה. לתקנא ביתא בשבתא תוספת מבחול. וכמ"ש (נצור ושריע אר"ה סי' רס"ב סעיף א') שצריך לחקן את הבית קודם השבת, ועיי"ש (במ"א סק"א), ודרש הכא שזה עוד שינוי מקום כי הבית הוא צדדי מקום ועשה שינוי שמכבדו ומחקנו יותר מצדדי החול: לסם המות חללה ולבעלה דאיהו אל אחר חלול שבת. כמ"ל (ריש חיקון כ"ד דף ס"ה ע"א) נחש אשה זמנים איבו חללה וזהו ובעלה סמאל אל אמר איבו חלל שבת עיי"ש: ובג"ד אמרו קדמאי. (במדרש רבה בשלח פ' כיכ סי' כ"ה), ועיין ג"ס (שבת

ע"ב) דאית אש דקדושה שהוא אש המצבה ודקרבנות שהוא מסערה דעוב, ואית אש דרע שהוא אש דחול, ומאן דמליק אש בשבת שהוא טוב, הוא מערב רע בטוב, ובג"ד מני לון לישראל לא תצטרו את כל מושבותיכם ביום השבת, דהאי איבו כללום דעוב ורע, דשבת שהוא מסערה דאילנא דחיי אסיר לערבא אשא דטומאה בקדושה עיי"ש, ולזה אמר הכא שמי שהוא רגיל לאחקדא מורא דחול שהוא מסערה דרע, ואיטו מדליק בשבת ומקיים לא תצטרו את וגו', הוא עושב שינוי מקום לרע שלא יחב לה עוד מקום אחיבה בטוב שהוא שבת וכאמור דצריך לשנות מעבדא למטרוניתא. היינו כמ"ל (בבבבבב דף ט"ז ע"א) דבעב"ד צומן גליטת החילונים המטרוניתא שהיא צרתא דמלכא מחלשבת במטרונין שהוא צדי עבד, ואיבו מחכסיה בעבדא דילה צהייה דאחקרייתא אמר צבד וכו' ימור אש את צחו לאמה עיי"ש וצבדאורנו שם, ואמר הכא שזה הוא רק צדדי החול משא"כ בשבת דכל שולגני דחגוין ומארי דלינא כולבו ערקין ואחעברו מנה ואיבו אשחארת ציתודא דנכירו קדישא, ועי"ז אמר להמשך הדרוש שצריך לשמור את השבת כרצוי שלא יחב להס"א גליטת אל הקדושה, ולא תצטרו המטרוניתא ומנבא להחלש צדדי עבד ואמח, אלא תחלש במלכותי שבת שהוא לבושין דמלכא ומטרוניתא וכאמור. דלא יהון שוין. להצתי של ימי החול ע"י מעשיו וכאמור דמטרוניתא איהי מקומו דקוב"ה. עיין (צחק פ' בשלח דף ס"ג סוף ע"ב וריש דף ס"ד) צבד אל ילא חיש ממקומו ביום השני, דהמלכות נקראת מקום צרתא דכתיב כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא שהוא מקומו של צ"ה, ובג"ד אכחזתא לב"י דקא מחסערה בשבת בעטורא קדישא דלעילא דלא יפוק מיניה בפומיה מלגל דחול דאי יפוק מיניה קא מחלל יומא דשבתא, וזה הוא אל ילא חיש ממקומו וגו' דהוא צרתא דצריך צבד כי ממקומו, דהא לצד מיניה חגן אלהים אחרים עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש

אמרו קדמאי אם ישראל הוּ מקיימין שבת ^{קדו} אחת כהלכתה (ניא ב' שבתות כהלכתן). מיד הוּ נגאלין.

וכך צריך לשנויי בנר דלוק, ובמטה מוצעת, ובפתורא, כגוונא דא, אם הוּה רגיל ביומי דחול לאדלקא שרגא בפתילה חד, יוסיף בשבת תניינא, ובפתורא, אם רגיל לברכא המוציא על נהמא חדא, בשבת יוסיף תניינא, דאינון כגוונא דלחם משנה, מטה, ^{קפה} הא אתמר דאם הוּה רגיל לשמש ביומא דחולא בקטטה עם אתתיה ובפרודא, לא יודווג לאתתיה בשבתא אלא בשלמא, ובגין דא תלמידי חכמים עונתן מליל שבת לליל שבת.

וצריך, לשנויי שבת מיומא דחולא ככולא, ואם אית לון שלמא בכל שית יומין דחולא, יעבדון תוספת בשבתא, בפיוסא דא לדא ברחימו סגי, כגוונא דלעילא, דאתמר לגבי שכינתא ^(קדו) ^(שיר ה') פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי, בתוספת מילין דפיוסא, כגוונא דא צריך בר נש לפייסא לאתתיה בשבת, בתוספת מילין דפיוסא.

ובזמנא דאלהים אחרים חזיין בשבת שנוייא ככלא, לית לון רשו לקרבא, הה"ד (מדבר א) והזר הקרב יומת, בגין דקדש היא לכם מחלליה מות יומת.

ובגין דא אתמר בקרא (ויקרא יט) את שבתותי תשמרו וגו', ובאלין תוספת אתקריאת שכינתא מוסף שבת, וכד מתרחקין מינה כל דרגין דחול, ולא אית רשו לוכראה בשבת לאעלא בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, איהי אתקריאת קדושה דיליה, וכד מברכין לה בברכת מזונא אתקריאת

באר לחי ראי

אתלגשת צחכשעין דילכ כדי להזדווג צעלה, אז לא יכיז קצ"ב להס"א רשו למקרב לגבה, והזר הקרב יומת הכ"ד אזי כ' הוא שמי וכבודי לאחר לא אחן עיי"ש בגין דקדוש הוא לכם מחלליה מות יומת, קודש הוא לשון הזמנה לצעלה והקדש לכל העולם צעזיו, וכמ"ש (צ"ש צלח"ע סי' כ"ז סק"ד) צפי כרי את מקודשת לי עיי"ש, ולזו אמר בגין דקדוש הוא, היינו שהצבת נערה על השכינה שמוזמנת ומוכנת להזדווג צעלה צנחי כרי את מקודשת לי, ע"כ לא יכיז הקצ"ב רשות להס"א לנגוע בה ולקרב לגבה והזר הקרב יומת, צסוד וכבודי לאחר לא אחן כנ"ל: ובג"ד אתמר בקרא את שבתותי תשמרו וגו', פי' כי צחכשך הדברים שאמרנו בגין דקדוש היא לכם ע"כ מחלליה מות יומת, יובן ג"כ כמשך הקרא את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו דכוא ענין אחד, כי צגין דאת שבתותי תשמרו שלא חתנו מקום להס"א לפרץ ולעלות בחלל הקדושה ע"כ נאמר ומקדשי תיראו שחכים השכינה מקודשת לצעלה ולא יכיז רשות להס"א לנגוע בה וכאמור: ובאלין תוספת אתקריאת שכינתא מוסף שבת, ע"ל (דף מ"ו ע"א) דשכינתא אתקריאת תוספתא וכי דלחי מוסף שבת עיי"ש וצביאורו שם, ולזו מפרש ככא דמבאי טעמא אתקריאת שכינתא תוספתא ומוסף שבת כי כל עיקר תיקונו שלא יכא להס"א שום אחיזה בה, ככל הוא ע"י התוספות טעני שמוספין צעבה ופאמור: איהי אתקריאת

דף קי"ח ע"א). מיד הוּ נגאלין, דעיקר חורבן וגלות הוא עיי"ש, וכמ"ל (חיקון ט' דף כ"ד ע"ב, וצריע"מ פי' פנחס דף רמ"ד ריש ע"א) צסוד חלל ממלכה ושריה, שכל ענין הגלות הוא צמח שזכנסו אויבים בחלל דויה שכם סמח"ל ונחש וחללו את הקדוש ואת המקדש דאתמר צהון את מקדש כ' עמא, וע"ז נאמר צע"ה מחלליה מות יומת, שאם חן משמרין הצבת כהלכתו גורמים שיכנסו הקליפות בחלל של הקדושה, ולעמוד לצוא כאשר ישרע עלינו רוח ממחוס לגאלנו, יצער הקצ"ב את סמח"ל וצח וצו מן חלל הקדושה ויחאצידו מן עמא, עיי"ש וצביאורו שם. דאינון כגוונא דלחם משנה, וכייוו כמ"ש / (צכר פי' ויחי דף רמ"ז ע"א) צסוד לחי"מ דלית לחם עלאה ולחם תחאכ, ובצבת אחכליל לחם תחאכ צלחם עלאה, ואתצרך כאי צגיוו כאי, ואיכו לחם משנה עיי"ש, ובפרודא, ר"ל פיוח דיועות: וצריך לשנויי שבת מיומי דחולא ככולא, כייוו כמ"ש צצ"ס (צצח דף קי"ח ע"א) ח"ל צני רב פפא צר אצא לרי"פ צגון חן וכי צמחי גיטיווי עיי"ש, ומצואר שם שמוטל כחויב על כל אדם לשנות לפוס דרגא דיליה תכלוטיט עניוי שבת תכלוטיט, שאר כימים צכל כענינים: דאתמר לגבי שכינתא פתחי לי וגו', וכמ"ל (חיקון י"ט דף ל"ח ע"ב) לא אתפתחת אלנא צפיוסא, כד"א פתחי לי אחותי רעיתי וגו' עיי"ש: והזר הקרב יומת, וכמ"ש (צצריע"מ פי' חלל דף רמ"ז ע"א) דצמחן שהצבת

אתקריאת ברכה דיליה. ובתרווייהו איהי יחוד דיליה. כלה דיליה. בההוא זמנא איהי קמי שבת שקולה ככל קמי) אורייתא.

ושרגא איהי דיוקנא דמגרתא. וצריך למהוי לימינא. ועלה אתמר הרוצה להחכים ידרים. ופתורא דשבת צריך למהוי לשמאלא. ועלה אתמר הרוצה להעשיר יצפין. מטה בין צפון לדרום.

ושבת איהו אות ברית מילה. אות דתפלין. מאן דמחלל דא כאלו מחלל דא. תפלין דרישא לקבל

באר לחי ראי

עונג דסעודה שבת שאמרו למעלה, שמצערין עיי' הקוליס מן הכרס שהוא רוח העומאח של קליפ' והכיוונים שרוצים להדבק בהם כפינו ועיי' מגרשין אותם ממנה, והיא נשאחת נקיה ועבורה שעי' היא ראוייה לזווג לבעלה, וכיון דאחדיכאח נוקבא וראוייה שיחבר לה בעלה אז נקראת כלה דיליה: כההוא זמנא איהי שבת שקולה ככל אורייתא. ע"ל (תיקון י"ט דף מ' ע"ב) דשבת משלה ז"א אח המלכות צ"י דרועין ומתחיד עמה ככל קומתו שהוא אורך עמודא דאמלעיהא וציה שקיל שבת ככל אורייתא, שהוא יחוד ז"א ונוקבא ככל כ"י קוים ככל השיעור קומה עיי' וציוארנו שס, ולא אמר גם כאלו להמשך הדרוש כי רק בההוא זמנא דמנגג אח השבת בתוספת עונג דסעודה שבת וצרכא דמונא שהוא סוד צרכה וקדושה שבעלה מקבלת צ"י דרועין ימינא ושמאלא אז נעשית צחי יתודא דיליה, שעי' מתחיד בעלה עמה ככל אורך הח"ת עמודא דאמלעיהא שצא היא שקלה ככל אורייתא וכאמור, ופנימיות הענין מוצן עפמי' (צקבי' אות ח' ערך חורה) צמוד אשרי חמימי דרך ההולכים בתורה ה', כי כ"י חורה שצכת ושצעי' הם סוד ה' צמולאו נ"ן וא"י נ"ן גימ' צ"פ יצ"ק, ובר שצאמל כ"י נותן הוא סוד הח"ת המתברר אח כ"י חורה סוד ז"י עיי' להרפ, ועיי' דבריו שס מוצן הדברים כאן שאמר על כוונה זו ששמשנעים אח השבת צמוד יתוד צרכה קדושה שמצברים עיי' ז"י להזדווג צמוד יצ"ק ככל כ"י קוים ימין ושמאל ואמלע היא שקלה ככל אורייתא, ח"ל ככל כ"י חורה שצכת ושצעי' צמוד אשרי חמימי דרך ההולכים בתורה ה', דרך מספר צ"פ יצ"ק שמתייחדים כ"י חורה ימין ושמאל עיי' הח"ת שהוא אות ה' המיוחד כ"ל: ושרגא וכו'. ח"ל שלצורך זה להמשיך השפעה לז"י ולחוגם צמוד יצ"ק, מתקנין בשבת להעמיד אח כוונה של שבת צ"ד דחם שהוא ימין, ושלחן עם המאכל צ"פן שהוא שמאל צחא דצרכה וקדושה כ"ל, והמטה שבה עושין היחוד דח"י עומדת בין צפון לדרום, והיינו סוד יתודא דיליה שהוא סוד עמודא דאמלעיהא דכלל צפון ודרום ימין ושמאל, שעי' שלשון נעשה היחוד ככל כ"י קוים ימין ושמאל ואמלע צמוד יצ"ק וכאמור: ושבת איהו אות ברית

אתקריאת קדושה דיליה עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב), ולעיל (תיקון ה' דף כ"ח ע"א) דהבכור זמנא דמתחידין קצ"י ושכינותיה, אז כל העולמות מקבלין השפעה זה מזה דרגא צחא דרגא עיי' השלשלות צמוד יתוד צרכה קדושה עיי' וציוארנו שס, ועיין (צחקר פ' פקודי דף רס"ב ע"ב) כי מי שמחפץ שמי' צטוה וצחוספת קדושה, הוא ממשיך הצרכה דנגדין מיוחדא עלאה צמוד יצ"ק, ואמר עליו וחקם צמד לילך ותהן טרף לביטה וחוק לנערוחה, מהאי רצוה דיתוד צרכה ותוספת קדושה דקא נעלה עיי', ולא אמר כאלו להמשך הדרוש כי גם צאכילה שבת חזווג ליל שבת צחוספת עונג שבת וצחוספת קדושה, נמשך לכל העולמות השפע צמוד יצ"ק, ומפרש כי איכי אחקריאת קדושה דיליה, והיינו שעי' שמירת שבת צמוד קדוש הוא לכם ואינו נותן מקום לחול וחלול לכנס צחל דילה צחתי ומחללי מות יומה כ"ל, אז אחקריאת שכינתא קדושה דיליה, שהיא מקדושה ומחומה לבעלה ואין רשות לשום עומאח לנגוע בה כ"ל. בברכת מוזנא אתקריאת ברכה דיליה. היינו כמ"ל (תיקון ה' שס) ולקבל יתודא דלחון בקדושה וצרכה כ"י כל מחויבה צרכה וקדושה ועיי' וציוארנו, ואמר כאלו דעי' צרכה המזן של סעודה שבת ממשיכין להמלכות צחי צרכה, והכל הוא לצורך השכינה כ"ל שהיא קדושה דיליה, כ"י כי סעודה שבת הוא צמוד כל מחויבה צרכה וקדושה: ובתרווייהו איהי יחוד דיליה עיין (ברע"מ פ' עקב דף ער"ב ע"ב) דצרכה הוא מימין, וקדושה היא משמאל, ויהי"ד הוא צאמלע עיי', ולא אמר כ"י כי מי שאוכל לצדוד שבת צחוספת עונג ומצדק על המזן כראוי וממשיך להמלכות צחי צרכה וקדושה שהוא מסטרא דימינא ושמאלא, אז כאשר מחבק אותה בעלה בתרווייהו היינו צ"י דרועין ימין ושמאל נעשית המלכות צחתי יתוד דיליה, שבעלה מתחיד עמה ככל שיעור קומתה מסטרא דעמודא דאמלעיהא דכלל תרווייהו ימין ושמאל: כלה דיליה. עיין (צחקר צ"ד) דהאזינו דף ר"ל ע"ב) ח"ל, ששפחה דאחדיכאח נוקבא ודכורה צ"י לאחצברא עמה דין אחקריאת כלה עיי', חכ הוא ציואר הדברים כאן כי עיי' חוספת שמירת שבת ותוספת

תקוני תקונא חד ועשרין [דף כ"ז ע"א וע"ב] הזהר שלט

לקבל זכור. תפלין דיד לקבל שמור. מה רשות הרבים איהו חלול שבת. אוף הכי את ברית איהי חלול דיליה. זונה. ודא רשו נוכראה.

לית פקודא דעשה ולא תעשה. דלא [דף כ"ז ע"ב] אשתכח קעט) בשבת. ובגין דא שבת היא שקולה (ס) ככל אורייתא כולה.

וכן

באר לחי ראי

של אלהים, הוא גורם להכניס העומאס בצנול הקדוש בצור מחללי מות יומא דקאי על שלשון, כי שלשון שקולין ככל אורייתא וכדמפרש ואזיל. תפילין דרישא לקבל זכור ובר. ע"ל (חיקון י דף כ"א ע"ב) זכור ושמור חינון לקבל תפילין ש"ר ושי"י, תשי"י, ותשי"י, ד"י ובר, ובזמנא דישאל נערין שבתא בצור ושמור ובר, ובזמנא דישאל מיהדין לקביא ושכינתיה בששי ושי"י, ובזמנא דישאל מקיימין מלות מילא ובר, ועיי"ש בצילארנו כי שלשון ענינא ליחד ז"א בצור זכור ושמור, כי זכור ושמור הוא סוד פקודין דעשה ולי"ת, סוד ד"י, סוד היחוד שנעשה בשבת, נעשה בתול בששי ושי"י שם סוד ד"י, וכן מילא ופרישם הוא חיקון לזדיק ולזדק ד"י שהוא זכור ושמור ומחד לון, וכמו שבאחי שם מדברי (הזכר בתוספתא פ' בראשית דף ל"ב ע"ב) עיי"ש, חכ הוא המשך הדיוט כהן דמאן דמחלל דא כאלו מחלל דא, כי שלשון הם שקולין ככל אורייתא, כיינו סוד פקודין דעשה ולי"ת שהוא יחוד ז"א סוד זכור ושמור כחכר: מה רה"ר איהו חלול שבת. ובמש"ל (חיקון ל"ז דף ע"ז ע"ב) מחללי מות יומא למאן דשאל נוכראה בחלל דילא דליכו רכ"י דליכו ויי"י זונה ענה אחמר את מקדש ב' עמא עיי"ש, ובייט שרשם הס"א ויי"י חונה נקרא רכ"י, ורשות הקדוש שהוא המלכות נקראה רכ"י: חלול דיליה זונה ודא רשו נוכראה. כי מי שפוגם באלו צריח קודש בעצירה בזנות ח"י, הוא מכניס הקדוש שהוא רכ"י לרכ"י, וגם ע"ז נאמר מחללי מות יומא כמ"ל: לית פקודא דעשה ולא תעשה דלא אשתכח בשבת. עיין (הזכר פ' יתרו דף ל"ב ע"א) שבתא זכור את יום השבת לקדש, דא הוא את דבריה קדישא, ובגין דכתיב צריח קיימין כל מקורין דשייפי גופא ואיכו כליל טולא, צ"ד שבת איכו כללל דאורייתא וכל חין דאורייתא צריח חליין, וקיימא דשבת בקיימא דכל אורייתא, מאן דעמד שבת כאלו נסיר אורייתא טולא עכ"ל, ולא אמר כהן להשלים הדברים שאמר למעלה דשבת יש צו סוד זכור ושמור דכלל מ"ע ולי"ת, ואמר שבת הוא בענין כי שבת הוא את דיוסור לזיק שהוא מקרא דכל שייפין דגופא שהוא כללל דרמיח חברים ושמיח גידין ברא דרמיח עיין ושמיח לית, ולי"ת פקודא דעשה ולא תעשה דלא אשתכח בשבת כעמם מדה יסוד לזיק וכאמור:

וכן

ברית מילה אות דתפילין. ע"ל (חיקון ל"ז דף ע"ז ע"ב ודף ע"א ע"ב) בצור חב דבראשית ש"ס נקודת בחלל דילא שהוא מרמז לסוד שבת, ומאן דמכניס ועאל נקודת נוכראה בבהוא חלל, נאמר מחללי מות יומא, דעאל רשו נוכראה בחלל הקדוש, עליה אחמר את מקדש ב' עמא וגר דא נעשה חלל דילא רכ"י דליכו ויין נסך זונה ובר, חלל ל"ל שהוא נקודת קדוש בחור בחלל דליכו את שבת וי"ע את דתפילין את דבריה מילא עיי"ש, ולא אמר כהן להמשך הדיוט כי מי שמחנן ועשה כל לרכי שבת בתוספתא קדוש וצרכה ויחוד כמ"ל, אז הוא מוסיף מחלל דילא כל עומאס שהוא רשו נוכראה ונקודת העומאס דין נסך חונה שהוא צ"י מחללי מות יומא, ומכניס בחלל דילא נקודת קדוש שהוא סוד את שבת ואות צריח מילא ואת תפילין שמאירים כל ב' אורות בבהוא נקודת צנה קדושה שבת, ובמש"ל (בהקדמה דף כ' ע"א וע"ב) דשבת איכו את צריח מילא ואת דתפילין ובר עיי"ש ובצילארנו שם: מאן דמחלל דא כאלו מחלל דא. ע"ל (בהקדמה דף י"ב ע"א) בצור מחללי מות יומא, מאן דשאל ברשות השכינתא שפחח חלל חונה, דרשות דילא איכו תחום שבת, וכה נעידת שבת הוא כחליא דשלשלאס לטלל שהוא סמ"א, ומי שמחלל שבת ח"י אפיק ליה לסמ"א משלשלאס, ובגיניה אמר דוד הילא מחדש נפשי מיד כלל יחודי דא סמ"א דליכו תפוס בקולר מסערא דאלין דקשרין ליה באלו דתפילין ורעשה בקשר על דרועיך וקשר ליה צ"י רעועין על קרעו ואיכו תפוס בקולר דשלשלאס דשבת עיי"ש, ומבואר משם דקולר דשלשלאס שסמ"א תפוס צ"י, הוא צנה שמירת שבת וקשריה דרעועין דתפילין של יד ושל ראש עיי"ש ובצילארנו שם, אמנם בענין מה שבתפילין הם קולר ושלשלאס של סמ"א, מבואר לעיל (חיקון י דף כ"ז ע"א) שבתא דתפילין משילין חונה על סמ"א וכל החיטונים של יצואו להאח בבהקדוש בצור וראו כל עמי הארץ כי שם ב' נקרא עולך ויראו ממך עיי"ש ובצילארנו שם, ומפרש כהן ומוסיף דגם ב' אמות שבת וצריח מילא יש להם כה זכ לגרם החיטונים, כי אלו ב' שקלים הם כי מאן דמחלל דא כאלו מחלל דא, וכיינו כי כמו שהמחלל חלל הקדוש ואינו מגיה תפילין הוא נותן יד להחיותם לנפשו בכלל הקדוש, כן המחלל שבת או המישר צריחו

וכן שכינתא תתאה אתקריאת שופר. מסטרא דשכינתא עלאה. דאיהי שופר גדול. תקע (קטז) בשופר גדול לחירותנו (קטז).

תקע שופר איהו לשון תקיעה. דודאי שכינתא תתאה איהי תקיעה דקובי"ה. מסטרא דימינא. ואתקריאת שברים דיליה. מסטרא דשמאלא. ואתקריאת תרועה דיליה. מסטרא דעמודא דאמצעיתא. דאיהו דעת. ובגין דא אתמר (תהלים טז) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי בדעת. דאתמר ביה (משלי ג) בדעתו תהומות נבקעו. (שם כד) ובדעת חדרים ימלאו.

איהי שופר. וקובי"ה קול השופר. ובזמנא דהיא סלקא לגביה. בתלת קטרין אלין. אתמר ביה (שמות יט) ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד. הולך בתקיעה. וחזק בשברים. מאוד בתרועה.

ואיהי יום הכפורים. וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין. דאינון לבושי כפרה (קטז) לבינונים

באר לחי ראי

דעמיקא דצירא דכתיב דעתו חכמות נבקעו ועייל צרישא דז"ל ואתעביד נוחא אחרא ומהמן אתמשיך ועייל לבו גופא מלייא כל חינון אדרין ואבסדרין דגופא דב"ד ודעת חדרים ימלאו עכ"ל, הכה מצבור שכי פסוקים הכתובים מרמזים לסוד מוח דעת שכול כלול חלין צי משיכון שכי חוי"ג דלחגלשו ומתחברים צמד רישא שכול סוד מוח דעת דכלול צי עטרין דחוי"ג ועי"ג נחמלא אור בכל כגוף שכול סוד עמודא דלחמשייתא וכלמור: איהי שופר ר"ל המלכות היא סוד השופר שאנו חוקקין בו צביון. וקובי"ה קול השופר. היינו סוד הקול הוא לעולם דבורא שכול ז"ל, כמש"ל (צביון דף צי ודף ג') צמד קול ודבור דקול הוא ז"ל עי"ג וצביונו שם, ולא אמר הכה דע"י תק"ש צקול עושן סיחוד חוי"ג, דשופר הוא סוד טקבא, והקול שופר הוא סוד ז"ל: ואיהי יודי"ב היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א ופ"ב משער יודי"ב) שכל ענין יודי"ב הוא בכל לטרך חיקון המלכות, ומחללת לעולם כליל יודי"ב צמדנות החמשה חפלות עד שגומרת עליהם לכתב אמר עי"ג: וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין. היינו כי צמלות ומע"ט שישראל עושים לבושים לשכינתא, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פ"ג משער לור העלמות) דכתרי"ג מלות הם סוד כלבושים עי"ג, וציו"ב ששכינה סקדושה ראוה להמתיק הדיונים מישאל ולהמשיך עליהם רחמים, היא מחלצת צלבושן שפירין ממלות ומע"ט של ישראל, וכמש"ל (חיקון כ"ב דף ס"ב ע"א) כגומא דא שכינתא כח לצושן איה לה וכו', וכל צריין דצירא מאלץ לבושן דילה, רחם לן טלח וגליף לן צלבושא צין לאחללה מיה בכל צריין לרחמא עליהן, ורחל דמלך ורחמייה לזכר צריה עולם, ורחמייה, צאץ לבושן דאינון נכירין בכל צמין דישאל נסרין לן צביון צבין, וצביונה קציה רחם עליהן, ולי שצדין שצדין גישן איהי אחלצת

וכן שכינתא. (הגרי"ל) גרם ועוד שכינתא וכו', כי כוח דרוש צפ"ע, ואין לו המשך עם דרוש הקדום: שכינתא תתאה אתקריאת שופר וכו'. עיין (צפרע"ה פ"ב משער השופר) שיש שופר גדול של עובי"ב ושופר קטן של עובי"ג, שופר גדול הוא צביון, ושופר קטן הוא צביון, עי"ג (ובמק"מ פרשת ואתחנן דף רס"ו ע"ב) צמד ושופר גדול יתקע עי"ג, והכא דרש דשופר קטן הוא במלכות, ואין זה סתירה, כי הכא כוונה על תק"ש שכתב שם דפעולת תק"ש הוא לטרך שכינתא תתאה עי"ג, ואמר דהחיקון של תק"ש דעובי"ב דשכינתא תתאה שכול סוד שופר קטן, הוא נמשך משופר גדול שכול סוד צביון: תקע בשופר גדול לחירותינו. הוא נותן ראיח לדבריו דעיקר ענין השופר של חיקון המלכות הוא נמשך משופר בגדול שכול צביון, כמו שאנו מצבקים בכל התפלות תקע בשופר גדול לחירותינו, וכיית כי עיקר הגאולה שכול חיקון המלכות תהיה ע"י צביון שכול סוד שופר גדול וכלמור: תקע שופר איהו לשון תקיעה וכו'. כוונתו צבמשך דברים אלו כי צתק"ש יש תקיעה מסטרא דימינא שכול קו החסד, ושברים מסטרא דשמאלא שכול קו הצורה, ותרועה מסטרא דעמודא דלחמשייתא סוד דעת שכול קו החמשה, ועי"ב אנו חומרים תקע בשופר גדול לחירותנו, כי תקיעה הוא לשון תקיעה, להורות צלבושן שכינה בגאולה מסטרא דימינא שכול קו החסד ששם הוא סוד התקיעה: דאיהו דעת. היינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער התפילין) דעת הוא כלל צי עטרין, עטרה דחסד ועטרה דצורה, כצביל שיוכל להיות מבריש צין חוי"ג ע"י שכול חם שתיים צבחי חוי"ג עי"ג: דאתמר ביה בדעתו תהומות נבקעו ובדעת חדרים ימלאו. עיין (צפ"ה פ"א דר"ז) כי כאלו דף רפ"ע סוף ע"ב) ככול הכיחל דלחמשייתא מייחל חלין חרין משיכון אחלשו מתצבן צמד רישא

(לבינונים). אתקריאת ציץ דיליה. מצנפת דיליה. אבנט דיליה. איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא. ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא.

בההוא זמנא דאתקשטת באלין לבושין דכפרה. אתמר בה (אסתר ה) ותלבש אסתר מלכות. ובהון עאלת לפני ולפנים. הה"ד (ש) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית. ובהון נשאה

חן בעיניו. ורזא דמלה (בראשית ט) וראיתיה (ספ) לזכור ברית עולם. ומיד (דניאל ט) י"י שמעה י"י סלחה י"י הקשיבה (ספ) ועשה אל תאחר.

באר לחי ראי

אבנט דיליה היינו כמ"ש (בש"ל פ' תלוי) דהאבנט הוא סוד ה' ראשונה של השבוע הוי"ו שהוא צינה, ועב מכפר על הרכור הלז שהוא צמקוס צינה, כי ע"י האבנט הוא ממשיך אור הצינה על ישראל עיי"ש. וזה הוא סוד הרעון כמש"ל (מהלק"ח), וזהו לבוש זהב ציור"כ כי זה כוונת יו"כ דברתא עולת לאמא ולקחת משם השפעתה וממחקה דייני מן הצינה עצמה שלא יאמר לה בעלה הסבי עיניך מנגדי, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ג משער יו"כ) וכו' הוא סוד המלח והרעון כמ"ל. איהי כלילא סוד בגדי לבן וכו'. וכמש"ל (בבבבבב דף ג' ע"ב) דהמטרוניתא מתלבשת בד' בגדי זהב. דאחמר זה כל כבודו זה מלך פנימה ממעלות זה לבושה, שהם מסטרא ד' אותיות אדניי שהם דיונים הקדושים, וגם מתלבשת בד' בגדי גבן שהם ד' אותיות הוי"ו שהם כלכו רחמי, וזכון מחיל קוצים וכו' עיי"ש וצביאוריו שם. בההוא זמנא וכו' אתמר בה ותלבש אסתר מלכות. ע"ל (בבבבבב דף ט"ז ע"א) וצביאוריו שם שבזמן בגלות צבא"ר שהשכינה מתיראת מחילתא מהמקטרגים שגא יצולו לשלום זה בסוד שפחה כי תירש גבירתא ח"ו אז השכינה מתלבשת בצבדי שפחה ואינה מתלבשת בצבדי מערובתא אזל בזמן שאין לה פחד מהאנשים היא מתלבשת בצבדי מלכות שהם סוד ד' בגדי לבן וד' בגדי זהב שהם צבדי מלכות שלב כמש"ל (דף ג' ע"ב) עיי"ש באורך, ולא אמר הכא כי זהבא זמנא ציור"כ שהוא זמן כפרת עונותן של ישראל ואין להאזינים פ"פ לקטרג ולשלום זה צבחי שפחה כי תירש גבירתא, אז היא מתפשטת לבושי שפחה שלב ומתלבשת במלבושי מלכות ומטרוניתא צבחי ותלבש אסתר מלכות: ורזא דמלה וראיתיה לזכור ברית עולם. וכמש"ל (חיקון כ"ב דף ס"ב ע"א) ורזא דמלה וראיתיה לזכור ברית עולם, וראיתיה צאלק לבושין דליון נהירין בכל זמנא דישאל נהירין לך בצבדין ענין וצנייכו קציב רחיס עוליו ע"ל. ומיד ה' שמעה וגו'. ע"ל (חיקון י"ח דף ל"ב ע"א) דחמן אמא עלאה דבזון אדניי שמעה אדניי סלחה אדניי הקשיבה ועשה אל תאחר ציור"כ וצביאור הדברים עי' בדברי רבינו (צפ"ח פרק ב') משער אחי"פ) שפסוק זה נאמר ציור"כ שהוא צינה כי יו"כ כליל שפ"ח ר"ח שמעשה סלחה סקשיבה נמין שפ"ח

אחלש לבושין אחרין אוכמין דבזון רשימין כל ליון מארי דדיון וכו' עיי"ש, ואמר הכא שגזר מרמז הד' בגדי לבן וד' בגדי זהב שהכח גדול מתלבש בהם ציור"כ לחיקון המלכות לבושין שפירין, וכמש"ל (חיקון ל"ח דף ע"ח ע"ב) וזהבא זמנא דאחפתחת מתלבשת צבדי לבושין דהורין דאורייתא ותקשטת בקישוטא בד' בגדי לבן דליון יקרי' וד' בגדי זהב דליון אדניי וכו' עיי"ש דליון לבושי כפרה. וכמ"ש צפ"ח (זכחים דף פ"ח ע"ב) דבגדי כהנים מכפרים, וכו"ו כמ"ש (צפ"ח פ' פנחס דף רכ"ז ע"א) שהד' בגדי לבן שהם כנגד ד' אותיות הוי"ו ד' בגדי זהב שהם כנגד ד' אותיות אדניי ולצ"ש כהנא, הם מרמזים שהקציב מכפר לבניו על הצבדין ציץ שהם הלבושין אוכמין של השכינה הקדושה שמשרר דיונים על ישראל ח"ו ומלצ"ש אותה לבושין שפירין שהם המלכות ומע"ע כמ"ל לשורר עליהם רחמים כאשר יראה המעיין שם: אתקריאת ציץ דיליה מצנפת דיליה וכו'. עיין (צלקית פ' חולדות) צפסוק ויעתר יחזק, שהכ"ב היה לבוש ח' צבדים, כי כה"ב הוא צינה ספי הח', וצינה נקראת רעון שהוא מזה הח' עיי"ש, ולא אמר הכא שהשכינה לבושה ציור"כ לבושין שפירין להמשיך רעון העליון להמחיק הדיונים מישאל, שהם הלבושים שהם לבוש צבן הכה"ב ציור"כ לענין המחקה הדיונים בסוד רעון, ומפרש ואמר שהמלכות אתקריאת לין דיליה ומלופת דיליה, וכו"ו כמ"ש (צפרע"ה פ"ג משער הלכות) כהנה בסוד לין ומלופת, לין הוא סוד מוחין דאבא, ומלופת שהוא סוד החפילין סוד מוחין דאמא, ומפרש שם דהארת הין הוא יולא מהארת ההבנה והחסדים שגד ימין, והארת המלופת שהוא סוד החפילין הוא יולא מסטרא דצינה והגבורה שגד שמאל, ושנייה מתפשטים בכל המלח וכו' עיי"ש, והנה דוד מדרבי רבינו (צפרע"ה פ"ח משער הסליחות) שמסוד המלח משם נמשך הרעון וחסד עלאה עיי"ש. [ועיין צפ"ח דהמחיקת המחרי' למה בסוד למלח עדי יואן חלפין], ולא אמר הכא שלכוונה זו היה לבוש כה"ב לין ומלופת ציור"כ, לרמז לחיקון המלח מימין ומשמאל שהוא סוד המחקה הדיונים צבחי הכתשפות הרעון והחסד עלאה על ישראל קדושים המתגלה בחיקון המלח ציוס כהנא:

פורים אתקריאת על שם יום הכפורים. דעתידין לאתענגא (ספ) ביה. ולשנויי ליה מענני לענג. ומה דאיהי שכינתא אסור ביה געילת הסנדל. בההוא זמנא אתמר בה (סידר ז) מה יפו פעמך בנעלים (ספ) בת נדיב. וענגא וחדוה וכמה טבין מזומנין לגבה. ודא יהא בזמנא (ספ) דפורקנא בעגלא.

ומאן גרם ענוי לשכינתא בגלותא. אלא רזא דמלה (אסתר ז) ובכן אבא אל המלך אשר לא כדת. בגין דעאלת בלא בעלה. דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למן. דבטילו בה אורייתא. ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני. הה"ד (אסתר ז) וכאשר אבדתי אבדתי.

ועם

באר לחי ראי

הקליפות משכח דחויא צסוד על אדום אשניך נעלי, ע"כ אסור לעבול מעל ציוויכ, להורות שאז עולת המלכות ככל קומתה לאמא ואין צה תפיסת החילונים גם בתחתית הרגלים, ולזה אמר הכה שזו הוא רק ציוויכ של עו"כ, אצל ציוויכ דלעתיל שיתצטלו כל אחת החילונים ויהפך מתכונת עו"כ צפ לאריר צא, לא יכיר אסור צנעילת הסנדל, כי אז יכיר המנעלים של כתנות אריר, ואז נאמר מה יפו פעמך וגו' וכמש"ל (חיקון כ"ט דף ק"ב) עי"ש. וסאן גרים עינוי לשכינתא בגלותא הוא כמפרש דבריו צמ"ש כי רק עכשיו צונן הגלות נטווינו לענות ציוויכ צבי ענויים, ואמרי כי כל ענין ה"י ענויים הוא על ענוי השכינתא בגלותא צעו"כ דאתחרתה מצעלה, אצל לעת"ל שלא יכיר להשכינתא צחי ענוי צזה גם אהנו לא נלמד לענות כלל. בגין דעאלת בלא בעלה. וכו"ו כי צחי ענוי הוא ע"ש העדר הזוג, וכמ"ש צש"ס (יומא דף פ"ז ע"א וע"ב) שדרשין וענינם את נפשתיכם שהוא מלשון אם תענה את צנותי עי"ש. דאתמר ביה מימינו אש דת למן וכו' עיין (צדק פ) וארל דף ק"ז ע"א) צשעתא דקצ"ה דן לבו לישראל הוא דן אותם צצחי שמהל דוחה וימין מקדשת, וצנן כך יהודה אהדבק צימינא ואינון דעמיא אהתצברו כלבו צימינא, ושצט יששכר לעש צאורייתא כתוב ציה מימינו אש דת למן עי"ש, וכושקיר יכיר רק לעת"ל שיהיה חזקת השלם, ואז שכינתא מדווגת צצעלה צצחי וימינו תחזקני אז הקצ"ה דן את ישראל ציוויכ צצחי ימין מקדשת ונפתחים ונפתחים לנ"ט צלי שום ענוי כנ"ל. דבטילו בה אורייתא. היינו צמ"ש (צדק ר"פ קרח דף קצ"ז ע"א) אורייתא איכו חילא דימינא כד"א מימינו אש דת למן עי"ש, היינו שצ"י הכטא של ציעול חורב צעו"כ גורמים להמלכות שחצבעל מלחזוון צצעלה צצחי וימינו תחזקני וזהו צצחי עינוי ע"כ לריבין להשענות ציום שהוא צבי ענויים כנ"ל. ודא גרם אבודא דבית ראשון ושני וכמש"ל (דף ק"ג ע"א) צנן דעמילו ישראל אורייתא וכו' אתמר איכא ישכר צדד וגו', ועוד מאן רב החובל שהוא דאתמר ציה אם חבול תחבול שלמה רש"י חבול צצית א' תחבול צצית צ' עי"ש, וכו"ו שצ"י ציעול חורב ממשכנים אהנו ה"י מקדשים וכמ"ש (צמד

ימות השנה ששורשם צציה עי"ש. יחקן עפ"ד הש"ס (יומא דף פ"ז ע"א) דשעצור על א' משכ"ה ל"ח אף שעשה תשובה לא מתקפר אלא ציוויכ"פ עי"ש, וכו"ו כי יוכ"פ הוא צציה ששם הוא מחילת עונות, ולזה אמר הכה צציוויכ שהמלכות מתקשטת צסוד לצושין שפירין ועולת עד הציה צסוד העליו של יוכ"כ שצרתא עולה לאמא ומשם נמשך סליחה וכפרה צסוד ה' שמשך וגו'. פורים אתקריאת ע"ש יוה"כ הוא כמפרש דבריו שאמר דציוויכ צההוא זמנא דאתקשטת המלכות צאלין לצושין וכפרה אהמר צה ותלצש אסתר מלכות וגו', הנאמר צגם דפורים שאסתר שהיא המלכות התלצשה אז צצחי המלצושים שפירין שהמלכות לוצשת ציוויכ וכאמור, ומפרש הדברים ואמר כי סוד פורים הוא מתאחד עם צחי יוכ"כ שיהיה לעת"ל צעת חיקון השלם, וע"כ מקרא פוריים שהוא נחלצ משורש מלת יוכ"כ, וכו"ו כענין מ"ש (צחיקונים מז"ח דף פ"ז ע"א) צסוד לום כפ"ר, כי פ"ר מרמז להמתקת הפ"ר דינים פ"י אות ו' שצחלמנע שהוא עמודא דאמלעיתא, ועי"ז אהעציד רחמי וסליחה, ואז כי מרמז לכתר מלכות עי"ש, וכו"ו ז' מתאחד עם כונת פוריים ע"ש הפ"ר שחכר (צפרע"ה שער הפורים) שעיניו להמתקת הדינים של פ"ר, שהאות ו' שצחלמנע יתגבר על אהותיות פ"ר דפורים ע"י לירוף אהותיות י"ס דאמא עלאה עי"ש, ומוכן כי יוכ"כ נקרא כן ג"כ מ"כ צאחותיות י"ס צסוף, כדי להוסיף על אות ו' להתגבר על הפ"ר דינים ולהמתקין לרחמים ולסליחה כנ"ל. דעתידין לאתענגא ביה וכו' הוא כמפרש דבריו צזה צמ"ש דפורים הוא מענין יוכ"כ דלע"ז ה"י מתאדא לתקן ה' ענוים גם צפורים כיון שהוא מתאחד צחיקון המלכות כמו ציוויכ, ולזה מתרן שעינין חיקון הפורים אינו מענין יוכ"כ של זמן ה"ה שצריכין להשענות צבי עינוים לכפרה על העונות, רק מענין יוכ"כ שיהיה לעת"ל שלא יכיר אז שום חטא שלא יאמרו להשענות כלל אלא אהדבה יתענגו צהענוים צמשח ושמח: ובסאי דאיהי שכינתא אסור ביה געילת הסנדל וכו'. ע"י צדברי רבינו (צפרע"ה פ"ד משפ"ר יוכ"כ) הכעם דיוכ"כ אסור צנעילת הסנדל. משום דהמנעלים הם של כתנות ע"ר צע"כ. שהם

ועם כל דא אעיג דעאלת בלא בעלה. דאיהו דברי תורה, **קסח**) עם כל דא עאלת באבהן. דאינון שלשת ימים לילה ויום דאתענת בהון. ואינון סהדין דעולימתא עאלת ביה למלכא. **הה"ד** (שם ב) ובזה הנערה באה אל המלך. נערה ודאי באה אל המלך. דאיש לא ידעה אלא בעלה. וכמה דבערב היא באה. נערה בתולה. ודאי הכי נמי בבקר היא שבה. נערה בתולה ודאי. ובה ערב ובקר פעמים. קורין לישראל בעלה. וסהדין עלה דלא חליפת ליה היא ובנהא באחרא.

ובגין דא ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל י"י אלקינו י"י אחד. שמ"ע אח"ד. ש"ם א"ח ע"ד. א"ח נטיר לה. בגין (משלי יז) דאח **קסח**) לצרה יולד. ועליה אתמר (תהלים לב) אתה סתר לי ברוך

באר לחי ראי

לבעלה ולא החליפה אותו כמ"ש בתולה ואיש לא ידע, חס הוא כונת הק"ש שלנו מעידים פעמיים בכל יום שמע ישראל וגו' ה' אחד, וכדמפרש ואזיל וסבדין עלה דלא חליפת וכו'. וכמה דבערב היא באה נערה בתולה וכו'. והיינו כי עיקר נודך השמירה להשכינה שלא יאחזו בה החילונים הוא רק ציליה כמש"ל (חיקון ה' דף כ' ע"א) בסוד ויפגע צמקום וילן שם כי צא השמש עד לחצי צעלה ונעיר לה, כי ציוס אין להשכינה פחד מהחילונים כי צעלה משמרה משא"כ ציליה עיי"ש וצניאוריו שם, ולזה אמר הכה וכתה דבערב היא צאה נערה בתולה לפני המנך כי ציוס צודאי לא נגעו בה בקליפות ח"ו כי ציוס אין להקליפות שום שליטה, כן גם בצוקר היא שבה חליו נקיה וטבוחר מכל מגע נכרי בכל משך הלילה ופתחה סגורה כמ"ל. קורין לישראל בעלה. ובמש"ל (חיקון י' דף כ"ב ע"א) שמע ישראל דא עמודא דאמלעיתא ציה קראין ליה שמע ישראל עיי"ש וצניאוריו שם. ובג"ד ישראל אמרין בכל יומא שמע ישראל וגו'. עיין (צ"ח צמדרש רות דף ס' ע"א) שמע ישראל וגו', חינוה צשעתא דאמרין בגין דיעקב לאצובון או משכ לישראל, אצל השחא כולי עלמא אמרין שמע ישראל, למאן אמרין ישראל וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שבה מתורץ קושיית ח"ו למאן אמרין כי שמע ישראל, דלפי האמור מוכן שאנו אומרים לז"א צעלה דמטרוניתא שנקרא ישראל וז"א קורין אותו פעמיים בכל יום ואמרין ליה שמע ישראל ז"א צעלה דמטרוניתא ה' אלקינו ה' אחד, היינו שיהא מקושר עמה וינעור אותה לביתא עבדור בתולה ואיש לא ידע ופתחה סגורה שלא ילעו בה החילונים ח"ו. שם"ע אח"ד ש"ם א"ח ע"ד. ר"ל שזה הכרח כי שמע אח"ד, הוא צירוף ש"ם א"ח ע"ד, כי ש"ם מרמז להמלטות שכינתא תחתא כמש"ל (דף ס' ע"א) צסוד לא חסא ש"ם ה', מאן ש"ם ה' דא שכינתא, ועיי"ש וצניאוריו שבהאחי מוצרי רצונו (צפרע"ח פ"ג משער הק"ש) צטונת צרוך ש"ם כבוד, (וצפ"צ משער יו"ט"כ) שחלטות רחל נקראת ש"ם עיי"ש, וא"ת הוא כנוי לז"א צעלה דמטרוניתא כדמפרש ואזיל. וע"ד הוא כנוי ליסוד לדיק שנקשר ז"א במלכות, וכמ"ש (צפרע"ח פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) דיסוד

ר"פ פקודי) משכן משכן שנתמשכן צ"פ. ובאשר אבדתי אבדתי. צ"פ, והמשך הדברים צ"ח כי לאחר שדרש לעיל צסוד ותלגא אסתר מלכות שהוא מענין יו"ט"כ צסוד חיקון המלכות, הוא דורש וכולך שאר הפסוקים של אסתר על המלכות איך שנקנסת לפני ולפנים לעונת ישראל וכדמפרש ואזיל. ועם כל דא וכו' עאלת באבהן. היינו כמ"ש רצונו (צפרע"ח פ"ג משער הכירה) צסוד צאר חפרוה שרים וסוד מקדש ה' טונו ידיך, דעיקר כוננתה של המלכות הוא ע"י הידים העליונים שהם יד הגדולה יד החזקה יוד רמה שהם סוד ג' אצות סוד ג' קוים חג"ת, וזה סוד צאר חפרוה שרים לחינון אצבן עיי"ש (וצפ"צ) משער הארת המוחין): דאינון ג' ימים ובמש"ל (חיקון י' דף כ' ע"א) חסד ציומא קדמאה, גבורה ציומא חנינא, עמודא דאמלעיתא ציומא חליפתא עיי"ש, ולזה אמר הכה יען שלא הים צידה מלכות ומע"ש של ישראל לכנס עמהם לפני ולפנים להמליך צעדיהם, ע"כ נראה לזוס ג"י כדי לגמור זכות ג' האצות שהם סוד ג"י חג"ת להבין צצכותם על ציוסם והצנות המלכות על ידיהם בכל ה' קוים שלה ובאמור: הה"ד ובה הנערה באה אל המלך. עיין (צצור פ' פקודי דף רס"א) שדרש הכילה שציעאל שחמלכות נכנסת צצרכה ראשונה צחפלת שמי"ע צסוד וצזה הנערה צאה אל המלך דא חא דאצבן דלא אשתצקת מאצבן ואחידה צכון לעפורה לה וכדין חא כל אשר תאמר ינתן לה עיי"ש, ולזה אמר הכה דכח"ו זו של וצזה הנערה צאה אל המלך שהיא נכנסת לפני ולפנים להמליך על ישראל הוא גם צלא זכות התורה רק צצכות ה' אצבן. נערה ודאי וכו' דאיש לא ידעה וכו'. ע"ל (ר"ש חיקון מ"ע דף פ"ב ע"א) דסוד צערב היא צאה ובצוקר היא שבה הוא מרמז לסוד ק"ש, שישאל מיוחדים לקצ"ה עם שכינתא צסוד ק"ש דעצ"ת ושחיתא שהוא ערב וצוקר דאצרכם וע"י שיהם מתיחדת צעלה שהוא ישראל עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שאמר וצזה הנערה צאה אל המלך דאעלת אצבן ואינון סבדין דעולימתא עאלת ציה למלכא, ומפרש שבהאצות הם סבדין להמטרוניתא שהיא עבדור ולא נעמלה בין הקליפות ח"ו ואיש לא ידע שהיא בתולה ופתחה סגורה מפני החילונים ומיוחדת

(דברים כה.) ברוך אתה בבוואך. (ראשית טז) יהודה אתה יודוך אחיך. בגין דביה יקריק וביה ד'. ביה איהי נטירא.

ועליה אתמר (אסתר ב) ויהי אמן את הדסה. הוא אומן דילה. ואיהי אמונה דיליה. ודא איהו דאתמר (שם) כאשר היתה באמנה אתו. ולא נגע בה נוכראה. דאיהו אחשוררש. בגין דאח עמה ודאי. ואיהו סתיר לה מיניה.

במה

באר לחי ראי

לדיק נקרא עדות דלחיד בשמיא וארעא, דכתיב העדות יי בכס היום את השמים ואת הארץ, ועיי' עוד להלן (דף רל"ז ע"ב) דיסוד איבו עדות צין חית למלכות, ולח אמר הכא שזכ הוא הרמ שפיי הק"ש עושין היחוד דיסוד לדיק שנקרא ע"ד, לא"ח עם ש"ס שהוא סוד יתוד הגמור דז"ר וכלומר. א"ח נסיר לה בגין דאח לצרה יולד. עין (בזכר צ"י בשלח דף כ"ה ע"ב) ואח ללרע יולד וכו', קצ"ה גח אמר למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך, דישראל אקרון אחים ורעים לקצ"ה, ובשעתא דעקחא יולד בעלמא אח יחא לקבלן לשמא לך מכל חינון דעקון לך עיי"ש, ולח אמר הכא דמשום כי עת נרע הוא ליעקב, שישראל הם עתה צרה על שהחילונים רוצים להאחז בהמלכות ולקבל השפעה שמוען עצור ישראל, ע"כ אח ללרע יולד לשמור את המלכות ולקשר עמה צרח דיסוד לדיק כדי שלא יחא מקום להחילונים להאחז צכ כח"ל: ועליה אתמר אתה סתר לי. היינו כח"ש (ברע"מ פ') כי חלל דף רעיו ע"א) אסתר לישנא דסחירה בסוד אחס סתר לי דשכינתא אסחירה לה מאחשורוש עיי"ש, ומ"ש בלשן אח"ה, מובן ממילא כי אח"ה הוא מרמ להמלכות בזמן שהיא מחזיקה בצעלה ובח"ש (בזכר פ' תרומה דף קל"ה ע"ב) אח"ה הוא חא דחזיתא חדא בלא פרודא עיי"ש, ועי' בדברי רבינו (צפרע"ה פ"ג משער תפלה ר"ה) בסוד צדק אח"ה דלוחא, דכשנותן ז"א אל המלכות סוד שפעת הארע שהיא צחי כ"צ אותיות התורה אז נקרא אח"ה עיי"ש, וביינו כח"ש"ל דצמק שהחילונים שהוא אחשורוש רצונם להתקרב אל המלכות, אז צעלה הוא מחזוג עמה בסוד אח ללרע יולד להיות בסוד אח"ה ומסתירה מהם שלא ילנעו צה וכלומר: ברוך אתה בבוואך. עי' ש"ס (צ"מ דף ק"ז ע"א) שדרש צדק אחס צדוק שלח חמלא אשתך סי נדח עיי"ש, וביינו שחכ"ה המלכות נוקצא דז"א עהורא לביחא ומקושרת חמיד בצעלה צסוד כחוג הגמור בחזיתא חדא בלא פרודא, בחוסן שחכ"ה צסוד אח"ה ולכן אמר צדוק אח"ה דיקא: יהודה אתה יודוך אחיך. היינו כח"ש (בזכר צסצא דמשפטים דף ק"ד ע"א) צסוד חזית אח"ה, שחכ"ה די למר יהודה יודוך אחיך, ואמר אח"ה יודוך אחיך, כי יהודה מרמ להנוקצא מלכות שהיא דבוקה ואחיסה בצעלה, וביינו דאן אגמין צדוק אח"ה איבו צדוק צדוק אח"ה ועל שמה

תקוני תקונא חד ועשרין [דף כ"ז ע"ב ונ"ח ע"א] הזהר שמה

במה סתיר לה מיניה. בנקודה. דאיהי קוצא דא ד' מן אחד. איח נטיר ד'. דלא יתקריב לגבה אחר. הדא הוא דכתיב (ישעיה נב) אני י"י הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. והאי נקודה איהי אות ברית. דבה אשתלים איח לעשר. ובה אתעביד י'.

ומאן דמשקר בברית מילה. גרים לאסתלקא מיניה [דף כ"ח ע"א] שכינתא. דאיהי יחודא דקב"ה. ושלט עליה ש"ד. דאיהו אחר.

(דאיהי) ודא י' (ק) דשדי איהי קוצא מן ד' דאחד. ואם משקר אעבר קוצא מן ד' מן אחד. ואשתאר אחר. ובגין דא אמר קרא (שמות לד) לא תשתתוה לאל אחר וגו'. ובההוא זמנא

באר להי ראי

וכו' עיי"ש, והדבר יתכן עפ"י (כרמז"ס פ"א מה' יסוכ"ט כ"ד) כי יחידותו יתב"ש נקרא אחת, וכו' שכתורח אחת כי שם אין עוד מלבדו, כלומר אין שם מלוי אחת מלבדו כמותו עיי"ש, וממילא מי שאינו אחת במדת האמת הוא כופר באחדותו יתב"ש ע"כ הוא משקר בד' לאחד ח"י, ולכך אמר הכא להמשך הדורש כי מי שהוא משקר בבית מלכ, והיינו שאינו אחת במדת אמת שהוא ביסוד לדיק וכמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ח משער הסליחות) דמדת ואמת הוא ביסוד לדיק ואינו חק באמונה אומין ואמונה שהוא יסוד דכורא ודנוקבא כנ"ל, ונתן מקום ליסוד דקליפת לאחח ביסוד דקדושה לקבל השפע ח"י ששם הוא מקור השקר, וכמ"ש (במאורי אור ערך שקר) דיסוד דקליפת נקרא שקר עיי"ש, אז הוא מחליף העוקץ של כד' לר' ומכאן ציחוד ואחדותו יתב"ש כנ"ל. דאיהי יחודא דקב"ה. וכמ"ש (בזכר פ' ויקרא דף ע"ז ע"ב) בסוד ונגן מפריד אלף, דהיינו עבדין פנימין ומפרידין מלכא ממערוניתא ומערוניתא ממלכא ובגין כך לא חקרי אחד ח"י. כי אחד לא חקרי אלל כד אינן בזווגא חדא עיי"ש: ושלט עליה ש"ד וכו'. היינו כי השם שדי הוא ביסוד לדיק. כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ד משער הקדישים ובשאר דוכתי), ולכך אמר שמי שהוא אחת ביסוד לדיק שהוא סוד הנקודה דיו"ל שבחוריו כד' לאח"ד. אז מאיר כ"י דיסוד להש"ד שהוא סמאל וצורת האור בעל האשך ויגרשכו וילך, אבל מי שמקלקל ומפר דתתו שהוא סוד אות ה', אז ניטל מן השם שדי אות י' וגשאר ש"ד וינך סמאל השפע שביסוד לדיק ח"י ומשקר בד' לאח"ד להחליפו בחש"ר ח"י כנ"ל. ובגין דאמר קרא לא תשתתוה לאל אחר. היינו כמ"ש (בזכר פ' חיי שרה דף קל"א ע"ב) כי מי שפוגם בביתא קדישא עבר על אורייתא דכתיב כי לא תשתתח לאל אחר, כי כ' קנא שמו בגין דקני על הכי ביתא קדישא, ועיי"ש עוד (בפ' בשלח דף ס"א ע"א) ושפחה כי חירש גבייתא וגם ליסוד לדיק דלאחדק בשפחה וגם נח ישראל לא יסקר ללא יעל רשימא דא בבת אל נכר וכו' ומאן דנעיר דא קיים מה שכתוב כי לא תשתתח לאל אחר עיי"ש, והיינו בדלמנך

בנקודה דאיהו קולל וכו' איהו אות ברית וצ"ח נכנסים לבית וכו' הבית שאלחנו עמו ואין עבדין ח"י לאל אחר: בנקודה דאיהו קוצא דאות ד' מן אחד. עין (בלק"ה פ' בבעלותך) צפוסק וכו' כד' שביסוד דנוקבא נקרא ד' על שהוא דלח ועי"ה, וע"כ מה (בזכר) הרקיע פ' צרשית דף י"א ע"א) שביסוד דנוקבא נעשית לוח אות ד' עיי' נקודה זעירא היושבת בגג כ"ר ונעשית ד' עיי"ש. ולכך דרש הכא שזכו סוד היתוד דק"ש שהוא אח"ד, דקולל דאות ד' מן אחד קשור בין א"ה שהוא ז"ל וצ"ח ד' שהוא המלכות, וצ"ח הוא מתקיימת באמונה דלא תתחברת צרשית אל אח"ר ח"י כנ"ל: והאי נקודה איהי אות ברית. היינו כמ"ל (תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דאות י' הוא סוד עטרה דברית קדש, והנקודה הנכרת היא כלורת אות י' ועין (בפרע"ה פ"ח משער הכפילין): דבה אשתלים א"ח לעשר וכו'. הוא כמפרש דבריו שאמר שבנקודה והעוקץ של כד' שהוא כלורת אות י' הוא מרחק ליסוד שמתברר הא"ה שהוא סוד ז"ל עם כד' שהוא המלכות, ואמר כי צ"ח אשתלים א"ה לעשר, והיינו כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ד משער העמידה) דאות י' שהוא ז"ל יש צ' פסיעה לצד שהוא יסוד ופסיעה ז' הוא חמוד סוד המלכות של ז"ל שהוא משלמת לו לעשר ספירות וכו'. ח"ש בזכר כי יסוד ומלכות אינם נפרדים לעולם עיי"ש, ולכך אמר הכא להמשך הדורש כי מה"ט אמריק דכאי נקודה כלורת אות י' מרחק ליסוד המתברר א"ה עם ד', כי א"ה הוא מתברר כ' והיינו שז"ל הנקרא א"ה שהוא בעלמא רק ע"ס לא אשתלים ל"ס אלל כד' היסוד שמתברר אותם עם המלכות שהיא משלמת לו לעשר צבדו פסיעה דלבר וכאלמר: ומאן דמשקר בבר"י מילה גרם לאסתלקא וכו'. והיינו כמ"ש רבינו (בלק"ה בושע ס' י"ב) צפוסק סבבני צכש אפרים, דשבע אפרים היו מוחקין העוקץ של אחורי כ"י לאח"ד ונעשה אח"ר ח"י. וכן אלל כ"י של אח"ר כוסיו העוקץ של כד' ונעשה אח"ד לעבור על לא תשתתח לאל אחר ח"י וזה סבבני צכש אפרים שהוא שקר גמור להקיק ולעגל ד' לעשות י' ח"י ואמרו י' עשו ד', אבל צ"ח ישראל לא רצו לשקר ולשנות האמיתות

ומנא דשליט על בר נש שד. דאיהו אל אחר. איהו משתעבד ביה בכל מיני עיניין. וחובא דא גרים לישראל לאשתעבדא בהון אומין דעלמא.

ומאן דנטיר אות ברית בכל אתר דאיהי. בין בברית מילה. בין בשבת ויומין טבין. קוב"ה נטיר ליה בגינה בכל אתר. ומכסי עלוי משנאוי. כגונא דמשה דאתמר ביה (תהלים 91) בצל שדי (ש) יתלונן. וכגונא דאסתר (אסתר ב) כל אשר תאמר וגו'. בערב היא באה ובבקר היא שבה (ש) שנית. בדיקנא דילה, הה"ד (אסתר ב) כל אשר תאמר וגו'. בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני. ואיהו נטיר לה (אסתר ב) מהמן הרשע. הה"ד (תהלים 138) מצר (אסתר ב) תצרני. דאיהו צר ואויב.

ובגין האי קנאה דכסי קוב"ה באות דיליה על אסתר. דאיהי קדושה דיליה. דלאו איהי קדושה פחות מעשרה, אתלבשו עשרה כתרין (ס"א כרסון) תתאין. בעשרה בנין דהמן. דתמן אל

באר לחי ראי

כדאמון: ובההוא זמנא דשליט על ב"נ שד וכו'. עיין (ברע"מ פ' תלך דף רע"ז ע"א) דהילכ"ל הוא ש"ד שכו"ב עבד ושפחה לגבי נשמתא, ונשמתא איכי י' אמה העבירה וכו' כ"א ש"ד אסתר שד"י דנטיר לה לכ"א נשמתא וכו' ואי לא חזר בחיובתא איכי לגביה משתעבדא בחיובין דעבדות ואחיקיים האשכ וילדיה תהיב לאדוניה, ואתמר ככ"א ש"ד דאיכו בעל חוביה וכו"א ולא בגפו עיי"ש, ולא אמר גס כ"אן כי מי שפוגם בצרית דאיכו י' של שד"י, גרס דשליט ש"ד שכו"ב עבד ושפחה וגרס להשתעבדא בזון וכו' בצנח"א האשכ וילדיה תהיב לאדוניה וכאמור ופאן דנטיר אות ברית וכו' קב"ה נטיר ליה בגינה בכל אתר וכמנ"ל (בבבבבב דף כ' ע"א וע"כ) מאן דנטיר אות ברית ואות שבת ואות תפילין כתיב ביה לא תקח האם על הבנים, אבל מאן דלא נטיר אות ברית ואות שבת ואות תפילין כתיב ביה שלא תשלה את האם עיי"ש ובציאוריו שם. דאתמר ביה בצל שדי יתלונן היינו כמנ"ל (תיקון ס"ב דף ל"ד ע"כ) יושב בסתר עליון כל שדי יתלונן, כל שדי דאיכו אות ברית קודש, וכיינו כדאמון וכגונא דאסתר דנטיר לה וכו'. וכיינו כמ"ש (ברע"מ פ' תלך דף רע"ז ע"א) אסתר לישנא דסתיר"ה, שכינתא אסתיר"ה לה מאתשורוש ויכיב ליה שידה באתר עיי"ש: דאיהו ערל וטמא. וכמ"ש (ישעי' נ"ב) לא יבא כך ערל וטמא, ועיין (בבבבב פ' וישלח דף קע"ב ע"כ) ערל וטמא דמין קב"ה לאשתרא לון מעגמא, ערל וטמא דא הוא דאשתרא ביה וכו' עיי"ש: ושוי באתרה שנית, (בבבבב יתח ס"ק ל"ד) כתוב שחיבה שנית הוא עיי"ש וא"ל שדית, וכמ"ש (בבבבב שם) שמדמן במקומה שדית וכ"א חזרה דזרעא דמרכי עיי"ש, ולדעתא אין זה כדאי לשבש בספרים, כי גם חיבה שנית יתפרש אחרת דזיקנא וכו' שדרש וא"ל אל בית כנשים שני: הה"ד כל אשר תאמר ינתן לה. כיינו כמ"ש (בבבבב פ' פקודי דף רס"א) בסוד צדק אהב, דכשעשין כ"א

כדאמון ומקשרין רעותא ככ"א קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא אז כ"א כ"א כ"א כ"א אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה כ"א עיי"ש, ולא מפרש כ"א ש"אסתר זכתה לצנח"א זו כי הוא נטיר היסוד ש"ה ועשה היסוד רק עם בעל ש"ה ש"ה ש"ה ש"ה סוד קשורא ויחודא דמלכא עלאה במערכותיה ולא אדוניה לאשתורוש ע"כ זכתה למדרגה זו דאת כל אשר תאמר ינתן לה, בסוד לדיק גזר וקב"ה מקיים אל בית הנשים שני. ר"ל הכל בשני ש"ה השנית שמדמן לה, אבל היא לא באה ולא שבה שלא נתיחד מעולם עם מאתשורוש ערל וטמא כ"ל. ואיהו נטיר לה מהמן הרשע הה"ד מצר תצרני. דש"ה אתה סתר לי מאתשורוש, מנ"ל תצרני על הכן שנקרא איש ל"ר ואויב באות דיליה וכו' הוא קוץ ה' דאמורי ה' דאח"כ כ"ל דב"ה אשתלים אי"ה לעשר וכו' אשתעבד י' כ"ל: דאיהי קדושה דיליה וכו'. כמנ"ל (דף כ"ז ע"א) דכשליט רשות נוכחא לעל"ה בין קב"ה ושכינתה, איכי אסתיר"ה קדושה דיליה עיי"ש ובציאוריו שם, וכל תלוי ע"י שמירת פתח היסוד לדיק כ"ל, כי כל מקום שאתה מולא גדר ערוה שם אתה מולא קדושה, כמ"ש (במד"ר קדוש פ' כ"ד ס' ו') שכל מי שגורע עלמו מן הערוה נקרא קדוש עיי"ש (וביחודלמי פ"ב דיצמח), ולא אמר כ"ל להמך דהרש דכשכ"ה שכו"ב בעל דמטרייתא שומר את יסוד לדיק של במלכות שלא ישלמו ב"ה בחילונים, וכ"א מקושר עמה ב"סוד לדיק שכו"ב בעוקן של ב"ה ד' דאח"כ כ"ל, אז נקראת קדושה דיליה, כי היא משלמת ליה לעשר ספי כ"ל שכו"ב סוד בקדושה, לית קדושה פחות מ"י כמ"ש בש"ס (בבבבב דף ל"ב ע"כ): י' כתרין תתאין וכו'. עיין (בבבבב פ' צלק דף ר"ז ע"א) דאת ז"ל עבד אלוקים, דלעומת י' כתרין עליון יש י' כתרין תחתין. וכתב שם דכ"י סתרי תחתין סלכו כללוק בסוד דאקרי חמיר, ועיין (בבבבב ערך חמיר) ציאלר דכ"הים כי סוד דכ"הים דקליפא נקרא חמיר וחסד

אל אחר. דהמן אמר (אסתר ג) ועשרת אלפים ככר כסף אשקול וגו'. וכולא לנטלא נוקמא מאסתר ואומתה. דאמרת בה שם ה' ותלבש אסתר מלכות. וקוב"ה מסר לון בידהא ובידא דאומתה. (שם ט) ותלו אותו ואת בניו על העץ.

וְאִיהוּ עֶבֶד עֵץ גְּבוּהָ (קסז) נ' אמה. וקוב"ה נטיל נוקמא מיניה ומבנוי. בשכינתא עלאה. דמחאת למצראי חמשים מכות.

וְעוֹד שְׂכִינְתָּא אֲתַקְרִיאת צְדָקָה. וקוב"ה בעל צדקה. ובגלותא איהי עניה. ובנהא עניים. וקוב"ה כביכול

באר לחי ראי

ולא חמר הכא להמשך הדרוש שבחן שעשה הפע' לחלות אח מרדכי ח"ו עשה אותו מקו"ץ שאורכה נ' אמה, לרמז שמקו"ץ שהיא קליפת חמץ יעשה צחי' נ' כפופה להפיל המלכות למטה למקום הקליפות וכו' ישלעט עליה ח"ו וקוב"ה נטיל נוקמא מניה ומבנוי בשכינתא עלאה ע"י דצדרי רציו (צלק"ת פ' תרומה) שיש חילוק צין נ' כפופה לן' פשוטה, כי נ' כפופה מרמז להמלכות שיש להחילונוים שלטעם עליה לפיכך היא כפופה שמגזיר רגליה למעלה, אבל נ' פשוטה היא אחת ענאה שאין להחילונוים שם שום אחיזה לפיכך היא מתפשטת למטה, וע"ל (דף ס"א ע"ב) ק"ש חרצא דילך דכח קטלח למארי הכ"ד ויפן כ"ה וכ"ה מספר נ' אחון דמיוחדין צהון לקצ"ה צ"פ בכל יום ואומרים שמע ישראל וגו' דאית צפוסון זכ' כ"ה אחון, וצ"פ כ"ה הוא מספר נ' סוד נ' חרעין דציוה עיי"ש וצ"אורינו שם, וזכ' הוא צ"אור הדברים כאן כי חמץ שהוא אל אחר רחב לעשות פגם צסוד יתווד ואחדותו יחצ"ש צענין ק"ש שהוא הקץ זל ד' דאח"ד, ע"כ עשה עץ גבוה נ' אמה שהוא סוד נ' כפופה להחגבר על הקדושה כ"ל, והקצ"ה גס ממנו לחלות אותו על עץ זכ' שהוא גבוה נ' אמה כלורת נ' פשוטה, דכיוונו שהחגבר צכה דיונים שג' אחת ענאה סוד הכח של ק"ש שהוא סוד ויפן כ"ה וכ"ה מספר נ' ויך אח המארי שהוא סמאל"ל אות ר' של אל אח"ר כ"ל דמחאת למצראי נ' מכות. היינו כמ"ש (צחיקונים מז"ח דף ע"א ע"א) ויפן כה וזה ויך אח המארי, דצמח דאמא ענאה דאיהי נ' חרעין דציוה דאחרתמו צכ"ה וכ"ה אחון דמיוחדין צהון לקצ"ה צ' זמון בכל יומא שמע ישראל וגו', צלחין נ' מחו לפרעה וצכל עבדו נ' מכות עכ"ל: (הגר"א) גרם דכאן ל"ל מש"ל (דף ר"ע ע"ב) עץ גבוה נ' אמה דא' ה' דסלקא צ"י לנ': שכינתא אתקריאת צדקה וקוב"ה בעל צדקה. עיין (צ"ח פ' צלח פ' ס"ב ע"א) וצמח"מ שם, דהמלכות צמח שכי' עניה נקראת לזכ' ואח"כ כשמקבלת ה"ח מתוסף לה אות ה' ונקראת לזכ"ה עיי"ש, ולא חמר הכא דצמח שצמח דמערותיה משפיע לה הכ"ה, אז נקראת לזכ"ה, וצמח נקרא צלל לזכ"ה כי ממנו ומכחו מתוסף לה ה': ובגלותא איהי עניה וכו'. כמש"ל (חיקון י"ח דף ל"ז ע"א) דמארי מתניחין

וחסד כלול כל ה', כמו צדוקה שחסד כלול מ' ע"כ כלול ציח כל העשר כחרין תחאין דקליפה, ועיי"ש (צערך קליפות אות כ"א) שכתב דחסד דלכורא דקליפה הוא סמאל"ל עיי"ש, ולזה חמר הכא להמשך הדרוש לאחר שאמר צסוד כחש דאפרים שהחילונוים מסטרא דשקר רגוים להחלוק ה' ד' דאח"ד דקדושה לדצקא לכו' דאח"ר שהוא סמאל"ל, הוא מוסף לדרוש שהוא הענין של ה' כחרין דקליפות דכללן צחד שהוא כלורת אות נ' ד' שם גונציו ומחשין ודוצקין צחמור שהוא סמאל"ל אל אח"ר כ"ל. דאח"ר בה ותלבש אסתר מלכות. עיין (צ"ח פ' שלח דף קס"ט ע"ב) ותלבש אסתר מלכות. אהלצשת צחוחא דקדושה, (וצ"י חקת דף קפ"ג ע"ב) ותלבש אסתר מלכות לצ"ה רוח"ק, חמס הכה טודע מדצרי (הא"ר פ' אחרי דף ס"א) שהמלכות שנקראת רוח"ק הוא כחש מקבלת מחממה שהוא נקרא קודש עיי"ש, ולזה חמר הכא להמשך הדרוש דאסתר כשהורכה להחגבר על נ' כחרין תחאין של חמץ וכו"ל כ"ל, לצ"ה אח ענאה צחוח"ק שהוא נוצע מחממה שנקרא קודש וליה קדושה פחות מ' שהוא נ' כחרין דקדושה שכללן צחד כ"ל נ' צחחורי כ"ד דאח"ר כ"ל. ותלו אותו ואת בניו על העץ. ע"ל (חיקון ו' דף כ"א ע"א) בכל עץ דא יסוד לזיק עיי"ש וצ"אורינו שם, ועיין (צמד"ר אסתר פ' ו' ס' צ') מאיזה ענין ה"ח העץ וכו', צחוחה עשה חמר הקון לפני הקצ"ה חמי נקרא קון ונאח שחחלה קון על קון עיי"ש, ולפי האמור יתוודו הדברים כי הכח של אסתר שהחגברה על חמץ ה"ח ע"י גדר ערוה שלא חדוזה להחשורו כ"ל, שעי"ז ה"ח צידה להשיג ה' של אחורי ד' דאח"ד להחגבר על ה' כחרין תחאין של כ"ל, ולזה יתכן כי לחלל שאסתר כחלצשה צסוד ה' דקדושה שהוא סוד הקון של אחורי ד' דאח"ד, החגברה על חמץ שהוא אל אח"ר כ"ל, ע"כ ה"ח צידה הכח לחלות אח חמץ על הקו"ץ צחחגברת ה"סוד לזיק שהוא סוד הקו"ץ דאחורי כ"ד דאח"ד שהוא נ' דקדושה כ"ל: עץ גבוה נ' אמה. ע"י דצדרי רציו (צפרע"ה ע"א משמר בצרכות) דאות נ' כפופה הוא לורת י"ח ע"י יושבה צחש כ"י כעין קון עיי"ש, ועיין (צפ"ח פ"ג משמר ק"י) דאות נ' כפופה מרמז להמלכות שפלה להקליפות שהוא סוד ה' של אשרי שחסר עיי"ש,

כביכול איהו עני. כד איהו בר קצו מאתריה. ובגינה אתמר (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה וגר.

ובאן אתר איהו עני ואיהי עניה. בצדיק דאיהו ברית. ובגין דחאבו ביה ישראל לתתא. איהו (איוב יד) נהר יחרב ויבש. בבית ראשון ושני. ושכינתא איהי ביה חרבה ויבשה. בגין דאינון גרמי דיתכנסון מיניה מיין עלאין. ושכינתא אשתארת יבשה. הה"ד (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה צמח היבשה.

וכל מאן דעביד צדקה במסכנא. גרים ההוא נהר דיתמשך מעדן. דאיהי אימא עלאה. להשקות את הגן דאיהי דל"ת. דלה מסכנא.

ועני

באר לחי ראי

כי גרם כ"י חורצות של בית א' וז' כיס הכל ע"י הפגם דיסוד לדיק וחרצ נוקמת נקם צריח כמ"ל: בגין דאינון גרמו דיתכנסון מיניה מיין עלאין. היינו כמ"ש (צוהר פ' כהנא דף ק"ג ע"ב) צדוד וזכר יחרצ ויבש לא לדיק, ועל דא הלדיק אכד וגר דיסוד לדיק הוא צחי נכר עלאה דנגיד ונפיק מעדן עלאה ומשפיע לכל אגמחן עיי"ש הה"ד יקוו המים וגר'. והיינו כמ"ש (דף ס"ח ע"א) ויחמד אלקים יקוו המים וגר יחרצ היבשה, דצבצח שפעלה מחיחד עמה ומוריד לה השפעתה דרך יסוד לדיק, אז נקראת כוס יין מלא וגר, משא"כ ציומין דחול שאין צעלה מחיחד עמה ונאמר יקוו המים והשפעת החסדים אינם יורדים למטה רק נקבצים ועומדים למעלה במקומם, אז אחריכא יבשה בלא מים עיי"ש וצבצוריו שם. וכל מאן דעביד צדקה במסכנא גרם האי נהר דיתמשך וז' ע"י ש"ס (צ"ב דף י"ב ע"א) גדולה לדק שמקצתה את הגאולה, ומפרש הכה להמשך הדורש שהענין שנגלות המלכות היא צבצור צחי וזכר יחרצ ויבש צבית א' וז', הוא רק ע"י העדר נחיתת לדק לעני שהוא השפעת היסוד לדיק להמלטות כחומר, כי כאשר ישראל מחזיקין צבח הלדק לא יחסר ע"י מעשיהם השפע שהוא סוד המשכת החסדים דרך היסוד לדיק להמלטות, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"י משער האמירות) צדוד וזכר מושל בכל, דע"י הלדק נמשך השפע ממאח עלאה למלכות דרך היסוד לדיק, ומאח נגדלת פרופס ונעשה התיקון השלם צדוד מקדש ה' כוננו יודי עיי"ש: האי נהר דיתמשך מעדן וז', וכמ"ש (צפרע"ה פ' פתחם דף רמ"ז ע"א) וזכר שם דף רמ"ז ע"א) וזכר יולא מעדן דא צינח עיי"ש, והיינו שפ"י הלדק נמשך השפע שהוא סוד הבור דמימי הכסוד ממאח עלאה לנרד תיקון המלטות וכחומר להשקות את הגן דאיהי דל"ת וז'. עיין (צוהר בראשית דף כ"ז ע"א) צדוד וזכר יחרצ ויבש וזכר דא חות ו', יחרצ צבית א' ויבש צבית ב' וז', וזכר צב' תחלה צבין דלסתלק מיניה נביע ד' לאל, ומיד דיסקון ישראל מן גלותא מיד נכר דכיו חרצ ויבש אתמר ביה וזכר יולא מעדן דא וגר, וזכר דא חות ו' שפדולת

עבדין גמ"ה עם שכינתא דליכי עניכ וכו', וידין פתחון צוהרסותא לגבי עניין דליון לדיק ולדק דגמלין עמכון גמ"ה צגלותא עיי"ש וצבצוריו שם כד איהו בר מאתריה היינו כי צומן הגאולה צארעא קדישא שהשכינה היא יחודית, אז היא צית דילוכ הוכל דילוכ ולאו איכי מלון ואכסניא, אבל צומן הגלות צבצור שהוא צחי איש טוד ממקומו, ואף אם יש זוג לפעמים היא רק צחי מלון ואכסניא כאורה נעם ללון, וכמ"ש (צבצורה דף א' ע"ב ע"א), ואז הוא צחי עני, וכמ"ש (צמשה ד' פ"ה דפאה) צבצור שהיה עובר ממקום למקום וכו', עני הוא צחות שש: ובגינה אתמר הן אראלם צעקו חוצה. היינו כמ"ש (תיקון י"א דף כ"ז ע"ב) דבגלותא שכינתא לבר מהיכלה, וקצ"כ לבר מהיכלה, ומלאכין וכו' לבר מהיכלה, הה"ד הן אראלם נעקו חו"כ עיי"ש. בצדיק דאיהו ברית כמ"ש (דף מ"ב ע"ב) מאן עני דא לדיק, ועיי"ש (צדף מ"ב ע"ב) ומאן איכו מסכנא וכו' דא מסכנא דליוכו מסכנא לדיק וכו', בגין לדיק דליוכו ח"י עלמין עני צגלותא ולדיק איכו צר מאתריה עיי"ש וצבצוריו שם, והיינו כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"י משער חג המלות) צדוד הא לחמא עניא. בגין דחאבו ביה ישראל לתתא. היינו כמ"ש (צוהר פ' וזרח דף כ"ז ע"א) צדוד וזכר את צבית הנאמר בגאולה מלרים, כי ענין שונא הגלות הוא מחמת חרצ נוקמת נקם צריח, כי מאן דמשקר צבית פוגם דפרים תאזינתא ולא נפיל מאן דנפיל ולא יחצ לאתריה דהא לא חסר לגבי אתריה, אבל מאן דנפיל ליה להאי צבית איכו גרים לאחצערל להאי צבית לאתריה ואחצערלן עלאין ותחתין, וכישועה של גאולה מלרים היה צמח שנאמר והקמתי את צביתי אחס לחס להם את ארץ מגוריהם עיי"ש, ולח חמך הכה של ענין עני של חוקק הגלות שחך צבצור הוא מחמת חסא פגם הצבית, וזכר נוקמת נקם צריח וכחומר: איהו נהר יחרב ויבש וכו' היינו כמ"ש (תיקון י"א דף כ"ז ע"ב) וכלן צגלותא אתמר ביה הלדיק אכד למערוניחא ואחמך ציח וזכר יחרצ ויבש, יחרצ צבית א', ויבש צבית שני עיי"ש, והיינו

דלמנעיה

ועני איהו יום שבת. ומאן דמקיים בה ענג שבת. גרים לאשקאה ההיא דלית. וההוא עני אתמלי ואתקרי (exp) נהור.

ומאן דאית ליה רשו למעבד ענג שבת ולא עביד. אתהפך ליה ענג (ה) לנגע צרעת. וחריב ביתיה וממוניה.

וכן עניה איהי אורייתא דבעל פה ודאי.

ואיהי קבלה. כד מקבלא מבעל צדקה. דאיהי אורייתא דבכתב.

כד אזלת לגביה לקבלה. אתקריאת הלכה.

כד

באר לחי ראי

דלמנעיתא יולא מעדן דא לאמא עלאה, להשקות את בנן דא שכינתא תתאה עי"ש, ולזא מוסקף ככא להמשך כדדוש שזא הוא ציבור דדברים דלעתי' נהר שהוא אות ו' יולא מעדן שהוא צינה להשקות את בנן שהוא המלכות, כי נודע מדברי רבינו (צפרע"ה פ"ז משער חג המנוח) בסוד הא לאמא עניא ד"י דלעתי' תהיה המלכות שהיא ה' אחרונה כלורת ד"י שהוא סוד זוג זוי' האמיתי ד"א. הוא סוד אות ו', ונקבא דיליה הוא סוד אות ד', וצלות שאין בעלה שהוא אות ו' מזדווג עמה אינה רק דלית שהוא דלה ועניה עי"ש, וצא מוצן המשך הדברים כאן טעם. ועני איהו יום השבת. המשך הדברים צא הוא כי הנה (צאכר שם) איתא דלעתי' יהיה נהר שהוא אות ו', יולא מעדן להשקות את בנן שהוא שכינתא תתאה, כהוא זמנא אחרת במשה ובישראל אז תתענג על ה', דאיהו עי"ג ריח עדין ויהי גין עי"ש, והנה פסוק זה נאמר בשבת, ומפרש הכא פנימיות הענין צא, כי שבת הוא רומז להמלכות כמש"ל (דף מ"ה ע"ב) דשבת הוא סוד שכינתא תתאה, וכ"כ (צאכר פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב עי"ש), והשכינה היא צה"י עניה ודלה כנ"ל, והיינו כי שבת לית ליה מגרמיה כלום אלא מאי דיכצוק ליה צחוס' ענג שבת, וכמש"ל (חיקון י"ט דף ל"ח ריש ע"ב) דמי שאינו מענג השבת צחוספת ענג אשתאר יום השבת עני ושכינתא עניה עי"ש וצביאורינו שם, והיינו כי סוד שבת הוא סוד אות ד' שחיקון שלה הוא ממש שמנשיכון לה להשפעה וחוספת ענג שמכנין לה ציוס הששי שהוא סוד אות ו' ע"כ נאמר צא אז תתענג על ה' סוד עידן ייכר גין שממשך ההשפעה מנהר שהיא צינה ע"י אות ו' לבגן למלאות משלכות צמח שהיא עניה, שהיא סוד אות ד' ולעשותה כלורת אות ה' שהוא לורת ד"י סוד זוג זוי' בשלימות וכאמור: ומאן דאית ליה רשו למעבד ענג שבת וכו'. צא לשלל צא כי חק מי שיש לו מעט משל שמחויב לענג את השבת צחוספת ענג, משא"כ מי שהשעה רחוקה לו שאין לו משל כלום שנאמר עליו עשה שבתך חול וכו', עליו לא נאמר דברים אלו,

דלמנעיתא כזא חין לו רשות להרצות ענג שבת ולהטיל ענמו על הליבור, וכמ"ש (צפוש"ע אר"ח ריש סי' רמ"ב, ובעי"ז שם סק"א), ולזא אמר דאית ליה רשו היינו שיש לו מעט משל באופן שיש לו רשות מן החורב לענג את השבת. צחענוג אכול ושהו כראוי וכנטון כדת של חורב אתהפך ליה עני"ג לנגי"ע וכו'. כמש"ל (צחקדמה דף י"ב ע"ב) עני"ג שבת כהפוכא נג"ע, מאן דאית ליה ולא מקיים ליה אתהפך ליה לנגע צרעת שפחה דחריבה ביתא וכו' ודא איכו עניותא וכו' עי"ש וצביאורינו שם, ולפי האמור היינו כי בענג שבת מחפשת השפע של הנהר לבגן מהשורש שהוא עזן כמו שהוא ריח עי"ן ייכר גין, לכן כשהוא מונע נעשה מעני"ג נג"ע צרעת, כגיר"ץ, כי נסגר השפע מהשורש ונשאר צרעת כי נתקלקלו הדמים מפני שאין מקבלים חיות ושפע מהשורש ולא יושב מחוץ למחנה צלי יחוד כמו שמעט יחוד העליון ועשית המלכות צעור"ר צבחי איכה ויכר דוד: וכן עניה איהי אורייתא דבע"פ ודאי. הוא מפרש עוד טעם למא שאתא למעלה שהמלכות נקראת עניה ודלה, כי מלכות הוא סוד תורה שבע"פ כמש"ל (צחקדמה דף י"ז ע"א) מלכות פה ותורה שבע"פ קרין לה, והיא לית לה מגרמיה כלום אלא מה שלומדין מתורה שכתב, וכמ"ש בש"ס מגילת אהר קרא וכו', מנין שנאמר וכו': ואיהו קבלה וכו'. ע"ל (דף מ"ז ע"א וע"ב, וצחקדמה דף י"ד ע"ב) דהמלכות לפעמים אתקריאת קבלה למשה מסיו, ולפעמים אתקריאת כללי"ע עי"ש וצביאורינו שם, והנה מפרש לה עפ"ד שאמר למעלה שהמלכות נקראת דוקא, ובעלה נקרא בעל דוקא, והיא נקראת תורה שבע"פ, ובעלה הוא תורה שכתב: כד אזלת לגביה וכו'. היינו כי לימוד נגלות התורה הוא הכנה לסתרי תורה. כי אי אפשר ללמוד חכמת הקבלה עד שאלא כרסו צ"ס ופוסקים [ע' צש"ך י"ד סי' רמ"ז סק"א]. ולזא מפרש דמח"ס נקרא נגלות התורה צ"ס הלכ"ה, כי הלכ"ה הוא מלשון היליך ארגלים למקום הנרמז, כי ע"י לימוד נגלות התורה הוא הולך וצא ע"י תגלות הנרמז לימוד הקבלה להפלות

כד מקבלא מיניה. אתקריאת קבלה. ובההוא זמנא איהי פליגת מה דיהבין לה. לעבדין דילה (א) ולבנין. ולעולימין דילה. כד"א (משלי א) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. ומקבלין דין מן דין. מההוא דמקבלין (ב) מינה.

בעל קבלה איהו עמודא דאמצעיאת. ואיהי קבילת מיניה. ובאן אתר קבילת מיניה. בימינא. בגין דעליה אתמר כי ימינך פשוטה לקבל שבים.

הלכה איהי מסטרא דשמאלא.

קבלה

באר לחי ראי

וכי עיי"ש, וכוונתו בהמשך דברים אלו דמ"ט נקראים כלדיקים הלומדים סחרי חורב מקובלי"ם. ע"ש שכל חכמה זו הוא רק צמח שיש לנו בקבל"ה מחכמים שלפניו והם משלפניו, וכדרך שמקבלי"ם חכמה זו זה מה, כן גורמים שהעולמות והספירות הנמוכים מקבלי"ם השפעתם מעולמות והספירות הגבוהים, וכעין מש"ל (דף מ"ה ע"ב) לנחית דשבת נקרא קבלה דכל ספירות מקבלין דין מן דין וכי עיי"ש וצ"אורינו שם. בעל קבלה איהו עמודא דאמצעיאת. היינו ע"ש כי ע"י לימוד זה גורמים שמקבל ז"ל את המלכות צ"ן דרועיו וכמש"ל (בהקדמה שם) ובאן אתר קבילת מיניה וכי כוונתו בהמשך דברים אלו לפרש עוד טעם שהלומדים סודות החורב נקראים מקובלי"ם וחכמה זו נקראת קבל"ה ואמר הטעם כי ע"י לימוד סודות החורב שהוא מסערא דימינא זוכין לתשובה שלימה שעליה נאמר ימינך פשוטה לקבל שבים וכדמפרש ואזיל. ונקראים מקובלי"ם ע"ש שם מקבלי"ם ציור בתשובה לפניו, מאותן שלומדים רק נגלות החורב בימינא. ר"ל דכל עוד שלומדים רק נגלות החורב אז המלכות מתחדת עמו רק מסערא דשמאלא, ואינה יכולה לקבל ממנו השפעתו עד שלומדים אח"כ גם סחרי חורב שעי"ז היא מתחדת עמו מסערא דימינא ואז היא מקבלת ממנו השפע כראוי בגין דעליה אתמר כי ימינך פשוטה לקבל שבים. עיין (בפרע"ה פ"ב שער העמידה) בדברי החזירים בצ"אור צרכת השיצנו אצ"ט לתורתך וקרבנו וכי והחזירנו בתשובה שלימה לפניך, כי אי אפשר לשו"ב בתשובה ולתקן את אשר עוהו בפגם המלכות כ"א ע"י לימוד תורה שעי"פ שמתרחק ממנה, וע"כ אנו מצקשים השיצנו אצ"ט לתורתך שמשכנו לתורתו שהיא השכינה, ועי"ז והחזירנו בתשובה שלימה לפניך עיי"ש, ולזה אמר הכא כי רק ע"י לימוד הקבלה זוכין לתשובה שלימה כראוי, ואמר בגין דעליה אתמר כי ימינך פשוטה לקבל שבים, ר"ל כי רק ע"י לימוד סודות החורב דייקא שהוא צחי ימין כדמפרש ואזיל זוכין לתשובה שלימה וכאמור: הלכה איהי מסטרא דשמאלא וכי. וביינו כמ"ש (ברע"מ פ' משפטים דף קמ"ז ע"ב) הלכה למשה מסיני מפי הגבורה ויב"ל לקבל צדק דלילה, ועל הלכה דילך אתמר ואת עליה על כלמה, דאחצרת

להעלות המלכות לבעל שיקבלי"ה צ"י דרועין, וכמש"ל (בהקדמה דף י"ד ע"ב) זכאין אינון דמשתדלין בשכינתא בכלכ"ה לאפקח לה מן גלותא ולמינח לה לגבי בעל למחוי לה קבל"ה דדרועין, דמ"ט נקראת המלכות אז קבל"ה למשה מסיני עיי"ש וצ"אורינו שם. ובההוא זמנא היא פליגת מה דיהבין לה וכי. עיין (בזכר פי' אמור דף א' ע"א) מהכא אוליפנא דכל צ"י דלעי בצאורייתא צלילא וקם בפלגות לילא וכי לאתקנא ציחא למלכא, הכוא אשתחף צדכ, וכאי אקרי מצי מלכא ויכצין ליה בכל יומא מצינון חיקוני ציחא כה"ד ותמן ערף לציחא ותמן לנערותיה עיי"ש, ולזה אמר הכא כי בהכוא זמנא שהמלכות עולת ואשתחף ע"י לימוד הקבל"ה דייקא בפלגות לילא כנ"ל, אז היא מחלקת ערף ושפע מה שמקבלי"ם מלעילא כדי להוריד למטה. לעבדין ולבנין ולעולימין דילה וכי. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רנ"ב ע"ב) ונכחמא דאורייתא אית סלת דיהב ליה מלכא לאינון דאתמר עליהו ישראל צני מלכים הם מייכלא דלדיקא, ואית נכחמא דאורייתא לאינון עצדין ושפחות דני מלכא, וצ"י מערונותא אתמר כב ותקם בעוד לילה ותמן ערף לציחא ותמן לנערותיה עיי"ש, ולזה אמר הכא דכשהמלכות מחלקת השפע דנכחמא דאורייתא ממך דיהב לה מלכא עבור עולמות הכחותונים, היא מחלקת את הסלת נקיה ומייכלא דלדיקא צפני עצמם עבור צני עליה הלומדים חכמה הקבלה שם בצחי צנים וצני מלכים, אצל הלומדים רק נגלות החורב ונקראים בצחי עצדים ושפחות, הם אינם זוכים לנכחמא דאורייתא של סלת שהוא לחם כלדיקים שנקראים צנים וצני מלכים, רק לנכחמא דאורייתא של קמח שהוא לחם עצדים ושפחות כנ"ל ומקבלין דין מן דין. ע"ל (תיקון י"ט דף ל"ט ע"א) וכד אינון מקבלין, כל ספירות מקבלין דא מן דא ומלאכין לתת מקבלין דין מן דין וכי, ומאן גרים דא ישראל כד מקבלין דין מן דין בצאורייתא וכי גרמין לקבלא לעילא דא מן דא ולחשפנא דא לזא וכי עיי"ש. ולזה אמר הכא דרק ע"י לימוד חכמה הקבלה אז זוכין להשפיע לכל העולמות בצחי ומקבלין דין מן דין, וביינו כמ"ש (בזכר יוג"ד דף ר"ח ע"א) ולא יכול יוסף להחשפך לכל האנשים עליו, אלא אינון דקיימין לאתנא ולחשקיה מיה

קבלה [דף כ"ח ע"ג] היא מסטרא דימינא. הלכה בשמאלא לגבי בעלה. וקבילת מיניה בימינא. ונחתת מליא לגבי צדיק. ובגין דא (והיללם לו) ולא ראיתי צדיק נעזב וגו'.

(ובמאי) וכד נחתא מליא (הלכה) לגבי בעלה. דאיהו ר' נהר דאתמשך מעדן. ועאל בדי. ואתעבידת ה'. ומה דההו [דהות ה'] צדק. אתעבידת צדקה. לגבי עני דאיהי צדיק.

וההוא נהר. עליה אתמר שמש בשבת צדקה לעניים, ועליה אתמר (משלי יד) צדקה תרומם גוי. ומה דהות צדק דינא. אתעבידת רחמי.

וכל

באר לחי ראי

ידא לדזיק אחיה דא לישראל וכו' עיי"ש, והיינו כראינו משום שהוא גרם כל השפע של כסף וזהב, חיי"ש שהוא נמשך להמלכות והמלכות היא המחלקת, מי"מ כיון שהיא מחלקת הכל כראינו, נחשב כאלו מקבלים הכל מן ידו לדזיק, ועיי' מזה עוד (בזכר פי אחרי דף כ"ח ע"א) בסוד כלם אליך ישכרון לחם אכלם צעמו, וסוד עיני כל אליך ישכרו ואחר נותן להם את אכלם צעמו לדזיק עיי"ש. ובגין לא ראיתי צדיק נעזב וגו'. כיון שעל ידו חונון כל העולמות התחננונים ובראנו מחלקת המלכות לכל אחד שפע האטריות, נדלוי שגם הוא נועל חלקו בראש: דאיהו ר' נהר דאתמשך מעדן וכו'. ע"ל (חיקון) ח' שם וצדק כ"ד סוף ע"ב) וצאן אחר סליקה צעמודא דאמלעיתא דאיהו ר' עיי"ש וצביאורטו שם, והכא הוא נותן חזקין להדברים כי הו' הוא סוד נכר יולא מעדן שהיו אמא עלאה שעל ידו נמשך השפע להמלכות שהיו לה ועיניו צלוחתא סוד לאה ד', ועיי' השפעת האות ר' נחמל חסרון המלכות ונעשה מהאיות ד' צחי ה', ועיי"ן נשלים המלכות מצחי לדיק לצחי לדקיה שהיו החיקון השלים שלה וכמש"ל (צעמוד הקודם). עליה אתמר שמש בשבת צדקה לעניים. הוא מימרא צדי"ם (תפנית דף ח' ע"א) ומפרש לה הכא להמשך הדורש, ולהכי אמר שמש דייקא ולא אמר חמה, כי שמש הוא סוד עצמא דאמלעיתא כמש"ל (בהקדמה דף י"ג ע"ב) חמה איכי נוקצא לגבי שמשא עיי"ש וצביאורטו שם, ומפרש שמש בשבת, היינו כשהשמש שהוא עצמא דאמלעיתא סוד אות ר' מאיר בשבת סוד המלכות שהיו עיניו צדקה כ"ל (צעמוד הקודם) נחקק ונכנס הר' לתוך הר' ונשלמה לאות ה', להשלים ולעשות מסוד לדיק סוד לדקיה שהוא חכלית החיקון של המלכות כ"ל: ועליה אתמר צדקה תרומם גוי. שכל התרוממות שלנו הוא מן המלכות כד היא מתרוממת ונעשית לדקיה מזה דהיינו לדיק כ"ל: ובמאי דהות צדק דינא וכו'. והיינו כמש"ל רבינו (צפתיא דרוש י"ד משער מי"ג ומ"ד, וצפתיא בהקדמה שניה) בסוד ויהי מעשה האדמה שלום, ולדיק הם הדיונים, ולדקיה הם החסידים, ועיי' האדקיה שנותן הדבר להקצא שם החסידים שנקראים לדקיה ושלום, וא' האדקיה שם הדיונים

דאחצרת על כולו צבורה בסוד ה' עמך צבור החיל עיי"ש, ומצורא דבלימוד נגלות החורש שהוא הלי"מ מתקנים המלכות צרחא דמלכא מסטרא דצבורה, וזיינו כי יש צ' מיני חיבור, כי צחלה הוא החיבור צדחי שמאלו חתה לראשי ועדיין אין זה חיבור הראוי ליחוד הגמור, אבל חיבור הראוי ליחוד הגמור הוא צבור ויימנו תחצקני, וכמ"ש רבינו (צפתיא פ"א משער חג הסוכות וגשאר דוכחי), וזה הוא ציבור הדברים כאן כי צלכה שהוא לימוד נגלות החורש מתקנים צרחא דמלכא רק צחיבור דשמאלו חתה לראשי שהוא החיבור שאינו ראוי עדיין ליחוד הגמור אבל קבלה הוא מסטרא דימינא. שהוא חיבור הראוי ליחוד הגמור צבור ויימנו תחצקני וכאמור הלכה בשמאלא לגבי בעלה. ר"ל דעיי' לימוד נגלות החורש לא נעשה לימוד הגמור של ויימנו תחצקני, ואינה יכולה לקבל השפע מצעלה עדיין אלא שהוא סוד חיבור דשמאלו חתה לראשי שהוא הכנה ליחוד הגמור של ויימנו תחצקני, היינו כמש"ל (דף מ"ו ע"א) דהלכיה הוא מלשון הליכיה דמלכות כד איכי אזלת לגבי בעלה וכו' עיי"ש וצביאורטו שם וקבילת מיניה בימינא פי' שעי' לימוד סודות החורש נחקקת המלכות צחיכון גמור צבור נצב שגל ליימין, ומקבלת השפע מצעלה עיי' היחוד וכאמור: ונחתת מליא וכו'. ע"ל (חיקון) ח' דף כ"ח ע"א) שאמר כדברים אלו לענין חפלה שמי"ע, ואימתי סלקא איכי לעילא, צעמוד ישראל צעמודה וכו' דסליקה עד א"ס למשאל מזונא מעילת הכילות, וכד נחיתת מחיתא מליא כל עוז עיי"ש וצביאורטו שם. והכא אמר ענין זה על הלוואים חכמת הקבלה שעי' לימודם הם מעלים את המלכות וסלקא לעילא עד א"ס למשאל מזונא מעילת הכילות ואח"כ נחתת מליא כל עוז וכו': לגבי צדיק. פי' שכל מה שהוא לוקחת שפע מלעילא לערך שולמות התחננונים, היא נותנת עיי' רצון לדיק, ובראנו מחלקת המלכות האפסאית, כיון שהלדיק יסוד חיי' פלמין הוא צחי' נזר שעל ידו הולכה השפע להמלכות לערך ישראל, וכמ"ש (בזכר פי' מקץ דף קל"ז ע"ב) תיה בגין דיוסף איכו לדיק, איכו גרים שיתרא כספא דהכא לעילא ישראל, כדכתיב ויחלם צכסא חכב וגו', ומן

וכל ספירן על שמה אתקריאו. (ויקרא יט) מאזני צדק. אבני צדק. איפת צדק. והין צדק.

כד אתרחק מינה בעלה דאיהו רחמי. מאזני צדק תרין דרועין. אבני צדק תרין סמכי קשוט. הין צדק צדיק.

וכד עמודא דאמצעייתא מתרחק מינה. איהו (ה) משפט. וביה כתיב (תהלים עה) כי אלקים שופט זה ישפיל וזה ירים. זה ישפיל. מאן דגרים לאשפלא לשכינתא מאתרהא. וזה ירים. מאן דגרים לסלקא לה מאתרהא. דתובין דישראל אינון אשפילן לה לתתא. וזכוון דלהון סלקין לה לאתרהא. הא זכאה איהו מאן דעביד זכוון. לסלקא לה לאתרהא.

ועוד שכינתא איהי שלוח הקן, מאן (בס"י הגי' מאי) קן דילה, דא ירושלם.

ולעילא קן דילה. ההוא דאתמר ביה (שמות לד) ונקח לא ינקה. ודא מטטרוין. עליה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה.

ודא

באר לחי ראי

נקרא כסא רחמים שאינו מוחה הדין והמשפט, ומחנכג עם בניו בצחי' לדקיה שלא במשפ"ט חכ הוא בזמן היחוד, משא"כ בזמן שבמלכות נקראת לד"ק ולא לדק"ה על שבעל מחרחק ממנה בג"ל, אז נקרא ז"ל משפ"ט שהוא צח במשפ"ט על כל הגורם לזכ ודמפרש ואזיל. וביה כתיב כי אלקים שופט וגו'. עיין (צרי"מ ריש פי' שופטים) מה שגרש בפסוק זה, ועיי"ש (צפי הרמ"ז שמפרש דברי הרע"מ) שכל חלוי צננין ותיקון המלכות רחל עיי"ש, ולזה דרש הכא זה הפסוק דזכ שאלקיים יושב על כסא משפ"ט והוא בצחי' שופ"ט ונקרא המלך המשפ"ט, הוא רק על דבר צנין המלכות שנקראת לד"ק לחדש צבעל שחכיה נקראת לדק"ה בג"ל. שכינתא איהי שלוח הקן וכו'. היינו כמש"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) צננין שחא הקן שמרמז לשכינתא דלוי בגלותא, דקן דילה דלוי ירושלים חרבה וצנין בגלותא עיי"ש וצניאורטו שס, ועיין (בז"ח רות דף ס' ע"ג) מה: ולעילא קן דילה וכו'. עיין (צקב"י ערך קן לפור) שצנין מדברי החי'קנים (תיקון ו' סס) דמטטרוין נקרא קין לפור, כי הוא קין למלכות דצריחא עיי"ש, וצח מוצן הדברים כאן כי לאחר שאמר דירושלים נקרא קין לפור דשכינתא דעולם עשיכ, הוא מוסיף ואמר ולעילא קין דילה, ור"ל כי ענין לפור מרמז גם למלכות דצריחא אשר קין דילה הוא מטטרוין: ההוא דאתמר ביה ונקח לא ינקה. ציחור הדברים צח הוא כי הנה צמלאך מטטרוין נאמר (צפי חשא) השמר מפניו אל תמר בי כי לא ישא לפשעכם, וכמ"ש (צזכר פי' ויהי דף ר"ל ע"א) שח קאי על מטטרוין, ואמר הכא שח המדע ונקח לא ינקב הוא צמטטרוין אשר צו נאמר כי לא ישא לפשעכם, חכ מרמז צמח צ כי נקיש הוא מלשן קין שהוא קין לשכינתא קדישא מלכות דצריחא וכאמור: עליה אתמר. (צאצות פי' מ"ט): אל תסתכל בקנקן אלא במה

הדינים וגזרות מתמתקים ע"י החסדים שם ה', יאל נעשה מלד"ק לדק"ה, חכ וכוה מעשה הלדקב שלום עיי"ש וכל ספירן על שמה אתקריאו וכו' ר"ל כי סוד כל המדות הנזכרים, מאזני, אבני, איפת, וכו', הם מרמזים לז"ס חג"ת נח"ס של שיעור קומת עלמיות המלכות כדמפרש ואזיל, ואמר לזכוי נזכר בכל מדע תיבת לדק, כי הם מרמזים לעלמיות שיעור קומה שלם קודם החי'קן השלם שמוסיף לה צעל לאת ה', ועלמיותה הוא רק בצחי' דק וכאמור. מאזני צדק וכו'. לעיל (צקדמה צ' דף י"ז ע"ב) אמר מאזני דק הם נח"ס צ' סמכי קשוט, וכו' אמר דמאזני דק הם חו"ג צ' דרועין, ואין זה סתירה דכל חד הוא, דשם מדבר בצחי' ה' שוקין של השיעור קומה דז"ל וחס ציחמ סוד נח"ס, וכן המלכות כשעומדת עמו פנים צפנים בכל שיעור קומתה אז ה' שוקין שלם הם סוד נח"ס, חן כאן שמדבר צמלכות כד אחרתקת מצעל שחא היא עומדת אחרי נח"י שח, אשר ספי' החסד שלם שחא סוד יד ימין שלם הוא כנגד הגלח רגל ימין שחא, וספי' הגזרע שלם שהוא סוד יד שמאל שלם הוא כנגד הבור סוד רגל השמאל שחא, כמ"ש רציו (צפי"ח פי' משער מיעוט הירח, וצשער תיקון הטוקצא, וצשער הירח וצשאר דוכח), לכן לגבי ידיה נקראים הכרין סמכין דיליה שחא נח"ס שלם בצחי' צ' דרועין דילה חו"ג, כיון שחח"ג שלם וכללים צמ"ס שלם וכאמור: וכד עמודא דאמצעייתא מתרחק מינה איהו משפט. לאחר שמפרש והמלכות נקראת דק בזמן שאינה מחיידת עם צעל, הוא מפרש להמשך הדורש הפסוק דק ומשפט מתן כסאך, וחינו כמ"ש (צזכר פי' אחרי דף י"ט ע"ב) דז"ל נקרא משפ"ט, והמלכות נקראת לד"ק, דלא אזיל דא צלל דא, ובד משפ"ט מתרחק מלד"ק ווי לעלמא עיי"ש, ומפרש הכא כי פי' הפסוק לד"ק ומשפ"ט מתן כסאך, הוא כי עיקר הישועה הוא בזמן שחכסא

ודא איהו (הברס ב) כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ. בכל עץ. דא גוף וברית. צדיק איהו ברית, ואיהו כ"ל. עץ דא עמודא דאמצעיתא, או על הארץ, דא אמא תתאה. אפרוחים, תרין דרועין. או ביצים, תרין שוקין. והאם רבצת, דא אימא עלאה. שלח תשלח את האם. דא אימא תתאה. את ודאי.

שלח תשלח. הה"ד (בראשית ח) וישלח את היונה מאתו.

ואתמר

באר לחי ראי

ישיש בו דרש חיבת קקקין ציפ קין על מטעורין, כי הלא אמרנו דשכינתא היא קין ודא מטעורין, וכיינו כי לעיל (צבקה דף ז' ע"ב) אמר דמטעורין הוא מרכבה לתרוויכו להוי"ה ואדניי, לז"ל ולנוקצא עיי"ש וצביאורטו שם, ובכן דרש לה הכא אל תסתכל צקקין, אל תסתמוך על מטעורין שהיא צחי ציפ קין, ה' לז"ל וכי, לנוקצא, אלא צמה שיש בו, וכיינו צסוד מ"ש במלאך זכ אל תמר צו וגר כי שמי צקקצו: ודא איהו כי יקרא קן צפור וכו'. ע"ל (צבקה דף ז' ע"א) שדרש צפסוק זה כי יקרא קן לפור צעקן זוג דכר עם צח זוגית צכא לצרין דיליה עיי"ש, ולכא הוא מוסף הכא לדרוש צכא חין מרומ צפסוק זה דכי יקרא קן לפור היחוד דזויי צכל האצרים, אשר מטעורין שנקרא קין לפור הוא מרכבה לתרוויכו. בכל עץ דא גוף וברית ר"ל כי צחיצת צכל עץ, הוא מרומ חין שז"ל הוא מזדוג צמטעוריתא צגוף וצרית, סוד ח"ת ויסוד, וכיינו כמש"ל (צבקה דף שם) דעמודא דאמצעיתא ושכינתיה צימות החול הם מתחידים עיי שניה שהוא מטעורין צצחי נגור יסוד לדיק וחיי תוליות שצצדרש שצו דכליל חיי צרכאין דאתמר צכון צרכות לראש לדיק עיי"ש וצביאורטו שם. ואיהו כ"ל. היינו כמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) לדיק חיי עולמים נקרא כ"ל, צסוד כי כ"ל צצמים וצארץ ותרגומו דאחיד צצמיא וארעא, כי היסוד לדיק הוא מיוחד שמים וארץ סוד ח"ת ומלכות עיי"ש וצביאורטו שם. עץ דא עמודא דאמצעיתא. עין (צרע"מ פ' משפטים דף קי"ז ע"א) צסוד עיץ החיים, עץ הוא ח"ת וחיים דיליה הוא חיי צעיי"ש, כרי מבוחר דעץ הוא עמודא דאמצעיתא: דא אמא תתאה. כמש"ל (צבקה דף ה' ע"ב וצרע"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב) דשכינתא אחקריאת ארץ שהוא סוד מרכבה דקציה שנאמר וכו' וכו' דרש רגלי עיי"ש: אפרוחים תרין דרועין וכו'. היינו כמש"ל (שם דף ז' ע"ב, וצתיקון ו' דף כ"ג ע"א) שיש חילוק צין אפרוחים לצבים, כי אפרוחים מרמז לז' ימי החג סוד חגיית נחיים, וצבים מרמז למקום המלכות למטה צכיי עיי"ש, ולכא אמר הכא אפרוחים מרמז לז"ל זויי צכל חז"ם שהוא סוד עליות המלכות עד חגיית וצעלה מתצקב צבי דרועין חריג, וצבים מרמז למלכות כשהיא עומדת למטה צכיי דז"ל מקום צ' צעין, כמ"ש (צלקית פ' עקב,

יציקוטי טש"ס צרכות עיי"ש) והאם רובצת דא אמא עלאה. הכא (לעיל צבקה דף שם, וצתיקון ו' שם) מפרש עוד מדרגה בגי של עליות המלכות שנקרא צנים מטעורא צכורסא צצחי צנים שכם תחות אמא עלאה דמקנא צכורסא עיי"ש, וכיינו שהמלכות עולה למעלה צסוד צרחא עולה לאמא, וככא מקלר וצכריו ולא דרש חיבות לו צנים למדרגה בגי של המלכות, וכלל זה צדרוש וכו'ם רובצת גם לעליה ז' של מדרגה בגי שצרחא עולה לאמא עלאה. שלח תשלח את האם וכו' עין (צכר פ' פנחס דף רי"ד ע"ב) שדרש שלח תשלח את האם על אמא עלאה לשלחה למעלה מן רקיע הוי ולעילא משם נאמר צמטסוב ממך אל תדרוש עיי"ש, וככא דרש זה על שתיבן, על אמא עלאה ועל אמא תתאה, ודרש את האם את לרבות גם שכינתא תתאה, וכיינו כמש"ל (צבקה דף ה' ע"ב) שלח תשלח את האם וגר, את לרבות שכינתא תתאה, האם שכינתא עלאה, כי צעור"ר צגלות אחתרכו תרוויכו עיי"ש וצביאורטו שם, ופנימיות העין הוא עפמ"ש רציו דדרוש קן לפור (צציה פ"ב משער הזווגים) כי כשאין זויי צשלימות אז אמא עלאה יורדת למטה להניק צנים הקטנים שאין להם כח לעלות, אזל כשאצ"י הם צשלימות צקומתן ויש להם כח לעלות נמעלה לזוי"א, אז כשאריבין להניק הם עולים למעלה לגבי אמא עלאה עיי"ש צאורד, ולכא אמר הכא שהתורה הזכירה לתקן את המלכות צכל שיעור קומתה שחכיה רחיה לזווג, ואז תעלה אמא עלאה למעלה ולא תאטרך לירד למטה כדי להניק את צניה, שהמלכות צרחא דמלגא תעלה למעלה לגבי אמא לקבל השפעתה. את ודאי. פי דמולא כתיב שלח תשלח האם, רק את האם, צודאי שהא"ת צל לרבות אמא תתאה שנקראת ח"ת, וכמ"ש רציו (צציה פ"ב משער לז"ל ורחל) כי רחל נוקצא דז"ל נקראת ח"ת עיי"ש: הה"ד וישלח את היונה מאתו. ע"ל (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) דשכינתא תתאה זמין אחקריאת גפור חמין אחקריאת יונה, צכל מה דשלימא אחקריאת צצמיה עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) דשכינתא מטעורא דנער אחקריאת יוי"ה עיי"ש וצביאורטו שם, ולכא דרש הכא להמשך דדרוש שגם מ"ש צחיצת נח וישלח את היונה, שהוא עין התפוצחות לגאולה הטהורה עיי התצובה, וכמש"ל (תיקון ו' דף כ"ג ע"א) צסוד ויפתח

ואתמר ביעקב. (סו כז) ויהי אך יצא יצא. לקבל שלח תשלח. (נ"א ואינון תרין דרועין שני גירושין ואינון תרין תרוכין ודא וכו') ואינון תרין תרוכין לקבל שני גירושין. ואינון תרין דרועין.

ודא איהו שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך. אלין שית פרקין דאינון בתרי דרועין. אשתארת ה' ד' בלא ו'. מאן גרים לה תרין תרוכין. אלא בגין דעברין בנהא על פקודי אורייתא. עשה ולא תעשה. הה"ד (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמהם.

ויוסף שלח את היונה מאתו (בראשית ח), דא עמודא דאמצעיתא. מאן גרים דא דאתתרכת מיניה. בגין דישאל עברו על אורייתא. (סו) ויחל עוד שבעת ימים אחרים. (נ"א וישלח את היונה ולא יספה שוב) דא ז' יומא. שביעאה דכליל שבע שבתות.

ומאן

באר להי ראי

הגמור דרועין צימין וצשמאל וכאמור: שלח תשלח את האם וגר' ר"ל כי שלח תשלח מרמז לתרין תרוכין שבוה מלשון ושלחיה מציתו, ותיבת את האם מרמז למלכות סוד אמא תתא, ואת הבנים מרמז סוד גופא דז"א שמתחיד במערוניתא צ"י דרועין וכאמור. אשתארת ה'. תתא ד' בלא ו'. כי ה' שצנך ה' הוא סוד ו' פירקין דגופא דז"א, שבהם מחזקב צ"י דרועין, וכמש"ל (תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) וכד סלקא צ"י דרועין דליון ח"ג דצנך ו"פ דליון ו', ורחא דמלכ שמאל תחת לראשי וימינו תחזקני עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא דצמן שאין צעלה מחזקב צ"י דרועין ככל ו' פירקין דיווי ונשאר ה' תתא כלל ה' צנחי דלית, שאז היא ענין דלית צעון צניח. בגין דעברין בנהא על פקודי אורייתא עשה ולית. היינו כמש"ל (דף ס ע"א) בסוד והשז את הגזל וגר' או את העשק אשר עשק, דשכינתא אתקריאת מימ מסערא דיומיתא, ומלית מסערא דשמאלא, ותורה אתקריאת מסערא דעמודא דלמלכותא, וכל מאן דגזל או עשק בצורייתא צמימ ולית כאלו גזל לשכינתא מדרועי דקציב עיי"ש. ויוסף שלח את היונה דא עמודא דאמצעיתא. לעיל דרש דיוכס היא סוד המלכות, וכאן נוסף על הדורש ודרש ששלח את היונה מאתו ר"ל משמודא דלמלכותא שבוה סוד נח, וכמ"ש (צפרים צערי הכתויים ערך נח) דחית צמן שבוה מתחיד עם המלכות נקרא נח, שאז כל העולמות הם במנוחיה ונחמיה עיי"ש. שביעאה דבליז ד' שבתות. עין (צבר פ' צבר דף ק"ה ע"א) ה' עלאה ז' שנים ז' פעמים, ה' תתא ז' שנים גלגלודייכו דא שמיטת דא יוצלז וכו', ועין (צבר פ' לך דף ג"ב ע"ב) מהו צן תרין כד"א יוצלז הוא וכו' כל חיזי מיוצל קאחי וכו' עיי"ש, ולז דרש הכא דנח שבוה סוד חית עשב הכנה לגלגלה בעתידה שתיבה מסערא דיוצל, ע"כ ויחל עוד ז' ימים אחרים צצחי ז' שנים ז' פעמים שבוה סוד ה' עלאה שבוה יוצל דמתמן כל חיזי קאחי, וישלח את

כיוס

ויפתח נח את חלון התיבה עיי"ש וצביאורנו שם, שיתכן דמכ"ע כתיב וישלח את היונה מאתו, היינו שעשה השוכן ותיקן את המלכות ככל קומתה להזדווג בצעלה ועי"ז עלאה גם אמא עלאה למעלה ולא נלכד לירד להניק את צניח שעלתה המלכות צתא דמלכא לצ"י אמא עלאה, וע"כ כתיב וישלח את היונה, היא המלכות שכינתא תתא, ואת לרבות שכינתא עלאה כנ"ל, שגמטל שניהם ע"י הכנה התשובה שעשה צהתיבה וכאמור. ואתמר ביעקב ויהי אך יצא יצא לקבל שלח תשלח וגר' עין (צבר פ' חולדות סוף דף קמ"ג ורש דף קמ"ד) בפסוק ויהי אך ילא ילא יעקב ז' ילאות כחד, כד עלא יעקב שכינתא עלאה עמיח, וקמי שכינתא אחצד וכו', וכד נפק יעקב שכינתא נפקת עמיח וכו' עיי"ש, ולז מוסף הכא להמשך הדורש דלכזי כתיב אך ילא ילא ז' ילאות, כי קודם שקבל יעקב הצרכות היתה המלכות בצל המלך עד שהיתה אמא עלאה מרכנת עלמה להניק איתה כנ"ל, איב ממילא כד עלא יעקב ושכינתא תתא עלאה עמו לקבל הצרכות, צודאי שגם אמא עלאה עלאה עמה, כי קודם שקבל יעקב הצרכות לא היה צידו הכי להשפיע להמלכות שפעם שהיתה עדיין צחי קטנה הצריכה לאמה כנ"ל, אמנם לאחר שקבל יעקב הצרכות והיה לאל ידו לגדל המלכות ככל שיעור קומתה ולהעלותה כראוי, ממילא שגם אמא עלאה נתפלת שלא כוונתה עוד להוריד עלמה להניק את צניח כנ"ל, וכענין שאמרנו בסוד שלח תשלח את האם וכאמור ואינון ב' דרועין ב' גירושין. זה הוא כע ד"א על שלח תשלח שבוה מלשון גירושין ושלחיה מציתו, ודרש שלח תשלח על סוד פעם ב' גירושין כדרכי ככל תיקון זה לדורש צעמים, ואמר ואינון ב' דרועין היינו כמ"ש (צבר פ' ויחי דף רמ"ד ע"א) דיוחדא דרועין דרועין צימיתא וצשמאלא בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחזקני עיי"ש, ודרש הכא שבעים ב' גירושין מרמזים לסוד ב' תרוכין של בגלית ה' דיומיתא ושמאלא שבוה צצחי"ר בעדד היחוד

ומאן גרים דאתתרכת מיניה. בגין דעברו ישראל על אות שבת ויומין טבין ואות ברית.

מסטרס דיצחק. דאיהו ראש השנה. אתמר ביה (aw) ותבא אליו היונה לעת ערב. ודא ערב דיצחק.

ומסטרס דצדיק אתמר בה. (aw) והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו הגמים מעל הארץ.

ובכל אתר דלא אשכחת לתתא דיוקנא (ו) דבעלה באורייתא. לא הות שריא עלה. הה"ד (aw) ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה בגלותא. מיד דאשכחת בעלה לרעיא מהימנא (ו) שריא עליה. ולא חזרת לתיבה. הה"ד (aw) ולא יספה שוב אליו עוד. ועל דא אתמר (a aw) על כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו'. איהי אתדבקת ביה ואיהו בה.

בההוא

באר לחי ראי

היונה שהיא המלכות להגלות להיות עם ישראל ולבשחתה
צמרן, ועי"ז היא נפרדת מצעלה, ועיניהם תולין לגלותן
של ישראל בגלותה העתידה, אבל צמח"ל לא נגמר בגלותה
עוד ולא יספה שוב אליו עוד להיות היתוד ציניוס
לכשיז המערוניתא להיטלה להודווג בצעלה. בגין דעברו
ישראל על אות שבת וכו' ואות ברית. (צזכר פ' ויחי דף רל"ו ע"ב) צמח"ל והיו לאותות חלין
שבתות וכו', ועיין עוד (צ"י נח דף ע"א) צמח"ל ויחמר
חלקים לנח וגו' זאת אות הברית וגו' את קשתי נתתי
בענן וכו', ועי"ל (חיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) וכו' נקודת
איהו אות דשבת אות דיו"ע אות דתפילין אות דברית
מילה עטרה דברית, וכו' כי עיקר הגלותה תלוי בחיקון
היסוד לדיק, וכמ"ש רבינו (צפרע"ת פכ"ח משער הק"ש)
צמח"ל אס יגאלך עוב דהיסוד נקרא עוב כי כל סוד
הגלותה הוא ציסוד עי"ש. מסמרא דיצחק וכו' ר"ה.
עין (צזע"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"ב) כד מטי זמן לנח
דמנחה בערב, היא צאה כה"ד ותצא אליו היונה לעת
ערב, בגין דמנחה שלוחה היא לאדוני בגלותה דעשו וכו',
כד ייתי לפת פסת חליד זיב צימניה, אבל צדוועא
שמאלה דלחך חשוי, ויחי הוא ערס כלה לדבר והנה
רצקה יולדת מן גלותה וכו', ועי"ש (צמח"ל דף ל"ז
ע"ד) ד"ל שהגלותה תהיה תחלתה צפסא מסמרא דחסד,
וצימי חשוי יגמור בגלותה מסמרא דלפן כדי שיעשה
אז נקמת כי צגויס דתציז וצית יוסף להנה וכו', וכו' וכו'
אשית חויבך וגו' עי"ש, וכו' צמח"ל ויחמר עם דברי
רבינו (צלק"ת פ' וירא) דלחך הוא סוד צחי דטורא
דגבורות שהוא עומן ציסוד דח"א עי"ש, ומצנן דמסמרא
דיליה תהיה בגלותה, כי כלל כפר כצננו למעלה דגלותה
העתידה תהיה מסמרא דיסוד לדיק, וכו' וכו' צמח"ל יסוד
דטורא, וכמ"ש רבינו (צפרע"ת פכ"ח משער הק"ש)
צמח"ל אס יגאלך עוב וגו' עי"ש, וגם נודע (מדברי
התנאים שם פ"ב משער העמידה צברתה ראה נח צענינו)
שהגלותה העתידה תהיה עי" מלת בגבורה לבשפיל
ולכניע שרי העמים של מעלה וכו' יגאל לחוט ציד

חזקב עי"ש, ולפי האמור מוצן דכלל הוא טוונח אחת
שצנכו של יחך שהוא סוד צחי דטורא דגבורות שהוא
עומן ציסוד לדיק תהיה בגלותה, ועי"ל תהיה גמור בגלותה
צריה שהוא מסמרא דלחך שהוא דרגא דיליה, כדי
שיעשה אז נקמת צגויס, צמח"ל וצית יוסף להנה ואש"ל
חויבך וגו', וכו' הוא ציאור כדצריס כחן דלחך שחמ
למעלה שהגלותה העתידה תהיה עי" חיקון היסוד לדיק,
הוא עסיף עוד וחמר דעומן ציסוד לדיק דלחך דלחך
היינו מהגבורות דלחך דעומן ציסוד לדיק דלחך דלחך
שמאלה שמח"ל צריה, צמח"ל יגמור בגלותה שחמ
זמן לנח דמנחה שהוא תפלתו של יחך אשר לטוונח ו
יחך שחמ צמח"ל נח ערב וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'
לעת ערב וכו'. ר"ל שגמר החיקון שחמ"ל המלכות מן
הגלות ותחזור צמח"ל וכו' לעת ערב שהוא ר"ל סוד
ערב דלחך וכו' וכו' : ומסמרא דצדיק אתמר בה והנה
עלה זית טרף בפיה וכו' היינו כמ"ש (צזכר פ' שלח
דף קס"ה ע"א) עלה זית דא מלכא משיחא צריה דוד
וכו' הוא עלה זית ערף וחטף וכו', ועי"ש (צמח"ל)
ד"ל כי דוד נקרא זית, ועלה שלו הוא משיח צט, וצמח"ל
עלה זית שהוא משיח ערף וחטף כמסמרא החכר לבשפיל
על ראשו עי"ש, ועי"ל (חיקון י"ב דף מ"א) זית מחתים
דא לדיק עי"ש וצמח"ל שם, ולחך חמר כחא אפי"ל
שחמ היה עדיין גמור החיקון שהוא מסמרא דגבורות
העומנים ציסוד לדיק, רק בלחך יסוד לדיק שהוא צחי
זית שהוא תחלתה דגלותה, מ"מ ערף וחטף כמסמרא
לבשפיל על ראשו, צמח"ל כיון שהחליה כיועב
לכא ידע שקלו כמ"ס חזוניהם שהוא חריטת הגלות
וחוקף דהיגיס חשוי על ישראל, וכו' צמח"ל שחמ
יגמור בגלותה גם מסמרא דריה וכו' וכו' : ובכל אתר
וכו'. ר"ל דלחך שידע שחמ קלו כמ"ס חזוניהם, עי"ל
אס חין חמר שהוא ח"א צמח"ל דמערותא מחזור חין
לב מנות ואין בגלותה שלימה, כי חין נייחא לחחמ
חלל צמח"ל חלל צמח"ל וחמר וכו', עד שחמ כד' אז נחמר
ולא יספה שוב אליו עוד שהוא בגלותה של מרע"ה שהוא

יכ"ה

בההוא זמנא (שם ח) ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה. ונפקו כולוהו ואזלו לגבי יונה ובעלה.

ואתמר לגבי נח ויפתח נח. מא' ויפתח נח. אלא רמיז (שמות ב) ותפתח ותראהו את הילד. אדני שפתי תפתח. ודא ישראל (ח) דפתחין בתיובתא בבכיה. ומיד (ש) ותחמול עלי.

ועוד שכינתא (ט) אתקריאת חג בכל זמנין ויומין טבין. חג דתלת רגלין. דאתמר בהון (שמות כב) שלש [דף נ"ט ע"א] רגלים תחג לי בשנה. ובגינה יראה כל זכורך. לקיימא זכור ושמור. זכור לזכר ושמור לנשבה.

כולהו אלין דאזלין לאסתכלא (נ"א לאתכללא) בשכינתא. צריכין למיהב לה (י) דזרונא. הה"ד (דברים טז) ולא יראה את פני י"י ריקם.

וצריך למחדי בה. הה"ד (שם) ושמתח בחגך. דאיהי חדוה דקוב"ה (יא) אתקריאת. ומאן דאזיל למחמי לה צריך לנטרא גרמיה מעציבו. דאיהי ליליית. חשוכא עצבון שאול טחול. דאיהי מום. ועליה אתמר (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב.

איש

באר לחי ראי

נקראים ח"ג, ר"ת ח"סד ג"צורה, כי הם בחי' ז' ידים בעליונים יד הגדולה ויד החזקה וכלותם ציד כג' יד רמה שבאמצע שהם סוד חגיגה, ואלו כג' ידים מאירים במלכות ג"פ בשנה ובכחם נעשים ג' חגים, חמסם חשי"פ שג' חגים הללו הם בחגיגה, עכ"ל נקראים רגלים, כי האחרים מחגיגה שלהם לכה"י שהם סוד ג' רגלים, כי נראה הם ג' רגלים ימין ושמאל, והרגל כג' שהוא יסוד הוא מכריע באמצע, ואלו כג' רגלים מאירים במלכות ששומרת צדק"י, וע"כ המעלה בג' חגיגה צדקה לעליה צדק"י עיי"ש. ובגינה יראה כל זכורך היינו כח"ש רבינו (צטע"מ שם) דלכתי מלות ראי ובעלות צדק בג' חגים הללו הוא רק בזכרים, משום שהכל הוא לערך המלכות, שבעל מאיר לה מחגיגה שלו לכה"י שלו ששם עומדת המלכות במקום רגליו עיי"ש לקיימא זכור ושמור וכו' עיין (צדע"מ פי משפטים דף ק"ח ע"ב) קוב"ה מימינה זכור, משמאלה שמור, ושכינתא זכירה מימינה שמירה משמאלה וכו', והאי מסערה דעמודא דאמצעינה דאיכו כלל דינה ורחמי וכו', אבל מסערה דחסד קוב"ה זכור ושכינתא שמור, כמה דאוקמינה זכור לזכר ושמור לנשבה וכו' עיי"ש, וגזר אומר כהא דבג' רגלים שהם בסוד ח"ג שחזיר ז"ל למלכות מסוד חסד וגבורה שלו [ר"ת ח"ג] לכה"י ומשם להמלכות כדי לקיים עיין זכור ושמור זכור לזכר ושמור לנשבה, שכן הוא צדח"ה חז"ג שכל צדח"ה עומדת צדפה ואינם נכללים צד"י.

דאיהי ליליית. היינו כח"ש רבינו (צטע"מ פי"ב משער הקליפות) דליליית כל פעולותיה הוא צביות ויללית חמיר ולכן נקראת ליליית, ועיין (צטע"מ פי צשלח) צפסוק ותקח מרים את החיץ צדקה, כי ליליית נוקצת עמאלה יש לה ח"ס מחמת כמנין ליליית וכלם מלליות וצביות

יהיה לו כח התורה בסוד כי יצא שיל"ח משי"ח ואתדבקת צ"ח. ואזלו כולוהו לגבי יונה ובעלה היינו כח"ש לעיל (צבסדמח דף א' ע"ב) ואלין עבדין לה ולקצ"ה דירה ופרחין עממם בכל אחר דאינון פרחין עיי"ש, וממילא דמדע עוצה מרובה שכאשר יעצור הקצ"ה שיעלי צ"ח שהם סוד יונה ובעלה מן הגלות גם אהנו נפרה עממם ונעלה צדקה למקום מאויינו צ"צ. אלא רמיז ותפתח ותראהו את הילד וכו'. היינו כח"ש (חיר"ן י"א דף כ"ו ע"ב) ותפתח ותראהו את הילד וגר הה"ד אדני שפתי תפתח, כמה אחפחתה ליה, צדמשה וחיובתא צדכיה הה"ד וכו' נער צוכה מיד ותחמול עליו עיי"ש וצב"אורו שם. שכינתא אתקריאת חג. ר"ל כי ח"ג הוא ע"ש הקרא (ישעי נב) היום על חוג הארץ, (ופירש"י) חריג לשון מחוג"ה, והיינו כי המלכות הוא המחוג"ה של החגים, שכל המועדים וי"ט שנותנים לישראל הכל הוא לערך חיקון המלכות לפי מקומה ושפחה, וכח"ש (צפרים צערי הכנויים ערך חג) דכל החגים הם במלכות וישתנה בכל מועד וחג לפי המקום אשר יהיה פניה אל דודא, צפסח אז היא מתחברת צ"ח צמדת החסד, וצמדת תורה מתחברת עם דודה צח"ה, ורי"ה הוא ים הדין מחיבתה עם דודא צד הגבורה, ועל דרך זה כל החגים וכמועדים עיי"ש: חג דתלת רגלין וכו'. כלומר חן ממה שבמלכות נקראת חג על שם שהיא מחוגה לכל זמנין וי"ט כח"ל עוד נקראת חג בדרך פרע ע"ש בג' רגלים פסח שבועה וסוכות שנקראים חג, והיינו בח"ש (צדע"מ פי פנחס דף ר"ח ע"ב) דסוד ח"ג הוא חריג עיי"ש, וצב"אור הדברים עיין צדכ"י רבינו (צצטע"מ פי משפטים) צעק סוד בג' רגלים דכתיב שלש רגלים תחוג לי בשנה, כי פסח שבועה וסוכות

איש כמתנת ידו. דא שכינתא עלאה. דעלה אתמר (משלי כא) מתן בסתר יכפה אף. בגין דאיהי סתימא עולם הבא קרינן לה מתנה. ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלהים היא.

כברכת י"י אלקיך אשר נתן לך. דא שכינתא תתאה. חד מסטרא דימינא ברכה. וחד מסטרא דשמאלא מתנה.

ועוד

באר לחי ראי

יזכרים, וממנה נמשכים צעלי מרה שחורב צעני יגון ואנחה ר"י עיי"ש חשובא וכו' פחול. וכמ"ל (דף נ"ג) פחול גוון שחור ועליה אתמר וחסכון עיניו מראות, וע"ל (דף נ"ג ע"ב) דנוקצא דקליפה שביא לילית הוא ענבון. דאיהי מום עיין (צד"מ פ' נו דף ל"ג ע"ב) ממז"ר, מו"ס ז"ר, מו"ס נוקצא, ז"ר זכר וכו', ואמר שם ושפחה ילד"ר לוי מליא מומין, וצג"ד מטרוניתא אתמר בה כלך יפה רעיתי ומוס אין כך עיי"ש, והיינו כי זוהמת הקליפה דלילית נקרא מום, וכמ"ש צ"ס (פ"ו דף כ"ב ע"א) ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתה, (ופירש"י) נקחה מכל מום כמ"ש כלך יפה רעיתי ומוס אין כך עיי"ש ועליה אתמר כל אשר בו מום לא יקרב ר"ל לכן ענבון הוא מום, דענבון הוא מזוהמת קליפת הלילית והיא מום, וכל אשר בו מום לא יקרב למקדש, ולכן כל הנכנס למקדש נרץ שמחה: דא שכינתא עלאה היינו כי צו"ע היא עליית המלכות לצינה, וכל הארה היא מלך הצינה אמא עלאה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער מקרא קודש עיי"ש), ומפרש צוה להמשך הדרוש סיומא דקרא ולא יראה את פני ה' ריקם איש כמתנת ידו, היינו שרריך לצינה דווקא להשכינתא תתאה צמחות ומעשים טובים שעושה בשמחה, איש כמתנת ידו כל אחד לפום דרגא דיליה שמקבל הארה השמחה משכינתא עלאה, וכמ"ש (צוהר פ' וילא דף קנ"ד) צסוד אס הצינים שמחה, דמצינה אמא עלאה כל חידו נפקא, וכ"כ (שם דף קס"ג) צסוד עבדו את ה' בשמחה, ועיין (צפרע"ה פ"ד משער הזמירות) דכל שמחה היא צלמא, שעיין מקבלת המלכות שכינתא תתאה הארה צו"ע ממלמא עלאה צסוד אס הצינים שמחה וכאמור. דעלה אתמר מתן בסתר יכפה אף. כי השפעת אור שנמשך מצינה אמא עלאה נקרא מתנה, ודרש שעי השפעת האור הנמשך מצינה שביא סחרו של עולם עלמא סתימא נכפין דיניס, כי כל המתקת דיניס הס צסורטס, היינו צכה הצינה אמא עלאה דמינה דיון מתערין, והיא צענמא היא מקור הרהמים וכמ"ש רבינו (צפרע"ה משער הסליחות וצסור דוכתי) כי צצנן אמא עלאה שביא סוד ם סתימא שם נכפין כל דיניס, ועיי"ש עוד (צפ"א משער הסופר וצסור דוכתי): בגין דאיהי סתימא. פ"י כי צינה אמא עלאה נקרא עולם

הנעלם, כמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ב משער הברכות וצסור דוכתי) עוה"ב הוא טוהן חנלן למ"ש דצינה נקרא עלמא סתימא עולם הנעלם, כי צינה היא עוה"ב כמ"ש רבינו (שם צפ"א משער ר"ה) והיא צסוד עין לא ראהה אלקים וזולת, וכמ"ש צ"ס (ברכות דף ל"ד ע"ב) עיי"ש. קרינן לה מתנה היינו כמ"ש (הרמ"ק צפרדס סוף ערך מתנה) דהשפע הכא מלך הצינה נקרא מתנה, כי שם הוא אלמל של מתנת חנם עיי"ש: ועלה אתמר ישמח משה במתנת חלקו ע"ל (חיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) שמי שעובד את הש"י צלכצכ יהיבה ליה שכינתא מתנת דאתמר בה ישמח משה צמתנת חלקו בגין דמתת אלקים הוא עיי"ש וצציאורו שם, ולא אמר ככא כי המתנה שבתמכות נותנת ללכצינה, היא האורות שביא מקבלת מצינה שכינה עלאה ששם צאים לה צצחי מתנה, ולכן היא נובעת צהם עין טובה ונותנת ללכצינה ג"כ צתורת מתנה ועלה אתמר ישמח משה צמתנת חלקו, והיינו צסוד מתנה יתירה הוה למשה שזכה ל"י שערי צינה כמ"ש צ"ס (ר"ה דף כ"א ע"ב) כי שערי צינה נחוו למשה חסר א' שנאמר ותחסרבו מעט מאלקים, ודיוק ככא שאמר צמתנית חלקו, והיינו כי חלק השפעת האור ד"י שערי צינה ששם צאים מהשם אלקים שביא צינה, הם צאים צצחי מתנה דיוקא: בגין דמתת אלקים היא. קרא זכ מיירי צסור וחלק עוה"ב כמין ל"י שספס צתורה וצמחות צחיו, כמו (שפירש"י צקבלת שם) ולשאל את חלקו צמותו עיי"ש, ואמר ככא להמשך הדרוש דלוח סייס שם כי מתת אלקים היא, כי עוה"ב האפון ללדיקים הוא מצחי כי שערי צינה ששם אורות אמא עלאה ששם צאים משם אלקים צסוד ישמח משה צמתנת חלקו שביא חלקו צמותו צצו"ב, ואמר מח"ס אלקים, כי אורות אמא עלאה הם צאים צצחי מתנה וכאמור. בברכת ה' וגו'. הוא מדיוק מדלג כתיב צברכה כ"א אשר צרכך, לו כמתנת כ"א אשר נתן לך, וצ"כ ששם צ' ענינים: אשר נתן לך דא שכינתא תתאה. עיין (צוהר פ' לך דף פ"ט ע"ב) שדרש לך לך, לכו"ל אתר דצעי ללחקצנא צבדי קצינה, ועיי"ש צבגי"ה [צוהר דפוס ליוראנא] דחיבה לך מרמז להמלכות שביא פתח כניסת הכתית, ח"ש שם והיכי דרגא קדמא לאעלא לקצינה עיי"ש, וכן מפרש (הרמ"ק צפרדס צערי כמייס

עך

ועוד שכינתא איהי חשבון תקופות ומזלות ומולדות ועבורין.

ארבע תקופן דאתקריאו ארבע תקופות. ולכל תקופה תלת ירחין. ובהון תרין עשר מזלות. ואינון לקבל תרין עשר שבטין דישאל. וכולא אתקשר בהאי שמא אדניי.

איהי שכינתא תתאה תקיפא בד' תקיפין. דאינון מסטרא דשמאלא. חזק תקיף. ואינון אלף דלי' נרין ירד.

וכולהו תרין עשר מזלות קשין מסטרא דדין. ובגין דמזונא קא אתיא מינייהו. אמרו מארי מתניתין קשין מזונותי של יי' אדם כקריעת ים סוף. דאתקרקע בהון לתרין עשר קרעין.

ואינון ארבע תקופות. תרין דרועין. ותריין שוקין. תרין עשר מזלות. תרין עשר פרקין דאית בהון ולקבלייהו תרין עשר ירחי שתא. ואינון ריו. רזא דעבורא דא ירחא תלת עשר.

דא

באר לחי ראי

כי השפעת בני חיי ומזוני במזל תלוי (כמש"ל ב"פ) אמרו מ"מ. ב"ש"ס (פסחים דף ק"ח ע"א) דאתקרקע בהון ליי"ב קרעין. היינו כי הי"ב קרעין שנקרע הים, היות ללורך הי"ב שבטים ששורש נשמחם הוא מיי"ב מזלית כמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ז ע"א), נמצא שכל קריעה וקריעה היות כנגד מזל אחד, ומכאן הי"ב מזלות שנשרשים במזלות היות סוד הים העליון נעשה ביום התחתון יי"ב קרעים ללורך הי"ב שבטים וכאמור. תרין דרועין תרין שוקין וכו'. היינו כמש"ל מדברי רבינו (בלק"ט ש"ס) שד"ר תקופות ויי"ב מזלות אפי"פ שהם במזלות, עכ"ל עיקרם ושורשם הוא בסוד דמות האדם שהוא ז"א במקום שמדווג במזלות ביי"ב שלו, ולא אמר שהי' תקופות מרמזים ל' אותיות אדניי ששורשם ד' אותיות הוי"ו שמדווגים בכל שיסור קומחם שוב בשורש מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין צ"י דרועין וצ"י ירכין, וכל תקופה היות ג' חדשים כנגד ה' פירקין שיש בכל אחד מהאזורים שצידים והרגלים. ואינון ר"ו וכו'. היינו כמ"ש רבינו (בלק"ט ש"ס) שסוד הי"ב חדשים ויי"ב מזלות הם סוד ר"ו דמילי מיי"ב דז"א, שמרמזים ליי"ב דמזלות שנגללים בחוך ויי"ב דח"ת שנקרא ישראל, וכס' ו' מעילא לתחת, ו' מתחת לעילא, וכו' שצ"ן כב' ווי"ן (פס' ואי"ן) מרמז לחמש הטיבור עיי"ש, ומפרש לה כהנא איך הא' מרמז לסוד הטיבור: וביה צריך לחשוות שנת החמה עם שנת הלבנה וכו' עיין (צק"י ערך פיצור שנה) דסוד הטיבור הוא להשוות לגבול לחמש שיטות אור הלגבול כמור החמה, וכמו שצפשונו בחי הטיבור להשוות ימות הלגבול לימות החמה, כן צפנימווחם וכו', וכתקצוצה הדודים אלו הוא פיי הצרועות שהם פיי"ב ריי"ב אותיות פיצור, ועיי"ב ריי"ב הם חיי"ב סוד צ"י דרועות עיי"ש, ולאמר כהנא וצ"ח לרין להשוות, ר"ל שפיי"ב האות א' שצ"ן כב' ווי"ן נעשה כיחוד הגמור צו"מ להשוות שניהם צ"י

ורמזותיהם

עוד לך עיי"ש), ולא דרש כהנא להמשך המאמר סיומא דקרא כזכרת ה"א אשר נתן ליי"ב להמלכות, שפיי"ב עליונים לרגל נתן להם כהנא להמשך השפעת החסדים להמלכות בין מלכא שהוא מסטרא דימינא, ובין מלכא שהוא סטרא דשמאלא, והשפעת דמסטרא דימינא שהוא חכמה נקרא צרכי"ב וכמ"ש (ברע"מ פ' עקב דף ע"ג ע"ב) דצרכי"ב מימינא עיי"ש, והשפעת דמסטרא דשמאלא שהוא בינה אמר עלאה נקרא מחי"ב וכאמור: שכינתא איהי חשבון. פיי שכל בחי חשבון היות במלכות, וכמ"ש (צזכר פ' בראשית דף מ"ו ע"ב) חשבון דכלל צסיכרא הוא עיי"ש (ובמק"מ) ש"ס. תקופות ומזלות וכו'. היינו כמ"ש (צזכר פ' פנחס דף ר"ב ע"ב) עיניך ברטת גחשון וגו' ומגו חשבון ותקופין ועצורין לחמלין ואלתעבדו צריכות וכו' עד דלתפקדן לכל חושבן ועצורין דסיכרא דלבר וכו' וכו' ומלי למעבד חשבון ודא היות שער צח רבים דא היות סיכרא דלבר עיי"ש (ובמק"מ) ש"ס: ובהון תרי עשר מזלות וכו' עיין (בלק"ט פ' וילא) שהיי"ב שעות והיי"ב מזלות וכו' תקופות הם במלכות, כי כל התצוות והמנינים הם במלכות, אך עיקרם ושורשם הם סוד ויי"ב דח"ת שהוא ישראל סוד גופא דז"א עיי"ש, ועיין (במק"מ פ' ויקרא דף ק"א ע"ב) ש"ס שד"ר תקופות הם סוד ד' אותיות אדניי במילתא כח, אל"ף דלי' נרין ירד, שהם יי"ב אותיות כנגד יי"ב מזלות, וכל תקופה הוא ג' לירועי הוי"ו העליונים פיי"ב מספר מזלית עיי"ש בחורך. ולא אמר: וכולא אתקשר בהאי שמא אדניי. ור"ל כי כד תקופות ויי"ב מזלות אשר עיקרם ושורשם הוא צ"י אותיות הוי"ו והיי"ב לרופים, הם קשורים צ"י אותיות במילי של השם אדניי: תקיפא וכו'. דיי"א (אותיות אדניי) דמלכותא, וכמ"ש רבינו (בלק"ט ש"ס) שנקראו תקופות לשון חוקיף כדן שמלך המלכות: ובגין דמזונא קא אתיא מינייהו.

דא א ודא וא"ו. שתא מתלת עשר ירחין. וביה צריך להשוות שנת החמה עם שנת הלבנה. וליחדא לון במהלך האמצעי. דאיהי עמודא דאמצעיתא. ואם בר נש ידע לממני. ולהשוות שנת החמה עם שנת הלבנה. וליחד לון. איהו ידע מתי יהא פסח בחדש האביב. ובדא ישוון אבא ואמא ברא וברתא. הה"ד (וברם ו) ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם. ושמרתם ועשיתם, דא ר"ק. כי היא חכמתכם ובינתכם, דא ר"ק.

ובמה יהון שוין אבא ואמא ברא וברתא. בא דהוא כתרא עלאה. דאמרה סיהרא עלה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד.

ובגיניה

באר לחי ראי

עם שנת הלבנה, גורמים ג"כ למעלה שלנו מעלן לזריג שם סוד ר"ק להיות שוין בקומתן כמו חצא וחמא שם שוין תמיד בקומתם בסוד צי ריעין דלא מחפרשין לעלמן וכדמפרש ואזיל. ושמרתם ועשיתם דא ר"ק. עיין ש"ס (שבת דף ע"ב ע"א) שדרש פסוק זה שמטה להשב חקופות ומזלות שנאמר היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים, איכא חכמה ובינה לעיני העמים זה חשבון וכו' עיי"ש, ולזה דרש הכא להמשך בדרוש כי עיי' לימוד עיין זה להשוות שנת החמה עם שנת הלבנה ועשה היחוד דזריג ועלים עד לארץ, ומפרש ושמרתם ועשיתם דא ר"ק, וכמו (שפירש"י) שם ושמרתם זה משנה, ועשיתם כמשמעי היינו מעשה המלות, והיינו סוד חורב ומלות שהוא ר"ק, וכמש"ל (צדק שאליו) ר"ק דלינון חורב ומלות, ודרש בזה שעי' חיקון סוד חשבון חקופות השנה מיתדין זריג סוד ר"ק ומעלן אותם לארץ סוד ר"ק, ומעשה החיקון של ד' אותיות הארץ בשלימות. ובמה יהון שוין אבא ואמא ברא וברתא וכו'. עיין צדכרי רבינו (צפרע"י) פ"ב משער השבת) צבונת קדושת כתר שאומרים בשבת צבונת, שאז הוא החיקון השלם, שאז עולים זריג בכתר דארץ, ועיי' אומרים אז כתר יתנו לך ה' אלוקינו ארץ, כי ארץ נותנים מכתרם לזריג עיי"ש, ולזה הוא בשאל הכא להמשך המאמר מכ הוא החיקון של זריג שפלים לכתר דארץ עיי' חשבון החקופות שמוספיק מודש הייג שהוא סוד אות הא' בגזכר. ואמר. בא דהוא כתרא עלאה. כמש"ל (חיקון מ"ט דף פ"ב ע"ב) בסוד ארץ א' כתר עלאה, והיינו כמ"ש (במאורי אור צריש הכי) שאות א' מרמז לסוד הכתר, כי אל"ף מלא דמלא אל"ף למי' פ"ה גימ' אל"ף ר"ס, צבונת הכתר שז' אור ארץ וכו' ר"ס מכל הספירות עיי"ש, ומפרש הכא להמשך בדרוש שעי' סוד חשבון החקופות שחוסף הא' בין הכי וויין כניל, מעלן לזריג למקום הכתר שהוא רס על כל ספירות דארץ וכניל: דאמדה סיהרא עלה אי אפשר ל' מלכים שישתמשו בכתר אחד. ר"ל דמיקר חלומה הלבנה היא מה ששניכם שוים בקומתם ולא משתמשים בכתר אחד, ומבאר דלית א' מרמז להחידות והשוות

דזריג

זרועותיהם פ"פ שז' בשור. וליחדא לון במהלך האמצעי. כלשון הזה הוא (צמרמ"ס פ"ו מה' ק"ב ה"ג, ופ"ב שם ה"א) שענין עיבור השנה הוא כדי שיחברו ימי השמש וימי הירח לפי החשבון במהלך האמצעי עיי"ש, ודרש לה הכא בפנימיות הענין שמהלך האמצעי היינו סוד עמודא דאמצעיאל, והיינו סוד אות א' של מילוי הארץ ד"א שנקרא בן כמ"ש (צפרע"י פ"א משער אמן) בסוד אות א' שבאמ"ן שעי' האות א' נעשה היחוד הגמור צריג עיי"ש, ועיין צדכרי רבינו (בליקוני הש"ס בלכות) דסוד אות א' צבונת מורה לסוד היחוד הגמור שפירושו אחדות, היינו ה' עלאה הוא מי' של כז"א, וי' תחתה הוא מי' דנוקבא, ולזה ו' בלמע הוא היסוד המהצר שיהם עיי"ש: ואם ב"נ ידע לממני ולהשוות וכו' איהו ידע מתי יהא פסח בחדש האביב. עיין (בליקוני משמעי פ' ב' ס' קפ"ט) שמור את מודש האביב, חדש הסמוך לאביב אתה מעבר, זה אדר, ואיחא שם היום חס ואלאים בחדש האביב, מגיד ששנה שילאו ישראל ממלכים לא היחא לריכה לעבר עיי"ש, ופנימיות הענין מוצן עפ"מ"ש (בזכר סוף דף מ"ט וריש דף כ') משכו וקחו לכם לאן וגו', כמאן דמשיך מתאחר אחרת לאחר דא, משכו יומין עלאין לגבי יומין תחתין וכו' יומין תחתין זמנין דלינון שביה, וצבונת דלחנהכית סיהרא צבונתא סליקו למכויו לינון שביה וכו', משכו יומין עלאין לגבי יומין תחתין למכויו טולכו כחדא צבונתא חדא עיי"ש, ולזה מוצן מ"ש (בליקוני שם) שמור את מודש האביב חודש הסמוך לאביב אתה מעבר, וגם דרש ששנה שילאו ממלכים לא היחא לריכה לעבר, כי העיקר לשנות החיקון בדרג צבונת סקודם בגאולה למשך מיומין עלאין ליומין תחתין, דהיינו למשך השפע דמי' מיומין עלאין שהוא צחי' דברא, ליומין תחתין סוד מי' שהוא נוקבא דיליה למכויו טולכו כחדא, ועיי' חסו לשנת הגאולה צבונת היום חס ואלאים בחדש האביב, שזו נגמר ונתפשט פירות הארץ בחיקון הגמור כמו שפי' (רש"י) צבונת: ובדא ישוון ארץ ברא וברתא. כוונתו כהמשך דברים אלו כי עיי' חשבון העיבור שלנו מחשבין להשוות שנת החמה

ובגיניה אמרין בשבת ויומין טבין וברישי ירחין. כתר יתנו לך ייי אלקינו מלאכים המוני מעלה. מלך ומלכות.

ועוד איהי מצות שחיטה כשרה בזרים. (נ"א ר"ג) בנשים. דאינון בני נשא דדמיין לבעירן. דאלין דלא משתדלי באורייתא. צריך למעבד בהון קרבנין דצלותין. דיתקריבו לקובי"ה. ואם מתקריבין בצלותין לקובי"ה. וסבלין כמה מכתשין. הה"ד (תהלים מד) כי עליך ר"ה הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה. אתחזי כאלו (שמות כ) וזבחת עליו את עולתך ואת שלמך וגו'. דדא שויב לון ממיתה דמלאך המות. הה"ד (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ייי.

ואלין דעובדיהו כבעירן דחקלא. דאכלין בלא ר"ה צלותין. מיתתהון יהא כבעירן דחקלא. ושחיט לון מלאך המות. מדה כנגד מדה. ולא עוד אלא בסכין פגום קא שחיט לון. ואתקריאו ר"ה נבלה. ועלייהו אתמר (ישעיה כו) נבלתי יקומון. מאי סכין פגום. דא סמא"ל אל אחר. סכין פגום ודאי אתקרי. ואיהי פגימה. סם המות. טריפה, ונבלה. [דף י"ט ע"ב] וכיון דאתייהבו בידיהון. כבר קבילו עונשייהו. ובג"ד נבלתי יקומון.

וכל סירכאן דסם המות אינון רגלין דילה. ועלייהו אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות וגו'. ואינון

באר לחי ראי

דז"י שם שום בקומתם ומחאחדים ועולים שניהם ככח, וע"כ לאחר שנתמטט הלכזה אינם עולים ככח זולה בשנה ויר"ט ור"ח. מלאכים המוני מעלה מלך ומלכות. (הגרי"א) כתב שצריך להגיה מלאכים, דלפי הגירסא שלפנינו לא שייך לדרוש מלך ומלכות, אמנם לפי"ש לעיל (בהקדמה דף ע"ז ע"ב) מלאכים המוני מעלה דאינון מסטרא דמלכות עיי"ש, מצינו משם שכן הנוסחא בקדושה כתר מלאכים המוני מעלה, וכו' דרש על ענין מל"ך ומלכות, ויתכן שם בחוספת אוח א' שמרנו למל"ך ומלכות אשר שניהם משתמשים ככח אחד בזמן יתוד הגמור ותיקון השלם, ומטויוס שם מלאכים צ"ל, כי ה"ל מורה לסוד הכתר והאחדות וכאמר: איהי מצות שחיטה וכו' עיין (צדק"י ערך שחיטה) שכתב דשחיטה הוא צמוד במלכות, של צחי מיתה הוא מסטרא בי רגליה יורדת מות, וכשאלו שוחטין הצבחה ע"פ התורה נעשה המיתה מסטרא דמלכות, וע"כ שחיטה כשרה צגשים כיון שהיא מסטרא דדין, ועיקר מל"ה שחיטה היא צבחה כי היא מצחי הוד שהיא דין הקשה ולכן צריך לשחיטה להוציא ממנה הדם ולהמתיק עיי"ש באורך, וזוה מוצן הגי': כשרה בגשים. שצריך כסם ענין מל"ה שחיטה, כיון שם מסטרא דטקצא כר"ל ומסטרא דדנא ע"כ צידם להוציא הדם ע"י מל"ה שחיטה להמתיק הדינים שזרשם. אמנם (צדקס מנוסחא ואמסטרס) הגי' ועוד מל"ה שחיטה כשרה צגים דאינון צ"י דדמיין לצעוק וכו', וציאור הדברים הוא שדרש זרים על אנשים שם מחוקים מן התורה, ואמר שגם צאחון אנשים שאין עוסקין בתורה

ועוסקין כל היום צמ"מ וצמלכחם, וצפסק החורה הם כמו זר נחשבו, ואין צבם רק צמה שם משכימין ומעריצין ערד וצוקר לק"ש וחפלה, שייך גם צבם ענין המחקה הדינים ע"י החפלה שהקצ"ה מקבל חפלה לר"ה נוחה כאלו שחטו אח ענמם והקריבו אצריהם ע"י המצח, כי חפלה צמקום שחיטה והקריבה קריצות הוא, ושניהם צמלכות וכמש"ל (דף מ"ה ע"א) צמוד חס תשכבון בין שפחים דאחי קריצא דקוצ"ה, דודאי שכינתא איכי קריצא דיליה, ובג"ד חקיון לווחא צקריצא, היא בעולה ודאי עיי"ש וציאורו שם, ואמר הכא ש"י החפלה הם נלולים משחיטה המלאך המות, כי החי"ה ח"ל שחיטה, כי תורחם הם צמקום שחיטה הקריצן ונחש כאלו שחטו והקריבו אח ענמם, וע"כ שאין להם ענין קריצן דלימוד התורה, חפלהם עומדת להם צמקום קריצן להגלל משחיטת מה"מ: דאינון ב"ג דדמיין לבעירן וכמש"ל (סוף חיקון מ"ה דף פ"ג ע"א) צבחה ח"ל ע"כ דעובדיהו כצפין: אדם ובהמה תושיע ה'. פי שהש"ה נוחן השופט לאלים שהוא ח"ה להגלל מצו"ה ע"י לימוד תורתו, וגם לצבחה שהוא ע"כ הדומה לצבחה להגלל מצו"ה ע"י החפלה: ועלייהו אתמר נבלתי יקומון ר"ל א"ש שצדקו על חוק ואכלין צלל ללוחין ונשחטו ע"י המלאך המות שחיטה נצלה, אשפי"ל לא ידחו מלעמוד בתחיית המתים צצביל זה, כיון שקצלו עונשם צמיתתם על עון זה, כי אין זה עון חמור כל כך כמו המלכות צריצית והטופר בתחיית המתים ח"ה שלא חטו לקום בתצ"ה ר"ל: וכל סירכאן דסם הסות. עיין (צדק"י פי ח"ל דף רפ"ג ע"א) דסירכא הוא שפחה צ"ה לחיזה

ואינון חיי סירכות. עלייהו כתיב (בראשית ח) ולא אוסיף עוד להכות את כל חיי כאשר עשיתי. לאינון דמצלין חיי ברכאן דצלותין. (ומאן גרים דמי טופנא מתגברין. מאן דאריק מים דורע ברית מילה. בנדה שפחה גויה זונה).

ולעולם וורדא בכל אתר דתתסרך טרפה. ואינה חיה. דבכל אתר דתתסרך בבינ בחובין דילה קטילת.

ועוד שכינתא. איהי מצות אסיפת נוני ימא דאורייתא. דאתמר בהון (יח) דגים וחגבים אינון טעונין שחיטה. ואינון תלמידי דבי רב. דמתרבין בימא דאורייתא. דעלייהו אתמר אסיפתן (יח) היא המתרת אותן. הה"ד (מדבר יא) יאסף להם ומצא להם. היא המתרת אותם משחיטה ודאי.

וגדפרי דשכינתא אינון כסוי (יט) דם חיה או עוף. דאינון כנפי יונה. ואלין כנפי מצוה. דמכסין על דמיהון. דלא שלטין עלייהו כלבין. דאינון חציפין. דאינון מלאכי חבלה. (ס"א וכולהו) ודלא אשתמודעון בהון מארי חובין. (ס"א הרי) הכי הדם הוא הנפש. ועפרא דמכסא עליו (כ) רמיו (דברים לב) וכפר אדמתו עמו.

ועוד שכינתא איהי בדיקת סימני חיה או עוף. מבני נשא דדמיין לחיוון ובעירן ועופין. דעלייהו אתמר

באר לחי ראי

מיתחן עיי השכינה רק עיי מה"מ כנ"ל, מכל מקום עכ"פ מכסה עליהם השכינה הקדושה צגגפיה שלא ילקקו הכלבים ומלאכי חבלה את דמם. דאינון כנפי יונה. היינו כמי"ש צש"ס (צרכות דף י"ג ע"ב) מי"ש כנפי יונה וכו', מה יונה כנפיה מניעות עליה אף ישראל מלות מניעות עליהן והמנחה הם צחי כנפי השכינה ולא חמר דאף אותם שאינם זוכים לבחי אסיפה כנ"ל. אעפ"כ השכינה מלאת אותם צבחי כנפים, והיונו כי אפילו ריקנין שבך מלאין מלות כרמון, כמי"ש צש"ס (סנהדרין דף ל"ז ע"א וכו'): דאינון חצופין. ר"ל שלכך נקראו כלבים כמי"ש והכלבים פוי נפש: וכלהו אשתמדיעין בהון וכו', (הגרי"א) מוחק חיבה וכלכו, גרם דלא ישתמודעון וכו' הכי הדם הוא הנפש. הוא כמפרש דבריו דמי"ש שהכנפי מלוו מכסין על דמיהון של הכפפרים שלא ישלשו צבם החיטונים, אינו ר"ל דם ממש, אלא הנפש החיוני השוכנת ותופפת על גוף המוח והולכת עמו על הקבר שהיא כנוי לדם כמי"ש כי דם הוא הנפש, והיונו כמי"ש (במק"מ פי אחרי דף פי ע"ב) כי לאחר פטירת האדם נחלקו הגיי"ג ל' מדורין כל אחד צפוי עצמו, והנשמה עולה לגי"ע העליון, וזכרה צגי"ע התחתון, ורק חלק הנפש הוא השוכנת על הגוף צקבר צבוד ונפש עליו תאכל עיי"ש. שכינתא איהי בדיקת סימני חיה ועוף. שין (צכ"ר פי שמיני דף מ"א ע"א) זאת המה אשר תאכלו, בא זאת לקבליכו להחפצ מייכו אי תסאבון נפשכון, מי"ש צגין דנפשחא מייכו הוו, ואי אתון תסאבון להכוא דילה בא זאת לקבליכו, ועיי"ש במק"מ

לחידה צגבר רב מעורבים בישראל, ועיי"ש לעיל (צ"י לו דף כ"ח ע"ב) אימא דערב רב סירכא אחידה צכורסיו וכו' עיי"ש: רגליה יורדות מות. כי טרפה אינה חיה כמי"ש צש"ס (חולין פי אלו טרפות): ואינון חיי סירכות. ונחשצות (צטו"ע י"ד סי' ל"ט סעי' א' עיי"ש) - ומאן גרים דמי טופנא וכו'. כל המסוגר ל"ג כי אין לדברים אלו המסך כלל עם המאמר. ולעולם ורדא בכל אתר דתתסרך וכו' (נדפוס מנטובס והמ"ד ונחיקוקים של הגרי"א) ל"ג חיבה ורדא בכל אתר דתתסרך, אלא הי"ג לעולם טרפה אינה דככל אתר דתתסרך צגי"ע בחובין דילה קטילת וכנ"ל, ור"ל דככל אתר דתתסרך פגום עיי' חטא ושרי צב סס המוח וסכין פגומה הניקב הוא טרפה, וכמו דקיי"ל צבצרים של הגוף שאם ניקב אחד מאצרים הפנימיים טרפה, כן הוא גי"ע צבצרים דנשמתא וכמשי"ל (דף י"ב ע"ב) צבאי אתר דשריא עזירה ואסתלק מניה מנייה ההוא אתר איכו פגום וכו' עיי"ש וצבצוריונו שם איהי מצות אסיפת נוני ימא דאורייתא עיי' (צרי"ג פי שמיני דף מ"ב ע"א, וצ"ל חלא דף רע"ח ע"ב) מה דגים אינם טעונין שחיטה אלא אסיפתן הוא המתרת אותן, הכי מארי מתיבחה חיה אינם לריבין שחיטה אלא דאתמר צבון ויצוה ויאסף אל עמו, מה נוני ימא חיותן צימא, אף חיה חיותיהו צאורייתא, ולכן אין לריבין שחיטה עיי"ש, ואמר כפא שמיחה חיה שהיא צבחי אסיפה היא ציד השכינה, וכמי"ש וצבד כי יאסף. וגדפרי דשכינתא אינון כסוי דם וכו'. ר"ל שאותן ישראל פשוטי עם שאינם צכים להיות

אתמר (שמאל א ד) ושחטתם בזה. בדוק כמו רבי. זה. דאינון סבלין מכתשין. כמה דאוקמוהו (תהלים כד) כי עליך הורגנו כל היום. ובכל יומא לא מניחין צלותין. ובדיק לון קובי' בכמה מכתשין. ואמרין זה לזה בצלותין. קובי' פריק לון מדינא דבעירן וחיון דארעא. ואעיל לון למהוי לון חולקא במלאכיא. דאינון חיות הקדש. דקראן זה לזה ואמרין קדוש קדוש קדוש. דא איהו (קדוש) דאתקדש שמה דקובי' על ידיה. ויהא ליה חולקא ביה.

ועוד ושחטתם בזה. דא אליף דלית גרין ירד. דביה דן קובי' כל רמ) גזיקין. ועל כל אלין דקטלין חד לחבריה. ועל כל אלין דגולין.

יקו"ק איהו דן. דאתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום, ודן בהון ד' מיתות בית דין.

והא

באר לחי ראי

מי שברג ממש, אלף גם מי שמים נפשו בכפו צלוחין ובמכתשין וכו' גם זה נקרא קדוש, וע"ז צדקה השכינה כל נשמות של ישראל כח"ל. ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת וכו'. ר"ל כי השם אל"ף צו עושה הקצ"ה דין לחיידים, בטעם זה השם שהוא מלשון דין ודינא דמלכותא, וכמ"ס וגם את הגוי אשר יעבדו דין אינו, והיינו ככה השם אל"ף, ואל"ף במילואו יש בו י"ב אותיות כמספר ז"ה, ודרש ושחטתם צ"ה, כי ככה הי"ב אותיות של שם אל"ף במילואו עושה הקצ"ה דינא ושחט לל הרוחנים והגולגלים: יקו"ק איהו דן דאתלבש בתהו וכו'. עין (ברע"מ ריש פ' שופטים דף רע"ד ע"ב) שדרש איך ד' מיתות צ"ד מרומים כולם בשם יקו"ק, ואמר שם שהשם יקו"ק הוא גופא דחרבה, ונרחקא דחרבה הוא השם אל"ף ותמן אשכח דינא, וכד עאל חרבה בנתיקא אז ותחת המלך שכתב עיי"ש, וכדברים אלו כתב גם לעיל (דף מ"ד ע"א) צמחא דשם יקו"ק הוא לבר משגיגותיך איכו דין דחתיך לכל סערא ואחמך ציה כי יקו"ק חלקיך אש אוכלה הוא דנעיל מנצחה לאוקדא עלמא, וכד עאל בנתיקא אחפציד רחמי ולא חתיך דיגין עיי"ש, ולזה הוא מפרש ככה דבריו צמ"ס שכתב אותיות של השם אל"ף במילואו מספר ז"ה, עושה הקצ"ה דין הרג צסיף לחיידים, ולכאורה הוא סתירה למשל (שם) דבזמן שהשם הוי"ה הוא בנתיקא שהוא שם אל"ף אחפציד רחמי, ומצוה שצמ"ס אל"ף מנתקים הדינים של צהי החרב, ולזה מפרש דר"ל כי צהי שכתבם גורמים לעורר דינים חיי להיות השם הוי"ה צ"ה כסוד אש אוכלה, אז נאמר בשם אל"ף ושחטתם צהי, ר"ל שמיא הקצ"ה חרבו שהוא ד' אותיות יקו"ק מנתיקא סוד שם אל"ף ועי"ז עושה דין ד' מיתות ציה דין צחיידיים. ולזה מפרש וכו'ל: דאתלבש בתהו ובהו וכו'. היינו כמ"ס (בזכר צהקדמה דף י"א ע"ב) וכו'ל היות חבו ובהו וגו' ה' אלף ד' עונשין לענש צהו חיידיא, חבו דא חנק, צהו דא סקילה, וחשך דא שריפה, וזוה דא הרג צסיף וכו' עיי"ש, ועיין (בחינוכים מ"ח דף פ"ב ע"ב

(צמח"מ) דחת היה כחי להמלכות, ור"ל שהמלכות קיימת להנקם ממני שאכל צהמה או חיה עמאח, ולשם שבר להאכל רק צהמה או חיה עכורה עיי"ש, ועיין (צלק"ת צע"מ פ' שמות) שכתב דבדיקת חיות ועופות ודגים עמאים ועכורים הוא במלכות, כי כל הצהמות חיות ועופות הם תולדות המלכות נוקצא דז"א עיי"ש, ולזה דרש ככה על בני אדם פשוטי עם דדמיין לחיון וצמירן ועופין ששכינה צדקה אותן אם הם מסערא דצהמות וחיות עכורות או עמאח, וכמוצחן הוא אם הם מוסרין את עצמן על קדוש השם ופושטין לוואריהם וסובלין ומקבלים עליהם יסורין על קדוש השם, אז חצי"פ שהם אנשים פשוטים ואינם צעלי תורה, מ"מ היה סי' שהם מסערא דקדושה, וכמו שהאריך צהי (בליקוטי אמרים פ"ד) דאפילו הקלים מוכנים למסור נפשם על קדושה שמו, אלף שכתב צהם רוח שטוח ונדמה להם כי גם כשיעבור צהירה זו עודנו ציכוחו ואין נשמתו נדלגת מאלקי ישראל עיי"ש, ועיין מזה (בס' חוכ"ת למהר"י יעב"ץ פ"ג): דעלייהו אתמר ושחטתם בזה וכו' עש"ס (תולין דף י"ז ע"ב) מנין לבדיקה הסבין מן החורש שנאמר ושחטתם צהי עיי"ש, ולזה דרש ככה שזריך כל אחד לבדוק את עצמו אם נשמתו היא מסערא דקדושה כח"ל אם הוא מוכן לפשוט לווארי לשחיטה ולסבול יסורין ולקבלם צהמה על קדושה שמו יתצרך להיות נשמתו מסערא דמלאכים במקדישים שמו צמ"ס מרומים שנאמר צהם וקרא זה אל זה וגו': ובכל יומא לא מניחין צלותין. עיין צמ"ס (תפנית דף ח' ע"א) איך חפלתו של אדם נשמתו אלף אי"ב משים נפשו בכפו עיי"ש, ולזה אמר ככה בכל יומא לא מניחין לזותין רק ישימו נפשם לפשוט לווארי לשחוט על קדושה שמו יתצרך: ואמרין זה לזה בצלותין. ר"ל דבשעת חפלת הם מקיימים ושחטתם צהי שחטתם עיי' מס' למדרגת המלאכים המקדישים שמו בכל יום חמיד שנאמר צהם וקרא אל"ף וגו': דא איהו קדוש. פי' שכתב על קדוש השם קרין אותו קדוש, ואמר ככה ללוא חזקא

(עצ) ד' אחון יקריק שלמן על ד' מיתות צ"ד, י עזידות
סקילה, וחללנש צבחו, ה' עזיד שריפס, וחללנש צבחו,
ו' חללנש צבחך ועזיד חנק, ה' חללנש צבחוס ועזיד
הרג עיי"ש: והא אוקמורו כולדו באתון. ר"ל כי
(לעיל דף מ"ד שם וצרע"מ ריש פ' שפטים) מבוחר איך
שכל כד' מיתות בית דין מרומים צד' לוחיות הוי"ה
צ"ה, והתם לא מפרש איך ענין סקילה מרומן צד' לוחיות
הוי"ה, והבנא מפרש גם ענין סקילה איך הוא מרמז:
סקילה בתלת אבנין י י י וכו'. הנה צ"ש (סנהדרין
דף מ"ה ע"ב) מבוחר שהסקילה היא רק צאצן אחד,
והאי חנא פלג וסיל שהסקילה היא צ"י צאצנים, ודרש
זכר הענין סקילה מרמז צד' לוחיות הוי"ה, ואמר שה'י
צאצנים שסוקלין זכס הם כלותה ג' יודיין גימטריא ל'
שהוא במספר כ"ז עם ד' כוללים של ד' לוחיות הוי"ה:
בג"ד זרקא וכו'. היינו כמש"ל (דף מ"ז ריש ע"ב)
לזרע זרקא הוא קו דיוקנא דזרע ד' ורישא דיליה י'
עיי"ש וצביאורנו שם, ולאכ דרש לה הכא למאות בריגת
חייבי מיתת חנק שסוקו הארוך ככרוך על טאר הכחשק,
הוא מרמז לזרע חוט הארוך ככרוך על טאר הכחשק,
וכ"י הוא לזרע מנאק דחוטא שסבדיקין צו הכות, וכמ"ש
(צרע"מ ריש שפטים שם) זרקא חנק קו י' כריכא צ"ה,
וקו י' דאחפשטא מנייה וכו', י חבל י' תיקא דלכון
וכ"י עיי"ש: אבינו מת במדבר. פי' כי תיבת אצטו הוא
צטעם זרקא, כי מיתתו היתה צחוק שהוא מרמז צטעם
זרקא, וכמ"ש (בזכר צלק דף ר"ה ע"ב ודף ר"ז ע"ה)
כי צטעמו מת, עיי' הכא נחש דכריך צבצבא האי טעמא
דמי לנחש חליא על קדליה וכו', ור"ל כי צען לכ"י כרוך
כנחש צבצבא על לזאריה וחנקו עיי"ש: מקום וחולד
אינון חית' פי' ה' אלצטות [ידיד] של כל אחד: ראו

דשכינתא תתאה איהי דן ד' מיתות בית דין. איהי חניקת לחייביא והרג לון בשריפה וסקילה. ובגין דא ראו עתה כי אני הוא. הה"ד (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף אני רב. וגו'.

וכמה דבשמיא קטיל למאן דאעבר על כריתות ומיתות ב"ד דאורייתא. הכי מסי ומחיה בשמיא למאן דמקיים לון.

ועוד מצות גזלת העני בבתיכם דא שכינתא. דמאן דגזל צלותא. דאיהי צדקה. לצדיק ח"י עלמין. כליל ח"י ברכאן. כאלו גזיל ליה חיים דיליה. דאיהי שכינתא. דאתמר בה (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת.

וכן מאן דגרע מעונג שבת. כאלו גזיל ליה שכינתיה. דאיהי שבת. בת יחידה. ודא גרם דאתגזלת מינה בגלותא. הה"ד (ישעיה ג) ובפשעכם שולחה אמכם.

ותיבתא מאי ניהי. (ויקרא ה) והשיב [דף ס ע"א] את הגזלה אשר גזל. דיחזיר שכינתא לאתרה. (ויקרא ה) או את העשק אשר עשק. דא קוב"ה דאתפרש מינה.

דשכינתא אתקריאת מצות עשה. מסטרא דימינא. ומצות לא תעשה. מסטרא דשמאלא. ותורה אתקריאת. מסטרא דעמודא דאמצעייתא. וכל מאן דגזיל או עשק באורייתא. ובמצות עשה ולא תעשה. כאלו גזל שכינתא. מדרועי דקב"ה.

וכן

באר לחי ראי

יח"ה, כי המעשה הוא צד ידים ככל אחד כי אלצעות סוד צ' הכיין, וכן מכניסין כי שכול המוקף בחוטא דזרקא כמ"ל, כרי נעשה מעשה החניקה צ' אחוץ יח"ה, והחוט שכול החצל נטורח ר', כרי נעלם ד' אחיות יק"ק: דשכינתא תתאה איהי דן ד"ם ב"ד ר"ל כי אסתר עננה שכי' סוד כי תחלה עשה כדן דחנק דחליה לבגן וצניו, וצדק נעלמו כד' אחיות יק"ק וכאמור. איהו דן ד"ם ב"ד. פי דמכ"ע נעשה הענין ע"י אסתר שכי' סוד מלכות כי תחלה כ"ל, משום שכלכות נקראת אדני' בסוד דין ודינ"א דמלכותא לדין לחיובין ד' מיתות בית דין, ע"י ד' אחיות אדני', א' סקילה, ד' שריפה, ג' הרג, ו' חנק, כמ"ש רבינו (צפרע"ה צשער הק"ש וצשער ק"ש שעה"מ) וצשאר דוכתי: ראו עתה כי אני אני הוא. היינו כי אנוי הוא כנוי למלכות שכינתא תתאה, כמ"ש (בזכר צהקדמה דף ו ע"ב) בסוד ואני בחדן הנוכל עי"ש, ולא אמר הכה כי אנוי שכול סוד אדני' דין לכל אחד חס למיחא חס לחיים בסוד אנוי חמיה ואחיה: גזילת העני בבתיכם דא שכינתא. פי כי השכינתא נקראת עני"ה, וכמ"ש (בזכר וישב דף קפ"א, וצ"י וחי דף גל"ה ע"א) דהמלכות נקרא עני"ה דלית לה מנרנא כלום רק צמח שבעה משפיע לה ע"י הכוסוד לדיק ח"י עולמים עי"ש: דאיהי צדקה לצדיק ח"י עלמין וכו'. ר"ל שפי' התפלה הוא נותן עז ומעוזות ליוסוד דתורה שיוכל להשפיע ליה זוג, וכמ"ל (חיקון י"ח דף ל"ג ע"א) מארי דחי ברכאן דלולתא דמתייחדן לקב"ה ושכינתיה חמן עי"ש ותורה

וכן מסטרא דיסוד חי עלמין. אתקריאת מצות ברית מילה. מאן דגזל בברית. ואפיק זרעא מיניה לרשו נוכראה. כאלו אפיק מרשות היחיד. לרשות הרבים. וגרם למהוי שכינתא נפקא מאתרה. דאיהי ארץ ישראל. רשות היחיד. וגלה אותה בין אומין דעלמא. דאינון רשות הרבים. הה"ד ובפשעכם שולחה אמכם.

ובגין דא (שמות כ) לא תשא את שם יי' אלקיך לשוא. מאן שם יי'. דא שכינתא. לשוא דא ע"ז. דגלת תמן.

ועוד. איהי תשובה. יום הכפורים. כלילא מעשרת ימי תשובה. דאינון י"ה. יום הכפורים. דא ה' כלילא מחמש צלותין. עשרת ימי תשובה. דא י'. לקבל שבין. דא ו"ק. כל מאן דחזר בתיבתא. כאלו חזר ויה עם יי'.

ועיקרא לסלקא כולא במחשבה. דאיהו י"ד ק"א וא"ו ק"א. וגבורה תמן סמאל. דאיהו יצ"ר הרע

באר לחי ראי

עלמא עיי"ש, וציאור הדברים עיין (צפרדס בערכי הכנויים ערך תשובה) הטעם כי אין תשובה אם לא תקדים הצינה שיצין האדם שחטא וזכה ישוע עיי"ש. יוה"כ. היינו כמש"ל (דף נ"ז ע"ב) דשכינתא תחלכ כד תתקשטת בלבושי כפרה עבור ישראל אז אתקריאת יוה"כ עיי"ש, וגם זה הוא מלך הצינה כמ"ש (בתקונים מ"ח דף פ"ז ע"א) דהמלכות אתקריאת לוס כפור מסטרא דלמא עלמא עיי"ש, ולזה הוא מרכיב הדברים ככה כי תשובה ויוה"כ שהוא זמן תשובה שניהם הם במלכות מסטרא דלמא עלמא. כלילא מעי"ת דאינון י"ק וכו'. עיין (צפרדס פ' נשא דף קכ"ב ע"א) פקודא דא הוא מלות תשובה, ודא הוא ביני"ב דין י"ק, ודא דין איכו אות ו, דכד די"ג איכו חוטא גרם לתתקשטת כי מלות ו דאיכו בן י"ק, וכל מאן דעבד תשובה גרם לתתקשטת מלות כי ללות ו, ולא חזרים שניהם לגבי י"ק עיי"ש, ולזה דרש ככה להמשך הדרוש דלכדי מוזן דיוה"כ וכל העשרה ימים אשר אז ימינו פשוטה לקבל שנים מעולם הצינה נקראים ימי תשובה, כי הימים הללו במספרם הם י, וגם מקבלת המלכות ביוה"כ הארה מאמא עלמא שהוא סוד אות כי האשנה דלמא תקשטת לנחתא כמ"ש רבינו (צפרדס צעיר יוה"כ), ולזה מוזן דהנה של התעוררות התשובה בסוד בינה דין י"ק שמאירים צ' אותיות הללו ביום שהוא הוא בהמלכות לתקנה שתיבה רחוק להזדווג צ' שהוא בן י"ק, ועי"ז משיצין לאותיות ו"ק לתעלה לי"ק בסוד תשובה, תשי"ב ו"ק: ועיקרא לסלקא כולא במחשבה וכו'. היינו כמ"ש (הרמב"ם פ"ב מלכות תשובה) דעיקר התשובה הוא שישוב בהמא חטא ויסוד ממחשבתו וכו' עיי"ש, וכן רמז עי"ן (בהר פ' ויחי דף רכ"ה ע"ב) דמאן דלית ביה חובב יסוד רשומיכ לתתקשטת גרמיה מסכא חובב, ולבחר יצעי ללתיכ כד"ל נחפשי דרכו בקדמיתא ולבחר ונשפח עיי"ש

ותור"כ הם סוד צ' דרושין וגוף. מסטרא דיסוד ח"י עלמין אתקריאת מצות ברית מילה עיין (צפרדס בערכי הכנויים ערך ברית) שהציא מדברי הזכר כמה פעמים שנקראת המלכות ברית עיי"ש, ועיין (צפרדס, ובמק"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) בסוד ורלתיכ לזכור ברית עולם, שמכה היסוד לזיק נקראת המלכות ברית עולם עיי"ש, וכ"כ (צפרדס ערך ברית אות ב') דלפעמים נקראת המלכות ברית בסוד ולזכור את ברית יי' ועי"ש הבוה, וזה הוא ציאור הדברים כאלו דמסטרא דיסוד ח"י עלמין, היינו דבזמן שהיא אחידה ביה דיסוד לזיק ח"י עולמים אז נקראת היא על שם ברית מילה כאלו אפיק מרשות היחיד לרשות הרבים. היינו כמש"ל (דף נ"ב ע"ב), ולכל (תיקון ג"ד דף ס"ט ע"א), דהמלכות נקראת רשות היחיד שהיא ברשות בעלה ז"ל שרצו ד, סוד ד' אותיות בוה"כ, וגבנה י, סוד עשר אותיות של השם הוי"ו במילוי מ"ה עיי"ש וציאורנו שם. לר"ה. היינו כמ"ש רבינו (צליקוטי הש"ס שנה) בסוד ד' רשויות דמקום אחתה החילונים נקרא רשות הרבים נסוד הן רבים כזה עם הארץ עיי"ש, וכשיפך זרעו תון לאשתו ח"י שהיא רכ"י, מסרו לחילונים ר"כ: ובג"ד לא תשא וגו'. ע"ל (תיקון ס"ט דף ל"ז ע"ב) שדרש פסוק זה על המלוא זרע מלות ברית קודש שהוא רכ"י לר"ה כאלו ערב שמה דקבי"ב צ"י, ובג"ד לא תשא את שם ה' לשוא עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש איך ענין זה מרומז בהפסוק: מאן שם דא שכינתא היינו כמ"ש רבינו (צפרדס פ"ב משער הק"ש) בכוונה צעטמלי, (ובפ"ב משער יוה"כ) שהמלכות חלל נקראת ש"ס עיי"ש: דגלת תמן. פי' שעי' פגם בצרית הוא מעביר ונשאל השכינה ממקומה מקום הקדושה למקום שא: ועוד איחיי תשובה. כמ"ש (בתקונים מ"ח דף ע"ז ע"ד) דהמלכות נקראת תשובה מסטרא דלמא

הרע וכל מאן דיתגבר על יצריה. הוא מתגבר גבורה על סמאל בדינא לגבי בניו. ובגיד אמרו מארי מתניתין איזהו גבור הכובש את יצרו. מאי הכובש. כד"א (בראשית א) וכבשה. דיהא כבושה תחות ידיה. ככלבא דאיהו כבוש וקשור תחות ידי דבר נש. וצריך בר נש לקבלה עליה חמש ענויין. בגין ענוי דגרים לה' זעירא דגלת בגלותא. ואתקריאת עניה סיערה לא גוחמה. ואבא ואמא אינן נחתי בימינא ושמאלא. לקבלא בהון ריה. דאינן תורה ומצוה. ורוא דמלה (ישעיה ו) ושב ורפא לו. ודא איהו (הושע י) שובה ישראל עד ימי אלקיך.

ועוד

באר לחי ראוי

שכא חכמה בגיל ואמר שכא סוד שם מיה, אמר שזי רחא דמלה ושב ורפא לו, וכמיש רבינו (בלקיט בעשימ פי וירא) בסוד זיקור חולים שנין מולב הוא לפי שנסחלק ממנו אור החכמה אבא, ועי"ז נמשך החוליה לאד"ס שהוא שם מיה שהוא גימ' אד"ס מספר חוליה עם ד' אוחיות, והרפואה הוא שיתרפא החוליה שהוא כוללת שם מיה להמשיך אות י' להחולב בסוד ה' יסעדנו על ער"ש דוי", ועשה ע"י המשכת ה' מער"ש לירוק עש"ר, ומדוי"י לירוק יו"ד עי"ש, (וכיכ צס' הארחיל עי"ש), ולא אמר הכא בהמשך הדברים דלאחר שאמר לסוד החשובה נמשך מ"י חכמה קדומה דאיהו יו"ד קי"א ואיז קי"א, אמר שזי הוא רחא דמלה ושב ורפא לו, דכיוון כיון דעי"י החשובה הוא ממשיך הארת אור החכמה שהוא אות י' לז"א שנקרא שם מיה כ"ל, ממלא שמשך לו רפואה מזה אור החכמה שהוא סוד אות יו"ד מספר עש"ר המאיר לאד"ס החוליה שהוא שם מיה ועשה מער"ש עש"ר ומדוי"י יו"ד וכאמור: אמרו ב"מ. (בצלות פ"ד מ"א): בגין ענוי דגרים לה' זעירא. פי' דלכא כתיב ועניתם את נפשותיכם דייקא שהוא במלכות, וכמיש רבינו (בפרע"י בהקדמה) דסתם נפש הוא במלכות עי"ש, כי העינוי צו"כ"כ הוא על אשר גרמנו בעינוי עינוי למלכות שהוא סוד נפש בגלותא: ואר"א נחתין ובר'. צביוחו מדבר משני החשובה הוא מוסיף להמשך הדורש דלכא מאיר צו"כ"כ שהוא זמן חשובה אות י' שהוא אור החכמה כמש"ל בסוד עשי"ת וגם מחפלקן זו ה' חפלות שהוא אמא כ"ל, כי אר"א נחתי ובר' היינו כמיש (בזכר בראשית דף כ"ג ע"א) אם אדם נר ישראל חב קמו קיביל הוא אקדים ליה חשובה לאכדרא למאריה לאחוקא צמח דחב עי"ש, וכיכ צשי"ס (שבת דף ק"ד ע"א) כ"א לטכר מסייעין אותו עי"ש, ואמר הכא שהקב"ה מסייע ליה כביכול בין צבחי אבא שהוא אות י' שהוא ראש קו הימין אשר משם ימיו פשוטה לקבל שנים, ובין צבחי אמא שהוא ראש קו השמאל ליתן לו כח וגבורה לעמוד נגד ה"אכ"ר, פ"ד שאמרנו צשי"ס (קדושין דף ל' ע"ב) יא"ו של אדם עומד עליו בכל יום לברך ואלמלא הקב"ה עזרו לו יכול לו, ואמר הכא שהעזר הזה הוא משמאל דשמאלא ליתן לו צחי גבורה דקדושה לביות צבחי אחרו גבור

כבוש

עי"ש, ולא אמר הכא בהמשך הדורש שזי הוא הענין שעשי"ת מסוגלים להשגכה כמש"ל (חיקון י"ט דף מ"א ע"ב), וזה הוא עיקר החשובה, ופנימיות הענין הוא עפ"מיש (בזכר פי ויקרא דף ע"ז וע"ז) בסוד אם הצנים שמה, ועי"ש מ"ש (בארכ"י שם) צביאור הדברים הזה החשובה הוא כד אמא אחכסיה וכלא אחכסמן, וכיוון כי החוטא גרם שמוע מהצניח שפסח שמקבלת מהחכמה ועי"ז אינה יכולה להשפיע לעולמות שלמטה, ועיקר החשובה שלמה הוא להפלות הצניח לגבי חכמה עלאה וחקבל השפעתה וחוכל להשפיע לעולמות שלמטה עי"ש בצורך, ח"ש הכא והעיקר לסלקא טולא במחשבה, והיינו שזי הוא הכוונה של עשי"ת שהוא סוד י' ע"ש המחשבה שנקרא חכמה, דעיקר עבודותיו צימים הללו להפלות עי"י החשובה האם שהיא הצניח אל החכמה, ואז חקבל הצניח השפעתה מהחכמה, ועי"ז תוכל להשפיע השפע לעולמות שלמטה כנזכר: דאיהו יו"ד קי"א ואיז קי"א פ"ל (בהקדמה דף יו"ד ע"ב) דשכימא איהו מ"ה יו"ד קי"א ואיז קי"א אחקריאת עי"ש, ועיין (בהקדמים מ"ה דף ע"ז ע"ד) דהמלכות נקראת מ"ה מסערה דחכמה עי"ש, והדברים ותיחזו עם מש"ל (בהקדמה ד' דף י"ז ע"א) איהו יו"ד קי"א ואיז קי"א דאיהו ארע אלילות, ועי"ש צביאורט דר"ל דהשם מיה הוא סוד מחשבה פנימיות סוד הש"י מיה שהוא סוד אות י', ולא אמר הכא דעי"י החשובה דסליקת במחשבה פנימיות שהוא סוד בהכמ"ה כ"ה מ"ה, אז אחקריאת המלכות מיה שהוא סוד ז"א, וזה הוא סוד צן י"ק שאמרנו שזכה החשובה שהוא עליות המלכות להכמ"ה נשפע שפע לז"א שהוא סוד צן י"ק לכוזרו צב ועשי"ת היא צבחי מיה: וגבורה ובר'. (הגרי"א) הריב שכלל ל"ל מ"ש למטה ואר"א נחתין ובר' עד ה' אלקיך, ואח"כ ל"ל וצימנא הוא מקבל שנים וגבורה חמן סמאל דאיהו יאכ"ר ובר' עד תחות ידיו דצי", ואח"כ ל"ל ותשובה הוא ואיז, ואח"כ ל"ל וצריך צ"י לקבלא ובר' עד לא מנחם עי"ש צביאור, ולענין אם צאנו להביא נכון להביא עוד ה' תיבות, ורחא דמלה ושב ורפא לו אמר תיבות יו"ד קי"א ואיז קי"א, קודם תיבות ואר"א נחתין ובר', וצביאור הדברים הוא דלאחר שאמר דעיקר החשובה הוא במחשבה צכה ה'

ועוד מצות פריה ורביה. דא שכינתא. (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת יצרה.

כל תלמיד חכם דמנע מינה עונת רבו) ק"ש כאלו מנע מינה ברכאן מלעילא.

שית סטרין אינון. דכלילן באת ר' דאיהו עץ פרי עושה פרי. מאן פרי דיליה י'. דאת ר' איהו ענפא דאילנא. דאתפרש לשית ענפין. ומשית לענפין דלית לון חושבן. י' איהי איבא על כל ענפא וענפא דאיהו ר'.

קם סבא ואמר רבי חזור בד. אילנא הוא ר'. איבא דיליה י'. הכי הוא ודאי. אבל ענפוי לעילא איהו ה' עלאה. ושרשו ה' תתאה. ומאן דאפריש ענפא מיניה. דא איהו מקצץ בנטיעות. והכי אתקצץ איהו מעלמא דין ומעלמא דאתי.

ועוד

באר לחי ראי

לא גרע דפויז, כי עיי' המס"י מקיים מלות פויז בדרגא לפילא ר' סטרין וכו'. הוא מפרש חזק הוא מקיים היחוד דחיקון המלכות בסוד פויז עיי' הק"ש, ואמר שהוא בסוד עץ עושה פרי אשר זרעו בו על הארץ, כי עיי' בה תיבות דשמע ישראל וגו' שממליכין להקב"ה בשית סטרין, הוא מתקן כלות ר' שהוא סוד ו"ק דז"א כמש"ל (חיקון י"ה דף ל"ז ע"א) שהוא בעל דמטרונותא שהוא בסוד עץ פרי עושה פרי. באות ר' דאיהו עץ פרי וכו'. עין (בזכר פ' אחרי דף ע"ב ע"א) תנין כד תפרש מלכא דמטרונותא וברכאן לא משתכחין כדון אקרי וי"י מ"ט וכו' עיי"ש, ולא אמר בגא שהרמז הוא כי כשאין המלך מתוחד דמטרונותא אז אקרי וי"י, כי אות ר' שהוא ז"א אינו צלילות בסוד עץ עושה פרי, ועשה הפגם כלות ר' שהוא כלות עץ ארוך וכלות ר' שהוא כלות הפרי הגדלה על העץ: דאות ר' איהו ענפא דאילנא וכו'. עין (במד"ר אמר פ' ל' ס' ה') וענף עץ עצות זה יעקב, מה הדם רחש צעלין כך יעקב רחש צצנים, ודברים אלו יתחדו עם מ"ש (בזכר פ' ויקרא דף כ"ד ע"א) דענף עץ עצות הוא ח"ת, עיי"ש (ובמק"מ) שם, והיינו כמ"ש (בס' שערי אורה) דיעקב נקרא ח"ת ע"ש פארות עונפים היוצאים ממנו שהוא סוד ה"א צנפים שם י"ב יורופי הוי"ה, וכן ע' נפש לבית יעקב שכל הכווין תלוין בו עיי"ש באורך, ולזה הוא נותן בגא פנים מסבירות לדבריו שאמר דלות ר' הוא סוד הענפים של העץ שעליו גדלים פירות האילן: חזור בד וכו'. היינו ממ"ש שם ענפי דאילנא הם נכללים בכלל אות ר': אבל ענפוי לעילא וכו'. וזכר הוא שם הוי"ה כסדר, הפרי על ענפוי לעילא, פי' שצנפים עם הפירות שעליהן שם למעלה מתוך האילן הם לאותיות י"ק, ונף האמנפי של האילן סוד עמודא דאמליתא הוא סוד אות ר', והוא עומד על הארש שהוא למטה בארץ סוד ה' תתאה, כרי יקריק כסדר: ענפוי לעילא איהו ה' עלאה ושרשו ה' תתאה. היינו כמ"ש (במסכת י"ז פ"ז דלצות) כל שחכמה מרובת ממעשיו דומה לאילן

כצנף את ילדו. ודא איהו שובה ישראל עד י"א. הוי"ה הוא אבא, ואלק"ך הוא אמא, ואמר הנביא שישראל ישובו לעסוק בתורה ובמצוות שהוא סוד ז"א, לעלות אותם עד הוי"ה אלק"ך שהוא סוד אבא ואמא י"ק מצות פויז דא שכינתא לא תהו בראה גו' שהוא סוד נפש. ע"ל (סוף חיקון מ"ג דף פ"ב ע"ב) עץ עושה פרי אשר זרעו בו על הארץ דא שכינתא דכל זרעין תכלילין בה, והכא פקודא דפויז למעמד חזקן וזרעין הכ"ד לא תהו בראה לשבת יצרה, ומאן דאחזקעל מפויז באלו לחזיר להבוא ארץ שהיא סוד המלכות יצנה, ומנע ברכאן מינה ע"כ, ולזה אמר בגא פויז דא שכינתא, היינו כי מלות פויז הוא לנורך חיקון המלכות למעמד חזקן וזרעין שלם תהא יצנה: כל ת"ה דמנע מינה עונת ק"ש וכו'. ע"ל (שם) שסיים דמי שמצטל פויז הוא פוגם במלכות כל חד לפום דרגיה עיי"ש, ומפרש בגא כי גם בתלמיד חכם שנפשו חשקה בתורה שאין מחויב לישא אשה, שייך ביה ענין זה כפי מדרגתו, והיינו כמ"ש בש"ס (שבת דף פ"ט ע"א וע"א) שהבר סיני נקרא מדבר פאך שפרו ורצו ישראל עליה עיי"ש, ופנימיות הענין ע"פ הנוסח מדברי רבינו (בפ"ה פ"א משער הסגלים, ובפ"ה משער מ"ג ומ"ד, ובפרע"ה פ"ד משער הק"ש, ובפ"ד משער ר"ה ובשאר דוכתי) שעי' מסכ"ג שישראל מקיימים בק"ש וכוונתם הם מעלין מ"ג להמלכות, ועיי"ז עולים ז"א לארץ ומחזווגים להבליד גשמות חדשות עיי"ש, וע"כ צמחמד בר סיני שהיה צמחית הנפש בסוד נפשי ילדה בדרגתו, ולאמר הופיע מהר פאך שפרו ורצו עליה ישראל, היינו שמסרו נפשם ובעלו מ"ג להמלכות ועיי"ז עלו ז"א לארץ וחזווגו להבליד גשמות חדשות שהוא סוד פויז, ולזה אמר דכל ח"ת שאינו מקיים מלות ק"ש צעונתה צמחי' בראוי, הוא צמח סוד בתי פויז והשכינה שאינו מעלה לה מ"ג שחטלה. לארץ להחזווג שם צמחלה כדי להבליד גשמות חדשות כג"ל: עונת ק"ש. דרש לשון הש"ס (בבב"א דף י' ע"ב) גדול הקורא ק"ש צעונתה, מלשון ענינה ועונתה

ועוד מצוה לאתעסקא באורייתא יומם ולילה. הה"ד (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכי יכיל בר נש לאתעסקא באורייתא בכל יומי ולילי כל יומי. והא קוב"ה לית בא בטרונא עם בריותיו. אלא כל מאן דקרא ק"ש בכל יום (וכה) ערב ובקר. כאלו מקיים בו והגית בו יומם ולילה.

כל פקודין אית מינייהו דתליין בפרי אילנא. מנהון בענפין. מנהון בשרשין. מנהון באילנא. ובגין דא אתקריאת אורייתא עץ חיים. וכל מאן דאכל מיניה ואכל וחי לעולם.

ואית אילנא לתתא. דענפוי ושרשוי וגופא ואיבא דיליה כולהו סם המות. ודא סמאל. מאן דאעבר על אורייתא. אתשקיא מההוא אילנא. ואתפרנס מיניה. ועליה אתמר (בראשית ב) כי ביום אכלך ממנו מות מות. ומסטרא דיליה חיי צער.

ועוד שכינתא איהי מצות העמדת מלכא. הה"ד (דברים יז) שום תשים עליך מלך. וכביכול כל

באר לחי ראי

ופגם ביותדו ואחדותו יחצ"ש, וע"כ אמר אפשר חיי צ' רשויות יש כי ידועת ההפכים אחד, כי כמו שהמיוחד יתודו ואחדותו יחצ"ש נחשב כאלו למד תורה לשמה, כן הוא צמי שפוגם בק"ש שהוא יתודו ואחדותו יחצ"ש הוא מפריד התורה מיותדו ואחדותו והוא צחי מקלן צנעיות ומפריד בין האילן עץ החיים וצין פירותיו ושרשיו כנ"ל כל מאן דקרא ק"ש בכל יום וכו' וכמ"ש צ"ש"ם (מנחות דף ל"ט ע"ב) ובג"ד אתקריאת אורייתא עץ חיים וכמ"ש צ"ש"ם (ברכות דף ל"ב ע"ב) חין עץ חיים אלף תורה, ומזה שהפגם בתורה, שלא זכה ולמוד לקטר ושלל לשמה או מנבל פנים בתורה שלא כהלכה, חיי הוא מקלן צנעיות האילן של ז"א שהוא עץ חיים למחזיקים זה כנ"ל כולהו סם המות ע"ד אמרם ז"ל צ"ש"ם (יומא דף ע"ב ע"ב) זכה נעשה לו סם חיים, לא זכה נעשה לו סם המות, היינו דכשומד לשמה מסערא דקדושה הוא כ"ה, אבל כשלא זכה ולמוד שלא לשמה מסערא דעומא, הוא אחא צען העומא שהוא סמאל שורש סם המות כמ"ל (דף כ"ז ע"ב) ובשאר דוכתי. ומסטרא דיליה חיי צער. ר"ל אותן שלא זכו בלימוד לשמה להיות אחד בתורה שהוא סוד חיקון ז"א שהוא עץ חיים למחזיקים זה, ולומדים בתעצובות מתעצבות גלות ופניות צחי עץ הדעת טוב ורע שמעורר סם המות בעצבו של התורה, צהם נאמר חיי נער החיה, שכל ימיכם מתעצבים וכעס שמאמר בקללת צחטא דען הדעת עוזר צנעיות האכלנה וגו' שבינתא איהי העמדת מלכא. דרש שום חשים עליך מלך, שטיק חיקון השכינתא שהיא המלכות, היא רק אס צעלה המלך מזדווג עמה משא"כ אס היא גלמודה חיי, ולא זה המטה שום חשים עליך מלך לחיקון השכינתא צחי מלכות שיתקן אותה בחיקיהא שיהיה ראוי להזדווג עמו, ולא יבא המלך שהוא צעלה דמטרותיה לביטו להזדווג עמה שחקרא מלכות

לאילן שענפיו מרובין ושרשיו מועטין וכו', ומבואר משם שהתכחם הוא צחי ענפי האילן, והמעשה הוא צחי שרשי האילן, ולזה אמר דענפי אילן דלעילא הם ר' עלאה, וכמ"ש רבינו (צפרע"ה פ"ד משער החפלין) דכשכותב אות ר' ראשונה משם הוי"ה צ"ה יכוון אל התכחם ביותד עם הציוה וכי עיי"ש, אבל שרשי האילן שהיא המעשה הוא במלכות שהוא ר' אחרונה שהיא עולם העשיה, וכמ"ש (צק"י ערך מעשה) שמה"ט נעשה כל מעשה ע"י הודים שהם חו"ג, שכן המלכות נצנית ע"י חו"ג, כסוד מקדש ר' שהוא המלכות כונו ידך חו"ג עיי"ש: דא איתו מקצץ בנפישות ציין צ"ש"ם (חגיגה דף י"ד ע"ב) דאלישע אחר היה מקלן צנעיות, ומפרש רבינו (בשער מאמרי חז"ל סס) דמי שנוטה פירוד באותיות הוי"ה הוא נקרא מקלן צנעיות עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש צנעיות הענין שנקרא כן וי הד' אותיות הוי"ה מרומים צאין הנטות צאן עם שרשיו, וממילא שכל העושה חיי פירוד בין האותיות הוי"ה צ"ה הוא בכל מקלן צנעיות האילן ואמור, וענין מש"ל (חיקון י"ג דף כ"ט ע"א) עיי"ש וצנעיותו שם ועוד מצוה לאתעסקא באורייתא וכו'. פי' עוד יש צחי צענין מקלן צנעיות זה הלימוד שלא לשמה, ומפרש דבריו כי התורה שהוא סוד ז"א הוא צחי האילן וכמ"ש רבינו (צפ"ה דרוש ג') משער דרושי הל"ס) דז"א נקרא אילנא דחיי, והמלות הם צחי ענפי האילן ופירות ושרשי האילן, ומי שלומד שלא לשמה הוא מקלן צנעיות האילן, שמפריד הענפים והפירות מן האילן וכדמפרש ואזיל: והא קוב"ה לית בא בטרותיא וכו' וכמ"ש צ"ש"ם (פי"ז דף ג' ע"א) אלא כל מאן דקרא ק"ש. פי' מבואר מזה שהתורה עיקרה הוא לעורך יתודו ואחדותו יחצ"ש, וממילא מוכן הענין אלישע אחר שהיה מקלן צנעיות היה משום שלמד תורה שלא לשמה ולא היה מיוחד בלימודו יחוד עליין

כל זמנא דלית שכינתא באתרהא (יה) לית מלכא. ובגין דשכינתא אייה מלכות על בר נש. אתמר ביה שום תשים עליך מלך, למהוי ישראל בה כולהו (רבו) בני מלכים, [דף ס' ע"ב] דלית מלך בלא מלכות.

דבגלותא שפחה תירש גבירתה. ובזמנא דייתי משיחא אתמר (אתר א) ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה.

איהי מלכותיה, איהי כורסייה, איהי עטרת דיליה. למלכא דאית ליה מאנא דיקר ואיהו מחבבא לגביה. לזמנין שוי ליה עטרה על רישיה. דא תפילין דרישא. לזמנין קשיר ליה באצבעא. ודא תפילין דיד. לזמנין שוי ליה תחותיה. ואתקרי כורסיא דיליה. לזמנין עביד מינה לבושא.

וכען

באר לחי ראי

ישראל צניי מלכיים רק צארעא ד'ישראל, דלא תפשוט השכינה בגדי אמר ותלבוש בגדי מלכות ויכירו וידעו כל צאי עולם כי להי המלוכה, ואנחנו צניי נהיה צניי מלכיים ומלכותה יתן המלך. מן ושחי שפחה ציטא מלכות דקליפה, לאסתר מלכות דקדושה. למלכא דאית ליה ובר. כוונתו לזכר כזה דאס היא כרסיה למעט ממנו חיק תהיה עטרת דיליה, ולזה מפרש זמנין וזמנין יש, וכו' איהו ע"ד שאמר (ברע"מ פי' תרומה דף ק"ח ע"א) נחשקה למשח למעטד או חגא או אמלעי או שמושא דאיהו כרסיה ובר עיי"ש. לזמנין שוי ליה עטרה ובר. וכו' איהו צניי (ברע"מ פי' פתח דף ר"ל ע"ב) כל אחין לחופה וצריבין ישראל למיבז קדושין מהחזון לכלה בקשורה דתפילין של יד למבוי קאזר ליה צי' כריבין דרעטא ובר, ולעשרא ליה בתפילין דרישא דאיהו פאר ובר, ובכנפי מלכות דליות דתגלת ולבן כסא דין וכסא חמשים עיי"ש, וזיינו כי תפילין של ראש הוא צמה שהמלכות סלקא צאמא צמוד אשת חיל עטרת בעלה שהיא חשיך שנקרא עטרת תפארת צמוד בעטרה שעטרה לו אמו וכמש"ל (בהקדמה דף ע' ע"א) עיי"ש ובציאורנו שם, ולכדי אמר שוי ליה עטרה כי בחשיך אין קשירה רק צמי הנחה בענין הנחת העטרה על הראש: ולזמנין קשיר ליה ובר. היינו סוד חיקון האמלעי שלה שמקשחת עם בעלה צאכבה וריעות ונפשו קשורה בנפשו שהוא סוד תפילין של יד שיש צב סוד הקשירה בנפשו כמש"ל (בהקדמה שם) עיי"ש ובציאורנו שם: ואתקרי כורסיא דיליה. היינו חזונו הכתוב צמי שמושי דליות דאיהו כרסיה שהוא סוד הקיש וכמש"ל (חיקון פי' דף ק"ל ע"ב) כד צי' אחשפץ בעטופא דמלוח ומנה תפילין וקרא קיש כל חקן ליה כרסיה וכו' צמוד כסא ובר וקרא ליה לשריף של כרסיה דחקן ליה בקרא דשמו ישראל עיי"ש: לזמנין עביד מינה לבושא. וכמש"ל (דף ר"ב ע"ב) איהו עטית דקאציא ובה אחשפץ קאציא כד"ל שמו

אור

מלכות על שם בעלה המלך. כל זמנא דלית שכינתא באתרהא ובר איהי מלכות על ב"נ ובר. עין (ברע"מ פי' תלד דף רע"ב ע"א) דקאציא לא יקרא מלך עד דרכיז צמוסיה דליות דאיהו כנסת ישראל, וקאציא כד איהו לצר מאחריה ללא איהו מלך, וכד אחזרזר לאחריה וכהי' למלך על כל הארץ, וכהי' ישראל אחמד צהון כל ישראל צני מלכים, כגוועא דאבא חיון צני, דלאו חיון צני מלכים עד דיהדרון לארעא ד'ישראל עיי"ש, ולזה דרש הכא שום תשים עליך מלך, שחיבות עליך מלך, מרמז שאין הקציה נקרא בחומר מלך אלא אם יוצר ישראל מדרכי הרעב ויעצו תשובה כראוי להיות צמחי מרעבה וצמי סוסיה לקאציא שעי"ז נקרא בחומר מלך, ולזה אמר דכל זמנא דלית שכינתא באתרהא לית מלכא, וכמ"ש (ברע"מ פי' כי תלד דף רע"ב ע"א) דקאציא כד איהו לצר מאחריה ללא איהו מלך, ואמר הכא צנין דשכינתא איהי מלכות על צי', כגומר שכל ענין שהקציה ושכינתא נקראים בחומר מלך ומלכות, הוא רק אם ישראל מקבלים עול מלכותי יחצ"ש, כעס אומנם אין מלך בלא עם. שום תשים עליך מלך היינו כי צא שמחוקים המלך והמלכות בשלימות נקראים גם אנחנו צני מלכים, ולכן אמר הכתוב שום תשים עליך דייקא מלך שגם אחר תהיה נקרא צמחי מלך, כאמרם ישראל צני מלכים הם, ובהי' לפיכך ללא צמח החיקון הכסוד: דבגלותא שפחה תירש גבירתה. הוא מפרש הענין מ"ש (ברע"מ שם) ד'ישראל לאו חיון צני מלכים עד דיהדרון לארעא ד'ישראל, ואמר הכא כעס עפמשי"ל (בהקדמה דף ע"ב ע"א) בגלותא נאמר שפחה כי תירש גבירתה, כי בגלותא השכינתא שכינתא דלא השתמודעין צב חילין דאיהו מעריותה, והאכסיהא בלבושין דאמא צמוד וכי יסוד איש את צמו לאמה, והכל בשביל דלא השתמודעין צב שפחה ציטא היא אימא דערב רב וצטבה ולא יוכלו לנק ממנה עיי"ש ובציאורנו שם, ולזה אמר דמכ"ס לא נקראים

וכען דאיהי מרחקא מן מלכא. אתמר במלכא (ישעיה ו) אלביש שמים קדרות. ושכינתא (רס) אמרת (שד"א) אל תראוני שאני שחרחרת. ובני נשא דאינון שטיין מסתכלין בלבושא. ואחרנין הכי מסתכלין בגופא. ובגלותא כולהון שטיין. אבל פקחא חכימא אסתכל מלגא.

וכד ייתי פורקנא. אתפשט מלבושין דקדרותא. וזריק לון על אומין דעלמא. ההיד (שש"ת י) ויהי חשך אפלה וגר' (רס) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

דבההוא זמנא דאתלבש באלין לבושין. (רל) אתמר ביה (דברים לב) ויאמר אסתירה פני מהם. לבתר דאתפשט מינייהו. (שש"ת יד) וייראו (רלא) העם את יי. וכל ינוקין (רלב) אחזיין ליה באצבע. ההיד (שם טז) זה אלי ואנוהו.

ובגלותא (תהלים יח) ישות חשך סתרו. ובגין דא אמר דניאל (דניאל ב) ידע מה בחשוכא (רל) ונהורא עמיה שרא.

ובההוא זמנא דאיהו בחשוכא. מתלבש (רלד) בתהו ובהו ובחשך ותהום. כביכול אתון אינון בפרודא (רלה) ולא מתייחדין תמן. ולבתר דנפיק מינייהו. (זכריה יד) והיה יי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד.

בההוא

באר לחי ראי

מכס: ויאמר אסתירה וגר'. כס כעניין חב כוס הכסתר פנים, ולפי הכסתר פנים שנחצב ככל עת צעור' נתרצו הכעניין: לבתר דאתפשט מינייהו וייראו העם את ה'. היינו כמשל (צבקהמ שס) דלעמיד לנא יתפשט קוצים מכל כנוי שס סוד מלבושי צמוד ולא יכנף עוד מוריד, צבקהמ זמנא כי עין צעין יראו צבז' כי ליון עיי' וצבקהמ שס: ידע מה בחשוכא. כס המלבוש דקדרותא דשכינתא דגלותא כיל' ונהורא עמיה שרא. היינו פנימיות אור גוף השכינה הקדושה געמיה כיל: כביכול אתון אינון בפרודא ולא מתייחדין תמן וכו'. עיל (תיקון לז) דף ע"ז ע"ב צמוד כי כענין יחיד צנינו, שכלקליפות שנקראים מוית, נורמין להפריד בין הדברים ומנועים היחוד דלוי' חוץ שכו' יקריק, ולבתר דמתפשטין מינייהו מתייחדין כולכו ולא יתבטש, ומתייחדים חוץ היינו אור י' עם אור ה', ולא עם אחרים, היינו אור י' עם אור ה', ולבתר דאתפשט קליפות אל' מינייהו ויבי' ה' אחד ושמו אחד, ועיי' עוד להלן (תיקון לז) דף ע"ב ע"א) דקליפות כיל תבו וצבו ומשך על פני חכמים לחיות כענין עיי', ולא אחר כן צבקהמ זמנא דאיהו צבקהמ צמוד שאני שחרחרת כיון משום שמתלבשת בקליפות דתבו וצבו וגר' ועיי' ד' לחיות יקריק צבקהמ, עד לעמיד לנא יתפשט קוצים ושכינתא מלבוש בקליפות כיל' ולא ויבי' פירוד בין הדברים, ויחידהו כד' לחיות כיי' צבקהמ שלם לא ויבי' כי למך על כיל כמר, וזיק תיבה כיל אפילו צבקהמ, וכן צום ככו' ויבי' יקריק

אור כשלמח עיי' וצבקהמ שס: וכען דאיהי מרחקא מבעלה בגלות החל כוס צעור' שכו' צעור' מדור הקליפות: אלביש שמים קדרות. שמס כוס ז"א, וקדרות כוס צמק' לנא המלכות שכו' כיון צה' עושה אור כשלמח וכאשר. ושכינתא אומרת אל תראוני שאני שחרחרת. היינו כמשל (תיקון לז) דף ע"ב ע"א) דגלות צעור' כג' קליפות מלבושין חס השכינה, וצמנא דאיהי מתלבשת צאלין קליפות איכי אמרת אל תראוני שאני שחרחרת, דצאלין קליפות איכי מתחללת וכו' עיי', ולזה אמר הכא להמשך בדרוש השכינה אומרת שז' כהשכח כוס רק מצחין מסמרה דלבושין, אכל צגוף אור השכינה חן שס שחרות וקדרות חץ אפילו צבקהמ וכמשל (תיקון ע' דף ק"ל ע"ב) שזוין חוץ צמנא דגופא, אכל ביב לית שניא כלל הכ"ד חן כי לא שניא עיי'. וב"נ דאינון שטיין מסתכלין בלבושא. היינו כמשל (תיקון כז דף ע"א ע"ב) ווי לבני עממא דאינון אטימא לנא איכו לא אשחני וכו', אכל לבני חייביא אשחני קוצים ואסתתר מינייהו צמנא כסוין וצמנא קליפות וכו' עיי'. אסתכל מלגא. היינו צה' אור של גוף השכינה הקדושה שחת המלבושין כיל: וכד ייתי פורקנא וכו'. רל לעמיד לנא יסור קוצים משכינתא מלבוש בקליפות כיל הבורחים מסך מצויל צנינו לבין אצניו ששמים יעיי' עצה עלינו ככל משך בגלות ארת צעור' וכמשל (צבקהמ דף ע"ב ע"א): וזריק לון על אומין דעלמא. כי קטולי דשאר עמין השימין על צדי נקס וכו' תמן צדים חורק אחס עליהם להקס

בההוא זמנא, כל חיזון יתערון בנגונא. וכנפיהם פרדות מלמעלה. לקבלא ליה בחדה. וכולהון יהון רצין ושבין בנגונא. ושלחותא לגביה. הה"ד (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק לברשא לישראל.

ובההוא זמנא (תהלים קמח) הללו את יי מן הארץ תנינים וכל תהומות וגר. כולוהו לעילא ולתתא. כל מה דאתברי עד יתוש ועירא. כולוהו משבחין ליה. (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

בההוא זמנא יתקיים קרא (צפניה ג) כי אז אהפוך אל רלי) עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי וגר.

בההוא זמנא אתבני ביתא דשכינתא. דאיהי בית הבחירה. על ידא דקוביה. דאתמר בה (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב. ואני אבנה. אינון אבנין טבין דאתבני מינה. הה"ד (בראשית ל) ואבנה גם אנכי ממנה. נטיעין קדישין רלי) הה"ד (ישעיה ס) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

ובניינא דבי מקדשא תהא בנויה. מכספא ודהבא ואבנין יקירין. ותהא מרקמא. מכל ציורא. דעובדא דבראשית. ועלה נהרא ירושלם דלעילא. (לעילא) מרקמא מכל מיני גוויין דנהורא. ורוא דמלה (תהלים קכב) ירושלם הבנויה רלי) כעיר שחברה לה יחדיו. דאנהרא על גבוי.

בההוא זמנא יתקיים בישראל. (ישעיה ס) לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף וגר.

ויתער שיר השירים רמ) בעלמא.

וידליק

באר לחי ראי

ישראל מעפרא ור' עיי"ש. אינון אבנין מביין דאתבני מינה. חיינו כי החי' והדיוקים נקראים אנשים, וכמ"ש בשי"ס (צ"ב דף קמ"ב ע"ב) מסוים אנשים אלו צעלי משנה, ועיין (צמד"ר וילא פ' עי) והאבן גדולה דא צ"ד בגדול ור' זו מופלא שבצ"ד, וכמ"ש אבן מלאכו הצנים היתכ לראש פנה, וחיינו שפיקר הכיסודות צנין צית במקדש דלעילא לנא יחיד צנשמות הצדיוקים וח"ה לומדי תורה, ואמר כהא שחקבי"כ אומר ואני אבנה חיינו אבנין עבין, שחקבי"כ יתן כח וחיל לכה"ה והצדיוקים שיעמדו על משמרתם משמרת הכורה וסעצודכ שיכיו רחויין לקבוע אותן לצנין אריאל: נטיעין קדישין. חיינו יעקב עם חיי"ב צענים שחם נטיעין קדושים נקראים אנשים וכמ"ש (צפ' ויחי) משם חטב אבן ישראל ופירש"י דיעקב וצניו נקראים אבן: ובגינא דבי מקדשא. של מנחם ויחיד ג"כ צנין מפיאר מרוס ומלוייר צו כל מעשכ בראשית: ירושלים דלעילא. הכותניות: ירושלים הבנויה בעיר שחברה לה יחדיו. וכמ"ש (צזכר פ' אחרי דף ע"א ע"א) מה שמצרכ לך ימיו, צנין ולחזות צב מלכא משיח סמנין, בכל סמרי מלכא דברנא דלדיק וכל כחרי מלכא בליגן ציכ עיי"ש: ויתער שיר השירים בעלמא. וכמ"ש (צזכר תרומה דף קמ"ג ע"א) שבי"ש אשר לשלמח, שירחא

יקריק אחר, שלח יחיד פירוד צין באותיות עיי מלבושי הקליפות כנ"ל. בההוא זמנא כל חיזון יתערון בנגונא. עיל (צכקדמכ דף ד ע"ב) אותיות יקריק טבין דר חיזון וצבון אחריותו עיי"ש וצבואורט שס, ולזה אמר דלעילא לנא כאשר יאירו בדי אותיות ויסתלקו מהם לבושי הקליפות השוכנין ויאירו דר חיזון, אז יתערון כל בדי חיזון צנינוס על ישועתם. וכנפיהם פרודות מלמעלה ובר. חיינו כמש"ל (דף י"א ע"ב) צבכוא זמנא דלחממת חייצא מעלמא סלקא אוריתא צנגונא, שכינתא צנגונא, וישראל סלקין מעלמא צנגונא, בדי אותיות יקריק צניר פשוט כפול ממשל ומרצע י יק יקיו יקריק עיי"ש, ומצור שס דכל ענין הכנונא שיכיר לעתיד לנא הכל יחיד צנח בדי חיות ור' כנפים שלם דטלס מחאן גופייו צניר מרצע של בדי אותיות חיי"ה עיי"ש. לברשא לישראל. שבתשית יצא. כי מלאה הארץ דעה וגר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגר. חיינו כמ"ש (צזכר פ' וירא דף ק"ח ע"א) וכד יכא קריצ לוימי המשיחא אפילו חייזי דעלמא זמנין לאשכחא עמירין דלחממתא ולמנדע ציכ ק"ק ותושבין וצבכוא זמנא לחגילא לטולא, כה"ד כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגר, מכו אז, צמנא דתיקוס כנסת

ויפתח דא חתער לה שלמה מלכא כד חתבני צי מקדשא
 ועלמין טלבו אשתלימו עילא וחתא צגלימוחא חדא,
 וסיבאר חתגליא צגלימו עיי"ש: וידליק נהורא וכו'.
 ר"ל דלעמיד לצא יאיר הש"ת מאור א"ם צ"ב על השכינה
 הקדושה ועל הכתורה ועל ישראל, בסוד קצ"ב ואורייתא
 וישראל חד, ויאירו שלשתן כמורה המחור, ואמר דלעמיד
 לצא ידליק נהורא בסוד וכו' לך הוי"ב לאור עולם
 על זיתא ושרגא. פי' דלעמיד לצא יאיר האור אין סוף
 צ"ב על הכתורה שנקרא שמן זית, שמאיר עיי' הפחילה
 שהוא ישראל, שעי' לימודם בכתורה מאיר אור עולם
 על הכתורה שהוא צחי זית, וגם על שרגא שהוא סוד
 השכינה, שעי' אור הכתורה יאירו כל ה"ם של שיעור
 קומחה של המלכות. בהדגא זמנא אתמד בשכינתא
 וחלצה נעלו עיין (בשבע"פ, ובטע"מ פ' חלץ) בסוד
 מנחת חליצה, שסוד מעל החליצה הוא דכשחן זוג דז"י
 למעלה באילנות, אז יורד ז"א צייתא ומחלצת במטעדין
 הוא סוד המנעל ושם מזדווג בטוקפא דיליה כמו חדם שמת
 בלח בים דר מיין שמתעלם בלחיו שהוא היסוד, ולכן
 משימים הנעל צרגלי ויצימה חוללתו כדי שיחזיר לשורשו,
 ולכן ציו"ב שז"י הם למעלה בלחא עמלה חינו גריד
 שום נפל, ועיי"ש עוד (צ"פ עקב) בסוד רכא והתלינו
 שאומרים בצרפת המתון בשפה, כי בשפה וכו' צבחי חלץ
 הנעל שהוא מטעדין, חלץ ז"א ישרוט צעמנו וינכיג
 הפולם עיי"ש, ולא אמר הכא דלעמיד לצא שיחמנו ז"י
 לאילנות וחזונו שם ולא יאטרכו לירד לצריחה ולהתלבש
 במטעדין שהוא סוד הנעל, עיי' ואמר זה בזהוא זמנא
 בשכינתא וחלצה נעלו, וכענין רכא והתלינו שאומרים
 בשפה ובחמור: נעלו דקרב"ה. צימות החל בשורד ז"א
 להזדווג בצריחה עיי' התלבשותו במטעדין כ"ל: לקיים
 ביה של נעליך. כי רק צמחים הותרה השכינה להתלבש
 במטעדין כמש"ל (בהקדמה דף ט"ז ע"א) בסוד עבדים
 היינו לפניה צמחים, משא"כ צמח בגאולה לא חשך
 להתלבש עוד, והיינו משום שאז יוכיח העליה דז"י ללחא

דבר אחר וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה. על רמז) הגאולה. דא שכינתא עלאה. ה' עלאה. ועל התמורה. דא שכינתא [ויד' ס"א ע"א] תתאה. דאיהי רמז) תמורה בההוא דאתמר ביה אל תמירני בו. ואיננו ה"ה. וזאת דא בן ובת ישראל דא אב (בס"א הגי' דא אבן ישראל דא את).

ובגין דא לתתא איהו תמורות אתון יקר' באדנ"י. אבל לעלמא דאתי לית תמורה, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב אני נקרא. בעולם הזה נכתב ביה"ה ונקרא באדנ"י, ובעולם הבא נכתב ביה"ה ונקרא ביה"ה.

ועוד שלף איש נעלו. דא גופא דאיהי אתתא. כלי דיליה ודא מטטרוין. ונתן לרעהו. דלומנין אשתכח

באר לחי ראי

(בהקדמה שם ונשאר דוכתי) עיי'ש ונציאורנו שם. דאתמר בה וזאת לפנים בישראל. פי' כי כל מי'ש וחנן ח'ס נעלו שכו' ענין יבוס וחלילה שהזוג הוא בצחי התלבוש כנ"ל, וזאת לפנים בזמן הגלות, אבל לעתיד לבא בזמן הגאולה יחזונו מ"ע בלי שום מסך ומכיל כנ"ל. על הגאולה דא שכינתא עלאה דכל חירו בידכא, וכמש"ל (דף ז' ע"א) ח'ס יגאלך וגו' ואם לא חנני לאגל, חנני דא אגל עלאה עיי'ש ונציאורנו שם דאיהי תמורה בההוא דאתמר ביה אל תמירני בו. הוא מימלא צ"ש (סוכרין דף ל"ח ע"ב) אל תמר בו אל תמירני צו עיי'ש, וכי' גס נעיל (בהקדמה דף ט"ו ע"א) עיי'ש ונציאורנו שם, ואמר הכא להמשך הדרוש דבזמן הגלות שהמלכות שכינתא תתאה מתלשט צמטרוין שעלו ואמר אל תמירני צו, הכס שאני ואמר ושטמ צקולו, הזכר שלח תמירני צו, כי הוא עמד לאדוניו, אלא יש לו מעלה כי שמי חיינו שהשם הוי"ה עומן גקרב, ולכן נקראת המלכות תמירני. ואיננו ה"ה. פי' גאולה ותמירני, שהם צינח ומלכות, הם סוד צ' הדין של הוי"ה צ"ה, חיינו כי הגאולה העתידה יכיה פי' אלא עלאה שכו' סוד ה' ראשונה, ועל התמורה הוא סוד ה' אחרונה, וכמ"ש (צדק' פי' חל' דף רפ"א ע"א) ועל התמורה דא שכינתא תתאה עיי'ש: וזאת דא בן ובת. (הגרי"א) גרם וזאת לפנים בישראל אב וכן, וכל'ל, ור"ל כי צ' חיות לפנים בישראל, מרמזים לז' חיותות י"ז מהוי"ה, שחיבת לפנים מרמז לזאת ו' שהוא צן סוד ז"ל, כמ"ש (בזכר פי' ויט' דף קס"ג ע"א) בצד כי אין שבת לפני כסא כבודך, וכן אין שבת לפני המקום, לפני דייקא, דכיינו ז"ל שהוא לפני המלכות, עיי'ש (ובקצ"י) שם: ישראל דא אב. חיינו כמ"ש (הרמיק בצדק' צדק' הכניס ערך ישראל) דת"ת נקרא ישראל כשהוא מברך בין הרי"ב, ומכריע כף הדין לז' התכונה דברט העוב וכו', וזה סוד מלח ישראל, ח"ל מלך התכונה וכו', ולכן אמרו ישראל עלו במחשבה, שברח שנקרא ישראל צדק עליותו במחשבה שהוא תכונה עיי'ש: איהו תמורת אתון יקר' באדנ"י. דרש על הגאולה ועל התמורה

אשתכח ביה עמודא דאמצעיטא. ולזמנין צדיק. ולזמנין שכינתא עלאה. איהי תעודה ביה. ולזמנין שכינתא תתאה. היא תמורה ביה.

ודא איהו גן נעול. וביה מעין חתום. דאיהי שכינתא. י' כלילא מעשר ספירן. י' מן מיטטרין.

כל ספירן פועלין ביה. בהאי עלמא שפלה.

וביה (ס"א ובו) יבום וחליצה וגט פטורין.

וכל

באר לחי ראי

איהו נעול, דא סולפריין, דאיבו סנדל לגבי קציה ונעל לגבי שכינתא עיי"ש: דלזמנין אשתכח ביה עמודא דאמצעיטא וכו'. הוא מפרש דבריו מ"ש דמטערין הוא גופא ואיבו אחתא ואיבו כלי דיליך, ואמר דלזמנין אשתכח ביה עמודא דאמצעיטא, היינו שזמן שהוא בחי מרכבה לעמודא דאמצעיטא שהוא ח"ת, אז הוא נקרא צנח"י גופא דיליך צמוד ח"ת גופא, וכמ"ש (ברע"מ שם) אבל ח"ת איבו גופא ליקו"ק עיי"ש, ועין בדברי רבינו (צנח"י פ"א משער סדר אצ"י) דמטערין הוא בחי גופא דח"ת דצריאכ ממש עיי"ש: ולזמנין צדיק. עין (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) דמטערין אחקרי שדי דאחקרי קשט שהוא בחי יסוד לדיק עיי"ש (ובצ"ה פ"ו משער כה"כ), ולזה אמר הכא שזמן שצנח"י מתלבש צו צנח"י קשט שהוא יסוד לדיק לכדווג צנח"י, אז נקרא צנח"י אחתא דיליך: ולזמנין שכינתא עלאה. עין (צק"י ערך מטערין) שצנח"י מהם עמק המלך דמטערין הוא נעל ומלבוש לשכינה דצריאכ עיי"ש, ולזה אמר הכא דלזמנין שהוא מרכבה לשכינתא עלאה דצריאכ הוא נקרא מאנא דיליך שהוא בחי נעל ומלבוש: איהי תעודה ביה וכו'. כונתו לבאר לשון הכתוב חתא לפניס בישראל על הגאולה ועל התמורה וגו' חתא התעודה בישראל וגו', שהוא ג"כ מרמז לסוד שכינתא עלאה ותחתא, ומפרש חתא התעודה איבי שכינתא עלאה, היינו כמ"ש (ברע"מ פ' תלף שם) חתא התעודה בישראל, תעודה אמא עלאה כמ"ש נור תעודה חתום תורה כלמדי איבי חתום דעלמא חתום דשמיא וארעא, ועל התמורה שכינתא תחתא צאן אחר אחטמרת בצולומא דיליך מטערין ובר עיי"ש: ודא איהו גן נעול. פי' כי המלכות נקראת ג"ן, כמ"ש (צנח"י פ"א משער החשמל), ולזה מפרש דא איבי ג"ן נעול, שכלכות שנקראת ג"ן היא נעולית ואחטמרת בצולומא דיליך שהוא מטערין וכתמור: וביה מעין חתום. ע"ל (תיקון ל"ז דף ע"ח ע"א) צמוד גן נעול מעין חתום, דבשית יומין דחול יסוד דנוקצא סחוס וחתום שלג ילגשו צב החיטויים עיי"ש, ולזה אמר הכא שצח"י מעין חתום הוא ג"כ צנח"י מטערין כמשי"ל צמוד גל נעול שביא אחטמרת צו, כי הוא שומר הפתח לביח מסוגר בפני החיטויים בכל שעת ימי החול כמ"ל,

ולזה

וכל אתון ביה אינן תמורות. כגון מצפ"ץ.

ואיהו נעילת חגין חמנין ויומין טבין. נעילת דלת בפני לחין.

ביום הכפורים דאיהי עלמא דאתי. לא אתקרי יקריק באדני. דאיהי דיין. ואיהי נעל. נעילת דלת. ואינו נועל הדלת. אלא איהי פתיחא לקבל שבים.

ובגין דא יום הכפורים אסור (מי) בנעילת הסנדל. דלית יחודא ביה לקוביה ושכינתיה. דלזמנין

באר לחי ראי

ואמר אמר הכא שכל עניני יום וחליה ובע פטורין שטעשים לאורך גלגולי השמות הם מתחבשים ע"י מטעורין, ובמש"ל (תיקון ר דף כ"ב) שמטעורין הוא מלאך על אינון רוחן דפרחין צביע דמטריסא אינון נשמתיין וכי עיי"ש וצביאורו שם: וכל אתון ביה אינון תמורות. ר"ל כל השמות צמיתין לוחיות, כגון צמית צ"ש, ח"י: צלוחיות הקדמנים, או צלוחיות המלואות שם לבוש להשמות הקדושים, הם צמוד במלאך מטעורין שהוא סוד הלבוש דקוצ"ב ושכינתיה מצחי חלופי לוחיות של השמות הוי"ה חלקיקי הוי"ה, ובמש"ל (בהקדמה דף י"ד ע"ב) דח"י עבד הוא שנוי לכל שמהן, וע"ל (צדק שח"צ) וצביאורו שם דבזמן הגלות חין הקצ"ב ושכינתיה מתחבשים בעלמם כצביל רק צמיתין לוחיות שהוא סוד לבוש דמטעורין עיי"ש, ואמר אמר הכא דכל אתון ביה אינון תמורות, ר"ל שהלוחיות של השמות ה"ל הם תמורות ומלוצשים על ידו: כגון מצפ"ץ. היינו כמש"ל (בהקדמה שם) דמלוצשים סוד מטעורין הם הכנויים ומרכבות השמות הקדושים דאינון כח"י צמיתין כח"י מלפ"ץ עיי"ש וצביאורו שם: ואיהו נעילת חגין וחמנין ויומין טבין (הגרי"א) מוחק ששה תיבות הללו מלאך, אמנם בכל הדפוסים שלפנינו גרסו לה, ויש להדברים המשך פס המאמר כמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) מה יפו פעמין צמיתים אינון דמיתין לשכינתיה צמיתים נעילת הפסח ונעילת עשרה ונעילת החג ועיי"ש וצביאורו שהצחתי מדברי (הילקוט שמעוני) שהרגלים נקראים נעילה, משום שישאלו שלום לרגל ויועלים עלמם צמח ומוחידים עם השכינה הקדושה עיי"ש, ואמר אמר הכא שענין זה שישאלו ויועלים עלמם צ"י רגלים עם השכינה הוא ע"י מטעורין, ובמש"ל (שם דף ל"א ע"ב) דמטעורין יש צ"י שמה סגורין ופתחין, ואמר הכא שצמיתין מטעורין יש הכח של צ"י שמה סגורין ופתחין, היינו לפתוח לישאל קדושה בעצמם לבנום, ולסגור עליהם בעצמם להחיות עם השכינה הקדושה ולא יתערב צ"י בשמחתם: נעילת דלת בפני לוין. ע"ל (תיקון י"ט דף ל"א ע"א) דלת הכא כשעל דלת בפני לוין דלחמך צב"ו לו עלו ואני פורע, ועיי"ש וצביאורו שהצחתי מדברי הש"ס (צ"ח דף ע"ב) ולאו"ך ששמה שמה וי"ש

ואמר הקצ"ב לו עלי ואני פורע, ופנימיות הענין הצחתי מדברי (הזכר פ' פקודי דף רנ"ב ע"א) דצמית הקצ"ב אחיך ליה השמחה ודחותה לצ"י צגין דיהב לו חלק לעלמא דחתי, והצחתי מדברי (אור"ח שם) צביאור הדברים צב"ו כי סוד השמחה הוא מכה התפשטות אורות הבניה צו"י, וצחול שמחה מה זו עשה, והשמחה נעלה שחמך שער החצר הפנימית ויהי סגור ששה ימי המעשה, וצמית וי"ש נפתח השער הזה והקצ"ב מלך ממנו לכל הצא ללוות ומקבל כל אחד חלקו ממנו בדרך הלואה כפי הכחן, וזה הוא סוד חוספת נשמה ושמחה שמה עיי"ש, ואמר אמר הכא להמשך הדרוש, שצ"י צמית נעילת דלת בפני לוין צ"י ימי המעשה, וצ"י צמית נעילת דלת צמית וי"ש שכל הצא ללוות שמחה וחוספת נשמה אומרים לו לו עלי ואני פורע, הכל הוא ע"י מטעורין, וצמח להיות פוחם שער וסוגר השער ונאמר: ביוח"ב דאיהו עלמא דאתי. שאין צב"ו לא אכילת ולא שחיה וכו' והוא משין עוב"ב ואין לריבין ללוות כלל. לא אתקרי יקריק באדני. וכמ"ש הרמב"ם סוף פ"ב מה' עצרת יו"כ"ב, וצ"י ח"ח ס"י חר"ב"א) שכל ה"י פעמים שח"ב הכ"י מזכיר את שם המפורש בהעבודת צו"כ"ב, ה"ב מזכיר את השם ככתובתו צו"כ"ב ולא כקריאתו צאדני עיי"ש. דאיהו דין. ר"ל כי אדני הוא לוחיות דינ"א כי ממנו יולדים הדינים כמ"ש (זכר פ' ויקרא דף י"א ע"א) וצמח דוחתי, ואמר הכא להמשך הדרוש דביום הזה שאין צ"י לא אכילת ולא שחיה וכו' שאין השמחה ע"י הגשמיים ולא שייך לומר צ"י לו עלי ואני פורע וא"ל להשתמש בהשם הוי"ה של צמית פתחון לענין אכילת ושחיה גשמיית. אלא: ואיהו נעל נעילת דלת ואינו נועל הדלת. פי' כי ביום הזה משתמש ג"כ מטעורין בענין נעל ומסגרת, שמהל ח"י פוחם הוא אדני, ומלך ח"י סוגר הוא אדני, שהוא צמית סגור וגם צמית פתוח, וכי"ו שהוא צמית נעילת דלת בפני לוין לענין אכילת ושחיה גשמיית שאין הקצ"ב אומר היום לו עלי ואני פורע, אלא הוא פוחם ואינו נועל דלת בפני הצאים לשב"ח שחזרה לה, וזה הוא הצמית פתוחין של מטעורין ביום ההוא: ובגין דא יוח"ב אסור בנעילת הסנדל. עיין מדברי רבינו (צפ"ר ע"ד משנה יו"כ"ב) צמית

דלזמנין אייהי שכינתא. ואסתלק קוב"ה. ולזמנין קוב"ה. ואסתלק שכינתא.

ובגין דא עונת תלמידי חכמים בשבת. דביומין דחול דשליט מטטרוין. אתמר יהיה סגור ששת ימי המעשה. ביה אייהי סגירא תרעא. וביום השבת יפתח. יפתח תרעא. ותפוק מינה שכינתא. לאתתיחדא עם בעלה.

ובההוא זמנא אתקריאת כוס מלא. הה"ד (דברים לג) ומלא ברכת ה' ים ודרום ירשה.

דביומין דחול אתקריאת יבשה במטטרוין. הה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. ובזמנא דאתמליאת. אתמר עלה (תהלים קיז) כוס ישועות אשא ובשם יי אקרא.

כ"ס

באר לחי ראי

דיוכ"כ אסור נעילת הסגל, שהוא כחות ע"כ של אדם הראשון משכח דחויא שהוא החומר שזכ נחצבל דיוכ"כ, אכל שאר מנעלים מותרים, כי המנעל דקדושה לא נחצבל ע"י"ש, והבא אמר טעם אחר משום דנעילת הסגל של עור הוא משכח דחויא שהוא החומר וחייו המנעל של צחי אכילה ושחיוב שאומר הקצ"כ לוו עלי וכו', זה נחצבל היום שהלנת נעול צפני הלויים לענין החומר כ"ל, אכל שאר מנעלים שהוא המנעל של תשובה זה לא נחצבל, ואדרבה ימינו פשוט לקבל שצ"ס היום. דלזמנין אייהי שכינתא וכו'. צ"כ הוא מסויס הדריש צמח שבהן גדול ה"כ מזכיר את השם רק ככתיבתו הוי"כ ולא בקריאתו אדני, ואמר כי כשהוא מזכיר השם בקריאתו שהוא אדני, הנה מתחבר עמו צביונה גם השם ככתיבתו שכי' הוי"כ, כי דיוכ"כ אין ה"ב שמות מחידידי צ"כ, כי לענין לוו עלי ואני פורע של עניני גשמיית הוא הכל צחי אדני שהוא יום הדן ואין צו צחי הוי"כ כ"ל ורק צחיי סגורין לצד, אכל לגבי ענין תשובה מאיר השם הוי"כ צלי שום למאוס כי לכל אדם פתוח ידו לקבל שצ"ס והוא צחיי פתוח לצד: ובגין דא עונת ת"ח בשבת. דלא אית יחודא לקוצ"כ ושכינתיה צקירוב צער כביכול צלי שום לצבא דמטטרוין: ביה אייהי סגירא תרעא. היינו כמש"ל (תיקון י"ח דף ל"ד) שער החזר הפנימית ויכ"כ סגור וימי המעשה, ואמאי צגין דמטטרוין שליט עליהו ע"י"ש וצביונהו שם, תרע"א הוא גימ' אדני צמילואו שהוא סוד שכינתא נוקבא ד"אל: ובההוא זמנא אתקריאת כוס מלא. עיין ש"ס (צרכות דף י"א ע"א) כל המצדק על כוס מלא נוחין לו נחלה צלי מלרים ע"י"ש, וידוע מדברי (בזכר ריש בהקדמה) ר"ח פתח כשנשנה צין החוחים, דכ"ס הוא סוד מלכות נוקבא ד"אל ע"י"ש, ופנימיות הענין מנואר (בזכר פי עקב דף רע"ג ע"כ) דכ"ס חסר ו' הוא פגום וחסר, כי הוא כ"ס צ"ל א', ואלקיים הוא אחיות מלי"א י"ק שזכ תכלית ואלקיים שהוא גימ' כ"ס מלא ו', וכשהוא מלא ו' הוא צלמיות, כ"ס

כו"ס איהי אלקיים בחושבן. דסליק לחושבן כנו"י. במאי אתמליאת. באת י'. ואתעבדת כוסי רוי"ה. ובגין דא כוס צריך רמז) עשרה דברים וכו' :

קם רבי שמעון ואמר (תכלים כז) אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה באת אני בועת באת רמז) בידאי, אלא בעינא לאתתקפא ביהאי קרא דדוד. קום דוד. הא זאת דילך לגבן

אהרן כהנא קום משנתך. הא זאת דילך לגבן דאתמר צב (ויקרא עז) באת יצא אהרן אל הקדש

קום רעיא מהימנא לאגנא על זאת דילך. דאתמר צב (דברים ד) זאת התורח אשר שם משב דהא כמה מארי מגיחי קרבא קא אחיין לאגנא עלה

קומו נביאי קשט. דהא זאת דילכון לגבן. דקא הויתון מתנבאין. עלה אתמר (ירמיה ט) אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגבור בגבורתו וגו' כי אם באת (איכה ג) זאת אשרי אל לבי על בן אוחיל

קומו אצבן רמז) מארי דברית דהא זאת אוח ברית דלכון צינגא דאתמר צב (ויקרא כו) ואף גם זאת בכיוחס בלחץ לויזכוס וגו'. ובגינה אמר קוציב (שס) חכרתי את בריתי ועקוב.

קום שלמה מלכא. דלחא רז) שלם דילה קומו למכויו עזר לגבה ביהאי קרבא

נער

באר לחי ראי

וחי הוא ציבור המדרש שם כוסי רוי"ה זה הבאר, היינו כי כוסי הוא אחיות כו"ס י', ור"ל דבשמוסף אות י' דעשר דברים של כו"ס נעשית המלכות בצחי צא"ר וזה הוא תיקוה, וזה הוא ציבור הדברים כאן שאמר במאי אתמליאת המלכות להיות בצחי צא"ר סוד כוס יי"ן, בחוספת אות י', של העשרה דברים דתיקון המלכות שחכים אתעבדת כוסי רוי"ה שהוא סוד באר מים חיים ובגין דא כוס צריך עשרה דברים. כגד י' שמוסף להיין שבו שהוא סוד להיות תיקון היסוד כחכר. קם רבי שמעון ואמר וכו'. מכאן עד סוף התיקון בדפוס מנוסח ואמנם ערה, הוא בגי' (בדף י"ז ע"א) שניצ בלוחיות קטנות, ובגרא שחיו מגוף התיקונים, ודפוס קאנסטאנטינא ספחורו לכאן, ע"כ הלגתי בלוחיות רש"י כמו שהוא בתיקונים של בגריא ז"ל. וסמכו בגי' זו לכאן, כי יש להמאר המשך עם משיל (דף מ"ח ע"א) שאמר אי' מכי חנאים לר"ש רבי שים צלע קך דהא קשתא לגבן וכו' אתמר מגידן דלילה וכו' קם חנא תניא וכו' ומה נמשך הדרש מעין לעין ע"כ, דעתה כאשר עמדו ב' חנאים וסיימו הדרש השיב להם ר"ש אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגו', כי משב ואהרן והנביאים עומדים לערתי. בזאת אני בופח. היינו ששם צמחו בהשכינה שקראת זאת, כמ"ש (ברע"מ פ' תרומה דף ק"ח ע"ב, וצ"פ פנחס דף רנ"ז) שכלמית נקראת זאת שהיא עקרא דכלא עיי"ש, ולכן (תיקון ס"ד דף י"ב ע"א וע"כ) : קום שלמה מלכא. דביח נאמר יען אשר הוב זאת עם לבבך וגו' : דאנת שלם דילת. היינו כמ"ש (ברע"מ פ' ויקרא דף ד' ע"א) דשלמה

הוי"ה חקרא שמדווגא בצעלה שהוא סוד הוי"ה, וכמש"ל (סוף תיקון מ"ז דף פ"ב ע"א) הכו"ס איכו ברא דיתקדוהי דאיכו כי ס"ב עיי"ש : כוס איהו אלקיים בחושבן דסליק לחושבן כנו"י. ר"ל דצמח שהכו"ס שהוא סוד המלכות אינו בשלימות, אז היא בצחי אלקיים, שהוא חוקק הדינים דסליק לחושבן כנו"י, שהוא סוד המלכות של מעמדן דאיכו כנו"י לכל שמחן וציה אחסוף, וכמש"ל (בבבבבב דף ע"ז ע"א ובבבבב דוכתי), אבל בשלמליאת המלכות צמוד כו"ס מלא ו', אז אתפשת מכל כנו"י כגל ומאירין אורות עלם החסדים שלם בלי שום לבוש : במאי אתמליאת. להיות ככלל כו"ס מלא כג"ל. באות י'. היינו כמש"ל (תיקון מ"ז ע"ס) כוס יי"ן חושבן סוד מן יסוד, ונריך י' דברים דלחין חושבן י' מן יסוד עיי"ש, והיינו דאם מתקן ע"י הכוס יין דברת המזון העשרה דברים של הכוס כחכר צבא שם, אז מתקן המלכות צווג דיסוד דדיק שזכ הוא תיקוה הפיקרי : ואתעבדת כוסי רוי"ה. כוסי הוא כו"ס עם י', והיינו כמ"ש (במד"ר צלח פ' כי"ב ס"ח ח') כוסי רוי"ה זה הבאר עיי"ש, וציבור הדברים הוא עפתי"ש (בזכר פ' נח דף ס' ע"א) דהמלכות צמח שהיא עניה ודלה ואין לה מעין והשפעה ממקור העליון היא נקראת צור, והשפעה השפעתה ויש לה מעין ממקור העליון נקראת צבא עיי"ש, ולכן אמר הכא להמשך הדרש דבשמוסף המלכות שהיא הכוס שבו היינו מספר סוד שיהא מלא י' להיות שליטה בתיקון דיסוד דדיק ח"י עולגים שחקבל השפעה מצעלה בצחי צא"ר מים חיים ממקור העליון דרך נגד היסוד דדיק אז נקראת צא"ר,

דשכינתא.

אחיין למיכל [דף ס"א ע"ב] עאנא. ארחתא דיליה. למכוז קירטא ברהיה. לורקא אצנין לגצייכו. למכוז עאנא נעיר מחיוון צישן. וקום נמיל קירטא צידך.

עלן לחמור (תכלים קיימ) אכן מאסו הצווים היתה לראש פנה. (צראשית כח) והאכן הוצח אשר שמי מלכ
יהי בית אלקים. אנה הוא לחמור עלן אצנא די מחה ללמלא. והות לעור רב. ומלחא כל ארעא.

צריש עזקא.

לבהוא

באר לחי ראוי

למחרת, ביום שבת, חתם פתח עמית שליח מן הממשלה

לכבוד אחר לדתגורת. בגין דברתא באצא אהעצידות. הכ"ד (משלי ג) י"י בחכמה יסד ארץ. בחכמה
דלויכו אצא יסד דרתא. דלויכו ארץ הדום רגליו. וכו' חזק חזק דלילי. לויכו ו'.

דאבנא דלויכו חגא עטרא על רישיה. עטרה דס"ת. ובגינה אחרת דאשחמש בחגא חלף.

איהי כתר חורב ודאי. דתלת כתרין חוטין. כתר חורב וכתר כבונה וכתר מלכות. וכתר חורב (נ"א וכתר
רג) שם טוב) על גבייהו.

והאי אצנא. לויכו ו' ברש א'. ולויכו ו' בצופה. עלא אחרת (ישעיהו מו) מגיד מראשית אחרית.

ואיהי (נ"א ולויכו) יו"ד ק"א ולוי ק"א. (נ"א יו"ד ק"א ולוי ק"א) כליל עשר ספירן. דלויכו (ס"א ולויכו)
עון רח) סופן דחילתון ודחילתון בצופן.

קמו

באר לחי ראי

ואילן דתלת בתרין אינון וכו'. וכמ"ש חז"ל (באצות
פ"ד משנה י"ג), ור"ל שזכ הוא סוד סגולתא, וכמ"ש
(דף מ"ד ע"ב) בגין דלואת סגולתא למכוי חגא ועטרה
ברישא דג' אצבן, דתבא כתר חורב וכתר כבונה וכתר
מלכות עי"ש וצביאורנו שם, וכי"כ גם לעיל (חיקון ה'
דף כ' ע"א) עי"ש וצביאורנו שם. וכתר חורב על
גבייהו. כמ"ש (באצות פ"ו מ"ו) גדולה תורה יותר מן
הכבונה ומן המלכות. איהי ו' בריש א' וכו'. וכמ"ש
(חיקון ו' סוף דף דף ורש דף כ"ב) שזורה אות א'
מרחם לענין עליות המלכות מסוף כל דרגין לרש כל דרגין,
שכי' דלמטה מרחם לעמידתה בגלות למטה דרגי ז"א,
וכי' דלמטה מרחם לעלייתה לעתיד לבא דרשא ז"א
לכיות אשת חיל עטרה צעלה צמוד חגא דס"ת עי"ש
וצביאורנו שם: ועלה אתמר סגיד מראשית אחרית.
גם זכ מנזאר (שם) צביאורנו. ואיהי יו"ד ק"א וא"ו
ק"א. ע"ל (צבאורנו דף י"ד ע"ב) דשכיתא לויכו יו"ד
ק"א ולוי ק"א אחריתא עי"ש, וע"ל (דף ס' ע"א)
דלויכו יו"ד ק"א ולוי ק"א, ועי"ש צביאורנו שכתבתי
ממ"ש (בחיקונים מ"ח דף פ"ו ע"ד) דמלכות נקראת
מ"ה מסערה דחכמה, וצביאור הענין הוא דשעולות
המלכות עד המתעבה פנימיות שהוא אות ו' עלאה
שמאור בחכמה כ"ה מ"ה, אז אחריתא המלכות מ"ה
מסערה דחכמה עי"ש, ולזה אמר הכא דכד אית
צביאורל משכילים דלויכו ו' מתעבה עלאה אז נחקן
המלכות לכיות נקראת בשם מ"ה מסערה דחכמה:
כליל עשר ספירן. ר"ל דשכי' בחיקון העליות כל
שיעור קומתה אז נקראת בשם מ"ה, שמורה ע"ז צמוד
עשר ספירות גלי מ"ה, וכמ"ש (צבאורנו דף ו' סוף
ע"ב) עי"ש וצביאורנו שם, וכמ"ש הדברים הוא למש"ל
וכד אית צביאורל משכילים בחכמה דלויכו ו' מתעבה
עלאה, ממגן את המלכות עד כ"ה עלאה שהוא אצב
חכמה ומתעבה עלאה, וגם אמר שהוא סוד מגיד מראשית
אחרית ממלכות עד כתר ומכתר עד מלכות, ואמר להמשך
הדרוש

וכו' עי"ש וצביאורנו שם, ולזה מוסיף הכא להמשך
הדרוש שאם יש צביאורל משכילים בחכמה דלויכו ו'
שהוא מתעבה עלאה, אז ממגן המלכות שכינתא תתאה
שהיא מתעבה תתאה למקור מחצבתא לחכמה שהוא
מתעבה עלאה: דאיהי בת יחידה. עין (צלקית פי'
וירא) דשכינתא תתאה שהיא רחל נקראת בת יחידה
עי"ש, ומפרש הכא להמשך הדרוש שנקראת כן משום
שהמלכות היא סוד ו' נקודת א' קטנה ממתעבה תתאה
שהיא בתו של אצב סוד אות ו' מתעבה עלאה: להורא
אחר דאתגזרת. וכמ"ש (חיקון ו' דף כ"ד ע"ב)
וסלקי לה עד אחר לדתגורת ממגן עי"ש וצביאורנו שם,
ור"ל שכי' אחרת אצב די לא וגר ודומפרש ואילן:
בגין דברתא באבא אתעבידת. פי' כי אות ו' תתאה
של העליות יאקדונק' שהיא המלכות סוד דרתא דמלכות
שהיא סוד מתעבה תתאה, אהעצידות צ"ה העליות חכמה
ומתעבה העליות שהוא אצב צמוד אצב יסד דרתא,
וכמ"ש רבינו (צמ"ח פ"ב משער הכללים וצמ"ח פ"ב)
משער הק"ש) צביאור הענין בחוקר: דאבנא דאיהי תבא
עטרה על רישיה. היינו כמ"ש (חיקון ו' שם וצביאורנו
ה' דף כ' ע"א, וצב"ר דרש"ש דף כ"ד ע"א ופ"ב)
צמוד אצב מלכות הכוונות הכא לראש פנה, שהמלכות
שהיא למטה תחת הכוונות, לעמוד לבא צמח בחיקון העל
למטה לעמוד דרש"ש הכ"ה שהוא אות ו', צמוד אשת
חיל עטרה צעלה עי"ש וצביאורנו שם: עטרה דס"ת.
וכמ"ש (חיקון ו' שם דף כ"ב ע"א) צמוד ודאשחמש
בחגא חלף, שמי' לימוד הכוונות ממגן את המלכות
לכיות עליות לראש צעלה צמוד אשת חיל עטרה צעלה,
ואז נקראת חגא דס"ת, כי כס"ת הוא ז"א, ונח שלומד
הורה עלה לשמה חיי צבתי קרדום לחפור צה, עליו
נאמר ודאשחמש בחגא חלף עי"ש: ובגינה אתמר
(באצות פ"ד משנה י"ג): איהי כ"ת ודאי. ר"ל שכי'
שמרחם לעליות המלכות צמוד עטרה צעלה, הוא מרחם
לכ"ה שהוא צב"ר מכתר כבונה וכתר מלכות ודומפרש

קמו כולכו מארי מתיבחה ואמרו. רעיא מבימנא כמה חנה הקיף גזרקא חבנא. דהא מעא לאחר דלית מאן ידיע אחרתא ומלאכין קדישין שלטין בגיבא חיה מקום כבודו להעריכו. דלית מאן ידיע מקומו כד סלקא לעילא באתר דזריקה לה. עד דאמרין כולכו כדוך כדוך וימי ממקומו. ואע"ג דלחי זעירא לחתא. לעילא לית לה סוף.

מאן יכול לאגחא קרבא באתר דאנה חמן באבנא זעירא דזריקה אודעצו רקיעין עד חין סוף. ומלאכין עד חין תכלית

וכל מארי מתיבחה כולכו אודעצו ונפלו צנפילת אפים מקוומייהו קדמחא. ואמרו. וכי באבנא זעירא האי. כ"ש מאן יגיה עמך בסייפא. דאחמר צב (תכלים קמט) רוממחא אל בגרוגס וחב פופיות צידס דלחי ק"ש קרבא דילך דאנה תקינת לך (נ"א לה). דצב קטילת למארי הכ"ד (שמות צ) ויפן כה וכה וגו' ויך את המלרי. כ"ה וכ"ה סלקין לחמשין אחוון. דמיחדין צהון לקוצ"ה פעמים. שמע ישראל וי אלוקינו וי אחד דלית צהון כ"ה אחוון חרין זמנין. וסלקין לחמשין חרעין דצינה. דלחי ח. חמינאח מעשר ספירן מחתא ולעילא.

באר לחי ראי

וכד מעא לבתר דלחי דרגא עשיראח חזי מה כתיב צ"ה וארעא ואפול על פני דלא יכול למסכל עיי"ש, ולחא אמר הכא דכל מארי מתיבחה כאשר הסתכלו במדרגה רע"מ איך הוא חקוק להיות מערה בקשת ולצוק חזים נהעלות המלכות עד הכתר, נפלו על פניהם צסוד הכתוב במראה הקשת וגו' וארעא ואפול על פני מפני מראה כבוד ה' שהוא אור הכתר שאי אפשר למסכל כ"ל. מאן יגיה עמך בסייפא. פי' וכי מי מהקליפות יעמוד עליך ולערוך עמך מלחמה כשאתה עומד כנגדם בסייף, שהוא כה הק"ש שאתה מתקן עיי"ד' אוחיות יקוי"ק שהוא עמודא דאמנטיחא שהוא סוד סייף כדמפרש להלן רישא דחבנא ו' ובר' דאיהי ק"ש. וכמ"ש צ"ס (צרכות דף ה' ע"א) כל הקורא ק"ש על מעוה כאלו אוחז חרב של שתי פיות צידו שנאמר רוממחא אל בגרוגס וחב פופיות צידס: דאנת תקינת לך. כי משב רע"מ אמרה לק"ש בלוריייתא וכו' הרג למארי צבא הק"ש צסוד ויפן כ"ה וכ"ה, וכן אנו מחכים לעמ"ל שיכרוג את הנחש וכמשי"ל (דף מ"ג ע"א) ובמה גבורים אתכבשו צ"ה מדרשא לאגחא קרבא עם חזיה ולא יכלו עד דאחא משה רע"מ ויפן כ"ה וכ"ה ויך את המלרי שהוא הנחש עיי"ש וצביאורו שם: וסלקין לחמשין חרעין דבינה. כ"ה כמ"ש רבינו (בפרע"ה פ"ה משב החפלה) כי הבינה מגנה על ציב זוי"ג, ומפסקת ציניהם וצין החיזונים שלא ישלטו בהם החיזונים, ומשימם תחת כנפיהם צסוד כגשר יעיר קו על גחלו ירחק שלא יוכלו החיזונים להאחז בהם עיי"ש, ולחא אמר הכא שמה מרמא סוד ק"ש צ"ה וכ"ה מספר נשי"ג, שעי' הק"ש מגנה אמתא על ציב שלא יוכלו החיזונים להאחז עליהם ולהאחז בהם כ"ל, וגוברין המלחמה צבא חרומה דק"ש: דאיהי ח' ובר'. כ"ה כמ"ש (בפרע"ה שם) שבי' יודין

הדרוש שהמלכות כשנעשית סוד השם מ"ה דכליל ו"ם שהוא אות ו' מרומא ברות א' ששולט ו"ם מ"י דלחתא מלכות עד ו' לעילא שהיא כתר, כי המלכות שהוא חכמה שהוא סוד כ"ה מ"ה הוא צסוד ו"ם צלי מ"ה, שנעץ סופן בחתלתן וחתלתן צסופן, צסוד חז"י חז"י, וכמו שמתאר ומצואר בענין צדרי רבינו (צ"ה דרוש ע"י משער מ"ג ומ"ד) בלורך: נעוץ סופן בתחלתן. ובמשי"ל (בבבדמא דף ז' ע"ב) וי' הוא כלול רבי שמה יאקדוקי' שה' ראש וסוף עיי"ש וצביאורו שם: דהא מסא לאתר וכו'. ר"ל לחכמה, כמשי"ל להבוא אחר דלחגורה וכו'. דלית מאן ידיע אתהא. וכ"ה כמשי"ל (בבבדמא דף א' ע"א) זכר עמיר וגנח דא כתר עיי"ש, וכ"ה כמשי"ל (בבבדמא דף א' ע"א) חתאה עולית לבתר שהוא ו' עלאה, שם חין לשום מלך השגה לידע מקומה, ובמשי"ל (סוף חיקון ו"ה דף ל"ז ע"ב) רבי צבי בלומאח עלך צבאי נקודכ עמירא עלאה, נחית הכא לגלגל חא עמירא וכו' לאחזאח יקרא דבאי נקודכ עמירא גיחא דאחמר צב ונעלמה מעיני כל חי, ועלכ אתמר נחית לא ידעו עיני וגו' עיי"ש וצביאורו שם: ואע"ג דאיהי זעירא לתתא. כי המלכות צומן שהיא צב"ה ו' דלחתא נקראת ו' זעירא ובמשי"ל (בבבדמא דף ח' ע"א). לעילא לית לה סוף. כי הכתר נקרא ח"ם, וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ח ע"א), ושם חין לשום נצח השגה ולא שום שאלה עיי"ש, ועיין (בבבדמא דף כ"ה ע"א) ח"ה צ"ה לית צ"ה רשימא כלל, ולא תליא צ"ה שאלתא ולא רשימא לאסחכלותא דמחשבה כלל עיי"ש: ונפלו בגפילת אפים. פ"ס (צרכות דף נ"ט ע"א) הוראח קשת צענן לריך שיפול על פניו שנאמר במראה הקשת וגו', וארעא ואפול על פני (ופירש"י שם) לפי שהוא מראה כבוד ה' עיי"ש, וצביאור הדברים הוא עמשי"ל (בבבדמא דף ז' ע"א)

י' רישא דחרצא. ו' גופא דחרצא. חרין פיפיות דליא הי"ה. נרחקא דחרצא אקייק. וכי לחתא. נרחקא דחאי חרצא אדניי. ואיכו יאקדונקיי לחתא (יאכחוי"ה) לעילא. (ני"א יכ"ו הכ"ז יכ"ה)

ורזא דמלא אז ישיר משה. תמנייא אחון בתצורה לעילא. א"ז חקרא וי"ו יענה לחתא

ומאז יוכל ברומחא דילך. דאיכו רמ"ה חיבין דק"ש.

אנח קרצא לרבי שמעון וחצרוי. נחזי מאי ניכו חילא וחקיפו דיליכ. דכא איכו אחער עלאין וחתאין ויחדעשו (ה) כל עלמין עלאין וחתאין. וצאומאכ לכל חייגין דלעילא וחתא למאי צעזריה אנה ליה

קום רבי שמעון. זרח גרמך במאני קרצא דילך, נחזי מאי חקיפו וגבורה דילך

קם רבי שמעון, פתח ואמר זרק"ת מק"ף שופ"ר הול"ך סגולה"א קם ונעיל חלה אבנין דאיטן וי"ו. ואצנא עלאה דאיכו צקירעא. חגא בחוטא. הא ארצא דאיטן ארצפין. ואט דסיכרא (ני"א דסחרא) עלה היינו

ב

באר לחי ראי

בהיכניה כל מאן דצעי למשאל שאלתיו ועול, וצג"ד אדני שפתי פתחה עיי"ש: וסאן יכיל ברומחא דילך וכו' ר"ל מי מהחילונים יכול לעמוד בגדך כשאתה אוחז בחרצ פיפיות צידך להלחם עמו צקירא רמ"ה חיבין דק"ש כנ"ל וגמל תלת אבנין היינו כמ"ש"ל (בחיקונים מ"ה דף ע"ו ע"ב) צסוד שופ"ר הול"ך סגולה"א, שמרמא לסוד הכ' עיפין דלחמשט נמוחא דאיטן משופריי שופריי דמוחא ומוצחר מכלא עיי"ש, וע"ל (דף מ"ה ע"א) דשכינתא אדריקו ג' עיפין דמוחין עלאין דאיטן ג' יודין יי"ו דלחכילי צחצ"ד עיי"ש (ולכלן חיקין ס"ט דף נ"ט ע"ב ודף ק"ו ע"א) וע"ל (דף מ"ד ע"ב) צהכוא זמנא הולך סגולה"א וחתקירא יי"ו וחתל יודין וכו' עיפין צציאורנו שם, שמצורר דמחלה כשהעפה יורדת מהמות היא רק עפה אחת וכאשר יורדת לחתא היא נחלקת לג' עיפין עיי"ש: ואבנא עלאה דאיחי בקירשא תגא בחוטא ר"ל כי מצורר לעיל שם דלורה אוח ו' מרמא לסוד חוטא דקירעא, וכו' צצראש הכ' מרמא לסוד אצנא דקירעא שהוא סוד זרע היוצא מראשה וחתלחא שהוא רק עפכ אחת כמרת אוח ו' עיי"ש, ולא אמר הבא להמשך הדרוש שמה מצורר שסוד הקירעא יש צו ד' יודין: היינו ב'. ר"ל דלכך אמר קם ר"ש ונעל ג' אבנין וכו' שהוא סוד הקירעא שפושין כלדיקים להחצור על החילונים, משום דלורה הקירעא מרמא לסוד שם מ"ב, דחוט הקירעא שמקיף את האבן שמיחין בחוטי לורה צו הוא כמרת אוח ב' שמקיף את האקודה פנימית שהוא סוד עפה אחת שהיא כלורה ו' אחת וגממח מלק ג' יודין, הכי אוח ב' עם ד' יודין מספר מ"ב, והיינו כי צכה השם מ"ב יכולין לאצנא קרצא צקירעא נגד החילונים, ובמצורר (צפרעית פ"ו משפח חפלה ר"ה) צכומות אכר יאוריו לחיים צתמנים, דשם מ"ב הוא מסערא דגבורה עיי"ש, וע"ל (חיקין ל"ו דף ע"א ע"א)

צצער

של האי דכלילין מכתר עד מלכות וממלכות עד כתר, הם סוד צ' יודין של ר"ת וס"ת של הביטוי יאקדונקיי, שזה הוא חכלית השלימות דז"י כשפולית המלכות שהוא סוד ו' חתא עד הכתר שהוא ו' עלאה צסוד אשה חיל עטרה צעלה ו' רישא דחרבא וכו'. היינו כמ"ש (צפרעית ר"ש פ' שופטים) דצק"ש אשהכח דינא להקליפות צכה השם יקויק שהוא חרצא דקוצ"ב ו' רישא דחרצא עיי"ש, וע"ל (בהקדמה דף ח' ע"ב ודף י"א ע"א, וצדף מ"ד ע"ב) וצציאורנו שם צאורך מזה: נרחקא דחרבא אקייק פי' כי צק"ש עולים זויג למ"א לאמא עלאה אשר שם לוחמים צכה היתוד הוי"ה אקייק, והיינו שהוי"ה הוא גוף החרב, ואקייק הוא צחי נרחקא להוי"ה. וחבי לתתא נרחקא דחאי חרבא אדניי וכו'. היינו כי היתוד דלחתא הוא הוי"ה אדניי, ושם הוי השם אדניי צחי נרחקא להשם הוי"ה, וכמ"ש (צפרעית ר"פ שופטים) עיי"ש: אז ישיר משה תשנייא אתוון בחבורא לעילא. היינו כמ"ש"ל (חיקין ו' דף כ"ד ע"א) שסוד א"ז ישיר ירמא למן עליון המלכות להכמה עלאה לאחר דלחצורה מחמק עיי"ש וצציאורנו שם, ולא אמר הכה דלכדי מרמא צסוד א"ז ישיר משה, כי צעלייתה שם למעלה היא מתחדח צצעלה ציחחוד העליון הכמר סוד ח' אוחיות הוי"ה אקייק מספר א"ז. אז תקרא וד' יענה לתתא. וכמ"ש"ל (חיקין י"ח דף ג"ד ע"ב) דכד פתח פומא צלוחא צככינתא וכו' יענה מיד הכ"ד אז חקרא וכו' יענה, א"ז תמניא אחון וכו' וכו' יענה הוא וצ"ד ודא יקויק אדניי יאקדונקיי עיי"ש וצציאורנו שם, ולא אמר הכה א"ז חקרא וכו' יענה לחתא, היינו שצ"א סוד ח' אוחיות שכיחוד דלחתא נאמר אז חקרא וכו' יענה הוא וצ"ד סוד הוי"ה אדניי שהוא היתוד דלחתא, והיינו כמ"ש"ל (חיקין ו' דף כ"ו ע"א) דצככוא זמנא שצכגם מלכא דאיכו הוי"ה בהיכליה דאיכו אדניי הא מלכא

רחא דמלכ בראשית צי ראשית. האי נקודה נדף ס"ב ע"א עלה אחמר בעשרה מאמרות נכרא בעולם. מאי צי. הכוה חוט דאחמר עלה והאי נקודה אית לה רישא ואחמיתא וסופא רשיי. ואחמיתא תלת יודין ייי. דסלקין לתלתי. והכוה חוט צי תלתי ותרי. תגא דעל חוט יי. הא ארבעין ותרי. לקבל לייז אלקיים ועשר אמיק. דאחמיתא בכוה שמא וארעא וכל חיליכו. (וירא אלקים את כל אשר גשח. דאחמיתא חא וירא מלאך ה' אליו בלכת אש. בלכת דאחמיתא. ודא איהו כי יום נקם בלכיי. וכוה פועלים מיז אחון דיקריק. ורחא דמלכ פתחו לי שערי דק אצא בים אודא יח וכולהו אחמיתא בכא שצ. דא אצא יח. וחמיתא).

אמר ליה מארי מתחית. רבי רבי כמח תקיפין אצנין דחיקת. דאזעזעו בכוה שמא וארעא. וחיוון ובעין ועופין כלכו ברחו. ומכוה נפלו לארעא. וכוהסא יקירא. ומלאכין ואופנים. כולכו אזעזעו מאצנין דילך. ואלין חיוון ארבעה עורי אצן. דכולכו חד.

אחא

באר לחי ראי

ענתא (ענתא) כי הלכ נחיות חכמה הם זרע אצא הנחיות אל הכינה ויש צום יי צחינות של יים ועל ידם נשלים השם מיז שציי נעשים כל הפעולות עייש: כי יום נקם בלכיי. שהנקמה בכוליות הוא עיי שם מיז מספר לבי, וכמשיל (דף ג ע"ב) דנעלה נוקמה ממעלה בלכיי, כמו דנעיל נוקמה ממלאכי דאחמיתא לבי שם מיז אצא יח"ן וכו' עייש וצחינותו שם. ובהון פועלים מ"ב אחון דיקריק. עין (בעיה פ"ז משער כ"ב) דאחמיתא מארי השם מיז שמקור ד' אותיות של השם הוי"ה כה, ד' אותיות דהיי"ה פשוט, וי' אותיות דמילוי אלפין הרי י"ד, וי"ה אותיות דמילוי המילוי הרי סך הכל עולה מיז אותיות וכוה השם מיז דאחמיתא, ועייש צמוסגר שחצ דבמו שיש באחמיתא שם מיז ד' אחון יקריק כן יש גם צחינה ויירא עייש, ולא אמר כהא לפרש דכיון שלמעלה שאמר וירא אלקים את כל אשר עשה דאחמיתא דאחמיתא מלאך ה' אליו בלכת אש, דלכאורה אש שניסם מרחים לסוד שם מיז כמשיל דצחינה שמים וארץ כיה עיי השם מיז, וכן גאולה מלרים כיה עיי השם מיז, כו"ל לפתח וירא מלאך אלקים אליו בלכת אש, דלפי האמור יתכן כי בכל חד שבהלכ אלקים דמיז פועלים בכהמיז אחון ד' אותיות הי"ה לפעול פעולתם של השם מיז: אבא ב"ם אודה ייק. וכמשיל (חיקון ד' דף י"ט ע"א) פתחו לי שערי דק אצא בים, שרשבי הכפלה שפתחו לו מאור עיגיו לבדן סוד שם מיז, אצא בים צמיז אחון דשמה מפרש שהוא כמיז אותיות מן בראשית ברא אלקים וגו' עד כ"ב של וכוה, ואחון אצא יח"ן וכו' עייש וצחינותו שם: וכולהו אחמיתא בבאר שבע וכו'. ר"ל דכהמיז אותיות של בראשית עד כ"ב דוכוה כו"ל, הם כליקן בכוה שמות של אצא יח"ן וכו' ובאשר: וחיוון ובעידן ועופין. פי דעומא, וכמיז רביו (בלקית פי ויקרא צמשימ) דבמו שיש חיות ובהמות ועופות במרכבה שצקדושה, כן יש חיות ובהמות ועופות במרכבה הכמאח מייש: כולחו ברחו ובחון נפלו לארשא

בעשר אמיק וליז אלקים דאחון מיז אחון דצורה עייש, ומכוה נשם דיש שם מיז שיש צו כה מסמא דצורה להחצר על החיותא שלא ישלחו צקדושה. ב' ראשית. לאחר שאמר למעלה דכב של בראשית הוא בלכת הקירעא שהחוט סוצא את אצן הקירעא שהוא סוד אית יי צסוד שם מיז, הוא מפרש אצן אורחיה שצח מרחם גיז מיז (צחוס י"א חן דורשין) צסם הרי"ת, ויומר מוח מכוה (צמיה דיש מיז משער מיז ומיז), ולעיל (צקדמה דף י"ג ע"א) דצחינה שמים וארץ כיה עיי שם מיז, ולפי האמור עזין שזכ הוא כיה בראשית צי ראשית, בראשית הצחינה כיה בכה השם מיז שמרחם צחא ב עם הקירעא שצחוב: האי נקודה. שחון כב שחורו הוא בלכת יי מספר עשר: עלה אחמר בעשרה מאמרות נברא העולם. וכמשיל (ריש חיקון י"ב דף כ"ז ע"א) בראשית מאמר קדמאח דכלא כלילא מעשר אמיק עייש וצחינותו שם: והאי נקודה אית לה רישא ואחמיתא וסופא. וכמיז (צמשימ פ"א משער הליל) דכל יי יש לה ג' קוין, כייט קון כעליון וקון הכחון ועיט של כה, כרי ג' עייש: וירא אלקים וגו' רוא וירא מלאך ה' אליו בלכת אש בלכת דאחמיתא. וכמיז גם זה לעיל (ריש חיקון י"ב) ואחמיתא לייז אלקים דשצדא דבראשית וכו' וצמיז בלכת אש, ועייש וצחינותו דלהלכ אלקיים דשצדא דבראשית מרחים לייז נחיות חכמה שמהם תגא חורה צסוד דאחמיתא מחכמה נפקת, ופיכ כענגלה הקביא למשה צסא לנורד הגאולה כיה בלכת אש כיינו בכה החורה שהוא סוד בלכית אותיות לייז צ"ת, כיינו עיי חיקון המלכות שנקראת צ"ת, בליז נחיות חכמה בחורה שנתנה מלא כיה הישועה כזה לכולל את ישראל, ואמר כהא לבמשך הדורש עיי בתלפזות השכינה בלכית אש שהוא סוד לייז נחיות חכמה בגיל כיה הישועה להחצר על המלרים בכה השם מיז, כי השם מיז נוצע מליז נחיות חכמה, וכמיז רציו (בעיה פ"ה משער

זכאה חיכו. מאל דאפיק אצנין שלמין (ח) בלגחיה. בארבע ללותין. עם לטחא דמספ. דעליכו אחר (דברים כז) אצנים שלמות חכמה.

ואית אצן דאורייתא דאחר זכ (ראשית כח) ואלאן אצת אשר שמתי מלכא יחיה בית אלקים. דאחי מסטרא דעמודא דאמלטיחא. דאחר זכ (דברים ד) אצת התורה אשר שם משכ. דאחי דיוקנא דליה. ואלאן אצנין כולוה חד.

מלכות קדישא חיכו מסטרא דשמאלא. אחר זכ (שם כב) אצן שלמה ודק יחיה לך. וחי חיכו אצנא די מחת ללגמא. דכות לעור רב. ומלחא כל ארעא. מאי ומלחא כל ארעא. אלא בגינא אחר (ישעיה ו), מלח כל הארץ (ח) כבודו. ועל אחר (זכריה ג) על אצן אחת שבעה עינים. דאיון ז' רועין קדישין. ואיון שבע דכורין. ושבע טקצין. כולוה כליל זכ. ורחא דמלכ (זכריה ד) (ח) שבע ושבע מוֹאָקוֹת.

והאי אצן חיכו תמשה אצנין דשוי דוד בקירעא. ואחפצידו כולוה חד. הכ"ד (שמאל א ו) ויקח דוד תמשה חלוקי אצנים מן הנחל. ואיון גדולה גבורה תפארת נחא בוד. דכחן שנה דוד לקוציה. ואמר (ד"א א) לך

באר לחי ראי

ודבור של התפלה בשלימות וצבואה בראוי: ואית אבן דאורייתא וכו' דאיוי מסטרא דעמודא דאמצעיותא וכו'. גם זה מצאנו (באר פ' ויחי סז): ואלין אבנין כולוה חד. ר"ל זין זכאי אצנים דשכינתא, וזין זכאי אצנים דעמודא דאמלטיחא, אפי' שבערין כולו בחלקים הצאים במספר כמ"ש (באר סז), עכ"ל כגלגל כולו רק אצן א': מלכות קדישא איוי מסטרא דשמאלא וכו'. כוונתו דאז לאצן שמסטרא דכורא כולו מרחם לכוד בתורה שהוא שמסטרא דימינא זכאי חסד כבוד ואלאן אשר שמתי מלכא בג"ל, אצל האצן דמסטרא דעוקא כולו מסטרא דשמאלא, וכמ"ש (ברע"מ פ' משפטים דף קע"ז ע"א ובשאר דוכתי) דשכינתא היא צוק השמאלי עי"ש, ומשם נוצע בגבורות וכדיקום, וכמ"ש (באר פ' נשא דף קמ"ח ע"א) ד"א נקרא חסד דאחי מסטרא דחורין, והעוקא נקראת גבורה דאחי מסטרא דמסמקא עי"ש. [ועיין בדברי רבינו צפרע"ח פ"ג משנה בגבורות ובשאר דוכתי] דשורש של הנוקצא כולו דין עי"ש, ואמר הכא דבאצן שמסטרא דעוקא הקצ"ב עושק דין כהמ"א שמסטרא דשמאלא כבוד אצנא די מחת ללגמא וכו' צטעם בגבורות ומוקף דינים אשר בשמאלא, וכמ"ש רבינו (שם פ"א עי"ש): אחרם בה אבן שלמה וצדק יהיה לך. עיין (באר פ' בראשית דף כ"ד ע"א) שורש פסוק זה על גזין המלכות צל שיעור קומתו עי"ש, ודע הכא להמשך הדורש דלכוי אחר שלמה ודק, כי חיצת דק מרחם לעוקף דינים שצמלח, וכמ"ש (באר פ' נשא דף קמ"ח ע"א) ואלא אחקרי דק דאחי מסטרא סממקא, ובג"כ אקרי אשכ וכו' עי"ש, ועיין עוד (צ"ל צלל דף ק"ח ע"א) דשכינתא צממא דקיימא צדיקא קייא, כיון דאחקריה דק דינא צלל ודאמלטיחא עי"ש: ועלה אחרם על אבן אחת שבעה עינים

לארעא. פי של הקליפות של המרכבה עממא וגם הנפילים שנפלו לאחר הכל זכה בגבורה של השם מ"צ כמכר. ואלין איון ד' שורי אבן דכולוה חד. זה פי הדברים שם שאמרנו לו מארי מתגיתין רבי רבי כמה תקיפין אצנין דחיקתא וכו', ומצאנו שרק כמה אצנים במספר, ולעיל אמר (צדק הקודם ר"ש ע"ב) קום נטיל קירעא צידך וכו' דבך דאזריקו ג' אצנין וכו' ואלא אצן יקרה על כולוה וכו', וכן לעיל (בסוף העמוד הקודם) אמר ג"כ קום ר"ש וכו' קום נטיל ג' אצנין דאיון י"א ואצנא עלאה וכו' הא ארבע וכו', אמנם הכא אחר שם עוד וכד אית בישראל משכילים בחכמה וכו' ידעין לחרקא לב נבאי אצנא דאחי צת יחידה וכו', רע"מ כמה אית חקיף לחרקא אצנא וכו', ומצאנו דסוד הקירעא איוו אלף אצן אחד, ואלו מחין להשלם הדורש כי הכל אחד, כי זה האצן אם כי צלל כולו אצן אחד, עכ"ל צפרע כולו ד' אצנים כבוד ד' שורי אצן, והיינו כמ"ש (באר פ' ויחי דף ר"א ע"א ופ"א) כבוד ויקח יעקב אצן, אצנא חדא דאחקרי אצן שחית דעלה אחרם או מי ירח אצן פנתא וכו', ונבאי אצן כתיב ומלחא צו מלחא אצן ד' שורי אצן עי"ש: בד' צלותין וכו'. פי כי עיין התפלה כולו צכתי וז שצללה היא אצן אחת שחית המלכות שנקראת הפלה, וצפרע"ח היא ד' אצנים שחית סוד ד' תפלות ערבית שחית מספ מנחה: דעליהו אחרם אבנים שלמות תבונה. כיון כי דבורי התפלה נקראים אצנים שבעה צינים אה המלכות, וכמ"ש (חיקון פ' דף ק"א ע"א ופ"א) כי חיקון איון צממא אחרם צמ"מ וכו', וזכאן אצנים שלמות חכמה לקוציה צממא ללותין וכו' עי"ש, וצ"ל (בהקדמה דף ח' ע"א) אית י אצנין אצן יסודא דכיתא וכו' צכאן אצנים שלמות חכמה אה מנחה כי חלקין עי"ש, היינו שחית כל דבור

(כט) לך ימי הגדולה והגבורה וגו'. ואלך חמשה חלקי אצנים נעיל לך מן הכחל דאיכא יסוד חיי עלמין. וכד שוי לך בקירטא. דאיכא מלכות קדישא לחעבדו זה חד ועצב במלחא דפגשחא (ח) וקעיל ליה.

ואינון חמש אצנים. דאינון שבע ישראל ימי חלקיו ימי. וכד שוי לך בקירטא. דאיכא שפא דפומא. לריך למעבד לך זה כולבו אחד. דזמנא דינא זה קוציב כל אומין דעלמא יתקיים בכו (לפניה ג) כי אז אהפוך אל עמים שפא ברורה נקרא כלם בשם ימי לעבדו שם אחד

והאי שפ"ה ודאי דא שכינ"ה. דכ"י סליקת כחושבן שפ"ה. בגין הכי כל אומין דעלמא עתידין לאשתעבדא תחת ידהא ולאמלכא לה עליהו ציומין דמלכא משיחא לקיים מה דאתמר זה (תהלים קג) ומלכותי בכל משלה.

זכאה איכו מאן דנעיר האי אמונה בצביה ובפומיה דודאי איכא אמונה דישאל. ואיכא יחודא דקציב וזה מיוחדין ישראל לקוציב תרין זמנן בכל יומא

וזכאה איכו מאן דאיכא באמונה אחר בגלותא דלא דחיל מעלאן ויתחין דצביה אתמר לאדם (ראשית ב) ויניחהו

באר להי ראי

אמונה דיליה, ועיי"ש צביאורטו שהבאתי מדברי (הזכר פ' בלק דף קפ"ט ע"א) דהמלכות נקראת אמונה רק בזמן שאין החילונים שולטים זה ואין להם זה שום אחיזה עיי"ש, והדברים יתחדו עם משי"ל (בהקדמה דף ב' ע"ב) דעיי"ה הק"ש מחדש את המלכות בצעלה בסוד אמונה דאיכא ציג, ועיי"ש עוד (דף ה') אמונה איכא אמא עלאה דכא ק"ש דאיכא אמונה עיי"ש וצביאורטו שם, והדברים מובנים כי עיי"ה הק"ש שכי"ה קירטא ורומח לכלות בכה אמא עלאה את החילונים והס"א ולבדחיק אותם שלא יכיה להם אחיזה בהשכינתא כג"ל, עיי"ה אמר אמונה איכא אמא עלאה דכא ק"ש, וכיינו שזכ עיקר החיזקן של הק"ש לעמר את השכינה בשם אמונה לבדחשיך כה אמא עלאה לכלות את החילונים ולא יהיה להקליפות שום אחיזה זה ח"ו, ולא אמר הכא זכאה הוא מאן דנעיר האי אמונה וכו', היינו שקורא ק"ש לבדחש ז' לבגן על השכינה הקדושה שהיכה נקראת אמונה, דכיינו שיגרש את החילונים בקירטא ורומח דק"ש עיי"ה אמא עלאה מן המלכות כג"ל, ואמר בצביה ובפומיה כמשי"ל (בהקדמה דף י"ז ע"א) מלכות פ"ה וכו' ציגה לב"א, וכיינו בשקורא ק"ש צפיינו וצבוחה כל"ב הוא מתקן המלכות שנקראת פ"ה עיי"ה צבינה שכי"ה סוד כל"ב בסוד אמונה ובאמר: ובה מיוחדין ישראל לקוציב"ה ב' זמנן בכל יומא. וכמ"ש (ברע"מ פ' ואתחנן דף רס"ג ע"א): זכאה איתו מאן דאיחי באמנה אתו בגלותא. וכמשי"ל (דף י"ז שם) בסוד מ"ש באסתח בלשך היתה באמונה אתו, אפי"ה דהיתה צריחא אהשורש, ציח איכא נעירא ועליה אתמר ויחי אומן את הדסה ואיכא אמונה דיליה וכו' עיי"ש וצביאורטו שם: דלא דחיל מעלאן ויתחין. ובמ"ש בש"מ (מנחת דף ל"ט ע"ב) כל המשמר חורחו נשמחו משמחת וכו' עיי"ש

עיינים וכמ"ש גם זה (בזכר פ' ויחי שם) האי אכן שהיא המלכות אית עלה ז' עינים כד"א על אכן אי ז' עינים, ועיי"ש (בזכר"ה ובהגות קב"י) דר"ל שממנה הושחת ז"ס עיי"ש. דאיתו יסוד ח"י עלמין וכמשי"ל (תיקון י"ג דף כ"ט ע"א) בגין דאיכו קשורא ויתודא דכלא חיי עלמין, ועיי"ש צביאורטו שהבאתי מדברי רבינו דהיסוד הוא המקשר והמחבר כל ה"ק חגי"ת נכ"י עיי"ש: ואינון ה' אבנין דאינון שבע ישראל וגו'. וכמשי"ל (תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) עיי"ש וצביאורטו שם: דאיתו שפא דפומא עיי"ה (בזכר פ' עקב דף רכ"ט ע"א) ה' אצנים דקירטא היא ה' תיבן שבע ישראל י"א ה', וכד שוי לך בקירטא דאיכו שפא ואיכו שכינתא עיי"ש, ועיי"ה (בתיקונים מז"ה דף פ"ג ע"ב) ועוד כחוט השני שפתוחין, דא חוט השפוחין וכו' לזקא ג' אצנים לגבי חו"א וכו', דבכו קירטא דאיכו שפא זריק לך לגבי חו"א וכו', והאי חוט דשפא איכו קירטא וכו' עיי"ש, והענין מוכן שזמלכות גללים כל ה' אצנים שם סוד ה"א להחגבר על הס"א, וכמ"ש רבינו (בפרע"ה סוף פרק ה' משער ספ"ה) שהמלכות נקראת כל"ה מלשון החכללות, שכל ה"א מתכללים בתוכה עיי"ש, ולא אמר הכא שזכ סוד של יחוד דק"ש, שבה אצנים שהוא סוד ה' תיבן שבע ישראל ה' חלקיו ה' שמו"א מפיו, גללים כולם צהמלכות שהוא סוד שפ"ה דפומא (מלכות פ"ה) שהיא סוד תיבן אחד שהיא האחדות והתכללות של כל ה' אצנים סוד ה"א ובאמר: והאי שפ"ה ודאי דא שכינת. פי כי שפ"ה גימ' שכינה, לטובה זו שכל ה' אצנים של שבע ישראל ה' חלקיו ה' שמו"א מפיו בשעת היחוד, הוא ככלל בהשפ"ה של הס"ה שהוא סוד המלכות ובאמר: זכאה איתו מאן דנפ"ד תאי אפינה בלביה ובפומיה. ע"ל (דף י"ז ע"ב) הוא אומן דילא ואיכא

תקוני תקונא חד ועשרין [דף ס"ז ע"א וע"ב] הזהר שפה

ויניחיהו בגין עדן לעצדה רמא ולשמרה נעצדה בפקודין דעשה. ולשמרה בפקודין דלא תעשה. בגין דאיהי גין סדרים רמא דאורייתא. ואיהי עדונא דאורייתא. מאי אורייתא, עמודא דאמלתיא איהי גן דיליה ועדן דיליה.

רבי רבי, קום אסחר להאי קירטא. ואקף ואסחר לה בשפה רמא דילך דהאי אצנא דאיהי כנילא (נ"א מוכלל ומעורר). מכל אצנין דבנייא דאורייתא (ולאחא)

איהי אכן יקרה מוכללת ומעוררת בלות ברית. ודף ס"ב ע"ב וצאות "שבת. וצאות דיומין עבין וצאות תפילין וחוט דילה כרוכה באצנא. ודא כריכו דרעושה דתפלה דיד דבה הוו קדמאין כורכין את שמע עם ואהבת. ברחמינו דאהבה. דהיינו ואהבת את י"י אלקיך בגין דתבא רחימא לגבי צעלה. ולא מפסיקין ולתת

באר לחי ראוי

י"ט דף מ"א ע"ב) דלות י' דאדג"י איהי אצנא מרגליתא קדישא יקרה קירטא שפה כלילא מחמא חיקונים עיי"ש וצביאורגו שס. מוכללת ומעוררת באות ברית וכו'. וכמש"ל (בהקדמה דף י"א ע"א) דהאצן של הקירטא שהוא אות י' דאדג"י כנ"ל הוא ג"כ סוד אות י' של השם שד"י דלות שבת, ולות ברית, ולות יו"ט, ולות תפילין, שכל אלו האותות הם סוד י' דאדג"י דמינה מודעצים כל החיזונים, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי כן מדברי (הרע"מ פ' פנחס דף רל"ח ע"א) : וחוט דילה כרוכה באצנא וכו'. ע"ל (בהקדמה שס) וצאן אחר איהו קירטא בתפילין חוט דקלע דכרוך, ועיי"ש צביאורנו שהתפילין הם סוד קף הקלע שבו מונה הקירטא, והרע"מ שכורכין על האצנא הוא סוד חוט דקלע דכרוך ביד, שכן דרך הקלעים לכרוך חוט הקלע על ידיהם, וע"כ קושרין הרע"מ בתש"י שיש בראש קשר שהוא כלורת י' שהוא כלורת אצנא דקירטא עיי"ש, ופנימיות הענין הוא כי סוד חוט שג במלכות מצוה לעיל (ריש חיקון י"ט דף ל"ח ע"א) שהוא בסוד הקצ"ה מדקדק עם הדיקום כחוט השפער, שהוא סוד חוט דאסחר ללות ברית מילה, ועיי"ש צביאורנו דסוד חוט הוא קו המדה שגותן מדה וערך וגבול לכל העלויות, שהוא ע"י היסוד לדיק, עד כמה חביה ולא יותר עיי"ש, ולזה אמר הכא שהמלכות מעוררת בלות ברית וכו', וחוט דילה וכו' קו המדה של היסוד המשפיע להמלכות כרוך באצנא בתש"י שפעלה מ"י להמלכות. דבה הוו קדמאין כורכין את שמע עם ואהבת. עין ש"ס (פסחים דף י"ז ע"א) דאנשי יריחו היו כורכין את שמע וכו' ולא היו מפסיקין. (פירש"י) שלא היו אומרים צבמליו כדי שלא להפסיק בין אחד לואהבת, ומפרש לה לעיל (חיקון י"ט דף מ"א ע"ב) כי סוד פסוק ראשון דשמע הוא הקירטא שהוא סוד הכי אצנים דיסוד לדיק שסס ה"ג שורה כחן דכלילא באצנא חדא שהוא אות י' דחקקן לה לואהבת שהוא סוד רחל נוקבא דז"א וכמש"ש צביאורנו. דהיינו ואהבת את י"א. וסיומא דקרא בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך, ודרש לה לעיל (בהקדמה דף ר' ע"ב) דעיקר

עיי"ש, ובהא אמר זה לענין ק"ש כי הק"ש הוא סוד רומח וקירטא להלחם ולעמוד בה נגד המחקומים בין דלעילא ובין דלתתא. דבנינה אתמר ויניחיהו בגין עדן לעבדה ולשמרה. עין (בזהר בראשית דף כ"ז ע"א) ויקח י"א את האזן, מהמלכות דד' יסודין, ופ"ד יעצד קוצ"ה לצ"י דאחברי מד' יסודין, ובצמא דחז צחיצחא ומתעסק בצחוריתא קוצ"ה נעיל ליה מחמין וכו' ואפריש נפשיה מתאחז דלחון, ושוי ליה בג"ע דאיהי שכינתא לעצדה בפקודין דעשה ולשמרה בפקודין דל"ת עיי"ש, וזה הוא ציבור הדברים כאן שאמר דבניה אתמר לאדם ויניחיהו בג"ע וכו', והיינו שמעס מצוה ג"כ שהחזר מועל על כל צ"י לגרש החיזונים דהיינו שיפריש נפשיה מתאחז דלחון, ועיי"ז וזה לבית שומר להשכינה שחזונו רק בצעלה ולא צחיצחא וכו' : בגין דאיהי גין סדרים דאורייתא וכו' היינו כמש"ל (חיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) דסוד ג"ע מרמז להנוקבא כשהיא מודוהת בצעלה בסוד נקצ"ה חסוד גצ"ה, גין ר"ת ג"צ נקצ"ה, היינו שהנוקבא שהיא תורה שצ"ע נכללת עם צעלה שהיא סוד י"ג פרשיות התורה עיי"ש וצביאורנו שס. בשפה דילך. ר"ל צק"ש דילך שהוא סוד המלכות שכלל בתוכה כל הכי אצני דקירטא, שהוא סוד ה"ג, להחגבר על הס"א בכה הקירטא לקבלא לחייה כנ"ל. בהאי אבנא דאיהי כלילא מכל אבנין דבנינא דאורייתא. ר"ל ציחוד הק"ש שהוא סוד אצן אחד דכלל כל אצנים דבנינא דאורייתא, כי דצ"י תורה נקראים אצנים וכמ"ש (צמד"ר קבלת) צפסוק מסיע אצנים, ואמר שהאי אצן דחיקון המלכות בק"ש הוא כלילא מכל החיקונים שגושין לה מהאצנים של לימוד התורה, וכמ"ש בש"ס (צרכות דף י' ע"ב) גדול הקורא ק"ש צנוחה יותר מהעוסק בתורה, וכן אמרו בש"ס (מנחות דף ל"ט ע"ב) אפילו לא קרא אדם אלא ק"ש שגתית וערצית קיים וכו' וכו' ויומם ולילה עיי"ש, וכמש"ל (דף ס' ע"א) עיי"ש וצביאורנו שס : איהי אבן יקרה. פי הספס שמקבלת המלכות ע"י היתוד דק"ש הוא סוד אצן יקרה, וכמש"ל (דף מ"ד ע"ב) איהי אצן יקרה דאיהו עפס, והיינו כמש"ל (חיקון

ולבחר דאחא יעקב. דאיכו כליל רסא חלת חבון. היתר הכוה כריכו דילה. ואמר רסא בשכמלי"ו. צגין (דאיכו צעי) למכווי איכי סגולת מלכים

בההוא זמנא אחמר שופ"ר הול"ך סגולת"א. ואזליא לשריא כתרז על ישראל. דאיכו עמודא דאמנעיתא. דאיכו ס"ת. כליל חמשה חומשי תורה ואחעבידת חגא על רישיה בכל חת וחת דיליה מאלין אחון ידיעאן דס"ת כנוונא דא **ש ע ט נ ז ג ז** כולכו זיינין אינון חד ועשרין. לקבל חד ועשרין אזכרות דתפילין דרישא ולקבלייכו חד ועשרין אזכרות דתפילין דיד דסלקין כלכו ארבעין ותרין לקבל שמא דמ"צ

חנא

באר דחי ראי

דיעקב שהוא ח"ת ישראל, וכמ"ש (צוהר פ' יתרו דף פ"א ע"ב) וכשאר דוכתי, ולא דרש יעקב שהוא סוד שופר כולך הוא לעשרות סגולתא, והוסיף בשכמלי"ו כדי להעלות מ"י לז"ר שיהא גם ז"א עולה למעלה בסוד סגולת מלכים ובאמור ואזלא לשריא כתרז על ישראל וכו' עיין (צוהר פ' במדבר דף ק"ט ע"ב) סוד כי יעקב צחר לו י"ק ישראל לסגולתו, ג' אצבן אינון אקרין סגול"ה יכ"י עי"ש, ולא אמר דלכ"י היה זה ענינו של יעקב להוסיף בשכמלי"ו, כדי להעלות מ"י ולשריא כתרז גם לז"א, כי יעקב הוא ז"א סוד ישראל עמודא דאמנעיתא שעלו יאמר כי יעקב צחר לו י"ק ישראל לסגולתו צ"א דג' אצבן שהוא סוד הג' טפין וצחי ג' יודין סוד סגול"ה כ"ל דאיהו ס"ת. ע"ל (דף מ"ד ע"ב) דסוד עליות ה"י צראש ה"י שהוא ז"א הוא סוד חגא על רישא דס"ת, וכ"כ לעיל (חיקון י' דף כ"ה ע"א) כד סליקת עטרה על רישיה איכי חגא לעילא חגא דס"ת עי"ש וצביאורנו שם, ואמר גם הכא להמשך הדרוש דכד עולה ה"י שהיא העפה לראש ז"א בסוד הול"ך סגולתא כ"ל אז הוא סוד חגא דס"ת, כי ז"א הוא סוד ס"ת, וכמ"ש רצוני (צפרע"ה פ"א משער קה"ת) דז"א הוא דיוקנא דס"ת שהוא ד' אותיות הו"י"ש, ומעשרין הס"ת צבחר בסוד כתרז של תורה דא"א שגשפע לז"א שהוא דיוקנא דס"ת עי"ש: כליל ה' חומשי תורה הוא נותן פנים מסבירות דס"ת הוא דיוקנא דז"א שהוא סוד ד' אותיות הו"י"ה כ"ל, כי הס"ת כלילא מזה חומשי תורה שהוא סוד ד' אותיות יק"י"ק סוד קומת הז"א, וכמ"ש רצוני (צטע"מ פ' בלעזר) שבה חומשי תורה הם נגד ד' אותיות יק"י"ק, ס' צראשית הוא סוד קוט של יו"ד כתר, שמת הוא סוד י' תבנה, ויקרא הוא סוד כ' ראשונה ביה, צמדבר הוא סוד ו' סוד ו"ק, וצרים משנה תורה הוא סוד ה' אחרונה עי"ש. ואתעבידת תגא על רישיה בכל אות ואות דיליה וכו'. והיונו כמג"ל (חיקון כ' דף כ' ע"א) ואיכו חגא צריש כל אחון וכו' ועי"ש צביאורנו, דעיין באותיות שיש עליהם ג' תנין מרמזים לה"י כתרז כתר חורה וכתר טכונה וכתר מלכות שבה צרישא דג' אצבן במחזיקים עי"ש: שעטנ"ז ג"ץ. וכמ"ש צ"ש (מנחות דף כ"ט ע"ב) ז' אותיות לריכין

דיעקב צגין המלכות נוקבא דז"א הוא רק ע"י אהבת ה' צמס"ג בכל אל"ן ג' בכל לצבך ובכל נפשך ובכל מאדך עי"ש לבתר דאתא יעקב דאיהו כלול ג' אבהן וכו' ע"ל (דף מ"ד ע"ב) שדרש הול"ך סגולתא על עפת הוצע שמקבלת המלכות שנקראת כן, דכשילא מהמור עלאה היא רק עפה אחת, ואח"כ נחלקת לג' יודין ואזלא למכווי עטרה צרישא דג' אצבן דאיכו כתר תורה וכתר טכונה וכתר מלכות וכו' עי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר הכא להמשך הדרוש דיעקב שהוא סוד עמודא דאמנעיתא שממנו נזרקת הכוה עפת זרע סוד הקירעא דכליל ג' יודין לעלות צרישא דג' אצבן כ"ל, הוסיף בק"ש גם בשכמלי"ו, והחיר הרעו"ש של חוט הקשור בצ"צ שהוא סוד החוט המקוף של יסוד שהוא צחי קו המדה שנותן גבול ומדה לעליות אצבן הקירעא שהוא ע"ש רק לחיקין המלכות שהיא סוד תשי"ב כ"ל, ואמר בשכמלי"ו והחיר הכריכה מן ה"ד, להורות לעליות אצבן הקירעא לראש שניהם ז"י"ג שהיא כלול משניהם תשי"ב ותשי"ג, וכמ"ש (צוהר תרומה דף ק"צ) שזה הוא ענין היחוד דבשכמלי"ו דאיכו יחודא דכלא דכלול תפילין דרישא ותפילין דדרושא דאכלילא ימינא ושמאלא צרח דשמא קדישא למכווי כלל חד עי"ש: בגין דאיהו בעי למכווי איהי סגולת מלכים. כלומר שלא היה די לפניו צמה שעושן ציחודא עלאה היחוד בסוד קירעא להעלות מ"י למלכות שהוא סוד תשי"ב לצדו ולחקן לה בסוד ג' כתרז כ"ל, כי הלא יעקב הוא סוד עמודא דאמנעיתא דכליל תרוויכו הו"י"ה אדמי, וכמג"ל (צחקדמה דף ג' ע"ב) עמודא דאמנעיתא קשורא לתרוויכו יחודא לתרוויכו וכו', וצ"ח מתיחדין צ' שמחן כחדא הו"י"ה אדמי עי"ש וצביאורנו שם, והיונו סוד צ' תפילין דרישא ודרושא ע"כ הוסיף היחוד דבשכמלי"ו שהוא כליל ה"י תפילין שעי"ז העלה הקירעא שהוא סוד המס"י והעלאת מ"י לתרוויכו, לחקן לתרוויכו צ' כתרז כ"ל, וע"כ חזיר הכא דצעי למכווי סגולת מלכים [כלומר לא לצד לחקן אחד חלא לצ' מלכים] לז"ר, וכמ"ש רצוני (צפרע"ה פ"א משער ר"ה, וצפ"א משער חפלה ר"ה) ודמלכים הם ז"י"ג או יעקב ורחל עי"ש: בההוא זמנא אתמר שופר הולך סגולתא. פ"י כי שופ"ר הוא כנוי ליעקב שהוא סוד יופי ושופ"ר

תגא איזי י' על רישא דז'. גופא דילי י' וספר תורה עמודא דאמלעיתא כליל שית ספירן מחסד עד יסוד. מלכות י' זעירא זבא אחעצידת שביעי יום שבת.

ואיהי אות תפילין אות שבת. אות ברית.

ואיהי כתר כהונה וכתר מלכות

מסמרא דימינא דאחיהיבת אורייתא אחקריאח כתר תורה וימינא איכו כהנא מסמריא איכו כתר כהונה ועמודא דאמלעיתא איכו מלך ומסמרא דגבורה בית דין הגדול.

נפיק

באר לחי ראי

ג' זיינין, ואלו הן שטעג' ג' עיי'ש. כולחו זיינין אינון ב"א. פי' שכל א' מהג' אותיות יש לו ג' חנין, הרי ג'ש ז' מספר כ"א. לקבל ב"א אוזכרות דתפילין דרישא, ולקבלייהו ב"א אוזכרות דתשי'י. שהוא זוי' חסר תיקון שניכס הוא בסוד קבלת ג' חנין שהוא סוד ג' כהנים בראשם כ"ל. לקבל שמא דמ"ב. דכלול בחגא דזקא שהוא כליל ג' יודיין שנכללן בסוד הקירעא כמשי"ל (בריש ע"א). תגא איהו י' על רישא דז'. כלומר על רישא דאות י' שנעשה ממנו לורה ז', ור"ל דלכך נקראים החנין זייניין כי אות י' מרמז לסוד החגא דקירעא שעי'ג ה' וכמשי"ל (דף מ"ד ע"ב) וכד סליקא לעילא שריא עלה י' ואחעצידת ז', והיינו סוד הקירעא שכל ידה עולה ה' על ראש ז"א שהוא אות י' וכמשי"ל, וכמ"ש (צפרדס פ"י משער האותיות) דאות ז' רומזת לענין כלי זיין, ולכן מפורסם בדברי החיקונים שזורה אות ז' מרמז לאות י' עם אות י' עיי'ש, ולפמשי"ל יחידהו הדברים עם משי"ל דסוד הקירעא דק"ש הוא שעולה מ"א שהוא סוד אות י' על רישא דאות י' ואחעצידת ז' עיי'ש יצטאורו שם: גופא דיליה ז'. פי' שזורה האות ז' מרמז לענין זה, דגוף אריכות האות הוא כזורה אות ז' שהוא ח"ת סוד יסוד כ"ל: מלכות י' זעירא. הוא סוד ה' של הקירעא שעולה לראש ה"א אשר זבא אחעציד ז' כ"ל. בה אתעבידת שביעי יום שבת. עיין צצאורו לעיל (דף מ"ד ע"ב) שבבאחי מדברי (הרצ אוה"ח) צצאור דברי (הזכר פ' ויקהל) דסוד שבת הוא ש' ב"ת צחא דג' אצבן גה"ת שבמלכות מתעטרת צבון וכלא חד דאות ש' של שצ"ת מרמז לזה, כי ה"ש יש נה ג' קוים סוד חגיגת, ועליה ג' חנין סוד ה' כהנים שבמלכות מתעטרת צבון וכלא חד, שטיקן של ה' כהנים היא עפ"ה אחת עיי'ש, וז"ל אמר הכהן להמשך הדרוש דאות י' זעירא שעולה לראש ה"א צבון סוד אות ז' הוא העפ"ה שחלקת לג' כהנים צבוח שבמלכות מתעטרת בשבת צב' אצבן שאלה מרמז כ"ש של שבת כ"ל, ח"ש זבא אחעצידת שביעי סוד אות ז' שהוא סוד יום השבת כאמור: ואיהי

נפיק מחמא אשא ואוקיד ליה וכד כהנא נפיק בשלם מהיכלא בהבוא זמנא יתערון לוויים צנגונא.

(באן חסר ודא בתקוני זהר חדש כד ע"ג)

ועוד אית תקונא חמישה צלוחא ללוחא איבי בקרבנא כמה דלוקמיהו קדמאין תפלות כנגד תמידין חקונס

תא חזי קרבנין אינון מארבע מינין דאינון לקבל אריה שיר נשר אדם דאינון מאויירים צבורסייא אית (תא) קרבנא דהווי מקריבין ישראל וככהנא בוכ קריב קרבנא דלהון.

קרבנא קדמאח קרבנא דהוכ קריב למינא. דא ללוחא דשחרית ואס הוי זכין בוכ נחית דיוקנא דארייה וכוה מקבל קרבנא. ודא מיכאל דדרגיה חס"ד. דאיכו מקבל ללוחא דשחרית ואס לא זכי מה כתיב

באר לחי רא

נפיק בתמן אשא ואוקיד ליה. פי' למחלי עממא אס לא היכ הכה"ג חזר לעשות החיקון לפני ולפנים ציו"כ להעלות המלכות שהוא הצ"ד לבינה להמחיק הדינים בשורשם ובעטם כותא יו"כ לחקק צבתי צ"ד הגדול כנ"ל. נחשור ח"י כהנא של הצ"ד הקטן שהוא סוד דינא דמלכותא דינא ונפיק אשא ואוקיד ליה: בההוא זמנא יתערון לוויים בנגונא שכליית הגס שהם מסמרא דגבורה, עכ"ל אס עשה הכה"ג החיקון של סוד צ"ד הגדול להמחיק גבורות הצ"ד ודינא דמלכותא בשורשם נעשה החיקון השלם, אז גם הלוויים שבסמרא דגבורה יתערון צנגונא על שחקן הכהא דין צסוד וכוהן צחסד כסא ונעשה צסוד כון למשפט כסאו שהוא סוד עמודא דאמלטיא שהצבורות נכללים צחסד וכאמר ועוד אית תקונא חמישהא בצלותא. זה אין לו המשך עם המאמר הקודם, וחסר כל המאמר שמפרש קודם די חיקונים וזהחלה חיקון ה' שמחקקים את המלכות עם התפלה ונאמר סיום המאמר דחיקון ה' הוא צסוד הקרבנות. כמה דאוקמוהו. צש"ס (צרכות דף כ"ו ע"ג) קרבנין אינון מארבע מינים וכו' וכמ"ש (צכר פי פנחס דף ר"מ ע"ג ורמ"א ע"א) דחא דקרבנין חיוני חזן דד' דיוקנין דד' חיוני קדישין החקוקין צכסא פני שור פני אריה פני אדם וכו' פני שור אחפשט לצפירו וכו' פני נשר אחפשט לעופי וכו' עיי"ש צאורד: אית קרבנא וכו' (בגרי"א) מחק חיצת אית, וא"ל אלנא קרבנא דהווי מקריבין וכו', ור"ל דאף שהכהנים הללו מקריבין כל הקרבנות. מ"מ בקרבן הוי צישראל, והכהנים רק שליחותיהו דישאל קא עבדין, ה"א התפלה מוטל על הכל קרבנא קדמאח וכו'. הוא גל חפלת אצרכם צצקר לאר הוי נחית דיוקנא דאריה וכו'. וכמ"ש (צכר פי צראשית דף כ"ג ע"ג) צלוחא דשחרית, ארייה נחית לקבלא ללוחא צדחציו וגדפוי דד' גרפין לכל חיה ודא מיכאל עיי"ש: ודא מיכאל. שהוא סוד אריה החקוק צכסא, וכוה אריה דמחצת, דהאש צרפן כאריה: דחשיב ליה כמריפה

אמר כי גם זה מה שהעמודא דאמלטיא נקרא צחורא מלך, הוא רק מכה החצורותו למלכות. ואח"כ ל"ל ויסינא איהו כהנא וכו'. עיין (צכר פי יתרו דף ס"ז ע"ג) צסיד מלך וכוהן, דאית מלך עלאה וחחתיכ אית טהן דאקרי כה"ג מסמרא דימינא עיי"ש, וכוה המשך הדברים כאן דלחצר שאמר למעלה דחורא מלך הוא צסוד חיקון המלכות מסמרא דעמודא דאמלטיא, אמר שמחלי עממא גם חיקון המלכות צבתי ממלכת כהנים הוא ג"כ צעמרא דחסדים ועמרא דגבורות סוד עמודא דאמלטיא, ואמר קודם איך שהיא מסמרא דימינא וחייו כמ"ש (צכר פי לו דף ל"ד ע"ג) צסוד ואחס חכיו לי ממלכת כהנים, דכשמחיתדת המלכות עם הח"ת ומחלית ע"י החסד המשפיע ע"י הכהנים, נקראת המלכות ממלכת כהנים עיי"ש. ואח"כ אמר. ומסמרא דגבורה בית דין הגדול. וחייו כמ"ש (צכר פי משפטים דף קנ"ה ע"א) דסוד הצ"ד הוא צמלכות שכינתא חחאה דינא דמלכותא דינא, ועיין (צכר פי שופטים דף ער"ה ע"ג) פקודא צחר דא לקבל צ"ד הגדול עליהו, צינה מסמרא דגדולה אקרי אלבים צ"ד הגדול רב צדינו ורב צזכוו, ועיי"ש (צאח"ה) שמפרש הדברים דענין הצ"ד שהיא המלכות כנ"ל, כשנחלית למעלה צסוד הצינה נקרא צ"ד הגדול, ור"ל כי הצינה יש צה הכה של המחקת הצבורות לחסד, צהיותה עטה הדינים שלה שהיא מסמרא דגבורה שנקראת חלקים אל כל חסד שלה ונמחקים הדינים בשורשם, וח"ש רב צדינו ורב צזכוו, כי ע"י הצינה גוררים החחמים של רב זכוו על רב דינוי שהם סוד הצבורות של חלקים שבה עיי"ש, וזה הוא חמית הדברים כאן דלחצר שאמר למעלה דחיקון המלכות צסוד ממלכת כהנים הוא מסמרא דימינא, אמר כי לעומת זה היו הצ"ד הגדול יושבים צלשכת הצינת לחן את הכהונה והמלכות מסמרא דשמאלא כעטם צ"ד הגדול, שכולת המלכות לצינה צסמרא דשמאלא, ושם נמחקים הדינים של סוד הצ"ד בשורשם ונעשה צסוד צ"ד הגדול וכאמר.

כתיב בקרבנא (שמות כ"ג) לכלב תשליכון אוחו. דחשיב ליה רסח) כעריפכ וצגין דא הוי נחית דיוקנא דכלב לקבל הכווא דורונא וקרבנא. ודא חיכו כלב דאמר דוד עיב (תהלים כ"ג) הליכא מחרז נפשי מיד כלב יחידתי

וכל מלאכי חבלה דאינון כלבים לעוקים צמשמרה חניינא דליליא חינון לווחין וצחין ואמרין הכ הכ צגין דאינון מסערא רסח) דגיכנס סס המות דאחמר זיה, משלי ל) נעלוקה גמי צניח הכ הכ

קרבנא חניינא לקבל שור דאחמר זיה (ויקרא כ"ג), שור או כשב או עז וגר ולקבלים לנחת דמנחה דאמר דוד עלה (תהלים קד) מלמיה חליר לבהמה ועשב לעבודה האדם מאי עשב ע"ג ש' יאינון ע"ג שמכן דאינון לצושין לע"ג שמכן עלאין. כגונא דעשב דאיכו לצושא דחטא יצגין דא לכוילא לחם מן הארץ והיינו (שם עח) לחם אצירים אכל איש ודא נהמא דאורייתא

ילעולם

באר לחי ראי

חינון ו אלף רצוא דמלאכין דאחצריאו ציומא חניינא דצראשית וכולכו אשא מלכא וכו', ועיין (צוהר צראשית דף י"ח ע"ג) ורחא דא מלמיה חליר לבהמה וגר דא צהמה דרביעה על אלף טורין ומגדלין לה בכל יומא יכו וחליר דא חינון מלאכין שליטין לפי שעתא דאחצריאו וקיימין למיכלא דכחי צהמה צגין דאית אשא אכלא אשא וכו', ועי"ש (צמק"מ) שמפרש דקאי על סוד צהמ"ס גימ' צ"ן שכו סוד המלכות מסערא דשמאלא מצחי גבורה שגורה ציוס צ' דמעשב צראשית סוד אשא אכלא אשא עי"ש, וכנא דרש לה על סוד שור צחי צהמה מדי חיות המרכב שכו צלד שמאל צמרכב, וקאי על חפלת מנחה שחיקן יחק כשיא לשוח צשד וימשיך שפע לצחי השור שכו מסערא דגבורה מצחי חליר שכו סוד מאלל צהמה מצחי אש מסערא דגבורה צסוד אשא אכלא אשא וכאמור. ואינון ע"ב שמהן. ר"ל דחיצת עש"ג הוא ר"ח ע"ג ש"מכן, וחינון כמ"ש (צוהר פ' צראשית שס) צסוס הדרוש הכתר, עשב חלין ואופנים וחיות וכרצים דכולכו מחקינן צו חקויכו וקיימין לאחצקנא צשעתא דצ"ג חתיין לפולחנא דמאריכו דא חיוכו עבודה האדם עכ"ל, ויותר מה מצואר להלן (חיקון ר"ח דף פ"ז ע"א) צסוד עש"ג דאחמר עליה ועשב לעבודה האדם, עש"ג ע"ג ש', דכש' הוא סוד ג' ענפי חילגא דסלקין לע"ג שמכן ויס"ע ויצי"א וי"ע, דכחי שמה אחצריאו עשצין וחילגין דאינון נשמחין לדיוקיא וכו', ואיכו לעבודה האדם, ליה עבודה הכא חלל לנחת וכו' עי"ש, ולכא חמר הכא להמשך הדרוש שזכ הוא בענין דאמרין דעש"ג הוא סוד ג' ענפי חילגא חגיגה, שס סוד עשב וחליר שהיא הכרצוס ואופנים וחיות שמקורם הוא משם ע"ג, שכו סוד צחי מאלל השור שכו מסערא דגבורה שכו סוד עבודה האדם צחפלת מנחה דיוקא, כי ג"פ ע"ג מספר גבורה צכסערא דשמאלא וכאמור: דאינון לברשין לע"ב שמהן עלאין הוא נותן פגים מסצירות לדבריו שאמר שסוד עש"ג

היא

כעריפה. כדצרים חלו איתא (צרי"מ פ' פנחס דף רכ"ח ע"א) צציואר דצרי הש"ס (צרכות דף ל"ד ע"ג) חס שגורכ הפלתי צפי וכו' ואס לאו יודע אני שכו מסערא, ואמר צלשון מעורף, חיוכו דאס חין חפלה מריאס הוא חשוד עריפ"כ עי"ש: ובגין דא חוי נחית דיוקנא דכלב וכו'. וכמ"ש (צוהר פ' צלן דף ר"ח ע"ג) וחמאן ליה צדיוקנא דאריה חקיפא רביעה על מדבחה ואכיל לן לקרבנין, וכד ישראל לא חוו זכאין כ"כ, חוו חמאן דיוקנא דחד כלבא חקיפא רביע עליה כדיון חוו ידעו ישראל דעניין חשוד, וכדיון חייצין עי"ש. דאינון כלבים צעוקים במשמורה תגיינא דליליא. כמ"ש צש"ס (צרכות דף ג' ע"א) משמורה שניה כלבים לעוקים. ואמרין חב חב. עיין דצרי רציו (צליקוטי הש"ס צרכות שס) צציואר ענין ח' משמחה צסוד וחקס צעוד לילה וגר, וכנא שס דצמשמורה צ' יורדת המלכות לחת ערק לציח, ר"ל לכל העולם וחינון לכל הגמלאים צציה שכו עוכ"ז עי"ש, וצוה מוצן שאז צזמן חלוקת האפסגיא לעוקים הכלבים הכ הכ ורואים גם חס ליקח שפע ח"ו לקבל שור וכו' כמ"ש (צוהר צראשית שס) וצלוחא דמנחה שור נחית לקבל לנחת צקרינו וגדפיו וכו' ודא צצריאל עי"ש, וחינון כי שור הוא צקו שמאל שמשס הוא שורש יחק שחיקן חפלת מנחה, וכמ"ש (צוהר פ' צהעלותך דף קצ"ד ע"ג) שור צצריאל צפון וכו', חאי שור מסערא דשמאלא עי"ש. דאחמר ביה שור או כשב או עז וכו' עיין (צוהר פ' פנחס שס) שאמר פני שור אחפצט לצעירי רוחא מיניה ל"ז זיגין ואחכלילן צחד, וחלין חינון פרים וכצוס ועתודים ועזים וחלין קיימין לקרבנא עי"ש, ולכא חמר הכא להמשך הדרוש דאחמר זיה שור או כשב וכו', ור"ל כי חפלת מנחה שכו סוד קרבן חניינא לא נאמר רק לצחי שור דיוקא, כי הוא כלל גם סוד פרים וכצוס ועזים שטין נכללים צצחי שור וכאמור: דאמר דוד עלה מצמיה חציר לבהמה וגר. עיין (צוהר פ' פנחס דף רי"ז ע"א) שדרש פסוק זכ מלמיה חליר חלין

ולעולם כל קרבנין שחיטתן (ד) בצפון בגין דמלפון תפתח ברעב (ס"א ודא יאר ברע. ובגין דלא יכא ריך ממשמחא דילך. (ס"א דלא יסריך נשמחא דילך). האכילבו קרבנא. לקיימא ציב (משלי כב) אס רעב שונאך האכילבו לחם. ואס אמא השקבו מים ולבחר דאיהו געיל דמא דקרבנא לא יעול מדילך וכו') דמתמן הווא דאושיד דמא מלחך הווא דמא דבעירן

ובגין דא לא ריך (ד) לכסאח ליה מיינח לקיימא ציב (משלי כב) אס רעב שונאך האכילבו לחם ואס אמא השקבו מים ולבחר דאיהו [דף ס"ב ע"א] געיל דמא. קרבין קרבנא לעילא. דאחמר צב (מדבר כח) אס קרבני לחמי לאשי

ולקבליה

באר לחי ראי

שמבאר הענין למח החילונים מחאווים כ"כ להחטויא את האדם צר ישראל, וז"ל ובענין הוא כי הלל החילונים הם שוירי הזוכמא ממה שגזרר מהקדוש וחס מוחא, וחס רואים לחיות, והחיים שלהם הוא מכה הקדושה וכווא השפע החיות והמזון שלהם, וכשאין ציחיהם קדושה הם מחים מיד, ולכן צראותם כי הם חסרים מזון הם טורחים להחטויא את האדם צר ישראל, כי נשישראל חוטא נכנס נשמתו צרשותם וחס חיים על ידו עיי"ש, ולזה אמר הכא דלכבי עושין חיקון הקרבנות שצאים על חטא בצפון מקום החילונים, כי מלפון תפתח ברעב, והיינו דשליטת היס"ד הוא עיי טרחת החילונים שמשם שצריכין זה לפרנסתם ולחיותם כנ"ל, ע"כ הקדים גדול הע"כ ותושיה להנלל מתרמיתם, ולזה לשמוע הקרבנות בצפון כדי שיהיה להם שם אחי יניקב ולא ילערטו בע"כ להחטויא את האדם ולהמשיך את נשמתו צרשותם ח"ו מחמת חרפת רעבונם: דמתמן יהווא דאושיד דמא מלחך וכו'. וכמ"ש (צבר פ' פקודי דף רס"א ע"ב) אריא באי קן כל צבר (הוא סמאל) אתחבי מאיון קרבנין וכו', א"ל כולכו הו מסתפקין כחודא וכו', וכדין הווא אקרי צכמה בכלל בגין אינון חטאין וצידין והכרורין, כווא דקרבנא דעזאל וכו', ועיי"ש (צאחיה) דמכל הקרבנות שצאו על חטא היה להחילונים חלק בה ונכאים מהם עיי"ש. ובג"ד לא צריך לבסאה ליה מיניה. פי דמכ"ע אין שחיטת צכמה צריכב כסוי דום, משום שגם החילונים נכאים מדמה צבאצחכ על המזבח, לקיימא ציב אס רעב שונאך וגר, ע"כ דינא הכי גס בחולין: ולבחר דאיהו נשיל דמא וכו' דאחמר ביה את קרבני לחמי לאשי. עיין (צרימ"פ פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) אמר רע"מ לית קרבנין אלל לרחקא סטרין מסאבין ולקרבא דרגן קדישין עיי"ש, וציחור הענין צב עיין (צפרע"ה פ"ד משער הקרבנות) צבד לו את צניי וגר את קרבני לחמי לאשי ודרשי צבד אן לו אלל עיי", וכענין הוא כי הקליפות אשר צבולס העשירי הם קשות ורעות מאוד ונקראים עיי' וריך לשורפם צאש הקרבנות עיי"ש, ופנימיות הענין הוא עפ"י הירוש דמדרי רבינו צפ"ה

הוא צחי המלאכים ושרפים מבחי שם ע"כ, ואמר העטם כי הנולאכים ושרפים הם צחי לבושין לע"כ שמהן עלאין וכדמפרש ואזיל, והענין שהמלאכים ושרפים הם צחי לבושין מבואר בדברי רבינו (צעי"ה פ"א משער ציור בעולמות) דלעצושים שבהיכלות העליונים הם נקראים שרפים ומלאכים וממונים עיי"ש צאורך, ולזה יתכן שהיא מסערא דגבורה סוד חפלת מנחה, עפמ"ש (צקב"י ערך לבוש, צשס הרמ"ק) דכל צחי לבוש הוא מסערא דגבורה שגשגה לכסות ולבעלים האור מפני הדיגים, וזה הוא ציחור הדברים כאן שאמר שנין עש"כ הוא צחי לבוש לשם ע"כ עלאח הנמשך בחפלת מנחה לבחי שור צבד מלמיה חזיר לצכמה שהוא סוד שור שצמרצבא לכסות על פנימיות החסדים הנסתרים של השם ע"כ עלאח: ובג"ד דהוציא לחם מן הארץ וכו'. עיין להלן (חיקון י"א דף פ"ו ע"ב ופ"ז ע"א) וכו' עשז עליה דאחמר ועשז לעצות האדם להזיח לחם מן הארץ לחם חסדים אכל איש, ואיכו נכמא דאורייתא וכו', ואיכו לעצות האדם וכו', מאי לעצות האדם צלחא דאיהו פולחנא דשיגחא וכו' עיי"ש, ולזה אמר הכא ובג"ד ר"ל צבדיל האי פנימיות שהיא החטא צא סוד העשז שסביב לו, והיינו שסוד העשז הוא נשמתיאן של דיקוס, שהם סוד שרפים וואפאים וחיות הקודש מסערא דשור כנ"ל שעובדים עבודתם צלחא ועבודת צבצ ומסבבים את החטא שהוא נכמא דאורייתא, כדי לשומרה שלא ישלטו צב חילונים ח"י כנ"ל: ולעולם כל קרבנין וכו'. הוא מפרש העטם צמה שיש אורך בענין הקרבנות למעבד עובדא מסערא דשמאלא, כדי להגן על הקדושה שלא ישלטו החילונים שמקומם בצפון, וע"כ מוכן שיש אורך בחפלת מנחה שהוא מסערא דשור שצמרצבא שצד שמאל כנ"ל כדי להגן על הקדושה שלא ישלטו צב החילונים ששם מקומו: כל קרבנין וכו'. היינו קרבנין דצכמה הבאים על חטא, לצד משלמים שאין צאים על חטא וכדמפרש ואזיל, בגין דמלפון תפתח ברעב ע"כ צריכין שם להגן עליהם שלא ישלט היס"ד נגשמתיאן של ישראל הקדושים: דלא יהא צריך. עיין בדברי רבינו (צלק"ה צאח"ב)

ולקבליה דשור, איכו חמור נוער. אס זכו הא שר"ר מקבל קרבנא. ואס לאו הא חמור נוער וצגין דא חמור (דצרים כצ) לא תחרש בשור ובחמור יחדו. יחדו. כלומר לא תגרום דיחלל חמור קרבנא דשור

קרבנא תלייתא דערצית קרבנא דעופין דחמור צבון (ויקרא ה) שתי תורים אי שני בני יונה וגוי' דאזי זכו נשר"א דיעקב נחית לקבלא לון. ואס לאו נשרא דסמרא דמסאצו נן לגבי יונק וכפוס קרבנא. הכי יתרבי או יתזער.

קרבנא רביעאח אדם. האי איכו דמקבל קרבנא דאד"ס. דאיכו מחשבה דקריב ומיוחד כלל ועליה חמור ויקרא א) אדם כי יקריב מבס וגוי' האי איכו דמקריב קרבן ליי' ודא איחייחא

וצגין

באר לחי ראוי

לון. היינו כמ"ס (בזכר פי פנחס דף ר"מ ע"ב) דסוד קרבנא דעופא שסס תורים וצני יונק שורשם צנש"ר שצמרכבה עיי"ש, ואמר נשרא דיעקב היינו כמ"ס (בזכר שס דף רמ"ד ע"א) אדם נחית לגבי נשר דגא דיעקב ובר, ועיי"ש (צפ"י יתרו דף פי ע"ב) וז"ל דרך נשר בשמים ממש, וצג"כ אריה לימונא שור לשמאלא נשר צאמנעוהא עיי"ש, והיינו סוד יעקב שכוה עמודא דאמנעוהא. ואם לאו מסמרא דמסאבא נן ובר. ולא גרסין נשרא (הגר"א). נן לגבי יונק. ר"ל נן בעורף אח בני יונק, וכוה אי מגי קליפות הנזכרים (בפרע"ה פ"א משער החפלה) שג"י קליפות כל"ב נ"ץ חמור, כס עומדים בכל יום לחטוף חפלה ישראל שסס צמקוס קרבן עיי"ש, וזכר כלל וחמור כזר אמר למעלה שסס צימין וצשמאל נגד אריה ושור שצמרכבה, ואמר הכא דאס לא זכו ח"י עומד קליפת ה"ץ שצאמנע, נגד נשר שצמרכבה לקבל הקרבן דעופי וחספלה שצמנעא דאמנעוהא וכוהמור. ובפוס קרבנא הכי יתרבי או יתזער. עיין ש"ס (חולין דף נ"ג ע"א) דהנן אין לו דרוסה אלא צדוהא עיי"ש, ולא אמר הכא דאס אין ישראל זוכין ח"י לתקן את החיית סוד עמודא דאמנעוהא, אז אין נשר שצמרכבה מקבל הקרבן דעופי תורין וצני יונק, רק נן דקליפת ח"י כנ"ל, וכוה נעשה צשיער קומחו דבוהאיה של הקרבן, כי יתרבה או חעיר את עמו כדי שיכא שוב בקומחו כדי שיוכל לדורס ח"י כנ"ל. קרבנא רביעאח אדם האי איכו דמקבל קרבנא דאדם. כמ"ס גס זכ (בזכר פי פנחס שס דף רמ"א ע"א) דגס מסמרא דאד"ס החקוק צבוריא, חית קרבנא צמא דאדם דלמנע מקריב דחיה וצמחיה, ואד"ס עלאה החקוק צמא אחכני מאד"ס חתאח עיי"ש, ולא אמר דקרבן כ"י הוא צחי קרבן של אד"ס דלחחא שמקריב רוחו וצמחו ומקבלו פני אד"ס עלאה שחקוק צמא ומעלה ליה נוחח לפני הקצ"ה: דאיהו מחשבה ובר. עיין (זכר פי ויקרא דף ר' ע"א) צמוד אס עילה קרבני דפתח קרא צעולה יתיר מכל שאר קרבנין, דקרבן עולה

כא

(צפ"כ שס) צמוד י"א סמני הקטורת וי"א יריעות עזים (וצפ"א משער ר"ח) צמוד שער עזים שמקריבין צריח צמוד שער לחטאת, שצמנעוהא חלק ומעט חיות אל הקליפות אז יכולין להעלות הנלוין הקדושות צנייהס שסס החיות שלהם ועיי"ש נחצטל, עיי"ש (וצפ"י משער הפורים) צמוד חייב אדם לבסומי צפוריא ובר עיי"ש, וזכר הוא ציבור הדברים הנ"ל לו את בני ישראל וגוי' את קרבני לחמי לאש"י, והיינו שפ"י הקרבנות שנוחין להם חלק מעט כנ"ל מעלין מהם הנלוין צנייהס ושורפין צאש את העי"ש שסס הקליפות, וזכר הוא המשך הדברים כאן ולבחר דאיכו נטיל דמא היינו לחחר שחיתין מן מעט חיות עיי' דס הקרבן אז נחצטל הקליפות מן הקדושה, וזכר שחמר (צפ"מ שס) חלית קרבנא אלא לחקא סטרין דמסאצין ולקרבא דרגין קדישין, ולאח מסיים ככא דחמור צכ את קרבני לחמי לאש, והיינו שפיקר החיקון של הקרבן שכוה צמוד את קרבני לחמי שעולה לריח ניחוח לה צמוד דרגין קדישין דייקא, הוא עיי' מנ שנוחנים להם חתלה מעט חיות ועיי"ש שורפין אותן צמוד לאש"י כזכר ולקבליה דשור איהו חמור נוער ובר עיין (בזכר פי צא דף מ"ד ע"א) צמוד וכל פטר חמור חפדכ צשה, דצמן שישאל עושים חשוכה וקריאים שס צמוד שס פזורכ ישראל ואס איגס עושים חשוכה ח"י וכולבין צעלה כוה"כ נקריאים חמור עיי"ש, וכדברים נוחחודים עם דצרי (הקריניים מ"ח אות י"ט) דחמור הוא קליפת הכוקצא צח זוגו דקליפת שור עיי"ש, וזכר הוא המשך הדברים כאן דלחחר שחמר למעלה דכל הקרבנות שחיתין צצפון שכוה היגר כרע, אמר ולקבליה דשור דקדושה שכוה סוד כנסת ישראל שצריכין לחזור צחשוכה צמוד שס פזורכ ישראל (כי גס זכר הוא צכלל שור ומעש"ל צמוד שור אז כצז או עז וגוי') שכוה צכלל שור דמרכבה כזכר לעיל, ואס לא זכו ואין עושין חשוכה ח"י, אז מחצבר עליהם היגר כרע כיפך כשכ כנ"ל ואוכל חמור קרבנא דשור, היינו החמור צח זוגו דקליפת השור וכוהמור: דאי זכו נשרא דיעקב נחית לקבלא

ובגין דא חקינו כלליתא למשמע זכ ספר חורב. למחוי זכ קרבנא שלים צאדם. דאחמז ציה (צמדצר יט) זאח החורב אדם. ובגין דא (משלי כח) מסיר אזנו משמוע חורב גם חפלתו חועבה.

וכל קרבנין אלן רמיון בגופא דבר נש. מוח"א ולצ"א וריא"ה אינון ארי"ה שר"ר נש"ר קערונגא דלכון כלז חמור נן. עח"ל מר"ה וכצ"ד דאינון משחי"ת א"ף וחיימ"ה.

מחשבה דא אדם. איה מחשבה עבא. דחיון ענין. ואיה מחשבה ציטא. דחיון ציטין. ומחשבה עבא איהו אדם עוז ומחשבה ציטא דא אדם רע כליעל. אדם לכצל דמא.

לקבל

באר לחי ראי

איהו חוטמא דאיהו אוח י שבוט סוד עמודא דאמלעיתא עיי"ש וצביאורנו שם, וכהא אמר דריאה הוא סוד נשר הייט כמש"ל (דף י"ג ע"א) כנפי ריאה חמן שריא רוח שבוט חית סוד עמודא דאמלעיתא עיי"ש, וכהל עולה לכוונה אחת: קערונגא דלחון כלב חמור נן שחס הג' קוים דקליפה, נגד הג' קוים דג' חיות דקדושה ארי"ה שר"ר נש"ר, ממילא מוצן שאס פגס אדם צקרבנא דלחון צמחשבה דכלול הג' חיות דקדושה, עומד לנגד כל הג' קליפות, וכמש"ל (מהפריע"ת צריש שער החפ"ה) מחול מרה וכבד. שחס שורש הג' אשוח דקליפה שצג' קוים אשא סומקא ואשא ירוקא ואשא אובמא, שמשנכנס בעחול מרה וכצד, וכמש"ל (דף מ"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם דאינון משחית אף וחיימה. וכמ"ש (צוהר צראשית דף כ"ד ע"צ) שגה' קליפות כצד מרה עמול, ג' ממנן עליהו משחית אף וחיימה עיי"ש: מחשבה דא אדם וכי הוא מאריך צוה לפרש דצרוי שאמר שאס פוגס צמחשבה נותן כח להג' קליפות ששורשם ג"כ צמחשבה, והייט כי המחשבה הוא שורש האדם, מחשבה אוחיות חש"צ מ"ה גימ' אד"ס, זמאחי טעמא אמר למעלה קרבנא דר' אדם האו איהו דמקבל קרבנא דאדם דאיהו מחשבה, וכמו שיש מחשבה עוצה ומחשבה רעה, כן יש אדם עוז ואדם רע, כי שניהם מחשבה ואדם הם משורש אחד, וממילא שמי שפוגס צמחשבה עוצה ועושה ממנה מחשבה רעה פוגס צאד"ס דקדושה, ועושה מאדם עוז אדם רע וכדמפרש ואזיל. דחיון מביין וכי דחיון בישיין. היינו כמ"ש רצונו (צוהר הרקיע צהקדמה הזכר דף י"ד ע"צ) דכמו שיש צמרצבה הקדושה ד' חיות עכורות הושאים אח הכסא, כן יש לעומת זה צמרצבה עמאה ד' חיות עמאות שחס נושאות הכסא העמאה, וכחז שם דלעומת פני אדם שצמרצבה הקדושה יש צמרצבה עמאה פני אדם הצלעל עיי"ש, וכ"כ (צלק"ת פ' ויקרא צע"מ) עיי"ש, ואמר כהא דמחשבה עוצה הוא צחי חש"צ מ"ה מספר אד"ס דקדושה, ומחשבה רעה הוא סוד חש"צ מ"ה גימ' אד"ס הצלעל דמרצבה עמאה דאית ליה גדיפין וכי. הוא כמפרש צמש"ל דריא"ה הוא צסוד נש"ר, ואמר כי אורח הריאה הוא מעין

הוא צחא דמחשבה וכי רישא דכלא מחשבה הוא, וסיומא דהאי מחשבה אחר דאקרי צקר וכי נהני חהר דמחשבה מחשבה אסחנק ועוצדא מחקרבנא לסיומא דמחשבה ודאי עיי"ש ועליה אתמר אדם כי יקריב מכם עיין (צוהר שם דף ז' ע"צ) אדם כי יקריב מכם קרבן, מאן דאיקרי אדם יקריב ומאן דלא אקרי אדם לא יקריב עיי"ש, ודרש כהא כי רק מי שיכול לבעלות קרבנו צחא דמחשבה דהיינו להאי אחר דאקרי אד"ס שהוא מחשבה אוחיות חש"צ מ"ה סוד אד"ס, וכמ"ש רצונו (צע"ת פ"ה משער טנח"א ובשאר דוכתי) שפנימיות מחשבה הוא שם מ"ה צסוד חש צ מה עיי"ש, והיינו סוד אד"ס, וכמ"ש (צפרע"ת פ"ד משער הצריות) ובשאר דוכתי. ודא אורייתא. היינו כמ"ש (צוהר שם) ומכהוא מחשבה אשחכח חורב שצחכח וחורב שצעל פה עיי"ש. דאתמר ביה זאת התורה אדם ר"ל דהחורב הוא סוד אד"ס מספר מ"ה, שהוא צחא דמחשבה כנ"ל. ובגין דא מסיר וגו'. פי' דכיון שפוגס צסוד התורה שהוא סוד האד"ס שצמרצבה שהוא חא דמחשבה, ממילא שאינו יכול לחקן גם החיקון דחפלה צחא דקרבן שעולה ממחשבה אד"ס דלחחא למחשבה דאד"ס עלאה החקוק צכסא וכאמור. וכל קרבנין אלין רמיון בגופא דב"נ. עיין (צוהר פ' פנחס שם) צחא ד' חיות החקוקים צכסא שארצעתם הם צחא דקרבנא כנ"ל, וקאמר שם אדם עיקרא דכלא, והיינו כמש"ל (דף ר"מ ע"צ) דפני אדם כליל לכולהו עיי"ש, והיינו דכל הג' פנים אריה שור נשר נכללים צפני אדם, וכמש"ל (צהקדמה דף י"ג ע"א) דכל ד' אנפין דכל חיה איהו דמות אד"ס יו"ד קי"א וא"ו קי"א עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר כהא להמשך הדברים כי כל מש"ל צענין הג' קרבנות דאריה שור נשר נכללים כולם צשיעיר קומה דגופא דצ"ג סוד האד"ס דלמטה, שעולה הקרבן ממנו לאד"ס שלמעלה כנ"ל: מוחא ולבא וריאה אינון אריה שור נשר. היינו כמש"ל (צהקדמה שם) מיחא עליה אחמר ופני אריה אל הימין, לזא ופני שור מהשמאל, גופא עליה אחמר ופני נשר ע"י"ש, וכ"כ עוד לעיל (צחיקון י' דף כ"ה ע"צ) אריה מקבל עליה י צמחא, שור לשמאלא לקבל לזא, וצחחא דפמיא פרחח נשר, דנשר

לקבל מוח"א אויבו ארייב. דנחית למיכל קרצנן. ועליה אחרת (יחזקאל ח) ופני אריב אל כימין לארצעתם. לביא לשמאלה. ועליה אחרת (שם) ופני שויר מהשמאל לארצעתם.

ריא"ה דא גשיר. דאית ליה גדפין. דפרח צהן ועלה אחרת (שם) ופני נשר לארצעתם.

מחשבה דאויבו ארם רכיב על כולבון. ואינון מרכבה דיליה. כסוסון לבני נשא.

חיילין דמוחא גרמיין בקרצנא. (יחזקאל ל"ז) ותקצרו עממות ענש אל ענשו. חיילין דריאח ודלצא ערקין. קשירו וחבורא ותנוטע דלכון. רוחא דכנפי ריאח. ואויבו (בראשית ח) ורוח אלקים מרחפת על פני המים (י"א דאויבו מוחא). בגין דריאח (י"א דרישא) כלילא מתריוויו. כגונא דעופא ממילא וארעא. ואינון כלילן מתריוויו.

על מוחא שריא צרכה. על לבא שריא קדושה. על ריאח שריא יתוד. מחשבה כלילא מכלכו. ואינון (במדבר ירכך

באר לחי ראוי

מעין לורת בגשיר, כי אמות הריאח הם בעין גדפין: חיילין דמוחא גרמיין. ריל שמוחא שצנעמיות נמשך מהמוחא שצנעמיות: בקרבנא ותקרבו עצמות וגר. ע"ל (בחיפוקים הנוספות חקון ג' דף ק"מ ע"א) שדרש ענש, ונשר, וגידים, ענש אויבו ארייב, נשר אויבו שר, גידים אויבו נשר, נענש כד שריא צרכה ציח מיד ותקרבו עממות ענש אל ענשו ומתקשרין זה אל זה בקרבנא עוייט, ויכא פסוק זה מודר בסדר תחיות המותים שיהיה לעמיד לבוא שיקרבו ענש אל ענשו להחיות בעממות כיצעות, ואמר הכא שגין זה יתעורר רק מסערא דקרצנא, כי השובע של תחיות המותים יוכיח מסערא דארייב שצנעמיות שמוחא צימין, כמ"ש (בזכר פי יוחי דף ר"ט ע"ב) צבור ימין כי עושב חיל, ולא אחר קוציב ימינא דיליה אחרת מוחא מעלמא, ולא יתערב האי ימינא אלא כד יתערבן ישראל צימין דקוציב וכי צבא אמונא ימין כי עושב חיל עיי"ש: חיילין דריאח ודלצא ערקין. (הגרי"ל) הניה, ש"ל חילין דלצא ערקין דכסא, חילין דריאח גידין, דאינון קשורא וחבורא דלחון ברוחא דכנפי ריאח ובר. ופ"ל, וכיינו כמשי"ל (חיקון י"ג דף כ"ח ע"א) ערקין דלצא חיון כחילין צהר מלכבון, ורחא דמלח אל אשר יוכיח שמה הרוח ללכה ילכו, הכי מתהבגן ערקין דלצא לבני רוחא עיי"ש ובציאורנו שם, וכן הוא להלן (חיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) בערקין דלצא דמחבגן כולבו צהר רוח דלצא עיי"ש, והכא אמר דחילין דלצא הם ערקין דדמא וחילין דריאח גידין, וציאור הדברים הוא עפמשי"ל (בחיפוקים הנוספות שם) שיש סוד ערקין דדמא, וסוד גידין, סוד ערקין דדמא הוא מסערא דגבורה, שכאשר ענש הכחיקן מסערא דלויים בסוד וקדשת את הלויים שהוא מסערא דשמאלא, לא מתקרבין ערקין דדמא לבני לבא, וסוד גידין הוא צבור נשר דצחן סליק רוחא צריאח ודופק צבא, וכמו

הנשר דפרח צהר, וכן פרעסב של בדין הוא מנחי רוח כמו הנשר עיי"ש: קשורא וחבורא ותנועה דלחון ובר. היינו כמ"ש (דרבי"מ פי פתח דף ל"ד ע"א) והוא רוחא דנשיב צכנפי ריאח, האי אויבו רוח דדפיק צכל ערקין דלצא דאחרת צהן אל אשר יוכיח שמה הרוח ללכה ילכו עיי"ש: ואידו ורוח אלקים מרחפת על פני המים ובר. עיין (בזכר שמים דף כ"ד ע"א) ח"ה אשא מסערא דא, מיל מסערא דא, ואינון מחלוקת, עאל רוחא צנייכו ואחיד לתרין סערין, כ"ה"ד ורוח אלקים מרחפת על פני המים עיי"ש, ועיין (דרבי"מ פי פתח שם) מוחא אויבו מים, לב אויבו אש, ודא כסא רחמים וכסא דין, ובזמנא דחוצין מתרין על ערקין דלצא דאויבו טרסיו דדינא, אחרת צלצא ומהלך קם צחמתו וגר, ובזמנא דכנפי ריאח נשצין על לבא אחרת וחתם המלך שכתב עיי"ש, ולזה אחר הכא ואויבו ורוח אלקים וגר, היינו להמחיק הכינים של ערקין דדמא שכם חילין דלצא דאויבו אש ובזמנא דכסא דין, מנשצ רוח אלקים דכנפי ריאח וממחיק הכינים להיות צבור וחתם המלך שכתב ובזמנא: בגין דריאח כלילא מתריוויו. הוא כמפרש דבריו להכין לנודך כמחיקת הכינים של כלב מנשצ הרוח דכנפי ריאח דיוקא שהוא נשר כג"ל, יען כי סוד נשר הוא צחית דכלל מחריג שמתחידים שיהיה ונכללים זה צבא צבור עמודא דאמנעיותא כחבר לגיל, וצבא נמחקים הכינים ונכללים כבחסדים, וכמ"ש רבינו (בפרעיה פיז מנשצ בקרצנא) צבור כל דבר שיהיה צכלל ובר ילא להקל ולא להחמיר עיי"ש: כגונא דעופא ממיא וארעא. וכמ"ש גשם (חולין דף כ"ז ע"ב) עופות מן הרקק נבראו ממילא ומארעא עיי"ש: ואינון כלילן מתריוויהו. כענש הרוח שהוא אמתני ממילא ואשא: על מוחא שריא ברכה ובר. עיין דבריו רבינו (בפרעיה פיז מנשצ הכרכות) צבא השם יצחק יתוד צירכה קידושה, שכם צבור כ"י קודם חגיגה, צרכי

(ו) יצרכך וי' יאר וי' יאר וי' יאר, יצרכך, צמוחא יאר, בלגא. דחמן נכורא דעינין. כמה דאוקמוהו הלג רואה. יאר, צריאה דליבו שלום הכ"ד וישם לך שלום.

ואינון שמייער ראייה ריחא. שמייער צמית. ואיכו צהפוכא חו"ס. דשריא בלחותא וקריחותא דמוחא לחממא ליה מסערא דגבורה. דאינון אריה מסערא דגבורה. ואיכו אריה מסערא דגופא. שור מסערא דנפשא. דאינון אש ומים אש שכלית. מים יסודית.

ראי"ה בלגא. דאיכו אש. ראייה אריה מים שכלית לקרעא אש יסודי בלגא. דלא יוקיד כל גופא. ריחא

באר לחי ראי

ליה עיי"ש. ואיהו בהפוכא חו"ס דשריא בלחותא וקריחותא דמוחא לחממא ליה מסערא דגבורה. הוא כמפרש דבריו שאמר שמייער צמית שהוא צמח דגבורה, ואמר דאם כי עיקר המית הוא קר מצחי חסד, וכמ"ש (צפרים צערי הבנויים ערך מוח) שהוא קר צמחותו מלד מי ברחמים עיי"ש, עכ"ז יש צו ג"כ חמימות מסערא דגבורה, כענין הח"ת שהוא מצחי רוח שכלול חו"צ דעאליל דא בלא ומתנגדין זה בזה כדקא חזי, וכמשי"ל מהזכיר לקוצ"ה אחיף דא בלא וכו': ואיהו אריה מסערא דגופא וכו'. הוא כמפרש עוד שלא יקשה במשי"ל דמוחא איכו אריה שהוא צחי חסד כג"ל, ומפרש דאין זה סתירה, דאם כי המוח צמחותו הוא מסערא דגופא קר ולא כטעם החסד שהוא אריה שזימון, עכ"ז מסערא דנפשא הוא ממוצג גם מצחי שור שצמחצב שהוא גבורה שהוא חמימות האש שצמחאל וכאמור: אש שכלית מים יסודית היינו שגנין רוחניות השכל השורה בזה, הוא מצחי אש שצמחאל הלימות וקריחות שבו לפעול פעולתו למשקל ולמטרי כל דבר משכל אל שכל, אבל גשמיית המוח שהוא יסודית שבו הוא קר ולא מצחי מי החסדים וכמשי"ל (מהפרדים): ראייה בלבא במשי"ל הלג רואה, והיינו מסערא דשחמאלא וכמשי"ל בלא לשמאלא דעליה לחממ פני שור מהשחמאל: דאיהו אש. וכדמפרש ואזיל לקרעא אש יסודית בלגא וכו', והיינו כי הלג הוא בשחמאל ששם הוא שורש האש שהוא חוקק בגבורות, וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ז משער הכסירה וצ"ח דוכתי). ראייה אריה וכו'. ר"ל כי כמו שאמר צמיעה צמחא דלע"ג שצנפניות וציסודיות שבו הוא מסערא דאריה שזימון מסערא דחסד, עכ"ז מעורב צו גם צחי תו"ס אש שכלית שהוא מסערא דגבורה כג"ל, כן הוא גם צחי ראייה הכס שצנפניות וגופניות שבו הוא צחי אש מסערא דשור שצמחאל מסערא דגבורה, עכ"ז מעורב צו גם חסדים מסערא דאריה שזימון שהוא סוד מים שכלית למצו האש שצמחאל במשי"ל, וזה הוא הכוונ כי אריה הוא אחיות ראייה, והיינו שגם אריה שהוא שורש מימי החסדים שזימון משפיע להלג שצמחאל ששם שורש הראיה כג"ל: לקרעא אש יסודי בלבא וכו'. וכמשי"ל

צריה הוא חסד, קדושה גבורה, יחוד הוא סוד ח"ת דכלול תרומתו עיי"ש, ולזה דרש הכא שכלי חיון אריה שורש נשיר, שהם צמוד מוח"ל ל"צ ראייה, הם צמח דוכ השם יציק דכלל כג' קיום חגית ואינון יברכך יאר יאר. היינו כמשי"ל (בהקדמה דף ד' ע"א), ולזה (תיקון ס"ט דף ק"ט ע"ב) שהם חיון אריה שור נשיר דאינון חגית וכו' רמזין צ"י יודיין ד"יצרכך יאר יאר עיי"ש וציבורנו שם: יברכה במוחא. דשריא ציה צריה מסערא דימיתא סוד כסא רחמים כג"ל, וכמשי"ל (תיקון י' דף כ"ה ע"ב) אריה מקבל עליה י צמחא עיי"ש וציבורנו שם: יאר בלבא וכו'. וכמשי"ל (דף י"א ע"א) נר בלגא וכו' עיי"ש וציבורנו שם: דחמן נהורא דעינין וכמ"ש צ"ח (ע"ז דף כ"ה ע"ב) שוריני דעינא צלוצנתא בלגא חלו. כמה דאוקמוהו. וכמשי"ל (תיקון י"ג דף כ"ה ע"א וצחיקון זה לעיל דף ג' ע"ב וצ"ח דוכתי): יאר בריאה. כי יאר הוא צק האמנטי כמשי"ל, והוא צמוד הריאה שצמחצב הרוח מסערא דעמודא דאמנטיא כג"ל: דאיהו שלום וכמשי"ל על ריאה שריא יחוד שהוא ע"י היסוד לדיק דאקרי שלום. ה"ה"ד וישם לך שלום. כלומר להכניס הוי סיום הצרכה של יאר וישם לך שלום, משום שסוד היחוד הוא רק ע"י היסוד לדיק שנקרא שלום: ואינון שמייער ראייה ריחא וכו'. זה הוא כמו דבר אחר, ודרש עוד צלופן אחר צמוד הקרבן רביעאה דאדם, שהוא לקבל אברין דגופא בתלת חיון אריה שור נשיר, שהם סוד חגית דאריה שמייער ריחא, והיינו כמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ל ע"א) שדרש מסערא דימיתא דאברהם חמן ראייה, מסערא דילחק גבורה חמן שמייער, מסערא דיעקב ח"ת חמן ריח וכו', ג' חיון דאינון אריה שור נשיר, הם ראייה שמייער ריחא עיי"ש: שמייער במוח. אפי' דאמר לעיל מוחא איכו אריה שהוא חסד, חן זה סתירה למה שכתב שמייער צמח שהוא גבורה מסערא דילחק, והיינו כמ"ש (צ"ח פ' ואלה דף כ"ד ע"א) דרום מתאחד עם לפון וקוצ"ה מציג לון כהד, דנפקי מיל מדרום ועאלק צלופן וכו', ומלפון נפיק אשא ועאל צלופן, בגין דקוצ"ה אחיף דא בלא, וכל חד וחד אחיף להצריה מדליה כדקא חזי

תקוני תקונא חד ועשרין [דף ס"ג ע"א] הזהר שצה

ריחא בריחא דנפיק לחוטמא. עליה אחמר (בראשית ב) ויפח בנפשו נשמת חיים

וריאה איחי מסערא דמוחא קריאל. ומסערא דלצא יבישא ואיכו חליו מים יסודית וחליו יבשא יסודית
בגין דא שריא עלה רוחא שכלית דאיכו חס ולח. חס לחממא קרירותא. לה לרעצא יבשותא. דא
שכלי ודא יסודי

דבור דא אדם דכליל מכולכו ומאן אפיק ליה. מחשבה. ובגין חליו שכליים הוו נחתין בקרבנא לקרבא קרבנא
ולחודא כלל.

ואלין אינון בתחית המחים. דבהון יבא קיצי' מקרב ענא חל ענמו וגידין וערקין כולהון לחצרא דא בדא.
ויקבלון חליו מאלין ומשלבין חליו באלין הכ"ד (שמות כו) מקבילות הלולאות וגו'. דבהוא זמנא יבא
חדוה וגונא בקריצו דב' דלהון

באר לחי ראי

פי' פתחם דף רבי"ט ע"ב ודף ר"ל ע"א) שהריח ניחוח
לח' שעושין בקרבנא דלולתא ודיבור דאורייתא הוא כלול
רואי שמייע רוח עיי"ש. ומאן אפיק ליה מחשבה.
וכמש"ל ומחשבה דאיכו אדם רכיב על כולהון ואינון
מרכבה דיליה עיי"ש וצביאורו שס. ובגין חליו שכליים
וכו' ר"ל שכל ענין נפש המדברת המעלה קרבנות חורב
וחפלה, הוא כח שכלי ומחשבי שנקרא דבור פנימי שזה
הוא עיקר בתורה וחפלה, והיינו כי כח השכליות שהוא
לניגוד להיסודית נעשה המיזוג דימין ושמהל כני"ל ונעשה
החיקון השלם ע"י תורה וחפלה, משא"כ מי שאינו לומד
ומתפלל רק בשפתיו הגשמיים מהשפה ולחוץ בלי מחשבה
ושכל, לא נחשב כלל שאין עושה החיקון הנלמד של ענין
הקרבנות וכאמור. ואלין אינון בתחית המחים וכו'.
יהיינו שענין תחית המחים יהיה מה שיתקן בחי' האד"ס
וימשך לו חיות לכל אבריו וגידיו ועצמותיו, וזה יהיה
בקרבנות דחורב וחפלה שהוא קרבנא רביעא דבחי'
אד"ס כני"ל שהוא כלול ממנו ולצ' וריחא כני"ל. דבהון
יהא קוב"ה מקרב עצם אל עצמו וגידין וערקין.
והיינו כמש"ל דחילא דמוחא גרמין וחילא דריחא דלצא
גידין וערקין ובמי"ש לעיל צביאורו. ויקבלון חליו מאלין
ומשלבין חליו באלין וכו'. וכמש"ל (חיקון י"ט דף ל"ט
ע"א) דבהוא זמנא כל חליו אברין מקבלין ע"י גמורין
דא מן דא, הכ"ד מקבילות הלולאות אשה חל אחותה,
וכד אינון מקבלין כל ספיראן מקבלין דא מן דא וכו'
עיי"ש וצביאורו שס

וכמש"ל (דף מ"ט ע"א) רוחא בנפיו ריחא דנשיב על
לצא דאיכו נור דליק, ואם לאו הוא דליק כל גופא עיי"ש:
ריחא בריאה דנביק לחוטמא דהריח נמשך להריחה
ברוחא דחוטמא: עליה אתמר ויפח באפיו נשמת
חיים היינו כמש"ל (שם צ"ב) ורוחא דנשיב זה ת"ת
ישראל איכו בנפיו ריחא וכו', נשמת חיים דנחתא מן
מוחא לאתהרא לון בלצא עיי"ש וצביאורו שס בגין דא
שריא עלה רוחא שכלית דאיהו חס ולח פי' כי כפי
מש"ל בשמייע שצמח דהיסודית שהוא גופניות שבו הוא
קר וחסד שנמשך חליו חוס וגבורה מלד שכלית למחוג,
וכן בראיה שכלל דאיכו חס ואש יסודית ונמשך חליו
מים וחסד מלד שכליתו כדי למחוג, כן הוא צסוד הריחא
שיש זה צ' יסודית, יסוד הקרירות שהיא החסד של
המוח ויסוד היבשא שהוא הגבורה שכלל, ע"כ כדי למחוג
אוחו שריא עליה בחי' רוח שהוא מסערא דת"ת דכלול
חוי"ג שכלית, והיינו בחי' חס שכלית לעומת חלק הקר
יסודית שבו, ובחי' לח שכלית לעומת חלק היוצא יסודית
שבו כדי למחוג זה צוה: דא שכלי ודא יסודי ר"ל
שענין המחוגה הוא דבהערבות כח שכלי לניגוד כח יסודי
או להיפוך התערבות כח יסודי לניגוד כח שכלי וכאמור:
דבור דא אדם דכלול מכולהו. עתה הוא חחר לדבריו
הראשונים דקרבנא רביעא הוא בחי' אדם, ואמר שהיא
בחי' דבור, היינו קרבנות דברים שאדם מקריב לפני
הש"ת בתורה ובחפלה שהוא כלול כל הג' קרבנות דאריה
שור גפר, שהוא סוד ראי' שמייע רוח, וכמי"ש (צ"ב ע"ב)